Library of the
Church Divinity School
of the Pacific

No 13918 Class

Ex Dono H. H. Powell

Date 1934

Powell Memorial

LA
NOVA TESTAMENTO

DE

NIA SINJORO KAJ SAVANTO

JESUO KRISTO

N.T. In Esperanto

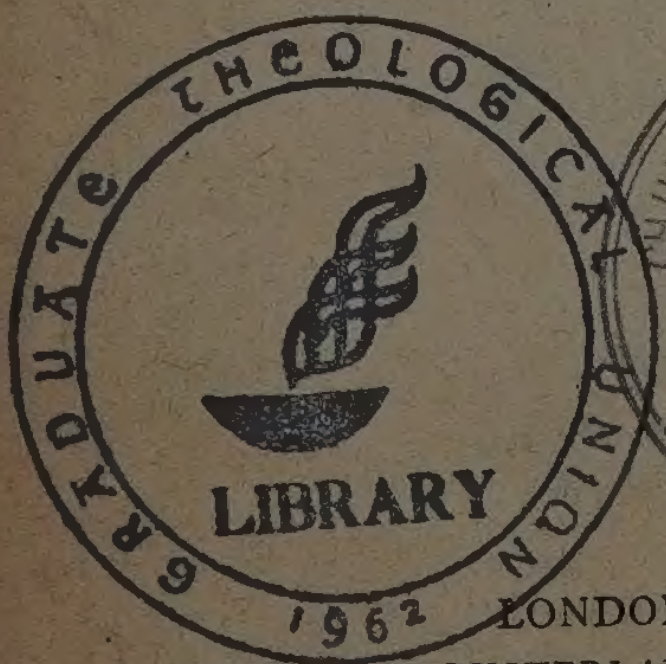

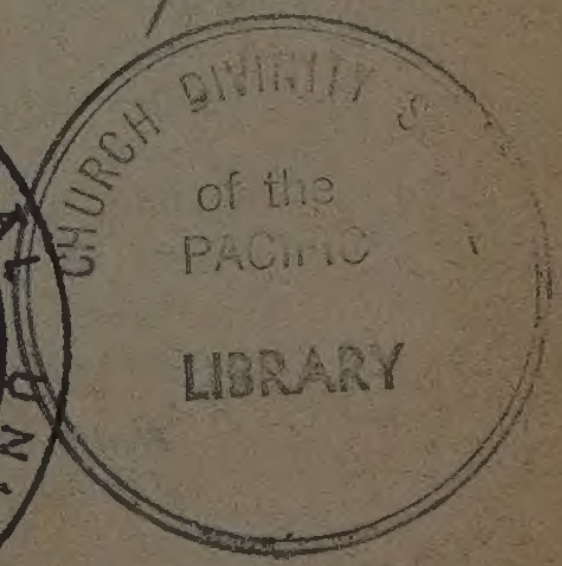

LONDONO
LA BRITA KAJ EKSTERLANDA BIBLIA SOCIETO

EDINBURGO KAJ GLASGOVO
LA NACIA BIBLIA SOCIETO DE SKOTLANDO

1913

BS
355
E75
1913

The New Testament in Esperanto

First Edition, 1912
Reprinted, 1913

ORDO DE LA LIBROJ

	PAĜO
S. Mateo	1
S. Marko	79
S. Luko	129
S. Johano	214
La Agoj	278
Al la Romanoj	360
I. Korintanoj	393
II. Korintanoj	426
Al la Galatoj	447
Al la Efesanoj	458
Al la Filipianoj	469
Al la Koloseanoj	476
I. Tesalonikanoj	484
II. Tesalonikanoj	491
I. Timoteo	494
II. Timoteo	503
Al Tito	509
Al Filemon	513
Al la Hebreoj	515
De Jakobo	539
I. Petro	547
II. Petro	556
I. Johano	561
II. Johano	570
III. Johano	571
De Judas	572
Apokalipso	574

13918

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MATEO

Ĉapitro I

1 Libro de la naskiĝo de Jesuo Kristo, filo de David, filo de Abraham.

2 Al Abraham naskiĝis Isaak, kaj al Isaak naskiĝis Jakob, kaj al Jakob naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj,

3 Kaj al Jehuda naskiĝis Farez kaj Zara el Tamar, kaj al Farez naskiĝis Hesron, kaj al Hesron naskiĝis Aram,

4 Kaj al Aram naskiĝis Aminadab, kaj al Aminadab naskiĝis Naason, kaj al Naason naskiĝis Salmon,

5 Kaj al Salmon naskiĝis Boos el Rahab, kaj al Boos naskiĝis Obed el Ruṭ, kaj al Obed naskiĝis Jiŝaj,

6 Kaj al Jiŝaj naskiĝis David la reĝo, kaj al David naskiĝis Salomon el la edzino de Uria,

7 Kaj al Salomon naskiĝis Rehoboam, kaj al Rehoboam naskiĝis Abija, kaj al Abija naskiĝis Asa,

8 Kaj al Asa naskiĝis Jehoŝofat, kaj al Jehoŝofat naskiĝis Joram, kaj al Joram naskiĝis Uzia,

9 Kaj al Uzia naskiĝis Jotam, kaj al Jotam naskiĝis Ahaz, kaj al Ahaz naskiĝis Hezekia,

10 Kaj al Hezekia naskiĝis Manase, kaj al Manase naskiĝis Amon, kaj al Amon naskiĝis Josia,

11 Kaj al Josia naskiĝis Jekonia kaj liaj fratoj, je la tempo de la translokiĝo al Babilono;

12 Kaj post la translokiĝo al Babilono, al Jekonia naskiĝis Salatiel, kaj al Salatiel naskiĝis Zerubabel,
13 Kaj al Zerubabel naskiĝis Abiud, kaj al Abiud naskiĝis Eliakim, kaj al Eliakim naskiĝis Azor,
14 Kaj al Azor naskiĝis Sadok, kaj al Sadok naskiĝis Aĥim, kaj al Aĥim naskiĝis Eliud,
15 Kaj al Eliud naskiĝis Eleazar, kaj al Eleazar naskiĝis Matan, kaj al Matan naskiĝis Jakob,
16 Kaj al Jakob naskiĝis Josef, edzo de Maria, el kiu estis naskita Jesuo, kiu estas nomata Kristo.
17 Tial ĉiuj generacioj de Abraham ĝis David estas dek kvar generacioj, kaj de David ĝis la translokiĝo al Babilono, dek kvar generacioj, kaj de la translokiĝo al Babilono ĝis la Kristo, dek kvar generacioj.
18 Kaj la naskiĝo de Jesuo Kristo estis tiamaniere. Kiam lia patrino Maria estis fianĉinigita al Josef, antaŭ ol ili kunvenis, ŝi troviĝis graveda per la Sankta Spirito.
19 Kaj Josef, ŝia edzo, estante justulo, kaj ne volante hontmarki ŝin, volis ŝin sekrete formeti.
20 Sed kiam li pripensis tion, jen, anĝelo de la Sinjoro aperis al li en sonĝo, dirante: Josef, filo de David, ne timu preni al vi Marian vian edzinon, ĉar tio, kio estas en ŝi, naskote, estas per la Sankta Spirito.
21 Kaj ŝi naskos filon, kaj vi nomos lin JESUO, ĉar li savos sian popolon de ĝiaj pekoj.
22 Nu ĉio ĉi okazis, por ke tio estu plenumita, kion parolis la Sinjoro per la profeto, dirante:
23 Jen la virgulino estos graveda kaj naskos filon, kaj oni donos al li la nomon Imanuel, kio estas, tradukite: Dio kun ni.
24 Kaj Josef, leviĝinte el sia dormo, faris kiel ordonis al li la anĝelo de la Sinjoro, kaj prenis al si sian edzinon;
25 Kaj ne konis ŝin, ĝis kiam ŝi naskis filon, kaj li donis al li la nomon JESUO.

Ĉapitro II

1 Kaj kiam Jesuo estis naskita en Betlehem de Judeo, en la tagoj de Herodes la reĝo, jen, saĝuloj el la oriento venis Jerusalemon, dirante:

2 Kie estas tiu, kiu estas naskita reĝo de la Judoj? ĉar ni vidis lian stelon en la oriento kaj venas por riverenci al li.

3 Kaj kiam Herodes la reĝo tion aŭdis, li malkvietiĝis, kaj tuta Jerusalem kun li.

4 Kaj kunveniginte ĉiujn ĉefpastrojn kaj skribistojn de la popolo, li demandis al ili, kie la Kristo devas esti naskita.

5 Kaj ili diris al li: En Betlehem de Judeo, ĉar tiel estas skribite per la profeto:

6 Kaj vi Betlehem, lando de Jehuda, neniel estas plej malgranda inter la regantoj de Jehuda, ĉar el vi venos reganto, kiu paŝtos mian popolon Izraelon.

7 Tiam Herodes sekrete venigis la saĝulojn kaj precize ekzamenis ilin pri la tempo, kiam aperis la stelo.

8 Kaj sendinte ilin al Betlehem, li diris: Iru kaj elserĉu zorge pri la knabeto, kaj, kiam vi trovos lin, sciigu al mi, por ke mi ankaŭ veninte riverencu al li.

9 Kaj aŭdinte la reĝon, ili ekvojiris, kaj jen, la stelo, kiun ili vidis en la oriento, antaŭiris ilin ĝis ĝi venis kaj staris super la loko, kie estas la juna knabeto.

10 Kaj vidante la stelon, ili ĝojis kun granda ĝojo.

11 Kaj veninte en la domon, ili vidis la knabeton kun Maria lia patrino; kaj kliniĝinte ili riverencis al li, kaj malferminte siajn trezorojn, prezentis al li donacojn, oron kaj incenson kaj mirhon.

12 Kaj avertite de Dio en sonĝo, ne iri returne al Herodes, ili foriris per alia vojo al sia lando.

13 Kaj, kiam ili foriris, jen, anĝelo de la Sinjoro aperis en sonĝo al Josef, dirante: Leviĝu kaj prenu la

knabeton kaj lian patrinon, kaj forrapidu en Egiptujon, kaj estu tie ĝis mi parolos al vi, ĉar Herodes estas serĉonta la knabeton por detrui lin.

14 Kaj li leviĝis kaj prenis la knabeton kaj lian patrinon nokte kaj migris en Egiptujon,

15 Kaj estis tie ĝis la morto de Herodes ; por ke tio estu plenumita, kion la Sinjoro parolis per la profeto, dirante : El Egiptujo mi vokis mian filon.

16 Tiam Herodes, ekvidinte, ke li estas mokita de la saĝuloj, tre koleris, kaj sendinte mortigis ĉiujn knabojn en Betlehem kaj en ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj havantajn du jarojn aŭ malpli, laŭ la tempo, kiun li precizigis per la saĝuloj.

17 Tiam estis plenumita tio, kion parolis Jeremia la profeto, dirante :

18 Voĉo estas aŭdita en Rama, plorado kaj multa ĝemado, Raĥel ploranta pri siaj infanoj, kaj ŝi ne volis esti konsolita, ĉar ili ne ekzistas plu.

19 Sed kiam Herodes mortis, jen, anĝelo de la Sinjoro aperis en sonĝo al Josef en Egiptujo, dirante :

20 Leviĝu kaj prenu la knabeton kaj lian patrinon kaj iru en la landon de Izrael, ĉar tiuj mortis, kiuj atencis la vivon de la knabeto.

21 Kaj li leviĝis kaj prenis la knabeton kaj lian patrinon kaj venis en la landon de Izrael.

22 Sed kiam li aŭdis, ke Arĥelao reĝas en Judeo anstataŭ sia patro Herodes, li timis iri tien, kaj avertite de Dio en sonĝo, li fortiris sin en la regionojn de Galileo,

23 Kaj veninte loĝadis en urbo nomata Nazaret, por ke tio estu plenumita, kion parolis la profetoj : Li estos nomata Nazaretano.

Ĉapitro III

1 En tiuj tagoj venis Johano la Baptisto predikante en la dezerto de Judeo,

2 Kaj dirante: Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de la ĉielo.

3 Ĉar li estas tiu, kiun antaŭdiris Isaja la profeto, dirante: Voĉo de kriianto en la dezerto: Pretigu la vojon de la Sinjoro, rektigu liajn irejojn.

4 Kaj tiu Johano havis la vestaĵon el kamelaj haroj, kaj felan zonon ĉirkaŭ sia lumbo, kaj lia nutraĵo estis akridoj kaj sovaĝa mielo.

5 Tiam eliris al li Jerusalem kaj tuta Judeo kaj la tuta ĉirkaŭaĵo de la Jordano.

6 Kaj ili estis baptitaj de li en la Jordana rivero, konfesante siajn pekojn.

7 Kaj vidante multajn el la Fariseoj kaj Sadukeoj venantajn al lia baptado, li diris al ili: Ho vipuridoj, kiu vin avertis forkuri de la venonta kolero?

8 Faru do fruktojn indajn je pento;

9 Kaj ne pensu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel patron, ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el tiuj ĉi ŝtonoj starigi filojn al Abraham.

10 Kaj jam kuŝas la hakilo ĉe la radiko de la arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata kaj ĵetata en fajron.

11 Mi ja baptas vin en akvo por pento, sed tiu, kiu venas post mi, estas pli forta ol mi, kies ŝuojn mi ne estas inda porti; li vin baptos en la Sankta Spirito kaj en fajro;

12 Kies grenventumilo estas en lia mano, kaj li elpurigos sian draŝejon, kaj li kolektos sian tritikon en la grenejon, sed la grenventumaĵon li bruligos en fajro neestingebla.

13 Tiam venis Jesuo el Galileo al Jordano al Johano, por esti baptita de li.

14 Sed tiu lin malakceptis, dirante: Mi bezonas esti baptita de vi, kaj ĉu vi venas al mi?

15 Sed Jesuo respondante diris al li: Lasu nun, ĉar tiel decas al ni plenumi ĉian justecon. Tiam li lasis lin.
16 Kaj Jesuo baptite supreniris tuj el la akvo, kaj jen la ĉielo malfermiĝis, kaj li vidis la Spiriton de Dio malsuprenirantan kiel kolombon, kaj venantan sur lin;
17 Kaj jen voĉo el la ĉielo diranta: Tiu ĉi estas mia Filo la amata, en kiu mi havas plezuron.

Ĉapitro IV

1 Tiam Jesuo estis kondukita supren de la Spirito en la dezerton, por esti tentata de la diablo.
2 Kaj fastinte kvardek tagojn kaj kvardek noktojn, li poste malsatis.
3 Kaj la tentanto veninte diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu, ke tiuj ŝtonoj fariĝu panoj.
4 Sed respondante li diris: Estas skribite: Ne nur per pano vivos la homo, sed per ĉiu vorto eliranta el la buŝo de Dio.
5 Poste la diablo portas lin en la sanktan urbon, kaj starigis lin sur la tegmenta pinto de la templo.
6 Kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ĵetu vin malsupren, ĉar estas skribite: Al siaj anĝeloj li ordonos pri vi, kaj sur la manoj ili vin portos, por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.
7 Jesuo diris al li: Ankaŭ plu estas skribite: Ne tentu la Sinjoron vian Dion.
8 Denove la diablo portas lin al monto tre alta, kaj montras al li ĉiujn regnojn de la tera mondo kaj ilian gloron,
9 Kaj diris al li: Mi donos ĉion ĉi al vi, se falinte vi adorkliniĝos antaŭ mi.
10 Tiam Jesuo diris al li: Foriru, Satano, ĉar estas skribite: Al la Sinjoro via Dio vi kliniĝu, kaj lin solan vi adoru.

11 Tiam la diablo forlasis lin, kaj jen anĝeloj venis kaj servadis al li.

12 Kaj aŭdinte, ke Johano estas arestita, li foriris en Galileon.

13 Kaj, lasinte Nazareton, li venis kaj loĝis en Kapernaum apudmara, en la limoj de Zebulon kaj Naftali ;

14 Por ke tio estu plenumita, kion antaŭdiris Isaja la profeto, dirante :

15 Lando de Zebulon kaj lando de Naftali, laŭvoje de la maro, trans Jordano, Galileo de la nacianoj,

16 La popolo loĝanta en mallumo vidis grandan lumon, kaj al tiuj, kiuj loĝis en regiono kaj ombro de morto, al ili lumo ekaperis.

17 De tiam Jesuo komencis prediki kaj diri : Pentu, ĉar la regno de la ĉielo alproksimiĝis.

18 Kaj preterirante apud la maro de Galileo, li vidis du fratojn, Simonon, kiu estis nomata Petro, kaj Andreon, lian fraton, ĵetantajn reton en la maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj.

19 Kaj li diris al ili : Sekvu min, kaj mi vin faros fiŝkaptistoj de homoj.

20 Kaj ili tuj forlasis la retojn kaj sekvis lin.

21 Kaj antaŭenirinte de tie, li vidis aliajn du fratojn, Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon lian fraton, en la ŝipeto kun Zebedeo ilia patro, riparantajn siajn retojn, kaj li vokis ilin.

22 Kaj ili tuj forlasis la ŝipeton kaj sian patron, kaj sekvis lin.

23 Kaj Jesuo trairis tra tuta Galileo, instruante en iliaj sinagogoj kaj predikante la evangelion de la regno kaj kuracante ĉian malsanon kaj ĉian malfortecon en la popolo.

24 Kaj lia famo disvastiĝis en tuta Sirio, kaj oni alkondukis al li ĉiujn, kiuj malbone fartis, malfortigite de

diversaj malsanoj kaj turmentoj, demonhavantajn, epilepsiulojn kaj paralizulojn, kaj li resanigis ilin.

25 Kaj multaj popolamasoj lin sekvis el Galileo kaj Dekapolis kaj Jerusalem kaj Judeo kaj el trans Jordano.

Ĉapitro V

1 Kaj vidinte la homamasojn, li supreniris la monton, kaj kiam li sidiĝis, liaj disĉiploj venis al li;

2 Kaj malferminte la buŝon, li instruis ilin, dirante:

3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.

4 Feliĉaj estas la plorantaj, ĉar ili estos konsolitaj.

5 Feliĉaj estas la mildaj, ĉar ili heredos la teron.

6 Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili satiĝos.

7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili ricevos kompaton.

8 Feliĉaj estas la kore puraj, ĉar ili vidos Dion.

9 Feliĉaj estas la pacigantoj, ĉar ili filoj de Dio estos nomataj.

10 Feliĉaj estas tiuj, kiuj estas persekutataj pro justeco, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.

11 Feliĉaj estas vi, kiam oni vin mallaŭdos kaj persekutos kaj false vin kalumnios pro mi.

12 Ĝoju kaj raviĝu, ĉar via rekompenco estos granda en la ĉielo, ĉar tiel oni persekutis la profetojn, kiuj estis antaŭ vi.

13 Vi estas la salo de la tero, sed se la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos salita? Ĝi jam taŭgas por nenio, krom por esti elĵetita kaj piedpremita de homoj.

14 Vi estas la lumo de la mondo. Urbo starigita sur monto ne povas esti kaŝita.

15 Nek oni bruligas lampon kaj metas ĝin sub buŝelon,

sed sur lampingon, kaj ĝi lumas sur ĉiuj, kiuj estas en la domo.

16 Tiel same via lumo lumu antaŭ homoj, por ke ili vidu viajn bonajn farojn kaj gloru vian Patron, kiu estas en la ĉielo.

17 Ne pensu, ke mi venis por detrui la leĝon aŭ la profetojn ; mi venis ne por detrui, sed por plenumi.

18 Vere mi diras al vi : Ĝis la ĉielo kaj la tero forpasos, nek unu joto nek unu streketo forpasos de la leĝo, ĝis ĉio estos elfarita.

19 Tial, kiu malobservos unu el tiuj ĉi plej malgrandaj ordonoj kaj tiel instruos homojn, tiu estos nomata la plej malgranda en la regno de la ĉielo. Sed kiu faros ilin kaj instruos, tiu estos nomata granda en la regno de la ĉielo.

20 Ĉar mi diras al vi, ke se via justeco ne superos la justecon de la skribistoj kaj Fariseoj, vi tute ne eniros la regnon de la ĉielo.

21 Vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj : Vi ne mortigu, kaj kiu mortigos, estos en danĝero de juĝado.

22 Sed mi diras al vi, ke kiu koleras kontraŭ sia frato, estos en danĝero de juĝado, kaj kiu diros al sia frato : Raka, estos en danĝero de la sinedrio, kaj kiu diros : Malsaĝulo, estos en danĝero de la Geheno de fajro.

23 Tial, se vi prezentas vian oferaĵon ĉe la altaro, kaj tie memoras, ke via frato havas ion kontraŭ vi,

24 Lasu tie vian oferaĵon antaŭ la altaro, kaj foriru, unue paciĝu kun via frato kaj poste venu kaj prezentu vian oferaĵon.

25 Konsentu rapide kun via kontraŭulo dum vi estas kun li sur la vojo, por ke la kontraŭulo ne transdonu vin al la juĝisto, kaj la juĝisto al la oficisto, kaj vi estu ĵetita en malliberejon.

26 Vere mi diras al vi, ke vi neniel eliros el tie, ĝis vi pagos la lastan kvaronon de denaro.

27 Vi aŭdis, ke estas dirite : Vi ne adultu.
28 Sed mi diras al vi, ke kiu rigardas virinon por deziri ŝin, tiu jam adultis ŝin en sia koro.
29 Kaj se via dekstra okulo faligas vin, elŝiru ĝin kaj ĵetu ĝin for. Estas pli bone por vi, ke unu el viaj membroj pereu, ol ke via tuta korpo estu ĵetita en Gehenon.
30 Kaj se via dekstra mano faligas vin, fortranĉu ĝin kaj ĵetu ĝin for ; ĉar estas pli bone por vi, ke unu el viaj membroj pereu, ol ke via tuta korpo foriru en Gehenon.
31 Estas ankaŭ dirite : Kiu formetas sian edzinon, tiu donu al ŝi eksedzigan dokumenton.
32 Sed mi diras al vi ke ĉiu, kiu formetas sian edzinon, krom pro malĉasteco, igas ŝin adulti, kaj kiu edziĝos kun formetita virino, tiu adultas.
33 Plie, vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj : Vi ne rompu ĵurojn, sed vi plenumu viajn ĵurojn antaŭ la Sinjoro.
34 Sed mi diras al vi : Tute ne ĵuru, nek per la ĉielo, ĉar ĝi estas trono de Dio ;
35 Nek per la tero, ĉar ĝi estas benketo de liaj piedoj ; nek per Jerusalem, ĉar ĝi estas urbo de la granda Reĝo ;
36 Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi ne povas fari eĉ unu haron blanka aŭ nigra.
37 Sed estu via parolo : Jes, jes, ne, ne ; ĉio ekster tio ĉi estas el malbono.
38 Vi aŭdis, ke estas dirite : Okulon pro okulo, kaj denton pro dento.
39 Sed mi diras al vi : Ne kontraŭstaru al malbono ; sed al tiu, kiu frapas vian dekstran vangon, turnu ankaŭ la alian.
40 Kaj se iu deziras procesi kontraŭ vi por forpreni vian tunikon, lasu lin preni ankaŭ vian mantelon.
41 Kaj se iu devigas vin iri unu mejlon, iru kun li du.
42 Donu al tiu, kiu vin petas, kaj ne deturnu vin de tiu, kiu deziras pruntepreni de vi.

43 Vi aŭdis, ke estas dirite: Vi amu vian najbaron, kaj malamu vian malamikon.

44 Sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn, kaj preĝu por viaj persekutantoj;

45 Por ke vi estu filoj de via Patro, kiu estas en la ĉielo; ĉar li levigas sian sunon sur la malbonulojn kaj bonulojn kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj la maljustulojn.

46 Ĉar se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian rekompencon vi havas? Ĉu ne same faras eĉ la impostistoj?

47 Kaj se vi salutas nur sole viajn fratojn, kion ekstran vi faras? Ĉu ne same faras eĉ la nacianoj?

48 Vi do estu perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro estas perfekta.

Ĉapitro VI

1 Gardu vin, ke vi ne faru vian justaĵon antaŭ homoj, por esti alrigardataj de ili; alie vi ne havas rekompencon ĉe via Patro, kiu estas en la ĉielo.

2 Tial, kiam vi donos almozon, ne sonigu trumpeton antaŭ vi, kiel la hipokrituloj faras en la sinagogoj kaj sur la stratoj, por havi gloron ĉe la homoj. Vere mi diras al vi: Ili ricevas sian rekompencon.

3 Sed kiam vi donas almozon, ne lasu vian maldekstran manon scii, kion faras via dekstra.

4 Por ke via almozo estu en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu kiel la hipokrituloj, ĉar ili amas preĝi starante en la sinagogoj kaj ĉe la anguloj de la stratoj, por montri sin al homoj. Vere mi diras al vi: Ili ricevas sian rekompencon.

6 Sed vi, kiam vi preĝas, eniru en vian ĉambreton, kaj ŝlosinte vian pordon, preĝu al via Patro, kiu estas en

sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

7 Kaj dum via preĝado ne vante ripetadu kiel la nacianoj, ĉar ili supozas, ke ili estos aŭskultitaj pro sia multvorteco.

8 Ne estu similaj al ili, ĉar via Patro scias, kion vi bezonas, antaŭ ol vi lin petas.

9 Preĝu do vi jene: Patro nia, kiu estas en la ĉielo, via nomo estu sanktigita.

10 Venu via regno, fariĝu via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero.

11 Nian panon ĉiutagan donu al ni hodiaŭ.

12 Kaj formetu al ni niajn ŝuldojn, kiel ankaŭ ni formetas al niaj ŝuldantoj.

13 Kaj ne konduku nin en tenton, sed liberigu nin de la malbono.

14 Ĉar se vi formetas al homoj iliajn malbonfarojn, via Patro ĉiela ankaŭ formetos al vi la viajn.

15 Sed se vi ne formetas al homoj iliajn malbonfarojn, via Patro ankaŭ ne formetos viajn malbonfarojn.

16 Kaj kiam vi fastas, ne estu kiel la hipokrituloj, kun malĝoja mieno, ĉar ili malbeligas sian vizaĝon, por ke ili ŝajnu al homoj fasti. Vere mi diras al vi: Ili ricevas sian rekompencon.

17 Sed vi, fastante, oleu la kapon kaj lavu la vizaĝon,

18 Por ke vi ne ŝajnu al homoj fasti, sed al via Patro en sekreto, kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

19 Ne provizu al vi trezorojn sur la tero, kie tineo kaj rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj trafosas kaj ŝtelas.

20 Sed provizu al vi trezorojn en la ĉielo, kie nek tineo nek rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj nek trafosas nek ŝtelas.

21 Ĉar kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro.

22 La lampo de la korpo estas la okulo; se do via okulo estas simpla, via tuta korpo estos luma.

23 Sed se via okulo estas malbona, via tuta korpo estos malluma. Tial, se la lumo en vi estas mallumo, kioma estas la mallumo.

24 Neniu povas esti sklavo por du sinjoroj, ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj Mamono.

25 Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion vi manĝos, aŭ kion vi trinkos; nek pri via korpo, kion vi surmetos. Ĉu la vivo ne estas pli ol nutro, kaj la korpo, ol vestaĵo?

26 Rigardu la birdojn de la ĉielo, ke ili nek semas nek rikoltas nek kolektas en grenejojn, kaj via Patro ĉiela nutras ilin. Ĉu vi ne multe pli valoras ol ili?

27 Kaj kiu el vi zorgante povas aldoni eĉ unu ulnon al sia staturo?

28 Kaj kial vi zorgas pri vestaĵo? Konsideru la liliojn de la kampo, kiel ili kreskas; ili nek laboras nek ŝpinas.

29 Sed mi diras al vi, ke eĉ Salomon en sia tuta gloro ne estis ornamita, kiel unu el tiuj ĉi.

30 Sed se Dio tiel vestas la kampan kreskaĵon, kiu estas hodiaŭ, kaj morgaŭ estas ĵetata en fornon, ĉu li ne multe plivole vestos vin, malgrandfiduloj?

31 Tial ne zorgu, dirante: Kion ni manĝos? aŭ: Kion ni trinkos? aŭ: Kion ni surmetos?

32 Ĉar pri ĉio ĉi klopodas la nacianoj; ĉar via Patro ĉiela scias, ke vi bezonas ĉion ĉi.

33 Sed serĉu unue lian regnon kaj lian justecon, kaj ĉio ĉi estos aldonita al vi.

34 Tial, ne zorgu pri la morgaŭa tago, ĉar la morgaŭa tago zorgos pri si mem. Sufiĉa por la tago estas ĝia propra malbono.

Ĉapitro VII

1 Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝitaj.
2 Ĉar, per kia juĝo vi juĝos, per tia vi estos juĝitaj, kaj per kia mezuro vi mezuras, per tia oni mezuros al vi.
3 Kaj kial vi vidas la lignereton en la okulo de via frato, kaj ne ekvidas la trabon en via okulo?
4 Aŭ kiel vi diros al via frato: Lasu min elĵeti la lignereton el via okulo, kaj jen la trabo en via okulo?
5 Hipokritulo, elĵetu unue la trabon el via okulo, kaj tiam vi klare vidos por elĵeti la lignereton el la okulo de via frato.
6 Ne donu sanktaĵon al hundoj, nek ĵetu viajn perlojn antaŭ porkoj, por ke ili ne premu ilin sub la piedoj kaj poste sin turninte disŝiru vin.
7 Petu, kaj estos donite al vi; serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj estos malfermite al vi.
8 Ĉar ĉiu petanto ricevas, kaj la serĉanto trovas, kaj al la frapanto estos malfermite.
9 Aŭ kiu homo el vi, kies filo de li petos panon, donos al li ŝtonon?
10 Aŭ se li petos fiŝon, donos al li serpenton?
11 Se do vi, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn al viaj filoj, kiom plivole via Patro, kiu estas en la ĉielo, donos bonaĵojn al tiuj, kiuj petas lin.
12 Tial ĉion, kion vi deziras, ke la homoj faru al vi, tion vi faru al ili, ĉar tio ĉi estas la leĝo kaj la profetoj.
13 Eniru tra la mallarĝa pordo, ĉar larĝa estas la pordego kaj vasta la vojo kondukanta al detruo, kaj multaj estas la enirantaj tra ĝi.
14 Ĉar mallarĝa estas la pordo kaj malvastigita la vojo kondukanta al la vivo, kaj malmultaj estas la trovantaj ĝin.

15 Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne estas rabemaj lupoj.
16 Per iliaj fruktoj vi ekkonos ilin. Ĉu oni kolektas vinberarojn el dornarbetoj aŭ figojn el kardoj?
17 Tiel ĉiu bona arbo faras bonajn fruktojn, sed putra arbo faras malbonajn fruktojn.
18 Bona arbo ne povas porti malbonajn fruktojn, nek putra arbo porti bonajn fruktojn.
19 Ĉiu arbo, kiu ne faras bonan frukton, estas dehakata kaj ĵetata en fajron.
20 Tial el iliaj fruktoj vi konos ilin.
21 Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo, sed tiu, kiu faras la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
22 Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis en via nomo, kaj en via nomo elĵetis demonojn, kaj en via nomo faris multajn potencaĵojn?
23 Kaj tiam mi konfesos al ili: Mi neniam konis vin; foriĝu de mi, vi farantoj de maljusteco.
24 Tial ĉiu, kiu aŭdas tiujn ĉi miajn vortojn kaj faras ilin, estos komparata al saĝa viro, kiu konstruis sian domon sur roko.
25 Kaj falis pluvo kaj venis akvofluoj kaj blovis ventoj kaj albatis tiun domon, kaj ĝi ne falis, ĉar ĝi estis fondita sur roko.
26 Kaj ĉiu, kiu aŭdas tiujn ĉi miajn vortojn kaj ne faras ilin, estos komparata al viro malsaĝa, kiu konstruis sian domon sur la sablo.
27 Kaj falis pluvo kaj venis akvofluoj kaj blovis ventoj kaj sin ĵetis sur tiun domon, kaj ĝi falis, kaj granda estis ĝia falo.
28 Kaj kiam Jesuo finis tiujn vortojn, la popolo miregis pri lia instruado.

29 Ĉar li estis instruanta, kiel posedanto de aŭtoritato, kaj ne kiel iliaj skribistoj.

Ĉapitro VIII

1 Kaj kiam li malsupreniris de la monto, lin sekvis multaj homamasoj.

2 Kaj jen, leprulo veninte riverencis antaŭ li, dirante: Sinjoro, se vi volas, vi povas purigi min.

3 Kaj li etendis la manon kaj tuŝis lin, dirante: Mi volas, estu purigita. Kaj tuj lia lepro estis purigita.

4 Kaj Jesuo diris al li: Atentu, diru ĉi tion al neniu. Sed iru, montru vin al la pastro, kaj alportu la donon, kiun Moseo ordonis, kiel ateston al ili.

5 Kaj kiam li eniris en Kapernaumon, venis al li centestro petante lin,

6 Kaj dirante: Sinjoro, mia knabo kuŝas en la domo paralizite, kaj terure suferas.

7 Kaj li diris al li: Mi venos kaj sanigos lin.

8 Kaj la centestro respondis: Sinjoro, mi ne estas inda, ke vi venu sub mian tegmenton; sed nur parolu vorte, kaj mia knabo estos sanigita.

9 Ĉar mi estas homo sub aŭtoritato, havanta soldatojn sub mi; kaj mi diras al tiu ĉi: Iru, kaj li iras; kaj al alia: Venu, kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru tion, kaj li faras.

10 Kaj Jesuo aŭdinte miris kaj diris al la sekvantoj: Vere mi diras al vi, ke ĉe neniu mi trovis tiom da fido en Izrael.

11 Kaj mi diras al vi, ke multaj venos el la oriento kaj okcidento kaj sidiĝos kun Abraham kaj Isaak kaj Jakob en la regno de la ĉielo.

12 Sed la filoj de la regno estos elĵetitaj en la eksteran mallumon, tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

13 Kaj Jesuo diris al la centestro : Iru ; kiel vi kredis, tiel estu farite al vi. Kaj lia knabo estis sanigita en tiu sama horo.

14 Kaj kiam Jesuo venis en la domon de Petro, li vidis lian bopatrinon kuŝantan pro febro malsanan.

15 Kaj li tuŝis ŝian manon, kaj la febro forlasis ŝin, kaj ŝi leviĝis kaj servis al li.

16 Kaj kiam vesperiĝis, oni alportis al li multajn demonhavantajn, kaj li elpelis la spiritojn per vorto, kaj sanigis ĉiujn malsanulojn ;

17 Por ke tio estu plenumita, kio estis dirita de Isaja la profeto, diranta : Li mem prenis niajn malfortecojn kaj portis niajn malsanojn.

18 Kaj kiam Jesuo vidis ĉirkaŭ si grandan homamason, li ordonis transiri al la alia bordo.

19 Kaj unu skribisto venis kaj diris al li : Majstro, mi vin sekvos, kien ajn vi iros.

20 Kaj Jesuo diris al li : La vulpoj havas kavojn kaj la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn, sed la Filo de la homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon.

21 Kaj alia el la disĉiploj diris al li : Sinjoro, permesu al mi unue iri kaj enterigi mian patron.

22 Sed Jesuo diris al li : Sekvu min, kaj lasu la mortintojn enterigi siajn mortintojn.

23 Kaj kiam li eniris ŝipeton, liaj disĉiploj sekvis lin.

24 Kaj jen okazis granda malsereno sur la maro, tiel ke la ŝipeto estis kaŝita de la ondoj. Sed li dormadis.

25 Kaj ili venis kaj vekis lin, dirante : Sinjoro, savu, ni pereas.

26 Kaj li diris al ili : Kial vi estas timemaj, vi malgrandfiduloj ? Tiam leviĝinte li ordonis al la ventoj kaj la maro, kaj fariĝis granda sereno.

27 Kaj la homoj miregis, dirante : Kia estas tiu ĉi, ke eĉ la ventoj kaj la maro obeas lin ?

28 Kaj kiam li venis al la alia bordo, en la regionon de la Gadaranoj, lin renkontis du demonhavantoj, elvenante el inter la tomboj, tre furiozaj, tiel, ke neniu povis preterpasi per tiu vojo.

29 Kaj jen, ili kriis, dirante: Kio estas inter ni kaj vi, Filo de Dio? Ĉu vi venis ĉi tien por turmenti nin antaŭ la tempo?

30 Kaj malproksime de ili estis aro de multaj porkoj, paŝataj tie.

31 Kaj la demonoj petis lin, dirante: Se vi elpelas nin, forsendu nin en la aron de porkoj.

32 Kaj li diris al ili: Iru. Kaj ili elirinte foriris en la porkojn, kaj jen kuris la tuta brutaro malsupren de la krutaĵo en la maron, kaj pereis en la akvoj.

33 Kaj la paŝtantoj forkuris kaj iris en la urbon kaj rakontis ĉion, kaj pri la demonhavantoj.

34 Kaj jen, la tuta urbo elvenis renkonte al Jesuo. Kaj vidinte lin, ili petegis, ke li transiru el iliaj limoj.

Ĉapitro IX

1 Kaj enirinte en ŝipeton li transiris kaj venis en sian propran urbon.

2 Kaj jen, oni alportis al li paraliziton kuŝantan sur lito. Kaj Jesuo, vidinte ilian fidon, diris al la paralizito: Kuraĝu, mia filo, viaj pekoj estas formetitaj.

3 Kaj jen, kelkaj el la skribistoj diris en si: Tiu ĉi blasfemas.

4 Kaj Jesuo, eksciante iliajn pensojn, diris: Kial vi pensas malbonon en viaj koroj?

5 Ĉar kio estas la pli facila, diri: Viaj pekoj estas formetitaj, aŭ diri: Leviĝu kaj piediru?

6 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de la homo havas aŭtoritaton sur la tero formeti pekojn,—tiam li diris al

la paralizito: Leviĝu, levu vian liton, kaj iru al via domo.

7 Kaj li levis sin kaj iris al sia domo.

8 Kaj vidinte tion, la popolamasoj timis kaj gloris Dion, kiu donis tian aŭtoritaton al homoj.

9 Kaj Jesuo, forpasante de tie, vidis homon sidantan ĉe la impostejo, nomatan Mateo, kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj li stariĝis kaj sekvis lin.

10 Kaj okazis, kiam li sidis ĉe manĝo en la domo, ke jen, multaj impostistoj kaj pekuloj venis kaj sidis tie kun Jesuo kaj liaj disĉiploj.

11 Kaj vidinte tion, la Fariseoj diris al liaj disĉiploj: Kial via instruisto manĝas kun impostistoj kaj pekuloj?

12 Kaj aŭdinte tion, li diris: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la malbone fartantaj.

13 Sed iru vi kaj lernu, kion signifas tio ĉi: Mi deziras kompaton, kaj ne oferadon. Ĉar mi ne venis por alvoki justulojn, sed pekulojn.

14 Tiam alvenas al li la disĉiploj de Johano, dirante: Kial ni kaj la Fariseoj fastas ofte, sed viaj disĉiploj ne fastas?

15 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas malĝoji, dum la fianĉo estas kun ili? Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam ili fastos.

16 Kaj neniu alkudras flikaĵon el nepreparita drapo sur malnova vesto, ĉar la plenaĵo forprenas de la vesto, kaj pli malbona ŝiraĵo fariĝas.

17 Nek oni verŝas freŝan vinon en malnovajn felsakojn; alie la felsakoj krevas, kaj la vino elfluas kaj la felsakoj estas detruitaj. Sed oni verŝas freŝan vinon en novajn felsakojn, kaj ambaŭ estas konservataj.

18 Kiam li tion parolas, jen, unu reganto alveninte

riverencis al li dirante: Mia filino ĵus mortis, sed venu kaj metu la manon sur ŝin, kaj ŝi vivos.

19 Kaj Jesuo sin levis kaj sekvis lin, kaj ankaŭ liaj disĉiploj.

20 Kaj jen, virino, kiu havis sangofluon dum dek du jaroj, alvenis malantaŭe de li kaj tuŝis la randon de lia vesto.

21 Ĉar ŝi diris en si: Se nur mi tuŝos lian veston, mi estos savita.

22 Kaj Jesuo, sin turninte kaj vidinte ŝin, diris: Kuraĝu, filino, via fido vin savis. Kaj tuj de tiu horo la virino resaniĝis.

23 Kaj Jesuo, veninte al la domo de la reganto kaj vidinte la flutistojn kaj la popolamason bruantajn,

24 Diris: Foriru, ĉar ne mortis la knabineto, sed dormas. Kaj ili mokridis lin.

25 Kaj kiam la popolamaso estis elpelita, li eniris kaj prenis ŝian manon, kaj la knabineto leviĝis.

26 Kaj disiris tiu famo en tiun tutan regionon.

27 Kaj, kiam Jesuo foriris de tie, du blinduloj sekvis lin, kriante kaj dirante: Kompatu nin, ho filo de David.

28 Kaj kiam li venis en la domon, la blinduloj alvenis al li, kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi kredas, ke mi povas fari tion ĉi? Ili diris al li: Jes, Sinjoro.

29 Tiam li tuŝis iliajn okulojn, dirante: Estu al vi laŭ via fido.

30 Kaj iliaj okuloj estis malfermitaj. Kaj Jesuo insiste ordonis al ili: Gardu vin; neniu sciu.

31 Sed ili elirinte disvastigis lian famon en tuta tiu regiono.

32 Kaj kiam ili eliras, jen, oni alportis al li mutan demonhavanton.

33 Kaj kiam la demono estis elpelita, la mutulo parolis.

Kaj la popolamasoj miris, dirante : Neniam tia afero estas vidita en Izrael.

34 Sed la Fariseoj diris : Per la estro de la demonoj li elpelas demonojn.

35 Kaj Jesuo trairis ĉiujn urbojn kaj vilaĝojn, instruante en iliaj sinagogoj kaj predikante la evangelion de la regno, kaj sanigante ĉian malsanon kaj ĉian malfortecon.

36 Kaj vidante la popolamasojn, li estis kortuŝita pri ili, ĉar ili estis mizerigitaj kaj distritaj, kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston.

37 Tiam li diris al siaj disĉiploj : La rikolto estas multa, sed la laborantoj estas malmultaj.

38 Petu do la Sinjoron de la rikolto, ke li sendu laborantojn en sian rikolton.

Ĉapitro X

1 Kaj vokinte al si la dek du disĉiplojn, li donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj, por elpeli ilin, kaj por sanigi ĉiajn malsanojn kaj ĉiajn malfortecojn.

2 Kaj la nomoj de la dek du apostoloj estas jenaj : la unua, Simon, kiu estis nomata Petro, kaj Andreo lia frato, kaj Jakobo filo de Zebedeo, kaj Johano lia frato,

3 Filipo kaj Bartolomeo, Tomas kaj Mateo impostisto, Jakobo de Alfeo kaj Tadeo,

4 Simon la Kananea, kaj Judas Iskariota, kiu ankaŭ perfidis lin.

5 Tiujn ĉi dek du Jesuo forsendis, kaj ordonis al ili, dirante : Ne iru en vojon de nacianoj, kaj ne eniru en urbon de Samarianoj,

6 Sed iru prefere al la perditaj ŝafoj de la domo de Izrael.

7 Kaj irante prediku, dirante : La regno de la ĉielo alproksimiĝis.

8 Malsanulojn sanigu, mortintojn levu, leprulojn purigu, demonojn elpelu. Donace vi ricevis, donace donu.
9 Ne metu oron nek arĝenton nek kupron en viajn zonojn.
10 Nek sakon por vojaĝo, nek du mantelojn, nek ŝuojn, nek bastonon; ĉar la laboranto estas inda je sia nutro.
11 Kaj en kiun ajn urbon aŭ vilaĝon vi eniros, demandu, kiu tie estas inda, kaj loĝu tie ĝis vi foriros.
12 Kaj venante en la domon, salutu ĝin.
13 Kaj se la domo estas inda, via paco venu sur ĝin; sed se ĝi ne estas inda, via paco revenu al vi.
14 Kaj se iu ne akceptos vin, nek aŭskultos viajn vortojn, kiam vi foriras el tiu domo aŭ tiu urbo, deskuu la polvon de viaj piedoj.
15 Vere mi diras al vi: Pli elporteble estos por la lando de Sodom kaj Gomora en la tago de juĝado, ol por tiu urbo.
16 Jen, mi forsendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj, estu do prudentaj kiel serpentoj, kaj simplaj kiel kolomboj.
17 Sed gardu vin kontraŭ la homoj, ĉar ili transdonos vin al sinedrioj, kaj en siaj sinagogoj ili vin vipos.
18 Kaj antaŭ regantojn kaj reĝojn vi estos kondukitaj pro mi, por atesto antaŭ ili kaj la nacianoj.
19 Sed kiam ili transdonos vin, vi ne zorgu, kiel aŭ kion vi parolos; ĉar estos donite al vi en tiu horo, kion vi parolos.
20 Ĉar ne estas vi, kiuj parolas, sed la Spirito de via Patro parolanta en vi.
21 Kaj frato transdonos fraton al morto, kaj patro filon, kaj infanoj ribelos kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin.
22 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu paciencos ĝis la fino, tiu estos savita.
23 Kaj kiam oni vin persekutos en unu urbo, forkuru

en alian, ĉar vere mi diras al vi : Vi ne trairos la urbojn de Izrael, antaŭ ol venos la Filo de la homo.

24 Disĉiplo ne estas super sia instruanto, nek sklavo super sia sinjoro.

25 Sufiĉas por la disĉiplo, ke li estu kiel sia instruanto, kaj la sklavo, kiel sia sinjoro. Se oni nomis la dommastron Beelzebub, kiom pli ankaŭ liajn domanojn ?

26 Tial, ne timu ilin, ĉar nenio estas sekreta, kio ne estos malkaŝita, kaj nenio kaŝita, kio ne estos sciigita.

27 Kion mi diras al vi en la mallumo, tion vi parolu en la lumo ; kaj kion vi aŭdas en la orelon, tion prediku sur la tegmentoj.

28 Kaj ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon, sed ne povas mortigi la animon ; sed prefere timu tiun, kiu povas detrui la animon kaj korpon en Geheno.

29 Ĉu ne estas vendataj du paseroj por kvarono de denaro ? Kaj unu el ili ne falos teren sen via Patro.

30 Sed eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj.

31 Tial ne timu ; vi pli valoras ol multaj paseroj.

32 Ĉiu do, kiu konfesos min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ konfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

33 Sed kiu malkonfesos min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ malkonfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

34 Ne supozu, ke mi venis por enkonduki pacon sur la teron ; mi venis por enkonduki ne pacon sed glavon.

35 Ĉar mi venis por disigi homon kaj lian patron, filinon kaj ŝian patrinon, bofilinon kaj ŝian bopatrinon.

36 Kaj malamikoj de la homo estos liaj kundomanoj.

37 Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, tiu ne estas inda je mi, kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, tiu ne estas inda je mi.

38 Kaj kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas post mi, tiu ne estas inda je mi.

39 Kiu trovas sian vivon, tiu perdos ĝin; kaj kiu perdas sian vivon pro mi, tiu trovos ĝin.

40 Kiu vin akceptas, tiu min akceptas; kaj kiu min akceptas, tiu akceptas tiun, kiu min sendis.

41 Kiu akceptas profeton en nomo de profeto, tiu ricevos rekompencon de profeto; kaj kiu akceptas justulon en nomo de justulo, tiu ricevos rekompencon de justulo.

42 Kaj kiu trinkigos tason da malvarma akvo al unu el tiuj ĉi malgranduloj, nur en nomo de disĉiplo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.

Ĉapitro XI

1 Kaj okazis, kiam Jesuo finis siajn ordonojn al siaj dek du disĉiploj, ke li foriris de tie por instrui kaj prediki en iliaj urboj.

2 Nu, kiam Johano aŭdis en la malliberejo pri la faroj de Kristo, li sendis per siaj disĉiploj,

3 Kaj diris al li: Ĉu vi estas la venonta, aŭ ni atendu alian?

4 Kaj Jesuo respondis kaj diris al ili: Iru kaj sciigu al Johano, kiajn aferojn vi aŭdas kaj vidas.

5 Blinduloj ekvidas kaj lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, kaj mortintoj estas levataj, kaj al malriĉuloj estas predikata evangelio;

6 Kaj feliĉa estas tiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi.

7 Kaj kiam ili foriris, Jesuo komencis paroli al la homamasoj pri Johano: Por vidi kion vi eliris en la dezerton? Ĉu junkon skuatan de la vento?

8 Sed por vidi kion vi eliris? Ĉu homon mole vestitan? Jen tiuj, kiuj portas molajn vestojn, estas en la domoj de reĝoj.

9 Sed kial vi eliris? Ĉu por vidi profeton? Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton.

10 Jen tiu ĉi, pri kiu estas skribite: Jen mi forsendas mian senditon antaŭ via vizaĝo, kiu preparos vian vojon antaŭ vi.

11 Vere mi diras al vi: Ne aperis inter naskitoj de virinoj iu pli granda ol Johano la Baptisto; sed tiu, kiu estas nur malgranda en la regno de la ĉielo, estas pli granda ol li.

12 Kaj depost la tagoj de Johano la Baptisto ĝis nun, la regno de la ĉielo estas perfortata, kaj perfortuloj kaptas ĝin.

13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis Johano.

14 Kaj, se vi volas tion ricevi, tiu estas Elija, kiu estis venonta.

15 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

16 Sed al kio mi komparos tiun ĉi generacion? Ĝi estas simila al infanoj sidantaj en la placoj, kiuj vokas al la ceteraj,

17 Kaj diras: Ni fajfis por vi, kaj vi ne dancis; ni funebre kantis, kaj vi ne ploris.

18 Ĉar venis Johano nek manĝante nek trinkante, kaj ili diras: Li havas demonon.

19 Venis la Filo de la homo manĝante kaj trinkante, kaj ili diras: Jen manĝemulo kaj vintrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj. Kaj la saĝeco estas pravigita de siaj faroj.

20 Tiam li komencis riproĉi la urbojn, en kiuj estis faritaj la plej multaj el liaj potencaj faroj, ĉar ili ne pentis.

21 Ve al vi, Korazin! Ve al vi, Betsaida! Ĉar se en Tiro kaj Sidono estus faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj estas faritaj en vi, antaŭ longe ili jam pentus en sakaĵo kaj cindroj.

22 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por Tiro kaj Sidono en la tago de juĝado, ol por vi.

23 Kaj vi, Kapernaum! Ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? Vi malsupreniros ĝis la Hadeso. Ĉar se en Sodom estus faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj estas faritaj en vi, ĝi restus ĝis hodiaŭ.

24 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por la lando de Sodom en la tago de juĝado, ol por vi.

25 En tiu tempo Jesuo respondis kaj diris: Mi vin dankas, Patro, Sinjoro de ĉielo kaj tero, ke ĉion ĉi vi kaŝis for de saĝuloj kaj prudentuloj kaj malkaŝis al infanoj.

26 Jes, Patro, ĉar tiel estis bone antaŭ vi.

27 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro, kaj neniu konas la Filon krom la Patro, nek iu konas la Patron krom la Filo kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi lin.

28 Venu al mi ĉiuj, kiuj estas laborantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi ripozigos vin.

29 Metu sur vin mian jugon, kaj lernu ĉe mi, ĉar mi estas milda kaj humila je koro, kaj vi trovos ripozon por viaj animoj.

30 Ĉar mia jugo estas facila kaj mia ŝarĝo estas malpeza.

Ĉapitro XII

1 En tiu tempo Jesuo iris en la sabato tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj malsatis kaj komencis deŝiri spikojn, kaj manĝi.

2 Sed la Fariseoj vidinte diris al li: Jen, viaj disĉiploj faras tion, kio ne konvenas en sabato.

3 Sed li diris al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris David, kiam li malsatis, kaj liaj kunuloj?

4 Ke li eniris en la domon de Dio kaj manĝis la

panojn de propono, kiujn manĝi konvenis nek al li, nek al liaj kunuloj, sed nur al la pastroj.

5 Aŭ ĉu vi ne legis en la leĝo, kiel en sabato la pastroj en la templo profanas la sabaton kaj estas senkulpaj?

6 Sed mi diras al vi, ke alestas tie ĉi io pli granda ol la templo.

7 Sed se vi komprenus, kion signifas tio ĉi: Mi volas kompaton kaj ne oferon, vi ne kondamnus la senkulpajn.

8 Ĉar la Filo de la homo estas sinjoro de la sabato.

9 Kaj li foriris de tie, kaj eniris en ilian sinagogon.

10 Kaj jen homo havanta la manon velkintan. Kaj oni demandis al li: Ĉu estas permesate sanigi en sabato? por ke ili povu lin akuzi.

11 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havanta unu ŝafon, se ĝi falos en fosaĵon en sabato, ne prenos kaj levos ĝin?

12 Nu, kiom homo superas ŝafon? Tial estas permesate bonfari en sabato.

13 Tiam li diris al la homo: Etendu vian manon. Kaj li etendis ĝin, kaj ĝi estis tute refarita sana, kiel la alia.

14 Sed la Fariseoj eliris kaj konsiliĝis kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi.

15 Kaj Jesuo eksciante foriris de tie, kaj multaj lin sekvis, kaj li sanigis ilin ĉiujn,

16 Kaj admonis al ili, ke ili ne konatigu lin;

17 Por ke estu plenumita tio, kio estis antaŭdirita de Isaja profeto, diranta:

18 Jen mia servanto, kiun mi elektis, mia amata, en kiu mia animo havas plezuron; mi metos mian Spiriton sur lin, kaj li proklamos juĝon al la nacioj.

19 Li ne disputados, nek laŭte krios; nek oni aŭdos lian voĉon en la stratoj.

20 Junkon fleksitan li ne rompos, kaj meĉon fumantan li ne estingos, ĝis li elsendos juĝon por venko.

21 Kaj en lia nomo esperos la nacioj.

22 Tiam oni kondukis al li demonhavanton, blindan kaj mutan, kaj li sanigis lin, tiel ke la mutulo parolis kaj vidis.

23 Kaj miris ĉiuj homamasoj, kaj diris: Ĉu estas tiu ĉi la filo de David?

24 Sed la Fariseoj aŭdinte diris: Tiu ĉi ne elpelas demonojn krom per Beelzebub, reganto de la demonoj.

25 Kaj, sciante iliajn pensojn, li diris al ili: Ĉiu regno dividita kontraŭ si fariĝas dezerta, kaj ĉiu urbo aŭ domo dividita kontraŭ si ne starados.

26 Kaj se Satano elpelas Satanon, li estas dividita kontraŭ si. Kiel do staros lia regno?

27 Kaj se mi elpelas demonojn per Beelzebub, per kiu viaj filoj elpelas ilin? Tial ili estos viaj juĝantoj.

28 Sed se mi elpelas demonojn per la Spirito de Dio, tiam la regno de Dio estas veninta sur vin.

29 Aŭ kiel oni povas eniri en la domon de la fortulo kaj forrabi liajn posedaĵojn, escepte se unue li ligos la fortulon, kaj poste li trarabos lian domon.

30 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi, kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵetas.

31 Tial mi diras al vi: Ĉia peko kaj blasfemo estos formetita al homoj; sed la blasfemo kontraŭ la Spirito ne estos formetita.

32 Kaj se iu parolos vorton kontraŭ la Filo de la homo, tio estos formetita al li, sed se iu parolos kontraŭ la Sankta Spirito, tio ne estos formetita al li, nek en tiu ĉi mondo, nek en la venonta.

33 Aŭ faru la arbon bona kaj ĝian frukton bona, aŭ faru la arbon malbona kaj ĝian frukton malbona, ĉar la arbo estas konata per la frukto.

34 Vi naskitoj de vipuroj, kiel vi povas paroli bonaĵojn, estante malbonaj? Ĉar el la abundo de la koro la buŝo parolas.

35 La bona homo el sia bona trezoro elmetas bonaĵojn, kaj la malbona homo el sia malbona trezoro elmetas malbonaĵojn.

36 Kaj mi diras al vi, ke pro ĉiu senutila vorto, kiun homoj parolos, ili donos respondon en la tago de juĝado.

37 Ĉar laŭ viaj vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ viaj vortoj vi estos kondamnitaj.

38 Tiam kelkaj el la skribistoj kaj Fariseoj respondis al li, dirante: Majstro, ni deziras vidi signon de vi.

39 Sed li respondis kaj diris al ili: Malbona kaj adultema generacio serĉas signon, kaj neniu signo estos donita al ĝi krom la signo de Jona profeto.

40 Ĉar kiel Jona estis tri tagojn kaj tri noktojn en la ventro de la baleno, tiel estos la Filo de la homo en la koro de la tero tri tagojn kaj tri noktojn.

41 La Nineveanoj staros en la juĝado kontraŭ tiu ĉi generacio kaj kondamnos ĝin, ĉar ili pentis pro la predikado de Jona, kaj jen, io pli granda ol Jona estas tie ĉi.

42 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kontraŭ tiu ĉi generacio kaj kondamnos ĝin, ĉar ŝi venis de la limoj de la mondo por aŭskulti la saĝecon de Salomon, kaj jen, io pli granda ol Salomon estas tie ĉi.

43 Kiam la malpura spirito eliras el la homo, ĝi trairas tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon kaj ne trovante.

44 Tiam ĝi diras: Mi reiros al mia domo, el kiu mi eliris. Kaj alveninte li trovas ĝin vakanta, balaita kaj ornamita.

45 Tiam ĝi iras kaj kunprenas al si sep aliajn spiritojn pli malbonajn ol li mem, kaj ili enirinte loĝas tie, kaj la lasta stato de tiu homo fariĝas pli malbona ol la unua. Tiel estos ankaŭ al tiu ĉi malbona generacio.

46 Dum li ankoraŭ paroladis al la homamasoj, jen lia patrino kaj fratoj staris ekstere, dezirante paroli kun li.

47 Kaj iu diris al li: Jen, via patrino kaj viaj fratoj staras ekstere, dezirante paroli kun vi.

48 Sed li respondis kaj diris al tiu, kiu parolis al li: Kiu estas mia patrino, kaj kiuj estas miaj fratoj?

49 Kaj etendinte la manon al siaj disĉiploj, li diris: Jen mia patrino kaj miaj fratoj.

50 Ĉar, kiu faros la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo, tiu estas mia frato kaj fratino kaj patrino.

Ĉapitro XIII

1 En tiu tago Jesuo eliris el la domo kaj sidiĝis apud la maro.

2 Kaj grandaj homamasoj kolektiĝis al li, tiel ke li iris en ŝipeton kaj sidis, kaj la tuta homamaso staris sur la marbordo.

3 Kaj li multe parolis al ili en alegorioj, dirante: Jen semanto eliris por semi;

4 Kaj, dum li semis, kelkaj semeroj falis apud la vojo, kaj birdoj venis kaj manĝis ilin.

5 Kaj aliaj falis sur ŝtonaj lokoj, kie ili ne havis multan teron, kaj ili tuj ekkreskis, ĉar ili ne havis profundon da tero.

6 Kaj kiam la suno leviĝis, ili bruletis, kaj ne havante radikon, ili velkis.

7 Kaj aliaj falis inter dornoj, kaj la dornoj suprenkreskis kaj sufokis ilin.

8 Kaj aliaj falis sur la bonan teron, kaj donis frukton, unuj centoble, aliaj sesdekoble, kaj aliaj tridekoble.

9 Kiu havas orelojn, tiu aŭdu.

10 Kaj la disĉiploj venis kaj diris al li: Kial vi parolas al ili per alegorioj?

11 Kaj li respondis kaj diris al ili: Estas donite al vi scii la misterojn de la regno de la ĉielo, sed al ili ne estas donite.

12 Ĉar kiu havas, al tiu estos donite, kaj li havos superfluon; sed kiu ne havas, de tiu estos forprenita eĉ tio, kion li havas.

13 Tial mi parolas al ili en alegorioj, ĉar vidante ili ne vidas, kaj aŭdante ili nek aŭdas nek komprenas.

14 Kaj por ili efektiviĝis tiu profetaĵo de Isaja, kiu diras: Aŭdante vi aŭdos kaj neniel komprenos, kaj rigardante vi rigardos kaj neniel vidos.

15 Ĉar la koro de tiu ĉi popolo grasiĝis, kaj iliaj oreloj aŭdas malklare, kaj siajn okulojn ili fermis, por ke ne okazu, ke ili vidos per la okuloj kaj aŭdos per la oreloj kaj komprenos per la koro kaj returnos sin, kaj mi sanigos ilin.

16 Sed feliĉaj estas viaj okuloj, ĉar ili vidas, kaj viaj oreloj, ĉar ili aŭdas.

17 Vere mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj justuloj deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ne vidis, kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas, kaj ne aŭdis.

18 Vi do aŭdu la alegorion de la semanto.

19 Kiam iu aŭdas la vorton de la regno kaj ne komprenas ĝin, tiam venas la malbonulo kaj rabas tion, kio estas semita en lia koro. Tiu ĉi estas la ricevinta semon apud la vojo.

20 Kaj tiu, kiu ricevis semon sur ŝtonaj lokoj, estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj tuj akceptas ĝin kun ĝojo.

21 Sed li ne havas radikon en si, sed restas nur laŭ okazo, kaj, kiam estas suferado aŭ persekutado pro la vorto, tuj li estas faligita.

22 Kaj tiu, kiu ricevis semon inter dornoj, estas tiu, kiu aŭdas la vorton, kaj la zorgoj de la mondo kaj la trompeco de riĉo sufokas la vorton kaj li fariĝas senfrukta.

23 Kaj tiu, kiu ricevis semon sur bona tero, estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj komprenas ĝin, kaj tiu ja portas frukton kaj donas, jen centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble.

24 Alian alegorion li proponis al ili, dirante : La regno de la ĉielo similas al homo, kiu semis bonan semon en sia kampo.

25 Sed kiam homoj dormis, lia malamiko venis kaj semis lolon meze de la tritiko, kaj foriris.

26 Kaj kiam la trunketo kreskis kaj portis frukton, tiam aperis ankaŭ la lolo.

27 Kaj la sklavoj de la dommastro venis kaj diris al li : Sinjoro, ĉu vi ne semis bonan semon en via kampo ? De kie do ĝi havas lolon ?

28 Kaj li diris al ili : Malamiko iu faris tion. Kaj la sklavoj diris al li : Ĉu vi do volas, ke ni iru kaj kolektu ĝin ?

29 Sed li diris : Ne , por ke, kolektante la lolon, vi ne elradikigu eble ankaŭ la tritikon.

30 Lasu ambaŭ kreski kune ĝis la rikolto, kaj en la tempo de la rikolto mi diros al la rikoltistoj : Kolektu unue la lolon kaj ligu ĝin en faskoj por bruligi ĝin, sed kolektu la tritikon en mian grenejon.

31 Alian alegorion li proponis al ili, dirante : La regno de la ĉielo similas al sinapa semeto, kiun homo prenis kaj metis en sian kampon,

32 Kiu vere estas pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed kreskinte ĝi estas pli granda ol la legomoj kaj fariĝas arbo, tiel ke venas la birdoj de la ĉielo kaj loĝas en ĝiaj branĉoj.

33 Alian alegorion li parolis al ili : La regno de la ĉielo similas al fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en tri bareletojn da faruno, ĝis ĉio estis fermentinta.

34 Ĉion ĉi parolis Jesuo en alegorioj al la homamasoj, kaj sen alegorio li parolis nenion al ili,

35 Por ke efektiviĝu tio, kio estis dirita per la profeto, diranta : Mi malfermos mian buŝon en alegorioj, mi aperigos aferojn kaŝitajn el la fondado de la mondo.

36 Tiam, forlasinte la homamasojn, li venis en la domon, kaj liaj disĉiploj venis al li, dirante : Klarigu al ni la alegorion pri la lolo de la kampo.

37 Kaj respondante li diris : Tiu, kiu semas la bonan semon, estas la Filo de la homo,

38 Kaj la kampo estas la mondo, kaj la bonaj semeroj estas la filoj de la regno, kaj la lolo estas la filoj de la malbonulo.

39 Kaj la malamiko, kiu ilin semis, estas la diablo, kaj la rikolto estas la fino de la mondaĝo, kaj la rikoltistoj estas anĝeloj.

40 Kiel do la lolo estas kolektita kaj bruligita en fajro, tiel estos ĉe la fino de la mondaĝo.

41 La Filo de la homo elsendos siajn anĝelojn, kaj ili kolektos el lia regno ĉiun falpuŝilon kaj ĉiujn, kiuj faras maljustecon,

42 Kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro. Tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

43 Tiam la justuloj brilos kiel la suno en la regno de sia Patro. Kiu havas orelojn, tiu aŭdu.

44 La regno de la ĉielo similas al trezoro kaŝita en kampo, kiun homo trovis kaj kaŝis, kaj pro ĝojo li iras kaj vendas ĉion, kion li posedas, kaj aĉetas tiun kampon.

45 Plie la regno de la ĉielo similas al komercisto, serĉanta belajn perlojn.

46 Kaj trovinte unu multvaloran perlon, li iris kaj vendis ĉion, kion li posedis, kaj aĉetis ĝin.

47 Plie, la regno de la ĉielo similas al reto ĵetita en la maron, kiu kolektis el ĉiu speco ;

48 Kiun, kiam ĝi estis plenigita, oni suprentiris al la

marbordo, kaj sidante ili kolektis la bonajn en ujojn, sed la malbonajn ili ĵetis eksteren.

49 Tiel estos en la fino de la mondaĝo. La anĝeloj eliros kaj apartigos la malbonulojn el la mezo de la justuloj,

50 Kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro. Tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

51 Ĉu vi estas komprenintaj ĉion ĉi? Ili diris al li: Jes.

52 Kaj li diris al ili: Tial ĉiu skribisto disĉipligita en la regno de la ĉielo similas al dommastro, kiu elportas el sia trezorejo objektojn novajn kaj malnovajn.

53 Kaj, kiam Jesuo estis fininta tiujn alegoriojn, li foriris de tie.

54 Kaj veninte en sian patrujon, li instruis ilin en ilia sinagogo, tiel ke ili miris kaj diris: De kie tiu ĉi homo havas tian saĝecon kaj la potencaĵojn?

55 Ĉu tiu ĉi ne estas la filo de la ĉarpentisto? Ĉu lia patrino ne estas nomata Maria? Kaj liaj fratoj Jakobo kaj Josef kaj Simon kaj Judas?

56 Kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉiuj ĉe ni? De kie do li ĉion tion havas?

57 Kaj ili falpuŝiĝis pri li. Sed Jesuo diris al ili: Profeto ne estas sen honoro, krom en sia patrujo kaj en sia propra domo.

58 Kaj li ne faris multajn potencaĵojn tie, pro ilia nekredemo.

Ĉapitro XIV

1 En tiu tempo aŭdis Herodes Tetrarĥo la famon pri Jesuo, kaj diris al siaj servantoj:

2 Tiu estas Johano la Baptisto; li leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.

3 Ĉar Herodes arestis Johanon kaj ligis lin kaj metis lin en malliberejon pro Herodias, kiu estis edzino de lia frato Filipo.

4 Ĉar Johano diris al li: Ne decas al vi havi ŝin.
5 Kaj dezirante mortigi lin, li timis la popolon, ĉar oni konsideris lin profeto.
6 Sed kiam estis la naskotaga festo de Herodes, la filino de Herodias dancis en la mezo kaj plaĉis al Herodes.
7 Tiam li ĵure promesis doni al ŝi, kion ajn ŝi petos.
8 Kaj ŝi, instigite de sia patrino, diris: Donu al mi tie ĉi sur plado la kapon de Johano la Baptisto.
9 Kaj la reĝo malĝojis; tamen pro siaj ĵuroj kaj la kunmanĝantoj li ordonis doni ĝin.
10 Kaj sendinte li senkapigis Johanon en la malliberejo.
11 Kaj oni alportis lian kapon sur plado kaj donis ĝin al la knabino, kaj ŝi alportis ĝin al sia patrino.
12 Kaj liaj disĉiploj veninte levis la kadavron kaj enterigis ĝin, kaj ili iris kaj rakontis tion al Jesuo.
13 Kaj Jesuo aŭdinte foriris de tie en ŝipeto al dezerta loko aparte, kaj la popolamasoj aŭdinte sekvis lin, piedirante el la urboj.
14 Kaj li elvenis kaj vidis grandan popolamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili kaj sanigis iliajn malsanulojn.
15 Kaj kiam venis vespero, liaj disĉiploj venis al li, dirante: Dezerta estas la loko, kaj la horo jam pasis. Forsendu la popolamason, por ke ili iru en la vilaĝojn kaj aĉetu nutron por si.
16 Sed Jesuo diris al ili: Ne estas necese, ke ili foriru. Vi donu al ili manĝi.
17 Kaj ili diris al li: Ni nenion havas tie ĉi, krom kvin panoj kaj du fiŝoj.
18 Kaj li diris: Alportu ilin ĉi tien al mi.
19 Kaj li ordonis al la popolamasoj sidiĝi sur la herbo, kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj supren rigardinte al la ĉielo li benis kaj rompis la panojn kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la popolamasoj.

20 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis, kaj ili levis la superrestaĵon de la fragmentoj, dek du plenajn korbegojn.

21 Kaj la manĝantoj estis ĉirkaŭ kvinmil, krom la virinoj kaj infanoj.

22 Kaj tuj li devigis la disĉiplojn eniri la ŝipeton kaj iri antaŭ li al la alia marbordo, ĝis li forsendos la popolamason.

23 Kaj forsendinte la popolamason, li supreniris la monton sola por preĝi, kaj, kiam estis vespero, li estis tie sola.

24 Sed la ŝipeto jam estis meze de la maro turmentata de la ondoj, ĉar la vento estis kontraŭa.

25 Kaj je la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili, piedirante sur la maro.

26 Sed la disĉiploj, vidinte lin piedirantan sur la maro, malkvietiĝis, dirante: Jen fantomo. Kaj ili ekkriis pro timo.

27 Sed tuj Jesuo parolis al ili, dirante: Kuraĝu, estas mi, ne timu.

28 Kaj Petro, respondante al li, diris: Sinjoro, se estas vi, ordonu min veni al vi sur la akvo.

29 Kaj li diris: Venu. Kaj Petro, malsuprenirinte el la ŝipeto, piediris sur la akvo por veni al Jesuo.

30 Sed vidante la venton, li timis, kaj komencante subakviĝi, li ekkriis, dirante: Sinjoro, savu min.

31 Kaj tuj Jesuo etendis la manon kaj kaptis lin, dirante al li: Malgrandfidulo, kial vi dubis?

32 Kaj kiam ili supreniris en la ŝipeton, la vento ĉesis.

33 Kaj tiuj, kiuj estis en la ŝipeto, riverencis antaŭ li, dirante: Vere vi estas Filo de Dio.

34 Kaj transveturinte ili alvenis teron ĉe Genesaret.

35 Kaj kiam la viroj de tiu loko ekkonis lin, ili sendis en la tutan ĉirkaŭaĵon kaj venigis al li ĉiujn malbone fartantajn,

36 Kaj petis lin, ke ili nur tuŝu la randon de lia vesto ; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis tute resanigitaj.

Ĉapitro XV

1 Tiam alvenis al Jesuo el Jerusalem Fariseoj kaj skribistoj, dirante :
2 Kial viaj disĉiploj malobeadas la tradicion de la antaŭuloj ? Ĉar ili ne lavas la manojn, kiam ili manĝas panon.
3 Kaj li respondante diris al ili : Kial vi ankaŭ malobeadas la ordonon de Dio per via tradicio ?
4 Ĉar Dio diris : Honoru la patron kaj la patrinon ; kaj : Kiu malbenas sian patron aŭ patrinon, tiu estu mortigita.
5 Sed vi diras : Se iu diros al la patro aŭ patrino : Oferdonaco estas tio, per kio vi povus esti helpita de mi,
6 Tiu ne devas honori sian patron aŭ patrinon ; kaj vi vantigis la vorton de Dio per via tradicio.
7 Hipokrituloj, bone Isaja profetis pri vi, dirante :
8 Ĉi tiu popolo per la lipoj min honoras, sed ilia koro longe forestas de mi.
9 Sed vane ili min adoras, instruante por instruo ordonojn de homoj.
10 Kaj alvokinte la homamason, li diris al ili : Aŭdu kaj komprenu.
11 Ne tio, kio eniras en la buŝon, profanas la homon ; sed tio, kio foriras el la buŝo, tio profanas la homon.
12 Tiam veninte la disĉiploj diras al li : Ĉu vi scias, ke la Fariseoj sin sentis ofenditaj, kiam ili aŭdis tiun diraĵon ?
13 Sed li respondante diris : Ĉiu kreskaĵo, kiun mia Patro la ĉiela ne plantis, estos elradikigita.
14 Lasu ilin ; ili estas blindaj kondukantoj de blind-

uloj. Se blindulo kondukos blindulon, ambaŭ falos en kavon.

15 Kaj Petro respondante diris al li: Klarigu al ni tiun alegorion.

16 Kaj li diris: Ĉu vi ankaŭ estas eĉ ĝis nun sen kompreno?

17 Ĉu vi ne komprenas, ke ĉio, kio eniras en la buŝon, pasas en la ventron kaj estas elĵetata en apartan lokon?

18 Sed tio, kio eliras el la buŝo, elvenas el la koro, kaj profanas la homon.

19 Ĉar el la koro eliras malbonaj konsiloj, mortigoj, adultoj, malĉastaĵoj, ŝteloj, falsatestoj, blasfemoj.

20 Jen kio profanas la homon, sed manĝi kun manoj nelavitaj ne profanas la homon.

21 Kaj elirinte de tie, Jesuo foriris en la regionojn apud Tiro kaj Sidono.

22 Kaj jen virino Kanaana, veninte el tiuj limlandoj, kriis, dirante: Sinjoro, filo de David, kompatu min. Mia filino estas terure demonhavanta.

23 Sed li ne respondis eĉ unu vorton al ŝi. Kaj alveninte la disĉiploj diris: Forsendu ŝin, ĉar ŝi krias post ni.

24 Kaj li respondante diris: Mi ne estas sendita, escepte al la perditaj ŝafoj el la domo Izraela.

25 Sed ŝi veninte riverencis antaŭ li, dirante: Sinjoro, helpu min.

26 Sed li respondante diris: Ne estas bone preni la panon de la infanoj, kaj ĵeti ĝin al la hundetoj.

27 Sed ŝi diris: Certe, Sinjoro; ĉar la hundetoj manĝas el la panpecetoj falintaj de la tablo de iliaj sinjoroj.

28 Tiam respondante Jesuo diris al ŝi: Ho, virino! granda estas via fido. Estu al vi, kiel vi volas. Kaj ŝia filino estis sanigita tuj de tiu horo.

29 Kaj foririnte de tie, Jesuo venis apud la maro de Galileo, kaj suprenirinte en la monton, sidiĝis tie.

30 Kaj alvenis al li grandnombraj popolamasoj, havante kun si homojn lamajn, kriplajn, blindajn, mutajn, kun aliaj multaj, kaj metis ilin apud liaj piedoj, kaj li sanigis ilin;

31 Tiel ke la popolamaso miris, vidante mutulojn parolantaj, kriplulojn sanaj kaj lamulojn piedirantaj kaj blindulojn vidantaj, kaj ili gloris la Dion de Izrael.

32 Kaj Jesuo, alvokinte siajn disĉiplojn, diris al ili: Mi kortuŝiĝas pro la popolamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas ĉe mi, kaj nenion havas manĝi, kaj mi ne volas forsendi ilin fastantajn, por ke ili ne svenu en la vojo.

33 Kaj la disĉiploj diras al li: De kie ni havos en la dezerto tiom da panoj por satigi tiom da homoj?

34 Kaj diris Jesuo al ili: Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep, kaj kelkajn fiŝetojn.

35 Kaj li ordonis al la popolamaso sidiĝi sur la tero;

36 Kaj li prenis la sep panojn kaj la fiŝojn, kaj dankon doninte li rompis ilin kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la popolamasoj.

37 Kaj ĉiuj manĝis kaj estis satigitaj, kaj oni levis la superrestaĵon de la fragmentoj, sep korbojn plenajn.

38 Kaj la manĝantoj estis kvarmil viroj, krom la virinoj kaj infanoj.

39 Kaj forsendinte la popolamasojn, li eniris la ŝipeton kaj venis en la regionojn de Magadan.

Ĉapitro XVI

1 Kaj alvenis la Fariseoj kaj Sadukeoj kaj tentante postulis, ke li montru al ili signon el la ĉielo.

2 Kaj respondante li diris al ili: Kiam vesperiĝas, vi diras: Bona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas;

3 Kaj frumatene: Hodiaŭ malbona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas kolere. La vizaĝon de la ĉielo vi povas juĝi, sed la signojn de la tempo vi ne povas.

4 Generacio malbona kaj adultema serĉas signon, kaj signo ne estos donita al ĝi, krom la signo de Jona. Kaj lasinte ilin, li foriris.

5 Kaj la disĉiploj, veninte trans la maron, estis forgesintaj preni panon.

6 Sed Jesuo diris al ili: Vidu kaj gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj.

7 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Ĉar ni ne prenis panon.

8 Sed Jesuo tion eksciante diris: Kial vi diskutas inter vi, malgrandfiduloj, ĉar vi ne havas panon?

9 Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas, nek memoras la kvin panojn de la kvinmil, kaj kiom da korbegoj vi levis?

10 Nek la sep panojn de la kvarmil, kaj kiom da korboj vi levis?

11 Kial vi ne komprenas, ke ne pri panoj mi diris al vi: Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj?

12 Tiam ili ekkomprenis, ke li ne admonis ilin sin gardi kontraŭ la fermentaĵo de pano, sed kontraŭ la instruado de la Fariseoj kaj Sadukeoj.

13 Kaj Jesuo, veninte en la regionojn de Cezarea Filipi, demandis siajn disĉiplojn, dirante: Ĉe la homoj, kiel oni nomas la Filon de la homo?

14 Kaj ili diris: Unuj diras: Johano la Baptisto; aliaj: Elija; kaj aliaj: Jeremia aŭ unu el la profetoj.

15 Li diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke mi estas?

16 Kaj respondante Simon Petro diris: Vi estas la Kristo, la Filo de la vivanta Dio.

17 Kaj Jesuo respondante diris al li: Feliĉa vi estas,

Simon Bar Jona, ĉar ne karno kaj sango tion malkaŝis al vi, sed mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

18 Kaj mi diras al vi, ke vi estas Petro, kaj sur tiu ĉi roko mi konstruos mian eklezion, kaj pordoj de la Hadeso ne superfortos ĝin.

19 Mi donos al vi la ŝlosilojn de la regno de la ĉielo, kaj kion ajn vi ligos sur la tero, tio estos ligita en la ĉielo, kaj kion ajn vi malligos sur la tero, tio estos malligita en la ĉielo.

20 Tiam li ordonis al la disĉiploj, ke ili diru al neniu, ke li estas la Kristo.

21 Post tio, Jesuo komencis montri al siaj disĉiploj, ke li devas iri Jerusalemon kaj multe suferi ĉe la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi.

22 Sed Petro preninte lin komencis admoni lin, dirante: Kompaton al vi, Sinjoro! tio ne estu al vi!

23 Kaj turninte sin, li diris al Petro: Iru malantaŭen de mi, Satano; vi estas faligilo por mi, ĉar vi ne pripensas laŭ Dio, sed laŭ homoj.

24 Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin kaj levu sian krucon kaj sekvu min,

25 Ĉar kiu volos savi sian animon, tiu perdos ĝin, kaj kiu perdos sian animon pro mi, tiu trovos ĝin.

26 Ĉar kiel homo profitus, se li gajnus la tutan mondon kaj perdus sian animon? Aŭ kion homo donos interŝanĝe pro sia animo?

27 Ĉar la Filo de la homo estas venonta en la gloro de sia Patro kun siaj anĝeloj, kaj tiam li redonos al ĉiu laŭ lia agado.

28 Vere mi diras al vi: El la tie ĉi starantaj estas kelkaj, kiuj ne gustumos morton antaŭ ol ili vidos la Filon de la homo venantan en sia regno.

Ĉapitro XVII

1 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis Petron kaj Jakobon kaj Johanon lian fraton, kaj kondukis ilin sur altan monton aparte.

2 Kaj estis aliformita antaŭ ili, kaj lia vizaĝo lumis kiel la suno, kaj lia vestaro fariĝis blanka kiel la lumo.

3 Kaj jen, aperis al ili Moseo kaj Elija parolante kun li.

4 Kaj Petro respondante diris al Jesuo : Sinjoro, estas bone, ke ni estu tie ĉi. Se vi volas, mi faros tie ĉi tri tendojn, unu por vi kaj unu por Moseo kaj unu por Elija.

5 Kiam li ankoraŭ estis parolanta, jen luma nubo ekombris ilin, kaj jen voĉo el la nubo, diranta : Tiu estas mia Filo, la amata, en kiu mi havas plezuron. Aŭskultu lin.

6 Kaj, aŭdinte tion, la disĉiploj falis sur sian vizaĝon, kaj tre timis.

7 Kaj Jesuo alvenis kaj ektuŝis ilin kaj diris : Leviĝu, kaj ne timu.

8 Kaj ili, levinte siajn okulojn, vidis neniun krom Jesuo sola.

9 Kaj kiam ili venas malsupren de la monto, Jesuo ordonis al ili, dirante : Rakontu la vizion al neniu, ĝis la Filo de la homo estos levita el la mortintoj.

10 Kaj liaj disĉiploj demandis lin, dirante · Kial do diras la skribistoj, ke Elija devas antaŭe veni ?

11 Kaj li respondante diris : Vere Elija venas antaŭe, kaj restarigos ĉion.

12 Sed mi diras al vi, ke Elija jam venis ; kaj ili ne konis lin, sed faris al li, kion ajn ili volis. Tiel ankaŭ la Filo de la homo estas suferonta sub ili.

13 Tiam la disĉiploj komprenis, ke li parolis al ili pri Johano la Baptisto.

14 Kaj kiam ili venis al la popolamaso, venis al li homo genufleksante antaŭ li kaj dirante:

15 Sinjoro, kompatu mian filon, ĉar li frenezas kaj forte suferas, ĉar ofte li falas en la fajron kaj ofte en la akvon.

16 Kaj mi kondukis lin al viaj disĉiploj, kaj ili ne povis sanigi lin.

17 Kaj Jesuo respondante diris: Ho generacio senfida kaj malrekta, ĝis kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? portu lin al mi tien ĉi.

18 Kaj Jesuo severe admonis lin, kaj eliris la demono el li, kaj la knabo estis resanigita tuj de tiu horo.

19 Tiam la disĉiploj, veninte al Jesuo aparte, diris: Pro kio ni ne povis elĵeti ĝin?

20 Kaj li respondis al ili: Pro la malgrandeco de via fido, ĉar vere mi diras al vi, ke se vi havos fidon kiel semero de sinapo, vi diros al tiu ĉi monto: Translokiĝu tien de tie ĉi, kaj ĝi translokiĝos, kaj nenio estos neebla por vi.

21 Sed tiu ĉi speco ne eliras krom per preĝado kaj fastado.

22 Kaj kiam ili kolektiĝis en Galileo, Jesuo diris al ili: La Filo de la homo estos transdonita en manojn de homoj,

23 Kaj ili mortigos lin, kaj la trian tagon li leviĝos. Kaj ili tre malĝojis.

24 Kaj kiam ili venis en Kapernaum, venis al Petro la ricevistoj de la du draĥmoj, kaj diris: Ĉu via majstro pagas la du draĥmojn?

25 Li respondis: Jes. Kaj kiam li venis en la domon, Jesuo antaŭis lin, dirante: Kiel ŝajnas al vi, Simon? De kiuj prenas la reĝoj de la tero imposton aŭ tributon? De siaj filoj aŭ de la eksteruloj?

26 Kaj kiam li diris: De la eksteruloj; Jesuo diris: Tiuokaze la filoj estas liberaj.

27 Sed, por ke ni ne faligu ilin, iru al la maro kaj ĵetu

hoketon kaj prenu la fiŝon unue venintan, kaj malferminte ĝian buŝon vi trovos arĝentan moneron. Prenu ĝin kaj donu al ili por mi kaj vi.

Ĉapitro XVIII

1 En tiu horo la disĉiploj venis al Jesuo, dirante : Kiu do estas la plej granda en la regno de la ĉielo ?

2 Kaj alvokinte al si infanon, li starigis ĝin meze de ili,

3 Kaj diris : Vere mi diras al vi, ke se vi ne turniĝos kaj fariĝos kvazaŭ infanoj, vi neniel eniros en la regnon de la ĉielo.

4 Tial, kiu humiligos sin, kiel tiu infano, tiu estas la plej granda en la regno de la ĉielo.

5 Kaj kiu akceptos unu tian infanon en mia nomo, tiu akceptas min.

6 Sed kiu falpuŝos unu el tiuj ĉi malgranduloj, kiuj kredas je mi, estus pli bone por tiu, se granda muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj li estus subakvigita en la profundon de la maro.

7 Ve al la mondo pro faliloj ! ĉar estas necese, ke venu faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la falilo venas !

8 Kaj se via mano aŭ via piedo falpuŝas vin, detranĉu ĝin kaj ĵetu ĝin for de vi ; estas bone por vi eniri en vivon kripla aŭ lama prefere ol, havante du manojn aŭ du piedojn, esti enĵetita en la eternan fajron.

9 Kaj se via okulo falpuŝas vin, elŝiru ĝin, kaj ĵetu for de vi ; estas bone por vi eniri en vivon unuokula prefere ol, havante du okulojn, esti enĵetita en la Gehenon de fajro.

10 Gardu vin ne malestimi unu el tiuj malgranduloj, ĉar mi diras al vi, ke iliaj anĝeloj en la ĉielo ĉiam rigardadas la vizaĝon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

11 Ĉar la Filo de la homo estas veninta por savi tion, kio estis perdita.

12 Kiel vi pensas? Se homo havas cent ŝafojn, kaj unu el ili estas forvaginta, ĉu li ne lasas la naŭdek naŭ kaj iras al la montoj, kaj serĉas tiun, kiu forvagis?

13 Kaj se okazas, ke li trovas ĝin, vere mi diras al vi, li plimulte ĝojas pri ĝi, ol pri la naŭdek naŭ, kiuj ne forvagis.

14 Same, ne estas la volo de via Patro, kiu estas en la ĉielo, ke unu el tiuj ĉi malgranduloj pereu.

15 Kaj se via frato pekas kontraŭ vi, iru kaj montru la kulpon inter vi kaj sola li. Se li aŭskultos vin, vi estos gajninta vian fraton.

16 Sed se li ne aŭskultos vin, prenu ankaŭ unu aŭ du kun vi, por ke en buŝo de du aŭ tri atestantoj ĉiu vorto estu starigita.

17 Kaj se li rifuzas aŭskulti ilin, diru la aferon al la eklezio; kaj se li ankaŭ rifuzas aŭskulti la eklezion, li estu por vi kiel fremdulo kaj impostisto.

18 Vere mi diras al vi, ke ĉio, kion vi ligos sur la tero, estos ligita en la ĉielo; kaj ĉio, kion vi malligos sur la tero, estos malligita en la ĉielo.

19 Plie mi diras al vi, ke se du el vi konsentos sur la tero pri ia pripetota afero, ĝi estos farita al ili de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

20 Ĉar kie du aŭ tri estas kunvenintaj en mia nomo, tie mi estas en mezo de ili.

21 Tiam Petro veninte diris al li: Sinjoro, kiel ofte pekos mia frato kontraŭ mi, kaj mi pardonos lin? Ĝis sep fojoj?

22 Jesuo diris al li: Mi ne diras al vi, ĝis sep fojoj, sed, ĝis sepdekoble sep fojoj.

23 Tial la regno de la ĉielo similas al reĝo, kiu volis fari kalkulon kun siaj servistoj.

24 Kaj, kiam li komencis la kunkalkuladon, unu estis alkondukita al li, kiu estis ŝuldanto por dekmil talentoj.
25 Sed, ĉar li ne havis, per kio pagi, lia sinjoro ordonis, ke li estu vendita, kaj lia edzino, kaj liaj infanoj, kaj ĉio, kion li posedis, kaj ke estu pago.
26 Tiam la servisto falinte riverencis antaŭ li, dirante: Sinjoro, paciencu pri mi, kaj mi pagos al vi ĉion.
27 Kaj la sinjoro de tiu servisto, kortuŝite, liberigis lin kaj formetis al li la ŝuldon.
28 Sed tiu servisto, elirinte, trovis kunserviston, kiu ŝuldis al li cent denarojn, kaj kaptinte li eksufokis lin, dirante: Pagu, kion vi ŝuldas.
29 Kaj falinte antaŭ li, la kunservisto petegis lin, dirante: Paciencu pri mi, kaj mi pagos vin.
30 Sed li ne volis, sed foriris kaj ĵetis lin en malliberejon, ĝis li pagos tion, kio estas ŝuldata.
31 Tiam liaj kunservistoj, vidinte kio fariĝis, tre ĉagreniĝis kaj veninte klarigis al sia sinjoro ĉion, kio fariĝis.
32 Tiam lia sinjoro, alvokinte lin, diris: Vi malbona servisto, mi formetis al vi tiun tutan ŝuldon, ĉar vi petegis min.
33 Ĉu vi ankaŭ ne devis kompati vian kunserviston, kiel mi kompatis vin?
34 Kaj lia sinjoro koleriĝis, kaj transdonis lin al la turmentistoj, ĝis li pagos ĉion al li ŝuldatan.
35 Tiel same mia Patro en la ĉielo faros al vi, se vi ne pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia frato.

Ĉapitro XIX

1 Kaj okazis, kiam Jesuo finis tiujn ĉi parolojn, li foriris el Galileo kaj venis al la limoj de Judeo trans la Jordano.
2 Kaj grandaj popolamasoj lin sekvis, kaj li sanigis ilin tie.

3 Kaj venis al li Fariseoj, tentante lin kaj dirante: Ĉu estas permesate formeti edzinon pro ĉia kaŭzo?

4 Kaj respondante li diris: Ĉu vi ne legis, ke en la komenco la Kreinto faris ilin vira kaj virina,

5 Kaj diris: Pro tio viro forlasos sian patron kaj sian patrinon kaj aliĝos al sia edzino, kaj la du estos unu karno?

6 Tial, ili ne plu estas du, sed unu karno. Kion do Dio kunigis, tion homo ne disigu.

7 Ili diris al li: Kial do Moseo ordonis doni dokumenton de eksedzigo, kaj forsendi ŝin?

8 Li diris al ili: Moseo, pro la malmoleco de via koro, permesis al vi forsendi viajn edzinojn, sed ne estis tiel de la komenco.

9 Sed mi diras al vi: Kiu forsendos sian edzinon, escepte pro malĉasteco, kaj edziĝos kun alia, tiu adultas; kaj kiu edziĝas kun la forsenditino, tiu adultas.

10 La disĉiploj diras al li: Se tia estas la rilato de viro al virino, ne estas oportune edziĝi.

11 Sed li diris al ili: Ne ĉiuj homoj akceptas tiun ĉi diron, nur tiuj, al kiuj tio estas donita.

12 Ĉar estas eŭnukoj, kiuj estas naskitaj tiaj el la patrina ventro, kaj estas eŭnukoj, kiuj estis eŭnukigitaj de homoj, kaj estas eŭnukoj, kiuj eŭnukigis sin pro la regno de la ĉielo. Kiu povas tion akcepti, tiu akceptu.

13 Tiam oni alkondukis al li infanojn, por ke li metu la manojn sur ilin, kaj preĝu. Kaj la disĉiploj malhelpis ilin.

14 Sed Jesuo diris: Lasu la infanojn, kaj ne malhelpu ilin, veni al mi, ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo.

15 Kaj, metinte la manojn sur ilin, li foriris de tie.

16 Kaj jen, unu homo, veninte al li, diris: Majstro, kian bonon mi faru, por ke mi ricevu eternan vivon?

17 Li diris al li: Kial vi min demandas pri bono?

Unu estas, kiu estas bona. Sed se vi deziras eniri en la vivon, observu la ordonojn.

18 Li diris al li: Kiujn? Kaj Jesuo diris: Vi ne mortigu; Vi ne adultu; Vi ne ŝtelu; Vi ne malvere atestu;

19 Honoru la patron kaj la patrinon; kaj: Vi amu vian najbaron kiel vin mem.

20 La junulo diris al li: Ĉiujn ĉi dirojn mi konservis, kio ankoraŭ mankas al mi?

21 Jesuo diris al li: Se vi deziras esti perfekta, iru, vendu viajn posedaĵojn, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo, kaj venu, sekvu min.

22 Sed, aŭdinte tiun vorton, la junulo foriris malĝoja, ĉar li havis multajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo diris al siaj disĉiploj: Vere mi diras al vi, ke malfacile riĉulo eniros en la regnon de la ĉielo.

24 Kaj plie mi diras al vi: Estas pli facile por kamelo trairi tra trueto de kudrilo, ol por riĉulo eniri la regnon de Dio.

25 Kiam la disĉiploj ĝin aŭdis, ili konsterniĝis, dirante: Kiu do povas esti savita?

26 Kaj Jesuo, rigardante ilin, diris al ili: Ĉe homoj tio estas neebla, sed ĉe Dio ĉio estas ebla.

27 Tiam Petro respondante diris al li: Jen, ni ĉion forlasis, kaj vin sekvis, kion do ni havos?

28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke vi, kiuj min sekvis, en la renaskado, kiam la Filo de la homo sidos sur la trono de sia gloro, vi ankaŭ sidos sur dek du tronoj juĝante la dek du gentojn de Izrael.

29 Kaj ĉiu, kiu forlasis domojn, aŭ fratojn, aŭ fratinojn, aŭ patron, aŭ patrinon, aŭ infanojn, aŭ kampojn, pro mia nomo, tiu multoble ricevos kaj heredos eternan vivon.

30 Sed multaj unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

Ĉapitro XX

1 Ĉar la regno de la ĉielo similas al dommastro, kiu eliris frumatene por dungi laboristojn por sia vinberejo.
2 Kaj kontraktinte kun la laboristoj po unu denaro je la tago, li ilin sendis en sian vinberejon.
3 Kaj elirinte ĉirkaŭ la tria horo, li vidis aliajn starantajn sur la placo senokupaj,
4 Kaj diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon, kaj kiom estas justa, tiom mi donos al vi. Kaj ili iris.
5 Denove elirinte ĉirkaŭ la sesa kaj la naŭa horo, li agis simile.
6 Kaj ĉirkaŭ la dekunua horo elirinte, li trovis aliajn starantajn; kaj li diris al ili: Kial vi staras tie ĉi la tutan tagon senokupaj?
7 Ili diris al li: Ĉar neniu nin dungis. Li diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon.
8 Kaj kiam vesperiĝis, la sinjoro de la vinberejo diris al sia administranto: Alvoku la laboristojn kaj donu la salajron, komencante de la lastaj ĝis la unuaj.
9 Kaj venis tiuj, kiuj estis dungitaj ĉirkaŭ la dekunua horo, kaj ricevis po unu denaro.
10 Kaj la unuaj venante supozis, ke ili ricevos pli, kaj ili ankaŭ ricevis po unu denaro.
11 Kaj tion ricevinte, ili murmuris kontraŭ la dommastro,
12 Dirante: Tiuj ĉi lastaj laboris nur unu horon, kaj vi faris ilin egalaj kun ni, kiuj elportis la pezon de la tago kaj la varmegon.
13 Sed li respondante diris al unu el ili: Amiko, mi ne faras al vi maljustaĵon; ĉu vi ne kontraktis kun mi po unu denaro?
14 Prenu do la vian kaj foriru. Mi volas doni al tiu ĉi lasta same, kiel al vi.

15 Ĉu ne estas permesate al mi, fari kion mi volas kun la mia? Aŭ ĉu via okulo estas malbona tial, ke mi estas bona?

16 Tiel la lastaj estos unuaj, kaj la unuaj, lastaj.

17 Kaj kiam Jesuo estis suprenironta al Jerusalem, li kondukis la dek du disĉiplojn aparte, kaj sur la vojo li diris al ili:

18 Jen, ni supreniras al Jerusalem, kaj la Filo de la homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj ili kondamnos lin al morto,

19 Kaj transdonos lin al la nacianoj por moki kaj skurĝi kaj krucumi, kaj la trian tagon li leviĝos.

20 Tiam venis al li la patrino de la filoj de Zebedeo, kun siaj filoj, riverencante kaj farante al li peton.

21 Li diris al ŝi: Kion vi volas? Ŝi diris al li: Diru, ke tiuj ĉi miaj du filoj sidiĝu, unu ĉe via dekstra mano kaj la dua ĉe via maldekstra, en via regno.

22 Sed Jesuo respondante diris: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi estas trinkonta? Ili diris al li: Ni povas.

23 Li diris al ili: Mian kalikon vi ja trinkos, sed sidi ĉe mia dekstra mano kaj ĉe mia maldekstra, tion doni ne apartenas al mi, sed estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita de mia Patro.

24 Kaj la dek, aŭdinte, indignis kontraŭ la du fratoj.

25 Sed Jesuo, alvokinte ilin, diris: Vi scias, ke la regantoj de la nacioj faras sin sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili.

26 Ne estos tiel inter vi, sed kiu deziras esti granda inter vi, tiu estu via servanto;

27 Kaj kiu volas esti la unua inter vi, tiu estu via servisto.

28 Kiel la Filo de la homo venis ne por esti servata sed por servi, kaj doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.

29 Kaj kiam ili eliris el Jeriĥo, granda popolamaso lin sekvis.

30 Kaj jen du blinduloj sidantaj apud la vojo, aŭdante, ke Jesuo preterpasas, ekkriis, dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David.

31 Kaj la popolamaso admonis ilin, ke ili silentu, sed ili plimulte kriis, dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David.

32 Kaj Jesuo, haltinte, vokis ilin kaj diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi?

33 Ili diris al li: Sinjoro, ke niaj okuloj estu malfermitaj.

34 Kaj Jesuo, kortuŝite, tuŝis iliajn okulojn, kaj tuj ili ekvidis, kaj sekvis lin.

Ĉapitro XXI

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, kaj venis al Betfage, al la Olivarba monto, tiam Jesuo sendis du disĉiplojn,

2 Dirante al ili: Eniru en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj tuj vi trovos azeninon ligitan, kaj azenidon kun ŝi. Ilin malligu kaj venigu al mi.

3 Kaj se iu diros ion al vi, vi diros: La Sinjoro bezonas ilin; kaj tuj li sendos ilin.

4 Kaj tio ĉi okazis, por ke estu plenumita tio, kio estis dirita de la profeto, diranta:

5 Diru al la filino de Ciono: Jen via Reĝo venas al vi, milda kaj rajdanta sur azeno, kaj azenido filo de ŝarĝobesto.

6 Kaj la disĉiploj iris kaj faris, kiel Jesuo ordonis al ili,

7 Kaj venigis la azeninon kaj la azenidon, kaj surmetis sur ilin siajn vestojn, kaj sidigis lin sur ilin.

8 Kaj tre granda popolamaso sternis siajn vestojn sur

la vojon, kaj aliaj detranĉadis branĉojn de la arboj kaj dismetis ilin sur la vojon.

9 Kaj la popolamaso, kiu antaŭiris lin, kaj kiu sekvis lin, kriis, dirante: Hosana al la Filo de David. Benata tiu, kiu venas en la nomo de la Sinjoro. Hosana en la supera alto.

10 Kaj li eniris en Jerusalemon, kaj la tuta urbo malkvietiĝis, dirante: Kiu estas tiu ĉi?

11 Kaj la popolamasoj diris: Tiu ĉi estas la profeto, Jesuo el Nazaret de Galileo.

12 Kaj Jesuo eniris en la templon de Dio, kaj elpelis ĉiujn vendantojn kaj aĉetantojn en la templo, kaj renversis la tablojn de la monŝanĝistoj, kaj la seĝojn de tiuj, kiuj vendis la kolombojn,

13 Kaj li diris al ili: Estas skribite: Mia domo estos nomata domo de preĝo, sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj.

14 Kaj blinduloj kaj lamuloj venis al li en la templo, kaj li sanigis ilin.

15 Sed la ĉefpastroj kaj skribistoj, vidinte la mirindaĵojn, kiujn li faris, kaj la knabojn kriantajn en la templo kaj dirantajn: Hosana al la Filo de David, indignis,

16 Kaj diris al li: Ĉu vi aŭdas, kion tiuj ĉi diras? Kaj Jesuo diris al ili: Jes, ĉu vi neniam legis: El la buŝo de infanetoj kaj mamsuĉantoj vi perfektigis laŭdon?

17 Kaj, lasinte ilin, li eliris el la urbo al Betania, kaj tie loĝis.

18 Kaj matene, en sia reveno al la urbo, li malsatis.

19 Kaj vidante figarbon apud la vojo, li iris al ĝi, kaj trovis nenion sur ĝi krom folioj. Kaj li diris al ĝi: Ne plu estu frukto sur vi por eterne. Kaj tuj la figarbo sekiĝis.

20 Kaj la disĉiploj vidinte miris, dirante: Kiel rapide la figarbo sekiĝis.

21 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Vere mi diras al vi: se vi havos fidon kaj ne dubos, vi ne nur faros la aferon de la figarbo, sed eĉ se vi diros al tiu ĉi monto: Estu formovita kaj ĵetita en la maron, tio fariĝos.

22 Kaj ĉion, kion vi petos per preĝado, kredante, vi ricevos.

23 Kaj kiam li estis veninta en la templon, la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la popolo venis al li dum li instruis, kaj diris: Laŭ kia aŭtoritato vi faras tion ĉi? Kaj kiu donis al vi tian aŭtoritaton?

24 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Mi ankaŭ faros al vi unu demandon; kaj se vi tion diros al mi, mi ankaŭ diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras tion ĉi.

25 La baptado de Johano, de kie ĝi estis? El la ĉielo, aŭ el homoj? Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li diros al ni: Kial do vi ne kredis al li?

26 Sed se ni diros: El homoj, ni timas la popolon, ĉar ĉiuj opinias Johanon profeto.

27 Kaj ili respondis al Jesuo: Ni ne scias. Li ankaŭ diris al ili: Nek mi diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tiujn aferojn.

28 Kiel ŝajnas al vi? Homo havis du filojn, kaj veninte al la unua, li diris: Filo, iru hodiaŭ kaj laboru en la vinberejo.

29 Kaj li respondis kaj diris: Mi ne volas; sed poste li pentis kaj iris.

30 Kaj li venis al la dua kaj diris same. Kaj li respondis: Mi iros, sinjoro, kaj ne iris.

31 Kiu el la du plenumis la volon de la patro? Ili diris: La unua. Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke la impostistoj kaj malĉastulinoj antaŭiras vin en la regnon de Dio.

32 Ĉar Johano venis al vi en vojo de justeco, kaj vi ne kredis al li, sed la impostistoj kaj malĉastulinoj kredis al

LIBRARY

li. Kaj vi, kiam vi vidis, ne eĉ poste pentis, por kredi al li.

33 Aŭskultu alian alegorion. Estis homo dommastro, kiu plantis vinberejon kaj ĉirkaŭis ĝin per plektobarilo, kaj fosis en ĝi vinpremejon, kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin al terkulturistoj kaj foriris en alian landon.

34 Kaj kiam alproksimiĝis la sezono de fruktoj, li sendis siajn sklavojn al la terkulturistoj, por ricevi siajn fruktojn.

35 Kaj la terkulturistoj, kaptinte liajn sklavojn, skurĝis unu kaj mortigis alian kaj ŝtonbatis alian.

36 Denove li sendis aliajn sklavojn, pli multajn ol la unuaj, kaj ili faris al ili sammaniere.

37 Sed poste li sendis al ili sian filon, dirante: Ili respektos mian filon.

38 Sed la terkulturistoj, vidante la filon, diris inter si: Tiu ĉi estas la heredonto. Venu, ni lin mortigu, kaj prenu lian heredon.

39 Kaj kaptinte lin, ili elĵetis lin el la vinberejo kaj mortigis lin.

40 Kiam do venos la sinjoro de la vinberejo, kion li faros al tiuj terkulturistoj?

41 Ili diras al li: Tiujn mizerulojn mizere li pereigos, kaj luigos la vinberejon al aliaj terkulturistoj, kiuj donos al li la fruktojn en iliaj sezonoj.

42 Jesuo diris al ili: Ĉu vi neniam legis en la Skriboj: La ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, tiu fariĝis ŝtono bazangula. De la Sinjoro ĉi tio fariĝis, kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj?

43 Tial mi diras al vi: La regno de Dio estos prenita for de vi kaj donita al nacio, kiu liveros ĝiajn fruktojn.

44 Kaj kiu falas sur tiun ŝtonon, tiu estos rompita, sed sur kiun ĝi falos, tiun ĝi polvigos.

45 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj, aŭdinte liajn alegoriojn, komprenis, ke li parolas pri ili.

46 Kaj, celante kapti lin, ili timis la popolamasojn, ĉar ili opiniis lin profeto.

Ĉapitro XXII

1 Kaj Jesuo respondante denove parolis al ili alegorie, dirante:

2 La regno de la ĉielo estas komparata al reĝo, kiu faris edzigan feston pro sia filo,

3 Kaj sendis siajn sklavojn por voki la invititojn al la edziga festo, kaj ili ne volis veni.

4 Denove li sendis aliajn sklavojn, dirante: Diru al la invititoj: Jen, mi preparis la manĝon. Miaj bovoj kaj miaj grasigitaj bestoj estas buĉitaj, kaj ĉio estas preta. Venu al la edziga festo.

5 Sed ili malatentis, kaj foriris, unu al sia bieno, alia al sia komercado.

6 Kaj la ceteraj, kaptinte liajn sklavojn, perfortis kaj mortigis ilin.

7 Kaj la reĝo koleriĝis, kaj sendinte siajn armeojn, li pereigis tiujn mortigistojn, kaj bruligis ilian urbon.

8 Tiam li diris al siaj sklavoj: La edziga festo estas preta, sed la invititoj ne estis indaj.

9 Vi do iru al la disirejoj de la vojoj, kaj kiujn ajn vi trovos, voku al la edziga festo.

10 Kaj tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn, kunvenigis ĉiujn, kiujn ili trovis, malbonajn kaj bonajn, kaj la edziga festo estis plenigita je gastoj.

11 Sed la reĝo, enveninte por vidi la gastojn, tie vidis homon, kiu ne portis edzigofestan veston.

12 Kaj li diris al li: Amiko, kiel vi envenis tien ĉi, ne portante edzigofestan veston? Kaj li silentadis.

13 Tiam la reĝo diris al siaj sklavoj: Ligu lin mane

kaj piede, kaj elĵetu lin en la eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

14 Ĉar multaj estas alvokitaj, sed malmultaj estas elektitaj.

15 Tiam iris la Fariseoj kaj konsiliĝis, kiel ili povos impliki lin en lia parolo.

16 Kaj ili sendis al li siajn disĉiplojn kun la Herodanoj, dirante: Majstro, ni scias, ke vi estas verema, kaj instruas la vojon de Dio laŭ vero, kaj ne zorgas pri iu, ĉar vi ne rigardas la vizaĝon de homoj.

17 Diru do al ni, kiel ŝajnas al vi? Ĉu konvenas pagi imposton al Cezaro, aŭ ne?

18 Sed Jesuo, sciante ilian ruzecon, diris: Kial vi min tentas, hipokrituloj?

19 Montru al mi la impostan moneron. Kaj ili alportis al li denaron.

20 Kaj li diris al ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj surskribaĵo?

21 Ili diris al li: De Cezaro. Tiam li diris al ili: Redonu do al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de Dio.

22 Kaj aŭdinte ili miris, kaj lin lasinte foriris.

23 La saman tagon alvenis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo, kaj lin demandis, dirante:

24 Majstro, Moseo diris: Se iu mortas, ne havante infanojn, lia frato edziĝu kun lia edzino kaj naskigu idaron al sia frato.

25 Estis ĉe ni sep fratoj, kaj la unua edziĝis kaj mortis, kaj, ne havante idaron, lasis sian edzinon al sia frato.

26 Same ankaŭ la dua, kaj la tria, ĝis la sepa.

27 Kaj laste post ĉiuj la virino mortis.

28 Tial, en la releviĝo, kies edzino el la sep ŝi estos? Ĉar ĉiuj havis ŝin.

29 Sed Jesuo respondante diris : Vi eraras, ne sciante la Skribojn nek la potencon de Dio.

30 Ĉar en la releviĝo oni nek edziĝas nek edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo.

31 Sed, pri la releviĝo el la mortintoj, ĉu vi ne legis tion, kio estis dirita al vi de Dio, diranta :

32 Mi estas Dio de Abraham, kaj Dio de Isaak, kaj Dio de Jakob ? Li ne estas Dio de la mortintoj, sed de la vivantoj.

33 Kaj kiam la homamaso tion aŭdis, ili miregis je lia instruado.

34 Sed la Fariseoj, aŭdinte, ke li silentigis la Sadukeojn, kune kolektiĝis.

35 Kaj unu el ili, leĝisto, demandis lin, tentante lin :

36 Majstro, kiu estas la granda ordono en la leĝo ?

37 Kaj li diris al li : Vi amu la Sinjoron, vian Dion, per via tuta koro, kaj per via tuta animo, kaj per via tuta intelekto.

38 Tiu ĉi estas la granda kaj la unua ordono.

39 Kaj la dua estas simila al ĝi : Vi amu vian najbaron kiel vin mem.

40 De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta leĝo kaj la profetoj.

41 Kaj kiam la Fariseoj estis kunvenintaj, Jesuo ilin demandis,

42 Dirante : Kiel ŝajnas al vi pri la Kristo ? Kies filo li estas ? Ili diris al li : De David.

43 Li diris al ili : Kial do David, en la Spirito, lin nomas Sinjoro, dirante :

44 La Sinjoro diris al mia Sinjoro : Sidu dekstre de mi, ĝis mi metos viajn malamikojn sub viajn piedojn ?

45 Se do David nomas lin Sinjoro, kiamaniere li estas lia filo ?

46 Kaj neniu povis respondi unu vorton al li, nek iu post tiu tago kuraĝis demandi lin plu.

Ĉapitro XXIII

1 Tiam parolis Jesuo al la homamasoj kaj al siaj disĉiploj, dirante:
2 La skribistoj kaj la Fariseoj sidas sur la seĝo de Moseo.
3 Ĉion do, kion ili ordonas al vi, tion faru kaj observu, sed ne agu laŭ iliaj faroj, ĉar ili ordonas sed ne faras.
4 Ili ligas pezajn ŝarĝojn ne porteblajn, kaj metas ilin sur la ŝultrojn de homoj, sed ili mem ne volas movi ilin per sia fingro.
5 Sed ĉiujn siajn agojn ili faras por esti alrigardataj de homoj, ĉar ili larĝigas siajn filakteriojn kaj grandigas la franĝojn de siaj vestoj,
6 Kaj ŝatas la ĉefajn kuŝejojn ĉe festenoj, kaj la ĉefajn seĝojn en la sinagogoj,
7 Kaj salutojn sur la placoj, kaj esti nomataj de homoj, Rabeno.
8 Sed vi ne estu nomataj Rabeno, ĉar unu estas via instruanto, kaj vi ĉiuj estas fratoj.
9 Kaj nomu neniun sur la tero via patro, ĉar unu, kiu estas en la ĉielo, estas via Patro.
10 Nek estu nomataj edukantoj, ĉar unu, la Kristo, estas via edukanto.
11 Sed la pli granda el vi estos via servanto.
12 Kaj kiu plialtigos sin, tiu estos humiligita, kaj kiu humiligos sin, tiu estos plialtigita.
13 Sed ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj, ĉar vi ŝlosas la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; ĉar vi mem ne eniras, nek permesas eniri la enirantajn.
14 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi

formanĝadas domojn de vidvinoj, dum pretekste vi faras longajn preĝojn ; tial vi ricevos pli grandan kondamnon.

15 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi ĉirkaŭiras maron kaj teron por varbi unu prozeliton, kaj, kiam li tia fariĝis, vi lin igas filo de Geheno duoble kiom vi mem.

16 Ve al vi, blindaj gvidantoj, kiuj diras : Se iu ĵuras per la sanktejo, tio estas nenio, sed kiu ĵuras per la oro de la sanktejo, tiu estas ŝuldanto.

17 Vi malsaĝaj kaj blindaj, ĉar kio estas la pli granda, la oro, aŭ la sanktejo, kiu sanktigas la oron ?

18 Kaj : Se iu ĵuras per la altaro, tio estas nenio ; sed kiu ĵuras per la ofero, kiu kuŝas sur ĝi, tiu estas ŝuldanto.

19 Vi blinduloj, ĉar kio estas la pli granda, la ofero, aŭ la altaro, kiu sanktigas la oferon ?

20 Tiu do, kiu ĵuras per la altaro, ĵuras per ĝi kaj per ĉio, kio kuŝas sur ĝi.

21 Kaj tiu, kiu ĵuras per la sanktejo, ĵuras per ĝi kaj per tiu, kiu loĝas en ĝi.

22 Kaj tiu, kiu ĵuras per la ĉielo, ĵuras per la trono de Dio kaj per tiu, kiu sidas sur ĝi.

23 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj de anizo kaj de kumino, kaj forlasis la pli gravajn aferojn de la leĝo, juĝon kaj kompaton kaj fidon. Sed tiujn ĉi vi devis fari kaj ne lasi la aliajn.

24 Vi blindaj gvidantoj, kiuj elkribras la kulon kaj glutas la kamelon.

25 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi purigas la eksteron de la kaliko kaj plado, sed interne ili estas plenaj je rabado kaj malmodereco.

26 Vi blinda Fariseo, purigu unue la internon de la kaliko kaj plado, por ke ties ekstero ankaŭ fariĝu pura.

27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi similas al tomboj blankigitaj, kiuj ekstere ŝajnas belaj, sed interne estas plenaj je la ostoj de mortintoj kaj ĉia malpureco.

28 Tiel ankaŭ vi ekstere ŝajnas justaj antaŭ homoj, sed interne vi estas plenaj je hipokriteco kaj maljusteco.

29 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi konstruas la tombojn de la profetoj kaj ornamas la monumentojn de la justuloj, kaj diras :

30 Se ni estus vivintaj en la tagoj de niaj patroj, ni ne estus partoprenintaj kun ili en la sango de la profetoj.

31 Tial vi atestas pri vi mem, ke vi estas filoj de tiuj, kiuj mortigis la profetojn.

32 Plenigu do vi la mezuron de viaj patroj.

33 Serpentoj, vipuridoj, kiel vi povos eviti la juĝon de Geheno ?

34 Jen do mi sendas al vi profetojn kaj saĝulojn kaj skribistojn ; unujn el ili vi mortigos kaj krucumos, kaj aliajn el ili vi skurĝos en viaj sinagogoj kaj persekutos de urbo al urbo.

35 Por ke venu sur vin ĉiu justa sango elverŝita sur la teron, de la sango de Habel la justulo ĝis la sango de Zakaria filo de Barakio, kiun vi mortigis inter la sanktejo kaj la altaro.

36 Vere mi diras al vi : Ĉio ĉi venos sur tiun ĉi generacion.

37 Jerusalem, Jerusalem, kiu mortigas la profetojn kaj ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al ŝi ! kiel ofte mi volis kunvenigi viajn infanojn, kiel kokino kolektas siajn kokidojn sub la flugilojn, kaj vi ne volis.

38 Jen, via domo estas lasita al vi dezerta.

39 Ĉar mi diras al vi : Vi ne vidos min de nun, ĝis kiam vi diros : Estu benata, kiu venas en la nomo de la Sinjoro.

Ĉapitro XXIV

1 Kaj Jesuo, elirinte de la templo, estis en vojo. Kaj liaj disĉiploj venis al li por montri al li la konstruaĵojn de la templo.

2 Sed li respondante diris: Ĉu vi ne vidas ĉiŏn ĉi? Vere mi diras al vi: Ne estos lasita tie ĉi ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos disĵetita.

3 Kaj kiam li sidis sur la monto de Olivarboj, la disĉiploj venis private al li kaj diris: Diru al ni, kiam tio ĉi okazos? Kaj kio estos la signo de via alesto kaj la maturiĝo de la mondaĝo?

4 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Vidu, ke neniu erarigu vin.

5 Ĉar multaj venos en mia nomo kaj diros: Mi estas la Kristo, kaj ili erarigos multajn.

6 Kaj vi aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj. Gardu vin, ke vi ne konsterniĝu; ĉar tio devas okazi, sed ankoraŭ ne estas la fino.

7 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ regno, kaj estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj.

8 Sed ĉio ĉi estas komenco de suferoj.

9 Tiam ili transdonos vin al suferado kaj mortigos vin, kaj vi estos malamataj de ĉiuj nacioj pro mia nomo.

10 Tiam multaj estos faligitaj, kaj perfidos unu la alian, kaj malamos unu la alian.

11 Kaj multaj falsaj profetoj leviĝos, kaj erarigos multajn.

12 Kaj pro la multobligo de maljusteco la amo de la plimulto malvarmiĝos.

13 Sed kiu persistos ĝis la fino, tiu estos savita.

14 Kaj tiu ĉi evangelio de la regno estos predikita tra la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj, kaj tiam venos la fino.

15 Tial, kiam vi vidos la abomenaĵon de dezertigo, kiun priparolis Daniel profeto, starantan en la sankta loko, (la leganto komprenu),

16 Tiam tiuj, kiuj estas en Judeo, forkuru al la montoj.

17 Kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru por preni tion, kio estas en lia domo.

18 Kaj kiu estas en la kampo, tiu ne revenu por preni sian mantelon.

19 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la mamnutrantinoj dum tiuj tagoj !

20 Kaj preĝu, ke via forkurado ne estu vintre nek sabate.

21 Ĉar tiam estos granda aflikto, kia ne estis de la komenco de la mondo ĝis nun, nek iam estos.

22 Kaj escepte se tiuj tagoj estus mallongigitaj, neniu karno estus savita, sed pro la elektitoj, tiuj tagoj estos mallongigitaj.

23 Tiam se iu diros al vi : Jen, la Kristo estas tie ĉi, aŭ tie ; vi ne kredu.

24 Ĉar leviĝos falsaj Kristoj kaj falsaj profetoj kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, tiel ke ili erarigus, se povus esti, eĉ la elektitojn.

25 Jen, mi estas antaŭdirinta al vi.

26 Tial, se oni diros al vi : Jen, li estas en la dezerto ; ne eliru ; Jen, li estas en sekretaj ĉambroj, ne kredu.

27 Ĉar kiel la fulmo venas el la oriento kaj montriĝas ĝis la okcidento, tiel ankaŭ estos la alesto de la Filo de la homo.

28 Kie estos la kadavro, tien kolektiĝos la agloj.

29 Sed tuj post la aflikto de tiuj tagoj, la suno estos mallumigita kaj la luno ne donos sian lumon, kaj la steloj falos el la ĉielo, kaj la potencoj de la ĉielo ŝanceliĝos.

30 Kaj tiam aperos la signo de la Filo de la homo en

la ĉielo, kaj tiam ploros ĉiuj gentoj de la tero, kaj ili vidos la Filon de la homo venantan en la nuboj de la ĉielo kun potenco kaj granda gloro.

31 Kaj li elsendos siajn anĝelojn kun granda sono de trumpeto, kaj ili kolektos liajn elektitojn el la kvar ventoj, el limo ĝis limo de la ĉielo.

32 De la figarbo lernu ĝian alegorion. Kiam ĝia branĉo jam moliĝis kaj folioj ekaperas, tiam vi scias, ke la somero estas proksima.

33 Tiel ankaŭ, kiam vi vidos ĉion ĉi, sciu, ke li estas proksima, ĉe la pordoj.

34 Vere mi diras al vi: Tiu ĉi generacio ne forpasos, ĝis ĉio ĉi plenumiĝos.

35 Ĉielo kaj tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.

36 Sed pri tiu tago kaj horo scias neniu, nek la anĝeloj de la ĉielo, nek la Filo, sed la Patro sola.

37 Sed kiel la tagoj de Noa, tiel estos la alesto de la Filo de la homo.

38 Ĉar kiel, dum la tagoj, kiuj estis antaŭ la diluvo, oni estis manĝantaj kaj trinkantaj, edziĝantaj kaj edziniĝantaj, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon,

39 Kaj oni ne eksciis, ĝis la diluvo venis kaj forprenis ĉiujn; tiel estos la alesto de la Filo de la homo.

40 Tiam du estos sur la kampo; unu estos prenita kaj la alia lasita.

41 Du virinoj estos muelantaj apud muelilo, unu estos prenita kaj la alia lasita.

42 Tial viglu, ĉar vi ne scias, je kia tago via Sinjoro venos.

43 Sed sciu tion ĉi, ke se la dommastro scius, en kia gardoparto venos la ŝtelisto, li viglus kaj ne lasus trafosi sian domon.

44 Tial vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en horo, kiam vi ne atendas, la Filo de la homo venas.

45 Kiu do estas la fidela kaj prudenta servisto, kiun la sinjoro starigis super siajn domanojn, por doni al ili nutron ĝustatempe?

46 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro veninte trovos tiel faranta.

47 Vere mi diras al vi: Li starigos lin super sian tutan havon.

48 Sed se tiu malbona servisto diros en sia koro: Mia sinjoro malfruas;

49 Kaj komencos bati siajn kunservistojn, kaj manĝi kaj trinki kun la drinkuloj,

50 La sinjoro de tiu servisto venos en tago, kiam li ne atendas, kaj en horo, kiam li ne scias,

51 Kaj distranĉos lin, kaj difinos lian parton kun la hipokrituloj. Tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

Ĉapitro XXV

1 Tiam la regno de la ĉielo similiĝos al dek virgulinoj, kiuj prenis siajn lampojn kaj eliris renkonten al la fianĉo.

2 Kaj kvin el ili estis malprudentaj, kaj kvin estis prudentaj.

3 Nu, la malprudentaj, prenante la lampojn, ne prenis oleon kun si.

4 Sed la prudentaj prenis oleon en la vazoj kun siaj lampoj.

5 Kaj kiam la fianĉo malfruis, ili ĉiuj malviglis kaj dormis.

6 Sed je la noktomezo estis ekkrio: Jen la fianĉo: Eliru al li renkonten.

7 Tiam tiuj virgulinoj sin levis ĉiuj kaj ordigis siajn lampojn.

8 Kaj la malprudentaj diris al la prudentaj: Donu al ni el via oleo, ĉar niaj lampoj estingiĝas.

9 Sed la prudentaj respondis, dirante: Eble ne estos sufiĉe por ni kaj vi. Iru prefere al la vendistoj kaj aĉetu por vi mem.

10 Kaj, dum ili iris por aĉeti, la fianĉo alvenis, kaj tiuj, kiuj estis pretaj, eniris kun li al la edziga festo, kaj la pordo estis fermita.

11 Poste alvenis ankaŭ la ceteraj virgulinoj, dirante: Sinjoro, Sinjoro, malfermu al ni.

12 Sed li respondis kaj diris: Vere mi diras al vi, mi ne konas vin.

13 Tial viglu, ĉar vi scias nek la tagon nek la horon.

14 Ĉar tiel estas, kvazaŭ homo, forvojaĝonte en alian landon, alvokis siajn servistojn, kaj komisiis al ili siajn posedaĵojn.

15 Kaj al unu li donis kvin talentojn, al alia du, al alia unu, al ĉiu laŭ lia kapableco, kaj li foriris.

16 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talentojn, iris tuj kaj negocadis per ili, kaj gajnis pluajn kvin talentojn.

17 Same ankaŭ tiu, kiu ricevis la du, gajnis pluajn du.

18 Sed tiu, kiu ricevis la unu, foriris kaj fosis en la tero, kaj kaŝis la monon de sia sinjoro.

19 Kaj post longa tempo la sinjoro de tiuj servistoj venis kaj faris kun ili kontokontrolon.

20 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talentojn, alvenis kaj alportis pluajn kvin talentojn, dirante: Sinjoro, vi komisiis al mi kvin talentojn; jen, mi gajnis pluajn kvin talentojn.

21 Lia Sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela servisto, vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos vin super multaj. Envenu en la ĝojon de via sinjoro.

22 Kaj tiu ankaŭ, kiu ricevis la du talentojn, alvenis kaj diris: Sinjoro, vi komisiis al mi du talentojn; jen, mi gajnis pluajn du talentojn.

23 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela

servisto ; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos vin super multaj. Envenu en la ĝojon de via sinjoro.

24 Kaj tiu ankaŭ, kiu ricevis la unu talenton, alvenis kaj diris : Sinjoro, mi sciis, ke vi estas severa homo, rikoltanta, kie vi ne semis, kaj kolektanta, kie vi ne disŝutis.

25 Kaj mi timis kaj foriris kaj kaŝis vian talenton en la tero. Jen, vi havas la vian.

26 Sed lia sinjoro respondante diris al li : Vi malbona kaj mallaborema servisto, vi sciis, ke mi rikoltas, kie mi ne semis, kaj kolektas, kie mi ne disŝutis,

27 Vi tial devis doni mian monon al la bankistoj, kaj tiam veninte mi estus ricevinta la mian kun procento.

28 Forprenu do la talenton de li, kaj donu ĝin al tiu, kiu havas la dek talentojn.

29 Ĉar al ĉiu, kiu havas, estos donite, kaj li havos superfluon ; sed de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos forprenita.

30 Kaj elĵetu la senutilan serviston en la eksteran mallumon ; tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

31 Sed kiam la Filo de la homo venos en sia gloro, kaj ĉiuj anĝeloj kun li, tiam li sidos sur la trono de sia gloro,

32 Kaj antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj, kaj li apartigos ilin unu de alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn for de la kaproj.

33 Kaj li starigos la ŝafojn ĉe sia dekstra mano, kaj la kaprojn ĉe sia maldekstra.

34 Tiam diros la Reĝo al tiuj, kiuj staras ĉe lia dekstra mano : Venu, vi benataj de mia Patro, heredu la regnon preparitan por vi de la komenco de la mondo.

35 Ĉar mi malsatis, kaj vi donis al mi manĝi ; mi soifis, kaj vi donis al mi trinki; mi estis fremda kaj vi gastigis min ;

36 Nuda, kaj vi vestis min ; mi malsanis, kaj vi vizitis min ; mi estis en malliberejo, kaj vi venis al mi.

37 Tiam la justuloj respondos al li, dirante : Sinjoro, kiam ni vin vidis malsatan, kaj vin satigis ? aŭ soifantan, kaj trinkigis vin ?

38 Kaj kiam ni vidis vin fremdan, kaj gastigis vin ? aŭ nudan, kaj vin vestis ?

39 Kaj kiam ni vidis vin malsanan aŭ en malliberejo, kaj venis al vi ?

40 Kaj la Reĝo respondos kaj diros al ili : Vere mi diras al vi : Kiugrade vi faris tion al unu el ĉi tiuj miaj fratoj la plej malgrandaj, tiugrade vi faris tion al mi.

41 Tiam li diros al tiuj, kiuj estas ĉe la maldekstra mano : For de mi, vi malbenitaj, en la eternan fajron, kiu estas preparita por la diablo kaj liaj anĝeloj.

42 Ĉar mi malsatis, kaj vi ne donis al mi manĝi ; mi soifis, kaj vi ne donis al mi trinki ;

43 Mi estis fremda, kaj vi ne gastigis min ; nuda, kaj vi ne vestis min ; malsana kaj en malliberejo, kaj vi ne vizitis min.

44 Tiam ili ankaŭ respondos, dirante : Sinjoro, kiam ni vidis vin malsatan, aŭ soifantan, aŭ fremdan, aŭ nudan, aŭ malsanan, aŭ en malliberejo, kaj ne servis al vi ?

45 Tiam li respondos al ili, dirante : Vere mi diras al vi : Kiugrade vi ne faris tion al unu el ĉi tiuj la plej malgrandaj, vi ne faris tion al mi.

46 Kaj tiuj ĉi foriros en eternan punon, sed la justuloj en eternan vivon.

Ĉapitro XXVI

1 Kaj okazis, kiam Jesuo finis ĉiujn ĉi vortojn, ke li diris al siaj disĉiploj :

2 Vi scias, ke post du tagoj okazos la Pasko, kaj la Filo de la homo estos transdonita por esti krucumita.

3 Tiam kunvenis la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la popolo en la korto de la ĉefpastro, kies nomo estis Kaifas.

4 Kaj ili konsiliĝis kune, por ke ili povu kapti Jesuon ruze, kaj mortigi lin.

5 Sed ili diris: Ne dum la festo, por ke tumulto ne okazu ĉe la popolo.

6 Kaj, kiam Jesuo estis en Betania, en la domo de Simon leprulo,

7 Alvenis al li virino, havante alabastran vazon da multekosta ŝmiraĵo, kaj ŝi verŝis ĝin sur lian kapon, dum li sidis je manĝo.

8 Sed, kiam la disĉiploj tion vidis, ili indignis, dirante:

9 Por kio estas tiu ĉi malŝparo? Ĉar ĉi tiu ŝmiraĵo povis esti vendita por granda prezo, kaj donita al la malriĉuloj.

10 Sed Jesuo, tion sciante, diris al ili: Kial vi ĝenas la virinon? ĉar ŝi faris bonan faron al mi.

11 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed min vi ne havas ĉiam.

12 Ĉar, verŝante ĉi tiun ŝmiraĵon sur mian korpon, ŝi tion faris por mia entombigo.

13 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata ĉi tiu evangelio en la tuta mondo, tio ĉi ankaŭ, kion tiu ĉi virino faris, estos priparolita por memoraĵo de ŝi.

14 Tiam unu el la dek du, nomata Judas Iskariota, iris al la ĉefpastroj,

15 Kaj diris: Kion vi volas doni al mi, se mi lin transdonos al vi? Kaj ili pesis por li tridek arĝentajn monerojn.

16 Kaj de tiam li serĉis oportunan tempon, por perfidi lin.

17 Kaj en la unua tago de macoj, la disĉiploj venis al Jesuo, dirante: Kie vi volas, ke ni preparu por vi, por manĝi la Paskon?

18 Kaj li diris: Eniru en la urbon al trovotulo, kaj diru al li: La Majstro diras: Mia tempo estas proksima; mi faros la Paskon ĉe vi, kun miaj disĉiploj.

19 Kaj la disĉiploj faris, kiel Jesuo ordonis al ili, kaj pretigis la Paskon.

20 Kaj kiam vesperiĝis, li sidis je manĝo kun la dek du disĉiploj.

21 Kaj, dum ili estis manĝantaj, li diris: Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min.

22 Kaj ili tre malĝojiĝis, kaj ĉiu komencis diri al li: Sinjoro, ĉu eble mi?

23 Kaj li respondis kaj diris: Homo, kiu trempis kun mi la manon en la pladon, tiu perfidos min.

24 La Filo de la homo foriras, kiel estas skribite pri li, sed ve al tiu homo, de kiu la Filo de la homo estos perfidita! Se tiu homo ne estus naskita, estus bone por li.

25 Kaj Judas, kiu lin perfidis, respondante diris: Ĉu eble mi, Rabeno? Li diras al li: Vi diris.

26 Kaj, dum ili estis manĝantaj, Jesuo prenis panon kaj beninte rompis ĝin kaj donis al la disĉiploj, kaj diris: Prenu, manĝu, tio ĉi estas mia korpo.

27 Kaj li prenis kalikon kaj dankinte donis al ili, dirante:

28 Vi ĉiuj trinku el ĝi, ĉar tio ĉi estas mia sango de la interligo, kiu estas elverŝata por multaj, por la formetado de pekoj.

29 Sed mi diras al vi: De nun mi ne trinkos el tiu ĉi frukto de la vinberujo, ĝis la tago, kiam mi trinkos ĝin novan kun vi en la regno de mia Patro.

30 Kaj kantinte himnon, ili eliris al la Olivarba monto.

31 Tiam diris Jesuo al ili: Vi ĉiuj estos falpuŝitaj pro mi dum tiu ĉi nokto, ĉar estas skribite: Mi batos la paŝtiston, kaj la ŝafoj de la ŝafaro estos disigitaj.

32 Sed, kiam mi estos levita, mi iros antaŭ vi en Galileon.

33 Sed Petro respondante diris al li: Se ĉiuj estos falpuŝitaj pro vi, mi neniam estos falpuŝita.

34 Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke en tiu ĉi

nokto, antaŭ ol la koko krios, vi malkonfesos min trifoje.

35 Petro diris al li : Eĉ se mi estos devigita morti kun vi, tamen mi vin ne malkonfesos. Simile diris ĉiuj disĉiploj.

36 Tiam venis Jesuo kun ili al loko nomata Getsemane, kaj diris al siaj disĉiploj : Sidiĝu tie ĉi, dum mi iros tien por preĝi.

37 Kaj li prenis kun si Petron kaj la du filojn de Zebedeo, kaj komencis malĝoji kaj maltrankviliĝi.

38 Tiam li diris al ili : Tre malĝoja estas mia animo, ĝis morto ; restu tie ĉi kaj viglu kun mi.

39 Kaj li iom antaŭiris kaj falis sur sian vizaĝon, preĝante kaj dirante : Mia Patro, se povas esti, tiu ĉi kaliko pasu for de mi. Tamen, ne kiel mi volas, sed kiel vi volas.

40 Kaj li venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj, kaj diris al Petro : Ĉu vi do ne havis forton vigli kun mi eĉ unu horon ?

41 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne eniru en tenton. La spirito estas volema, sed la karno estas malforta.

42 Denove la duan fojon li foriris kaj preĝis, dirante : Mia Patro, se ĉi tio ne povos forpasi escepte se mi trinkos ĝin, via volo estu farita.

43 Kaj li denove venis kaj trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis.

44 Kaj li denove lasis ilin kaj foriris, kaj la trian fojon preĝis, denove dirante la samajn vortojn.

45 Tiam li venis al la disĉiploj kaj diris al ili : Dormadu nun kaj ripozu. Jen la horo alproksimiĝis, kaj la Filo de la homo estas perfidata en la manojn de pekuloj.

46 Leviĝu, ni foriru ; jen tiu, kiu perfidis min, jam alestas.

47 Kaj, dum li ankoraŭ parolas, jen venis Judas, unu el la dek du, kaj kun li granda homamaso kun glavoj kaj

bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la popolo.

48 Kaj tiu, kiu perfidis lin, estis aranĝinta kun ili signon, dirante : Kiun mi kisos, tiu estas li. Arestu lin.

49 Kaj tuj li alvenis al Jesuo kaj diris : Saluton, Rabeno ; kaj kisis lin.

50 Kaj Jesuo diris al li : Amiko, faru laŭ la celo de via alesto. Tiam ili venis kaj metis manojn sur Jesuon kaj arestis lin.

51 Kaj jen, unu el tiuj, kiuj estis kun Jesuo, etendis la manon kaj eltiris sian glavon, kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj fortranĉis al li la orelon.

52 Tiam diris Jesuo al li : Remetu vian glavon en ĝian ingon, ĉar ĉiuj, kiuj glavon prenas, per glavo pereos.

53 Aŭ ĉu vi supozas, ke mi ne povas alvoki mian Patron, kaj li tuj liveros al mi pli ol dek du legionojn da anĝeloj ?

54 Sed kiel estos plenumitaj la Skriboj, ke devas tiel okazi ?

55 En tiu horo Jesuo diris al la popolamasoj : Ĉu vi elvenas kun glavoj kaj bastonoj, kvazaŭ kontraŭ rabisto, por kapti min ? Mi ĉiutage sidis en la templo instruante, kaj vi ne arestis min.

56 Sed ĉio ĉi okazis, por ke estu plenumitaj la Skriboj de la profetoj. Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj forkuris.

57 Kaj tiuj, kiuj arestis Jesuon, kondukis lin al la domo de Kaifas la ĉefpastro, kie la skribistoj kaj pliaĝuloj estis kunvenintaj.

58 Sed Petro sekvis lin malproksime, ĝis la korto de la ĉefpastro, kaj eniris kaj sidis kun la subuloj, por vidi la finon.

59 Kaj la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis malveran ateston kontraŭ Jesuo, por ke ili povu mortigi lin ;

60 Kaj nenian trovis, kvankam multe da falsaj atestantoj alvenis. Sed poste du alveninte diris :

61 Ĉi tiu diris : Mi povas dispecigi la sanktejon de Dio, kaj rekonstrui ĝin en la daŭro de tri tagoj.

62 Kaj la ĉefpastro stariĝis kaj diris al li : Ĉu vi respondas nenion ? Kio estas tio, kion tiuj ĉi atestas kontraŭ vi ?

63 Sed Jesuo silentadis, kaj la ĉefpastro diris al li : Mi ĵurligas vin per Dio la vivanta, ke vi diru al ni, ĉu vi estas la Kristo, la Filo de Dio.

64 Jesuo diris al li : Vi diris. Tamen mi diras al vi : Post tiu ĉi tempo vi vidos la Filon de la homo sidantan ĉe la dekstra mano de Potenco, kaj venantan sur la nuboj de la ĉielo.

65 Tiam la ĉefpastro ŝiris siajn vestojn, dirante : Li blasfemis. Ĉu ni plu bezonas atestantojn ? Jen, nun vi aŭdis la blasfemon.

66 Kion vi opinias ? Ili respondis kaj diris : Li estas kulpa ĝis mortpuno.

67 Tiam ili kraĉis sur lian vizaĝon kaj donis al li survangojn, kaj kelkaj frapis lin per la manplatoj,

68 Dirante : Profetu al ni, vi Kristo, kiu estas frapinta vin.

69 Kaj Petro sidis ekstere en la korto ; kaj alvenis al li unu servantino, dirante : Vi ankaŭ estis kun Jesuo la Galileano.

70 Sed li malkonfesis antaŭ ili ĉiuj, dirante : Mi ne scias, kion vi diras.

71 Kaj post kiam li eliris en la vestiblon, alia servantino vidis lin kaj diris al la ĉeestantoj : Ĉi tiu estis ankaŭ kun Jesuo Nazaretano.

72 Kaj denove li malkonfesis kun ĵuro : Mi ne konas la homon.

73 Kaj post mallonge la apudstarantoj alvenis kaj diris

al Petro : Vere vi ankaŭ estas unu el ili, ĉar via parolmaniero malkaŝas vin.

74 Tiam li komencis malbeni kaj ĵuri : Mi ne konas la homon. Kaj tuj la koko kriis.

75 Kaj Petro rememoris la vorton, kiun Jesuo parolis : Antaŭ ol la koko krios, vi malkonfesos min trifoje. Kaj elirinte li maldolĉe ploris.

Ĉapitro XXVII.

1 Kaj kiam estis matene, ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la popolo konsiliĝis kontraŭ Jesuo, por mortigi lin.

2 Kaj liginte lin, ili lin forkondukis kaj transdonis al Pilato la reganto.

3 Tiam Judas, kiu perfidis lin, vidinte, ke li estas kondamnita, pentis kaj reportis la tridek arĝentajn monerojn al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj,

4 Dirante : Mi pekis, perfidante senkulpan sangon Sed ili diris : Kiel tio koncernas nin ? Vi zorgu pri tio.

5 Kaj li ĵetis la arĝentajn monerojn en la sanktejo kaj eliris, kaj foririnte pendigis sin.

6 Kaj la ĉefpastroj prenis la arĝentajn monerojn kaj diris : Ne konvenas meti ilin en la trezorejon, ĉar ĝi estas prezo de sango.

7 Kaj ili konsiliĝis, kaj aĉetis per ili la kampon de la potisto, por enterigi fremdulojn.

8 Tial tiu kampo estas nomata Kampo de Sango, ankoraŭ ĝis hodiaŭ.

9 Tiam estis plenumita tio, kio estis dirita per Jeremia profeto, diranta : Kaj ili prenis la tridek arĝentajn monerojn, taksoprezon de tiu, kiu estis taksita, kiujn kelkaj el la filoj de Izrael taksis ;

10 Kaj donis ilin por la kampo de la potisto, kiel la Sinjoro difinis al mi.

11 Kaj Jesuo staris antaŭ la reganto, kaj la reganto demandis lin, dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj Jesuo diris al li: Vi diras.

12 Kaj kiam la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kulpigis lin, li respondis nenion.

13 Tiam Pilato diris al li: Ĉu vi ne aŭdas, kiom da aferoj oni atestas kontraŭ vi?

14 Kaj li ne respondis al li eĉ unu vorton, tiel ke la reganto treege miris.

15 Sed ĉe tiu festo la reganto kutimis liberigi al la popolamaso unu malliberulon, kiun ili postulis.

16 Kaj ili havis tiam faman malliberulon nomatan Barabas.

17 Kiam do ili kunveniĝis, Pilato diris al ili: Kiun vi deziras, ke mi liberigu al vi? Ĉu Barabason, aŭ Jesuon nomatan Kristo?

18 Ĉar li sciis, ke ili transdonis lin pro envio.

19 Kaj kiam li sidis sur la tribunala seĝo, lia edzino sendis al li, dirante: Nenion havu kun tiu justulo, ĉar mi suferis multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de li.

20 Kaj la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj decidigis la popolamason postuli Barabason kaj detrui Jesuon.

21 Sed la reganto respondis kaj diris al ili: Kiun el la du vi volas, ke mi liberigu al vi? Kaj ili diris: Barabason.

22 Pilato diris al ili: Kion do mi faros al Jesuo nomata Kristo? Ĉiuj diris: Li estu krucumita.

23 Kaj li diris: Kial? Kion malbonan li faris? Sed ili multe pli kriadis, dirante: Li estu krucumita.

24 Tial Pilato, vidante, ke neniel prosperas al li, sed kontraŭe tumulto fariĝas, prenis akvon kaj lavis la manojn antaŭ la popolamaso, dirante: Mi estas senkulpa pri la sango de tiu justulo. Vi zorgu pri ĝi.

25 Kaj la tuta popolamaso respondante diris: Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj.

26 Tiam li liberigis al ili Barabason, sed skurĝis Jesuon kaj transdonis lin por esti krucumita.
27 Tiam la soldatoj de la reganto, kondukinte Jesuon en la palacon, kolektis al li la tutan kohorton.
28 Kaj ili senvestigis lin kaj surmetis al li skarlatan mantelon.
29 Kaj ili plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj metis kanon en lian dekstran manon, kaj genufleksis antaŭ li kaj mokis lin, dirante: Saluton, Reĝo de la Judoj.
30 Kaj ili kraĉis sur lin, kaj prenis la kanon kaj frapis lian kapon.
31 Kaj kiam ili estis mokintaj lin, ili demetis al li la mantelon kaj surmetis al li liajn vestojn, kaj forkondukis lin, por krucumi lin.
32 Kaj elirinte, ili trovis homon Kirenanon, nomatan Simon. Tiun ili devigis porti la krucon.
33 Kaj veninte al loko nomata Golgota, tio estas, Loko de Kranio,
34 Ili donis al li trinki vinon miksitan kun galo, kaj li gustumis ĝin, kaj ne volis trinki.
35 Kaj krucuminte lin, ili dispartigis lian vestaron inter si, ĵetante lotojn.
36 Kaj ili sidiĝis kaj gardis lin tie.
37 Kaj ili metis super lia kapo lian kulpigon, skribitan: TIU ĈI ESTAS JESUO LA REĜO DE LA JUDOJ.
38 Tiam du rabistoj estis krucumitaj kun li, unu dekstre kaj unu maldekstre.
39 Kaj la preterpasantoj insultis lin, balancante la kapon,
40 Kaj dirante: Vi, kiu detruas la sanktejon kaj rekonstruas ĝin en la daŭro de tri tagoj, savu vin. Se vi estas la Filo de Dio, deiru de la kruco.

41 Sammaniere ankaŭ la ĉefpastroj, mokante, kun la skribistoj kaj la pliaĝuloj diris :

42 Li savis aliajn, sin mem li ne povas savi. Li ja estas Reĝo de Izrael, li nun deiru de la kruco, kaj ni kredos je li.

43 Li apogis sin al Dio ; tiu savu lin, se li amas lin ; ĉar li diris : Mi estas la Filo de Dio.

44 Kaj la rabistoj ankaŭ, kiuj estis krucumitaj kun li, riproĉis lin sammaniere.

45 Kaj de la sesa horo fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa horo.

46 Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo, Jesuo ekkriis per laŭta voĉo, dirante : Eli, Eli, lama sabaĥtani ? Tio estas : Mia Dio, mia Dio, kial vi forlasis min ?

47 Kaj kelkaj el la apudstarantoj, aŭdinte tion, diris : Tiu ĉi vokas Elijan.

48 Kaj tuj unu el ili kuris kaj prenis spongon kaj plenigis ĝin je vinagro, kaj metis ĝin sur kanon, kaj donis al li trinki.

49 Kaj la aliaj diris : Lasu, ni vidu, ĉu Elija venos por savi lin.

50 Kaj Jesuo, denove kriinte per laŭta voĉo, ellasis for sian spiriton.

51 Kaj jen, la kurteno de la sanktejo estis ŝirita dupece de supre ĝis malsupre. Kaj la tero tremis ; kaj la rokoj estis ŝiritaj.

52 Kaj la tomboj estis malfermitaj, kaj multaj korpoj de dormantaj sanktuloj leviĝis,

53 Kaj elirinte el la tomboj, post lia releviĝo, ili eniris en la sanktan urbon, kaj aperis al multaj.

54 Kaj la centestro, kaj tiuj, kiuj estis kun li gardantaj Jesuon, kiam ili vidis la tertremon kaj la okazintaĵojn, tre timis, dirante : Vere tiu ĉi homo estis Filo de Dio.

55 Kaj tie ĉeestis multaj virinoj rigardantaj de malproksime, kiuj estis sekvintaj Jesuon el Galileo, servante al li.

56 Inter kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria patrino de Jakobo kaj Joses, kaj la patrino de la filoj de Zebedeo.

57 Kaj, kiam estis vespere, venis riĉulo, nomata Josef, el Arimateo, kiu ankaŭ mem estis disĉiplo de Jesuo.

58 Tiu, enirinte al Pilato, petis pri la korpo de Jesuo. Tiam Pilato ordonis fordoni ĝin.

59 Kaj Josef prenis la korpon, kaj envolvis ĝin en pura tolaĵo,

60 Kaj metis ĝin en sian novan tombon, kiun li estis elhakinta en la roko, kaj li alrulis grandan ŝtonon al la enirejo de la tombo, kaj foriris.

61 Kaj Maria Magdalena estis tie, kaj la alia Maria, sidantaj apud la tombo.

62 La morgaŭan tagon, kiu estas la tago post la Preparado, la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenis al Pilato,

63 Dirante: Sinjoro, ni memoras, ke tiu trompanto diris, dum li ankoraŭ vivis: post tri tagoj mi releviĝos.

64 Tial ordonu, ke oni gardu la tombon ĝis la tria tago, por ke liaj disĉiploj ne venu kaj forŝtelu lin kaj diru al la popolo: Li releviĝis el la mortintoj; kaj la lasta trompo estos pli malbona, ol la unua.

65 Pilato diris: Vi havas gardistaron. Foriru kaj gardu ĝin laŭ via eblo.

66 Tial ili foriris kaj gardis la tombon, sigelinte la ŝtonon kune kun gardistaro.

Ĉapitro XXVIII

1 Kaj sabate malfrue, kiam eklumiĝis por la unua tago de la semajno, venis Maria Magdalena kaj la alia Maria por vidi la tombon.

2 Kaj jen okazis granda tertremo, ĉar anĝelo de Dio malsupreniris el ĉielo kaj forrulis la ŝtonon kaj sidiĝis sur ĝi.

3 Lia mieno estis kiel fulmo, kaj lia vestaĵo blanka kiel neĝo;

4 Kaj pro timo al li la gardistoj tremis kaj fariĝis kvazaŭ malvivuloj.

5 Kaj la anĝelo, respondante, diris al la virinoj: Ne timu, ĉar mi scias, ke vi serĉas Jesuon la krucumitan.

6 Li ne estas tie ĉi; ĉar li leviĝis, kiel li diris. Venu, vidu la lokon, kie la Sinjoro kuŝis.

7 Kaj iru rapide kaj diru al liaj disĉiploj: Li leviĝis el la mortintoj, kaj jen li iras antaŭ vi en Galileon. Tie vi vidos lin. Jen, mi sciigis vin.

8 Kaj ili rapide foriris de la tombo kun timo kaj granda ĝojo, kaj kuris por sciigi liajn disĉiplojn.

9 Kaj jen, Jesuo renkontis ilin, dirante: Saluton. Kaj ili, alveninte, ekprenis liajn piedojn kaj riverencis antaŭ li.

10 Tiam Jesuo diris al ili: Ne timu; iru, diru al miaj fratoj, ke ili foriru en Galileon, kaj tie ili vidos min.

11 Kaj, dum ili iris, kelkaj el la gardistoj venis en la urbon, kaj rakontis al la ĉefpastroj ĉiujn okazintaĵojn.

12 Kaj ili, kunveninte kun la pliaĝuloj, konsiliĝis kune, kaj ili donis al la soldatoj multe da mono,

13 Dirante: Diru: Liaj disĉiploj venis nokte, kaj forŝtelis lin dum ni dormis.

14 Kaj se la reganto tion aŭdos, ni konvinkos lin, kaj liberigos vin de ĉiu zorgo.

15 Kaj ili prenis la monon kaj faris, kiel ili estis instruitaj, kaj tiu ĉi diro estis disvastigita inter la Judoj ĝis hodiaŭ.

16 Sed la dek unu disĉiploj iris en Galileon en la monton, kiun Jesuo estis difininta al ili.

17 Kaj, kiam ili vidis lin, ili riverencis autaŭ li, sed kelkaj dubis.
18 Kaj Jesuo alveninte diris al ili : Estas donita al mi ĉiu aŭtoritato en ĉielo kaj sur tero.
19 Tial vi iru kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito,
20 Instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen, mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la maturiĝo de la mondaĝo.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MARKO

Ĉapitro I

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo, Filo de Dio.
2 Kiel estas skribite en Isaja la profeto : Jen, mi sendas mian senditon antaŭ via vizaĝo, kiu preparos vian vojon.
3 La voĉo de krianto en la dezerto : Pretigu la vojon de la Sinjoro, rektigu liajn irejojn.
4 Venis Johano, kiu baptis en la dezerto kaj predikis la bapton de pento por la formetado de pekoj.
5 Kaj eliris al li la tuta Judea distrikto kaj ĉiuj Jerusalemanoj, kaj ili estis baptitaj de li en Jordano rivero, konfesante siajn pekojn.
6 Kaj Johano estis vestita per kamelharaĵo kaj leda zono ĉirkaŭ sia lumbo, kaj manĝadis akridojn kaj sovaĝan mielon.
7 Kaj li predikis, dirante : Venas post mi la pli potenca ol mi, la rimenon de kies ŝuoj mi ne estas inda kliniĝinte malligi.

8 Mi vin baptis per akvo, sed li vin baptos per la Sankta Spirito.

9 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke Jesuo venis el Nazaret de Galileo, kaj estis baptita de Johano en la Jordano.

10 Kaj tuj, kiam li eliris el la akvo, li vidis la ĉielon fenditan, kaj la Spiriton kvazaŭ kolombon malsuprenirantan sur lin;

11 Kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas mia amata Filo, en vi mi havas plezuron.

12 Kaj tuj la Spirito elpelas lin en la dezerton.

13 Kaj li estis en la dezerto kvardek tagojn tentata de Satano; kaj li estis kun la sovaĝaj bestoj, kaj la anĝeloj servadis al li.

14 Kaj post kiam Johano estis arestita, Jesuo iris en Galileon, predikante la evangelion de Dio.

15 Kaj diranto: La tempo jam maturiĝis kaj la regno de Dio alproksimiĝis; pentu kaj kredu al la evangelio.

16 Kaj preterirante la Galilean maron, li vidis Simonon kaj Andreon, fraton de Simon, ĵetantajn reton en la maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj.

17 Kaj Jesuo diris al ili: Venu post mi kaj mi igos vin fariĝi fiŝkaptistoj de homoj.

18 Kaj ili tuj forlasis la retojn kaj sekvis lin.

19 Kaj iom antaŭenirinte, li vidis Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon lian fraton, kiuj ankaŭ estis en la ŝipeto, riparante la retojn.

20 Kaj tuj li alvokis ilin, kaj ili lasis sian patron Zebedeon en la ŝipeto kun la dungituloj, kaj foriris post li.

21 Kaj ili iris en Kapernaumon kaj tuj en la sabato li eniris en la sinagogon kaj instruis.

22 Kaj oni miris pri lia instruado, ĉar li instruis kiel havanta aŭtoritaton kaj ne kiel la skribistoj.

23 Kaj tuj estis en ilia sinagogo homo kun malpura spirito. Kaj li ekkriis,

24 Dirante: Kio estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaretano? Ĉu vi venas por detrui nin? Mi scias, kiu vi estas, la Sanktulo de Dio.

25 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu, kaj eliru el li.

26 Kaj la malpura spirito konvulsiigis lin kaj, laŭte kriinte, eliris el li.

27 Kaj ĉiuj miregis, tiel ke ili diskutis inter si, dirante: Kio estas ĉi tio? Jen nova instruado! Kun aŭtoritato li ordonas eĉ al la malpuraj spiritoj, kaj ili obeas lin.

28 Kaj tuj la famo pri li disvastiĝis ĉien en la tutan ĉirkaŭaĵon de Galileo.

29 Kaj tuj, elirinte el la sinagogo, ili eniris la domon de Simon kaj Andreo, kun Jakobo kaj Johano.

30 Sed la bopatrino de Simon kuŝis malsana pro febro; kaj tuj oni sciigis lin pri ŝi.

31 Kaj veninte li prenis ŝian manon kaj levis ŝin, kaj la febro forlasis ŝin, kaj ŝi servadis al ili.

32 Kaj vespere, kiam la suno subiris, oni portis al li ĉiujn, kiuj estis malsanaj kaj demonhavantaj.

33 Kaj la tuta urbo estis kolektita ĉe la pordo.

34 Kaj li sanigis multajn, kiuj malsanis per diversaj malsanoj, kaj elpelis multajn demonojn, kaj ne permesis al la demonoj paroli, ĉar ili konis lin.

35 Kaj matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis kaj foriris en dezertan lokon kaj tie preĝadis.

36 Kaj Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin;

37 Kaj ili trovis lin kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas.

38 Kaj li diris al ili: Ni iru aliloken en la proksimajn urbetojn, por ke mi tie ankaŭ prediku, ĉar por tio mi venis.

39 Kaj li iris predikante en iliaj sinagogoj tra tuta Galileo, kaj elpelante la demonojn.

40 Kaj venis al li leprulo alvokante lin; kaj genufleks-

inte li diris al li : Se vi nur volas, vi povas purigi min.

41 Kaj kortuŝite, li etendis la manon kaj tuŝis lin, kaj diris al li : Mi volas, estu purigita.

42 Kaj tuj la lepro foriris de li, kaj li fariĝis pura.

43 Kaj severe avertinte lin, li tuj forsendis lin,

44 Kaj diris al li : Vidu, ke vi diru nenion al iu, sed iru, montru vin al la pastro kaj oferu pro via purigado tion, kion Moseo ordonis, por atesto al ili.

45 Sed li eliris kaj komencis diligente rakonti kaj disfamigi la aferon, tiel ke Jesuo jam ne povis malkaŝe eniri en urbon, sed restis ekstere en dezertaj lokoj, kaj oni venis al li el ĉie.

Ĉapitro II

1 Kaj, kiam li revenis en Kapernaumon post kelke da tagoj, oni sciiĝis, ke li estas en domo.

2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke ne plu estis loko eĉ apud la pordo, kaj li parolis al ili la vorton.

3 Kaj oni venis kondukantaj al li paraliziton, portatan de kvar homoj.

4 Kaj, ne povante alproksimiĝi al li pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton, kie li estis ; kaj, ĝin trafosinte, mallevis la liton, sur kiu la paralizito kuŝis.

5 Kaj Jesuo, rimarkinte ilian fidon, diris al la paralizito : Filo, viaj pekoj estas formetitaj.

6 Sed estis unuj el la skribistoj tie sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj :

7 Kial tiu tion diras? Li blasfemas. Kiu povas formeti pekojn, krom Dio sola?

8 Kaj Jesuo, tuj eksciante en sia spirito, ke tiel ili diskutas en si, diris al ili : Kial vi tion diskutas en viaj koroj?

9 Kio estas la pli facila, diri al la paralizito: Viaj pekoj estas formetitaj, aŭ diri: Leviĝu, levu vian liton kaj piediru?

10 Sed, por ke vi sciu, ke la Filo de la homo havas aŭtoritaton formeti pekojn sur la tero,—li diris al la paralizito:

11 Mi diras al vi: Leviĝu, levu vian liton kaj iru al via domo.

12 Kaj li leviĝis kaj tuj levis la liton kaj eliris antaŭ ĉiuj, tiel ke ĉiuj miregis kaj gloris Dion, dirante: Neniam ni vidis ion tian.

13 Kaj denove li eliris al la marbordo; kaj la tuta popolamaso venis al li, kaj li instruis ilin.

14 Kaj preterpasante, li vidis Levion, filon de Alfeo, sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj li stariĝis kaj sekvis lin.

15 Kaj okazis, ke li gastis ĉe manĝo en lia domo, kaj multaj impostistoj kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj, ĉar ili estis multaj kaj sekvis lin.

16 Kaj la skribistoj kaj la Fariseoj, vidante, ke li manĝas kun la pekuloj kaj impostistoj, diris al liaj disĉiploj: Li manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj.

17 Kaj aŭdinte tion, Jesuo diris al ili: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la malsanuloj. Mi ne venis por alvoki justulojn, sed pekulojn.

18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj la Fariseoj estis fastantaj, kaj oni venis kaj diris al li: Kial fastas la disĉiploj de Johano kaj de la Fariseoj, sed viaj ne fastas?

19 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas fasti, kiam la fianĉo estas ankoraŭ kun ili? Tiel longe, kiel ili havas kun si la fianĉon, ili ne povas fasti.

20 Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos forprenita de ili, kaj tiam ili fastos en tiu tago.

21 Neniu alkudras flikaĵon el nova drapo sur malnovan veston ; ĉar alie la nova plenaĵo ion forprenas de la malnova ŝtofo, kaj fariĝas pli malbona ŝiraĵo.

22 Kaj neniu enversas freŝan vinon en malnovajn felsakojn ; ĉar alie la vino krevigos la felsakojn kaj la vino pereas kaj la felsakoj ; sed oni metas freŝan vinon en novajn felsakojn.

23 Kaj okazis, ke en sabato li estis iranta tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj komencis dum la vojiro deŝiri la spikojn.

24 Kaj la Fariseoj diris al li : Jen, kial ili en la sabato faras tion, kio ne konvenas ?

25 Kaj li diris al ili : Ĉu vi neniam legis, kion faris David, kiam li havis bezonon kaj malsatis, li kaj liaj kunuloj ?

26 Ke li eniris en la domon de Dio, kiam Abiatar estis ĉefpastro, kaj manĝis la panojn de propono, kiujn manĝi ne konvenas krom al la pastroj, kaj donis ankaŭ al siaj kunuloj ?

27 Kaj li diris al ili : La sabato estiĝis por la homo, kaj ne la homo por la sabato.

28 Tial la Filo de la homo estas Sinjoro eĉ de la sabato.

Ĉapitro III

1 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie estis homo kun la mano velkinta.

2 Kaj oni observis lin, ĉu sabate li lin sanigos, por akuzi lin.

3 Kaj li diris al la homo kun la velka mano : Ekstaru mezen.

4 Kaj li diris al ili : Ĉu decas bonfari sabate, aŭ malbonfari ? Savi vivon, aŭ mortigi ? Sed ili silentis.

5 Kaj, kiam kun kolero li ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite pro la obstiniĝo de ilia koro, li diris al la homo : Etendu vian manon. Kaj li etendis ĝin, kaj lia mano estis rebonigita.

6 Kaj la Fariseoj eliris kaj tuj konsiliĝis kun la Herodanoj kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi.

7 Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro ; kaj granda popolamaso el Galileo sekvis lin. Kaj el Judeo

8 Kaj el Jerusalem kaj Idumeo kaj el Transjordano kaj el ĉirkaŭ Tiro kaj Sidono, grandnombra popolamaso, aŭdinte ĉion, kion li faris, venis al li.

9 Kaj li diris al siaj disĉiploj, ke malgranda ŝipeto estu je lia dispono, pro la popolamaso, por ke oni ne premu lin.

10 Ĉar multajn li estis saniginta, tiel ke ĉiuj premadis sur lin por tuŝi lin, kiuj havis malsanojn.

11 Kaj malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis lin, falis antaŭ li kaj kriis, dirante : Vi estas la Filo de Dio.

12 Kaj li severe admonis ilin, por ke ili ne konatigu lin.

13 Kaj li supreniris la monton kaj alvokis, kiujn li mem volis, kaj ili venis al li.

14 Kaj li elektis dek du, kiujn ankaŭ li nomis apostoloj, por ke ili estu kun li kaj por ke li dissendu ilin por prediki,

15 Kaj por havi aŭtoritaton elpeli demonojn.

16 Kaj Simonon li alnomis Petro :

17 Kaj Jakobon filon de Zebedeo kaj Johanon, fraton de Jakobo, kaj tiujn li alnomis Boanerges, tio estas, Filoj de tondro ;

18 Kaj Andreon kaj Filipon kaj Bartolomeon kaj Mateon kaj Tomason kaj Jakobon filon de Alfeo kaj Tadeon kaj Simonon Kananean,

19 Kaj Judason Iskariotan, kiu ankaŭ perfidis lin. Kaj li venis en domon.·

20 Kaj denove la popolamaso kunvenis tiel, ke ili ne povis eĉ manĝi panon.

21 Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion, eliris por kapti lin, ĉar ili diris : Li frenezas.

22 Kaj la skribistoj, kiuj alvenis el Jerusalem, diris : Li havas Beelzebubon ; per la estro de la demonoj li elpelas la demonojn.

23 Kaj li alvokis ilin kaj parolis al ili alegorie : Kiel povas Satano elpeli Satanon ?

24 Kaj se regno estas dividita kontraŭ si, tiu regno stari ne povas.

25 Kaj se domo estas dividita kontraŭ si, tiu domo stari ne povas.

26 Kaj se Satano ribelis kontraŭ si kaj estas dividita, li stari ne povas, sed havas finon.

27 Sed neniu povas eniri la domon de la fortulo kaj trarabi liajn posedaĵojn, escepte se unue li ligis la fortulon, kaj tiam li trarabos lian domon.

28 Vere mi diras al vi : Ĉiuj pekoj estos formetitaj al la filoj de homoj kaj iliaj blasfemoj, per kiuj ajn ili blasfemos ;

29 Sed tiu, kiu blasfemos kontraŭ la Sankta Spirito, ne havos formetadon en eternon, sed estas kulpa pri eterna peko.

30 Ĉar oni diris : Li havas malpuran spiriton.

31 Kaj jen, alvenis lia patrino kaj liaj fratoj, kaj starante ekstere, ili sendis al li, vokante lin.

32 Kaj homamaso sidis ĉirkaŭ li, kaj oni diris al li : Jen, via patrino kaj viaj fratoj ekstere vin serĉas.

33 Kaj li respondis al ili, dirante : Kiu estas mia patrino kaj miaj fratoj ?

34 Kaj ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj ronde ĉirkaŭ li sidis, li diris : Jen mia patrino kaj miaj fratoj.
35 Ĉar kiu ajn faros la volon de Dio, tiu estas mia frato kaj fratino kaj patrino.

Ĉapitro IV

1 Kaj denove li komencis instrui apud la maro. Kaj kunvenis al li tre granda popolamaso tiel, ke li eniris ŝipeton kaj sidis sur la maro ; kaj la tuta popolamaso estis apud la maro sur la tero.
2 Kaj li multe instruis ilin per alegorioj kaj diris al ili en sia instruado :
3 Aŭskultu : Jen, la semanto eliris por semi.
4 Kaj okazis, dum li semis, ke kelke da semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj venis kaj formanĝis ilin.
5 Kaj aliaj semoj falis sur ŝtonejon, kie ili ne havis multe da tero, kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne havis profundon da tero ;
6 Kaj, kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis kaj velkis, pro manko de radiko.
7 Kaj aliaj falis inter dornoj, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis ilin, kaj ili ne donis frukton.
8 Kaj aliaj falis en la bonan teron kaj donis frukton, kreskante kaj multobliĝante, kaj produktis tridekoble kaj sesdekoble kaj centoble.
9 Kaj li diris : Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.
10 Kaj, kiam li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune kun la dek du, demandis lin pri la alegorioj.
11 Kaj li diris al ili : Al vi estas donita la mistero de la regno de Dio, sed al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio estas farata per alegorioj ;
12 Por ke rigardante ili rigardu sed ne vidu, kaj

aŭdante ili aŭdu kaj ne komprenu, por ke neniam ili returnu sin kaj ricevu pardonon.

13 Kaj li diris al ili : Ĉu vi ne konas ĉi tiun alegorion ? kiel do vi povos kompreni ĉiujn alegoriojn ?

14 La semanto semas la vorton.

15 Jen do tiuj, kiuj estas apud la vojo, kie estas semata la vorto ; kaj, kiam ili aŭdis, tuj venas Satano kaj forprenas la vorton al ili semitan.

16 Kaj sammaniere, jen la semataj ĉe la ŝtonejoj ; ili aŭdas la vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas ĝin ;

17 Kaj ne havas radikon en si, sed estas laŭbonokazaj ; kiam do venas sufero aŭ persekuto pro la vorto, tuj ili falpuŝiĝas.

18 Kaj jen la semataj ĉe la dornoj ; jen tiuj, kiuj aŭdis la vorton,

19 Kaj la zorgoj de la mondo kaj la trompo de riĉeco kaj la deziroj al aliaj aferoj enirante sufokas la vorton, kaj ĝi fariĝas senfrukta.

20 Kaj jen la semitaj ĉe la bona tero ; jen tiuj, kiuj aŭdas la vorton kaj akceptas ĝin kaj produktas frukton tridekoble kaj sesdekoble kaj centoble.

21 Kaj li diris al ili : Ĉu lampo envenas por esti metita sub buŝelo aŭ sub lito kaj ne por stari sur la lampingo ?

22 Ĉar nenio estas kaŝita escepte por tio, ke ĝi estu malkaŝita ; nek io estas sekreta escepte por tio, ke ĝi estu aperigita.

23 Se iu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

24 Kaj li diris al ili : Atentu, kion vi aŭdas. Per kia mezuro vi mezuras, laŭ tiu sama oni mezuros al vi, kaj eĉ faros al vi aldonon.

25 Ĉar estos donite al tiu, kiu havas ; kaj de tiu, kiu ne havas, estos forprenita eĉ tio, kion li havas.

26 Kaj li diris : Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ homo ĵetus semojn sur la teron ;

27 Kaj dormus kaj leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj burĝonus kaj kreskus, li ne scias kiel.

28 Aŭtomate la tero produktas frukton, unue folion, poste spikon, poste plenan grenon en spiko.

29 Sed kiam la frukto estas preta, li tuj venigas la rikoltilon, ĉar venis la rikolto.

30 Kaj li diris : Al kio ni komparu la regnon de Dio, aŭ per kia alegorio ni montru ĝin ?

31 Al sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas semita sur la teron, estas malpli granda ol ĉiuj semoj, kiuj estas sur la tero.

32 Tamen semite ĝi kreskas kaj fariĝas pli granda ol ĉiuj legomoj kaj faras grandajn branĉojn, tiel ke sub ĝia ombro povas ekloĝi la birdoj de la ĉielo.

33 Kaj per multaj tiaj alegorioj li parolis al ili la vorton laŭ tio, ke ili povis aŭskulti ;

34 Kaj sen alegorio li ne parolis al ili ; sed private li klarigis ĉion al siaj propraj disĉiploj.

35 Kaj en tiu tago vespere li diris al ili : Ni transiru ĝis la alia bordo.

36 Kaj, forsendinte la popolamason, ili kondukis lin kun si, kiel li estis en la ŝipeto. Kaj aliaj ŝipetoj akompanis lin.

37 Kaj okazis granda ventego kaj ondoj batis en la ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis jam pleniĝanta.

38 Kaj li estis dormanta en la posta parto sur la kuseno, kaj ili vekis lin kaj diris al li : Majstro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke ni pereas ?

39 Kaj li vekiĝis kaj admonis la venton kaj diris al la maro : Silentu, kvietiĝu. Kaj la vento ĉesis, kaj estis granda sereno.

40 Kaj li diris al ili : Kial vi estas timemaj ? Ĉu vi ankoraŭ ne havas fidon ?

41 Kaj ili timis treege kaj diris unu al alia : Kiu do estas ĉi tiu ? ĉar eĉ la vento kaj la maro obeas al li.

Ĉapitro V

1 Kaj ili venis trans la maron en la distrikton de la Gerasenoj.

2 Kaj kiam li elvenis el la ŝipeto, tuj lin renkontis el la tomboj homo havanta malpuran spiriton,

3 Kiu havis loĝejon en la tomboj, kaj jam neniu povis ligi lin, ne eĉ per kateno.

4 Ĉar li ofte estis ĉirkaŭligita per piedĉenoj kaj katenoj, kaj la katenoj estis disŝiritaj de li kaj la piedĉenoj frakasitaj, kaj neniu kapablis malsovaĝigi lin.

5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage, inter la tomboj kaj sur la montoj, li estis krianta kaj sin tranĉanta per ŝtonoj.

6 Kaj, vidinte Jesuon el malproksime, li kuris kaj riverencis al li ;

7 Kaj kriante per laŭta voĉo li diris : Kio estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta ? Mi vin ĵurpetas per Dio, ke vi ne turmentu min.

8 Ĉar li estis dirinta al li : Eliru, ho malpura spirito, el la homo.

9 Kaj li demandis lin : Kia estas via nomo ? Kaj li respondis : Mia nomo estas Legiono, ĉar ni estas multaj.

10 Kaj li multe petegis, ke li ne forsendu ilin el la distrikto.

11 Kaj estis tie sur la monto granda aro da porkoj paŝtante sin.

12 Kaj ili petegis lin, dirante : Sendu nin en la porkojn, por ke ni eniru ilin.

13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj elveninte, la malpuraj spiritoj eniris en la porkojn, kaj la porkaro kuris rapide malsupren de la krutaĵo en la maron, ĉirkaŭ du miloj, kaj sufokiĝis en la maro.

14 Kaj iliaj paŝtantoj forkuris kaj anoncis la aferon en la urbo kaj en la kamparo, kaj oni venis por vidi, kio okazis.

15 Kaj ili venas al Jesuo kaj vidas la demonhavinton, kiu havis la legionon, sidanta, vestita kaj en sana prudento, kaj ili timis.

16 Kaj la vidintoj rakontis al ili, kiamaniere tio okazis al la demonhavinto, kaj pri la porkoj.

17 Kaj ili komencis petegi lin, ke li foriru el iliaj limoj.

18 Kaj kiam li eniris en la ŝipeton, la demonhavinto petegis lin, ke li estu kun li.

19 Kaj li ne permesis lin, sed diris al li : Iru al via domo, al la viaj, kaj rakontu al ili ĉion, kion estas farinta la Sinjoro al vi, kaj kiel li kompatis vin.

20 Kaj li foriris, kaj komencis famigi en Dekapolis ĉion, kion faris Jesuo al li, kaj ĉiuj miregis.

21 Kaj kiam Jesuo retransiris en la ŝipeto ĝis la alia bordo, grandnombra popolamaso kolektiĝis al li ; kaj li estis apud la maro.

22 Kaj venas unu el la sinagogestroj, nome Jairo, kaj, ekvidinte lin, falas antaŭ liaj piedoj.

23 Kaj insiste lin petegas, dirante : Mia filineto estas en lasta ekstremo. Venu do kaj metu viajn manojn sur ŝin, por ke ŝi estu savita kaj vivu.

24 Kaj li iris kun li, kaj grandnombra popolamaso sekvis lin kaj premis lin.

25 Kaj virino, kiu malsanis pro sangofluo jam dek du jarojn,

26 Kaj multe suferis pro multaj kuracistoj kaj elspezis

sian tutan havon, kaj estis neniel helpita, sed kontraŭe eĉ pli malsaniĝis,

27 Aŭdinte pri Jesuo, venis en la popolamaso malantaŭ lin kaj tuŝis lian veston.

28 Ĉar ŝi diris : Se mi nur tuŝos eĉ lian veston, mi estos savita.

29 Kaj tuj la fonto de ŝia sango sekiĝis kaj ŝi korpe sentis, ke ŝi estas resanigita el sia malsano.

30 Kaj Jesuo, tuj sentante en si la potencon elirintan, turnis sin en la amaso kaj diris : Kiu tuŝis mian veston ?

31 Kaj liaj disĉiploj diris al li : Vi vidas la popolamason premantan vin, kaj ĉu vi diras : Kiu min tuŝis ?

32 Kaj li ĉirkaŭrigardis por vidi tiun, kiu tion faris.

33 Sed la virino timigita kaj tremanta, sciante, kio fariĝis al ŝi, venis kaj falis antaŭ li, kaj diris al li la tutan veron.

34 Kaj li diris al ŝi : Filino, via fido vin savis. Iru kun paco kaj estu sana el via malsano.

35 Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el la domo de la sinagogestro, dirante : Via filino mortis, kial vi ankoraŭ ĝenas la instruiston ?

36 Sed Jesuo, ne atentante la diritan parolon, diris al la sinagogestro : Ne timu, nur kredu.

37 Kaj li ne permesis, ke iu sekvu kun li, krom Petro kaj Jakobo, kaj Johano, frato de Jakobo.

38 Kaj ili eniris la domon de la sinagogestro, kaj li vidis tumulton kaj homojn plorantajn kaj funebre ĝemantajn.

39 Kaj enirinte, li diris al ili : Kial vi tumultas kaj ploras ? La infanino ne mortis, sed dormas.

40 Kaj ili mokridis lin. Li tamen, foriginte ĉiujn, kondukis la patron de la infanino kaj la patrinon kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj tien eniris, kie estis la infanino.

41 Kaj preninte la manon de la infanino, li diris al ŝi :

Talita kumi, kio estas tradukite: Knabineto, mi diras al vi: Leviĝu.

42 Kaj tuj leviĝis la knabineto kaj piediris, ĉar ŝi estis dekdujara. Kaj ili miris kun granda mirego.

43 Kaj li insiste ordonis al ili, ke neniu sciiĝu pri tio, kaj li ordonis doni al ŝi manĝi.

Ĉapitro VI

1 Kaj li eliris de tie kaj venis en sian propran landon, kaj liaj disĉiploj sekvis lin.

2 Kaj, kiam estis la sabato, li komencis instrui en la sinagogo, kaj multaj aŭdante lin miris, dirante: De kie tiu homo havas tion? Kaj kia estas la saĝeco donita al li? Kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj farataj per liaj manoj?

3 Ĉu tiu ne estas la ĉarpentisto, filo de Maria kaj frato de Jakobo kaj Joses kaj Judas kaj Simon? Kaj ĉu liaj fratinoj ne estas tie ĉi ĉe ni? Kaj ili falpuŝiĝis pro li.

4 Kaj Jesuo diris al ili: Profeto ne estas sen honoro krom en sia propra lando kaj inter siaj parencoj kaj en sia domo.

5 Kaj li povis tie fari nenian potencaĵon, escepte ke li metis la manojn sur kelkajn senfortulojn kaj resanigis ilin.

6 Kaj li miris pri ilia senkredemeco. Kaj li rondevizitis la vilaĝojn, instruante.

7 Kaj li alvokis la dek du kaj komencis ilin forsendi duope, kaj donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj,

8 Kaj ordonis, ke ili portu nenion por la vojo krom nur bastono, nek panon, nek saketon, nek monon en sia zono,

9 Sed ili iru piedvestitaj per sandaloj, kaj ne surmetu du vestojn.

10 Kaj li diris al ili : Kie vi eniros en domon, tie loĝu, ĝis vi foriros el tiu loko,

11 Kaj se en ia loko oni vin ne akceptos, nek vin aŭskultos, el tie forirante, deskuu la polvon, kiu estas sub viaj piedoj, por atesto al ili.

12 Kaj ili foririnte predikis, ke oni pentu.

13 Kaj ili elĵetadis multajn demonojn kaj ŝmiradis per oleo multe da malsanuloj kaj sanigadis ilin.

14 Kaj la reĝo Herodes aŭdis pri tio, ĉar lia nomo jam konatiĝis, kaj li diris : Johano la Baptisto leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.

15 Sed aliaj diris : Estas Elija. Kaj aliaj diris : Estas profeto, kvazaŭ unu el la profetoj.

16 Sed, tion aŭdinte, Herodes diris : Johano, kiun mi senkapigis ; li leviĝis.

17 Ĉar Herodes mem sendinte arestis Johanon kaj enkatenigis lin en malliberejo pro Herodias, kiu estis edzino de lia frato Filipo, ĉar li estis edziĝinta kun ŝi.

18 Ĉar Johano diris al Herodes : Ne decas, ke vi havas la edzinon de via frato.

19 Kaj Herodias klopodis kontraŭ li kaj volis lin mortigi, kaj ne povis ;

20 Ĉar Herodes timis Johanon, sciante, ke li estas viro justa kaj sankta, kaj nepre gardis lin. Kaj aŭskultante lin, li embarasiĝis kaj aŭskultis lin kun volonteco.

21 Kaj kiam estis veninta oportuna tago, kiam Herodes pro sia naskotago faris vespermanĝon al siaj nobeloj kaj ĉefoficiroj kaj altranguloj de Galileo,

22 Eniris la filino de Herodias mem kaj dancis, kaj ŝi plaĉis al Herodes kaj liaj kunmanĝantoj, kaj la reĝo diris al la knabino : Petu de mi, kion ajn vi volas, kaj mi tion donos al vi.

23 Kaj li ĵuris al ŝi : Kion ajn vi petos de mi, mi ĝin donos al vi, ĝis la duono de mia regno.

24 Kaj elirinte ŝi diris al sia patrino : Kion mi petu ? Kaj ŝi diris : La kapon de Johano la Baptisto.

25 Kaj ŝi tuj enirinte rapide al la reĝo petis, dirante : Mi deziras, ke vi tuj donu al mi sur plado la kapon de Johano la Baptisto.

26 Kaj la reĝo fariĝis tre malĝoja, sed, pro siaj ĵuroj kaj pro la kunmanĝantoj, li ne volis rifuzi al ŝi.

27 Kaj tuj la reĝo elsendis soldaton el sia gardistaro kaj ordonis alporti lian kapon ; kaj elirinte li senkapigis lin en la malliberejo,

28 Kaj alportis lian kapon sur plado kaj donis ĝin al la knabino, kaj la knabino donis ĝin al sia patrino.

29 Kaj liaj disĉiploj, aŭdinte, alvenis kaj forportis lian korpon kaj metis ĝin en tombon.

30 Kaj la apostoloj kunvenis al Jesuo kaj rakontis al li ĉion, kion ili faris kaj instruis.

31 Kaj li diris al ili : Venu vi mem aparte en dezertan lokon kaj iom ripozu. Ĉar estis multaj venantaj kaj irantaj, kaj ili ne havis oportunon eĉ por manĝi.

32 Kaj ili foriris en la ŝipeto solaj al dezerta loko.

33 Kaj oni vidis ilin forirantajn, kaj multaj ekkonis ilin, kaj piede oni kuris tien el ĉiuj urboj kaj antaŭvenis ilin.

34 Kaj li eliris kaj vidis grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, ĉar ili estis kvazaŭ ŝafoj ne havantaj paŝtiston. Kaj li komencis ilin multe instrui.

35 Kaj, kiam la horo jam estis malfrua, liaj disĉiploj venis al li kaj diris : La loko estas dezerta kaj la horo jam malfrua.

36 Forsendu ilin, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn kampojn kaj vilaĝojn kaj aĉetu por si manĝaĵon.

37 Sed li responde diris al ili : Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris al li : Ĉu ni iru kaj aĉetu panojn por ducent denaroj kaj donu al ili manĝi ?

38 Kaj li diris al ili : Kiom da panoj vi havas ? Iru vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris : Kvin, kaj du fiŝojn.

39 Kaj li ordonis al ili, ke ĉiuj sidu laŭgrupe sur la verda herbo.

40 Kaj ili sidiĝis en aroj, centope kaj kvindekope.

41 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte en ĉielon, li benis kaj rompis la panojn kaj donis al la disĉiploj por transdoni al ili, kaj li dividis la du fiŝojn inter ĉiuj.

42 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis.

43 Kaj ili kolektis da fragmentoj dek du korbojn, kaj ankaŭ el la fiŝoj.

44 Kaj tiuj, kiuj manĝis la panojn, estis kvinmil viroj.

45 Kaj tuj li devigis siajn disĉiplojn eniri la ŝipeton kaj iri antaŭ li al la alia bordo al Betsaida, dum li forsendos la popolon.

46 Kaj adiaŭinte ilin, li foriris en la monton por preĝi.

47 Kaj vespere la ŝipeto estis meze sur la maro, kaj li sola sur la tero.

48 Kaj vidante ilin laborantajn en malfacila remado, ĉar la vento estis kontraŭa al ili, ĉirkaŭ la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili, piedirante sur la maro, kaj li volis preterpasi ilin ;

49 Sed ili, vidante lin piedirantan sur la maro, supozis, ke estas fantomo, kaj ekkriis ;

50 Ĉar ĉiuj vidis lin kaj konsterniĝis. Sed li tuj parolis kun ili kaj diris al ili : Kuraĝu, estas mi, ne timu.

51 Kaj li suprenvenis al ili en la ŝipeton, kaj la vento ĉesis ; kaj ili sentis grandan miregon.

52 Ĉar ili ne komprenis pri la panoj, sed ilia koro estis sensenta.

53 Kaj transirinte, ili alvenis teren al Genesaret kaj alligis la ŝipeton.

54 Kaj, kiam ili estis elŝipiĝintaj, tuj la popolo ekkonis lin,

55 Kaj kuris tra tiu tuta regiono kaj komencis ĉirkaŭporti la malsanulojn en iliaj litoj tien, kie ili aŭdis, ke li estas.

56 Kaj kien ajn li eniris en vilaĝojn aŭ en urbojn aŭ en la kampojn, ili demetis la malsanulojn en la placoj kaj petegis lin, ke ili povu tuŝi nur la randon de lia vesto; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis sanigitaj.

Ĉapitro VII

1 Kaj kunvenis al li la Fariseoj kaj kelkaj el la skribistoj, kiuj venis el Jerusalem,

2 Kaj vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon kun manoj profanaj, tio estas nelavitaj.

3 Kaj la Fariseoj kaj ĉiuj Judoj, se ili ne estas lavintaj zorge la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion de la antaŭuloj;

4 Kaj veninte el komercejo, ili ne manĝas ne sin lavinte, kaj estas multaj aliaj aferoj, kiujn ili ricevis por observi, trempon de pokaloj kaj mezurpotoj kaj kuprajoj.

5 Kaj lin demandis la Fariseoj kaj skribistoj: Kial ne iradas viaj disĉiploj laŭ la tradicio de la antaŭuloj, sed manĝas panon kun manoj profanaj?

6 Kaj li diris al ili: Bone profetadis Isaja pri vi hipokrituloj, kiel estas skribite: Tiu ĉi popolo per lipoj min honoras, sed ilia koro malproksime forestas de mi.

7 Sed vane ili adoras min, instruante por doktrinoj ordonojn de homoj.

8 Ĉar, formetinte la ordonon de Dio, vi tenas la tradicion de homoj.

9 Kaj li diris al ili: Efektive vi formetas la ordonon de Dio, por teni vian tradicion.

10 Ĉar Moseo diris: Honoru vian patron kaj vian patrinon, kaj: Kiu kalumnias patron aŭ patrinon, tiu nepre mortu.

11 Sed vi diras: Se iu diros al sia patro aŭ patrino: Korban, tio estas Donaco, estu tio, per kio ajn vi povus profiti el mi,

12 Vi ne plu permesas, ke li faru ion por la patro aŭ patrino;

13 Farante senefika la vorton de Dio per via tradicio, kiun vi transdonis; kaj multajn tiajn aferojn vi faras.

14 Kaj denove alvokinte la popolamason, li diris al ili: Ĉiuj min aŭskultu kaj komprenu.

15 Nenio estas, kio, el ekster la homo enirante lin, povas profani lin. Sed kio eliras el la homo, tio estas, kio profanas la homon.

16 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

17 Kaj kiam li eniris en domon for de la popolamaso, liaj disĉiploj demandis lin pri la alegorio.

18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ estas tiel sen kompreno? Ĉu vi ne sentas, ke ĉio eniranta el ekstere en la homon ne povas profani lin?

19 Ĉar ĝi ne eniras en lian koron, sed en la ventron, kaj eliras en apartan lokon. Tion li diris indigante ĉiajn manĝaĵojn.

20 Kaj li diris: Kio elvenas el la homo, tio profanas la homon.

21 Ĉar el interne, el la koro de homoj, elvenas malvirtaj imagadoj, malĉasteco,

22 Ŝteloj, mortigoj, adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco, voluptoj, malica okulo, blasfemo, aroganteco, malsaĝeco;

23 Ĉiuj ĉi malbonoj elvenas el interne kaj profanas la homon.

24 Kaj ekirinte de tie, li venis en la apudlimejon de

Tiro kaj Sidono. Kaj enirinte en domon li volis, ke neniu sciu, sed li ne povis esti kaŝita.

25 Sed tuj virino, aŭdinte pri li, kies filineto havis malpuran spiriton, venis kaj falis antaŭ liaj piedoj.

26 Sed la virino estis Grekino, rase Sirofenika, kaj ŝi petis lin, ke li elĵetu la demonon el ŝia filino.

27 Kaj li diris al ŝi: Lasu unue satigi la infanojn, ĉar ne decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la hundetoj.

28 Sed ŝi respondis kaj diris al li: Vere, mia Sinjoro; eĉ hundetoj sub la tablo manĝas el la panpecetoj de la infanoj.

29 Kaj li diris al ŝi: Pro tiu ĉi vorto foriru; eliris el via filino la demono.

30 Kaj, kiam ŝi foriris en sian domon, ŝi trovis la infaninon kuŝigita sur la lito, kaj la demonon foririnta.

31 Kaj denove foririnte el la limoj de Tiro, li venis tra Sidono al la Galilea maro meze tra la limoj de Dekapolis.

32 Kaj oni kondukis al li homon surdan kaj apenaŭ elparolantan, kaj petis lin, ke li metu sian manon sur lin.

33 Kaj kondukinte lin el la popolamaso en apartan lokon, li metis siajn fingrojn en liajn orelojn, kaj kraĉinte li tuŝis lian langon;

34 Kaj rigardinte supren al la ĉielo, li ĝemis kaj diris al li: Effatha, tio estas: Estu malfermita.

35 Kaj liaj oreloj malfermiĝis, kaj la ligilo de lia lango malstreĉiĝis, kaj li parolis klare.

36 Kaj li ordonis al ili, ke oni diru tion al neniu; sed ju pli li malpermesis, des pli multe ili ĉie sciigis ĝin.

37 Kaj supermezure ili miregis, dirante: Li faris ĉion bone, li aŭdigas la surdulojn kaj paroligas la mutulojn.

Ĉapitro VIII

1 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda popolamaso, kaj ili havis nenion por manĝi, li alvokis siajn disĉiplojn kaj diris al ili:

2 Mi kortuŝiĝas pro la popolamaso, ĉar ili restas kun mi jam tri tagojn kaj havas nenion por manĝi;

3 Kaj, se mi forsendos ilin fastantajn al iliaj domoj, ili laciĝos en la vojo, kaj kelkaj el ili venis de malproksime.

4 Kaj liaj disĉiploj respondis al li: De kie oni povos satigi tiujn ĉi homojn per panoj tie ĉi en dezerto?

5 Kaj li demandis ilin: Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep.

6 Kaj li ordonis al la popolamaso sidiĝi teren, kaj preninte la sep panojn, kaj dankon doninte, li rompis ilin kaj donis al la disĉiploj por disdoni, kaj ili disdonis al la popolamaso.

7 Kaj ili havis kelkajn fiŝetojn, kaj beninte ilin, li ordonis disdoni ilin ankaŭ.

8 Kaj oni manĝis kaj satiĝis, kaj oni kolektis da superrestantaj fragmentoj sep korbegojn.

9 Kaj ili estis proksimume kvarmil, kaj li forsendis ilin.

10 Kaj tuj enirinte la ŝipeton kun siaj disĉiploj, li iris al la regiono Dalmanuta.

11 Kaj alvenis la Fariseoj kaj komencis diskuti kun li, serĉante ĉe li signon el ĉielo, tentante lin.

12 Kaj, forte ĝeminte en sia spirito, li diris: Kial tiu ĉi generacio serĉas signon? Vere, mi diras al vi: Nenia signo estos donita al tiu ĉi generacio.

13 Kaj forlasinte ilin, li denove enŝipiĝis kaj foriris al la alia bordo.

14 Kaj ili forgesis kunporti panojn, kaj nur unu panon ili havis kun si en la ŝipeto.

15 Kaj li admonis ilin, dirante: Vidu, gardu vin de la fermentaĵo de la Fariseoj kaj de la fermentaĵo de Herodes.

16 Kaj ili diskutis unu kun la alia, dirante: Ni ne havas panon.

17 Kaj Jesuo, eksciante tion, diris al ili: Kial vi diskutas pro tio, ke vi ne havas panon? Ĉu vi ankoraŭ ne eksentas nek komprenas? Ĉu via koro estas obstinigita?

18 Okulojn havante, ĉu vi ne vidas? kaj orelojn havante, ĉu vi ne aŭdas? kaj ĉu vi ne memoras?

19 Kiam mi rompis la kvin panojn por la kvin miloj, kiom da korbetoj da fragmentoj vi kolektis? Ili respondis al li: Dek du.

20 Kaj kiam la sep por la kvar miloj, kiom da korbegoj da fragmentoj vi kolektis? Kaj ili respondis al li: Sep.

21 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas?

22 Kaj ili alvenas Betsaidan. Kaj oni alkondukas al li blindulon, kaj petegas lin tuŝi lin.

23 Kaj preninte la manon de la blindulo, li elkondukis lin eksteren de la vilaĝo; kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj surmetinte la manojn sur lin, li demandis lin: Ĉu vi vidas ion?

24 Kaj li ekrigardis kaj diris: Mi vidas homojn, ĉar mi vidas kvazaŭ arbojn ĉirkaŭirantajn.

25 Tiam denove li metis la manojn sur liajn okulojn; kaj li fikse rigardis kaj resaniĝis kaj vidis ĉion klare.

26 Kaj li forsendis lin al lia domo, dirante: Nepre ne eniru en la vilaĝon.

27 Kaj Jesuo eliris, kaj liaj disĉiploj, en la vilaĝojn

de Cezarea Filipi. Kaj en la vojo li demandis siajn disĉiplojn: Kiu oni diras, ke mi estas?

28 Kaj ili respondis al li: Unuj diras: Johano la Baptisto; kaj aliaj: Elija; sed aliaj: Unu el la profetoj.

29 Kaj li demandis ilin: Sed kiu vi diras, ke mi estas? Petro respondante diris al li: Vi estas la Kristo.

30 Kaj li admonis ilin, ke ili sciigu neniun pri li.

31 Kaj li komencis instrui al ili, ke la Filo de la homo devas multe suferi, kaj esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj, kaj esti mortigita, kaj post tri tagoj reveniĝi.

32 Kaj li parolis tiun vorton malkaŝe. Kaj Petro, preninte lin, komencis admoni lin.

33 Sed li, turninte sin kaj rigardante la disĉiplojn, admonis Petron, dirante: Iru malantaŭ mi, Satano, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio sed laŭ homoj.

34 Kaj alvokinte la popolamason kun siaj disĉiploj, li diris al ili: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin kaj levu sian krucon kaj sekvu min.

35 Ĉar, kiu volas savi sian animon, tiu perdos ĝin; kaj kiu perdos sian animon pro mi kaj pro la evangelio, tiu savos ĝin.

36 Ĉar kiel profitos homo, se li gajnos la tutan mondon kaj malgajnos sian animon?

37 Ĉar kion homo donu interŝanĝe por sia animo?

38 Ĉar, kiu hontos pri mi kaj miaj paroloj antaŭ tiu ĉi adulta kaj peka generacio, pri tiu ankaŭ hontos la Filo de la homo, kiam li venos en la gloro de sia Patro kun la sanktaj anĝeloj.

Ĉapitro IX

1 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Estas kelkaj el la tie ĉi starantaj, kiuj neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio venintan en potenco.

2 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron kaj Jakobon kaj Johanon kaj kondukis ilin solajn sur altan monton aparte, kaj li estis aliformita antaŭ ili.

3 Kaj liaj vestoj fariĝis brilantaj, treege blankaj, kiel fulisto sur la tero ne povas blankigi.

4 Kaj aperis al ili Elija kun Moseo, kaj ili interparoladis kun Jesuo.

5 Kaj Petro respondante diris al Jesuo : Rabeno, estas bone por ni esti tie ĉi ; kaj ni faru tri tendojn, unu por vi kaj unu por Moseo kaj unu por Elija.

6 Ĉar li ne sciis, kion respondi, ĉar ili fariĝis timigitaj.

7 Kaj nubo superombris ilin, kaj elvenis voĉo el la nubo : Tiu ĉi estas mia amata Filo, aŭskultu lin.

8 Kaj subite, ĉirkaŭrigardante, ili jam vidis neniun, krom Jesuo sola.

9 Kaj, dum ili malsupreniras de la monto, li ordonis, ke ili al neniu rakontu tion, kion ili vidis, ĝis la Filo de la homo releviĝos el la mortintoj.

10 Kaj ili konservis la diron, demandante inter si, kion signifas la releviĝo el la mortintoj.

11 Kaj ili demandis lin, dirante : Kial diras la skribistoj, ke Elija devas veni antaŭe ?

12 Kaj li diris al ili : Certe Elija venas antaŭe, kaj reordigas ĉion. Kaj kial estas skribite pri la Filo de la homo, ke li devas multe suferi kaj esti malestimata ?

13 Sed mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni faris al li, kion ajn ili volis, kiel estas skribite pri li.

14 Kaj, veninte al la disĉiploj, ili vidis grandan popolamason ĉirkaŭ ili, kaj skribistojn diskutantajn kun ili.

15 Kaj tuj la popolamaso, vidante lin, forte miris, kaj alkurinte salutis lin.

16 Kaj li demandis ilin : Pri kio vi diskutas kun ili ?

17 Kaj unu el la amaso respondis al li: Majstro, mi kondukis al vi mian filon, kiu havas mutan spiriton,

18 Kaj, kie ajn ĝi kaptas lin, ĝi ŝiras lin, kaj li ŝaŭmas kaj grincas la dentojn kaj velkas. Kaj mi parolis al viaj disĉiploj, ke ili elĵetu ĝin, kaj ili ne povis.

19 Kaj li respondis al ili, dirante: Ho senfida generacio, ĝis kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? Konduku lin al mi.

20 Kaj ili kondukis lin al li; kaj tuj, vidinte lin, la spirito forte konvulsiigis lin, kaj li falis teren kaj ruliĝis ŝaŭmante.

21 Kaj li demandis la patron: De kiom da tempo okazadas tio ĉi al li? Kaj li diris: De infaneco.

22 Kaj ofte ĝi ĵetis lin en fajron kaj en akvon por pereigi lin; sed se vi povas fari ion, kompatu al ni kaj helpu nin.

23 Kaj Jesuo diris al li: Kiel, se vi povas? Ĉio estas ebla por kredanto.

24 Tuj ekkriante, la patro de la infano diris: Mi kredas; helpu mian senkredemecon.

25 Kaj kiam Jesuo vidis, ke popolamaso alkuras, li admonis la malpuran spiriton, dirante al ĝi: Vi muta kaj surda spirito, mi ordonas al vi: Eliru el li, kaj ne plu eniru en lin.

26 Kaj ekkriinte, kaj multe konvulsiiginte lin, ĝi eliris, kaj li fariĝis kvazaŭ mortinto, tiel ke la plimulto diris: Li mortis.

27 Sed Jesuo, preninte lin ĉe lia mano, levis lin; kaj li stariĝis.

28 Kaj kiam li eniris en la domon, liaj disĉiploj aparte demandis lin: Kial ni ne povis elĵeti ĝin?

29 Kaj li diris al ili: Tiu ĉi speco neniel povas eliri, escepte per preĝado.

30 Kaj foririnte ili trapasis tra Galileo, kaj li deziris, ke neniu tion eksciu.

31 Ĉar li instruadis siajn disĉiplojn, kaj diris al ili : La Filo de la homo estas donita en manojn de homoj, kaj ili mortigos lin, kaj mortigite li leviĝos post tri tagoj.

32 Sed ili ne komprenis la diron, kaj timis demandi lin.

33 Kaj ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis en la domo li demandis ilin : Pri kio vi diskutis sur la vojo ?

34 Sed ili silentis, ĉar ili diskutis inter si sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda.

35 Kaj sidiĝinte li alvokis la dek du, kaj diris al ili : Se iu volas esti unua, li estos lasta el ĉiuj, kaj servanto de ĉiuj.

36 Kaj preninte infanon, li starigis ĝin meze de ili, kaj ĉirkaŭbrakinte ĝin, li diris al ili :

37 Kiu akceptos unu el tiaj infanoj en mia nomo, tiu akceptas min, kaj kiu akceptas min, tiu akceptas ne min, sed tiun, kiu sendis min.

38 Johano diris al li : Majstro, ni vidis homon elĵetantan demonojn en via nomo, kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne estis nin sekvanta.

39 Sed Jesuo diris : Ne malpermesu lin, ĉar estas neniu, kiu faros miraklon en mia nomo, kiu povos facile paroli malbone pri mi.

40 Ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ ni, estas por ni.

41 Ĉar, kiu donos al vi trinki tason da akvo en la nomo, pro tio, ke vi apartenas al Kristo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.

42 Kaj kiu falpuŝos unu el tiuj ĉi malgranduloj, kiuj kredas, estus pli bone por tiu, se peza muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj ke li estus ĵetita en la maron.

43 Kaj se via mano falpuŝas vin, fortranĉu ĝin. Estas

pli bone, ke vi eniru en la vivon kripla, ol havante du manojn eniri en Gehenon, en la neestingeblan fajron.

44 Kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.

45 Kaj se via piedo falpuŝas vin, fortranĉu ĝin. Estas pli bone, ke vi eniru la vivon lama, ol havante du piedojn esti ĵetita en Gehenon.

46 Kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.

47 Kaj se via okulo falpuŝas vin, elŝiru ĝin. Estas pli bone, ke vi eniru la regnon de Dio kun unu okulo, ol havante du okulojn esti ĵetita en Gehenon ;

48 Kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.

49 Ĉar ĉiu estos salita per fajro.

50 Salo estas bona, sed se la salo fariĝis nesala, kiel vi rebonigos ĝin? Havu salon en vi, kaj paciĝu unu kun alia.

Ĉapitro X

1 Kaj li foriris de tie kaj envenis en la limojn de Judeo kaj trans la Jordanon, kaj popolamasoj kunvenis denove al li, kaj, laŭ sia kutimo, li instruis ilin denove.

2 Kaj Fariseoj alveninte demandis lin : Ĉu estas permesate, ke viro formetu sian edzinon ? por tenti lin.

3 Kaj li respondis kaj diris al ili : Kion Moseo ordonis al vi ?

4 Kaj ili diris : Moseo permesis skribi dokumenton de eksedzigo, kaj formeti ŝin.

5 Sed Jesuo diris al ili : Pro la malmoleco de via koro li skribis tiun ĉi ordonon.

6 Sed de la komenco de la kreo : Li faris ilin en formo de viro kaj virino.

7 Tial viro forlasos sian patron kaj patrinon kaj aliĝos al sia edzino ;

8 Kaj la du fariĝos unu karno ; tial ili ne plu estas du, sed unu karno.

9 Tion do, kion Dio kunjungis, homo ne disigu.

10 Kaj en la domo la disĉiploj demandis lin denove pri la afero.

11 Kaj li diris al ili: Kiu formetas sian edzinon kaj edziĝas kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi;

12 Kaj se ŝi mem formetas sian edzon kaj edziniĝas kun alia, ŝi adultas.

13 Kaj oni kondukis al li infanetojn, por ke li tuŝu ilin, kaj la disĉiploj foradmonis ilin.

14 Sed Jesuo, vidinte tion, indignis kaj diris al ili: Permesu al la infanetoj veni al mi; ne malhelpu ilin, ĉar el tiaj estas la regno de Dio.

15 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu neniel eniros en ĝin.

16 Kaj li prenis ilin en siaj brakoj kaj benis ilin, metinte la manojn sur ilin.

17 Kaj dum li foriras sur la vojo, unu homo kuris al li kaj genufleksis antaŭ li kaj demandis lin: Bona Majstro, kion mi faru, por ke mi heredu vivon eternan?

18 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona? Neniu estas bona krom unu, Dio.

19 Vi scias la ordonojn: Ne mortigu; Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne false atestu; Ne rabu; Honoru vian patron kaj patrinon.

20 Kaj li respondis al li: Majstro, ĉiujn ĉi ordonojn mi observis de mia juneco.

21 Kaj Jesuo, rigardante lin, amis lin kaj diris al li: Unu afero al vi mankas; iru kaj vendu kion ajn vi havas, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en ĉielo, kaj venu sekvi min.

22 Sed li malgajiĝis ĉe tiu vorto kaj foriris malĝoja, ĉar li havis grandajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis kaj diris al siaj disĉiploj:

Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio.

24 Kaj la disĉiploj miris je liaj vortoj. Sed Jesuo, respondante denove, diris al ili: Infanoj, kiel estas malfacile por tiuj, kiuj fidas al la riĉo, eniri la regnon de Dio.

25 Estas pli facile por kamelo trapasi kudriltruon, ol por riĉulo eniri la regnon de Dio.

26 Kaj ili forte miregis, dirante al li: Kiu do povas esti savita?

27 Rigardante ilin, Jesuo diris: Ĉe homoj tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar ĉio estas ebla ĉe Dio.

28 Petro ekparolis al li: Jen ni forlasis ĉion kaj sekvis vin.

29 Jesuo diris: Vere mi diras al vi: Neniu estas, kiu estas forlasinta domon aŭ fratojn aŭ fratinojn aŭ patrinon aŭ patron aŭ infanojn aŭ bienojn pro mi kaj pro la evangelio,

30 Kiu ne ricevos centoble en la nuna mondo, domojn kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj infanojn kaj bienojn, kun persekutado; kaj en la venonta mondo vivon eternan.

31 Sed multaj, estante unuaj, estos lastaj, kaj la lastaj estos unuaj.

32 Kaj ili estis sur la vojo suprenirantaj al Jerusalem, kaj Jesuo marŝis antaŭ ili, kaj ili miregis, kaj la sekvantoj timis. Kaj li prenis al si denove la dek du kaj parolis pri tio, kio okazos al li, dirante:

33 Jen ni supreniras al Jerusalem, kaj la Filo de la homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj la skribistoj, kaj ili kondamnos lin al morto kaj transdonos lin al la nacianoj.

34 Kaj ili mokos lin kaj kraĉos sur lin kaj skurĝos lin kaj mortigos, kaj post tri tagoj li leviĝos.

35 Kaj alproksimiĝis al li Jakobo kaj Johano, filoj de

Zebedeo, dirante al li: Majstro, ni deziras, ke vi faru por ni, kion ajn ni petos de vi.

36 Kaj li diris al ili: Kion vi volas, ke mi faru por vi?

37 Kaj ili diris al li: Permesu, ke ni sidu, unu dekstre de vi kaj la dua maldekstre, en via gloro.

38 Sed Jesuo diris al ili: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi trinkas? aŭ esti baptita per la bapto, per kiu mi estas baptata?

39 Kaj ili diris al li: Ni povas. Kaj Jesuo diris al ili: La kalikon, kiun mi trinkas, vi trinkos, kaj per la bapto, per kiu mi estas baptata, vi estos baptitaj,

40 Sed sidi dekstre de mi aŭ maldekstre ne apartenas al mi doni; sed tio estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita.

41 Kaj kiam la dek aŭdis tion, ili ekindignis kontraŭ Jakobo kaj Johano.

42 Kaj Jesuo vokinte ilin, diris al ili: Vi scias, ke tiuj, kiuj pretendas regi la nacianojn, kondutas kiel sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili.

43 Sed inter vi ne estas tiel, sed kiu deziras esti granda inter vi, tiu estos via servanto.

44 Kaj kiu deziras esti unua inter vi, tiu estos sklavo de ĉiuj.

45 Ĉar la Filo de la homo venis ne por esti servata, sed por servi, kaj doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.

46 Kaj ili venis al Jeriĥo, kaj kiam li foriris el Jeriĥo kun siaj disĉiploj kaj granda popolamaso, la filo de Timajo, Bartimajo, blinda almozulo, sidis flanke de la vojo.

47 Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo Nazaretano, li komencis krii kaj diri: Jesuo, filo de David, kompatu min.

48 Kaj multaj admonis lin, por ke li silentu, sed li nur kriis pli laŭte: Filo de David, kompatu min.

49 Kaj Jesuo haltis kaj diris: Voku lin. Kaj oni

vokis la blindulon, dirante al li: Kuraĝu, leviĝu, li vin vokas.

50 Kaj li forĵetis sian veston kaj eksaltis kaj venis al Jesuo.

51 Kaj Jesuo, respondante al li, diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi? Kaj la blindulo diris al li: Rabboni, ke mi ekvidu.

52 Kaj Jesuo diris al li: Iru, via fido vin savis. Kaj tuj li ekvidis kaj sekvis lin sur la vojo.

Ĉapitro XI

1 Kaj, kiam ili proksimiĝis al Jerusalem, al Betfage kaj Betania apud la monto de Olivarboj,

2 Li sendis du el siaj disĉiploj kaj diris al ili: Iru en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin, vi tuj trovos azenidon alligitan, sur kiu nenia homo iam sidis; malligu kaj venigu ĝin.

3 Kaj se iu diros al vi: Kial vi faras tion? respondu: La Sinjoro bezonas ĝin; kaj tuj li sendos ĝin tien ĉi.

4 Kaj ili iris kaj trovis azenidon alligitan apud pordo ekstere sur la strato, kaj ili malligas ĝin.

5 Kaj kelkaj apudstarantoj diris al ili: Kion vi faras, malligante la azenidon?

6 Sed ili respondis al ili, kiel Jesuo diris, kaj ili lasis ilin.

7 Kaj ili venigas la azenidon al Jesuo kaj metis sur ĝin siajn vestojn, kaj li sidis sur ĝi.

8 Kaj multaj sternis siajn vestojn sur la vojon, kaj aliaj sternis foliarojn, tranĉinte ilin el la kampoj.

9 Kaj kriis la antaŭirantoj kaj la sekvantoj: Hosana. Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la Sinjoro.

10 Estu benata la venanta regno de nia patro David. Hosana en la supera alto.

11 Kaj li eniris Jerusalemon, en la templon ; kaj kiam li ĉirkaŭrigardis ĉion, kaj la horo jam vesperiĝis, li foriris al Betania kun la dek du.

12 Kaj la morgaŭan tagon, post ilia eliro el Betania, li malsatis.

13 Kaj vidinte el malproksime figarbon havantan foliojn, li aliris, se eble li trovos ion sur ĝi, kaj veninte al ĝi, li trovis nenion krom folioj, ĉar la tempo de figoj ankoraŭ ne estis.

14 Kaj respondante li diris al ĝi : Neniu por ĉiam manĝu frukton el vi. Kaj aŭdis lin la disĉiploj.

15 Kaj ili venas en Jerusalemon. Kaj, enirinte en la templon, li komencis elpeli tiujn, kiuj vendas kaj aĉetas en la templo, kaj renversis la tablojn de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de tiuj, kiuj vendas la kolombojn,

16 Kaj ne permesis, ke oni portu ian ujon tra la templo ;

17 Kaj li instruis kaj diris al ili : Ĉu ne estas skribite : Mia domo estos nomata domo de preĝo por ĉiuj nacioj ? Sed vi ĝin faris kaverno de rabistoj.

18 Kaj la ĉefpastroj kaj skribistoj aŭdis tion kaj serĉis, kiamaniere pereigi lin, ĉar ili timis lin ; ĉar la tuta homamaso miregis pri lia instruado.

19 Kaj kiam vesperiĝis, laŭ sia kutimo li eliris el la urbo.

20 Kaj matene, preterpasante, ili vidis la figarbon sekiĝintan el la radikoj.

21 Kaj Petro rememorinte, diris al li : Rabeno, jen sekiĝis la figarbo, kiun vi malbenis.

22 Kaj respondante, Jesuo diris al ili : Havu fidon al Dio.

23 Vere mi diras al vi, ke se iu diros al tiu ĉi monto : Estu formovita kaj ĵetita en la maron, kaj ne dubos en

sia koro, sed kredos, ke tio okazos, kion li diras, tiu havos ĝin.

24 Pro tio mi diras al vi: Kion ajn vi preĝante petos, kredu ke vi tion jam ricevis, kaj vi havos.

25 Kaj kiam vi staras preĝante, pardonu, se vi havas ion kontraŭ iu, por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn kulpojn.

26 Sed se vi ne pardonos, via Patro, kiu estas en la ĉielo, ankaŭ ne pardonos viajn kulpojn.

27 Kaj ili denove venas en Jerusalemon, kaj kiam li promenas en la templo, la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj pliaĝuloj venis al li,

28 Kaj diris al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras tion ĉi? Aŭ kiu donis al vi tiun ĉi aŭtoritaton, ke vi faru tion ĉi?

29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi unu demandon, kaj respondu al mi, kaj mi diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras tion ĉi.

30 La baptado de Johano, ĉu ĝi estis el ĉielo, aŭ el homoj? Respondu al mi.

31 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El ĉielo, li diros: Kial do vi ne kredis al li?

32 Sed se ni diros: El homoj,—ili timis la popolon, ĉar ĉiuj opiniis, ke Johano efektive estis profeto.

33 Kaj respondante, ili diris al Jesuo: Ni ne scias. Kaj Jesuo diris al ili: Nek mi diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras tion ĉi.

Ĉapitro XII

1 Kaj li komencis paroli al ili per alegorioj. Vinberejon plantis unu homo, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon kaj fosis vinpremejon kaj konstruis turon kaj ludonis ĝin al kulturistoj kaj forvojaĝis.

2 Kaj li sendis sklavon en la ĝusta tempo al la kul-

turistoj, por ricevi de la kulturistoj el la fruktoj de la vinberejo.

3 Kaj ili kaptis lin kaj skurĝis lin kaj forsendis lin senigitan.

4 Kaj denove li sendis al ili duan sklavon, kaj ili lin kapvundis kaj malhonoris.

5 Kaj li sendis alian, kaj ili mortigis lin; kaj multajn aliajn, unujn skurĝante, aliajn mortigante.

6 Li havis ankoraŭ unu amatan filon. Li sendis lin ankaŭ la lastan al ili, dirante: Ili respektos mian filon.

7 Sed tiuj kulturistoj diris inter si: Tiu ĉi estas la heredanto; venu, ni mortigu lin, kaj nia estos la heredaĵo.

8 Kaj ili kaptis kaj mortigis lin kaj ĵetis lin ekster la vinberejon.

9 Kion do faros la sinjoro de la vinberejo? Li venos kaj pereigos la kulturistojn kaj donos la vinberejon al aliaj.

10 Ĉu vi ne legis tiun skribon: Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, fariĝis ŝtono bazangula;

11 De la Sinjoro ĉi tio fariĝis, kaj estas miraklo en niaj okuloj?

12 Kaj ili penis kapti lin, sed timis la homamason, ĉar ili eksciis, ke li parolis la alegorion kontraŭ ili. Kaj, forlasinte lin, ili foriris.

13 Kaj ili sendas al li kelkajn el la Fariseoj kaj Herodanoj por impliki lin per interparolado.

14 Kaj veninte, ili diras al li: Majstro, ni scias, ke vi estas verema, kaj ne zorgas pri iu, ĉar vi ne rigardas la vizaĝon de homoj, sed instruas laŭ vero la vojon de Dio. Ĉu konvenas pagi tributon al Cezaro, aŭ ne?

15 Ĉu ni donu, aŭ ne donu? Sed li, sciante ilian hipokritecon, diris al ili: Kial vi tentas min? Alportu al mi denaron, ke mi vidu ĝin.

16 Kaj ili ĝin alportis. Kaj li diris al ili: Kies estas tiu ĉi bildo kaj surskribaĵo? Kaj ili diris al li: De Cezaro.

17 Kaj Jesuo respondis al ili: Redonu al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de Dio. Kaj ili miregis pri li.

18 Kaj venas al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas reveliĝo; kaj ili demandis lin, dirante:

19 Majstro, Moseo skribis al ni, ke se ies frato mortos kaj postlasos edzinon kaj ne lasos infanon, la frato de la mortinto prenu lian edzinon kaj starigu idaron al sia frato.

20 Estis sep fratoj, kaj la unua prenis edzinon kaj, mortinte, ne lasis idaron.

21 Kaj la dua prenis ŝin kaj mortis ne lasante idaron. kaj la tria same;

22 Kaj la sep ne lasis idaron; laste, post ĉiuj, la virino ankaŭ mortis.

23 En la reveliĝo, al kiu el ili ŝi estos edzino? ĉar ĉiuj sep havis ŝin kiel edzinon.

24 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi ne eraras pro tio, ke vi ne konas la skribojn nek la potencon de Dio?

25 Ĉar kiam ili leviĝos el la mortintoj, ili nek edziĝas nek edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo.

26 Sed pri la mortintoj, ke ili reveliĝas, ĉu vi ne legis en la libro de Moseo ĉe la Arbetaĵo, kiel Dio parolis al li, dirante: Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob?

27 Li ne estas Dio de mortintoj, sed de vivantoj. Vi multe eraras.

28 Kaj unu el la skribistoj alvenis kaj aŭskultis la diskutadon kaj rimarkis, ke li lerte respondas al ili; kaj tiu demandis lin: Kiu ordono estas la unua el ĉiuj?

29 Kaj Jesuo respondis: La unua estas: Aŭskultu, Izrael; la Sinjoro, nia Dio, estas unu Sinjoro;
30 Kaj vi amu la Sinjoron vian Dion per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso kaj per via tuta forto.
31 Kaj jen estas la dua: Vi amu vian najbaron kiel vin mem. Pli granda ol tiuj ĉi ne estas alia ordono.
32 Kaj respondis al li la skribisto: Bone, Majstro, laŭ vero vi respondis, ke li estas unu, kaj ne estas alia krom li;
33 Kaj ami lin el la tuta koro kaj el la tuta intelekto kaj el la tuta forto, kaj ami la najbaron kiel sin mem; tio multe plivaloras, ol ĉiuj bruloferoj kaj pekoferoj.
34 Kaj Jesuo, vidante, ke li respondis prudente, diris al li: Vi ne estas malproksime de la regno de Dio. Kaj neniu plu kuraĝis fari al li demandon.
35 Kaj respondante Jesuo diris, instruante en la templo: Kial diras la skribistoj, ke la Kristo estas Filo de David?
36 David mem diris per la Sankta Spirito: La Sinjoro diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de mi, ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
37 David mem nomas lin Sinjoro, kaj kiel do li estas lia filo? Kaj la plimulto de la popolo aŭskultis lin plezure.
38 Kaj en sia instruado li diris: Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj deziras promenadi en roboj kaj havi salutojn sur la placoj,
39 Kaj ĉefajn seĝojn en la sinagogoj kaj ĉefajn kuŝejojn en la festoj;
40 Kiuj formanĝas la domojn de vidvinoj kaj pretekste faras longajn preĝojn. Ili ricevos pli severan kondamnon.
41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto, li rimarkis, kiel la popolo ĵetas monerojn en la monkeston, kaj multaj riĉuloj ĵetis multon.

42 Kaj unu vidvino malriĉa veninte enĵetis du moneretojn, kiuj faras kvaronon de denaro.

43 Kaj alvokinte siajn disĉiplojn, li diris al ili : Vere mi diras al vi, ke tiu vidvino malriĉa ĵetis pli ol ĉiuj ĵetantoj en la monkeston ;

44 Ĉar ĉiuj ĉi ĵetis el sia superfluo, sed ŝi el sia senhaveco ĵetis ĉion, kion ŝi havis, sian tutan vivrimedon.

Ĉapitro XIII

1 Kaj, kiam li eliris el la templo, unu el liaj disĉiploj diris al li : Majstro, jen kiaj ŝtonoj kaj kiaj konstruaĵoj !

2 Kaj Jesuo diris al li : Ĉu vi rigardas tiujn ĉi grandajn konstruaĵojn ? Ne estos lasita tie ĉi ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita.

3 Kaj kiam li sidis sur la monto de Olivarboj rekte kontraŭ la templo, Petro kaj Jakobo kaj Johano kaj Andreo demandis lin aparte :

4 Diru al ni, kiam tio estos ? kaj kio estas la signo, kiam ĉio ĉi devos efektiviĝi ?

5 Kaj Jesuo ekparolante diris al ili : Gardu vin, por ke neniu erarigu vin.

6 Multaj venos en mia nomo, dirante : Mi estas ; kaj erarigos multajn.

7 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj, ne konsterniĝu ; tio necese okazos ; sed ankoraŭ ne estas la fino.

8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio kaj regno kontraŭ regno, kaj estos tertremoj en diversaj lokoj, kaj estos malsategoj ; tio ĉi estos komenco de suferoj.

9 Sed vi gardu vin, ĉar oni transdonos vin antaŭ tribunalojn, kaj vi estos skurĝitaj en sinagogoj, kaj vi estos starigitaj antaŭ provincestroj kaj reĝoj pro mi, por atesto al ili.

10 Kaj la evangelio devas antaŭe esti predikita inter ĉiuj nacioj.

11 Kaj kiam oni transdonos vin kaj kondukos, vi ne antaŭzorgu, kion vi parolos, sed parolu tion, kio ajn estos donita al vi en tiu horo, ĉar ne vi estas la parolanto, sed la Sankta Spirito.

12 Kaj frato transdonos fraton al morto, kaj patro filon, kaj leviĝos gefiloj kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin.

13 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo. Sed kiu paciencos ĝis la fino, tiu estos savita.

14 Sed kiam vi vidos la abomenaĵon de dezertigo tie starantan, kie ne decas (komprenu la leganto), tiam forkuru al la montoj tiuj, kiuj estas en Judeo ;

15 Kaj tiu, kiu estas sur la tegmento, ne malsupreniru nek eniru por preni ion el sia domo ;

16 Kaj tiu, kiu estas sur la kampo, ne iru returne por preni sian mantelon.

17 Sed ve al la virinoj gravedaj kaj la mamnutrantaj en tiuj tagoj.

18 Kaj preĝu, ke tio ne okazu vintre.

19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de tia aflikto, kia ne estas okazinta de la komenco de la kreo, kiun Dio kreis, ĝis nun, kaj neniam estos.

20 Kaj se la Sinjoro ne malplilongigus la tagojn, nenia karno estus savita ; sed pro la elektitoj, kiujn li elektis, li malplilongigis la tagojn.

21 Kaj tiam se iu diros al vi : Jen ĉi tie la Kristo : Jen tie ; vi ne kredu.

22 Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj kaj faros signaĵojn kaj miraklojn, por erarigi, se eble, la elektitojn.

23 Sed vi gardu vin, ĉar mi ĉion antaŭdiris al vi.

24 Sed en tiuj tagoj post tiu aflikto la suno estos mallumigita kaj la luno ne donos sian lumon,

25 Kaj la steloj falados el la ĉielo, kaj la potencoj, kiuj estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos.

26 Kaj tiam ili vidos la Filon de la homo, venantan en nuboj kun granda potenco kaj gloro.

27 Kaj tiam li sendos la anĝelojn kaj kunvenigos siajn elektitojn el la kvar ventoj, de la limo de la tero ĝis la limo de la ĉielo.

28 El la figarbo lernu ĝian alegorion. Kiam ĝia branĉo jam fariĝis mola kaj naskas la foliojn, vi scias, ke la somero estas proksima.

29 Same ankaŭ, kiam vi vidas, ke tiuj aferoj okazas, tiam vi sciu, ke li estas proksima, ĉe la pordo.

30 Vere mi diras al vi, ke ne forpasos tiu ĉi generacio, antaŭ ol ĉio ĉi fariĝos.

31 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.

32 Sed pri tiu tago kaj pri tiu horo scias neniu, eĉ nek la anĝeloj en ĉielo, nek la Filo, nur sole la Patro.

33 Gardu vin, viglu kaj preĝu, ĉar vi ne scias, kiam estas la ĝusta tempo.

34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis sian domon kaj donis aŭtoritaton al siaj sklavoj, al ĉiu lian propran laboron, kaj ordonis al la pordisto, ke li viglu ;

35 Vi do viglu, ĉar vi ne scias, kiam venos la dommastro, ĉu vespere, ĉu meznokte, ĉu je kokkrio, ĉu frumatene ;

36 Por ke li ne venu subite kaj trovu vin dormantaj.

37 Kaj, kion mi diras al vi, tion mi diras al ĉiuj : Viglu.

Ĉapitro XIV

1 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo de macoj, kaj serĉis la ĉefpastroj kaj skribistoj, kiamaniere ili per ruzo lin kaptu kaj mortigu ;

2 Ĉar ili diris: Ne en la festo, por ke ne estu tumulto de la popolo.

3 Kaj kiam li estis en Betania en la domo de Simon leprulo, kiam li kuŝis ĉe manĝado, virino venis havante alabastran vazon da pura narda ŝmiraĵo tre multekosta; kaj rompinte la alabastron, ŝi surverŝis lian kapon.

4 Kaj kelkaj estis plende interparolantaj inter si: Por kio fariĝis tiu ĉi malŝparo de la ŝmiraĵo?

5 Ĉar oni povus vendi tiun ĉi ŝmiraĵon por pli ol tricent denaroj, kaj doni al malriĉuloj. Kaj ili murmuris kontraŭ ŝi.

6 Kaj Jesuo diris: Lasu ŝin; kial vi ĝenas ŝin? Ŝi faris bonan faron al mi.

7 Ĉar ĉiam vi havas la malriĉulojn kun vi, kaj, kiam ajn vi volas, vi povas bonfari al ili, sed min vi ne ĉiam havas.

8 Kion ŝi povis, tion ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de mia korpo por la entombigo.

9 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata la evangelio en la tuta mondo, tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos priparolata, kiel memoraĵo de ŝi.

10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis unu el la dek du, foriris al la ĉefpastroj por perfidi lin al ili.

11 Kaj ili, aŭdinte, ĝojis kaj al li promesis doni monon. Kaj li serĉis, kiamaniere oportune perfidi lin.

12 Kaj en la unua tago de la macoj, kiam oni oferis la Paskon, liaj disĉiploj diras al li: Kien vi volas, ke ni iru kaj pretigu, por ke vi manĝu la Paskon?

13 Kaj li sendas du el siaj disĉiploj kaj diras al ili: Iru en la urbon, kaj vin renkontos homo portanta kruĉon kun akvo;

14 Lin sekvu, kaj, kien li eniros, tie vi diru al la dommastro: La Majstro diras: Kie estas mia gastoĉambro, kie mi manĝos la Paskon kun miaj disĉiploj?

15 Kaj li mem montros al vi grandan supran ĉambron prete aranĝitan, kaj tie vi pretigu por ni.

16 Kaj foriris la disĉiploj kaj iris en la urbon kaj trovis ĝuste kiel li diris al ili, kaj pretigis la Paskon.

17 Kaj, kiam estis vespero, li venas kun la dek du.

18 Kaj, kiam ili estis kuŝantaj kaj manĝantaj, Jesuo diris : Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min, unu, kiu manĝas kun mi.

19 Kaj ili komencis malĝoji kaj diri al li unu post la alia : Ĉu eble mi ?

20 Sed li diris al ili : Unu el la dek du, kiu trempas kun mi en la pladon.

21 La Filo de la homo iras, kiel estas skribite pri li, sed ve al tiu homo, per kiu la Filo de la homo estos perfidita ! Se tiu homo ne estus naskita, estus bone por li.

22 Kaj, dum ili manĝas, li prenis panon kaj beninte rompis ĝin, kaj donis al ili kaj diris : Prenu, tio ĉi estas mia korpo.

23 Kaj li prenis kalikon kaj doninte dankon li donis al ili ; kaj ĉiuj trinkis el ĝi.

24 Kaj li diris al ili : Tio ĉi estas mia sango de la interligo, kiu estas elverŝata por multaj.

25 Vere mi diras al vi : Mi ne plu trinkos el la frukto de la vinberujo, ĝis tiu tago, kiam mi trinkos ĝin novan en la regno de Dio.

26 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto de Olivarboj.

27 Kaj Jesuo diris al ili : Vi ĉiuj estos falpuŝitaj ; ĉar estas skribite : Mi batos la paŝtiston, kaj la ŝafoj estos disigitaj.

28 Sed, post kiam mi releviĝos, mi iros antaŭ vi en Galileon.

29 Sed Petro diras al li : Kvankam ĉiuj estos falpuŝitaj, tamen ne mi.

30 Kaj Jesuo diris al li : Vere mi diras al vi, ke hodiaŭ en tiu ĉi nokto, antaŭ ol dufoje krios koko, trifoje vi min malkonfesos.

31 Sed tre insiste li diris : Se mi estos devigita morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos. Kaj tiel same diris ili ĉiuj.

32 Kaj ili iras en lokon, kies nomo estas Getsemane, kaj li diris al siaj disĉiploj : Sidiĝu tie ĉi dum mi preĝos.

33 Kaj li kunprenas Petron kaj Jakobon kaj Johanon kun si, kaj komencis esti tre konsternita kaj forte maltrankvila.

34 Kaj li diris al ili : Tre malĝoja estas mia animo ĝis morto ; vi restu tie ĉi kaj viglu.

35 Kaj iom antaŭirinte, li falis teren kaj preĝis, ke, se povas esti, la horo preterpasu de li.

36 Kaj li diris : Abba, Patro, ĉio estas ebla ĉe vi. Forportu tiun ĉi kalikon de mi ; tamen, ne kion mi volas, sed kion vi.

37 Kaj li venas kaj trovas ilin dormantaj, kaj diras al Petro : Simon, ĉu vi dormas ? Ĉu vi ne havis forton vigli unu horon ?

38 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne venu en tenton. La spirito estas volema, sed la karno malforta.

39 Kaj denove foririnte, li preĝis, dirante la samajn vortojn.

40 Kaj denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis, kaj ili ne sciis, kion respondi al li.

41 Kaj li venas la trian fojon kaj diras al ili : Dormu nun kaj ripozu. Sufiĉas. Venis la horo ; jen, la Filo de la homo estas perfidata en manojn de pekuloj.

42 Leviĝu, ni iru, jen mia perfidanto jam alestas.

43 Kaj tuj, kiam li ankoraŭ parolas, alestis Judas, unu

el la dek du ; kaj kun li homamaso kun glavoj kaj bastonoj venas de la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la pliaĝuloj.

44 Kaj tiu, kiu perfidis lin, estis aranĝinta kun ili signon, dirinte : Kiun mi kisos, tiu estas li ; kaptu kaj forkonduku lin garde.

45 Kaj veninte li iris tuj al li kaj diris : Rabeno ; kaj kisis lin.

46 Kaj ili metis la manojn sur lin kaj kaptis lin.

47 Sed unu el tiuj, kiuj staris apude, eltiris la glavon kaj trapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj fortranĉis al li la orelon.

48 Kaj Jesuo respondante diris al ili : Ĉu vi elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabisto kun glavoj kaj bastonoj por aresti min ?

49 Ĉiutage mi estis inter vi en la templo, instruante, kaj vi ne kaptis min. Tamen, por ke la Skriboj estu plenumitaj.

50 Kaj ĉiuj forlasis lin kaj forkuris.

51 Kaj unu junulo sekvis lin, vestite per toltuko ĉirkaŭ la nuda korpo ; kaj oni kaptis lin ;

52 Sed li forkuris nuda, lasinte la tukon.

53 Kaj oni kondukis Jesuon al la ĉefpastro, kaj kunvenas ĉe li ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj.

54 Kaj Petro malproksime sekvis lin ĝis interne de la korto de la ĉefpastro, kaj estis sidanta kun la subuloj kaj varmiganta sin apud la fajro.

55 Sed la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis ateston kontraŭ Jesuo por mortigi lin, kaj ne trovis.

56 Ĉar multaj malvere atestis kontraŭ li, kaj la atestoj ne akordiĝis.

57 Kaj elpaŝis kelkaj kaj malvere atestis kontraŭ li, dirante :

58 Ni aŭdis lin diri : Mi detruos tiun ĉi sanktejon manfaritan kaj en tri tagoj mi konstruos alian ne manfaritan.

59 Kaj eĉ tiel ilia atesto ne akordiĝis.

60 Kaj meze stariĝinte, la ĉefpastro demandis Jesuon, dirante: Ĉu vi respondas nenion? Kion atestas tiuj ĉi kontraŭ vi?

61 Sed li silentis kaj respondis nenion. Kaj denove la ĉefpastro demandis lin kaj diris al li: Ĉu vi estas la Kristo, la Filo de la Benato?

62 Kaj Jesuo diris: Mi estas; kaj vi vidos la Filon de la homo sidantan dekstre de la Potenco kaj venantan kun la nuboj de la ĉielo.

63 Kaj la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn kaj diris: Pro kio ni plu bezonus atestantojn?

64 Vi aŭdis la blasfemon. Kion vi opinias? Kaj ili ĉiuj kondamnis lin, ke li estas kulpa ĝis mortpuno.

65 Kaj kelkaj komencis kraĉi sur lin, kaj envolvi lian vizaĝon kaj vangofrapi lin kaj diri al li: Profetu; kaj la subuloj frapis lin per manplatoj.

66 Kaj kiam Petro estis malsupre en la korto, venis unu el la servistinoj de la ĉefpastro;

67 Kaj vidis Petron varmigantan sin, kaj rigardinte lin ŝi diris: Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano, kun tiu Jesuo.

68 Sed li malkonfesis, dirante: Mi nek scias nek komprenas, kion vi diras. Kaj li iris en la vestiblon. Kaj koko kriis.

69 Kaj vidinte lin, la servistino denove komencis diri al la apude starantaj: Tiu estas el ili.

70 Kaj li malkonfesis denove. Kaj post iom da tempo denove tiuj, kiuj staris apude, diris al Petro: Vere vi estas el ili, ĉar vi estas ja Galileano.

71 Kaj li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas tiun ĉi homon, pri kiu vi parolas.

72 Kaj tuj la duan fojon koko kriis. Kaj Petro ekrememoris la vorton, kiun Jesuo diris al li: Antaŭ ol

koko dufoje krios, vi min trifoje malkonfesos. Kaj pripensinte li ploris.

Ĉapitro XV

1 Tuj poste frumatene la ĉefpastroj, farinte interkonsilon kun la pliaĝuloj kaj skribistoj kaj la tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis lin kaj transdonis lin al Pilato.

2 Kaj Pilato demandis lin: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj respondante li diris al li: Vi diras.

3 Kaj la ĉefpastroj multe akuzis lin.

4 Kaj Pilato denove lin demandis: Ĉu vi respondas nenion? Jen pri kiom da aferoj oni akuzas vin.

5 Sed Jesuo ankoraŭ nenion respondis, tiel ke Pilato miris.

6 Nu, ĉe festo li kutimis liberigi al ili unu malliberulon, kiun ili postulis.

7 Kaj estis unu, nomata Barabas, katenita kun la ribelintoj, kiuj en la ribelo faris mortigon.

8 Kaj suprenveninte, la homamaso komencis lin peti pri tio, kion li kutimis fari por ili.

9 Kaj Pilato respondis al ili, dirante: Ĉu vi volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj?

10 Ĉar li eksciis, ke pro envio la ĉefpastroj transdonis lin.

11 Sed la ĉefpastroj instigis la homamason, ke prefere li liberigu Barabason al ili.

12 Kaj Pilato, denove respondante, diris al ili: Kion do mi faru al tiu, kiun vi nomas la Reĝo de la Judoj?

13 Kaj ili denove responde kriis: Krucumu lin.

14 Kaj Pilato diris al ili: Kial? Kion li faris malbonan? Sed ili pli insiste kriadis: Krucumu lin.

15 Kaj Pilato, volante kontentigi la amason, liberigis

al ili Barabason, kaj skurĝinte Jesuon transdonis lin por esti krucumita.

16 Kaj la soldatoj forkondukis lin en la korton, kiu estas la Prajtorio, kaj kunvokas la tutan kohorton.

17 Kaj ili vestas lin per purpuro kaj, plektinte dornan kronon, surmetas ĝin al li;

18 Kaj komencis aklami lin: Saluton, Reĝo de la Judoj.

19 Kaj frapis lian kapon per kano, kaj kraĉis sur lin, kaj ekgenuinte riverencis antaŭ li.

20 Kaj kiam ili estis lin mokintaj, ili demetis al li la purpuran veston kaj surmetis liajn proprajn vestojn. Kaj ili elkondukas lin por krucumi lin.

21 Kaj ili devigas al servado unu preterpasanton, Simonon Kirenanon, venantan el la kamparo, patron de Aleksandro kaj Rufo, ke li portu lian krucon.

22 Kaj ili kondukas lin al la loko Golgota, kiu estas tradukite, Loko de Kranio.

23 Kaj ili donis al li vinon kun mirho enmiksita, sed li ne akceptis ĝin.

24 Kaj ili krucumas lin kaj dispartigas liajn vestojn, ĵetante lotojn sur ili, kion ĉiu el ili ricevu,

25 Kaj estis la tria horo, kaj ili krucumis lin.

26 Kaj la surskribo de lia kulpigo estis surskribita: La Reĝo de la Judoj.

27 Kaj ili krucumas kun li du rabistojn, unu ĉe lia dekstra flanko kaj la alian ĉe lia maldekstra.

28 Kaj la Skribo estis plenumita, kiu diras: Kaj li estis kalkulita inter la senleĝuloj.

29 Kaj la preterirantoj insultis lin, balancante la kapon kaj dirante: Ho vi, kiu detruas la sanktejon kaj konstruas ĝin en tri tagoj,

30 Savu vin, deirante de la kruco.

31 Simile ankaŭ la ĉefpastroj, mokante inter si kun la

skribistoj, diris: Aliajn li savis, sin mem li ne povas savi.

32 Deiru ja nun de la kruco la Kristo, la Reĝo de Izrael, por ke ni vidu kaj kredu. Kaj tiuj, kiuj estis krucumitaj kun li, riproĉis lin.

33 Kaj, kiam estis la sesa horo, fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa horo.

34 Kaj je la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo: Eloi, Eloi, lama sabaĥtani; kio tradukite estas: Mia Dio, mia Dio, kial vi forlasis min?

35 Kaj kelkaj el la apudstarantoj, aŭdinte, diris: Jen, li vokas Elijan.

36 Kaj unu kurinte plenigis spongon je vinagro kaj, metinte ĝin sur kanon, donis al li trinki, dirante: Lasu, ni vidu, ĉu venos Elija por depreni lin.

37 Sed Jesuo, forsendinte grandan krion, ellasis for la spiron.

38 Kaj la kurteno de la sanktejo estis ŝirita dupece de supre ĝis malsupre.

39 Kaj la centestro, kiu apudstaris kontraŭ li, vidinte, ke li tiamaniere ellasis for la spiron, diris: Vere tiu ĉi homo estis Filo de Dio.

40 Estis ankaŭ virinoj observantaj de malproksime, inter kiuj estis Maria Magdalena kaj Maria patrino de Jakobo la malgranda kaj de Joses, kaj Salome;

41 Kiuj sekvis lin, kiam li estis en Galileo, kaj servadis al li, kaj multaj aliaj virinoj, kiuj suprenvenis kun li en Jerusalemon.

42 Kaj kiam jam estis vespere, pro tio, ke estas la Prepara tago, tio estas, la tago antaŭ sabato,

43 Venis Josef el Arimateo, honorinda konsilano, kiu mem atendadis la regnon de Dio, kaj li kuraĝe eniris al Pilato kaj petis la korpon de Jesuo.

44 Kaj Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj alvokinte la

centestron, li demandis lin, ĉu li de longe estas mortinta.

45 Kaj, sciigite de la centestro, li donis al Josef la kadavron.

46 Kaj li aĉetis toltukon, kaj deprenis lin kaj envolvis lin en la toltuko, kaj metis lin en tombon, kiu estis elhakita el ŝtonego, kaj alrulis ŝtonon al la enirejo de la tombo.

47 Kaj Maria Magdalena kaj Maria la patrino de Joses vidis, kien oni metis lin.

Ĉapitro XVI

1 Kaj kiam la sabato estis pasinta, Maria Magdalena kaj Maria la patrino de Jakobo kaj Salome aĉetis spicojn, por ke ili iru ŝmiri lin.

2 Kaj tre frue en la unua tago de la semajno ili venas al la tombo, kiam la suno ĵus leviĝis.

3 Kaj ili diris inter si : Kiu forrulos por ni la ŝtonon de la enirejo de la tombo ?

4 Kaj suprenrigardante, ili vidas, ke la ŝtono estas forrulita ; ĉar ĝi estis tre granda.

5 Kaj enirinte en la tombon, ili vidis junulon sidantan sur la dekstra flanko, vestitan per blanka robo, kaj ili miregis.

6 Sed li diris al ili : Ne miregu ; vi serĉas Jesuon la Nazaretanon la krucumitan. Li leviĝis ; li ne estas tie ĉi. Jen la loko, kien oni metis lin.

7 Sed vi iru kaj diru al liaj disĉiploj kaj al Petro : Li antaŭiras vin en Galileon ; tie vi vidos lin, kiel li diris al vi.

8 Kaj elirinte ili forkuris de la tombo, ĉar tremado kaj konfuziĝo posedis ilin, kaj ili diris nenion al iu, ĉar ili timis.

9 Sed leviĝinte frue en la unua tago de la semajno li

aperis unue al Maria Magdalena, el kiu li estis elĵetinta sep demonojn.

10 Ŝi iris kaj sciigis ĝin al la homoj estintaj kun li, kiuj malĝojis kaj ploris.

11 Kaj ili, aŭdinte, ke li vivas kaj estas vidita de ŝi, ne kredis.

12 Kaj post tio li aperis sub alia formo al du el ili dum ili piedire vojaĝas en la kamparon.

13 Kaj ili foririnte sciigis la aliajn, kiuj ankaŭ al ili ne kredis.

14 Poste li aperis al la dek unu mem sidantaj je manĝo, kaj riproĉis ilian nekredemecon kaj korobstinon, ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis lin leviĝintan.

15 Kaj li diris al ili: Iru en la tutan mondon kaj prediku la evangelion al ĉiu kreitaĵo.

16 Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita, sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita.

17 Kaj tiuj ĉi signaĵoj sekvos la kredantojn: en mia nomo ili elĵetos demonojn; ili parolos per lingvoj;

18 Ili prenos en manojn serpentojn, kaj, se ili trinkos ion mortigan, ĝi neniel difektos ilin; sur malsanulojn ili metos la manojn, kaj ili estos sanaj.

19 Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam li parolis al ili, estis ricevita supren en la ĉielon kaj sidiĝis dekstre de Dio.

20 Sed ili elirinte predikis ĉie, kaj la Sinjoro laboris kun ili kaj fortikigis la vorton per la signaĵoj, kiuj sekvis. Amen.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA LUKO

Ĉapitro I

1 Ĉar multaj jam entreprenis aranĝi historion pri la faktoj, kiuj estas konstatitaj inter ni,
2 Kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj de la komenco vidis mem kaj estis administrantoj de la vorto,
3 Ŝajnis bone ankaŭ al mi, esplorinta ĉion atente de la komenco, skribi en ordo al vi, plej eminenta Teofilo,
4 Por ke vi povu scii la certecon pri la aferoj, pri kiuj vi estas instruita.
5 En la tagoj de Herodes, reĝo de Judeo, estis pastro nomata Zakarias, el la deĵora grupo de Abija, kaj li havis edzinon el la filinoj de Aaron, kaj ŝia nomo estis Elisabet.
6 Kaj ambaŭ estis justaj antaŭ Dio, irantaj laŭ ĉiuj ordonoj kaj instruoj de la Sinjoro sen riproĉo.
7 Kaj ili ne havis infanon, ĉar Elisabet estis senfrukta, kaj ili ambaŭ estis en profunda aĝo.
8 Kaj okazis, en la plenumado de lia pastra devo antaŭ Dio laŭ la vico de lia deĵora grupo,
9 Laŭ la kutimo de la pastra ofico, ke estis lia loto eniri en la sanktejon de la Sinjoro kaj oferi incenson.
10 Kaj la tuta amaso de la popolo estis preĝanta ekstere dum la horo de la incenso.
11 Kaj aperis antaŭ li anĝelo de la Sinjoro, staranta dekstre de la incensaltaro.
12 Kaj Zakarias maltrankviliĝis, kiam li vidis lin, kaj timo falis sur lin.
13 Sed la anĝelo diris al li: Ne timu, Zakarias, ĉar via preĝo estas aŭdita, kaj via edzino Elisabet naskos filon al vi, kaj vi donos al li la nomon Johano.

14 Kaj vi havos ĝojon kaj feliĉon, kaj multaj ĝojos pro lia naskiĝo.

15 Ĉar li estos granda antaŭ la Sinjoro, kaj li trinkos nek vinon nek drinkaĵon, kaj li estos jam plena je la Sankta Spirito tuj de la ventro de sia patrino.

16 Kaj multajn el la filoj de Izrael li turnos al la Sinjoro, ilia Dio.

17 Kaj li iros antaŭ lia vizaĝo en la spirito kaj povo de Elija, por turni la korojn de la patroj al la infanoj kaj la malobeulojn al la saĝeco de la justuloj, por pretigi por la Sinjoro popolon preparitan.

18 Kaj Zakarias diris al la anĝelo: Per kio mi scios tion ĉi? ĉar mi estas maljunulo, kaj mia edzino havas profundan aĝon.

19 Kaj la anĝelo respondante diris al li: Mi estas Gabriel, kiu staras antaŭ Dio, kaj mi estas sendita por sciigi al vi tiujn ĉi bonajn novaĵojn.

20 Kaj jen, vi silentos kaj estos ne kapabla paroli, ĝis la tago, kiam tio ĉi okazos, ĉar vi ne kredis miajn vortojn, kiuj estos plenumitaj en sia ĝusta tempo.

21 Kaj la popolo atendis Zakariason kaj miris je lia restado en la sanktejo.

22 Kaj, kiam li elvenis, li ne povis paroli al ili, kaj ili eksciis, ke li estas vidinta vizion en la sanktejo, kaj li faradis signojn al ili kaj restis muta.

23 Kaj okazis, kiam la tagoj de lia pastra deĵorado estis plenumitaj, ke li foriris en sian domon.

24 Kaj post tiuj tagoj Elisabet lia edzino gravediĝis, kaj kaŝis sin kvin monatojn, kaj ŝi diris:

25 Tiamaniere agis la Sinjoro rilate al mi en la tagoj, kiam li favore rigardis min, por forpreni mian riproĉon inter homoj.

26 Kaj en la sesa monato la anĝelo Gabriel estis

sendita de Dio en urbon de Galileo, kies nomo estis Nazaret,

27 Al virgulino fianĉigita kun viro, kies nomo estis Josef, el la domo de David; kaj la nomo de la virgulino estis Maria.

28 Kaj li envenis al ŝi kaj diris: Saluton al vi la grace favorita, la Sinjoro estas kun vi; benata vi estas inter virinoj.

29 Sed ŝi tre maltrankviliĝis je la diro, kaj konsideris, kia povas esti tiu ĉi saluto.

30 Kaj la anĝelo diris al ŝi: Ne timu, Maria, ĉar vi estas trovinta gracon antaŭ Dio.

31 Kaj jen, vi gravediĝos en via ventro kaj naskos filon kaj donos al li la nomon JESUO.

32 Li estos granda, kaj estos nomata Filo de la Plejaltulo, kaj Dio la Sinjoro donos al li la tronon de David lia patro.

33 Kaj li reĝos super la domo de Jakob por ĉiam, kaj lia regno ne havos finon.

34 Kaj Maria diris al la anĝelo: Kiel estos tio, ĉar mi ne konas viron?

35 Kaj la anĝelo respondante diris al ŝi: La Sankta Spirito venos sur vin, kaj la potenco de la Plejaltulo superombros vin, pro kio ankaŭ la naskotaĵo estos nomata sankta, la Filo de Dio.

36 Kaj jen, Elisabet via parencino ankaŭ gravediĝis je filo en sia maljuneco, kaj tiu ĉi monato estas la sesa por ŝi, kiun oni nomis senfrukta.

37 Ĉar neniu vorto de Dio senpoviĝos.

38 Kaj Maria diris: Jen la servistino de la Sinjoro, estu al mi laŭ via vorto. Kaj la anĝelo foriris de ŝi.

39 Kaj en tiuj tagoj Maria sin levis kaj senprokraste vojaĝis en la montan regionon, en urbon de Jehuda.

40 Kaj enirinte la domon de Zakarias, ŝi salutis Elisabeton.

41 Kaj okazis, kiam Elisabet aŭdis la saluton de Maria, ke la infaneto eksaltis en ŝia ventro, kaj Elisabet pleniĝis je la Sankta Spirito.

42 Kaj ŝi levis sian voĉon per laŭta krio kaj diris: Benata vi estas inter virinoj, kaj benata la frukto de via ventro.

43 Kaj pro kio okazas tio ĉi al mi, ke la patrino de mia Sinjoro venas al mi?

44 Ĉar, jen, kiam la voĉo de via saluto venis en miajn orelojn, la infaneto eksaltis en mia ventro.

45 Kaj ŝi estas feliĉa, kiu kredis, ĉar estos plenumo de tio, kio estas dirita al ŝi de la Sinjoro.

46 Kaj Maria diris: Mia animo altigas la Sinjoron,

47 Kaj mia spirito ĝojis en Dio mia Savanto,

48 Ĉar li rigardis la humilecon de sia servistino. Ĉar, jen, de nun ĉiuj generacioj nomos min feliĉa.

49 Ĉar la Potenculo faris al mi grandaĵojn, kaj sankta estas lia nomo.

50 Kaj lia boneco estas por ĉiuj generacioj sur la timantaj lin.

51 Li montris forton per sia brako, li dispelis fierulojn en la penso de ilia koro.

52 Li malaltigis potenculojn de iliaj tronoj, kaj altigis humilulojn.

53 Malsatulojn li plenigis je bonaĵo, kaj riĉulojn li forsendis malplenaj.

54 Li helpis Izraelon sian servanton, memorante kompatecon,

55 Kiel li parolis al niaj patroj, al Abraham kaj al lia idaro eterne.

56 Kaj Maria loĝis ĉe ŝi tri monatojn, kaj reiris al sia domo.

57 Kaj la tempo estis veninta por Elisabet, kiam ŝi devis naski, kaj ŝi naskis filon.

58 Kaj ŝiaj najbaroj kaj parencoj aŭdis, ke la Sinjoro pligrandigis sian bonecon al ŝi, kaj ili ĝojis kun ŝi.

59 Kaj okazis en la oka tago, ke oni venis por cirkumcidi la infaneton, kaj ili eknomis lin Zakarias, laŭ la nomo de lia patro.

60 Kaj lia patrino respondante diris: Tute ne, sed li estos nomata Johano.

61 Kaj ili diris al ŝi: Estas neniu el via parencaro, kiu estas nomata per tiu ĉi nomo.

62 Kaj ili faris signojn al lia patro pri tio, kiel li volas, ke li estu nomata.

63 Kaj li petis tabuleton kaj skribis, dirante: Lia nomo estas Johano. Kaj ĉiuj miris.

64 Kaj tuj lia buŝo malfermiĝis, kaj lia lango liberiĝis, kaj li parolis, benante Dion.

65 Kaj timo venis sur ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ ili, kaj tra la tuta monta regiono de Judeo disvastiĝis rakonto pri ĉio ĉi.

66 Kaj ĉiuj aŭdantoj konservis tion en sia koro, dirante: Kia do estos tiu ĉi knabeto? Ĉar la mano de la Sinjoro estis kun li.

67 Kaj lia patro Zakarias pleniĝis je la Sankta Spirito kaj profetis, dirante:

68 Benata estu la Sinjoro, la Dio de Izrael, ĉar li vizitis sian popolon kaj faris por ili elaĉeton,

69 Kaj levis kornon de savo por ni en la domo de sia servanto David,

70 Kiel li parolis per la buŝo de siaj sanktaj profetoj, de la komenco de la mondo,

71 Savadon el niaj malamikoj kaj el la manoj de ĉiuj malamantaj nin;

72 Por montri sian bonecon ĉe niaj patroj kaj por memori sian sanktan interligon.
73 La ĵuron, kiun li ĵuris al Abraham nia patro;
74 Ke li donacos al ni, ke, liberigite el mano de niaj malamikoj, ni servu lin sentime,
75 En sankteco kaj justeco antaŭ li ĉiujn niajn tagojn.
76 Kaj vi, infano, estos nomata profeto de la Plejaltulo, ĉar vi antaŭiros antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro por pretigi liajn vojojn,
77 Por doni scion de savado al lia popolo, en la pardono de iliaj pekoj,
78 Pro la kompata koro de nia Dio, per kiu la sunleviĝo de supre vizitis nin,
79 Por lumi sur tiujn, kiuj sidas en la mallumo kaj en la ombro de morto, por gvidi niajn piedojn en la vojon de la paco.
80 Kaj kreskis la infano kaj fortiĝis en spirito, kaj estis en la dezertoj ĝis la tago de sia ekmontro al Izrael.

Ĉapitro II

1 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke elvenis dekreto de Cezaro Aŭgusto, ke la tuta mondo estu registrita.
2 Ĉi tiu estis la unua registrado, farita kiam Kirenio estis reganto de Sirio.
3 Kaj ĉiuj iris por esti registritaj, ĉiu al sia urbo.
4 Kaj Josef ankaŭ supreniris el Galileo, el urbo Nazaret, en Judeon, al la urbo de David, kiu estas nomata Betlehem, ĉar li estis el la domo kaj familio de David,
5 Por esti registrita kun Maria sia fianĉino, kiu estis graveda.
6 Kaj dum ili estis tie, okazis, ke la tagoj maturiĝis por ŝia akuŝo.
7 Kaj ŝi naskis sian unuan filon, kaj ŝi ĉirkaŭvindis

lin kaj kuŝigis lin en staltrogon, ĉar ne estis loko por ili en la gastejo.

8 Kaj estis paŝtistoj sur la tiea kamparo, kiuj kamploĝis kaj nokte gardis sian ŝafaron.

9 Kaj anĝelo de la Sinjoro alstaris apud ili, kaj la gloro de la Sinjoro brilis ĉirkaŭ ili, kaj ili estis tre timigitaj.

10 Kaj la anĝelo diris al ili: Ne timu, ĉar, jen, mi venigas al vi bonan sciigon de granda ĝojo, kiu estos al la tuta popolo;

11 Ĉar hodiaŭ estas naskita por vi, en la urbo de David, Savanto, kiu estas Kristo la Sinjoro.

12 Kaj jen la signo por vi: vi trovos infaneton ĉirkaŭvinditan kaj kuŝantan en staltrogo.

13 Kaj subite estis kun la anĝelo amaso de la ĉiela armeo, laŭdante Dion kaj dirante:

14 Gloro al Dio en la supera alto, kaj sur la tero paco, inter homoj Difavoro.

15 Kaj okazis, kiam la anĝeloj foriris de ili en la ĉielon, ke la paŝtistoj diris unu al alia: Ni iru nun ĝis Betlehem, kaj vidu tiun ĉi diritan okazaĵon, kiun la Sinjoro sciigis al ni.

16 Kaj ili iris rapidante, kaj trovis Marian kaj Josefon, kaj la infaneton kuŝantan en la staltrogo.

17 Kaj tion vidinte, ili sciigis pri la diro, kiu estis parolita al ili pri tiu ĉi infano.

18 Kaj ĉiuj aŭdintoj miris pri tio, kion rakontis al ili la paŝtistoj.

19 Sed Maria konservis ĉiujn ĉi dirojn kaj pripensis ilin en sia koro.

20 Kaj la paŝtistoj revenis, glorante kaj laŭdante Dion pro ĉio, kion ili aŭdis kaj vidis, kiel estis parolite al ili.

21 Kaj kiam jam pasis ok tagoj por cirkumcidi lin,

oni donis al li la nomon JESUO, kiel li estis nomita de la anĝelo, antaŭ ol li estis en la ventro.

22 Kaj kiam finiĝis la tagoj de ilia purigado laŭ la leĝo de Moseo, ili alportis lin al Jerusalem, por prezenti lin al la Sinjoro,

23 Kiel estas skribite en la leĝo de la Sinjoro: Ĉiu virseksulo, kiu malfermas la uteron, estu dediĉita al la Sinjoro;

24 Kaj por doni oferon laŭ tio, kio estas dirita en la leĝo de la Sinjoro: Paron da turtoj, aŭ du junajn kolombojn.

25 Kaj jen, estis homo en Jerusalem, kies nomo estis Simeon, kaj tiu ĉi estis justa kaj pia, atendanta la konsoladon de Izrael, kaj la Sankta Spirito estis kun li.

26 Kaj estis montrite al li de la Sankta Spirito, ke li ne mortos, antaŭ ol li estos vidinta la Kriston de la Sinjoro.

27 Kaj li envenis per la Spirito en la templon, kaj, kiam la gepatroj enportis la infanon Jesuon, por fari pri li laŭ la kutimo de la leĝo,

28 Tiam li ricevis lin en siajn brakojn kaj benis Dion, dirante:

29 Nun, ho Sinjoro, vi ellasas vian servanton, laŭ via vorto, en paco,

30 Ĉar miaj okuloj vidis vian savon,

31 Kiun vi preparis antaŭ la vizaĝo de ĉiuj popoloj,

32 Lumon por malkaŝo al la gentoj, kaj gloron de via popolo Izrael.

33 Kaj lia patro kaj patrino miris pri tio, kio estis parolita pri li.

34 Kaj Simeon benis ilin kaj diris al Maria, lia patrino: Jen, tiu ĉi estas metita por la falo kaj leviĝo de multaj en Izrael, kaj por signo kontraŭparolata.

35 Kaj ankaŭ vian animon glavo trapasos, por ke la pensoj de multaj koroj estu malkaŝitaj.

36 Kaj estis unu profetino, Anna, filino de Fanuel de la gento Aŝer. Ŝi estis grandaĝa, loĝinte sep jarojn kun sia edzo depost sia virgeco,

37 Kaj estinte vidvino okdek kvar jarojn ; kiu neniam foriris el la templo, servante Dion per fastoj kaj preĝoj nokte kaj tage.

38 Kaj alveninte ĝuste en tiu horo, ŝi dankis Dion kaj parolis pri li al ĉiuj, kiuj atendadis la elaĉeton de Jerusalem.

39 Kaj, kiam ili estis plene farintaj ĉion, kio estis laŭ la leĝo de la Sinjoro, ili revenis Galileon, al sia urbo Nazaret.

40 Kaj la infano kreskadis kaj fortiĝis, pleniĝante je saĝeco, kaj la graco de Dio estis sur li.

41 Kaj liaj gepatroj iris ĉiujare al Jerusalem ĉe la Paska festo.

42 Kaj, kiam li estis dekdujara, ili supreniris laŭ la kutimo de la festo.

43 Kaj, kiam ili estis pasigintaj la tagojn, ĉe ilia returniĝo, la knabo Jesuo restis en Jerusalem, kaj liaj gepatroj tion ne sciis.

44 Sed, supozante, ke li estas en la kunularo, ili iris tagan vojaĝon, kaj serĉis lin inter siaj parencoj kaj konatuloj.

45 Kaj ne trovinte lin, ili reiris Jerusalemon, serĉante lin.

46 Kaj okazis post tri tagoj, ke ili trovis lin en la templo, kie li sidas meze de la instruistoj, aŭskultante ilin kaj metante al ili demandojn.

47 Kaj ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis pro lia kompreno kaj liaj respondoj.

48 Kaj ili miris, vidante lin, kaj lia patrino diris al li:

Filo, kial vi tiel agis kontraŭ ni? Jen, via patro kaj mi serĉis vin kun malĝojo.

49 Kaj li diris al ili: Kial vi serĉis min? Ĉu vi ne sciis, ke mi devas esti en la domo de mia patro?

50 Kaj ili ne komprenis la diron, kiun li parolis al ili.

51 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj venis Nazareton, kaj li estis obeema al ili. Kaj lia patrino konservis ĉiujn ĉi dirojn en sia koro.

52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco kaj kresko kaj en graco ĉe Dio kaj homoj.

Ĉapitro III

1 En la dekkvina jaro de la regado de Tiberio Cezaro, kiam Pontio Pilato estis reganto de Judeo, kaj Herodes tetrarĥo de Galileo, kaj lia frato Filipo tetrarĥo de la regiono Iturea kaj Traĥonitis, kaj Lisanio tetrarĥo de Abilene,

2 Dum la ĉefpastreco de Annas kaj Kaifas, venis la vorto de Dio al Johano filo de Zakarias en la dezerto.

3 Kaj li venis en la tutan regionon ĉirkaŭ Jordano, predikante la baptadon de pento por la formetado de pekoj,

4 Kiel estas skribite en la libro de la vortoj de Isaja la profeto: La voĉo de krianto en la dezerto: Pretigu la vojon de la Sinjoro, rektigu liajn irejojn.

5 Ĉiu valo estos plenigita, kaj ĉiu monto kaj altaĵo estos malaltigita, kaj la malrektaj rektiĝos, kaj la malglataj vojoj glatiĝos;

6 Kaj ĉiu karno vidos la savon de Dio.

7 Li do diris al la popolamasoj, kiuj eliris por esti baptitaj de li: Vi idaro de vipuroj, kiu vin avertis forkuri de la venonta kolero?

8 Donu tial fruktojn taŭgajn por pento. Kaj ne

komencu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel nian patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham.

9 Kaj jam estas metita la hakilo al la radiko de la arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne faras bonan frukton, estas elhakata kaj ĵetata en fajron.

10 Kaj la popolamasoj lin demandis, dirante: Kion do ni faru?

11 Kaj respondante li diris al ili: Kiu havas du vestojn, tiu donu al la nehavanto, kaj kiu havas nutraĵon, tiu faru simile.

12 Venis ankaŭ impostistoj, por esti baptitaj, kaj diris al li: Instruisto, kion ni faru?

13 Kaj li diris al ili: Ne eldevigu plimulte, ol estas ordonite.

14 Kaj soldatoj lin demandis, dirante: Kaj ni, kion ni faru? Kaj li diris al ili: Ne perfortu iun, nek maljuste ion postulu, kaj estu kontentaj je via salajro.

15 Kaj, kiam la popolo atendis, kaj ĉiuj diskutis en siaj koroj pri Johano, ĉu eble li estas la Kristo,

16 Johano respondante diris al ili ĉiuj: Mi vin baptas per akvo, sed venas la pli potenca ol mi, la rimenon de kies ŝuoj mi ne indas malligi; li vin baptos per la Sankta Spirito kaj per fajro.

17 Kies ventumilo estas en lia mano, por ke li elpurigu sian draŝejon, kaj kolektu la grenon en sian grenejon; sed li bruligos la ventumaĵon per fajro neestingebla.

18 Kaj per multaj aliaj konsiloj li evangeliis al la popolo.

19 Sed Herodes tetrarĥo, riproĉite de li pri Herodias, kiu estis edzino de lia frato, kaj pri ĉiuj malbonaĵoj, kiujn Herodes faris,

20 Aldonis al ĉio ankaŭ ĉi tion, ke li enŝlosis Johanon en malliberejo.

21 Kaj okazis, kiam la tuta popolo estis baptata, ke Jesuo ankaŭ estis baptita, kaj, dum li preĝis, la ĉielo malfermiĝis,
22 Kaj la Sankta Spirito malsupreniris en korpa formo kiel kolombo sur lin, kaj estis voĉo el ĉielo: Vi estas mia Filo la amata, en vi mi havas plezuron.
23 Kaj Jesuo mem, komencante, havis ĉirkaŭ tridek jarojn, estante filo, kiel oni supozis, de Josef, de Eli,
24 De Mattat, de Levi, de Melĥi, de Jannaj, de Josef,
25 De Matatias, de Amos, de Naum, de Esli, de Nagaj,
26 De Maat, de Matatias, de Semein, de Josef, de Joda,
27 De Johanan, de Resa, de Zorobabel, de Salatiel, de Neri,
28 De Melĥi, de Addi, de Kosam, de Elmadam, de Er,
29 De Jesuo, de Eliezer, de Jorim, de Mattat, de Levi,
30 De Simeon, de Juda, de Josef, de Jonam, de Eliakim,
31 De Melea, de Menna, de Mattata, de Natan, de David,
32 De Jiŝaj, de Jobed, de Boos, de Sala, de Naason,
33 De Aminadab, de Admin, de Arni, de Hezron, de Farez, de Jehuda,
34 De Jakob, de Isaak, de Abraham, de Taraĥ, de Naĥor,
35 De Saruĥ, de Ragaŭ, de Falek, de Eber, de Sala,
36 De Kainan, de Arfaksad, de Sem, de Noe, de Lameĥ,
37 De Matusala, de Enoĥ, de Jared, de Mahalaleel, de Kainan,
38 De Enos, de Set, de Adamo, de Dio.

Ĉapitro IV

1 Kaj Jesuo, plena je la Sankta Spirito, revenis de la Jordano kaj estis kondukata de la Spirito en la dezerto
2 Kvardek tagojn, tentate de la diablo. Kaj li manĝis nenion en tiuj tagoj, kaj kiam ili estis finitaj, li malsatis.
3 Kaj la diablo diris al li: Se vi estas Filo de Dio, diru al tiu ĉi ŝtono, ke ĝi fariĝu pano.
4 Kaj Jesuo respondis al li: Estas skribite: Ne per pano sola vivos la homo.
5 Kaj kondukinte lin supren, li montris al li ĉiujn regnojn de la mondo en momento da tempo.
6 Kaj la diablo diris al li: Mi donos al vi tutan ĉi tiun potencon kaj la gloron de ili, ĉar ĝi estas transdonita al mi, kaj al kiu ajn mi volas, mi donas ĝin.
7 Se do vi adorkliniĝos antaŭ mi, ĉio estos via.
8 Kaj respondante Jesuo diris al li: Estas skribite: Al la Sinjoro via Dio vi kliniĝu, lin solan vi adoru.
9 Kaj li kondukis lin al Jerusalem, kaj starigis lin sur la tegmenta pinto de la templo, kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ĵetu vin de tie ĉi malsupren;
10 Ĉar estas skribite: Li ordonos al siaj anĝeloj pri vi, ke ili gardu vin,
11 Kaj: Sur la manoj ili vin subtenos, por ke vi ne frapu vian piedon kontraŭ ŝtonon.
12 Kaj respondante Jesuo diris al li: Estas dirite: Vi ne tentu la Sinjoron, vian Dion.
13 Kaj fininte la tutan tentadon, la diablo foriris de li ĝis estonta tempo.
14 Kaj revenis Jesuo en la potenco de la Spirito en Galileon, kaj eliris famo pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo.
15 Kaj li instruadis en iliaj sinagogoj, glorate de ĉiuj.
16 Kaj li venis Nazareton, kie li estis edukita, kaj laŭ

sia kutimo li eniris la sinagogon en la sabata tago, kaj stariĝis por legi.

17 Kaj estis donita al li libro de Isaja profeto, kaj malferminte la libron, li trovis la lokon, kie estis skribite:

18 La Spirito de la Sinjoro estas sur mi, kaj pro tio li sanktoleis min por evangelii al malriĉuloj. Li sendis min por proklami liberigon al kaptitoj kaj ekvidadon al blinduloj, por meti la vunditojn en liberecon,

19 Por proklami akceptindan jaron de la Sinjoro.

20 Kaj kunvolvinte la libron, kaj redoninte ĝin al la subulo, li sidiĝis; kaj la okuloj de ĉiuj en la sinagogo estis atente rigardantaj lin.

21 Kaj li ekparolis al ili: Hodiaŭ tiu ĉi Skribo estas plenumita en viaj oreloj.

22 Kaj ĉiuj atestis al li, kaj miris pri la vortoj de graco, kiuj eliris el lia buŝo, kaj ili diris: Ĉu tiu ĉi ne estas la filo de Josef?

23 Kaj li diris al ili: Sendube vi diros al mi tiun ĉi sentencon: Kuracisto, sanigu vin mem; kiajn aferojn ni aŭdis, en Kapernaum faritajn, tiajn faru tie ĉi en via patrujo.

24 Kaj li diris: Vere mi diras al vi, ke neniu profeto estas akceptata en sia patrujo.

25 Kun vereco mi diras al vi: Estis multaj vidvinoj en Izrael en la tagoj de Elija, kiam estis ŝlositaj la ĉieloj tri jarojn kaj ses monatojn, kiam granda malsato okazis sur la tuta lando;

26 Kaj al neniu el ili Elija estis sendita, krom en Sarepta de Sidono al vidvino.

27 Kaj multaj lepruloj estis en Izrael en la tagoj de Elisajo la profeto, sed neniu el ili estis purigita, krom Naaman Siriano.

28 Kaj ĉiuj en la sinagogo estis plenigitaj je kolero, aŭdante tion ĉi;

29 Kaj leviĝinte, ili elĵetis lin ekster la urbo, kaj kondukis lin ĝis la krutaĵo de la monteto, sur kiu ilia urbo estis konstruita, por ĵeti lin malsupren.

30 Sed li foriris, trapasinte tra la mezo de ili.

31 Kaj li malsupreniris al Kapernaum, urbon Galilean. Kaj li estis instruanta ilin en la sabato;

32 Kaj oni estis mirigita pri lia instruado, ĉar kun aŭtoritato estis lia vorto.

33 Kaj en la sinagogo estis homo havanta spiriton de malpura demono, kaj li kriegis kun laŭta voĉo,

34 Dirante: Lasu nin, kion ni havas kun vi, Jesuo Nazaretano? Ĉu vi venis por detrui nin? Mi konas vin, kiu vi estas, la Sanktulo de Dio.

35 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu kaj eliru el li. Kaj ĵetinte lin mezen, la demono eliris el li, neniel difektinte lin.

36 Kaj falis miro sur ĉiujn, kaj ili kunparoladis inter si, dirante: Kia vorto estas tiu ĉi? Ĉar per aŭtoritato kaj potenco li ordonas al la malpuraj spiritoj, kaj ili eliras.

37 Kaj famo eliris pri li al ĉiu loko de la tuta ĉirkaŭaĵo.

38 Kaj leviĝinte el la sinagogo, li eniris en la domon de Simon; kaj la bopatrino de Simon estis kaptita de granda febro, kaj ili petis lin pri ŝi.

39 Kaj starante super ŝi, li admonis la febron, kaj ĝi forlasis ŝin, kaj tuj leviĝinte, ŝi servis al ili.

40 Kaj, kiam la suno estis subironta, ĉiuj, kiuj havis malsanulojn kun diversaj malsanoj, alportis ilin al li; kaj li metis sur ĉiun el ili la manojn, kaj sanigis ilin.

41 Foriris ankaŭ demonoj el multaj, kriegante kaj dirante: Vi estas la Filo de Dio. Kaj severe admonante, li malpermesis ilin paroli, ĉar ili sciis, ke li estas la Kristo.

42 Kaj, kiam tagiĝis, li eliris kaj venis en dezertan lokon; kaj la amasoj estis serĉantaj lin, kaj ili venis al li kaj detenis lin, por ke li ne foriru de ili.

43 Sed li diris al ili: Ankaŭ al la ceteraj urboj mi devas prediki la evangelion de la regno de Dio, ĉar por tio mi estas sendita.

44 Kaj li estis predikanta en la sinagogoj de Galileo.

Ĉapitro V

1 Kaj okazis, dum la popolamaso ĉirkaŭpremis lin kaj aŭskultis la vorton de Dio, ke li estis staranta apud la lago Genesaret.

2 Kaj li vidis du ŝipetojn starantajn apud la lago, sed la fiŝkaptistoj ĵus eliris el ili kaj lavis la retojn.

3 Kaj li eniris en unu el la ŝipetoj, kiu apartenis al Simon, kaj petis, ke li forŝovu ĝin iom de la tero; kaj li sidiĝis kaj instruis la popolamason el la ŝipeto.

4 Kaj, kiam li ĉesis paroli, li diris al Simon: Forŝovu ĝis la profundo, kaj mallevu la retojn por akirado.

5 Kaj respondante Simon diris: Estro, ni jam laboris la tutan nokton kaj kaptis nenion, tamen laŭ via parolo mi mallevos la retojn.

6 Kaj tion farinte, ili enfermis grandan amason da fiŝoj, kaj iliaj retoj ekrompiĝis;

7 Kaj ili geste signis al siaj kunmetiistoj en la alia ŝipeto, ke ili venu kaj helpu ilin. Kaj ili venis, kaj plenigis ambaŭ ŝipetojn, ĝis ekprofundiĝo;

8 Sed Simon Petro, tion vidinte, falis teren antaŭ la genuoj de Jesuo, dirante: Foriru de mi, Sinjoro, ĉar mi estas pekulo.

9 Ĉar pro la preno de fiŝoj, kiun ili akiris, miro kaptis lin, kaj ĉiujn, kiuj estis kun li,

10 Kaj egale Jakobon kaj Johanon, filojn de Zebedeo,

kiuj estis kunmetiistoj de Simon. Kaj Jesuo diris al Simon : Ne timu, de nun vi estos kaptisto de homoj.

11 Kaj, kiam ili surbordigis siajn ŝipetojn, ili forlasis ĉion, kaj sekvis lin.

12 Kaj okazis, dum li estis en unu el la urboj, jen viro plena je lepro ; kaj vidante Jesuon, li falis sur la vizaĝon kaj petegis lin, dirante : Sinjoro, se vi volas, vi povas purigi min.

13 Kaj li etendis sian manon kaj tuŝis lin, dirante : Mi volas, estu purigita. Kaj tuj la lepro foriris de li.

14 Kaj li ordonis al li, ke li rakontu tion al neniu : Sed, foririnte, montru vin al la pastro kaj tiele oferu pro via purigado, kiel ordonis Moseo, por atesto al ili.

15 Sed la famo pri li des pli multe disvastiĝis, kaj grandaj popolamasoj kunvenis por aŭskulti lin, kaj por esti sanigitaj de siaj malsanoj.

16 Sed li fortiris sin en la dezertojn, kaj preĝadis.

17 Kaj okazis en unu el tiuj tagoj, ke li estis instruanta ; kaj ĉeestis Fariseoj kaj leĝinstruistoj sidantaj, kiuj estis alvenintaj el ĉiu vilaĝo de Galileo kaj el Judeo kaj el Jerusalem, kaj la potenco de la Sinjoro alestis por sanigi ilin.

18 Kaj jen, viroj alportas sur lito homon, kiu estis paralizita ; kaj ili penis enporti lin kaj meti lin antaŭ li.

19 Kaj ne trovinte, kiamaniere ili povas enporti lin, pro la popolamaso, ili supreniris sur la tegmenton kaj mallevis lin tra la tegoloj, kun la liteto, mezen antaŭ Jesuo.

20 Kaj vidante ilian fidon, li diris : Homo, viaj pekoj estas al vi forṃetitaj.

21 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj komencis rezoni inter si, dirante : Kiu estas tiu ĉi, kiu parolas blasfemojn ? Kiu povas formeti pekojn krom nur Dio ?

22 Sed Jesuo, eksciante iliajn pensojn, respondis kaj diris al ili: Kial vi rezonas en viaj koroj?
23 Kio estas la pli facila, diri: Viaj pekoj estas al vi formetitaj, aŭ diri: Leviĝu kaj piediru?
24 Sed, por ke vi sciu, ke la Filo de la homo havas aŭtoritaton ŝur la tero formeti pekojn,—li diris al la paralizulo: Mi diras al vi: Leviĝu, kaj levu vian liteton kaj iru al via domo.
25 Kaj tuj li leviĝis antaŭ ili, kaj levis tion, sur kio li kuŝis, kaj iris al sia domo, glorante Dion.
26 Kaj konfuzo kaptis ĉiujn, kaj ili gloris Dion, kaj ili pleniĝis je timo, dirante: Ni vidis mirindaĵojn hodiaŭ.
27 Kaj post tio, li eliris kaj vidis impostiston, nomatan Levi, sidantan ĉe la impostejo, kaj diris al li: Sekvu min.
28 Kaj li forlasis ĉion, kaj leviĝis, kaj sekvis lin.
29 Kaj Levi faris grandan akceptadon por li en sia domo, kaj estis granda amaso da impostistoj kaj aliaj, kiuj kunsidis kun ili.
30 Kaj la Fariseoj kaj iliaj skribistoj murmuris kontraŭ liaj disĉiploj, dirante: Kial vi manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj?
31 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Tiuj, kiuj sanas, ne havas bezonon de kuracisto, sed tiuj, kiuj malsanas.
32 Mi ne venis por alvoki justulojn, sed pekulojn al pento.
33 Kaj ili diris al li: La disĉiploj de Johano ofte fastas kaj faras preĝojn, kaj same ankaŭ la disĉiploj de la Fariseoj; sed la viaj manĝas kaj trinkas.
34 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi povas fastigi la filojn de la edziĝejo, kiam la fianĉo estas ankoraŭ kun ili?
35 Sed venos tagoj; kaj, kiam la fianĉo estos forprenita de ili, tiam ili fastos en tiuj tagoj.
36 Kaj li ankaŭ parolis alegorion al ili: Neniu ŝiras

pecon el nova vesto kaj kudras ĝin sur malnovan veston ; ĉar tiuokaze li ŝiros la novan, kaj ankaŭ la flikaĵo el la nova ne harmonios kun la malnova.

37 Kaj neniu metas freŝan vinon en malnovajn felsakojn ; ĉar tiuokaze la freŝa vino krevigos la felsakojn, kaj ĝi mem elfluos, kaj la felsakoj pereos.

38 Sed freŝan vinon oni devas meti en novajn felsakojn.

39 Kaj neniu, trinkinte malnovan vinon, deziras novan, ĉar li diras : La malnova estas preferinda.

Ĉapitro VI

1 Kaj okazis en sabato, ke li estis iranta tra grenkampoj, kaj liaj disĉiploj deŝiris la spikojn kaj manĝis, frotante ilin en la manoj.

2 Sed kelkaj el la Fariseoj diris : Kial vi faras tion, kio ne konvenas en sabato ?

3 Kaj Jesuo, respondante al ili, diris : Ĉu vi eĉ ne legis, kion faris David, kiam malsatis li kaj liaj kunuloj ?

4 Ke li eniris en la domon de Dio kaj ricevis kaj manĝis la panojn de propono kaj donis ankaŭ al siaj kunuloj, kiujn manĝi ne konvenas, krom nur al la pastroj ?

5 Kaj li diris al ili : La Filo de la homo estas Sinjoro de la sabato.

6 Kaj okazis en alia sabato, ke li eniris en la sinagogon kaj instruadis ; kaj tie estis homo, kies dekstra mano estis velkinta.

7 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj observis lin atente, ĉu li sanigos en la sabato, por trovi, kiel akuzi lin.

8 Kaj li sciis iliajn pensojn, kaj li diris al la homo kun

la mano velkinta: Leviĝu kaj stariĝu mezen. Kaj li leviĝis kaj ekstaris.

9 Kaj Jesuo diris al ili: Mi vin demandas: Ĉu decas bonfari sabate, aŭ malbonfari? Savi vivon, aŭ detrui?

10 Kaj ĉirkaŭrigardinte ĉiujn, li diris al li: Etendu vian manon. Kaj li tion faris, kaj lia mano resaniĝis.

11 Sed ili estis plenigitaj je frenezo kaj interparoladis inter si, kion ili faru al Jesuo.

12 Kaj okazis en tiuj ĉi tagoj, ke li foriris sur la monton por preĝi, kaj li pasigis la tutan nokton en preĝado al Dio.

13 Kaj, kiam tagiĝis, li alvokis siajn disĉiplojn, kaj elektis el ili dek du, kiujn li ankaŭ nomis apostoloj;

14 Simonon, kiun li ankaŭ nomis Petro, kaj Andreon lian fraton, kaj Jakobon kaj Johanon kaj Filipon kaj Bartolomeon,

15 Kaj Mateon kaj Tomason, kaj Jakobon filon de Alfeo, kaj Simonon nomatan Fervorulo,

16 Kaj Judason de Jakobo, kaj Judason Iskariotan, kiu fariĝis perfidulo.

17 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj staris sur ebena loko, kaj granda amaso de liaj disĉiploj, kaj granda nombro de la popolo el tuta Judeo kaj Jerusalem, kaj el la marbordo de Tiro kaj Sidono, kiuj alvenis por aŭskulti lin, kaj esti sanigitaj de siaj malsanoj;

18 Kaj tiuj, kiuj estis embarasataj de malpuraj spiritoj, estis sanigitaj.

19 Kaj la tuta amaso volis tuŝi lin, ĉar povo eliris el li kaj sanigis ĉiujn.

20 Kaj li levis la okulojn al siaj disĉiploj kaj diris: Feliĉaj estas vi malriĉuloj, ĉar al vi apartenas la regno de Dio.

21 Feliĉaj, kiuj nun malsatas, ĉar vi estos plenigitaj. Feliĉaj, kiuj nun ploras, ĉar vi ridos.

22 Feliĉaj vi estas, kiam oni malamos vin kaj izolos vin kaj kalumnios, kaj elĵetos vian nomon, kiel malbonan, pro la Filo de la homo.

23 Ĝoju en tiu tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar jen, via rekompenco estas granda en la ĉielo, ĉar sammaniere iliaj patroj faris kontraŭ la profetoj.

24 Sed ve al vi riĉuloj! ĉar vi estas ricevintaj vian konsolon.

25 Ve al vi satigitaj! ĉar vi malsatos. Ve al vi, kiuj nun ridas! ĉar vi malĝojos kaj ploros.

26 Ve, kiam ĉiuj homoj parolos bone pri vi! ĉar sammaniere iliaj patroj faris al la falsaj profetoj.

27 Sed mi diras al vi, kiuj aŭdas: Amu viajn malamikojn, faru bonon al viaj malamantoj.

28 Benu tiujn, kiuj vin malbenas; preĝu por tiuj, kiuj kun insulto vin atakas.

29 Al tiu, kiu frapas vin sur la vango, prezentu ankaŭ la alian; kaj de tiu, kiu prenas vian mantelon, ne detenu vian tunikon.

30 Donu al ĉiu, kiu postulas de vi; kaj de tiu, kiu forprenas viajn posedaĵojn, ne repostulu ilin.

31 Kaj, kiel vi volas, ke homoj faru al vi, faru ankaŭ al ili simile.

32 Kaj se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian indecon vi havas? Ĉar eĉ la pekuloj amas tiujn, kiuj ilin amas.

33 Kaj se vi bonfaras al viaj bonfarantoj, kian indecon vi havas? Ĉar eĉ la pekuloj tiel same faras.

34 Kaj se vi prunte donas al tiuj, de kiuj vi esperas ricevi, kian indecon vi havas? Eĉ pekuloj prunte donas al pekuloj por egale rericevi.

35 Sed amu viajn malamikojn, kaj bonfaru, kaj prunte donu, pri neniu perdante esperon, kaj via rekompenco estos granda, kaj vi estos filoj de la Plejalta, ĉar li estas bona al la nedankemuloj kaj malbonuloj.

36 Estu kompatemaj, kiel via Patro estas kompatema.
37 Kaj ne juĝu, kaj vi ne estos juĝitaj ; kaj ne kondamnu, kaj vi ne estos kondamnitaj ; liberigu, kaj vi estos liberigitaj.
38 Donu, kaj estos donite al vi ; bonan mezuron, premitan, kunskuitan, superfluantan, oni donos en vian sinon. Ĉar, per kia mezuro vi mezuras, per tia oni remezuros al vi.
39 Kaj li parolis ankaŭ alegorion al ili : Ĉu blindulo povas gvidi blindulon ? Ĉu ne falos ambaŭ en fosaĵon ?
40 Ne estas disĉiplo super sia instruanto, ŝed ĉiu, perfektigite, estos kiel lia instruanto.
41 Kaj kial vi rigardas la lignereton, kiu estas en la okulo de via frato, kaj ne konsideras la trabon, kiu estas en via propra okulo ?
42 Kiel vi povas diri al via frato : Frato, lasu min eltiri la lignereton, kiu estas en via okulo ; kiam vi ne rigardas la trabon, kiu estas en via propra okulo ? Hipokritulo, unue forĵetu la trabon el via okulo, kaj tiam vi klare vidos por elĵeti la lignereton, kiu estas en la okulo de via frato.
43 Ĉar ne ekzistas bona arbo, kiu faras malbonan frukton, nek malbona arbo, kiu faras bonan frukton.
44 Ĉar ĉiu arbo estas konata per sia propra frukto. Ĉar el dornoj oni ne rikoltas figojn, nek oni rikoltas vinberojn el rubusujo.
45 La bona homo el la bona trezorejo de sia koro liveras la bonon, kaj la malbona homo el la malbona trezorejo liveras la malbonon. Ĉar el la abundo de la koro parolas lia buŝo.
46 Kaj kial vi min vokas Sinjoro, Sinjoro, kaj ne faras tion, kion mi diras ?
47 Ĉiu, kiu venas al mi, kaj aŭdas miajn parolojn, kaj faras ilin, mi montros al vi, kiun li similas.

48 Li similas al homo konstruanta domon, kiu fosis kaj profunde kavigis kaj metis fundamenton sur la roko. Kaj, kiam superakviĝo okazis, la rivero sin ĵetis kontraŭ tiu domo, kaj ne povis ĝin ŝanceli, ĉar ĝi estis bone konstruita.

49 Sed tiu, kiu aŭdas kaj ne faras, similas homon, kiu konstruis domon sur la tero sen fundamento, kontraŭ kiu la rivero sin ĵetis, kaj baldaŭ ĝi enfalis, kaj la ruino de tiu domo estis granda.

Ĉapitro VII

1 Post kiam li estis fininta ĉiujn siajn dirojn en la oreloj de la popolo, li eniris en Kapernaumon.

2 Kaj sklavo de unu centestro, kiu estis kara por li, estis malsana kaj mortonta.

3 Kaj tiu, aŭdinte pri Jesuo, sendis al li pliaĝulojn de la Judoj, petante lin veni por savi lian sklavon.

4 Kaj ili, veninte al Jesuo, insiste petegis, dirante: Li estas inda, ke vi faru al li tiun komplezon;

5 Ĉar li amas nian nacion, kaj li mem konstruigis por ni la sinagogon.

6 Kaj Jesuo ekiris kun ili. Kaj, kiam li estis ne malproksime de la domo, la centestro sendis al li amikojn, dirante al li: Sinjoro, ne ĝenu vin; ĉar mi ne estas inda, ke vi venu sub mian tegmenton.

7 Pro tio mi ne opiniis min inda veni al vi. Sed vorte diru, kaj mia servanto estos sanigita.

8 Ĉar mi ankaŭ estas homo metita sub aŭtoritato, havante soldatojn sub mi, kaj mi diras al tiu: Iru; kaj li iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru tion ĉi; kaj li faras ĝin.

9 Kaj, kiam Jesuo aŭdis tion, li miris pri li, kaj turninte sin, diris al la popolamaso lin sekvanta: Mi

diras al vi: Ne eĉ en Izrael mi trovis tian grandan fidon.

10 Kaj la senditoj, reveninte al la domo, trovis la sklavon sana.

11 Kaj okazis post nelonge, ke li iris al urbo nomata Nain, kaj liaj disĉiploj akompanis lin, kaj granda popolamaso.

12 Kaj, kiam li alproksimiĝis al la pordo de la urbo, jen oni elportas mortinton, la solan filon de lia patrino, kaj ŝi estis vidvino; kaj granda popolamaso el la urbo estis kun ŝi.

13 Kaj, kiam la Sinjoro vidis ŝin, li kortuŝiĝis pri ŝi, kaj diris al ŝi: Ne ploru.

14 Kaj li alproksimiĝis, kaj tuŝis la portilon, kaj la portantoj haltis. Kaj li diris: Junulo, mi diras al vi: Leviĝu.

15 Kaj side sin levis la mortinto kaj komencis paroli, kaj li donis lin al lia patrino.

16 Kaj timo kaptis ĉiujn, kaj ili gloris Dion, dirante: Granda profeto stariĝis inter ni; kaj Dio vizitis sian popolon.

17 Kaj tiu ĉi famo pri li eliris tra tuta Judeo, kaj tra la tuta ĉirkaŭaĵo.

18 Kaj la disĉiploj de Johano sciigis lin pri ĉiuj tiuj aferoj.

19 Kaj Johano, alvokinte du el siaj disĉiploj, sendis ilin al la Sinjoro, dirante: Ĉu vi estas la Venanto, aŭ ĉu ni devas atendi alian?

20 Kaj kiam la viroj alvenis al li, ili diris: Johano la Baptisto sendis nin al vi, dirante: Ĉu vi estas la Venanto, aŭ ĉu ni devas atendi alian?

21 En tiu horo li sanigis multajn je malsanoj kaj pestoj kaj malbonaj spiritoj, kaj al multaj blinduloj li bonvolis donaci vidadon.

22 Kaj li respondis kaj diris al ili : Iru kaj sciigu Johanon pri tio, kion vi vidis kaj aŭdis ; blinduloj vidas, lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, mortintoj leviĝas, malriĉulojn atingas evangelio.

23 Kaj feliĉa estas tiu, kiu ne falpuŝiĝos pri mi.

24 Kaj, kiam la senditoj de Johano foriris, li komencis diri al la popolamasoj pri Johano : Kion vi eliris en la dezerton por vidi ? Ĉu junkon skuatan de la vento ?

25 Sed kion vi eliris por vidi ? Ĉu homon per mola vestaro vestitan ? Jen tiuj, kiuj portas luksan vestaron kaj delikate vivadas, troviĝas en reĝaj domoj.

26 Sed kion vi eliris por vidi ? Ĉu profeton ? Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton.

27 Estas tiu, pri kiu estas skribite : Jen, mi sendas mian senditon antaŭ via vizaĝo, kiu preparos vian vojon antaŭ vi.

28 Mi diras al vi : Inter naskitoj de virinoj estas neniu pli granda ol Johano ; tamen tiu, kiu estas nur malgranda en la regno de Dio, estas pli granda ol li.

29 Kaj la tuta popolo kaj la impostistoj aŭdinte pravigis Dion, ĉar ili ricevis la bapton de Johano.

30 Sed la Fariseoj kaj la leĝistoj rifuzis por si la intencon de Dio, ĉar ili ne estis baptitaj de li.

31 Al kio mi komparos la homojn de tiu ĉi generacio ? kaj al kio ili similas ?

32 Ili similas al infanoj sidantaj en la placo kaj vokantaj unu al alia ; kiuj diras : Ni flutis al vi, kaj vi ne dancis ; ni ĝemadis, kaj vi ne ploris.

33 Ĉar Johano la Baptisto venis nek manĝante panon nek trinkante vinon, kaj vi diras : Li havas demonon.

34 La Filo de la homo venis manĝante kaj trinkante, kaj vi diras : Jen manĝegulo kaj vintrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj.

35 Kaj la saĝeco estas pravigita de ĉiuj siaj infanoj.

36 Kaj unu el la Fariseoj petis lin, ke li manĝu kun li. Kaj li eniris en la domon de la Fariseo kaj kuŝiĝis je manĝo.

37 Kaj jen estis en la urbo virino pekulino. Kaj, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo kuŝas je manĝo en la domo de la Fariseo, ŝi alportis alabastran vazon da ŝmiraĵo.

38 Kaj starante malantaŭe ĉe liaj piedoj, plorante, ŝi komencis priverŝi liajn piedojn per siaj larmoj, kaj viŝis ilin per la haroj de sia kapo, kaj kisadis liajn piedojn, kaj ŝmiris ilin per la ŝmiraĵo.

39 Kaj, kiam la Fariseo, kiu invitis lin, tion vidis, li parolis en si, dirante: Tiu ĉi, se li estus profeto, elscius, kiu kaj kia virino tuŝas lin, ke ŝi estas pekulino.

40 Kaj respondante Jesuo diris al li: Simon, mi havas ion diri al vi. Kaj li diris: Majstro, parolu.

41 Unu pruntedoninto havis du ŝuldantojn; unu ŝuldis kvincent denarojn, kaj la alia kvindek.

42 Kiam ili havis nenion, per kio pagi, li formetis al ambaŭ la ŝuldon. Tial, kiu el ili pli amos lin?

43 Simon respondante diris: Tiu, mi supozas, al kiu li formetis la pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al li: Vi prave juĝis.

44 Kaj turnante sin al la virino, li diris al Simon: Ĉu vi vidas tiun ĉi virinon? Mi eniris en vian domon; vi ne donis al mi akvon por la piedoj, sed ŝi lavis miajn piedojn per siaj larmoj kaj viŝis ilin per siaj haroj.

45 Vi ne donis al mi kison, sed ŝi de la tempo, kiam mi eniris, ne ĉesis kisadi miajn piedojn.

46 Vi ne ŝmiris mian kapon per oleo, sed ŝi ŝmiris miajn piedojn per ŝmiraĵo.

47 Pro tio mi diras al vi: Ŝiaj pekoj, kiuj estas multaj, estas formetitaj, ĉar ŝi multe amis; sed al kiu malmulto estas formetita, tiu malmulte amas.

48 Kaj li diris al ŝi: Viaj pekoj estas formetitaj.

49 Kaj tiuj, kiuj kuŝis je manĝo kun li, komencis diri inter si : Kiu estas tiu ĉi, kiu eĉ formetas pekojn ?

50 Kaj li diris al la virino : Via fido vin savis : Iru en pacon.

Ĉapitro VIII

1 Kaj okazis en la sekvinta tempo, ke li vojiradis tra urboj kaj vilaĝoj, predikante kaj alportante la evangelion de la regno de Dio, kaj la dek du kun li,

2 Kaj virinoj, kiuj estis resanigitaj je malbonaj spiritoj kaj malsanoj, Maria, kiu estis nomata Magdalena, el kiu eliris sep demonoj,

3 Kaj Joana, la edzino de Ĥuza la ĉambelano de Herodes, kaj Susana kaj multaj aliaj, kiuj faris al ili helpan servadon per siaj havaĵoj.

4 Kaj, kiam granda popolamaso kolektiĝis, kaj homoj el ĉiu urbo venis al li, li diris per alegorio :

5 La Semisto eliris por semi sian semon ; kaj dum li semis, unuj semoj falis apud la vojo kaj estis piedpremitaj, kaj la birdoj el la ĉielo formanĝis ilin.

6 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kaj kreskinte velkis, ĉar ili ne havis malsekaĵon.

7 Kaj aliaj falis meze inter dornoj, kaj la dornoj kunkreskis kaj sufokis ilin.

8 Kaj aliaj falis en la bonan teron, kaj kreskinte produktis frukton centoble. Dirante tion, li kriis : Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

9 Kaj liaj disĉiploj demandis al li, kia estas ĉi tiu alegorio.

10 Kaj li diris : Al vi estas donite koni la misterojn de la regno de Dio, sed al la aliaj per alegorioj, por ke rigardante ili ne vidu, kaj aŭdante ili ne komprenu.

11 Nu, la alegorio estas jena : La semo estas la vorto de Dio.

12 Kaj la falintaj apud la vojo estas tiuj, kiuj aŭdis, kaj tiam venas la diablo, kaj forprenas la vorton el ilia koro, por ke ili ne kredu kaj estu savitaj.

13 Kaj la falintaj sur la ŝtonan lokon estas tiuj, kiuj aŭdinte ricevas la vorton kun ĝojo ; kaj ili ne havas radikon, sed kredas nur laŭokaze, kaj en tempo de tento sin tenas for.

14 Kaj tio, kio falis inter dornoj ; jen tiuj, kiuj aŭdis, kaj dum sia irado sufokiĝas per zorgoj kaj riĉo kaj plezuroj de la vivo, kaj ne perfektigas frukton.

15 Kaj tio, kio falis en bonan teron ; jen tiuj, kiuj en bela kaj bona koro, aŭdinte la vorton, konservas ĝin, kaj kun pacienco donas frukton.

16 Kaj neniu, ekbruliginte lampon, kaŝas ĝin sub ujo, aŭ forŝovas ĝin sub liton ; sed li metas ĝin sur lampingon, por ke la enirantoj vidu la lumon.

17 Ĉar nenio estas kaŝita, kio ne estos malkaŝita, nek estas io sekreta, kio ne estos konigita kaj klare elmontrita.

18 Atentu do, kiamaniere vi aŭdas ; ĉar kiu havas, al tiu oni donos ; kaj kiu ne havas, de tiu oni forprenos eĉ tion, kion li ŝajne havas.

19 Kaj alvenis al li lia patrino, kaj fratoj, kaj ili ne povis atingi lin pro la popolamaso.

20 Kaj oni sciigis lin : Via patrino kaj viaj fratoj staras ekstere, dezirantaj vin vidi.

21 Sed, respondante, li diris al ili : Mia patrino kaj miaj fratoj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio, kaj ĝin faras.

22 Kaj okazis en unu el ĉi tiuj tagoj, ke li eniris en ŝipeton, li kaj liaj disĉiploj. Kaj li diris al ili : Ni transiru al la alia bordo de la lago ; kaj ili surmariĝis.

23 Sed, dum ili veturis, li ekdormis ; kaj falis ventego

sur la lagon, kaj ili tute pleniĝis je akvo, kaj estis en danĝero.

24 Kaj, alveninte, ili vekis lin, dirante: Estro, estro, ni pereas. Kaj li vekiĝis, kaj kontraŭordonis al la vento kaj al la furiozo de la akvo; kaj ili ĉesis, kaj fariĝis sereno.

25 Kaj li diris al ili: Kie estas via fido? Kaj ili timis kaj miris, dirante unu al la alia: Kiu do estas ĉi tiu? Ĉar li ordonas eĉ al la ventoj kaj akvo, kaj ili obeas al li.

26 Kaj ili ŝipveturis al la lando de la Gerasenoj, kiu estas kontraŭ Galileo.

27 Kaj, kiam li eliris teren, renkontis lin viro, el la urbo, havanta demonojn; kaj jam de longe li ne portis vestojn, kaj ne loĝis en domo, sed en la tomboj.

28 Kaj, kiam li vidis Jesuon, li ekkriis kaj falis antaŭ li kaj laŭtvoĉe diris: Kion mi havas kun vi, Jesuo, Filo de Dio Plejalta? Mi petas vin, ne turmentu min.

29 Ĉar li ordonis la malpuran spiriton eliri el la homo. Ĉar ĝi ofte kaptis lin, kaj li estis sub gardantaro, kaj ligita per ĉenoj kaj katenoj; kaj disrompinte la ligilojn, li estis peladata de la demono en la dezertojn.

30 Kaj Jesuo demandis al li: Kia estas via nomo? Kaj li diris: Legiono; ĉar multaj demonoj estis enirintaj en lin.

31 Kaj ili petegis lin, ke li ne ordonu al ili foriri en la abismon.

32 Kaj tie estis granda porkaro sin paŝtanta sur la monto; kaj ili petegis lin, ke li permesu al ili eniri en tiujn. Kaj li tion permesis.

33 Kaj la demonoj, elirinte el la homo, eniris en la porkojn; kaj la porkaro kuregis de la krutaĵo en la lagon, kaj estis sufokita.

34 Kaj, kiam la paŝtantoj vidis la okazintaĵon, ili forkuris kaj rakontis ĝin en la urbo kaj tra la kampoj.

35 Kaj oni eliris por vidi, kio okazis ; kaj ili venis al Jesuo kaj trovis la homon, el kiu la demonoj eliris, sidanta, vestita kaj en sana prudento, ĉe la piedoj de Jesuo, kaj ili estis timigitaj.

36 Kaj la vidintoj rakontis al ili, kiamaniere la demonhavanta estis sanigita.

37 Kaj la tuta amaso, el la ĉirkaŭaĵo de la Gerasenoj, petis lin foriri de ili, ĉar ili estis per granda timo tenataj, kaj li eniris en ŝipeton kaj returne veturis.

38 Sed la viro, el kiu la demonoj eliris, petis lin, ke li estu kun li ; sed li forsendis lin, dirante :

39 Reiru al via domo kaj rakontu, kiajn farojn Dio faris por vi. Kaj li foriris, proklamante tra la tuta urbo, kiajn farojn Jesuo faris por li.

40 Kaj, kiam Jesuo revenis, la popolamaso akceptis lin, ĉar ĉiuj atendis lin.

41 Kaj jen venis viro nomata Jairo, kaj li estis sinagogestro ; kaj li sin ĵetis antaŭ la piedoj de Jesuo, kaj petegis lin, ke li venu en lian domon ;

42 Ĉar li havis unu solan filinon, dekdujaran, proksimume, kaj ŝi estis mortanta. Kaj dum li iris, la popolamaso ĉirkaŭpremis lin.

43 Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon, kaj elspezis sian tutan havon por kuracistoj, kaj ne povis esti resanigita de iu,

44 Venis post li, kaj tuŝis la randon de lia vestaĵo, kaj tuj ŝia sangofluo ĉesis.

45 Kaj Jesuo diris : Kiu min tuŝis ? Kaj, kiam ĉiuj neis, Petro diris : Estro, la popolamaso ĉirkaŭas kaj premas vin.

46 Sed Jesuo diris : Iu min tuŝis ; ĉar mi ĵus sentis, ke potenco eliris de mi.

47 Kaj, kiam la virino ekvidis, ke ŝi ne estas kaŝita, ŝi venis tremanta, kaj ĵetante sin antaŭ li, sciigis antaŭ la tuta popolo, pro kia motivo ŝi tuŝis lin, kaj kiel ŝi estas tuj sanigita.

48 Kaj li diris al ŝi: Filino, via fido savis vin; iru en pacon.

49 Dum li ankoraŭ parolis, jen, iu venis de la domo de la sinagogestro, dirante: Via filino jam mortis. Ne plu ĝenu la Instruiston.

50 Sed Jesuo, aŭdante tion, respondis al li: Ne timu, nur kredu, kaj ŝi estos savita.

51 Kaj, kiam li venis al la domo, li permesis al neniu eniri kun li, krom Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj la patro kaj patrino de la knabino.

52 Kaj ĉiuj estis plorantaj kaj ĝemantaj pro ŝi. Sed li diris: Ne ploru; ĉar ŝi ne mortis, sed dormas.

53 Kaj ili mokridis lin, sciante, ke ŝi mortis.

54 Sed li, preninte ŝian manon, vokis ŝin, dirante: Knabino, leviĝu.

55 Kaj ŝia spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis; kaj li ordonis, ke oni donu al ŝi manĝi.

56 Kaj ŝiaj gepatroj estis mirigitaj; sed li ordonis, ke ili diru al neniu tion, kio estis farita.

Ĉapitro IX

1 Kaj li kunvokis la dek du, kaj donis al ili povon kaj aŭtoritaton super ĉiuj demonoj, kaj por forigi malsanojn.

2 Kaj li forsendis ilin por prediki la regnon de Dio, kaj sanigi la malsanulojn.

3 Kaj li diris al ili: Portu nenion por la vojaĝo, nek bastonon, nek saketon, nek panon, nek monon, nek havu du tunikojn.

4 Kaj en kiun ajn domon vi eniros, tie loĝu kaj el tie ekvojaĝu.

5 Kaj kie oni ne akceptos vin, kiam vi foriros el tiu urbo, deskuu la polvon de viaj piedoj por atesto kontraŭ ili.

6 Kaj ili, foririnte, trairis la vilaĝojn, ĉie predikante la evangelion kaj sanigante.

7 (Kaj Herodes Tetrarĥo aŭdis pri ĉio, kio okazis ; kaj li embarasiĝis, ĉar unuj diris, ke Johano leviĝis el la mortintoj.

8 Jen kelkaj, ke Elija aperis, kaj jen, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis.

9 Kaj Herodes diris : Johanon mi senkapigis, sed kiu estas tiu ĉi, pri kiu mi aŭdas tiajn aferojn ? Kaj li deziris vidi lin.)

10 Kaj la apostoloj, reveninte, rakontis al li ĉion, kion ili faris. Kaj li kondukis ilin kaj foriris aparte al urbo nomata Betsaida.

11 Sed la popolamaso, eksciinte tion, sekvis lin ; kaj li akceptis ilin kaj parolis al ili pri la regno de Dio, kaj tiujn, kiuj bezonis kuracon, li resanigis.

12 Kaj ekvesperiĝis ; kaj la dek du alveninte diris al li : Forpermesu la popolamason, por ke ili iru en la vilaĝojn kaj kampojn ĉirkaŭe, por trovi ripozejojn kaj nutraĵon, ĉar ĉi tie ni estas en dezerta loko.

13 Sed li diris al ili : Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris : Ni havas ne pli ol kvin panojn kaj du fiŝojn, escepte se ni irus kaj aĉetus manĝaĵon por tuta tiu ĉi popolo.

14 Ĉar ĉeestis proksimume kvinmil viroj. Kaj li diris al siaj disĉiploj : Sidigu ilin en aroj proksimume po kvindek.

15 Kaj tion ili faris, kaj sidigis ĉiujn.

16 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj supren rigardinte en la ĉielon, li benis ilin kaj dispecigis

kaj donis al la disĉiploj, por meti antaŭ la popolamaso.

17 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj estis kolektita tio, kio al ili superrestis, dek du korboj da fragmentoj.

18 Kaj okazis, kiam li estis preĝanta en soleco, ke la disĉiploj estis kun li; kaj li demandis al ili, dirante: Kiu diras la popolo, ke mi estas?

19 Kaj ili respondante diris: Johano la Baptisto; sed jen kelkaj diras: Elija; kaj jen, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis.

20 Sed li diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke mi estas? Kaj Petro respondante diris: La Kristo de Dio.

21 Sed li per severa ordono admonis, ke ili diru ĉi tion al neniu;

22 Dirante: La Filo de la homo devos multe suferi kaj esti malakceptita de la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj; kaj esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi.

23 Kaj li diris al ĉiuj: Se iu volas sekvi post mi, li malindulgu sin, kaj sur sin prenu sian krucon ĉiutage, kaj sekvu min.

24 Ĉar kiu volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu forperdos sian animon pro mi, tiu ĝin savos.

25 Ĉar kiel profitos homo, kiu gajnos la tutan mondon, kaj sin mem forperdos aŭ malgajnos?

26 Ĉar kiu hontos pri mi kaj pri miaj vortoj, pri tiu hontos la Filo de la homo, kiam li venos en sia gloro, kaj la gloro de la Patro kaj de la sanktaj anĝeloj.

27 Sed mi diras al vi certe: Estas kelkaj el la tie ĉi starantaj, kiuj tute ne gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio.

28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ ok tagoj, kaj li alprenis al si Petron kaj Johanon kaj Jakobon, kaj supreniris en la monton por preĝi.

29 Kaj dum li preĝis, la aspekto de lia vizaĝo aliiĝis, kaj lia vestaro fariĝis blanka kaj fulme brilanta.

30 Kaj jen du viroj interparolantaj kun li, kiuj estis Moseo kaj Elija,

31 Kiuj montriĝis en gloro, kaj parolis pri lia eliro, kiun li estis plenumonta en Jerusalem.

32 Sed Petro kaj tiuj, kiuj estis kun li, estis subpremataj de dormo ; sed, vekiĝinte, ili vidis lian gloron kaj la du virojn, kiuj staris kun li.

33 Kaj okazis, dum ili estis forirantaj de li, ke Petro diris al Jesuo : Estro, estas bone, ke ni estu ĉi tie ; kaj ni faru tri tendojn ; unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj unu por Elija ; ne sciante, kion li diras.

34 Kaj dum li tion diris, nubo venis kaj superombris ilin, kaj ili timis, kiam ili eniris en la nubon.

35 Kaj estis voĉo el la nubo, diranta : Ĉi tiu estas mia Filo, mia elektito ; aŭskultu lin.

36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis, Jesuo troviĝis sola. Kaj ili silentis, kaj en tiuj tagoj rakontis al neniu ion, kion ili estis vidintaj.

37 Kaj la sekvantan tagon, post kiam ili malsupreniris de la monto, okazis, ke granda popolamaso renkontis lin.

38 Kaj jen, unu viro el la popolamaso ekkriis, dirante : Majstro, mi petegas vin rigardi mian filon, ĉar li estas mia sola infano.

39 Kaj jen, spirito kaptas lin, kaj subite li ekkrias, kaj ĝi enkonvulsiigas lin kun buŝa ŝaŭmo, kaj malfacile lasas lin, kontuzinte lin.

40 Kaj mi petis viajn disĉiplojn, ke ili elpelu ĝin, sed ili ne povis.

41 Kaj Jesuo respondis kaj diris : Ho senfida kaj malrekta generacio, ĝis kiam mi estos ĉe vi kaj toleros vin? Konduku ĉi tien vian filon.

42 Kaj, dum li estis venanta, la demono teren ĵetis

kaj per konvulsio ŝiris lin. Sed Jesuo severe admonis la malpuran spiriton kaj sanigis la knabon kaj redonis lin al la patro.

43 Kaj ĉiuj estis mirigitaj pro la majesto de Dio. Sed dum ĉiuj miris pri ĉio, kion li faris, li diris al siaj disĉiploj:

44 Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn orelojn; ĉar la Filo de la homo estos transdonita en manojn de homoj.

45 Sed ili ne komprenis tiun diron, kaj ĝi estis kaŝita for de ili, por ke ili ne konu ĝian signifon; kaj ili timis demandi al li pri tiu diro.

46 Kaj komenciĝis diskutado inter ili pri tio, kiu el ili estos la plej granda.

47 Sed Jesuo, vidinte la diskutadon de iliaj koroj, prenis infanon, kaj starigis lin apud si,

48 Kaj diris al ili: Kiu akceptas ĉi tiun infanon en mia nomo, tiu akceptas min, kaj kiu akceptas min, tiu akceptas tiun, kiu sendis min; ĉar kiu estas plej malgranda inter vi ĉiuj, tiu estas granda.

49 Kaj Johano respondis kaj diris: Estro, ni vidis iun elpelantan demonojn en via nomo, kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas kun ni.

50 Sed Jesuo diris al li: Ne malpermesu; ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ vi, estas por vi.

51 Kaj, kiam la tagoj maturiĝis por lia suprenakcepto, okazis, ke li firmigis sian vizaĝon, por iri al Jerusalem,

52 Kaj ekspedis senditulojn antaŭ sia vizaĝo; kaj ili iris kaj eniris en vilaĝon de la Samarianoj, por pretigi por li.

53 Kaj tiuj ne akceptis lin, ĉar lia vizaĝo estis direktata al Jerusalem.

54 Kaj liaj disĉiploj Jakobo kaj Johano, tion vidinte, diris: Sinjoro, ĉu vi volas, ke ni ordonu fajron malsupreniri el la ĉielo kaj ekstermi ilin, kiel faris Elija?

55 Sed li sin turnis kaj riproĉis ilin ; kaj li diris : Vi ne scias mem, laŭ kia spirito vi estas.

56 Ĉar la Filo de la homo venis ne por detrui animojn de homoj, sed por savi. Kaj ili iris en alian vilaĝon.

57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la vojo unu homo diris al li : Mi sekvos vin, kien ajn vi iros.

58 Kaj Jesuo diris al li : La vulpoj havas kavojn, kaj la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn, sed la Filo de la homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon.

59 Kaj li diris al alia : Sekvu min. Sed li diris : Sinjoro, permesu, ke antaŭe mi iru kaj enterigu mian patron.

60 Sed li diris al li : Lasu, ke mortintoj enterigu siajn mortintojn ; sed vi iru kaj proklamu la regnon de Dio.

61 Kaj ankoraŭ alia diris : Mi sekvos vin, Sinjoro ; sed antaŭe permesu al mi adiaŭi tiujn, kiuj estas en mia domo.

62 Sed Jesuo diris al li : Neniu, metinte la manon al la plugilo kaj rigardante malantaŭen, taŭgas por la regno de Dio.

Ĉapitro X

1 Kaj post tio la Sinjoro elektis sepdek aliajn, kaj ilin forsendis duope antaŭ sia vizaĝo en ĉiun urbon kaj lokon, kien li mem estis venonta.

2 Kaj li diris al ili : La rikolto estas granda, sed la laborantoj estas malmultaj ; petu do la Sinjoron de la rikolto, ke li sendu laborantojn en sian rikolton.

3 Iru ; jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj.

4 Ne portu monujon, nek saketon, nek ŝuojn, kaj salutadu neniun sur la vojo.

5 Kaj en kiun ajn domon vi eniros, unue diru ; Paco al ĉi tiu domo.

6 Kaj se tie estos filo de paco, via paco restos sur li ; sed alie, ĝi revenos al vi.

7 Kaj en tiu sama domo restu, manĝante kaj trinkante laŭ tio, kion ili havas; ĉar la laboranto meritas sian salajron. Ne transiru de domo en domon.

8 Kaj en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni vin akceptos, manĝu tion, kion oni metos antaŭ vi;

9 Kaj sanigu la tieajn malsanulojn, kaj diru al ili: La regno de Dio alproksimiĝis al vi.

10 Sed en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni ne akceptos vin, eliru sur ĝiajn stratojn kaj diru:

11 Eĉ la polvon de via urbo, kiu sin tenas al niaj piedoj, ni devišas kontraŭ vin; tamen sciu ĉi tion, ke la regno de Dio estas al vi alproksimiĝinta.

12 Mi diras al vi: Estos pli elporteble en tiu tago por Sodom, ol por tiu urbo.

13 Ve al vi, Korazin! Ve al vi, Betsaida! ĉar se en Tiro kaj Sidono tiuj potencaj faroj estus faritaj, kiuj fariĝis en vi, ili jam antaŭ longe pentus, sidante en sakaĵo kaj cindroj.

14 Tamen estos pli elporteble por Tiro kaj Sidono en la juĝado, ol por vi.

15 Kaj vi, Kapernaum, ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? Vi ja malsupreniros ĝis la Hadeso.

16 Kiu vin aŭskultas, tiu min aŭskultas; kiu vin malŝatas, tiu min malŝatas; kaj, kiu min malŝatas, malŝatas tiun, kiu sendis min.

17 Kaj la sepdek revenis kun ĝojo, dirante: Sinjoro, eĉ la demonoj estas submetitaj al ni per via nomo.

18 Kaj li diris al ili: Mi vidis Satanon kiel fulmon falintan de la ĉielo.

19 Jen, mi donis al vi aŭtoritaton piede paŝi sur serpentoj kaj skorpioj, kaj sur la tuta povo de la malamiko; kaj nenio iel malbonfaros al vi.

20 Tamen, ne ĝoju pri tio, ke la spiritoj estas sub-

metitaj al vi ; sed ĝoju, ke viaj nomoj estas skribitaj en la ĉieloj.

21 En tiu sama horo li ĝojis en la Sankta Spirito, kaj diris : Mi vin dankas, Patro, Sinjoro de la ĉielo kaj tero, ke vi kaŝis ĉi tion for de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj malkaŝis al infanetoj ; jes, Patro, ĉar al vi tio bone plaĉis.

22 Ĉio estas donita al mi de mia Patro, kaj neniu scias, kiu estas la Filo, krom la Patro, nek kiu estas la Patro, krom la Filo kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi lin.

23 Kaj sin turninte al la disĉiploj, li flanke diris : Feliĉaj estas la okuloj, kiuj vidas tion, kion vi vidas ;

24 Ĉar mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj reĝoj deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ili ne vidis ; kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas, kaj ili ne aŭdis.

25 Kaj jen, unu leĝisto stariĝis kaj tentis lin, dirante : Majstro, per kia farado mi heredos eternan vivon ?

26 Kaj li diris al li : Kio estas skribita en la leĝo ? Kiel vi legas ?

27 Kaj li respondante diris : Vi amu la Sinjoron vian Dion per via tuta koro, kaj via tuta animo, kaj via tuta forto, kaj via tuta intelekto, kaj vian najbaron kiel vin mem.

28 Kaj li diris al li : Vi prave respondis ; tiel faru, kaj vi vivos.

29 Sed li, dezirante sin pravigi, diris al Jesuo : Kaj, kiu estas mia najbaro ?

30 Jesuo respondis kaj diris : Unu homo malsupreniris de Jerusalem al Jeriĥo ; kaj li falis en la manojn de rabistoj, kiuj senvestigis lin, kaj batis lin, kaj foriris, lasante lin duone senviva.

31 Kaj laŭ okazo unu pastro malsupreniris la saman vojon ; kaj vidinte lin, li preterpasis aliflanke.

32 Kaj sammaniere, Levido ankaŭ, veninte al la loko kaj vidinte lin, preterpasis aliflanke.

33 Sed unu Samariano vojaĝante alvenis, kie li estis, kaj ekvidinte lin, li estis kortuŝita,

34 Kaj alproksimiĝis kaj bandaĝis liajn vundojn, enverŝante oleon kaj vinon; kaj li metis lin sur sian beston kaj kondukis lin al gastejo kaj zorgis pri li.

35 Kaj la morgaŭan tagon li elprenis du denarojn kaj donis ilin al la gastejestro, kaj diris: Zorgu pri li, kaj, kiom pli vi elspezos, kiam mi revenos, mi repagos tion al vi.

36 Kiu el tiuj ĉi tri ŝajnas al vi fariĝi najbaro de tiu, kiu falis en la manojn de la rabistoj?

37 Kaj li diris: Tiu, kiu kompaton faris al li. Kaj Jesuo diris al li: Iru vi kaj same faru.

38 Kaj dum ili vojaĝis, li eniris en unu vilaĝon; kaj virino, nomata Marta, akceptis lin en sian domon.

39 Kaj ŝi havis fratinon nomatan Maria, kaj tiu ĉi sidis apud la piedoj de la Sinjoro, kaj aŭskultis lian parolon.

40 Sed Marta estis distrata pro multo da servado; kaj ŝi alproksimiĝis, kaj diris: Sinjoro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke mia fratino lasis min servi sola? Diru do al ŝi, ke ŝi helpu min.

41 Sed la Sinjoro respondis kaj diris al ŝi: Marta, Marta, vi zorgas kaj klopodadas pri multaj aferoj;

42 Sed unu afero estas necesa; kaj Maria elektis la bonan parton, kiu de ŝi ne estos forprenita.

Ĉapitro XI

1 Kaj okazis, ke, dum li estis en iu loko preĝanta, kiam li ĉesis, unu el liaj disĉiploj diris al li: Sinjoro, instruu nin preĝi, kiel ankaŭ Johano instruis siajn disĉiplojn.

2 Kaj li diris al ili : Kiam vi preĝas, diru : Patro, Estu sanktigita via nomo ; Venu via regno ;

3 Donu al ni tagon post tago nian ĉiutagan panon ;

4 Kaj formetu al ni niajn pekojn, ĉar ni ankaŭ formetas al ĉiu, kiu ŝuldas al ni ; Kaj ne konduku nin en tenton.

5 Kaj li diris al ili : Kiu el vi havos amikon, kaj iros al li noktomeze, kaj diros al li : Amiko, pruntu al mi tri panojn ;

6 Ĉar amiko mia estas alveninta post vojaĝo al mi, kaj mi ne havas, kion meti antaŭ lin ;

7 Kaj tiu de interne respondos kaj diros : Ne ĝenu min ; jam la pordo estas fermita, kaj miaj infanoj kun mi estas en lito. Mi ne povas min levi kaj doni al vi ?

8 Mi diras al vi : Kvankam ne pro sia amikeco al li, leviĝinte, li donos al li, tamen, pro ties persisteco, vekite, li donos al li tiom, kiom li bezonas.

9 Kaj mi diras al vi : Petu, kaj estos donite al vi ; serĉu, kaj vi trovos ; frapu, kaj estos malfermite al vi.

10 Ĉar ĉiu, kiu petas, ricevas ; kaj, kiu serĉas, trovas ; kaj al tiu, kiu frapas, estos malfermite.

11 Kaj de kiu el vi, kiu estas patro, filo petos panon, kaj li donacos al li ŝtonon ? aŭ se li petas fiŝon, ĉu li anstataŭ fiŝo donacos al li serpenton ?

12 Aŭ se li petas ovon, ĉu li donacos al li skorpion ?

13 Se vi do, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn al viaj infanoj, kiom pli certe via Patro el ĉielo donos la Sanktan Spiriton al tiuj, kiuj petos lin.

14 Kaj li estis elpelanta demonon, kiu estis muta. Kaj okazis, kiam la demono estis elirinta, ke la mutulo parolis ; kaj la popolamaso miregis.

15 Sed kelkaj el ili diris : Per Beelzebub, la estro de la demonoj, li elpelas demonojn.

16 Kaj aliaj, tentante lin, postulis de li signon el ĉielo.

17 Sed li, sciante iliajn pensojn, diris al ili: Ĉiu regno, kontraŭ si dispartigite, ruiniĝas; kaj domo, kontraŭ domo dispartigite, falas.

18 Kaj se ankaŭ Satano kontraŭ si dispartiĝas, kiel staros lia regno? Ĉar vi diras, ke per Beelzebub mi elpelas demonojn.

19 Kaj se mi elpelas demonojn per Beelzebub, per kiu elpelas ilin viaj filoj? Tial ili estos viaj juĝantoj.

20 Sed se per la fingro de Dio mi elpelas demonojn, tiam jam nun la regno de Dio estas veninta sur vin.

21 Kiam la fortulo plene armita gardas sian palacon, en paco estas liaj posedaĵoj;

22 Sed kiam la pli forta ol li surveninte venkos lin, li forprenas lian plenarmilaron, al kiu li fidis, kaj disdonas lian havon.

23 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵetas.

24 Kiam la malpura spirito eliris de homo, ĝi trairas senakvajn lokojn serĉante ripozon; kaj ne trovante ĝin, diras: Mi reiros en mian domon, de kie mi eliris.

25 Kaj reveninte tien, ĝi trovas ĝin balaita kaj ornamita.

26 Tiam ĝi iras kaj alprenas al si aliajn sep demonojn, pli malbonajn ol ĝi estas, kaj ili, enirinte, tie loĝas; kaj la fina stato de tiu homo fariĝas pli malbona ol la unua.

27 Kaj okazis, dum li parolis ĉi tion, ke unu virino el la popolamaso levis sian voĉon, kaj diris al li: Feliĉa estas la ventro, kiu naskis vin, kaj la mamoj, kiujn vi sučis.

28 Sed li diris: Sed pli ĝuste, feliĉaj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio kaj observas ĝin.

29 Kaj, kiam la popolamaso kolektiĝis al li, li ekpa-

rolis, dirante : Ĉi tiu generacio estas malvirta generacio ; ĝi serĉas signon, kaj signo ne estos donita al ĝi, krom la signo de Jona.

30 Ĉar, kiel Jona estis signo por la Nineveanoj, tiel ankaŭ estos la Filo de la homo por ĉi tiu generacio.

31 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kun la viroj de ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ilin ; ĉar ŝi venis el la limoj de la tero por aŭskulti la saĝecon de Salomon ; kaj jen, io pli granda ol Salomon estas ĉi tie.

32 Viroj Nineveanoj leviĝos en la juĝado kun tiu ĉi generacio kaj kondamnos ĝin ; ĉar ili pentis ĉe la predikado de Jona, kaj jen, io pli granda ol Jona estas ĉi tie.

33 Neniu, kiam li ekbruligis lampon, metas ĝin en kaŝejon, nek sub la buŝelon, sed sur la lampingon, por ke la enirantoj povu vidi la lumon.

34 La lampo de via korpo estas via okulo ; kiam via okulo estas simpla, via tuta korpo estas luma ; sed kiam ĝi estas malbona, via korpo ankaŭ estas malluma.

35 Tial viglu, por ke la lumo, kiu estas en vi, ne estu mallumo.

36 Tial, se via tuta korpo estas luma, havante nenian malluman parton, ĝi estos tute lumplena, kiel kiam la lampo lumas al vi per sia brilo.

37 Kaj dum li parolis, Fariseo invitis lin matenmanĝi kun li ; kaj li eniris kaj sidiĝis.

38 Kaj la Fariseo, ekvidinte, miris, ke li ne unue sin lavis antaŭ la matenmanĝo.

39 Kaj la Sinjoro diris al li : Nu, vi Fariseoj purigas la eksteron de kaliko kaj plado, sed via interno estas plena je rabado kaj malvirto.

40 Malsaĝuloj ! Ĉu tiu, kiu faris la eksteron, ne faris ankaŭ la internon ?

41 Tamen, uzu por almozo la internaĵojn, kaj jen ĉio estas pura al vi.

42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj ruto kaj ĉiu vegetaĵo, kaj preterlasas juĝon kaj amon al Dio; tion ĉi vi devis fari, kaj tion ne preterlasi.

43 Ve al vi, Fariseoj! ĉar vi ŝatas la ĉefsidejon en la sinagogoj, kaj la salutojn sur la placoj.

44 Ve al vi! ĉar vi similas tombojn ne vidatajn; kaj la homoj, kiuj marŝas super ili, ne scias.

45 Kaj unu el la leĝistoj respondante diris al li: Majstro, dirante ĉi tion, vi riproĉas ankaŭ nin.

46 Kaj li diris: Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar vi ŝarĝas homojn per ŝarĝoj malfacile porteblaj, kaj vi mem ne tuŝas per unu el viaj fingroj la ŝarĝojn.

47 Ve al vi! ĉar vi konstruas la tombojn de la profetoj, kaj viaj patroj mortigis ilin.

48 Tial vi estas atestantoj, kaj konsentas al la faroj de viaj patroj; ĉar ili mortigis ilin, kaj vi konstruas la tombojn.

49 Tial ankaŭ diris la saĝeco de Dio: Mi sendos al ili profetojn kaj apostolojn, kaj kelkajn el tiuj ili mortigos kaj persekutos.

50 Por ke la sango de ĉiuj profetoj, kiu estis elverŝita depost la komenco de la mondo, estu postulita el ĉi tiu generacio,

51 De la sango de Habel, ĝis la sango de Zakaria, kiu pereis inter la altaro kaj la sankta domo; jes, mi diras al vi: Ĝi estos postulita el ĉi tiu generacio.

52 Ve al vi, leĝistoj! ĉar vi forprenis la ŝlosilon de la scio; vi mem ne eniris, kaj vi malhelpis la enirantajn.

53 Kaj, kiam li estis elirinta el tie, la skribistoj kaj la Fariseoj atakis lin insiste, kaj instigis lin paroli pri multaj aferoj; insidante kontraŭ li, por kapti ion el lia buŝo.

Ĉapitro XII

1 Dume, kiam la dekmiloj de la popolo kunvenis tiel amase, ke ili piedpremis unu la alian, li ekparolis al siaj disĉiploj, dirante unue: Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj, kiu estas hipokriteco.

2 Sed estas nenio kovrita, kio ne estos malkovrita, aŭ kaŝita, kio ne estos konigita.

3 Tial, kion vi diris en la mallumo, tio estos aŭdita en la lumo; kaj kion vi parolis en orelon en internaj ĉambroj, tio estos proklamita sur la domoj.

4 Kaj mi diras al vi, miaj amikoj: Ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon, kaj poste povas nenion plu fari.

5 Sed mi montros al vi, kiun vi devas timi: Timu vi timu, kiu, mortiginte, plue havas aŭtoritaton enĵeti en la Gehenon; jes, mi diras al vi: Timu vi timu.

6 Ĉu oni ne vendas kvin paserojn por du kvaronoj de denaro? kaj ne unu el ili estas forgesita antaŭ Dio.

7 Sed eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. Ne timu; vi pli valoras ol multaj paseroj.

8 Kaj mi diras al vi: Kiu ajn konfesos min antaŭ la homoj, tiun la Filo de la homo ankaŭ konfesos antaŭ la anĝeloj de Dio.

9 Sed kiu malkonfesos min antaŭ la homoj, tiu estos malkonfesita antaŭ la anĝeloj de Dio.

10 Kaj por ĉiu, kiu parolos vorton kontraŭ la Filo de la homo, estos pardonо; sed por tiu, kiu blasfemas kontraŭ la Sankta Spirito, ne estos pardono.

11 Kaj kiam oni kondukos vin antaŭ la sinagogojn kaj regantojn kaj aŭtoritatojn, ne zorgu, kiel aŭ kion respondi, aŭ kion diri;

12 Ĉar la Sankta Spirito instruos vin en tiu horo mem, kion vi devas diri.

13 Kaj unu el la popolamaso diris al li: Majstro, diru al mia frato, ke li dividu kun mi la heredaĵon.

14 Sed li diris al li: Homo, kiu do starigis min super vi kiel juĝanton aŭ dividanton?

15 Kaj li diris al li: Zorgu kaj gardu vin kontraŭ ĉia avideco, ĉar la vivo de homo ne konsistas en la sufiĉego de liaj posedaĵoj.

16 Kaj li parolis alegorion al ili, dirante: La bieno de unu riĉulo donis multe da frukto;

17 Kaj li konsideris, dirante: Kion mi faros, ĉar mi ne havas lokon, kie mi povas amasigi miajn fruktojn?

18 Kaj li diris: Ĉi tion mi faros; mi disbatos miajn grenejojn kaj konstruos pli grandajn, kaj tien mi amasigos mian grenon kaj miajn posedaĵojn.

19 Kaj mi diros al mia animo: Animo, vi havas multajn posedaĵojn, provizitajn por multaj jaroj; ripozu, manĝu, trinku, gajiĝu.

20 Sed Dio diris al li: Ho senprudentulo! ĉi tiun nokton vian animon oni postulas de vi; kies estos tio, kion vi preparis?

21 Tia estas tiu, kiu amasigas trezoron por si, kaj ne estas riĉa rilate Dion.

22 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion vi manĝu, nek pri via korpo, kion vi vestu.

23 Ĉar la animo estas pli ol manĝaĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo.

24 Pripensu la korvojn, ke ili ne semas, nek rikoltas, kaj ne havas provizejon nek grenejon, kaj Dio nutras ilin; kiom pli vi valoras, ol la birdoj!

25 Kaj kiu el vi per zorgado povas aldoni unu ulnon al sia kresko?

26 Se do vi ne povas fari la plej malgrandan aferon, kial vi zorgas pri la ceteraj?

27 Pripensu la liliojn, kiel ili kreskas ; ili ne laboras, nek ŝpinas ; tamen mi diras al vi : Salomon mem en sia tuta gloro ne estis ornamita kiel unu el ĉi tiuj.

28 Sed, se Dio tiel vestas la herbaĵon sur la kampo, hodiaŭ estantan kaj morgaŭ ĵetatan en fornon, kiom pli certe li vestos vin, vi malgrandfiduloj ?

29 Kaj ne meditu, kion vi manĝos, kaj kion vi trinkos, nek estu dubemaj.

30 Ĉar ĉion ĉi primeditas la nacianoj ; sed via Patro scias, ke vi bezonas ĉi tion.

31 Sed celu vi lian regnon, kaj ĉio ĉi estos aldonita al vi.

32 Ne timu, malgranda ŝafaro ; ĉar bone plaĉis al la Patro doni al vi la regnon.

33 Vendu viajn posedaĵojn, kaj donu almozon ; faru por vi monujojn, kiuj ne fariĝas malnovaj, trezoron ne mankontan en la ĉielo, kie nek ŝtelisto alproksimiĝas, nek tineo detruas.

34 Ĉar, kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro.

35 Via lumbo estu zonita, kaj viaj lampoj brulantaj ;

36 Kaj vi mem similaj al homoj, kiuj atendas sian sinjoron, kiam li revenos de la edziga festo ; por ke, kiam li venos kaj frapos, ili tuj malfermu al li.

37 Feliĉaj estas tiuj servistoj, kiujn la sinjoro, kiam li venos, trovos viglaj. Vere mi diras al vi, ke li zonos sin, kaj sidigos ilin por manĝi, kaj mem veninte servos al ili.

38 Kaj se li alvenos nokte dum la dua gardoparto, aŭ dum la tria gardoparto, kaj tiel ilin trovos, feliĉaj estas tiuj servistoj.

39 Sed sciu ĉi tion, ke se la dommastro scius, je kioma horo la ŝtelisto venos, li maldormus kaj ne lasus trafosi sian domon.

40 Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu horo, kiun vi ne pripensas, la Filo de la homo venos.

41 Kaj Petro diris: Sinjoro, ĉu vi parolas ĉi tiun alegorion por ni, aŭ ankaŭ por ĉiuj?

42 Kaj la Sinjoro diris: Kiu do estas la fidela kaj saĝa administranto, kiun lia sinjoro starigos super sian servantaron, por doni al ili akurate ilian porcion da nutraĵo?

43 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro veninte trovos tiel aganta.

44 Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super ĉio, kion li havas.

45 Sed se diros tiu servisto en sia koro: Mia sinjoro prokrastas sian alvenon; kaj komencos bati la knabojn kaj la knabinojn, kaj manĝos kaj trinkos kaj ebriiĝos,

46 La sinjoro de tiu servisto alvenos en tago, kiam li ne atendas, kaj en horo, kiun li ne konas; kaj tranĉe skurĝos lin, kaj difinos por li parton kun la senfiduloj.

47 Kaj tiu servisto, kiu sciis la volon de sia sinjoro, kaj nenion pretigis, nek faris laŭ lia volo, suferos multajn batojn;

48 Sed tiu, kiu ne sciis, kaj laŭ siaj agoj meritis batojn, suferos malmultajn batojn. Kaj al kiu multo estas donita, el tiu estos multo postulata; kaj al kiu oni multon komisiis, el tiu oni des pli multon postulos.

49 Mi alvenis por ĵeti fajron sur la teron, kaj kion mi volas, se jam ĝi ekbruliĝis?

50 Sed mi havas bapton por esti baptita; kaj kiel mi premiĝas ĝis ĝi estos plenumita!

51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis por doni pacon sur la tero? Mi diras al vi: Ne; sed pli vere disigon.

52 Ĉar de nun estos kvin el unu domo disigitaj, tri kontraŭ du, kaj du kontraŭ tri.

53 Estos disigitaj patro kontraŭ filo, kaj filo kontraŭ patro; patrino kontraŭ filino, kaj filino kontraŭ patrino; bopatrino kontraŭ bofilino, kaj bofilino kontraŭ bopatrino.

54 Kaj li diris al la popolo: Kiam vi vidas nubon sin

levantan en la okcidento, tuj vi diras : Venos pluveto ; kaj tiel okazas.

55 Kaj, kiam vi vidas la sudan venton blovantan, vi diras : Estos varmego ; kaj tiel fariĝas.

56 Hipokrituloj ! vi scias esplori la aspekton de la tero kaj de la ĉielo, kaj kiel vi ne scias esplori tiun ĉi tempon ?

57 Kaj kial eĉ per vi mem vi ne juĝas tion, kio estas justa ?

58 Ĉar, dum vi iradas kun via kontraŭulo al la reganto, survoje klopodu liberiĝi de li ; por ne lasi, ke li trenos vin al la juĝisto, kaj la juĝisto vin transdonos al la oficisto de la tribunalo, kaj la oficisto vin ĵetos en malliberejon.

59 Mi diras al vi : Vi neniel el tie eliros, ĝis vi estos paginta eĉ la lastan monereton.

Ĉapitro XIII

1 Kaj alestis en tiu sama tempo homoj, kiuj rakontis al li pri la Galileanoj, kies sangon Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj.

2 Kaj respondante li diris al ili : Ĉu vi pensas, ke tiuj ĉi Galileanoj estis pekuloj pli ol ĉiuj Galileanoj, tial, ke ili tion suferis ?

3 Mi diras al vi : Neniel ; sed, se vi ne pentos, vi ĉiuj same pereos.

4 Aŭ tiuj dek ok, sur kiujn falis la turo en Siloam kaj mortigis ilin, ĉu vi pensas, ke ili estis pekuloj pli ol ĉiuj homoj, kiuj loĝis en Jerusalem ?

5 Neniel, mi diras al vi ; sed, se vi ne pentos, vi ĉiuj simile pereos.

6 Kaj li parolis tiun ĉi alegorion : Unu viro havis figarbon plantitan en sia vinberejo, kaj li venis serĉante frukton sur ĝi, kaj ne trovis.

7 Kaj li diris al la vinkulturisto : Jen tiujn ĉi tri jarojn mi venas, frukton serĉante sur tiu ĉi figarbo, kaj ne trovante, Elhaku ĝin. Kial ĝi senutiligas ankaŭ la teron ?

8 Sed li respondante diris : Sinjoro, lasu ĝin resti tiun ĉi jaron ankaŭ, ĝis mi fosos ĉirkaŭ ĝi kaj metos sterkon.

9 Kaj se ĝi poste fruktodonos, bone ; sed se ne, vi elhakos ĝin.

10 Kaj li instruadis en unu el la sinagogoj en la sabato.

11 Kaj jen virino, kiu dum dek ok jaroj havis spiriton de malforteco ; kaj ŝi estis kunkurbita kaj neniel povis suprenlevi sin.

12 Kaj Jesuo, vidinte ŝin, vokis ŝin kaj diris : Virino, vi estas liberigita de via malforteco.

13 Kaj li surmetis la manojn sur ŝin, kaj tuj ŝi rektiĝis kaj gloris Dion.

14 Kaj la sinagogestro, indignante, ke Jesuo resanigis en la sabato, respondis kaj diris al la homamaso : Ses tagoj estas, en kiuj oni devas labori ; en ili do venu por esti resanigitaj, kaj ne en la sabata tago.

15 Sed la Sinjoro respondis al li kaj diris : Hipokrituloj, ĉu ne ĉiu el vi en la sabato malligas sian bovon aŭ azenon el la bestejo, kaj forkondukinte trinkigas ĝin ?

16 Kaj ĉu ne devis tiu ĉi virino, estante filino de Abraham, kiun Satano ligis jen dek ok jarojn, esti malligita el tiu ĉi kateno en la sabata tago ?

17 Kaj, kiam li tion diris, ĉiuj liaj kontraŭuloj ekhontis ; kaj la tuta amaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj faritaj de li.

18 Kaj li diris : Al kio similas la regno de Dio, kaj al kio mi ĝin komparos ?

19 Simila ĝi estas al sinapa semeto, kiun prenis homo

kaj ĵetis en sian ĝardenon, kaj ĝi kreskis kaj iĝis arbo, kaj la birdoj de la ĉielo loĝis en ĝiaj branĉoj.

20 Denove li diris: Al kio mi komparos la regnon de Dio?

21 Simila ĝi estas al fermentaĵo, kiun prenis virino kaj kaŝis en tri mezuroj da faruno, ĝis la tuto estis fermentinta.

22 Kaj li trairis tra urboj kaj vilaĝoj, instruante kaj irante ĉiam pluen al Jerusalem.

23 Kaj unu diris al li: Sinjoro, ĉu malmultaj estas la savataj? Kaj li diris al ili:

24 Klopodu eniri tra la mallarĝa pordo, ĉar multaj, mi diras al vi, deziros eniri kaj ne povos.

25 Tuj kiam la dommastro estos leviĝinta kaj ŝlosinta la pordon, kaj vi komencos stari ekstere kaj frapi al la pordo, dirante: Sinjoro, malfermu al ni; kaj li respondos kaj diros al vi: Mi ne konas vin, de kie vi estas;

26 Tiam vi ekparolos: Ni manĝis kaj trinkis antaŭ vi, kaj en niaj stratoj vi instruadis;

27 Kaj li parolos, dirante al vi: Mi ne konas vin, de kie vi estas; foriru de mi, ĉiuj farantoj de maljusteco.

28 Tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj, kiam vi vidos Abrahamon kaj Isaakon kaj Jakobon kaj ĉiujn profetojn en la regno de Dio, kaj vin mem forpelitaj eksteren.

29 Kaj oni venos el la oriento kaj okcidento, kaj el la nordo kaj sudo, kaj sidiĝos en la regno de Dio.

30 Kaj jen, estas lastaj, kiuj estos unuaj; kaj estas unuaj, kiuj estos lastaj.

31 En tiu sama horo alvenis Fariseoj dirante al li: Eliru kaj forvojaĝu, ĉar Herodes volas mortigi vin.

32 Kaj li diris al ili: Iru kaj diru al tiu vulpo: Jen, mi elpelas demonojn kaj faras sanigojn hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj la trian tagon mi estos perfektita.

33 Sed mi devas iradi hodiaŭ kaj morgaŭ kaj la tagon sekvontan, ĉar ne povas esti, ke profeto pereos ekster Jerusalem.

34 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu pereigas la profetojn kaj ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al ŝi! Kiel ofte mi deziris kolekti viajn infanojn, kiel kolektas kokino sian propran idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis.

35 Jen, via domo estas lasita al vi dezerta; kaj mi diras al vi; Vi ne vidos min, ĝis kiam vi diros: Benata estas tiu, kiu venas en la nomo de la Sinjoro.

Ĉapitro XIV

1 Kaj okazis, kiam li eniris en la domon de unu reganto de la Fariseoj en sabato, por manĝi panon, ke ili estis observantaj lin.

2 Kaj jen, estis unu hidropsulo antaŭ li.

3 Kaj respondante Jesuo parolis al la leĝistoj kaj Fariseoj kaj diris: Ĉu estas permesate sanigi en la sabato, aŭ ne?

4 Sed ili silentis. Kaj li prenis lin kaj sanigis lin kaj sendis lin for.

5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havos azenon aŭ bovon, falintan en puton, kaj ne tuj eltiros ĝin en la sabata tago?

6 Kaj ili ne povis respondi al tio.

7 Kaj li parolis alegorion al la invititoj, vidinte, kiel ili elektas la ĉefseĝojn, dirante al ili:

8 Kiam vi estas invitita de iu al edziga festo, ne sidiĝu en la ĉefa seĝo, por ke ne okazu, ke iu, pli honorinda ol vi, estas de li invitita;

9 Kaj tiu, kiu invitis vin kaj lin, venos kaj diros al vi: Cedu lokon al tiu ĉi; kaj tiam vi komencos kun honto preni la lastan lokon.

10 Sed, kiam vi estas invitita, iru kaj sidiĝu en la lasta loko ; kaj tiel, kiam tiu venos, kiu invitis vin, li diros al vi : Amiko, supreniru pli alten. Tiam vi havos honoron antaŭ ĉiuj, kiuj sidas kun vi.

11 Ĉar ĉiu, kiu altigas sin, estos humiligita, kaj kiu sin humiligas, tiu estos altigita.

12 Kaj li diris al tiu, kiu lin invitis : Kiam vi faras tagmanĝon aŭ vespermanĝon, ne voku viajn amikojn, nek viajn fratojn, nek viajn parencojn, nek viajn riĉajn najbarojn, por ke ne okazu, ke ili ankaŭ invitos vin, kaj vi ricevos rekompencon.

13 Sed, kiam vi faras festenon, invitu malriĉulojn, kriplulojn, lamulojn, blindulojn ;

14 Kaj vi estos feliĉa, ĉar ili ne povas rekompenci vin, sed vi estos rekompencita en la releviĝo de la justuloj.

15 Kaj, tion aŭdinte, unu el la kunsidantoj diris al li : Feliĉa tiu, kiu manĝos panon en la regno de Dio.

16 Sed li diris al li : Unu viro faris grandan vespermanĝon kaj invitis multajn.

17 Kaj li elsendis sian serviston je la horo de la festeno por diri al la invititoj : Venu, ĉar ĉio estas jam preta.

18 Kaj ĉiuj same komencis peti pri indulgo. La unua diris al li : Mi aĉetis kampon, kaj mi nepre devas eliri por ĝin vidi ; mi petas, kalkulu al mi indulgon.

19 Alia diris : Mi aĉetis kvin jugojn da bovoj, kaj mi iras provi ilin ; mi petas, kalkulu al mi indulgon.

20 Kaj alia diris ; Mi edziĝis kun edzino, kaj tial mi ne povas veni.

21 Kaj la servisto revenis kaj rakontis tion al sia mastro. Tiam ekkoleris la mastro kaj diris al sia servisto : Foriru rapide sur la stratojn kaj irejojn de la urbo kaj alkonduku tien ĉi la malriĉulojn kaj kriplulojn kaj blindulojn kaj lamulojn.

22 Kaj la servisto diris: Sinjoro, tio estas farita, kion vi ordonis, kaj ankoraŭ estas spaco.

23 Kaj la sinjoro diris al la servisto: Foriru sur la vojojn kaj kamplimojn kaj devigu ilin enveni, por ke mia domo estu plena.

24 Ĉar mi diras al vi, ke neniu el tiuj viroj invititaj gustumos mian vespermanĝon.

25 Kaj grandaj popolamasoj iris kun li, kaj turninte sin, li diris al ili:

26 Se iu venas al mi, kaj ne malamas sian patron kaj patrinon kaj edzinon kaj infanojn kaj fratojn kaj fratinojn, kaj eĉ ankaŭ sian propran vivon, li ne povas esti mia disĉiplo.

27 Kiu ne portas sian krucon kaj sekvas min, tiu ne povas esti mia disĉiplo.

28 Ĉar kiu el vi, dezirante konstrui turon, unue ne sidiĝas por kalkuli la koston, ĉu li havas sufiĉe por fini ĝin?

29 Por ne lasi, ke, kiam li metis la fundamenton kaj ne povas fini ĝin, ĉiuj vidantoj komencos moki lin,

30 Dirante: Tiu ĉi homo komencis konstrui, sed ne povis fini.

31 Aŭ kiu reĝo, ekirante por renkonti en batalo alian reĝon, unue ne sidiĝos por konsiliĝi, ĉu li povas kun dekmil renkonti tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek miloj?

32 Aŭ alie, dum la alia estas tre malproksime, li alsendas ambasadorojn kaj demandas pri paco.

33 Tial, kiu el vi ne forlasas ĉiujn siajn posedaĵojn, tiu ne povas esti mia disĉiplo.

34 Nu, salo estas bona, sed, se eĉ la salo difektiĝis, per kio ĝi estos spicita?

35 Ĝi taŭgas nek por tero nek por sterkejo. Oni forĵetas ĝin. Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

Ĉapitro XV

1 Kaj ĉiuj impostistoj kaj pekuloj estis alproksimiĝantaj al li por aŭskulti lin.

2 Kaj murmuris la Fariseoj kaj skribistoj, dirante: Tiu ĉi akceptas pekulojn kaj manĝas kun ili.

3 Kaj li parolis al ili tiun ĉi alegorion, dirante:

4 Kiu el vi, havante cent ŝafojn, kaj perdinte unu el ili, ne forlasas la naŭdek naŭ en la dezerto, kaj iras por serĉi tiun, kiun li perdis, ĝis li trovas ĝin?

5 Kaj trovinte, li metas ĝin sur siajn ŝultrojn, ĝojante.

6 Kaj, reveninte domen, li kunvokas siajn amikojn kaj najbarojn, dirante al ili: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis mian ŝafon, la perditan.

7 Mi diras al vi, ke tiel estos ĝojo en la ĉielo pro unu pekulo, kiu pentas, pli ol pro naŭdek naŭ justuloj, kiuj ne bezonas penton.

8 Aŭ kia virino, havante dek drahmojn, se ŝi perdis unu drahmon, ne ekbruligas lampon kaj balaas la domon kaj serĉas diligente, ĝis ŝi trovas ĝin?

9 Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn amikinojn kaj najbarinojn, dirante: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis la drahmon, kiun mi perdis.

10 Tiel, mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ la anĝeloj de Dio pro unu pekulo, kiu pentas.

11 Kaj li diris: Unu homo havis du filojn;

12 Kaj la pli juna diris al sia patro: Patro, donu al mi la heredotan parton de la havo. Kaj li partigis inter ili siajn vivrimedojn.

13 Kaj post ne multaj tagoj la pli juna, kolektinte ĉion, elmigris al malproksima lando, kaj tie li malŝparis sian havon per diboĉa vivado.

14 Kaj, kiam li estis elspezinta ĉion, forta malsatego okazis en tiu lando, kaj li komencis havi mankon.

15 Kaj li iris kaj aligis sin al unu el la enloĝantoj de tiu lando. Kaj tiu ĉi sendis lin en siajn kampojn por paŝti porkojn.

16 Kaj li deziris plenigi sian ventron per la karoboj, kiujn la porkoj manĝis. Kaj neniu donis al li.

17 Sed, reveninte al si, li diris: Kiom da dungitoj de mia patro havas panon sufiĉege; sed mi tie ĉi pereas pro malsato.

18 Mi leviĝos kaj iros al mia patro kaj diros al li: Patro, mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi;

19 Kaj mi jam ne indas esti nomata via filo. Igu min kiel unu el viaj dungitoj.

20 Kaj li leviĝis kaj iris al sia patro. Sed kiam li estis ankoraŭ malproksime, lia patro vidis lin kaj kortuŝiĝis, kaj kurinte falis sur lian kolon kaj kisadis lin.

21 Kaj la filo diris al li: Patro, mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi, kaj mi ne plu estas inda esti nomata via filo.

22 Kaj diris la patro al siaj servistoj: Alportu rapide la ĉefan robon kaj lin vestu, kaj metu ringon sur lian manon kaj ŝuojn sur liajn piedojn;

23 Kaj alportu la grasigitan bovidon kaj buĉu ĝin, kaj ni manĝu kaj estu gajaj.

24 Ĉar tiu ĉi mia filo estis mortinta kaj reviviĝis, li estis perdita kaj estas trovita. Kaj ili komencis esti gajaj.

25 Sed la pli maljuna filo estis en la kampo, kaj, kiam li venis kaj alproksimiĝis al la domo, li aŭdis muzikon kaj dancojn.

26 Kaj li alvokis unu el la knaboj, kaj demandis lin, kio estas tio.

27 Kaj li diris al li: Via frato venis, kaj via patro buĉis la grasigitan bovidon, ĉar li ricevis lin sana.

28 Sed li koleris kaj ne volis eniri. Kaj la patro elvenis kaj petegis lin.

29 Sed li respondante diris al la patro: Jen tiom da jaroj mi servas al vi, kaj neniam mi malobeis vian ordonon, tamen vi neniam donis al mi kapridon, por ke mi estu gaja kun miaj amikoj.

30 Sed kiam tiu via filo venis, kiu formanĝis vian havon kun publikulinoj, vi buĉis por li la grasigitan bovidon.

31 Kaj li diris al li: Filo, vi estas ĉiam kun mi, kaj ĉio mia estas via.

32 Sed konvenis esti gajaj kaj ĝoji, ĉar tiu ĉi via frato estis mortinta kaj reviviĝis; li estis perdita, kaj estas trovita

Ĉapitro XVI

1 Kaj li diris ankaŭ al siaj disĉiploj: Estis riĉa homo, kiu havis administranton; kaj tiu estis denuncita al li, ke li malŝparas lian havon.

2 Kaj li alvokis lin kaj diris al li: Kio estas, kion mi aŭdas pri vi? Donu al mi konton de via administrado, ĉar vi ne plu povas administradi.

3 Tiam la administranto diris en si: Kion mi faros? ĉar mia sinjoro deprenas al mi la administradon. Fosi mi ne povas, kaj mi hontas peti almozon.

4 Mi decidis, kion mi faros, por ke, forpelitan el la administrado, oni akceptu min en siajn domojn.

5 Kaj alvokinte al si ĉiun el la ŝuldantoj de sia sinjoro, li diris al la unua: Kiom vi ŝuldas al mia sinjoro?

6 Kaj li diris: Cent mezurojn da oleo. Kaj li diris al li: Prenu vian kalkulon kaj tuj sidiĝu kaj skribu kvindek.

7 Tiam li diris al alia: Kaj kiom vi ŝuldas? Kaj li diris: Cent mezurojn da tritiko. Li diris al li: Prenu vian kalkulon kaj skribu okdek.

8 Kaj tiu sinjoro laŭdis la maljustan administranton,

ĉar li prudente agis: ĉar la filoj de tiu ĉi mondo estas en sia generacio pli prudentaj, ol la filoj de la lumo.

9 Kaj mi diras al vi: Faru al vi amikojn per la mamono de maljusteco, por ke, kiam ĝi mankos, oni akceptu vin en eternajn loĝejojn.

10 Kiu estas fidela en la plej malgranda afero, tiu estas fidela ankaŭ en multo, kaj kiu estas maljusta en la plej malgranda, tiu estas ankaŭ maljusta en multo.

11 Se do vi ne estis fidelaj en la maljusta mamono, kiu konfidos al vi la veran riĉon?

12 Kaj se vi ne estis fidelaj en tio, kio apartenas al alia homo, kiu donos al vi tion, kio estas via propra?

13 Nenia servanto povas servi al du sinjoroj, ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj mamono.

14 Kaj la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis monavidaj, aŭdis ĉion ĉi, kaj ili mokis lin.

15 Kaj li diris al ili: Vi estas tiuj, kiuj sin pravigas antaŭ homoj, sed Dio scias viajn korojn; ĉar kio estas altigita inter homoj, tio estas abomenaĵo antaŭ Dio.

16 La leĝo kaj la profetoj estis ĝis Johano; depost tiu tempo la evangelio de la regno de Dio estas predikata, kaj ĉiu al ĝi sin perforte aligas.

17 Kaj estas pli facile, ke la ĉielo kaj tero forpasu, ol ke unu punkteto de la leĝo falu.

18 Kiu forlasas sian edzinon kaj edzinigas alian, tiu adultas; kaj kiu edzinigas tiun, kiu estas forlasita de sia edzo, tiu adultas.

19 Estis unu riĉulo, kiu estis vestita per purpuro kaj delikata tolo, kaj festis lukse ĉiutage.

20 Kaj apud lia pordego estis kuŝigita almozulo, nomata Lazaro, kiu havis ulcerojn,

21 Kaj deziris esti nutrita per la paneretoj, kiuj falis

de la tablo de la riĉulo ; kaj eĉ venis la hundoj kaj lekis liajn ulcerojn.

22 Kaj okazis, ke la almozulo mortis kaj estis forportita de la anĝeloj en la sinon de Abraham ; la riĉulo ankaŭ mortis kaj estis enterigita.

23 Kaj en la Hadeso li levis siajn okulojn, estante en turmentoj, kaj vidis Abrahamon malproksime kaj Lazaron sur lia sino.

24 Kaj li ekkriis kaj diris : Patro Abraham, kompatu min kaj sendu Lazaron, por ke li trempu en akvon la pinton de sia fingro por malvarmigi mian langon, ĉar mi tre suferas en tiu ĉi flamo.

25 Sed Abraham diris : Filo, memoru, ke vi ricevis viajn bonaĵojn en via vivo, kaj Lazaro simile malbonaĵojn ; sed nun li ricevas konsolon, kaj vi suferas.

26 Kaj, krom ĉio ĉi, staras granda abismo inter ni kaj vi, tiel ke tiuj, kiuj volus iri de tie ĉi al vi, ne povus, nek oni transpasas de tie al ni.

27 Kaj li diris : Tial mi petas, patro, ke vi sendu lin al la domo de mia patro,

28 Ĉar mi havas kvin fratojn, por ke li atestu al ili, por ke ili ne ankaŭ venu en tiun ĉi lokon de turmento.

29 Sed Abraham diris : Ili havas Moseon kaj la profetojn ; ili aŭskultu ilin.

30 Sed li diris : Ne, patro Abraham, sed se unu venos al ili el la mortintoj, ili pentos.

31 Kaj li diris al li : Se ili ne aŭskultas Moseon kaj la profetojn, ili ne kredos eĉ se iu leviĝos el la mortintoj.

Ĉapitro XVII

1 Kaj li diris al siaj disĉiploj : Ne povas esti, ke falpuŝoj ne okazos, sed ve al tiu, per kiu ili okazos !

2 Pli bone estus por tiu, se muela ŝtono pendiĝus

ĉirkaŭ lia kolo, kaj li estus ĵetita en la maron, ol ke li metu falpuŝilon por unu el tiuj ĉi malgranduloj.

3 Gardu vin. Se via frato pekos, admonu lin; kaj se li pentos, pardonu lin.

4 Kaj se li pekos kontraŭ vi sep fojojn en la tago, kaj sep fojojn turniĝos al vi, dirante: Mi pentas; vi lin pardonu.

5 Kaj diris la apostoloj al la Sinjoro: Aldonu al ni fidon.

6 Kaj la Sinjoro diris: Se vi havus fidon kiel semeron de sinapo, vi dirus al tiu ĉi morusarbo: Estu elradikigita kaj enplantita en la maron, kaj ĝi obeus al vi.

7 Sed kiu el vi, havante serviston plugantan aŭ paŝtantan, diros al li, kiam li envenis el la kampo: Tuj venu kaj sidiĝu por manĝi?

8 Ĉu kredeble li ne diros al li: Preparu ion, por ke mi vespermanĝu, kaj zonu vin kaj servu al mi, ĝis mi estos manĝinta kaj trinkinta, kaj poste vi manĝos kaj trinkos.

9 Ĉu li dankas la serviston ĉar li tion faris, kio estis ordonita?

10 Tiel ankaŭ vi, kiam vi ĉion faris, kio estas ordonita al vi, diru: Ni estas senindaj servistoj, ni faris tion, kion ni havis devon fari.

11 Kaj okazis, kiam ili vojiris al Jerusalem, ke li trapasis meze de Samario kaj Galileo.

12 Kaj kiam li eniris en unu vilaĝon, dek lepraj viroj renkontis lin, kiuj staris malproksime.

13 Kaj ili levis la voĉon, dirante: Jesuo, estro, kompatu nin.

14 Kaj vidinte ilin, li diris al ili: Iru kaj montru vin al la pastroj. Kaj okazis, dum ili iris, ke ili fariĝis puraj.

15 Kaj unu el ili, vidinte, ke li resaniĝis, revenis glorante Dion per laŭta voĉo,

16 Kaj falis sur la vizaĝon ĉe liaj piedoj kaj dankis lin. Kaj li estis Samariano.

17 Kaj Jesuo respondante diris: Ĉu ne la dek estis purigitaj? Sed kie estas la naŭ?

18 Ĉu ne troviĝis revenantoj por doni gloron al Dio, krom tiu ĉi fremdulo?

19 Kaj li diris al li: Leviĝu kaj iru, via fido vin savis.

20 Kaj, kiam la Fariseoj demandis al li, kiam venos la regno de Dio, li respondis al ili, dirante: La regno de Dio ne venas kun observado.

21 Nek oni diros: Jen tie ĉi; aŭ: Jen tie; ĉar jen, la regno de Dio interne de vi estas.

22 Kaj li diris al la disĉiploj: Tagoj venos, kiam vi deziros vidi unu el la tagoj de la Filo de la homo, kaj ne vidos.

23 Kaj ili diros al vi: Jen tie! Jen tie ĉi! Nek foriru, nek postsekvu.

24 Ĉar, kiel la fulmo, kiam ĝi fulmas el unu subĉiela flanko, lumas ĝis alia subĉiela flanko, tiel estos la Filo de la homo en sia tago.

25 Sed unue li devas multon suferi, kaj esti malhonorita de tiu ĉi generacio.

26 Kaj, kiel estis en la tagoj de Noa, tiel estos en la tagoj de la Filo de la homo.

27 Oni manĝis, trinkis, edziĝis, edziniĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon, kaj venis la diluvo kaj ekstermis ĉiujn.

28 Same kiel estis en la tagoj de Lot, oni manĝis, trinkis, aĉetis, vendis, plantis, konstruis;

29 Sed en la tago, kiam Lot eliris el Sodom, pluvis fajron kaj sulfuron el la ĉielo kaj ekstermis ĉiujn.

30 Laŭ la sama maniero estos en tiu tago, kiam la Filo de la homo estos malkaŝita.

31 Kiu estos sur la tegmento en tiu tago, kaj liaj havaĵoj en la domo, tiu ne malsupreniru por forporti ilin; kaj, kiu estas sur la kampo, tiu ankaŭ ne revenu.

32 Memoru la edzinon de Lot.

33 Se iu penos gajni sian vivon, tiu malgajnos ĝin; sed se iu ĝin malgajnos, tiu savos ĝin viva.

34 Mi diras al vi: En tiu nokto estos du sur unu lito, unu estos prenita kaj la alia lasita.

35 Du virinoj estos muelantaj kune, unu estos prenita kaj la alia lasita.

36 Du viroj estos sur la kampo; unu estos prenita kaj la alia lasita.

37 Kaj ili respondante diris al li: Kie, Sinjoro? Kaj li diris al ili: Kie estas la kadavro, tien ankaŭ kolektiĝos la agloj.

Ĉapitro XVIII

1 Kaj li parolis alegorion al ili pri tio, ke oni devas ĉiam preĝi kaj ne laciĝi,

2 Dirante: En unu urbo estis juĝisto, kiu nek timis Dion, nek konsideris homon.

3 Kaj estis vidvino en tiu urbo, kaj ŝi venadis al li, dirante: Faru por mi juĝon kontraŭ mia malamiko.

4 Kaj li ne volis dum kelka tempo, sed poste li diris en si: Kvankam mi nek timas Dion, nek konsideras homon,

5 Tamen, tial, ke tiu ĉi vidvino ĝenas min, mi faros por ŝi juĝon, por ke ŝi ne per sia ĉiama venado malfortigu min.

6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion diras la maljusta juĝisto.

7 Kaj ĉu Dio ne faros juĝon por siaj elektitoj, kiuj tage kaj nokte krias al li, kvankam li longe pri ili paciencas?

8 Mi diras al vi: Rapide li faros por ili juĝon. Tamen,

kiam venos la Filo de la homo, ĉu li trovos la fidon sur la tero?

9 Kaj li parolis la jenan alegorion ankaŭ por kelkaj, kiuj fidis al si, ke ili estas justuloj, kaj malestimis la ceterajn.

10 Du homoj supreniris en la templon por preĝi, la unua Fariseo kaj la alia impostisto.

11 La Fariseo starante preĝis kun si jene: Ho, Dio, mi vin dankas, ke mi ne estas kiel ceteraj homoj, rabemaj, maljustaj, adultemaj, nek eĉ kiel tiu ĉi impostisto.

12 Mi fastas dufoje en semajno. Mi donas dekonaĵojn el ĉio, kion mi akiras.

13 Sed la impostisto, starante malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo, sed frapis sur la brusto, dirante: Ho, Dio, estu favora al mi pekulo.

14 Mi diras al vi: Tiu ĉi malsupreniris domen pravigita pli ol tiu; ĉar ĉiu, kiu altigas sin, estos humiligita, sed kiu humiligas sin, tiu estos altigita.

15 Kaj oni alportis al li ankaŭ siajn infanetojn, por ke li tuŝu ilin; kaj la disĉiploj vidinte foradmonis ilin.

16 Sed Jesuo ilin alvokis, dirante: Lasu la infanojn veni al mi, kaj ne malhelpu ilin, ĉar el tiaj estas la regno de Dio.

17 Vere mi diras al vi: Se iu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu neniel eniros ĝin.

18 Kaj unu el la registaro demandis al li, dirante: Bona Majstro, kion farinte, mi heredos eternan vivon?

19 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona? Neniu estas bona krom unu, nome Dio.

20 Vi scias la ordonojn: Ne adultu, ne mortigu, ne ŝtelu, ne malvere atestu, honoru vian patron kaj patrinon.

21 Kaj li diris: Ĉion ĉi mi observis el mia juneco.

22 Kaj Jesuo aŭdinte diris al li : Ankoraŭ unu mankon vi havas. Vendu ĉion, kion vi posedas, kaj disdonu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo, kaj venu, sekvu min.

23 Sed, aŭdinte tion, li fariĝis tre malĝoja, ĉar li estis tre riĉa.

24 Kaj Jesuo, lin rigardante, diris : Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio !

25 Estas pli facile por kamelo iri tra trueto de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio.

26 Kaj tiuj, kiuj tion aŭdis, diris : Kiu do povos esti savita ?

27 Sed li diris : Aferoj nefareblaj ĉe homoj estas fareblaj ĉe Dio.

28 Kaj Petro diris : Jen, ni forlasis niajn propraĵojn kaj sekvis vin.

29 Kaj li diris al ili : Vere mi diras al vi : Estas neniu, kiu forlasis domon, aŭ edzinon, aŭ fratojn, aŭ gepatrojn, aŭ infanojn pro la regno de Dio,

30 Kiu ne ricevos multoble pli multe en tiu ĉi tempo, kaj en la venonta mondo vivon eternan.

31 Kaj vokinte al si la dek du, li diris al ili : Jen, ni supreniras Jerusalemon, kaj ĉio skribita per la profetoj estos plenumita al la Filo de la homo.

32 Ĉar li estos transdonita al la nacianoj kaj mokita kaj perfortita kaj surkraĉita ;

33 Kaj ili skurĝos kaj mortigos lin, kaj en la tria tago li releviĝos.

34 Kaj ili komprenis nenion el ĉio ĉi, kaj tiu ĉi parolo estis kaŝita for de ili, kaj ili ne metis signifon al la diroj.

35 Kaj okazis, kiam li alproksimiĝis al Jeriĥo, ke unu blindulo sidis flanke de la vojo, petante almozojn.

36 Kaj, aŭdinte popolamason preterirantan, li demandis, kio ĝi estas.

37 Kaj oni diris al li, ke Jesuo Nazaretano preteriras.

38 Kaj li kriis, dirante: Jesuo, filo de David, kompatu min.

39 Kaj la antaŭirantoj admonis lin, ke li silentu; sed li des pli forte kriis: Ho, filo de David, kompatu min!

40 Kaj Jesuo haltis kaj ordonis alkonduki lin; kaj, kiam li alproksimiĝis, li lin demandis:

41 Kion vi volas, ke mi faru al vi? Kaj li diris: Sinjoro, ke mi ricevu vidadon.

42 Kaj Jesuo diris al li: Ricevu vidadon; via fido vin savis.

43 Kaj li tuj ekvidadis, kaj sekvis lin, glorante Dion; kaj la tuta popolo, vidinte tion, donis laŭdon al Dio.

Ĉapitro XIX

1 Kaj li eniris kaj estis pasanta tra Jeriĥo.

2 Kaj jen viro nomata Zakĥeo, kaj li estis ĉefimpostisto, kaj li estis riĉa.

3 Kaj li penis vidi Jesuon, kia homo li estas, kaj li ne povis pro la homamaso, ĉar li estis malgranda je kresko.

4 Kaj antaŭkurinte antaŭen, li supreniris en sikomorarbon, por vidi lin, ĉar li estis preterpasonta tie.

5 Kaj kiam Jesuo venis al la loko, li suprenrigardis kaj diris al li: Zakĥeo, rapidu malsupreniri, ĉar hodiaŭ mi devas loĝi en via domo.

6 Kaj li rapidis malsupreniri, kaj akceptis lin ĝoje.

7 Kaj ĉiuj vidintaj murmuris, dirante: Ĉe pekulo li eniris por gasti.

8 Kaj Zakĥeo starante diris al la Sinjoro: Jen, la duonon de miaj posedaĵoj, Sinjoro, mi donacas al la

malriĉuloj, kaj, se el iu mi maljuste eldevigis ion, mi redonas kvaroblon.

9 Kaj Jesuo diris al li: Hodiaŭ venis savo al tiu ĉi domo, ĉar li ankaŭ estas filo de Abraham.

10 Ĉar venis la Filo de la homo por serĉi kaj savi la perditaĵon.

11 Kaj, kiam oni aŭdis tion, li plue parolis alegorion, ĉar li estas proksime al Jerusalem, kaj oni supozas, ke baldaŭ la regno de Dio estas aperonta.

12 Li do diris: Unu nobelulo vojaĝis en malproksiman landon, por ricevi al si regnon, kaj reveni.

13 Kaj vokinte al si dek siajn servistojn, li donis al ili dek funtojn kaj diris al ili: Negocadu ĝis mi revenos.

14 Sed liaj regnanoj malamis lin, kaj sendis delegitaron post li, dirante: Ni ne volas, ke tiu homo reĝu super ni.

15 Kaj okazis, kiam li revenis, ricevinte la regnon, ke li ordonis voki al si tiujn servistojn, al kiuj li donis la monon, por ke li sciiĝu, kiom ili pernegocis.

16 Kaj venis la unua, kaj diris: Sinjoro, via funto produktis ankaŭ dek funtojn.

17 Kaj li diris al li: Bonege, bona servisto, ĉar vi estis fidela en plejmalgranda afero, havu aŭtoritaton super dek urboj.

18 Kaj venis la dua, kaj diris: Sinjoro, via funto faris kvin funtojn.

19 Li do diris ankaŭ al tiu: Vi ankaŭ estu super kvin urboj.

20 Kaj la alia venis, kaj diris: Sinjoro, jen via funto, kiun mi konservis flankemetitan en viŝtuko.

21 Ĉar mi timis vin, ĉar vi estas homo severa; vi prenas tion, kion vi ne demetis, kaj rikoltas tion, kion vi ne semis.

22 Li diris al li: El via propra buŝo mi juĝos vin, vi malbona servisto. Vi sciis, ke mi estas homo severa,

kiu prenas tion, kion mi ne demetis, kaj rikoltas tion, kion mi ne semis ;

23 Kaj kial vi ne donis mian monon sur la deponejon ? Tiel, reveninte, mi postulus ĝin kun procento.

24 Kaj li diris al la apudstarantoj : Forprenu al li la funton, kaj donu ĝin al tiu, kiu havas la dek funtojn.

25 (Kaj ili diris al li : Sinjoro, li havas dek funtojn.)

26 Mi diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos donite ; kaj de tiu, kiu ne havas, estos forprenita eĉ tio, kion li havas.

27 Cetere tiujn miajn malamikojn, kiuj ne volis, ke mi reĝu super ili, konduku ĉi tien, kaj mortigu ilin antaŭ mi.

28 Kaj tion dirinte, li ekiris antaŭe, suprenirante al Jerusalem.

29 Kaj okazis, kiam li alproksimiĝis al Betfage kaj Betania, ĉe la monto nomata Olivarba, ke li sendis du el siaj disĉiploj,

30 Dirante : Iru en la jenan vilaĝon, en kiu, enirante, vi trovos azenidon ligitan, sur kiu neniu iam ankoraŭ sidis ; malligu ĝin kaj konduku.

31 Kaj se iu demandos al vi : Kial vi malligas ĝin ? parolu jene : La Sinjoro bezonas ĝin.

32 Kaj la senditoj foriris kaj trovis, ĝuste kiel li diris al ili.

33 Kaj kiam ili malligis la azenidon, ĝiaj posedantoj diris al ili : Kial vi malligas la azenidon ?

34 Sed ili diris : La Sinjoro bezonas ĝin.

35 Kaj ili kondukis ĝin al Jesuo, kaj ĵetinte siajn vestojn sur la azenidon, ili metis Jesuon sur ĝin.

36 Kaj dum li iris, ili sternis siajn vestojn sur la vojo.

37 Kaj kiam li jam alproksimiĝis, malsuprenironte la deklivon de la monto Olivarba, komencis la tuta amaso

de la disĉiploj ĝoji kaj laŭdi Dion per laŭta voĉo por ĉiuj potencaĵoj, kiujn ili vidis;

38 Dirante: Benata estu la Reĝo, kiu venas en la nomo de la Sinjoro; Paco en la ĉielo kaj gloro en la supera alto.

39 Kaj kelkaj Fariseoj el la homamaso diris al li: Majstro, admonu viajn disĉiplojn.

40 Kaj respondante li diris: Mi diras al vi, ke, se tiuj ĉi silentos, la ŝtonoj ekkrios.

41 Kaj, kiam li alproksimiĝis, li rigardis la urbon, kaj ploris pro ĝi,

42 Dirante: Ho, se nur vi scius mem en tiu ĉi tago, la aferojn apartenantajn al paco! sed nun ili estas kaŝitaj for de viaj okuloj.

43 Ĉar venos tagoj sur vin, kiam viaj malamikoj ĉirkaŭbaros vin per palisaro, kaj ronde ĉirkaŭos vin, kaj ĉiuflanke premos vin,

44 Kaj detruos ĝis la tero vin, kaj viajn infanojn en vi, kaj ne lasos en vi ŝtonon super ŝtono pro tio, ke vi ne konis la tempon de via vizitado.

45 Kaj enirinte en la templon, li komencis elpeli la vendantojn,

46 Dirante al ili: Estas skribite: Kaj mia domo estos domo de preĝado; sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj.

47 Kaj li estis instruanta tagon post tago en la templo, sed la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la ĉefoj de la popolo penadis lin pereigi,

48 Kaj ne trovis, kion ili povas fari, ĉar la tuta popolo tre atente aŭskultis lin.

Ĉapitro XX

1 Kaj okazis en unu el la tagoj, dum li instruis la popolon en la templo kaj predikis la evangelion, ke la ĉefpastroj kaj skribistoj venis, kun la pliaĝuloj;

2 Kaj ili ekparolis, dirante al li: Diru al ni, laŭ kia aŭtoritato vi ĉion ĉi faras, aŭ kiu estas tiu, kiu donis al vi tian aŭtoritaton.

3 Kaj respondante li diris al ili: Mi ankaŭ al vi faros demandon, kaj vi diru al mi:

4 La baptado de Johano, ĉu ĝi estis el ĉielo, aŭ el homoj?

5 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El ĉielo, li diros: Kial vi ne kredis lin?

6 Sed se ni respondos: El homoj, la tuta popolo ŝtonmortigos nin, ĉar ili estas konvinkitaj, ke Johano estis profeto.

7 Kaj ili respondis, ke ili ne scias, de kie ĝi estis.

8 Kaj Jesuo diris al ili: Nek mi diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi ĉion.

9 Kaj li komencis paroli la jenan alegorion al la popolo: Unu homo plantis vinberejon kaj luigis ĝin al terkulturistoj, kaj iris en alian landon dum longa tempo.

10 Kaj en la ĝusta tempo li sendis serviston al la terkulturistoj, por ke ili donu al li el la frukto de la vinberejo; sed la terkulturistoj skurĝis lin kaj forpelis lin senhava.

11 Kaj li sendis ankoraŭ alian serviston, kaj lin ankaŭ ili skurĝis kaj en hontinda stato forpelis senhava.

12 Kaj li sendis ankoraŭ trian, kaj lin ankaŭ ili vundis kaj elĵetis.

13 Kaj la sinjoro de la vinberejo diris: Kion mi faru? Mi sendos mian amatan filon; eble ili respektos lin.

14 Sed kiam la terkulturistoj vidis lin, ili diskutis unu kun alia, dirante: Tiu ĉi estas la heredonto; ni lin mortigu, por ke la heredaĵo fariĝu nia.

15 Kaj ili ĵetis lin el la vinberejo kaj mortigis lin. Kion do faros al ili la sinjoro de la vinberejo?

16 Li venos kaj pereigos ĉi tiujn terkulturistojn kaj

donos la vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte tion, ili diris: Ne tiel estu.

17 Sed li, rigardante ilin, diris: Kio do estas tiu ĉi skribitaĵo: Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, tiu fariĝis ŝtono bazangula?

18 Ĉiu, kiu falas sur tiun ŝtonon, estos rompita, sed sur kiun ajn ĝi falos, ĝi tiun polvigos.

19 Kaj la skribistoj kaj ĉefpastroj provis meti manojn sur lin en tiu sama horo, kaj ili timis la popolon; ĉar ili eksciis, ke kontraŭ ili li parolis ĉi tiun alegorion.

20 Kaj ili observis lin, kaj elsendis spionojn, kiuj ŝajnigis sin kvazaŭ justaj, por ke ili ekkaptu lian parolon, celante transdoni lin al la povo kaj aŭtoritato de la reganto.

21 Kaj ili lin demandis, dirante: Majstro, ni scias, ke vi prave parolas kaj instruas, kaj ne akceptas ies personon, sed laŭ vero instruas la vojon de Dio.

22 Ĉu konvenas, ke ni donu tributon al Cezaro, aŭ ne?

23 Sed li eksciis ilian ruzecon, kaj diris al ili:

24 Montru al mi denaron. Kies figuraĵon kaj surskribon ĝi portas? Kaj ili respondis: De Cezaro.

25 Kaj li diris al ili: Tial redonu al Cezaro tion, kio apartenas al Cezaro, kaj al Dio tion, kio apartenas al Dio.

26 Kaj ili ne povis ekkapti la diron antaŭ la popolo, kaj ili miris pri lia respondo, kaj silentis.

27 Kaj venis kelkaj el la Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo, kaj ili demandis lin,

28 Dirante: Majstro, Moseo skribis por ni, ke, se ies frato mortis, havante edzinon, kaj li estas sen infanoj, lia frato prenu la edzinon kaj naskigu idaron por sia frato.

29 Estis do sep fratoj, kaj la unua edziĝis, kaj mortis sen infanoj.

30 Kaj la dua ;

31 Kaj la tria prenis ŝin, kaj same ankaŭ la sep ne lasis infanojn, kaj mortis.

32 Laste la virino ankaŭ mortis.

33 Tial, en la relevi̯go, por kiu el ili la virino estos edzino ? Ĉar la sep havis ŝin kiel edzinon.

34 Kaj Jesuo diris al ili : La filoj de tiu ĉi mondo edzi̯gas kaj edzini̯gas ;

35 Sed kiuj estas ju̯gitaj indaj atingi tiun mondon kaj la relevi̯gon el la mortintoj, tiuj nek edzi̯gas, nek edzini̯gas ;

36 Ĉar ili ne plu povas morti, ĉar ili estas egalaj kun la an̂geloj, kaj estas filoj de Dio, estante filoj de la relevi̯go.

37 Sed, ke la mortintoj estas levataj, Moseo mem montris en la Arbetaĵo, kiam li nomis la Sinjoron Dio de Abraham kaj Dio de Isaak kaj Dio de Jakob.

38 Sed li ne estas Dio de mortintoj, sed Dio de la vivantaj, ĉar ĉiuj vivas al li.

39 Kaj kelkaj el la skribistoj responde diris : Majstro, vi bone diris.

40 Ĉar ili ne plu kura̯is demandi lin pri io.

41 Kaj li diris al ili : Kiel oni diras, ke la Kristo estas filo de David ?

42 Ĉar David mem diras en libro de Psalmoj : La Sinjoro diris al mia Sinjoro : Sidu dekstre de mi,

43 Ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

44 Tial David nomas lin Sinjoro, kaj kiamaniere li estas lia filo ?

45 Kaj dum la tuta popolo aŭskultis, li diris al siaj disĉiploj :

46 Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj volas marŝi en longaj roboj, kaj amas salutojn sur la placoj

kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj;

47 Kiuj forglutas domojn de vidvinoj, kaj por preteksto longe preĝas. Tiuj ĉi ricevos pli abundan kondamnon.

Ĉapitro XXI

1 Kaj ekrigardante li vidis riĉulojn ĵetantajn siajn donacojn en la monkeston.

2 Kaj li vidis unu malriĉan vidvinon enĵetantan tien du moneretojn.

3 Kaj li diris: Vere mi diras al vi: Ĉi tiu malriĉa vidvino enĵetis plimulte ol ĉiuj.

4 Ĉar ĉiuj ĉi el sia superfluo ĵetis en la donacaron, sed ŝi el sia manko ĵetis ĉiun rimedon, kiun ŝi posedis.

5 Kaj, kiam kelkaj parolis pri la templo, ke ĝi estas ornamita per belaj ŝtonoj kaj oferdonoj, li diris:

6 Rilate al ĉi tio, kion vi vidas, tagoj venos, en kiuj ne estos lasita tie ĉi ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos dismovita.

7 Kaj ili demandis lin, dirante: Majstro, kiam do tio okazos? Kaj kia estos la signo, kiam tio ĉi estos okazonta?

8 Kaj li diris: Gardu vin, por ne esti erarigitaj; ĉar multaj venos en mia nomo, dirante: Estas mi; kaj: La tempo proksimiĝis. Ne sekvu ilin.

9 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj ribeladoj, ne estu timigitaj; ĉar tio devas okazi unue, sed la fino ne estos baldaŭ.

10 Tiam li diris al ili: Nacio leviĝos kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ regno;

11 Kaj estos grandaj tertremoj, kaj en diversaj lokoj

malsategoj kaj pestoj, kaj estos teruraĵoj kaj grandaj signoj el la ĉielo.

12 Sed antaŭ ĉio ĉi oni metos manojn sur vin kaj persekutos vin, transdonante vin en la sinagogojn kaj malliberejojn, kaj kondukante vin antaŭ reĝojn kaj regantojn pro mia nomo.

13 Tio fariĝos por vi atesto.

14 Decidu tial en viaj koroj, ne prizorgi antaŭe pri pleda respondo.

15 Ĉar mi donos al vi buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj viaj atakantoj ne povos kontraŭstari nek kontraŭdiri.

16 Sed vi estos perfiditaj eĉ de gepatroj kaj fratoj kaj parencoj kaj amikoj, kaj oni mortigos iujn el vi.

17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo.

18 Kaj eĉ unu haro de viaj kapoj neniel pereos.

19 En via pacienco vi konservos viajn animojn.

20 Sed kiam vi vidos Jerusalemon ĉirkaŭitan de armeoj, tiam sciu, ke ĝia ruiniĝo alproksimiĝis.

21 Tiam, kiuj estas en Judeo, tiuj forkuru al la montoj, kaj, kiuj estas en ĝia mezo, elmigru, kaj, kiuj estas en la kamparo, ne eniru tien.

22 Car tiuj estas tagoj de kondamno, por plenumi ĉion, kio estas skribita.

23 Ve al la gravedaj kaj al la mamnutrantaj en tiuj tagoj! ĉar estos granda manko de vivrimedoj sur la tero kaj kolero kontraŭ tiu ĉi popolo.

24 Kaj ili falos per tranĉo de glavo, kaj iros kaptite en ĉiujn naciojn, kaj Jerusalem estos piedpremita de la nacianoj, ĝis la tempoj de la nacianoj maturiĝos.

25 Kaj estos signoj en suno kaj luno kaj steloj, kaj sur la tero mizero de nacioj konsternitaj pro la muĝado de la maro, kaj la ondegoj;

26 Dum homoj malfortiĝas pro timo kaj pro atendado

de tio, kio venos sur la mondon ; kaj la potencoj de la ĉielo estos skuataj.

27 Kaj tiam oni vidos la Filon de la homo venantan en nubo, kun potenco kaj multe da gloro.

28 Sed kiam tio ĉi komencos okazi, suprenrigardu kaj levu viajn kapojn, ĉar via elaĉeto proksimiĝas.

29 Kaj li parolis alegorion al ili : Rigardu la figarbon kaj ĉiujn arbojn.

30 Kiam ili ekkreskigas foliojn, vi ekvidas kaj scias de vi mem, ke la somero jam estas proksima.

31 Tiel ankaŭ, kiam vi vidos ĉion ĉi okazantan, sciu, ke la regno de Dio estas proksima.

32 Vere mi diras al vi : Tiu ĉi generacio ne forpasos, ĝis ĉio estos plenumita.

33 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.

34 Sed gardu vin, por ke viaj koroj ne estu ŝarĝitaj de trosatiĝo kaj ebrieco kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj tiu tago ne venu al vi subite, kiel kaptilo.

35 Ĉar ĝi survenos al ĉiuj, kiuj loĝas sur la vizaĝo de la tero.

36 Sed viglu en ĉiu tempo, preĝante, ke prosperu al vi saviĝi de ĉio, kio okazos, kaj stari antaŭ la Filo de la homo.

37 Kaj dum la tagoj li estis en la templo instruanta, kaj ĉiunokte li eliris kaj loĝis sur la monto nomata Olivarba.

38 Kaj la tuta popolo venis al li frumatene en la templo por aŭskulti lin.

Ĉapitro XXII

1 Jam alproksimiĝis la festo de macoj, kiu estas nomata la Pasko.

2 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj serĉis, kiamaniere ili povos percigi lin, ĉar ili timis la popolon.

3 Kaj Satano eniris en Judason, nomatan Iskariota, kiu estis el la nombro de la dek du.

4 Kaj li foriris kaj interparolis kun la ĉefpastroj kaj kapitanoj, kiamaniere transdoni lin al ili.

5 Kaj ili ĝojis, kaj konsentis doni al li monon.

6 Kaj li konsentis kaj serĉis okazon por transdoni lin al ili for de la popolamaso.

7 Kaj venis la tago de macoj, kiam la Pasko devis esti oferita.

8 Kaj li sendis Petron kaj Johanon, dirante: Iru kaj pretigu por ni la Paskon, por ke ni manĝu ĝin.

9 Kaj ili diris al li: Kie vi volas, ke ni pretigu?

10 Kaj li diris al ili: Jen, kiam vi eniris en la urbon, vin renkontos homo portanta kruĉon de akvo. Sekvu lin en la domon, en kiun li eniros.

11 Kaj vi diros al la domestro de tiu domo: La Majstro diras: Kie estas la gastoĉambro, en kiu mi manĝos la Paskon kun miaj disĉiploj?

12 Kaj li montros al vi grandan ĉambron aranĝitan; tie pretigu.

13 Kaj ili iris kaj trovis tiel, kiel li diris al ili, kaj ili pretigis la Paskon.

14 Kaj, kiam alvenis la horo, li sidiĝis, kaj la apostoloj kun li.

15 Kaj li diris al ili: Kun deziro mi estas dezirinta manĝi ĉi tiun Paskon kun vi antaŭ ol mi suferos.

16 Ĉar mi diras al vi: Mi ne manĝos ĝin antaŭ ol ĝi estos plenumita en la regno de Dio.

17 Kaj ricevinte kalikon, kaj dankinte, li diris: Tion ĉi prenu kaj dividu inter vi.

18 Ĉar mi diras al vi: Mi ne trinkos de nun el la frukto de la vinberujo, ĝis la regno de Dio venos.

19 Kaj li prenis panon, kaj dankinte li rompis ĝin kaj donis al ili, dirante: Tio ĉi estas mia korpo, kiu estas donita por vi, tion ĉi faru por memorigo pri mi.

20 Kaj la kalikon sammaniere post la vespermanĝo, dirante: Tiu ĉi kaliko estas la nova interligo en mia sango, kiu estas elverŝata por vi.

21 Sed jen, la mano de tiu, kiu perfidas min, estas apud mi sur la tablo.

22 Ĉar la Filo de la homo ja iros, laŭ la antaŭdecido; sed ve al tiu homo, per kiu li estas perfidata!

23 Kaj ili komencis fari demandojn inter si, kiu el ili povas esti tiu, kiu faros tion ĉi.

24 Kaj okazis ankaŭ inter ili konkurado, kiu el ili devas esti la plej granda.

25 Kaj li diris al ili: La reĝoj de la nacianoj faras sin sinjoroj super ili; kaj tiujn, kiuj potencas inter ili, oni nomas Bonfarantoj.

26 Sed vi ne estu tiaj. Sed, kiu estas la pli granda el vi, tiu estu kiel la pli juna, kaj tiu, kiu estas ĉefa, kiel la servanto.

27 Ĉar kiu estas pli granda? La sidanto je manĝo, aŭ la servanto? Ĉu ne estas la sidanto je manĝo? Sed mi estas meze de vi kiel la servanto.

28 Sed vi estas tiuj, kiuj restadis apud mi dum miaj tentoj.

29 Kaj mi difinas por vi regnon, kiel mia Patro difinis por mi;

30 Por ke vi povu manĝi kaj trinki ĉe mia tablo en mia regno, kaj vi sidos sur tronoj, juĝante la dek du gentojn de Izrael.

31 Simon, Simon, jen Satano postulis vin ĉiujn, por kribri kiel tritikon.

32 Sed mi preĝis ankaŭ por vi sola, ke via fido ne

ŝanceliĝu, kaj vi, kiam vi estos konvertita, firmigu viajn fratojn.

33 Kaj li diris al li: Sinjoro, vin mi estas preta akompani eĉ al malliberejo kaj al morto.

34 Kaj li respondis: Mi diras al vi, Petro, la koko ne krios hodiaŭ antaŭ ol vi trifoje malkonfesos, ke vi konas min.

35 Kaj li demandis al ili: Kiam mi elsendis vin sen monujo kaj sako kaj ŝuoj, ĉu io mankis al vi? Kaj ili respondis: Nenio.

36 Kaj li diris al ili: Sed nun, kiu havas monujon, tiu prenu ĝin, kaj simile sakon; kaj kiu ne havas, tiu vendu sian mantelon kaj aĉetu glavon.

37 Ĉar mi diras al vi, ke tio, kio estas skribita, devas esti plenumita pri mi: Kaj li estis kalkulita inter senleĝuloj. Ĉar tio, kio rilatas al mi, havas sian finon.

38 Kaj ili diris: Sinjoro, jen estas du glavoj; kaj li diris al ili: Sufiĉas.

39 Kaj, elirinte, li iris laŭ sia kutimo al la Olivarba monto, kaj la disĉiploj sekvis lin.

40 Kaj, veninte ĝis la loko, li diris al ili: Preĝu, ke vi ne venu en tenton.

41 Kaj li estis disigita de ili proksimume ŝtonĵeton, kaj li genuis kaj preĝis,

42 Dirante: Patro, se vi volas, formetu tiun ĉi kalikon de mi; tamen ne mia volo, sed la via, estu farita.

43 Kaj aperis antaŭ li anĝelo el ĉielo, fortigante lin.

44 Kaj, estante en dolorego, li preĝis pli fervore, kaj estis lia ŝvito kvazaŭ gutoj de sango defalantaj sur la teron.

45 Kaj leviĝinte post la preĝo, li venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj pro malĝojo,

46 Kaj diris al ili: Kial vi dormas? Leviĝu kaj preĝu, ke vi ne venu en tentadon.

47 Dum li ankoraŭ parolis, jen popolamaso ; kaj tiu, kiu estis nomata Judas, unu el la dek du, iris antaŭ ili kaj alproksimiĝis al Jesuo por kisi lin.

48 Sed Jesuo diris al li : Judas, ĉu vi perfidas la Filon de la homo per kiso ?

49 Kaj kiam tiuj, kiuj ĉirkaŭis lin, vidis, kio okazos, ili diris : Sinjoro, ĉu ni frapu per glavo ?

50 Kaj unu el ili frapis la serviston de la ĉefpastro, kaj fortranĉis lian dekstran orelon.

51 Sed Jesuo respondis kaj diris : Permesu tiom. Kaj li tuŝis lian orelon kaj sanigis lin.

52 Kaj Jesuo demandis la ĉefpastrojn kaj kapitanojn de la templo kaj pliaĝulojn, kiuj venis kontraŭ lin : Ĉu vi elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj bastonoj ?

53 Tagon post tago, kiam mi estis ĉe vi en la templo, vi ne etendis la manojn sur min ; sed tiu ĉi estas via horo, kaj la aŭtoritato de mallumo.

54 Kaj ili arestis lin kaj, forkondukinte, enkondukis lin en la domon de la ĉefpastro. Sed Petro sekvis malproksime.

55 Kaj, kiam oni ekbruligis fajron meze de la korto kaj sidis kune, Petro sidis meze de ili.

56 Kaj unu knabino, vidinte lin sidantan en la fajrlumo, kaj atente rigardinte lin, diris :

57 Ĉi tiu ankaŭ estis kun li. Sed li malkonfesis, dirante : Virino, mi ne konas lin.

58 Kaj post nelonge alia vidis lin, kaj diris : Vi ankaŭ estas el ili : sed Petro diris : Homo, mi ne estas.

59 Kaj post la daŭro de unu horo proksimume, alia aserte diris : Laŭ vero, ĉi tiu ankaŭ estis kun li, ĉar li estas Galileano.

60 Sed Petro diris : Homo, mi ne scias, kion vi diras. Kaj tuj, kiam li ankoraŭ parolis, la koko kriis.

61 Kaj la Sinjoro, turninte sin, alrigardis Petron. Kaj Petro ekmemoris la vortojn de la Sinjoro, kiel li diris al li : Antaŭ ol la koko krios hodiaŭ, vi malkonfesos min trifoje.

62 Kaj li eliris kaj ploris pasie.

63 Kaj tiuj, kiuj Jesuon gardis, mokis al li kaj batis lin.

64 Kaj ili blinduligis lin, kaj demandis lin, dirante : Profetu, kiu estas la frapinta vin.

65 Kaj per multaj aliaj insultoj ili parolis kontraŭ li.

66 Kaj tuj kiam tagiĝis, la pliaĝularo de la popolo kunvenis, kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj ili forkondukis lin antaŭ sian sinedrion, kaj diris :

67 Se vi estas la Kristo, diru al ni. Sed li diris al ili : Se mi diros al vi, vi ne kredos.

68 Kaj se mi demandos, vi ne respondos.

69 Tamen, de nun estos la Filo de la homo sidanta ĉe la dekstra mano de la Potenco de Dio.

70 Kaj ili ĉiuj demandis : Ĉu vi do estas la Filo de Dio? Kaj li respondis : Vi diras, ke mi estas.

71 Kaj ili diris : Kial plu ni bezonas atestadon? ĉar ni mem aŭdis el lia propra buŝo.

Ĉapitro XXIII

1 Kaj la tuta ĉeestantaro sin levis kaj kondukis lin antaŭ Pilaton.

2 Kaj ili komencis akuzi lin, dirante : Ni trovis ĉi tiun homon erariganta nian nacion, kaj malpermesanta pagi impostojn al Cezaro, kaj diranta, ke li mem estas Kristo, reĝo.

3 Kaj Pilato demandis lin, dirante : Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj li respondis al li kaj diris : Vi diras.

4 Kaj Pilato diris al la ĉefpastroj kaj popolamasoj : Mi trovas nenian kulpon en tiu ĉi homo.

5 Sed ili insistis, dirante : Li malkvietigas la popolon, instruante tra tuta Judeo kaj, komencante de Galileo, ĝis tie ĉi.

6 Sed kiam Pilato tion aŭdis, li demandis, ĉu la homo estas Galileano.

7 Kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el sub la aŭtoritato de Herodes, li sendis lin al Herodes, kiu ankaŭ ĉeestis en Jerusalem en tiuj tagoj.

8 Sed Herodes, vidinte Jesuon, treege ĝojis, ĉar de longa tempo li deziris vidi lin, ĉar li estis aŭdinta pri li, kaj li esperis vidi ian signaĵon faritan de li.

9 Kaj li demandis lin per multaj vortoj, sed li respondis al li nenion.

10 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj staris, kun forta insisteco kulpigante lin.

11 Kaj Herodes kaj liaj soldatoj malhonoris lin kaj mokis lin, kaj, vestinte lin per brila robo, li resendis lin al Pilato.

12 Kaj Herodes kaj Pilato fariĝis amikoj unu kun la alia en tiu tago mem ; ĉar antaŭe ili havis malamon inter si.

13 Kaj Pilato, kunvokinte la ĉefpastrojn kaj la regantojn kaj la popolon,

14 Diris al ili : Vi estas alkondukintaj antaŭ min ĉi tiun homon, kiel erarigantan la popolon, kaj jen, mi, ekzameninte lin antaŭ vi, trovis nenian kulpon en tiu ĉi homo, rilate tion, pri kio vi akuzas lin.

15 Nek Herodes ankaŭ, ĉar li resendis lin al ni ; kaj jen, nenio inda je morto estas farita de li.

16 Tial mi skurĝos lin kaj liberigos lin.

17 Ĉar li devis liberigi unu al ili dum la festo.

18 Sed amase ili kriis, dirante : Forigu lin, kaj liberigu al ni Barabason ;

19 Kiu pro ribelado farita en la urbo, kaj pro mortigo, estis ĵetita en malliberejon.

20 Kaj Pilato, dezirante liberigi Jesuon, denove parolis al ili;

21 Sed ili laŭte kriis, dirante: Krucumu, krucumu lin.

22 Kaj la trian fojon li diris al ili: Kial? Kion malbonan faris ĉi tiu? Mi trovis en li nenion indan je morto; mi do skurĝos lin kaj liberigos lin.

23 Sed ili insistis per grandaj krioj, postulante krucumi lin, kaj iliaj krioj superfortis.

24 Kaj Pilato donis juĝon, ke fariĝu ilia postulo.

25 Kaj li liberigis tiun, kiu pro ribelado kaj mortigo estis ĵetita en malliberejon, kiun ili postulis; sed Jesuon li transdonis al ilia volo.

26 Kaj, kiam oni forkondukis lin, oni kaptis Simonon Kirenanon, venantan el la kamparo, kaj metis sur lin la krucon, por porti ĝin post Jesuo.

27 Kaj sekvis lin granda popolamaso, kaj virinoj, kiuj priĝemis kaj priploris lin.

28 Sed Jesuo, turninte sin al ili, diris: Filinoj de Jerusalem, ne ploru pro mi, sed ploru pro vi kaj pro viaj infanoj.

29 Ĉar jen venas tagoj, kiam oni diros: Feliĉaj la senfruktaj, kaj ventroj, kiuj ne naskis, kaj mamoj, kiuj ne nutris.

30 Tiam oni komencos diri al la montoj: Falu sur nin, kaj al la montetoj: Kaŝu nin.

31 Ĉar se oni tiel agas en la suka ligno, kiel oni agos en la seka?

32 Kaj estis kondukataj ankaŭ aliaj du kun li, krimuloj, por esti mortigitaj.

33 Kaj, kiam ili alvenis al la loko nomata Kranio, tie ili krucumis lin kaj la krimulojn, unu dekstre kaj la alian maldekstre.

34 Kaj Jesuo diris: Patro, pardonu al ili, ĉar ili ne scias, kion ili faras. Kaj partigante liajn vestojn inter si, ili ĵetis lotojn.

35 Kaj la popolo staris rigardanta. Kaj la regantoj ankaŭ mokis lin, dirante: Li savis aliajn, li savu sin mem, se tiu ĉi estas la Kristo de Dio, la elektito.

36 Kaj ŝercis pri li ankaŭ la soldatoj, venante al li kaj prezentante al li vinagron,

37 Kaj dirante: Se vi estas la Reĝo de la Judoj, savu vin.

38 Kaj estis ankaŭ surskribo super li: TIU ĈI ESTAS LA REĜO DE LA JUDOJ.

39 Kaj unu el la pendigitaj krimuloj insultis lin, dirante: Ĉu vi ne estas la Kristo? Savu vin kaj nin.

40 Sed la alia respondis kaj riproĉante lin diris: Ĉu vi ne timas Dion? ĉar vi estas en la sama kondamno.

41 Kaj ni ja juste, ĉar ni ricevas rekompencon merititan de niaj faroj, sed ĉi tiu faris nenion malbonan.

42 Kaj li diris: Jesuo, memoru min, kiam vi venos en vian regnon.

43 Kaj li diris al li: Vere mi diras al vi: Hodiaŭ vi estos kun mi en Paradizo.

44 Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa horo, kaj fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa, ĉar la sunlumo mankis.

45 Kaj la kurteno de la sanktejo ŝiriĝis meze.

46 Kaj Jesuo, kriinte per laŭta voĉo, diris: Patro, en viajn manojn mi transdonas mian spiriton. Kaj, tion dirinte, li elspiris.

47 Kaj, kiam la centestro vidis la okazintaĵon, li gloris Dion, dirante: Certe tiu ĉi estis justulo.

48 Kaj ĉiuj popolamasoj, kiuj kunvenis al tiu ĉi spektaklo, kiam ili vidis la okazintaĵojn, reiris frapante al si la brustojn.

49 Kaj ĉiuj liaj konatuloj kaj la virinoj, kiuj sekvis lin el Galileo, staris malproksime, vidante ĉi tiujn aferojn.

50 Kaj jen, viro nomata Josef, kiu estis konsilano, viro bona kaj justa,

51 (Li ne estis konsentinta al ilia intenco kaj agado), el Arimateo, urbo de la Judoj, kiu atendis la regnon de Dio;

52 Ĉi tiu, irinte al Pilato, petis la korpon de Jesuo.

53 Kaj li deprenis ĝin kaj envolvis ĝin en tolaĵo, kaj kuŝigis lin en tombo elhakita el ŝtono, kie neniu antaŭe kuŝis.

54 Kaj estis la tago de la Preparado, kaj la sabato eklumis.

55 Kaj la virinoj, kiuj venis kun li el Galileo, postsekvis kaj vidis la tombon, kaj kiamaniere la korpo estis metita.

56 Kaj ili reiris, kaj preparis aromaĵojn kaj ŝmiraĵojn. Kaj sabate ili ripozis laŭ la ordono.

Ĉapitro XXIV

1 Kaj la unuan tagon de la semajno, je frua tagiĝo, tiuj virinoj venis al la tombo, alportante la aromaĵojn, kiujn ili preparis.

2 Kaj ili trovis la ŝtonon forrulita de la tombo.

3 Kaj enirinte ili ne trovis la korpon de la Sinjoro Jesuo.

4 Kaj okazis, dum ili embarasiĝis pri tio, jen, du viroj staris apud ili en vestoj brile lumantaj.

5 Kaj dum ili timis kaj teren klinis siajn vizaĝojn, tiuj demandis ilin: Kial vi serĉas la vivanton inter la mortintoj?

6 Li ne estas tie ĉi, sed leviĝis; memoru, kiamaniere li parolis al vi, kiam li estis ankoraŭ en Galileo,

7 Dirante : La Filo de la homo devas esti transdonita en la manojn de pekuloj kaj esti krucumita, kaj la trian tagon releviĝi.

8 Kaj ili rememoris liajn vortojn.

9 Kaj, reveninte de la tombo, ili rakontis ĉion ĉi al la dek unu kaj al ĉiuj ceteraj.

10 Kaj ili estis Maria Magdalena, kaj Joana, kaj Maria patrino de Jakobo ; kaj la ceteraj virinoj kun ili rakontis tion ĉi al la apostoloj.

11 Kaj tiuj ĉi vortoj ŝajnis ĉe ili kiel babilado, kaj ili malkredis al la virinoj.

12 Sed Petro sin levis kaj kuris al la tombo, kaj kliniĝinte vidis la tolaĵojn solajn, kaj li foriris, mirante en si pri tio, kio okazis.

13 Kaj jen, du el ili estis irantaj tiun saman tagon al vilaĝo nomata Emaus, kiu estas malproksimę de Jerusalem ĉirkaŭ dek unu kilometroj.

14 Kaj ili interparolis inter si pri ĉio ĉi, kio okazis.

15 Kaj okazis, dum ili faris interparolon kaj demandojn inter si, ke Jesuo mem alproksimiĝis kaj kuniris kun ili.

16 Sed iliaj okuloj estis malhelpataj tiel, ke ili ne rekonis lin.

17 Kaj li diris al ili : Kiaj vortoj estas tiuj, kiujn vi interŝanĝas marŝante ? Kaj ili haltis kun malgaja mieno.

18 Kaj unu el ili nomata Kleopas, respondante, diris al li : Ĉu vi sola loĝas en Jerusalem kaj ne scias tion, kio tie okazis dum ĉi tiuj tagoj ?

19 Kaj li demandis ilin : Kion ? Kaj ili respondis : Pri Jesuo Nazaretano, kiu estis profeto potenca age kaj parole antaŭ Dio kaj la tuta popolo,

20 Kaj kiel la ĉefpastroj kaj niaj regantoj transdonis lin por esti kondamnita al morto, kaj krucumis lin.

21 Sed ni esperis, ke li estas tiu, kiu elaĉetos Izraelon ;

kaj plie, krom ĉio ĉi, hodiaŭ estas la tria tago, de kiam tiuj aferoj okazis.

22 Ankaŭ mirigis nin kelkaj virinoj el inter ni, kiuj estis frumatene apud la tombo,

23 Kaj ne trovinte lian korpon, revenis, dirante, ke ili ankaŭ vidis vizion de anĝeloj, kiuj diris, ke li vivas.

24 Kaj kelkaj el nia kunularo iris al la tombo, kaj trovis tiel, kiel diris la virinoj, sed lin ili ne vidis.

25 Kaj li diris al ili : Ho, nesciuloj, kaj kore malrapidaj por kredi ĉion, kion la profetoj antaŭparolis.

26 Ĉu ne devis la Kristo suferi ĉion ĉi, kaj eniri en sian gloron ?

27 Kaj komencante de Moseo kaj de ĉiuj profetoj, li klarigis al ili el ĉiuj Skriboj la dirojn pri si mem.

28 Kaj ili alproksimiĝis al la vilaĝo, kien ili iris, kaj li ŝajnigis al ili ķvazaŭ li pluen iros.

29 Kaj ili devigis lin, dirante : Restu ĉe ni, ĉar estas preskaŭ vespere, kaj la tago jam malkreskas. Kaj li eniris por resti ĉe ili.

30 Kaj okazis, kiam li sidis kun ili je manĝo, ke li prenis panon kaj benis ĝin kaj rompinte donis al ili.

31 Kaj iliaj okuloj estis malfermitaj, kaj ili ekkonis lin, kaj li fariĝis nevidebla por ili.

32 Kaj ili diris unu al alia : Ĉu ne estis nia koro brulanta en ni dum li parolis kun ni sur la vojo, dum li klarigis la Skribojn ?

33 Kaj leviĝinte en tiu sama horo, ili reiris Jerusalemon, kaj trovis la dek unu kunvenintaj, kun siaj kunuloj, kaj dirantaj :

34 La Sinjoro vere leviĝis, kaj aperis al Simon.

35 Kaj ili rakontis tion, kio okazis sur la vojo, kaj kiamaniere li estis ekkonigita al ili en la rompo de pano.

36 Kaj dum ili priparolis tion ĉi, li mem staris meze de ili, kaj diris al ili : Paco al vi.

37 Sed ili, terurite kaj timigite, kredis, ke ili vidas spiriton.

38 Kaj li diris al ili: Kial vi maltrankviliĝas? kaj kial diskutoj leviĝas en viaj koroj?

39 Vidu miajn manojn kaj miajn piedojn, ke estas mi mem; palpu min kaj vidu; ĉar spirito ne havas karnon kaj ostojn, kiel vi vidas min havantan.

40 Kaj, ĉi tion dirinte, li montris al ili siajn manojn kaj siajn piedojn.

41 Kaj dum ili ankoraŭ malkredis pro ĝojo, kaj miris, li demandis ilin: Ĉu vi havas nutron tie ĉi?

42 Kaj ili donis al li pecon de rostita fiŝo.

43 Kaj li prenis kaj manĝis antaŭ ili.

44 Kaj li diris al ili: Tiuj ĉi estas miaj vortoj, kiujn mi parolis al vi kiam mi ankoraŭ estis ĉe vi, ke ĉio devas esti plenumita, kio estas skribita en la leĝo de Moseo, kaj la profetoj, kaj la psalmoj, pri mi.

45 Tiam li malfermis ilian menson, por kompreni la Skribojn.

46 Kaj li diris al ili: Tiel estas skribite, ke la Kristo devas suferi, kaj leviĝi el la mortintoj la trian tagon;

47 Kaj ke pento kaj formetado de pekoj estu predikataj en lia nomo al ĉiuj nacioj, komencante ĉe Jerusalem.

48 Vi estas atestantoj pri tio ĉi.

49 Kaj jen, mi elsendos la promeson de mia Patro sur vin; sed restu en la urbo, ĝis vi estos vestitaj per potenco de supre.

50 Kaj li elkondukis ilin ĝis apud Betania, kaj levinte siajn manojn, li benis ilin.

51 Kaj okazis, dum li benis ilin, ke li foriĝis de ili kaj estis suprenportita en la ĉielon.

52 Kaj ili, adorinte lin, revenis Jerusalemon kun granda ĝojo;

53 Kaj estis konstante en la templo, benante Dion.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA JOHANO

Ĉapitro I

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la Vorto estis Dio.
2 Tiu estis en la komenco kun Dio.
3 Ĉio fariĝis per li, kaj aparte de li fariĝis nenio, kio fariĝis.
4 En li estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo de la homoj.
5 Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ne tenis ĝin.
6 Estis homo, sendita de Dio, kies nomo estis Johano.
7 Tiu venis kiel atestanto, por atesti pri la lumo, por ke ĉiuj per li kredu.
8 Ne estis li la lumo, sed li venis por atesti pri la lumo.
9 Tiu estis la vera lumo, kiu lumas al ĉiu homo venanta en la mondon.
10 Tiu ĉi estis en la mondo, kaj la mondo per li fariĝis, kaj la mondo ne konis lin.
11 Li venis al siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj ne akceptis lin.
12 Sed al ĉiuj, kiuj akceptis lin, li donis la rajton fariĝi filoj de Dio, al la kredantoj je lia nomo ;
13 Kiuj naskiĝis nek el sango, nek el volo de karno, nek el volo de viro, sed el Dio.
14 Kaj la Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni vidis lian gloron, gloron kvazaŭ de la sole naskita de la Patro, plena je graco kaj vero.
15 Johano atestas pri li, kaj krias, dirante : Jen, estis

ĉi tiu, pri kiu mi diris: Kiu venas post mi, tiu iĝas antaŭ mi, ĉar li estis antaŭ mi.

16 Ĉar el lia pleneco ni ĉiuj ricevis, kaj gracon post graco.

17 Ĉar la leĝo estis donita per Moseo; la graco kaj la vero fariĝis per Jesuo Kristo.

18 Neniu iam vidis Dion; la solenaskita Filo, kiu estas en la sino de la Patro, tiu deklaris lin.

19 Kaj jen estas la atesto de Johano, kiam la Judoj sendis al li pastrojn kaj Levidojn el Jerusalem por demandi lin: Kiu vi estas?

20 Kaj li konfesis kaj ne kaŝis; kaj li konfesis: Mi ne estas la Kristo.

21 Kaj ili demandis lin: Kio do? Ĉu vi estas Elija? Kaj li diras: Mi ne estas. Ĉu vi estas la profeto? Kaj li respondis: Ne.

22 Tiam ili diris al li: Kiu vi estas? por ke ni donu respondon al niaj sendintoj. Kion vi diras pri vi mem?

23 Li diris: Mi estas voĉo de krianto en la dezerto: Rektigu la vojon de la Sinjoro, kiel diris la profeto Isaja.

24 Kaj tiuj estis senditaj de la Fariseoj.

25 Kaj ili demandis lin, kaj diris al li: Kial do vi baptas, se vi ne estas la Kristo, nek Elija, nek la profeto?

26 Johano respondis al ili, dirante: Mi baptas per akvo; meze de vi staras tiu, kiun vi ne konas,

27 Kiu venas post mi, la rimenon de kies ŝuo mi ne estas inda malligi.

28 Tio okazis en Betania trans Jordano, kie estis Johano baptadanta.

29 La morgaŭan tagon li vidas Jesuon venantan al li, kaj diras: Jen la ŝafido de Dio, kiu forportas la pekon de la mondo.

30 Jen estas tiu, pri kiu mi diris: Post mi venas viro, kiu iĝas antaŭ mi, ĉar li estis antaŭ mi.

31 Kaj mi ne konis lin, sed por ke li estu montrita al Izrael, tial mi venis baptante per akvo.

32 Kaj Johano atestis, dirante: Mi vidis la Spiriton malsuprenirantan de la ĉielo kiel kolombo, kaj ĝi resits sur li.

33 Kaj mi ne konis lin; sed, kiu sendis min por bapti per akvo, tiu diris al mi: Sur kiun vi vidos la Spiriton malsuprenirantan kaj restantan sur li, tiu estas la baptanta en la Sankta Spirito.

34 Kaj mi vidis kaj atestis, ke tiu ĉi estas la Filo de Dio.

35 Denove la morgaŭan tagon Johano staris, kaj du el liaj disĉiploj;

36 Kaj rigardante Jesuon promenantan, li diras: Jen la Ŝafido de Dio!

37 Kaj la du disĉiploj aŭdis lin paroli kaj sekvis Jesuon.

38 Kaj Jesuo sin turnis kaj vidis ilin sekvantajn kaj diris al ili: Kion vi serĉas? Kaj ili diris al li: Rabeno, (tio, interpretite, estas Majstro) kie vi loĝas?

39 Li diras al ili: Venu kaj vi vidos. Ili do venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj ili restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ la deka horo.

40 Unu el la du, kiuj aŭdis Johanon kaj sekvis lin, estis Andreo la frato de Simon Petro.

41 Tiu unue trovas sian propran fraton Simonon, kaj diras al li: Ni trovis la Mesian (tio estas, interpretite, Kristo).

42 Li kondukis lin al Jesuo. Jesuo rigardis lin, kaj diris: Vi estas Simon, filo de Jona; vi estos nomata Kefas (tio estas, interpretite, Petro).

43 La morgaŭan tagon li volis foriri en Galileon, kaj trovas Filipon, kaj Jesuo diris al li: Sekvu min.
44 Kaj Filipo estis el Betsaida, la urbo de Andreo kaj Petro.
45 Filipo trovas Natanaelon kaj diras al li: Ni trovis tiun, pri kiu Moseo en la leĝo, kaj la profetoj, skribis, Jesuon el Nazaret, filon de Josef.
46 Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona povas esti el Nazaret? Filipo diris al li: Venu kaj vidu.
47 Jesuo vidis Natanaelon venantan al li, kaj diris pri li: Jen vera Izraelido, en kiu ne estas trompeco.
48 Natanael diris al li: Per kio vi konas min? Jesuo respondis kaj diris al li: Antaŭ ol Filipo vokis vin, kiam vi estis sub la figarbo, mi vidis vin.
49 Natanael respondis kaj diris al li: Rabeno, vi estas la Filo de Dio; vi estas Reĝo de Izrael!
50 Jesuo respondis kaj diris al li: Ke mi diris al vi: Mi vidis vin sub la figarbo, ĉu pro tio vi kredas? Vi vidos pli grandajn aferojn ol tion ĉi.
51 Kaj li diras al li: Vere, vere, mi diras al vi, vi vidos la ĉielon malfermitan kaj la anĝelojn de Dio suprenirantajn kaj malsuprenirantajn sur la Filon de la homo.

Ĉapitro II

1 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea, kaj la patrino de Jesuo ĉeestis tie.
2 Jesuo ankaŭ estis invitita kaj liaj disĉiploj al la edziĝo.
3 Kaj, kiam la vino mankis, la patrino de Jesuo diris al li: Oni ne havas vinon.
4 Kaj Jesuo diris al ŝi: Kio estas inter mi kaj vi, virino? Mia horo ankoraŭ ne venis.

5 Lia patrino diris al la servantoj : Kion ajn li diros al vi, tion faru.

6 Kaj estis tie ses akvokuvoj ŝtonaj, metitaj laŭ la purigo de la Judoj, enhavantaj po ĉirkaŭ cent litroj.

7 Jesuo diris al ili : Plenigu la akvokuvojn per akvo. Kaj oni plenigis ilin ĝis la rando.

8 Kaj li diras al ili : Ĉerpu nun, kaj alportu al la festenestro. Kaj oni alportis.

9 Kiam la festenestro gustumis la akvon, nun fariĝintan vino, kaj ne sciis, de kie ĝi estas (sciis tamen la servantoj, kiuj ĉerpis la akvon), la festenestro alvokis la fianĉon,

10 Kaj diris al li : Ĉiu homo prezentas unue la bonan vinon, kaj, kiam oni jam drinkis, tiam la malpli bonan, sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun.

11 Tiun ĉi komencon de signaĵoj Jesuo faris en Kana Galilea kaj elmontris sian gloron, kaj liaj disĉiploj kredis je li.

12 Post tio li malsupreniris al Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj liaj fratoj kaj disĉiploj ; kaj tie ili restis ne multajn tagojn.

13 Kaj la Pasko de la Judoj proksimiĝis, kaj Jesuo supreniris al Jerusalem.

14 Kaj li trovis en la templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidantajn ;

15 Kaj farinte skurĝon el ŝnuretoj, li pelis ĉiujn for de la templo, ŝafojn kaj bovojn ; kaj elŝutis la monerojn de la monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn ;

16 Kaj al la vendistoj de la kolomboj li diris : Forportu ilin de tie ĉi ; ne faru la domon de mia Patro domo de komerco.

17 La disĉiploj rememoris, ke estis skribite : Fervoro pri via domo min konsumis.

18 La Judoj do respondis kaj diris al li : Kian signon vi montras al ni, ĉar vi faras tion ?

19 Respondis Jesuo kaj diris al ili : Detruu tiun ĉi sanktejon, kaj mi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj.

20 La Judoj diris : Kvardek ses jarojn tiu ĉi sanktejo estis konstruata ; ĉu vi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj ?

21 Sed li parolis pri la sanktejo de sia korpo.

22 Tial, kiam li estis levita el la mortintoj, la disĉiploj rememoris, ke li diris tion ; kaj ili kredis la Skribon kaj la vorton, kiun Jesuo diris.

23 Kaj, kiam li estis en Jerusalem ĉe la Pasko, dum la festo, multaj kredis je lia nomo, vidante la signaĵojn, kiujn li faris.

24 Sed Jesuo ne konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn,

25 Kaj ne bezonis, ke iu atestu pri la homo, ĉar li mem sciis, kio estas en la homo.

Ĉapitro III

1 Estis homo el la Fariseoj nomata Nikodemo, ĉefo inter la Judoj ;

2 Tiu venis al li nokte, kaj diris al li : Rabeno, ni scias, ke vi estas instruisto veninta de Dio : ĉar neniu povas fari tiujn ĉi signaĵojn, kiujn vi faras, escepte se Dio estas kun li.

3 Jesuo respondis kaj diris al li : Vere, vere, mi diras al vi : Escepte se homo estas denove naskita, li ne povas vidi la regnon de Dio.

4 Nikodemo diris al li : Kiel povas homo naskiĝi, kiam li estas maljuna ? Ĉu li povas eniri denove en la ventron patrinan kaj naskiĝi ?

5 Jesuo respondis : Vere, vere, mi diras al vi, se homo

ne estas naskita el akvo kaj Spirito, li ne povas eniri la regnon de Dio.

6 Tio, kio naskiĝas el la karno, karno estas; kaj tio, kio naskiĝas de la Spirito, spirito estas.

7 Ne miru, ke mi diris al vi: Vi devas esti denove naskitaj.

8 La vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian voĉon vi aŭdas, sed vi ne scias, de kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia estas ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito.

9 Nikodemo respondis kaj diris al li: Kiel povas tio fariĝi?

10 Jesuo respondis kaj diris al li: Vi estas la instruisto de Izrael, kaj ĉu vi ne scias tion?

11 Vere, vere, mi diras al vi: Kion ni scias, tion ni parolas, kaj kion ni vidis, tion ni atestas; kaj vi homoj ne akceptas nian ateston.

12 Se mi aferojn surterajn diris al vi, kaj vi ne estas kredantaj, kiel vi kredos se mi diros enĉielajn?

13 Kaj neniu supreniris en la ĉielon, krom tiu, kiu malsupreniris de la ĉielo, la Filo de la homo, kiu estas en la ĉielo.

14 Kaj, kiel Moseo levis la serpenton en la dezerto, tiel devas la Filo de la homo esti levita;

15 Por ke ĉiu je li kredanta havu eternan vivon.

16 Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke li donis sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas je li, ne pereu, sed havu eternan vivon.

17 Ĉar Dio ne sendis sian Filon en la mondon por juĝi la mondon, sed por ke la mondo per li estu savita.

18 Kiu kredas je li, tiu ne estas juĝata; sed la nekredanto jam estas juĝita, ĉar li ne kredas je la nomo de la solenaskita Filo de Dio.

19 Kaj jen estas la juĝo: ke la lumo venis en la

mondon, kaj la homoj amis la mallumon pli ol la lumon, ĉar iliaj faroj estis malbonaj.

20 Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon, malamas la lumon, kaj ne venas al la lumo, por ke liaj faroj ne estu malaprobitaj.

21 Sed tiu, kiu faras la veron, venas al la lumo, por ke liaj faroj estu montrataj, ke ili estas faritaj en Dio.

22 Pòst tio Jesuo venis kun siaj disĉiploj en la landon Judean, kaj restis tie kun ili kaj baptadis.

23 Johano ankaŭ baptadis en Enon proksima al Salim, ĉar estis tie multe da akvoj ; kaj oni alvenis kaj estis baptitaj.

24 Ĉar Johano ankoraŭ ne estis ĵetita en malliberejon.

25 Fariĝis do diskutado de la disĉiploj de Johano kontraŭ iu el la Judoj pri la puriĝo.

26 Kaj ili venis al Johano kaj diris al li : Rabeno, tiu, kiu estis kun vi trans Jordano, al kiu vi atestis, jen tiu sama baptas, kaj ĉiuj venas al li.

27 Johano respondis kaj diris : Nenion povas homo ricevi, se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo.

28 Vi mem atestas pri mi, ke mi diris : Mi ne estas la Kristo, sed mi estas sendita antaŭ li.

29 Kiu havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo ; sed la amiko de la fianĉo, kiu staras kaj aŭdas lin, tre ĝojas pro la voĉo de la fianĉo ; tiu ĉi do, mia ĝojo, kompletiĝis.

30 Li devas pligrandiĝi, sed mi, malpligrandiĝi.

31 Kiu de supre venas, tiu estas super ĉiuj ; kiu estas el la tero, tiu el la tero estas, kaj el la tero parolas ; kiu venas de la ĉielo, tiu estas super ĉiuj.

32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion li atestas, kaj neniu akceptas lian ateston.

33 Kiu akceptis lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio estas verema.

34 Ĉar tiu, kiun Dio sendis, parolas la vortojn de Dio; ĉar ne laŭmezure li donas la Spiriton.

35 La Patro amas la Filon kaj donis ĉion en lian manon.

36 Kiu kredas je la Filo, tiu havas eternan vivon; sed kiu ne obeas al la Filo, tiu ne vidos vivon, sed la kolero de Dio sur li restas.

Ĉapitro IV

1 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis, ke Jesuo estas faranta kaj baptanta pli multe da disĉiploj, ol Johano,

2 (Kvankam Jesuo mem ne baptadis, sed liaj disĉiploj),

3 Li foriris el Judeo kaj reiris al Galileo.

4 Kaj li devis trairi tra Samario.

5 Li alvenis do al urbo Samaria, nomata Siĥar, apud la terpeco, kiun Jakob donis al sia filo Jozef;

6 Kaj la fonto de Jakob estis tie. Jesuo do, lacigita per sia vojirado sidiĝis tiamaniere apud la fonto. Estis ĉirkaŭ la sesa horo.

7 Venas virino Samaria por ĉerpi akvon; Jesuo diras al ŝi: Donu al mi trinki.

8 Ĉar liaj disĉiploj estis foririntaj en la urbon por aĉeti nutraĵojn.

9 La Samarianino do diras al li: Kiel vi, estante Judo, petas trinki de mi, kiu estas Samarianino? (Ĉar la Judoj ne interrilatas kun la Samarianoj.)

10 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Se vi konus la donacon de Dio, kaj kiu estas tiu, kiu diras al vi: Donu al mi trinki, vi petus lin kaj li donus al vi vivan akvon.

11 La virino diris al li: Sinjoro, vi nenian ĉerpilon

havas, kaj la puto estas profunda; de kie do vi havas tiun vivan akvon?

12 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis al ni la puton, kaj trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj kaj liaj bestoj?

13 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Ĉiu, kiu trinkas el tiu ĉi akvo, denove soifos;

14 Sed kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos al li, tiu neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos al li, fariĝos en li fonto de akvo ŝprucanta supren por eterna vivo.

15 La virino diras al li: Sinjoro, donu al mi tiun ĉi akvon, por ke mi ne soifu plu, kaj ne devu traveni ĉi tien por ĉerpi.

16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku vian edzon kaj revenu ĉi tien.

17 La virino respondis kaj diris al li: Mi ne havas edzon. Jesuo diris al ŝi: Vi prave diris: Mi ne havas edzon;

18 Ĉar vi havis kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun havas, ne estas via edzo; ĉi tion vi diris vere.

19 La virino diris al li: Sinjoro, mi ekvidas, ke vi estas profeto.

20 Niaj patroj adoradis sur tiu ĉi monto; kaj vi diras, ke en Jerusalem estas la loko, kie oni devas adori.

21 Jesuo diris al ŝi: Kredu al mi, virino; la horo venas, kiam nek en tiu ĉi monto, nek en Jerusalem, vi adoros la Patron.

22 Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas; ĉar el la Judoj estas la savo.

23 Sed venas la horo, kaj jam estas, kiam la veraj adorantoj adoros la Patron laŭ spirito kaj vero; ĉar la Patro serĉas tiajn por esti liaj adorantoj.

24 Dio estas Spirito; kaj liaj adorantoj devas adori lin laŭ spirito kaj vero.

25 La virino diras al li : Mi scias, ke la Mesia venas (kiu estas nomata Kristo) ; kiam tiu alestos, li certigos al ni ĉion.

26 Jesuo diras al ŝi : Tiu mi estas, kiu parolas kun vi.

27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj ili miris, ke li parolas kun virino ; tamen neniu diris : Kion vi volas ? aŭ : Kial vi parolas kun ŝi ?

28 La virino do lasis sian akvokruĉon, kaj foriris en la urbon, kaj diras al la homoj :

29 Venu, vidu homon, kiu rakontis al mi ĉion, kion mi faris ; ĉu eble tiu ĉi estas la Kristo ?

30 Ili eliris el la urbo kaj venis al li.

31 Dume, la disĉiploj petis lin dirante : Rabeno, manĝu.

32 Sed li diris al ili : Mi nutraĵon havas manĝi, kiun vi ne konas.

33 Tial la disĉiploj diris inter si : Ĉu iu alportis al li ion manĝi ?

34 Jesuo diris al ili : Mia nutraĵo estas fari la volon de tiu, kiu sendis min, kaj fini lian laboron.

35 Ĉu vi ne diras : Estas ankoraŭ kvar monatoj kaj venas la rikolto ? Jen, mi diras al vi : Levu viajn okulojn kaj rigardu la kampojn, ke ili jam estas blankaj por la rikolto.

36 La rikoltanto ricevas salajron, kaj kolektas frukton por eterna vivo ; por ke ĝoju kune la semanto kaj la rikoltanto.

37 Ĉar en tio ĉi la proverbo estas vera : Unu semas, alia rikoltas.

38 Mi sendis vin por rikolti tion, kion vi ne prilaboris ; aliaj laboris, kaj vi eniris en ilian laboron.

39 Kaj el tiu urbo multaj el la Samarianoj kredis je li pro la diraĵo de la virino, kiu atestis : Li rakontis al mi ĉion, kion mi faris.

40 Kiam do la Samarianoj venis al li, ili petis, ke li restu ĉe ili ; kaj li restis tie du tagojn.

41 Kaj multe plimultaj kredis pro lia vorto ;

42 Kaj diris al la virino : Jam ne pro via diraĵo ni kredas, ĉar ni mem aŭdis lin ; kaj ni scias, ke tiu ĉi estas vere la Savanto de la mondo.

43 Kaj post la du tagoj li foriris de tie en Galileon.

44 Nu, Jesuo mem atestis, ke profeto ne havas honoron en sia propra lando ;

45 Sed, kiam li venis en Galileon, la Galileanoj akceptis lin, ĉar ili jam vidis ĉion, kion li faris en Jerusalem dum la festo ; ĉar ili ankaŭ iris al la festo.

46 Li revenis do en Kanan Galilean, kie li faris la akvon vino. Kaj estis unu kortegano, kies filo estis malsana en Kapernaum.

47 Kiam li aŭdis, ke Jesuo alvenis el Judeo en Galileon, li iris al li kaj petis lin malsupreniri kaj resanigi la filon ; ĉar li preskaŭ estas mortonta.

48 Jesuo do diris al li : Se vi ne vidas signaĵojn kaj mirindaĵojn, vi tute ne kredos.

49 La kortegano diris al li : Sinjoro, malsupreniru antaŭ ol mia fileto mortos.

50 Jesuo diris al li : Foriru, via filo vivas. La homo kredis la vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj foriris.

51 Kiam ankoraŭ li estis malsupreniranta, liaj sklavoj renkontis lin, dirante : Via filo vivas.

52 Li demandis al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis. Ili respondis al li : Hieraŭ, je la sepa horo, la febro forlasis lin.

53 Tial la patro sciis, ke tio estis je tiu sama horo, en kiu Jesuo diris al li : Via filo vivas ; kaj li mem kredis kaj lia tuta domo.

54 Tiun ĉi jam la duan miraklon Jesuo faris, kiam li venis el Judeo en Galileon.

Ĉapitro V

1 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo supreniris al Jerusalem.

2 Estas en Jerusalem apud la ŝafpordo lageto, nomata hebree Betesda, havanta kvin portikojn.

3 En tiuj kuŝis amaso da malsanuloj, blinduloj, lamuloj, velkintoj, kiuj atendis la ekmovon de la akvo ;

4 Ĉar anĝelo de la Sinjoro malsupreniris iafoje en la lageton kaj malkvietigis la akvon ; kiu ajn do unua post la movado de la akvo enpaŝis, tiu resaniĝis, pro kia ajn malsano li suferis.

5 Kaj estis tie homo, kiu estis en sia malforteco tridek ok jarojn.

6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan, kaj sciis, ke li jam de longe malsanas, li diras al li : Ĉu vi volas fariĝi sana ?

7 La malsanulo respondis : Sinjoro, mi havas neniun por enĵeti min en la lageton, kiam la akvo moviĝis, sed, dum mi venas, alia paŝas malsupren antaŭ mi.

8 Jesuo diris al li : Leviĝu, prenu vian liton kaj marŝu.

9 Kaj tuj la homo fariĝis sana kaj prenis sian liton kaj marŝis. Kaj estis la sabato en tiu tago.

10 La Judoj do diris al la resanigito : Estas la sabato, kaj ne konvenas al vi porti vian liton.

11 Li respondis : Tiu, kiu faris min sana, diris al mi : Prenu vian liton kaj marŝu.

12 Ili demandis lin : Kiu estas tiu homo, kiu diris al vi : Prenu kaj marŝu ?

13 La resanigito tamen ne sciis, kiu tiu estas ; ĉar Jesuo estis sin formovinta, pro la tiea popolamaso.

14 Poste Jesuo trovis lin en la templo, kaj diris al li : Jen, vi fariĝis sana ; ne peku plu, por ke io pli malbona ne okazu al vi.

15 La homo foriris kaj diris al la Judoj, ke estas Jesuo, kiu faris lin sana.

16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon pro tio, ke li tion faris en sabato.

17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia Patro ĝis nun laboras, kaj mi laboras.

18 Pro tio ĉi do la Judoj des pli penis mortigi lin, pro tio, ke li ne nur malobservis la sabaton, sed ankaŭ diris, ke Dio estas lia propra Patro, farante sin egala kun Dio.

19 Jesuo do respondis kaj diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: La Filo povas fari per si mem nenion, krom tio, kion li vidas la Patron faranta; ĉar, kion ajn li faras, tion la Filo ankaŭ faras simile.

20 Ĉar la Patro amas la Filon, kaj montras al li ĉion, kion li mem faras; kaj li montros al li farojn pli grandajn ol tio ĉi, por ke vi miru.

21 Ĉar, kiel la Patro levas la mortintojn kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo vivigas, kiujn li volas.

22 Ĉar la Patro juĝas neniun, sed li donis ĉian juĝon al la Filo.

23 Por ke ĉiuj honoru la Filon, same kiel ili honoras la Patron. Kiu ne honoras la Filon, tiu ne honoras la Patron, kiu sendis lin.

24 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas je tiu, kiu sendis min, havas eternan vivon kaj ne venas en juĝon, sed estas pasinta de morto al vivo.

25 Vere, vere, mi diras al vi: La horo venas kaj nun estas, kiam la mortintoj aŭdos la voĉon de la Filo de Dio; kaj la aŭdintoj vivos.

26 Ĉar, kiel la Patro havas vivon en si mem, tiel li donis al la Filo ankaŭ, ke li havu vivon en si mem.

27 Kaj li donis al li la rajton fari juĝon, ĉar li estas la Filo de la homo.

28 Ne miru pro tio ; ĉar la horo venas, kiam ĉiuj, kiuj estas en la tomboj, aŭdos lian voĉon,

29 Kaj eliros ; la farintoj de bono, al releviĝo por vivo ; sed la farintoj de malbono, al releviĝo por juĝo.

30 Mi povas per mi mem fari nenion ; kiel mi aŭdas, tiel mi juĝas ; kaj mia juĝo estas justa, ĉar mi celas ne mian propran volon, sed la volon de mia sendinto.

31 Se mi atestus pri mi mem, mia atesto ne estus vera.

32 Estas alia, kiu atestas pri mi ; kaj mi scias, ke la atesto, kiun li atestas pri mi, estas vera.

33 Vi estas sendintaj al Johano, kaj li estas atestinta pri la vero.

34 Sed la atesto, kiun mi ricevas, ne estas el homo ; tamen mi tiel parolas, por ke vi estu savitaj.

35 Li estis la lampo, kiu brulas kaj lumas ; kaj vi volis ĝoji kelkan tempon pro lia lumo.

36 Sed la atesto, kiun mi havas, estas pli granda ol la atesto de Johano ; ĉar la laboroj, kiujn la Patro donis al mi por fini, tiuj samaj laboroj, kiujn mi faras, atestas pri mi, ke la Patro sendis min.

37 Kaj la Patro, kiu sendis min, atestis pri mi. Vi nek aŭdis iam lian voĉon, nek vidis lian formon.

38 Kaj vi ne havas lian vorton restantan en vi, ĉar vi ne kredas je tiu, kiun li sendis.

39 Vi esploras la Skribojn, ĉar vi opinias, ke en ili vi havas eternan vivon ; kaj ili estas tiuj, kiuj atestas pri mi.

40 Kaj vi ne volas veni al mi, por havi vivon.

41 De homoj mi ne prenas gloron.

42 Sed mi konas vin, ke vi ne havas la amon al Dio en vi.

43 Mi estas veninta en la nomo de mia Patro, kaj vi

ne akceptas min ; se alia venos en sia propra nomo, vi akceptos lin.

44 Kiel vi povas kredi, vi, kiuj prenas gloron unu de alia, kaj la gloron, kiu venas de la sola Dio, vi ne serĉas ?

45 Ne pensu, ke mi kulpigos vin antaŭ la Patro ; estas unu, kiu kulpigas vin, Moseo, al kiu vi esperas.

46 Ĉar, se vi kredus Moseon, vi ankaŭ kredus min, ĉar li skribis pri mi.

47 Sed, se vi ne kredas liajn skriboin, kiel vi kredos miajn vortojn ?

Ĉapitro VI

1 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo, tio estas de Tiberias.

2 Kaj granda popolamaso lin sekvis, ĉar ili vidis la signaĵojn, kiujn li faris por la malsanuloj.

3 Kaj Jesuo supreniris en la monton, kaj tie li sidis kun siaj disĉiploj.

4 Kaj la Pasko, la festo de la Judoj, estis proksima.

5 Jesuo do, levinte siajn okulojn kaj ekvidinte, ke granda popolamaso venas al li, diris al Filipo : De kie ni aĉetos panon, por ke tiuj ĉi manĝu ?

6 Tion li diris provante lin, ĉar li mem sciis, kion li estas faronta.

7 Filipo respondis al li : Pano de ducent denaroj ne sufiĉus por ili, por ke ĉiu iometon ricevu.

8 Unu el liaj disĉiploj, Andreo, frato de Simon Petro, diras al li :

9 Ĉi tie jen knabo, kiu havas kvin hordeajn panojn kaj dŭ malgrandajn fiŝojn, sed kio tio estas por tiom da homoj ?

10 Jesuo diris : Sidigu la homojn. Kaj estis tie

multe da herbo. La viroj do sidiĝis, laŭnombre ĉirkaŭ kvinmil.

11 Kaj Jesuo prenis la panojn kaj, farinte dankon, disdonis al la sidiĝintoj; kaj sammaniere el la fiŝoj tiom, kiom oni volis.

12 Kaj kiam ili satiĝis, li diris al siaj disĉiploj: Kolektu la superrestantajn fragmentojn, por ke nenio perdiĝu.

13 Ili do kolektis ilin, kaj pleniĝis dek du korbojn per la fragmentoj de la kvin hordeaj panoj, kiuj restis laŭtaj de la manĝintoj.

14 Kiam do la homoj vidis la signajon, kiun Jesuo faris, ili diris: Tiu ĉi estas vere la profeto, kiu devis veni en la mondon.

15 Tial Jesuo, ekvidante, ke oni estas venontaj kaj kaptontaj lin por fari lin reĝo, foriris sin denove al la monto, li mem sola.

16 Kaj, kiam vesperiĝis, la disĉiploj malsupreniris al la maro;

17 Kaj enŝipiĝinte, ili estis veturantaj trans la maron al Kapernaum. Kaj jam estis mallume, kaj Jesuo ankoraŭ ne venis al ili.

18 Kaj la maro malsereniĝis per forta vento, kiu blovis.

19 Kiam do ili remis ĉirkaŭ kvin kilometroj, ili ekvidis Jesuon marŝantan sur la akvo, kaj proksimiĝantan al la ŝipo; kaj ili timis.

20 Ŝed li diris al ili: Estas mi; ne timu.

21 Tiam ili volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj la ŝipo albordiĝis tien, kien ili veturis.

22 La morgaŭan tagon, kiam la popolamaso, kiu restis trans la maro, vidis, ke nenia ŝipeto estas tie, krom unu, kaj ke Jesuo ne eniris kun la disĉiploj en la ŝipon, sed la disĉiploj solaj veturis.

23 (Venis tamen ŝipetoj el Tiberias proksime al la

loko, kie oni manĝis la panon, post kiam la Sinjoro faris dankon);

24 Kiam, do, la popolamaso vidis, ke Jesuo ne estas tie, nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ eniris la ŝipetojn kaj veturis al Kapernaum, serĉante Jesuon.

25 Kaj trovinte lin trans la maro, ili diris al li: Rabeno, kiam vi venis ĉi tien?

26 Jesuo respondis al ili kaj diris: Vere, vere, mi diras al vi: Vi serĉas min, ne ĉar vi vidis signaĵojn, sed ĉar vi manĝis el la panoj kaj satiĝis.

27 Ne laboru por la pereema nutraĵo, sed por la nutraĵo, kiu daŭras ĝis eterna vivo, kiun la Filo de la homo donos al vi; ĉar lin Dio la Patro sigelis.

28 Tiam ili diris al li: Kiel ni agu, por ke ni faru la farojn de Dio?

29 Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de Dio, kredi je tiu, kiun li sendis.

30 Ili do diris al li: Kian signaĵon vi montras, por ke ni vidu kaj kredu al vi? Kion vi faras?

31 Niaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kiel estas skribite: Li donis al ili panon el la ĉielo por manĝi.

32 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ne Moseo donis al vi tiun panon el la ĉielo; sed mia Patro donas al vi la veran panon el la ĉielo.

33 Ĉar la pano de Dio estas tiu, kiu malsupreniras de la ĉielo kaj donas vivon al la mondo.

34 Tiam ili diris al li: Sinjoro, ĉiam donu al ni tiun panon.

35 Jesuo diris al ili: Mi estas la pano de vivo; kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas je mi, tiu neniam soifos.

36 Sed mi diris al vi, ke vi estas vidintaj min kaj tamen vi ne kredas.

37 Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj tiun, kiu venas al mi, mi tute ne elĵetos.

38 Ĉar mi malsupreniris de la ĉielo, por fari ne mian volon, sed la volon de tiu, kiu sendis min.

39 Kaj la volo de tiu, kiu sendis min, estas, ke el ĉio, kion li donis al mi, mi perdu nenion, sed relevu ĝin en la lasta tago.

40 Ĉar tio ĉi estas la volo de mia Patro, ke ĉiu, kiu vidas la Filon kaj kredas je li, havu eternan vivon; kaj mi levos tiun en la lasta tago.

41 Tial la Judoj murmuris pri li, ĉar li diris: Mi estas la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo.

42 Kaj ili diris: Ĉu tiu ĉi ne estas Jesuo, filo de Josef, kies patron kaj patrinon ni konas? kiel do li diras: Mi malsupreniris de la ĉielo?

43 Jesuo respondis kaj diris al ili: Ne murmuru inter vi.

44 Neniu povas alveni al mi, se la Patro, kiu sendis min, ne tiros lin; kaj mi levos lin en la lasta tago.

45 Estas skribite en la profetoj: Kaj ĉiuj estos instruataj de Dio. Ĉiu do, kiu aŭdis kaj lernis de la Patro, venas al mi.

46 Neniu estas, kiu vidis la Patron, krom tiu, kiu estas de Dio; li vidis la Patron.

47 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas, tiu havas la vivon eternan.

48 Mi estas la pano de vivo.

49 Viaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kaj mortis.

50 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo, por ke oni manĝu de ĝi kaj ne mortu.

51 Mi estas la viva pano, kiu malsupreniris de la ĉielo: se iu manĝos el tiu ĉi pano, tiu vivos eterne; kaj

la pano, kiun mi donos, estas mia karno, por la vivo de la mondo.

52 La Judoj do disputis inter si, dirante: Kiel tiu ĉi povas doni al ni sian karnon por manĝi?

53 Tiam Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Se vi ne manĝas la karnon de la Filo de la homo kaj ne trinkas lian sangon, vi ne havas en vi vivon.

54 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon, tiu havas eternan vivon; kaj mi levos lin en la lasta tago.

55 Ĉar mia karno estas vera nutraĵo, kaj mia sango estas vera trinkaĵo.

56 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon, tiu restas en mi, kaj mi en li.

57 Kiel la vivanta Patro sendis min, kaj mi vivas pro la Patro, tiel, kiu manĝas min, tiu vivos pro mi.

58 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; ne kiel la patroj manĝis kaj mortis; kiu manĝas tiun ĉi panon, tiu vivos eterne.

59 Tion li diris en la sinagogo, instruante en Kapernaum.

60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭdinte tion, diris: Malfacila estas tiu ĉi parolo; kiu povas aŭskulti lin?

61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke liaj disĉiploj pri tio ĉi murmuris, diris al ili: Ĉu tio falpuŝas vin?

62 Kio do, se vi vidos la Filon de la homo suprenirantan tien, kie li antaŭe estis?

63 La spirito estas la viviganto; la karno nenion utilas; la vortoj, kiujn mi estas dirinta al vi, estas spirito kaj estas vivo.

64 Sed estas iuj el vi, kiuj ne kredas. Ĉar Jesuo sciis de la komenco, kiuj estas la nekredantoj, kaj kiu estas la perfidonta lin.

65 Kaj li diris: Tial mi diris al vi, ke neniu povas alveni al mi, se tio ne estas donita al li de mia Patro.

66 Ĉe tio, multaj el liaj disĉiploj iris returnen kaj lin ne akompanis plu.

67 Jesuo do diris al la dek du: Ĉu vi ankaŭ volas foriri?

68 Simon Petro respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iros? Vi havas la vortojn de eterna vivo.

69 Kaj ni ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de Dio.

70 Respondis al ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la dek du, kaj unu el vi estas diablo?

71 Li aludis pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar tiu estis perfidonta lin, unu el la dek du.

Ĉapitro VII

1 Kaj post tio Jesuo ĉirkaŭiris en Galileo; ĉar li ne volis iradi en Judeo, ĉar la Judoj penis mortigi lin.

2 Nu, la festo de la Judoj, nomata la festo de la tendoj, proksimiĝis.

3 Liaj fratoj do diris al li: Foriru de tie ĉi kaj iru en Judeon, por ke viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn, kiujn vi faras.

4 Ĉar neniu faras ion sekrete, kaj celas mem esti fame konata. Se vi faras tiajn farojn, montru vin al la mondo.

5 Ĉar liaj fratoj mem ne kredis je li.

6 Jesuo do diris al ili: Mia tempo ankoraŭ ne alestas; sed via tempo ĉiam estas preta.

7 La mondo ne povas malami vin; sed min ĝi malamas, ĉar mi atestas pri ĝi, ke ĝiaj faroj estas malbonaj.

8 Supreniru vi al la festo; mi ankoraŭ ne supreniras al la festo, ĉar mia tempo ankoraŭ ne alvenis.

9 Dirinte tion al ili, li restis ankoraŭ en Galileo.

10 Sed, kiam liaj fratoj jam supreniris al la festo, tiam li ankaŭ supreniris, ne malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete.

11 La Judoj do serĉis lin en la festo kaj diris : Kie li estas ?

12 Kaj fariĝis multe da murmurado inter la popolo pri li. Unuj diris : Li estas bonulo ; aliaj diris : Ne, sed li trompas la popolon.

13 Tamen neniu parolis malkaŝe pri li, pro timo al la Judoj.

14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo, Jesuo supreniris en la templon kaj estis instruanta.

15 Kaj la Judoj miris, dirante : Kiel tiu ĉi konas skribojn, neniam lerninte ?

16 Jesuo respondis al ili kaj diris : Mia instruado ne estas mia, sed ties, kiu sendis min.

17 Se iu volas fari lian volon, tiu scios pri la instruado, ĉu ĝi estas de Dio, aŭ mi parolas nur el mi mem.

18 Kiu parolas el si mem, tiu celas sian propran gloron ; sed kiu celas la gloron de tiu, kiu sendis lin, tiu estas verema, kaj maljusteco ne estas en li.

19 Ĉu Moseo ne donis al vi la leĝon ? Kaj neniu inter vi observas la leĝon. Kial vi celas mortigi min ?

20 La popolo respondis : Vi havas diablon ; kiu celas mortigi vin ?

21 Jesuo respondis kaj diris al ili : Mi faris unu faron, kaj vi ĉiuj miras pro tio.

22 Moseo donis al vi cirkumcidon (tamen ĝi ne estas el Moseo, sed el la patroj) ; kaj vi en la sabato cirkumcidas homon.

23 Se homo estas cirkumcidata en la sabato, por ke oni ne malobeu al la Mosea leĝo, ĉu vi koleras min pro tio, ke mi tute sanigis homon en sabato ?

24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon.

25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj diris: Ĉu li ne estas tiu, kiun oni celas mortigi?

26 Kaj jen, li parolas maltime, kaj ili diras nenion al li. Ĉu eble la estraro certe scias, ke tiu ĉi estas la Kristo?

27 Tamen ni scias, de kie tiu ĉi estas; sed, kiam la Kristo venos, neniu scias, de kie li estas.

28 Tial Jesuo, instruante en la templo, ekkriis kaj diris: Vi ja konas min, kaj plie vi scias, de kie mi estas; kaj mi ne venis de mi mem; sed tiu, kiu min sendis, estas verema, sed lin vi ne konas.

29 Mi lin konas, ĉar mi estas de li, kaj li sendis min.

30 Oni do penis aresti lin; sed neniu metis sian manon sur lin, ĉar lia horo ankoraŭ ne alvenis.

31 Kaj multaj el la popolo kredis je li, kaj diris: Kiam la Kristo venos, ĉu li faros pli multe da signaĵoj, ol tiu ĉi faris?

32 La Fariseoj aŭdis la popolon murmurantan tion pri li, kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj sendis oficistojn por aresti lin.

33 Jesuo diris al ili: Ankoraŭ iom da tempo mi estas kun vi, kaj mi foriras al tiu, kiu sendis min.

34 Vi serĉos min kaj ne trovos; kaj, kie mi estas, vi ne povas alveni.

35 Tial la Judoj inter si diris: Kien tiu ĉi iros, tiel, ke ni ne trovos lin? Ĉu li iros al la disigitaro inter la Grekoj kaj instruos la Grekojn?

36 Kia diro estas tio, kion li diris: Vi serĉos min kaj ne trovos, kaj: Kie mi estas, vi ne povas alveni?

37 La lastan tagon, kiu estas la granda tago de la festo, Jesuo staris kaj kriis, dirante: Se iu soifas, tiu venu al mi kaj trinku.

38 Kiu kredas je mi, kiel la Skribo diris, el lia ventro fluos riveroj de viva akvo.

39 Sed tion li diris pri la Spirito, kiun estis ricevontaj tiuj, kiuj kredis je li; ĉar la Spirito ankoraŭ ne estis donita, ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis glorita.

40 Iuj el la popolo, aŭdinte tiujn vortojn, diris: Vere, tiu ĉi estas la Profeto.

41 Aliaj diris: Tiu ĉi estas la Kristo. Sed kelkaj diris: Ĉamen, ĉu el Galileo la Kristo venas?

42 Ĉu la Skribo ne diris, ke la Kristo venas el la idaro de David kaj el la vilaĝo Betlehem, kie David estis?

43 Tiel estis malkonsento inter la popolo pri li.

44 Kaj kelkaj el ili volis aresti lin, sed neniu metis la manojn sur lin.

45 Tiam la oficistoj revenis al la ĉefpastroj kaj Fariseoj, kaj tiuj ĉi diris al ili: Kial vi ne alkondukis lin?

46 Respondis la oficistoj: Ankoraŭ neniam tiel parolis homo.

47 La Fariseoj do respondis al ili: Ĉu vi ankaŭ trompiĝis?

48 Ĉu iu el la regantoj kredis je li, aŭ el la Fariseoj?

49 Sed tiu popolamaso, kiu ne konas la leĝon, estas malbenita.

50 Tiam Nikodemo (tiu, kiu venis nokte al Jesuo, estante unu el ili) diras al ili:

51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se oni ne aŭskultis lin antaŭe kaj sciiĝis, kion li faras?

52 Ili respondis kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ estas el Galileo? Esploru kaj vidu, ke neniam el Galileo devenas profeto.

53 Kaj ĉiu iris al sia domo.

Ĉapitro VIII

1 Sed Jesuo iris al la monto Olivarba.

2 Kaj li revenis frumatene en la templon, kaj la tuta popolo venis al li; kaj sidiĝinte li instruadis ilin.

3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis virinon kaptitan en adulto; kaj, kiam ili starigis ŝin mezen,

4 Ili diris al li: Majstro, tiu ĉi virino estas kaptita adultante, en la faro mem.

5 Kaj Moseo ordonis al ni en la leĝo, tiajn ŝtonmortigi; sed vi, kion vi diras?

6 Kaj tion ili diris, tentante lin, por povi lin kulpigi pri io. Sed Jesuo klinis sin kaj skribis sur la tero per la fingro.

7 Kiam ili daŭrigis sian demandon al li, li levis sin kaj diris al ili: Kiu el vi estas senpeka, tiu unua ĵetu ŝtonon sur ŝin.

8 Kaj denove li klinis sin kaj skribis sur la tero.

9 Sed, aŭdinte tion, ili eliris unuope, komence de la plej maljunaj kaj ĝis la lastaj; kaj Jesuo restis sola, kaj la virino staranta en la mezo.

10 Kaj Jesuo levis sin kaj diris al ŝi: Virino, kie ili estas? Ĉu neniu kondamnis vin?

11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo diris al ŝi: Nek mi kondamnas vin; iru, kaj de nun ne peku plu.

12 Tiam Jesuo denove parolis al ili, dirante: Mi estas la lumo de la mondo; kiu sekvas min, tiu ne iros en mallumo, sed havos la lumon de la vivo.

13 La Fariseoj do diris al li: Vi atestas pri vi mem; via atesto ne estas vera.

14 Jesuo respondis kaj diris al ili: Kvankam mi atestas pri mi mem, tamen mia atesto estas vera; ĉar mi scias, de kie mi venis, kaj kien mi iras; sed vi ne scias, de kie mi venis, nek kien mi iras.

15 Vi juĝas laŭ la karno ; mi juĝas neniun.
16 Tamen, eĉ se mi juĝas, mia juĝo estas vera ; ĉar mi ne estas sola, sed mi kaj la Patro, kiu sendis min.
17 Estas ja skribite en via propra leĝo, ke la atesto de du homoj estas vera.
18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj la Patro, kiu min sendis, atestas pri mi.
19 Ili do diris al li : Kie estas via Patro ? Respondis Jesuo : Vi konas nek min, nek mian Patron ; se vi konus min, vi konus ankaŭ mian Patron.
20 Tiujn vortojn Jesuo parolis en la trezorejo, instruante en la templo ; kaj neniu arestis lin, ĉar lia horo ankoraŭ ne venis.
21 Tiam Jesuo denove diris al ili : Mi foriras, kaj vi serĉos min, kaj vi mortos en via peko ; kien mi iras, tien vi ne povas alveni.
22 La Judoj do diris : Ĉu li mortigos sin ? ĉar li diras : Kien mi iras, vi ne povas alveni.
23 Kaj li diris al ili : Vi estas de malsupre, mi estas de supre ; vi estas de tiu ĉi mondo, mi ne estas de tiu ĉi mondo.
24 Mi tial diris al vi, ke vi mortos en viaj pekoj ; ĉar se vi ne kredos, ke mi estas, vi mortos en viaj pekoj.
25 Ili do diris al li : Kiu vi estas ? Jesuo diris al ili : Laŭ tio, kion mi diradis al vi de la komenco.
26 Mi havas multon por diri kaj juĝi pri vi ; sed tiu, kiu sendis min, estas verema ; kaj tion, kion mi aŭdis de li, mi parolas al la mondo.
27 Ili ne komprenis, ke li parolas al ili pri la Patro.
28 Jesuo do diris : Kiam vi levos la Filon de la homo, tiam vi scios, ke mi estas, kaj ke mi faras nenion per mi mem ; sed kiel la Patro instruis min, tion mi parolas.
29 Kaj tiu, kiu min sendis, estas kun mi ; li ne lasis min sola ; ĉar mi ĉiam faras tion, kio plaĉas al li.

30 Dum li parolis tion, multaj kredis je li.

31 Jesuo do diris al la Judoj, kiuj kredis je li: Se vi restos en mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj;

32 Kaj vi scios la veron, kaj la vero liberigos vin.

33 Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj ankoraŭ al neniu ni estis sklavoj. Kial vi diras: Vi estos liberigitaj?

34 Jesuo respondis al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon, estas sklavo de peko.

35 Kaj la sklavo ne restas ĉiam en la domo, sed la filo ĉiam restas.

36 Se do la Filo liberigos vin, vi estos vere liberaj.

37 Mi scias, ke vi estas idaro de Abraham; sed vi penas mortigi min, ĉar mia vorto ne progresas en vi.

38 Mi parolas tion, kion mi vidis ĉe mia Patro, kaj vi ankaŭ faras tion, kion vi vidis ĉe via patro.

39 Ili respondis kaj diris al li: Nia patro estas Abraham. Jesuo diris al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus la agojn de Abraham.

40 Sed nun vi penas mortigi min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun mi aŭdis de Dio. Tion Abraham ne faris.

41 Vi faras la agojn de via patro. Tiam ili diris al li: Ni ne naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni havas, Dion.

42 Jesuo diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi amus min; ĉar de Dio mi devenis, kaj estas veninta; ĉar mi ne venis de mi mem, sed li sendis min.

43 Kial vi ne komprenas mian parolon? Tial ke vi ne povas aŭdi mian vorton.

44 Vi estas de patro, la diablo, kaj vi volas fari la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne staras en la vero, ĉar vero ne estas en li.

Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propraĵon, ĉar li estas mensoganto, kaj la patro de ĝi.

45 Sed tial, ke mi parolas la veron, vi ne kredas al mi.

46 Kiu el vi pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi diras la veron, kial vi ne kredas al mi?

47 Kiu el Dio estas, tiu aŭskultas la vortojn de Dio; vi ne aŭskultas pro tio, ke vi ne estas el Dio.

48 La Judoj respondis kaj diris al li: Ĉu ne prave ni diras, ke vi estas Samariano kaj havas demonon?

49 Jesuo respondis: Mi ne havas demonon, sed mi honoras mian Patron, kaj vi malhonoras min.

50 Sed mi ne serĉas mian gloron. Unu estas, kiu serĉas kaj juĝas.

51 Vere, vere, mi diras al vi: Se iu observos mian vorton, tiu la morton neniam vidos.

52 La Judoj diris al li: Nun ni scias, ke vi havas demonon. Abraham mortis, kaj la profetoj; kaj vi diras: Kiu observos mian vorton, tiu la morton neniam gustumos.

53 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Abraham, kiu mortis? kaj la profetoj mortis; kiun vi faras vin?

54 Jesuo respondis: Se mi gloros min mem, mia gloro estas nenio. Tiu, kiu gloras min, estas mia Patro, pri kiu vi diras, ke li estas via Dio;

55 Kaj vi ne konas lin, sed mi konas lin; kaj se mi diros, ke mi ne konas lin, mi estos, kiel vi, mensoganto; sed mi konas lin kaj observas lian vorton.

56 Via patro, Abraham, ĝojegis vidi mian tagon, kaj li vidis kaj estis ravita.

57 Tiam la Judoj diris al li: Vi ankoraŭ ne estas kvindekjara, kaj ĉu vi vidis Abrahamon?

58 Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Antaŭ ol Abraham estis, mi estas.

59 Tiam ili prenis ŝtonojn por ĵeti sur lin ; sed Jesuo kaŝis sin kaj eliris el la templo.

Ĉapitro IX

1 Kaj preterirante, li vidis homon blindan de la naskiĝo.

2 Kaj liaj disĉiploj demandis lin, dirante : Rabeno, kiu do pekis, tiu ĉi homo, aŭ liaj gepatroj, ke li estas naskita blinda ?

3 Jesuo respondis : Nek tiu ĉi homo pekis, nek liaj gepatroj ; sed por ke la agoj de Dio aperu en li.

4 Ni devas prilabori dum estas tago la farojn de tiu, kiu sendis min. Venas la nokto, kiam neniu povas labori.

5 Dum mi estas en la mondo, mi estas la lumo de la mondo.

6 Dirinte tion, li kraĉis sur la teron kaj faris koton el la kraĉaĵo kaj ŝmiris la okulojn de la blindulo per la koto,

7 Kaj diris al li : Iru, lavu vin en la lageto de Siloam (tio signifas, interpretite, Sendito). Li foriris do, kaj lavis sin, kaj revenis vidanta.

8 La najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe vidis lin, ke li estas almozulo, diris : Ĉu tiu ĉi ne estas tiu, kiu sidis kaj petis almozon ?

9 Unuj diris : Li estas ; aliaj diris : Ne, sed estas simila al li. Li diris : Tiu mi estas.

10 Ili do diris al li : Kiamaniere viaj okuloj estis malfermitaj ?

11 Li respondis kaj diris : La homo, nomata Jesuo, faris koton kaj ŝmiris miajn okulojn kaj diris al mi : Iru al Siloam kaj vin lavu ; kaj mi iris kaj lavis min, kaj mi ricevis vidon.

12 Tiam ili diris al li : Kie li estas ? Li diris : Mi ne scias.

13 Ili kondukas al la Fariseoj la antaŭe blindan homon.

14 Sed la tago estis sabato, kiam Jesuo faris la koton kaj malfermis liajn okulojn.

15 Tial la Fariseoj ankaŭ denove demandis lin, kiamaniere li ricevis vidon. Kaj li diris al ili : Li metis koton sur miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas.

16 Kelkaj do el la Fariseoj diris : Tiu ĉi homo ne estas de Dio, ĉar li ne observas la sabaton. Aliaj diris : Kiel povas homo pekulo fari tiajn signaĵojn ? Kaj malkonsento estis inter ili.

17 Denove ili diris al la blindulo : Kion vi diras pri tiu, rilate lian malfermon de viaj okuloj ? Li diris : Li estas profeto.

18 La Judoj ne kredis pri li, ke li estis antaŭe blinda, kaj ke li ricevis la vidon, ĝis ili alvokis la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vidon,

19 Kaj demandis ilin, dirante : Ĉu tiu ĉi estas via filo, kiu, vi diras, naskiĝis blinda ? Kiel do li nun vidas ?

20 Liaj gepatroj respondis kaj diris : Ni scias, ke tiu ĉi estas nia filo, kaj ke li naskiĝis blinda ;

21 Sed kiel li nun vidas, ni ne scias ; aŭ kiu malfermis liajn okulojn, ni ne scias ; demandu lin mem, li havas plenaĝon ; li parolos pri si mem.

22 Tion diris la gepatroj, ĉar ili timis la Judojn : ĉar la Judoj jam interkonsentis, ke, se iu konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu forigita de la sinagogo.

23 Tial la gepatroj diris : Li havas plenaĝon, demandu lin.

24 Tiam denove ili alvokis la homon, kiu estis blinda, kaj diris al li : Donu gloron al Dio ; ni certe scias, ke tiu homo estas pekulo.

25 Li do respondis: Ĉu li estas pekulo, mi ne scias; unu fakton mi scias, ke mi estis blinda kaj nun vidas.

26 Tiam ili diris al li denove: Kion li faris al vi? Kiamaniere li malfermis viajn okulojn?

27 Li respondis al ili: Mi ĵus diris al vi, kaj vi ne atentis; kial vi volas denove ĝin aŭdi? Ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj?

28 Tiam ili insultis lin kaj diris: Vi estas lia disĉiplo, sed ni estas disĉiploj de Moseo.

29 Ni scias, ke Dio parolis al Moseo; sed pri tiu ĉi, ni ne scias, de kie li estas.

30 La homo respondis kaj diris al ili: Jen la mirinda afero, ke vi ne scias, de kie li estas, kaj tamen li malfermis miajn okulojn.

31 Ni scias, ke Dio ne atentas pekulojn; sed se iu estas adoranto de Dio, kaj plenumas lian volon, tiun li atentas.

32 De la komenco de la mondo neniam estas aŭdite, ke iu malfermis la okulojn de homo, kiu naskiĝis blinda.

33 Se tiu ĉi homo ne estus de Dio, li nenion povus fari.

34 Ili respondis kaj diris al li: Vi tute estis naskita en pekoj, kaj ĉu vi instruas nin? Kaj ili pelis lin eksteren.

35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin, kaj trovinte lin, diris al li: Ĉu vi kredas je la Filo de Dio?

36 Li respondis kaj diris: Kiu li estas, Sinjoro, por ke mi kredu je li?

37 Jesuo diris al li: Vi vidis lin, kaj tiu, kiu parolas kun vi, estas li.

38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas. Kaj li adoris lin.

39 Kaj Jesuo diris: Por juĝo mi venis en tiun ĉi mondon, por ke la nevidantoj vidu, kaj la vidantoj estu blindaj.

40 Kaj tion aŭdis kelkaj el la Fariseoj, kiuj estis kun li, kaj ili diris al li: Ĉu ni ankaŭ estas blindaj?
41 Jesuo diris al ili: Se vi estus blindaj, vi ne havus pekon; sed nun vi diras: Ni vidas; via peko restas.

Ĉapitro X

1 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en la ŝafejon ne tra la pordo, sed aliloke suprenrampante, tiu estas ŝtelisto kaj rabisto.
2 Sed, kiu eniras tra la pordo, tiu estas la paŝtisto de la ŝafoj.
3 Al tiu la pordisto malfermas; kaj la ŝafoj aŭskultas lian voĉon, kaj li alvokas laŭ nomoj siajn proprajn ŝafojn, kaj elkondukas ilin.
4 Kaj, kiam li kondukis eksteren siajn ŝafojn, li iras antaŭ ili, kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar ili konas lian voĉon.
5 Kaj fremdulon ili ne sekvos, sed forkuros de li, ĉar ili ne konas la voĉon de fremduloj.
6 Tiun alegorion Jesuo diris al ili, sed ili ne komprenis, kiajn aferojn li parolas al ili.
7 Jesuo do diris denove al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Mi estas la pordo de la ŝafoj.
8 Ĉiuj, kiuj antaŭ mi venis, estas ŝtelistoj kaj rabistoj; sed la ŝafoj ne aŭskultis ilin.
9 Mi estas la pordo; tra mi se iu eniras, tiu estos savita; kaj li eniros kaj eliros kaj trovos paŝtaĵon.
10 La ŝtelisto ne venas escepte por ŝteli kaj buĉi kaj detrui; mi venis, por ke ili havu vivon, kaj havu ĝin pli abunde.
11 Mi estas la bona paŝtisto; la bona paŝtisto demetas sian vivon por la ŝafoj.
12 La salajrulo, kaj tiu, kiu ne estas paŝtisto, kies propraĵo la ŝafoj ne estas, ekvidas la lupon venanta kaj

lasas la ŝafojn kaj forkuras ; kaj la lupo kaptas ilin kaj dispelas ;

13 Li forkuras tial, ke li estas salajrulo kaj ne zorgas pri la ŝafoj.

14 Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas la miajn, kaj la miaj konas min,

15 Tiel same, kiel la Patro konas min, kaj mi konas la Patron ; kaj mi demetas mian vivon por la ŝafoj.

16 Kaj aliajn ŝafojn mi havas, kiuj ne estas de tiu ĉi ŝafejo ; ilin ankaŭ mi devas alkonduki, kaj ili aŭskultos mian voĉon ; kaj estos unu ŝafaro, unu paŝtisto.

17 Pro tio la Patro amas min, ke mi demetas mian vivon, por ke mi ĝin reprenu.

18 Neniu forprenas ĝin de mi, sed mi demetas ĝin proprafare. Mi havas la rajton demeti ĝin, kaj mi havas la rajton repreni ĝin. Tiun ĉi ordonon mi ricevis de mia Patro.

19 Malkonsento naskiĝis denove inter la Judoj pro tiuj ĉi diroj.

20 Kaj multaj el ili diris : Li havas demonon kaj estas freneza ; kial vi aŭskultas lin ?

21 Aliaj diris : Tiuj ĉi ne estas la diroj de demonhavanto. Ĉu demono povas malfermi la okulojn de blinduloj ?

22 Okazis la festo de la dediĉo en Jerusalem, kaj estis vintro.

23 Kaj Jesuo promenis en la templo en la portiko de Salomon.

24 Tiam la Judoj ĉirkaŭis lin kaj diris al li : Ĝis kiam vi tenas en dubo nian animon ? Se vi estas la Kristo, diru al ni malkaŝe.

25 Jesuo respondis al ili : Mi diris al vi, kaj vi ne kredas ; la faroj, kiujn mi faras en la nomo de mia Patro, atestas pri mi.

26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne estas el miaj ŝafoj.
27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon, kaj mi konas ilin, kaj ili sekvas min;
28 Kaj mi donas al ili eternan vivon, kaj ili neniam pereos; kaj neniu forkaptos ilin el mia mano.
29 Mia Patro, kiu donis ilin al mi, superas ĉion; kaj neniu povas ion forkapti el la mano de mia Patro.
30 Mi kaj la Patro estas unu.
31 Tiam la Judoj denove prenis ŝtonojn, por ŝtoni lin.
32 Jesuo respondis al ili: Multajn bonajn farojn mi montris al vi de mia Patro; pro kiu el ili vi ŝtonas min?
33 La Judoj respondis: Ne pro bona faro ni ŝtonas vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar vi, estante homo, faras vin Dio.
34 Jesuo respondis: Ĉu ne estas skribite en via leĝo: Mi diris: Vi estas dioj?
35 Se li nomis tiujn dioj, al kiuj la vorto de Dio venis (kaj la Skribo ne povas esti nuligita),
36 Ĉu vi diras pri tiu, kiun la Patro sanktigis kaj sendis en la mondon: Vi blasfemas, ĉar mi diris: Mi estas Filo de Dio?
37 Se mi ne faras la farojn de mia Patro, ne kredu min.
38 Sed, se mi faras ilin, kvankam vi ne kredas min, kredu la farojn, por ke vi sciu kaj komprenu, ke la Patro estas en mi, kaj mi en la Patro.
39 Ili denove penis aresti lin, sed li iris for de ilia mano.
40 Li foriris denove trans Jordanon tien, kie Johano unue baptis, kaj tie li restadis.
41 Kaj multaj venis al li kaj diris: Johano certe ne faris signaĵon, sed ĉio, kion Johano diris pri tiu ĉi, estis vera.
42 Kaj tie multaj kredis je li.

Ĉapitro XI

1 Kaj estis malsanulo, nomata Lazaro, el Betania, la vilaĝo de Maria kaj ŝia fratino Marta.

2 Tiu Maria estis la virino, kiu ŝmiris la Sinjoron per ŝmiraĵo kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj, kies frato Lazaro estis malsana.

3 La fratinoj do sendis al li, dirante: Sinjoro, jen tiu, kiun vi amas, estas malsana.

4 Sed Jesuo, aŭdinte tion, diris: Tiu ĉi malsano ne estas por la morto, sed por la gloro de Dio, por ke la Filo de Dio estu glorata per ĝi.

5 Kaj Jesuo amis Martan kaj ŝian fratinon kaj Lazaron.

6 Kaj, kiam li sciiĝis, ke li estas malsana, li restis ankoraŭ du tagojn en la sama loko, kie li estis.

7 Poste li diras al la disĉiploj: Ni iru returne en Judeon.

8 La disĉiploj diras al li: Rabeno, la Judoj ĵus penis ŝtonmortigi vin; kaj ĉu vi iras tien denove?

9 Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la tago? Se iu iras dum la tago, li ne faletas, ĉar li vidas la lumon de tiu ĉi mondo.

10 Sed, se iu iras dum la nokto, li faletas, ĉar la lumo ne estas en li.

11 Tion li parolis, kaj poste li diris al ili: Nia amiko Lazaro dormas, sed mi iras por lin veki el lia dormo.

12 Tial la disĉiploj diris: Sinjoro, se li dormas, li estos savita.

13 Sed Jesuo parolis pri lia morto; sed ili supozis, ke li parolas pri ripozo en dormo.

14 Tiam Jesuo diris al ili klare: Lazaro jam mortis.

15 Kaj pro vi mi ĝojas, ke mi ne ĉeestis tie, por ke vi kredu: tamen ni iru al li.

16 Tiam Tomas, nomata Didimo, diris al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni mortu kun li.

17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin jam kvar tagojn entombigita.

18 Kaj Betania estis proksima al Jerusalem je interspaco de preskaŭ tri kilometroj.

19 Kaj multaj el la Judoj estis alvenintaj al Marta kaj Maria, por konsoli ilin pri ilia frato.

20 Marta do, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo alproksimiĝas, iris al li renkonten, sed Maria sidadis en la domo.

21 Tiam diris Marta al Jesuo: Sinjoro, se vi estus tie ĉi, mia frato ne estus mortinta.

22 Sed mi scias, ke eĉ nun, kion ajn vi petos de Dio, tion Dio donos al vi.

23 Jesuo diris al ŝi: Via frato leviĝos.

24 Marta diris al li: Mi scias, ke li leviĝos ĉe la leviĝo en la lasta tago.

25 Jesuo diris al ŝi: Mi estas la leviĝo kaj la vivo; kiu kredas je mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos.

26 Kaj ĉiu, kiu vivas kaj kredas je mi, por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion ĉi kredas?

27 Ŝi diras al li: Jes, Sinjoro, mi jam kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio, la venanta en la mondon.

28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris kaj vokis Marian sian fratinon sekrete, dirante: La Majstro ĉeestas kaj vokas vin.

29 Kaj ŝi, aŭdinte tion, leviĝis rapide kaj iris al li.

30 Sed Jesuo ankoraŭ ne eniris en la vilaĝon, sed estis en la loko, kie Marta renkontis lin.

31 La Judoj do, kiuj estis ĉe ŝi en la domo kaj konsolis ŝin, vidinte, ke Maria leviĝis subite kaj eliris, sekvis ŝin, dirante: Ŝi iras al la tombo por plori tie.

32 Kiam Maria alvenis al la loko, kie Jesuo estis, kaj

vidis lin, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante : Sinjoro, se vi estus tie ĉi, mia frato ne estus mortinta.

33 Kiam do Jesuo vidis ŝin plorantan kaj la Judojn ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantajn, li ĝemis en la spirito kaj maltrankviliĝis,

34 Kaj diris : Kie vi kuŝigis lin ? Ili diris al li : Sinjoro, venu kaj vidu.

35 Jesuo larmis.

36 La Judoj do diris : Jen, kiel li amis lin !

37 Sed kelkaj el ili diris : Ĉu ne povus tiu ĉi, kiu malfermis la okulojn de la blindulo, kaŭzi ankaŭ, ke tiu ĉi homo ne mortus ?

38 Tial Jesuo, ĝemante denove en si, venis al la tombo. Ĝi estis kaverno, kaj ŝtono kuŝis sur ĝi.

39 Jesuo diris : Forprenu la ŝtonon. Marta, la fratino de la mortinto, diris al li : Sinjoro, jam li malbonodoras, ĉar li estas kvartaga.

40 Jesuo diris al ŝi : Ĉu mi ne diris al vi, ke, se vi kredos, vi vidos la gloron de Dio ?

41 Oni do forprenis la ŝtonon, kaj Jesuo levis siajn okulojn kaj diris ; Patro, mi dankas vin, ke vi aŭskultis min :

42 Kaj mi sciis, ke vi ĉiam aŭskultas min, sed pro la ĉirkaŭstaranta popolo mi ĝin diris, por ke ili kredu, ke vi sendis min.

43 Kaj dirinte tion, li kriis laŭtvoĉe : Lazaro, elvenu.

44 Kaj la mortinto elvenis, havante siajn manojn kaj piedojn ligitajn per tombotukoj ; kaj lia vizaĝo estis envolvita per viŝtuko. Jesuo diris al ili : Malligu lin, kaj lasu lin iri.

45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj venis al Maria kaj vidis, kion li faris, kredis je li.

46 Sed kelkaj el ili foriris al la Fariseoj kaj rakontis al ili tion, kion Jesuo faris.

47 Tial la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenigis sinedrion kaj diris: Kion ni faras? ĉar tiu ĉi homo faras multajn signaĵojn;
48 Se ni lasos lin tiel, ĉiuj kredos je li, kaj la Romanoj venos kaj forigos nian lokon kaj nian nacion.
49 Sed unu el ili, Kaifas, estante ĉefpastro dum tiu sama jaro, diris al ili: Vi scias nenion,
50 Nek konsideras, ke plej bone estas por vi, ke unu homo mortu por la popolo, kaj ke la tuta nacio ne pereu.
51 Sed li diris tion ne el si mem; sed, estante ĉefpastro en tiu jaro, li profetis, ke Jesuo mortos por la nacio;
52 Kaj ne nur por la nacio, sed ankaŭ, por ke li kunvenigu en unu la ĉie distritajn filojn de Dio.
53 De tiu tago do ili konsiliĝis por lin mortigi.
54 Tial Jesuo ne iris plu malkaŝe inter la Judoj, sed foriris de tie en la kamparon apud la dezerto, en urbon nome Efraim, kaj tie li restadis kun la disĉiploj.
55 Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis, kaj multaj supreniris el la kamparo al Jerusalem antaŭ la Pasko, por sin sanktigi.
56 Ili do serĉis Jesuon, kaj parolis inter si starante en la templo: Kion vi pensas? Ĉu, ke li ne venos al la festo?
57 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj estis ordonintaj, ke, se iu scias, kie li estas, li tion montru, por ke oni kaptu lin.

Ĉapitro XII

1 Kaj ses tagojn antaŭ la Pasko Jesuo alvenis al Betania, kie estis Lazaro, la mortinto, kiun Jesuo relevis el inter la mortintoj.
2 Oni do pretigis por li tie vespermanĝon, kaj Marta

servadis ; sed Lazaro estis unu el tiuj, kiuj sidis ĉe manĝo kun li.

3 Tiam Maria, preninte funton da pura narda ŝmiraĵo, tre multekosta, ŝmiris la piedojn de Jesuo kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj ; kaj la domo estis plenigita de la odoro de la ŝmiraĵo.

4 Sed diris Judas Iskariota, filo de Simon, unu el liaj disĉiploj, kiu estis perfidonta lin :

5 Kial tiu ĉi ŝmiraĵo ne estas vendita por tricent denaroj kaj donita al malriĉuloj ?

6 Tion li diris, ne ĉar li zorgis pri la malriĉuloj, sed ĉar li estis ŝtelulo kaj havis la monujon kaj forprenadis tion, kion oni metis en ĝin.

7 Sed Jesuo diris : Lasu ŝin konservi ĝin por la tago de mia entombigo.

8 Ĉar la malriĉulojn vi havas ĉiam kun vi, sed min vi ne ĉiam havas.

9 Nu, la popolamaso de la Judoj sciiĝis, ke li estas tie, kaj ili venis ne nur pro Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron, kiun li levis el inter la mortintoj.

10 Sed la ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili ankaŭ mortigu Lazaron ;

11 Ĉar pro li multaj Judoj foriris, kaj kredis je Jesuo.

12 La morgaŭan tagon popolamaso, kiu venis al la festo, kiam ili sciiĝis, ke Jesuo venas al Jerusalem,

13 Prenis la branĉojn de la palmarboj kaj iris al li renkonte kaj kriis : Hosana, benata estu la Reĝo de Izrael, kiu venas en la nomo de la Sinjoro !

14 Kaj Jesuo, trovinte azeneton, sidis sur ĝi, kiel estas skribite :

15 Ne timu, filino de Ciono : jen via Reĝo venas, sidante sur ido de azeno.

16 Tion la disĉiploj unue ne komprenis ; sed post la

glorigo de Jesuo ili rememoris, ke tio estis skribita pri li, kaj ke oni faris tion al li.

17 La popolamaso do, kiu ĉeestis kun li, kiam li elvokis Lazaron el la tombo, kaj levis lin el inter la mortintoj, atestis pri li.

18 Pro tio ankaŭ la popolamaso iris al li renkonte, ĉar ili sciigis, ke li faris tiun ci signaĵon.

19 La Fariseoj do diris inter si: Vidu, kiel nenio prosperis al vi; jen la mondo eliris post li.

20 Kaj estis kelkaj Grekoj inter tiuj, kiuj alvojagis por adori en la festo.

21 Tiuj venis al Filipo, kiu estis el Betsaida Galilea, kaj petis lin, dirante: Sinjoro, ni volas vidi Jesuon.

22 Filipo venas kaj sciigas Andreon; kaj poste Andreo kaj Filipo venas kaj sciigas Jesuon.

23 Sed Jesuo respondis al ili, dirante: Venis la horo, por ke la Filo de la homo estu glorata.

24 Vere, vere, mi diras al vi: Se la tritika grenero ne falas en teron kaj mortas, gi restas sola; sed, se gi mortas, gi donas multe da frukto.

25 Kiu amas sian vivon, tiu perdas gin; kaj kiu malamas sian vivon en tiu ĉi mondo, tiu konservos gin gis la eterna vivo.

26 Se iu servas min, li sekvu min; kaj kie mi estas, tie ankaŭ estos mia servanto; se iu servas min, tiun la Patro honoros.

27 Nun maltrankviligas mia animo; kaj kion mi diros? Patro, savu min el tiu ĉi horo. Sed por tio mi venis gis tiu ĉi horo.

28 Patro, gloru vian nomon. Tiam voĉo venis el la ĉielo: Mi jam gloris gin kaj denove gloros.

29 Tial la apudstaranta homamaso aŭdinte diris, ke tondris; aliaj diris: Angelo parolis al li.

30 Jesuo respondis kaj diris: Tiu voĉo ne fariĝis por mi, sed por vi.

31 Nun estas la juĝo de tiu ĉi mondo; nun la estro de tiu ĉi mondo estos elĵetita.

32 Kaj mi, se mi estos suprenlevita super la tero, altiros ĉiujn homojn al mi.

33 Tion li diris, montrante per aludo, per kia morto li estas mortonta.

34 La popolamaso respondis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke la Kristo restados por ĉiam; kaj kiel vi diras, ke la Filo de la homo devas esti suprenlevita? Kiu estas tiu ĉi Filo de la homo?

35 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ mallongan tempon estas la lumo kun vi. Iradu dum vi havas la lumon, por ke la mallumo ne venu sur vin; ĉar tiu, kiu iradas en mallumo, ne scias, kien li iras.

36 Dum vi havas lumon, kredu je la lumo, por ke vi estu filoj de lumo. Tion parolis Jesuo kaj foriris, kaj sin kaŝis for de ili.

37 Sed, kvankam li estis farinta tiom da signaĵoj antaŭ ili, tamen ili ne kredis je li;

38 Por ke la vorto de la profeto Isaja estu plenumita, kiun li parolis: Sinjoro, kiu kredis nian raporton? kaj al kiu estas la brako de la Sinjoro malkaŝita?

39 Pro tio ili ne povis kredi, ĉar Isaja diris plue:

40 Li blindigis iliajn okulojn kaj obstinigis iliajn korojn; por ke ne okazu, ke per okuloj ili vidos kaj per koroj komprenos kaj returnos sin kaj mi sanigos ilin.

41 Tion diris Isaja, ĉar li vidis lian gloron kaj parolis pri li.

42 Tamen eĉ el la regantoj multaj kredis je li; sed, pro la Fariseoj, ili ne konfesis lin, timante, ke ili estos elpelitaj el la sinagogo;

43 Ĉar ili ŝatis la laŭdon de homoj pli, ol la laŭdon de Dio.

44 Kaj Jesuo kriis kaj diris : Tiu, kiu kredas je mi, ne je mi kredas, sed je tiu, kiu sendis min.

45 Kaj tiu, kiu vidas min, vidas ankaŭ tiun, kiu sendis min.

46 Mi venis lumo en la mondon, por ke ĉiu, kiu kredas je mi, ne restadu en mallumo.

47 Kaj se iu aŭdas miajn vortojn kaj ne plenumas ilin, mi ne juĝas lin ; ĉar mi venis ne por juĝi la mondon, sed por savi la mondon.

48 Tiu, kiu malŝatas min kaj ne akceptas miajn vortojn, havas juĝonton ; la vorto, kiun mi parolis, juĝos lin en la lasta tago.

49 Ĉar mi ne parolis de mi mem ; sed la Patro, kiu sendis min, ordonis al mi, kion mi devas paroli, kaj kion mi devas diri.

50 Kaj mi scias, ke lia ordono estas eterna vivo ; kion do mi parolas, ĝuste kiel la Patro diris al mi, tiel mi parolas.

Ĉapitro XIII

1 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke lia horo venis, por ke li transiru el tiu ĉi mondo al la Patro, aminte siajn proprulojn, kiuj estis en la mondo, amis ilin ĝis la fino.

2 Kaj dum la vespermanĝo, kiam la diablo jam metis en la koron de Judas Iskariota, filo de Simon, la intencon perfidi lin,

3 Jesuo, sciante, ke la Patro donis ĉion en liajn manojn, kaj ke li venis de Dio kaj iras al Dio,

4 Levis sin de la vespermanĝo kaj demetis siajn vestojn, kaj preninte viŝtukon, li zonis sin.

5 Post tio li verŝis akvon en la pelvon kaj komencis lavi la piedojn de la disĉiploj kaj viŝi ilin per la tuko, per kiu li estis zonita.

6 Tiam li venas al Simon Petro. Tiu ĉi diras al li: Sinjoro, ĉu vi lavas al mi la piedojn?

7 Jesuo respondis kaj diris al li: Kion mi faras, vi nun ne scias, sed poste vi scios.

8 Petro diris al li: Nepre vi neniam lavos miajn piedojn. Respondis al li Jesuo: Se mi ne lavas vin, vi ne partoprenas kun mi.

9 Simon Petro diris al li: Sinjoro, ne nur miajn piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj la kapon.

10 Jesuo diris al li: Tiu, kiu sin jam banis, bezonas nur ke oni lavu la piedojn, kaj li estas tuta pura; kaj vi estas puraj, tamen ne ĉiuj.

11 Ĉar li konis tiun, kiu perfidos lin; tial li diris: Vi ne ĉiuj estas puraj.

12 Kiam do li estis lavinta iliajn piedojn kaj surmetinta siajn vestojn kaj denove sidis, li diris al ili: Ĉu vi scias, kion mi faris al vi?

13 Vi nomas min Majstro kaj Sinjoro, kaj prave vi diras, ĉar tia mi estas.

14 Se do mi, la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn piedojn, vi ankaŭ devas inter vi lavi la piedojn;

15 Ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke, kion mi faris al vi, tion vi ankaŭ faru.

16 Vere, vere, mi diras al vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro; nek la sendito pli granda ol la sendinto.

17 Se tion ĉi vi scias, vi estas feliĉaj, se tion vi faras.

18 Ne pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn mi elektis; sed, por ke la Skribo estu plenumita: Tiu, kiu manĝas mian panon, levis kontraŭ min la piedon.

19 De nun mi parolas al vi pri tio antaŭ ol ĝi okazos, por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu, ke mi estas.

20 Vere, vere, mi diras al vi : Kiu akceptas, kiun ajn mi sendas, akceptas min, kaj kiu min akceptas, akceptas tiun, kiu sendis min.

21 Dirinte tion, Jesuo maltrankviliĝis en spirito kaj ateste parolis, dirante : Vere, vere, mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min.

22 Tiam la disĉiploj rigardis unu la alian, dubante, pri kiu li parolas.

23 Estis apud la sino de Jesuo unu el liaj disĉiploj, kiun Jesuo amis.

24 Simon Petro do faris signon al li, ke li demandu, pri kiu li parolas.

25 Tiu do, kliniĝante al la brusto de Jesuo, diris al li : Sinjoro, kiu estas ?

26 Jesuo respondis : Tiu estas, por kiu mi trempos la pecon kaj donos ĝin al li. Kaj trempinte la pecon, li donis ĝin al Judas Iskariota, filo de Simon.

27 Kaj post la peco, tiam Satano eniris en lin. Jesuo do diris al li : Kion vi faras, tion faru senprokraste.

28 Sed neniu el la kunmanĝantoj sciis, kial li diris tion ĉi al li.

29 Unuj pensis, ĉar Judas havis la monujon, ke Jesuo diras al li : Aĉetu tion, kion ni bezonas por la festo ; aŭ ke li donu ion al la malriĉuloj.

30 Li do, ricevinte la pecon, tuj eliris ; kaj estis nokto.

31 Nu, kiam li eliris, Jesuo diris : Nun la Filo de la homo estas glorata, kaj Dio estas glorata en li.

32 Se Dio estas glorata en li, Dio ankaŭ gloros lin en si mem, kaj tuj li gloros lin.

33 Filetoj, ankoraŭ mallongan tempon mi estas kun vi. Vi serĉos min ; kaj, kiel mi diris al la Judoj : Kien mi iras, tien vi ne povas veni, tiel ankaŭ al vi mi diras nun.

34 Novan ordonon mi donas al vi, ke vi amu unu la alian ; kiel mi amis vin, tiel vi ankaŭ amu unu la alian.
35 Per tio scios ĉiuj homoj, ke vi estas miaj disĉiploj, se vi havos amon unu al la alia.
36 Simon Petro diris al li : Sinjoro, kien vi iras ? Jesuo respondis : Kien mi iras, vi ne povas min sekvi nun, sed vi sekvos min poste.
37 Petro diris al li : Sinjoro, kial mi ne povas sekvi vin nun ? Mi demetos mian vivon por vi.
38 Jesuo respondis al li : Ĉu vi demetos vian vivon por mi ? Vere, vere, mi diras al vi : La koko ne krios, antaŭ ol vi malkonfesos min tri fojojn.

Ĉapitro XIV

1 Ne maltrankviliĝu viaj koroj ; vi estas kredantoj je Dio, kredu ankaŭ je mi.
2 Ĉe la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj ; se ne tiel estus, mi dirus al vi. Mi iras por pretigi lokon por vi.
3 Kaj se mi iros kaj pretigos lokon por vi, mi revenos kaj ricevos vin al mi mem, por ke, kie mi estas, tie vi estu ankaŭ.
4 Kaj, kien mi iras, vi scias, kaj vi konas la vojon.
5 Tomas diris al li : Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras ; kiel ni konas la vojon ?
6 Jesuo diras al li : Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo. Neniu venas al la Patro, krom per mi.
7 Se vi konus min, vi ankaŭ konus mian Patron ; kaj de nun vi konas lin kaj estas lin vidintaj.
8 Filipo diras al li : Sinjoro, montru al ni la Patron, kaj tio sufiĉos al ni.
9 Jesuo diras al li : Ĉu mi estas kun vi tiel longan tempon, kaj vi ne konas min, Filipo ? Tiu, kiu vidis

min, vidis ankaŭ la Patron ; kiel vi diras : Montru al ni la Patron ?

10 Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi ? La vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi ne parolas el mi mem ; sed la Patro, restanta en mi, faras siajn farojn.

11 Kredu min, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi ; aŭ almenaŭ kredu min pro la faroj mem.

12 Vere, vere, mi diras al vi : Kiu kredas je mi, tiu ankaŭ faros la farojn, kiujn mi faras ; kaj li faros pli grandajn ol tiuj, ĉar mi iras al la Patro.

13 Kaj, kion ajn vi petos en mia nomo, tion mi faros, por ke la Patro estu glorata en la Filo.

14 Se vi petos ion de mi en mia nomo, tion mi faros.

15 Se vi amas min, vi observos miajn ordonojn.

16 Kaj mi petos la Patron, kaj li donos al vi alian Parakleton, por ke li restadu kun vi por ĉiam ;

17 Tiu estas la Spirito de la vero, kiun la mondo ne povas akcepti, ĉar ĝi nek vidas lin nek konas ; vi konas lin, ĉar li restadas kun vi, kaj estos en vi.

18 Mi ne lasos vin orfaj ; mi venas al vi.

19 Ankoraŭ mallongan tempon, kaj la mondo ne vidas min plu, sed vi vidas min ; ĉar mi vivas, tial vi ankaŭ vivos.

20 En tiu tago vi scios, ke mi estas en mia Patro, kaj vi en mi, kaj mi en vi.

21 Kiu havas miajn ordonojn kaj observas ilin, tiu estas, kiu amas min. Kaj, kiu amas min, tiu estos amata de mia Patro, kaj mi amos lin, kaj elmontros min al li.

22 Judas (ne la Iskariota) diris al li : Sinjoro, kio okazis tiel, ke vi elmontros vin al ni, kaj ne al la mondo ?

23 Jesuo respondis kaj diris al li : Se iu amos min

tiu observos mian vorton ; kaj mia Patro amos lin ; kaj ni venos al li kaj faros loĝon kun li.

24 Kiu ne amas min, ne observas miajn vortojn ; kaj la vorto, kiun vi aŭdas, ne estas mia, sed de la Patro, kiu sendis min.

25 Tion mi estas parolinta al vi, dum mi ĉe vi restas.

26 Sed la Parakleto, la Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos vin pri ĉio, kaj vin rememorigos pri ĉio, kion mi diris al vi.

27 Pacon mi lasas al vi ; mian pacon mi donas al vi ; ne kiel la mondo donas, mi donas al vi. Ne maltrankviliĝu viaj koroj, nek senkuraĝiĝu.

28 Vi aŭdis, ke mi diris al vi : Mi foriras kaj revenas al vi. Se vi amus min, vi ĝojus pro tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro estas pli granda ol mi.

29 Kaj nun mi diris al vi antaŭ ol ĝi okazos, por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu.

30 De nun mi jam ne multe parolos kun vi ; ĉar la estro de la mondo venas ; kaj havas nenion en mi ;

31 Sed por ke la mondo sciu, ke mi amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis al mi, tiel mi faras. Leviĝu ; ni eliru de tie ĉi.

Ĉapitro XV

1 Mi estas la vera vinberujo, kaj mia Patro estas la kulturisto.

2 Ĉiun nefruktoportan branĉon en mi li forprenas ; kaj ĉiun fruktoportan branĉon li purigas, por ke ĝi donu pli multe da frukto.

3 Jam vi estas puraj pro la vorto, kiun mi parolis al vi.

4 Restadu en mi, kaj mi en vi. Kiel la branĉo ne povas de si mem doni frukton, se ĝi ne restas en la vinberujo, tiel ankaŭ vi ne povas, se vi ne restas en mi.

5 Mi estas la vinberujo; vi la branĉoj. Kiu restadas en mi, kaj mi en li, tiu donas multe da frukto; ĉar sen mi vi nenion povas fari.

6 Se iu ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la branĉo, kaj sekiĝas; kaj oni kolektas ilin kaj ĵetas ilin en fajron, kaj ili bruliĝas.

7 Se vi restadas en mi, kaj miaj vortoj restadas en vi, petu kion ajn vi volos, kaj tio estos farita por vi.

8 En tio mia Patro estas glorata, ke vi portas multe da frukto; kaj vi estos miaj disĉiploj.

9 Kiel la Patro amis min, tiel mi ankaŭ amis vin. Restadu en mia amo.

10 Se vi observos miajn ordonojn, vi restados en mia amo; same, kiel mi estas observinta la ordonojn de mia Patro kaj restadas en lia amo.

11 Tion mi parolis al vi, por ke mia ĝojo en vi restadu, kaj via ĝojo estu plena.

12 Jena estas mia ordono, ke vi amu unu la alian, same kiel mi amis vin.

13 Amon pli grandan, ol tiun ĉi, neniu havas, ke iu demetus sian vivon por siaj amikoj.

14 Vi estas miaj amikoj se vi faras tion, kion mi ordonas al vi.

15 Mi vin jam ne nomas plu sklavoj, ĉar la sklavo ne scias, kion la sinjoro faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis de mia Patro, mi sciigis al vi.

16 Vi ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj starigis vin, por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto daŭru; por ke, kion ajn vi petos de la Patro en mia nomo, tion li donu al vi.

17 Tion mi ordonas al vi, por ke vi amu unu la alian.

18 Se la mondo malamas vin, vi scias, ke ĝi malamis min pli frue, ol vin.

19 Se vi estus el la mondo, la mondo amus la siajn;

sed, ĉar vi ne estas el la mondo, kaj mi elektis vin for de la mondo, tial la mondo malamas vin.

20 Memoru la vorton, kiun mi diris al vi: La sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro. Se ili persekutis min, vin ankaŭ ili persekutos; se ili observis mian vorton, ankaŭ la vian ili observos.

21 Sed ĉion ĉi ili faros al vi pro mia nomo, ĉar ili ne konas tiun, kiu sendis min.

22 Se mi ne estus veninta kaj parolinta al ili, ili ne havus pekon; sed nun ili ne havas pretekston por sia peko.

23 Tiu, kiu malamas min, malamas ankaŭ mian Patron.

24 Se mi ne estus farinta inter ili farojn, kiajn neniu alia faris, ili ne havus pekon; sed nun ili vidis kaj malamis min kaj ankaŭ mian Patron.

25 Sed tio okazas, por ke estu plenumita la vorto skribita en ilia leĝo: Ili malamis min senkaŭze.

26 Sed, kiam la Parakleto venos, kiun mi sendos de la Patro al vi, la Spirito de la vero, kiu devenas de la Patro, tiu pri mi atestos.

27 Kaj vi ankaŭ atestas, ĉar vi estis kun mi de la komenco.

Ĉapitro XVI

1 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu.

2 Ili forpelos vin de la sinagogoj; eĉ venas la horo, kiam ĉiu, kiu mortigos vin, opinios, ke li faras servon al Dio.

3 Kaj tion ili faros pro tio, ke ili konis nek la Patron, nek min.

4 Sed tion mi parolis al vi, por ke vi rememoru, kiam ĝia tempo venos, ke mi ĝin antaŭdiris al vi; sed en la

komenco mi ne diris tion al vi, pro tio, ke mi estis kun vi.

5 Sed nun mi foriras al tiu, kiu min sendis ; kaj neniu el vi demandas min : Kien vi iras ?

6 Sed, ĉar mi tiel parolis al vi, malgajeco plenigas vian koron.

7 Tamen mi diras al vi la veron : Estas bone por vi, ke mi foriros, ĉar, se mi ne foriros, la Parakleto ne venos al vi ; sed, se mi foriros, mi sendos lin al vi.

8 Kaj, kiam li alvenos, li kulpigos la mondon rilate pekon kaj justecon kaj juĝon ;

9 Rilate pekon, ĉar ili ne kredas je mi ;

10 Rilate justecon, ĉar mi foriras al la Patro, kaj vi jam ne vidas min ;

11 Rilate juĝon, ĉar la estro de tiu ĉi mondo estas juĝita.

12 Mi havas multon ankoraŭ diri al vi, sed vi ne povas ĝin nun elporti.

13 Tamen, kiam li venos, la Spirito de la vero, li gvidos vin en ĉian veron; ĉar li ne parolos de si mem; sed, kion li aŭdos, tion li parolos ; kaj li anoncos al vi venontajn aferojn.

14 Li gloros min, ĉar li ricevos el miaj kaj anoncos al vi.

15 Kion ajn la Patro havas, ĉio estas mia ; tial mi diris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al vi.

16 Mallongan tempon, kaj vi jam ne vidas min ; kaj ree mallongan tempon, kaj vi vidos min.

17 Unuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj : Kio estas tio ĉi, kion li diras al ni : Mallongan tempon, kaj vi ne vidas min plu ; kaj ree mallongan tempon, kaj vi vidos min ; kaj : Ĉar mi foriras al la Patro ?

18 Ili do diris : Kio estas tio ĉi, kion li diras : Mallongan tempon ? Ni ne komprenas lian diron.

19 Jesuo ekvidis, ke ili deziras demandi lin, kaj diris al ili : Ĉu vi serĉas inter vi klarigon pri tio, kion mi diris : Mallongan tempon, kaj vi ne vidas min, kaj ree mallongan tempon, kaj vi vidos min ?

20 Vere, vere, mi diras al vi, ke vi ploros kaj funebros, sed la mondo ĝojos ; vi estos malĝojaj, sed via malĝojo fariĝos ĝojo.

21 La virino, kiam ŝi akuŝas, havas malĝojon, ĉar ŝia horo venis ; sed, kiam ŝi naskis la infaneton, ŝi jam ne memoras sian doloregon, pro ĝojo, ĉar homo naskiĝis en la mondon.

22 Vi do ankaŭ havas nun malĝojon, sed mi revidos vin, kaj via koro ĝojos, kaj vian ĝojon neniu forprenos de vi.

23 Kaj en tiu tago vi demandos min pri nenio. Vere, vere, mi diras al vi, se vi petos ion de la Patro, li donos ĝin al vi en mia nomo.

24 Ĝis nun vi petis nenion en mia nomo ; petu, kaj vi ricevos, por ke via ĝojo estu plena.

25 Tion ĉi mi parolis al vi alegorie ; sed venas la horo, kiam mi jam ne parolos al vi alegorie, sed mi deklaros al vi malkaŝe pri la Patro.

26 En tiu tago vi petos en mia nomo ; kaj mi ne diras, ke mi petos de la Patro pro vi ;

27 Ĉar la Patro mem amas vin tial, ke vi min amis, kaj kredis, ke mi de Dio elvenis.

28 Mi elvenis de la Patro kaj alvenis en la mondon ; ree, mi lasas la mondon kaj iras al la Patro.

29 Liaj disĉiploj diras : Jen, nun vi parolas malkaŝe kaj nenian alegorion diras.

30 Nun ni scias, ke vi ĉion scias kaj ne bezonas, ke iu demandu vin. Pro tio ni kredas, ke vi de Dio elvenis.

31 Jesuo respondis al ili : Ĉu vi nun kredas ?

32 Jen la horo venas, kaj nun estas veninta, kiam vi disiĝos, ĉiu al sia loko, kaj vi lasos min sola. Kaj tamen mi ne estas sola, ĉar la Patro estas kun mi.

33 Tion mi parolis al vi, por ke en mi vi havu pacon. En la mondo vi havos suferadon; sed kuraĝu; mi estas venkinta la mondon.

Ĉapitro XVII

1 Tion Jesuo parolis, kaj levinte la okulojn al la ĉielo, diris: Patro, la horo alvenis. Gloru vian Filon, por ke la Filo vin gloru;

2 Kiel vi donis al li aŭtoritaton super ĉia karno, por ke, kion vi donis al li, al tiuj li donu eternan vivon.

3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konas vin la sole veran Dion, kaj tiun, kiun vi sendis, Jesuon Kriston.

4 Mi gloris vin sur la tero, plenuminte la faron, kiun vi donis al mi por fari.

5 Kaj nun, Patro, gloru min kun vi, per la gloro, kiun mi havis kun vi, antaŭ ol la mondo ekzistis.

6 Mi elmontris vian nomon al la homoj, kiujn vi donis al mi el la mondo; viaj ili estis, kaj al mi vi donis ilin; kaj ili konservis vian vorton.

7 Nun ili scias, ke ĉio, kion ajn vi donis al mi, estas de vi;

8 Ĉar mi donis al ili la vortojn, kiujn vi donis al mi; kaj ili akceptis ilin kaj scias vere, ke mi devenis de vi; kaj ili kredas, ke vi sendis min.

9 Mi preĝas por ili; mi ne preĝas por la mondo, sed por tiuj, kiujn vi donis al mi, ĉar ili estas viaj.

10 Kaj ĉio, kio estas mia, estas via, kaj la via estas mia: kaj mi estas glorita per ili.

11 Jam mi ne estas plu en la mondo, kaj tiuj ĉi estas

en la mondo, kaj mi venas al vi. Patro Sankta, gardu en via nomo tiujn, kiujn vi donis al mi, por ke ili estu unu, same kiel ni.

12 Dum mi estis kun ili, mi konservis en via nomo tiujn, kiujn vi donis al mi ; kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili estas perdita, krom la filo de perdiĝo, por ke la Skribo estu plenumita.

13 Sed nun mi venas al vi ; kaj tion mi parolas en la mondo, por ke ili havu mian ĝojon ĝis pleneco en si mem.

14 Mi donis al ili vian vorton ; kaj la mondo malamis ilin, ĉar ili ne estas el la mondo, kiel mi ankaŭ ne estas el la mondo.

15 Mi ne petas, ke vi formovu ilin de la mondo, sed ke vi gardu ilin kontraŭ la malbono.

16 Ili ne estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo.

17 Sanktigu ilin en la vero ; via vorto estas vero.

18 Kiel vi sendis min en la mondon, tiel ankaŭ mi sendis ilin en la mondon.

19 Kaj por ili mi sanktigas min, por ke ili mem ankaŭ estu sanktigitaj en la vero.

20 Kaj mi preĝas ne nur por ili, sed ankaŭ por tiuj, kiuj kredos je mi pro ilia vorto ;

21 Por ke ili ĉiuj estu unu; kiel vi, Patro, estas en mi, kaj mi en vi, tiel ili ankaŭ estu en ni ; por ke la mondo kredu, ke vi min sendis.

22 Kaj la gloron, kiun vi donis al mi, mi donis al ili ; por ke ili estu unu, same kiel ni estas unu.

23 Mi en ili, kaj vi en mi, por ke ili perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke vi sendis min, kaj ke vi amis ilin, kiel vi amis min.

24 Patro, pri tiuj, kiujn vi donis al mi, mi volas, ke, kie mi estas, ili ankaŭ estu kun mi ; por ke ili vidu mian

gloron, kiun vi donis al mi; ĉar vi amis min antaŭ la fondo de la mondo.

25 Ho, Patro justa, la mondo ne konis vin, tamen mi konis vin; kaj tiuj ĉi scias, ke vi sendis min.

26 Kaj al ili vian nomon mi konigis kaj ankoraŭ konigos, por ke la amo, per kiu vi amis min, estu en ili, kaj mi en ili.

Ĉapitro XVIII

1 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun siaj disĉiploj trans la rivereton Kedron, kie estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj disĉiploj.

2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis la lokon, ĉar Jesuo ofte venadis tien kun siaj disĉiploj.

3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj oficistojn senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj, venas tien, kun lanternoj kaj torĉoj kaj bataliloj.

4 Jesuo do, sciante ĉion, kio okazos al li, antaŭen paŝis kaj diris al ili: Kiun vi serĉas?

5 Ili respondis al li: Jesuon Nazaretan. Jesuo respondis: Estas mi. Kaj Judas, lia perfidanto, staris meze de ili.

6 Kiam do li diris al ili: Estas mi, ili malantaŭen ekpaŝis kaj falis teren.

7 Tiam denove li demandis ilin: Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon Nazaretan.

8 Jesuo respondis: Mi ĵus diris al vi, ke estas mi. Tial, se vi min serĉas, lasu tiujn ĉi foriri;

9 Por ke la vorto estu plenumita, kiun li diris: El tiuj, kiujn vi donis al mi, mi perdis neniun.

10 Tiam Simon Petro, havante glavon, eltiris ĝin, kaj frapis sklavon de la ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran orelon. La nomo de la sklavo estis Malĥo.

11 Tiam Jesuo diris al Petro: Metu la glavon en ĝian ingon. La kalikon, kiun la Patro donis al mi, ĉu mi nepre ne trinkos?

12 Tiel la kohorto kaj la kapitano kaj la oficistoj de la Judoj arestis Jesuon kaj ligis lin,

13 Kaj kondukis lin al Annas unue; ĉar li estis bopatro de Kaifas, kiu estis ĉefpastro dum tiu jaro.

14 Nu, estis Kaifas, kiu donis konsilon al la Judoj, ke estos pli bone, ke unu homo mortu por la popolo.

15 Kaj Simon Petro sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Tiu ĉi disĉiplo estis konata de la ĉefpastro kaj eniris kun Jesuo en la korton de la ĉefpastro.

16 Sed Petro staris apud la pordo ekstere. Tial la alia disĉiplo, kiu estis konata de la ĉefpastro, eliris kaj parolis kun la pordistino, kaj enirigis Petron.

17 Tiam la pordistino diris al Petro: Ĉu vi ne estas ankaŭ el la disĉiploj de tiu homo? Li diras: Mi ne estas.

18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte karban fajron (ĉar estis malvarme), staris kaj varmigis sin; Petro ankaŭ estis kun ili, starante kaj varmigante sin.

19 La ĉefpastro demandis Jesuon pri liaj disĉiploj kaj pri lia instruado.

20 Jesuo respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la mondo; mi instruis ĉiam en la sinagogoj kaj en la templo, kie ĉiuj Judoj kunvenas, kaj sekrete mi nenion diris.

21 Kial vi demandas min? Demandu tiujn, kiuj aŭdis, kion mi parolis al ili; ili ja scias, kion mi diris.

22 Kaj kiam li parolis tion, unu el la apude starantaj oficistoj per la manplato frapis Jesuon, dirante: Ĉu tiel vi respondas al la ĉefpastro?

23 Respondis Jesuo al li: Se mi malbone parolis, atestu pri la malbono; sed se bone, kial vi min frapas?

24 Annas sendis lin ligitan al la ĉefpastro Kaifas.

25 Sed Simon Petro estis staranta kaj varmiganta sin. Oni diris do al li: Ĉu vi estas unu el liaj disĉiploj? Li neis, dirante: Mi ne estas.

26 Unu el la sklavoj de la ĉefpastro, kiu estis parenco de tiu, kies orelon Petro detranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis vin en la ĝardeno kun li?

27 Petro do denove neis; kaj tuj la koko ekkriis.

28 Kaj oni kondukis Jesuon de Kaifas en la Palacon; estis frumatene; kaj ili ne eniris en la Palacon, por ke ili ne profaniĝu, sed povu manĝi la Paskon.

29 Pilato do iris eksteren al ili kaj diras: Kian kulpigon vi prezentas kontraŭ tiu ĉi homo?

30 Ili respondis kaj diris al li: Se li ne estus malbonfaranto, ni ne transdonus lin al vi.

31 Pilato do diris al ili: Prenu lin vi mem, kaj juĝu lin laŭ via leĝo. La Judoj diris al li: Ne estas permesate al ni mortigi homon;

32 Por ke estu plenumita la vorto de Jesuo, kiun li parolis, montrante, per kia morto li estas mortonta.

33 Pilato do reeniris en la Palacon kaj alvokis Jesuon kaj diris al li: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?

34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras de vi mem, aŭ aliaj diris ĝin al vi pri mi?

35 Pilato respondis: Ĉu mi estas Judo? Via propra nacio kaj la ĉefpastroj transdonis vin al mi; kion vi faris?

36 Jesuo respondis: Mia regno ne estas el tiu ĉi mondo; se mia regno estus el tiu ĉi mondo, miaj servantoj bataladus, por ke mi ne falu en la manojn de la Judoj; sed nun mia regno ne estas el tie ĉi.

37 Pilato demandis lin: Ĉu vi do estas reĝo? Jesuo respondis: Vi tion diris, ke mi estas reĝo. Por tiu celo mi naskiĝis kaj venis en la mondon, por ke mi atestu pri

la vero. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskultas mian voĉon.

38 Pilato diris al li: Kio estas la vero? Kaj dirinte tion, li eliris denove al la Judoj kaj diris al ili: Mi ne trovas kulpon en li.

39 Sed estas ĉe vi kutime, ke mi liberigu al vi unu dum la Pasko; ĉu vi do volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj?

40 Kaj ili kriis denove, dirante: Ne tiun ĉi, sed Barabason. Nu, Barabas estis rabisto.

Ĉapitro XIX

1 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj skurĝigis lin.

2 Kaj la soldatoj plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin per purpura mantelo.

3 Kaj venis al li kaj diris: Saluton! Reĝo de la Judoj! kaj ili frapis lin per la manplatoj.

4 Tiam Pilato denove venis eksteren kaj diris al ili: Jen mi eksteren kondukas lin al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas nenian kulpon en li.

5 Jesuo do eliris, portante la dornan kronon kaj la purpuran mantelon. Pilato diris al ili: Jen la homo!

6 Tial, kiam la ĉefpastroj kaj oficistoj vidis lin, ili kriis: Krucumu, krucumu lin. Pilato diris al ili: Vi mem prenu kaj krucumu lin, ĉar mi trovas nenian kulpon en li.

7 La Judoj respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ tiu leĝo li devas morti tial, ke li faris sin Filo de Dio.

8 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li pliforte timis;

9 Kaj reenirinte en la Palacon, li diris al Jesuo: De kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis.

10 Tiam diras Pilato al li: Ĉu vi ne parolas al mi?

Ĉu vi ne scias, ke mi havas povon krucumi vin kaj povon ankaŭ liberigi vin?

11 Jesuo respondis: Vi havus nenian povon kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita al vi de supre; tial tiu, kiu transdonis min al vi, havas la pligrandan pekon.

12 De tiam Pilato penis liberigi lin; sed la Judoj kriis, dirante: Se vi liberigos tiun, vi ne estas amiko de Cezaro; ĉiu, kiu faras sin reĝo, kontraŭparolas al Cezaro.

13 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li eksteren kondukis Jesuon kaj sidiĝis sur juĝoseĝon en loko nomata La Pavimo, hebree Gabbata.

14 Estis la Preparado de la Pasko, ĉirkaŭ la sesa horo, kaj li diris al la Judoj: Jen via Reĝo!

15 Ili kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin. Pilato diris al ili: Ĉu mi krucumu vian Reĝon? La ĉefpastroj respondis: Ni ne havas reĝon krom Cezaro.

16 Tiam do li transdonis lin al ili por esti krucumita.

17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj li eliris, portante sian krucon, en la lokon nomatan Loko de Kranio, kiu estas hebree Golgota;

18 Tie ili krucumis lin, kaj kun li du aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj Jesuon meze.

19 Kaj Pilato ankaŭ skribis titolon kaj surmetis ĝin sur la krucon. Kaj estis skribite: JESUO NAZARETA LA REĜO DE LA JUDOJ.

20 Tiun ĉi titolon multaj el la Judoj legis; ĉar la loko, kie Jesuo estis krucumita, estis proksime al la urbo; kaj ĝi estis skribita hebree kaj latine kaj greke.

21 Tiam diris la ĉefpastroj de la Judoj al Pilato: Ne skribu: La Reĝo de la Judoj; sed, ke li diris: Mi estas Reĝo de la Judoj.

22 Respondis Pilato: Kion mi skribis, tion mi skribis.

23 Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis Jesuon, prenis liajn vestojn kaj partigis ilin kvarone, po unu parto por

ĉiu soldato ; kaj la tunikon. Sed la tuniko estis senkudra, de la supro teksita tra la tuto.

24 Ili do diris unu al alia : Ni ne disŝiru ĝin, sed lotu pri ĝi, kies ĝi estos ; por ke la Skribo estu plenumita, kiu diras : Ili dividis miajn vestojn inter si, kaj pri mia tuko ili lotis. Tion ĉi la soldatoj faris.

25 Sed apud la kruco de Jesuo staris lia patrino, kaj la fratino de lia patrino, Maria la edzino de Kleofas, kaj Maria Magdalena.

26 Jesuo, rigardante sian patrinon kaj la disĉiplon, kiun li amis, apudstarantan, diris al sia patrino : Virino, jen via filo !

27 Tiam li diras al la disĉiplo : Jen via patrino ! Kaj de tiu horo la disĉiplo akceptis ŝin en sian domon.

28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis, por ke la Skribo estu plenumita, diras : Mi soifas.

29 Kuŝis tie vazo plena je vinagro. Oni do metis spongon, plenigitan de la vinagro, sur hisopon kaj levis ĝin al lia buŝo.

30 Kiam do Jesuo estis ricevinta la vinagron, li diris : Estas finite, kaj klininte sian kapon, li forlasis sian spiriton.

31 Tial la Judoj, ĉar estis la Preparado, por ke la korpoj ne restadu sur la krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu sabato estis granda tago), petis Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin.

32 Tiam la soldatoj venis kaj rompis la krurojn de la unua kaj de la alia krucumita kun li.

33 Sed, kiam ili venis al Jesuo kaj vidis, ke li jam mortis, ili ne rompis liajn krurojn.

34 Sed unu el la soldatoj per lanco pikis lian flankon ; kaj tuj elvenis sango kaj akvo.

35 Kaj la vidinto atestis, kaj vera estas lia atesto ; kaj li scias, ke li diras la veron, por ke vi ankaŭ kredu.

36 Ĉar tio okazis, por ke la Skribo estu plenumita: Osto al li ne estos rompita.

37 Kaj aliloke ankaŭ la Skribo diras: Ili rigardos tiun, kiun ili pikis.

38 Post tio, Josef de Arimateo, kiu estis disĉiplo de Jesuo, sed sekrete pro la timo al la Judoj, petis Pilaton, ke li povu forpreni la korpon de Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do venis kaj forprenis lian korpon.

39 Alveniis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu unue venis al Jesuo nokte) portanta miksaĵon de mirho kaj aloo ĝis ĉirkaŭ cent funtoj.

40 Ili do prenis la korpon de Jesuo kaj ĉirkaŭvindis ĝin per tukoj kun aromaĵoj, laŭ la moro de la Judoj por entombigo.

41 Kaj estis ĝardeno en la loko, kie li estis krucumita, kaj en la ĝardeno nova tombo, en kiun ankoraŭ neniu estis metita.

42 Tien do, pro la Preparado de la Judoj (ĉar la tombo estis proksima) ili enmetis Jesuon.

Ĉapitro XX

1 La unuan tagon de la semajno, Maria Magdalena frue venas, dum estis ankoraŭ mallume, al la tombo, kaj vidas la ŝtonon forprenita de la tombo.

2 Ŝi do kuras kaj venas al Simon Petro kaj al tiu alia disĉiplo, kiun Jesuo amis, kaj diris al ili: Oni forprenis el la tombo la Sinjoron, kaj ni ne scias, kien oni lin metis.

3 Petro do eliris kaj la alia disĉiplo, kaj iris al la tombo.

4 Kaj ambaŭ ekkuris kune; kaj la alia disĉiplo kuris antaŭen pli rapide ol Petro kaj unua alvenis al la tombo.

5 Kaj kliniĝinte li enrigardis kaj vidis la tukojn kuŝantajn; tamen li ne eniris.

6 Kaj poste venis Simon Petro, sekvante lin, kaj eniris en la tombon ; kaj li vidas la tukojn kuŝantajn,

7 Kaj la viŝtukon, kiu estis sur lia kapo, ne kuŝantan kun la tukoj, sed sole volvitan en aparta loko.

8 Tiam eniris do la alia disĉiplo, kiu unua alvenis al la tombo, kaj li vidis kaj kredis.

9 Ĉar ili ankoraŭ ne komprenis la Skribon, ke li devas reveniĝi el la mortintoj.

10 Kaj la disĉiploj iris returne hejmen.

11 Sed Maria staris ekstere apud la tombo plorante ; kaj dum ŝi ploris, ŝi kliniĝante enrigardis en la tombon ;

12 Kaj vidas du anĝelojn en blankaj vestoj, kiuj sidis, unu ĉe la kapo kaj unu ĉe la piedoj, kie la korpo de Jesuo estis kuŝinta.

13 Kaj ili diris al ŝi : Virino, kial vi ploras ? Ŝi respondis : Ĉar oni forprenis mian Sinjoron, kaj mi ne scias, kien oni metis lin.

14 Kiam ŝi tiel parolis, ŝi sin turnis malantaŭen, kaj vidas Jesuon starantan, kaj ne sciis, ke estas Jesuo.

15 Jesuo diris al ŝi : Virino, kial vi ploras ? Kiun vi serĉas ? Ŝi, supozante, ke li estas la ĝardenisto, diris al li : Sinjoro, se vi forportis lin, sciigu min, kien vi metis lin, kaj mi lin forprenos.

16 Jesuo diris al ŝi : Maria. Ŝi sin turnis kaj diris al li hebree : Rabboni ; (kio signifas Majstro).

17 Jesuo diris al ŝi : Ne tuŝu min ; ĉar mi ankoraŭ ne supreniris al la Patro ; sed iru al miaj fratoj kaj diru al ili : Mi supreniras al mia Patro kaj via Patro, kaj al mia Dio kaj via Dio.

18 Maria Magdalena venis al la disĉiploj anoncante : Mi vidis la Sinjoron ; kaj ke li tion diris al ŝi.

19 Kiam do estis vespero en tiu sama tago, la unua de la semajno, kaj kiam la pordoj estis fermitaj, kie la

disĉiploj estis pro timo al la Judoj, Jesuo venis kaj staris meze de ili kaj diras al ili : Paco al vi.

20 Kaj dirinte tion, li montris al ili siajn manojn kaj flankon. Tiam la disĉiploj ĝojis, vidante la Sinjoron.

21 Jesuo denove diris al ili : Paco al vi ; kiel la Patro sendis min, tiel mi vin sendas.

22 Kaj dirinte tion, li elspiris sur ilin kaj diris : Ricevu la Sanktan Spiriton.

23 Se ies pekojn vi formetos, ili estas formetitaj al ili ; se ies vi tenos, ili estas tenitaj.

24 Sed Tomas, unu el la dek du, nomata Didimo, ne ĉeestis kun ili, kiam Jesuo venis.

25 Tial la aliaj disĉiploj diris al li : Ni vidis la Sinjoron. Sed li diris al ili : Se mi ne vidos en liaj manoj la truon de la najloj, kaj se mi ne enŝovos mian fingron en la lokon de la najloj, kaj ne metos mian manon en lian flankon, mi nepre ne kredos.

26 Kaj post ok tagoj la disĉiploj denove estis interne, kaj Tomas kun ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj estis fermitaj ; kaj starante en la mezo, li diris : Paco al vi.

27 Tiam li diras al Tomas : Eltiru ĉi tien vian fingron kaj vidu miajn manojn ; kaj eltiru vian manon kaj enmetu ĝin en mian flankon, kaj estu ne plu nekredema, sed kredanta.

28 Tomas respondis al li kaj diris : Mia Sinjoro, kaj mia Dio.

29 Jesuo diras al li : Tial, ke vi vidis min, vi kredas. Feliĉaj estas tiuj, kiuj ne vidis, kaj kredas.

30 Multajn aliajn signaĵojn Jesuo faris antaŭ la disĉiploj, kiuj ne estas skribitaj en tiu ĉi libro.

31 Sed tiuj ĉi estas skribitaj por ke vi kredu, ke Jesuo estas la Kristo, la Filo de Dio, kaj kredante vi havu vivon en lia nomo.

Ĉapitro XXI

1 Post tio Jesuo denove sin montris al la disĉiploj apud la lago Tiberias ; kaj li montris sin jene :

2 Estis kune Simon Petro kaj Tomas, nomata Didimo, kaj Natanael el Kana Galilea, kaj la filoj de Zebedeo, kaj aliaj du el liaj disĉiploj.

3 Simon Petro diris al ili : Mi iras por fiŝkapti. Ili diris al li : Ni ankaŭ iras kun vi. Ili do eliris kaj iris sur la ŝipon ; kaj tiun nokton ili nenion kaptis.

4 Sed, ĉe la tagiĝo, Jesuo staris sur la marbordo ; sed la disĉiploj ne sciis, ke estas Jesuo.

5 Tiam Jesuo diris al ili : Infanoj, ĉu vi havas ian alimanĝaĵon ? Ili respondis al li : Ne.

6 Kaj li diris al ili : Ĵetu la reton al la dekstra flanko de la ŝipo, kaj vi trovos. Ili do elĵetis ĝin kaj ili ne povis plu ĝin treni, pro la multo da fiŝoj.

7 Tial la disĉiplo, kiun Jesuo amis, diris al Petro : Estas la Sinjoro. Kiam do Simon Petro aŭdis, ke estas la Sinjoro, li alzonis sian kitelon al si (ĉar li estis nuda) kaj ĵetis sin en la maron.

8 Sed la aliaj disĉiploj venis en la ŝipeto (ĉar ili ne estis malproksime de la tero, sed nur ĉirkaŭ ducent ulnoj), trenante la reton plenan je fiŝoj.

9 Kaj, kiam ili eliris sur la teron, ili vidis fajron karban aranĝitan tie kaj fiŝon kuŝantan sur ĝi kaj panon.

10 Jesuo diris al ili : Alportu el la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis.

11 Tial Simon Petro iris sur la ŝipon kaj tiris la reton al la tero plenan je grandaj fiŝoj, cent kvindek tri, kaj, kvankam tiel multaj ili estis, la reto ne estis ŝirita.

12 Jesuo diris al ili : Venu, matenmanĝu. Kaj neniu el la disĉiploj kuraĝis lin demandi : Kiu vi estas ? sciante, ke tiu estas la Sinjoro.

13 Jesuo venas kaj prenas la panon kaj donas al ili, kaj ankaŭ la fiŝon.

14 Tiun ĉi jam la trian fojon aperis Jesuo al siaj disĉiploj, post kiam li leviĝis el la mortintoj.

15 Post la matenmanĝo, Jesuo diris al Simon Petro: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min pli ol tiuj ĉi? Li diras al li: Jes, Sinjoro, vi scias, ke mi amas vin. Li diras al li: Paŝtu miajn ŝafidojn.

16 Li diras al li ankoraŭ la duan fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min? Li diras: Jes, Sinjoro, vi scias, ke mi amas vin. Li diras al li: Paŝtu miajn ŝafojn.

17 Li diras al li la trian fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min? Petro ĉagreniĝis, ke li diris al li la trian fojon: Ĉu vi amas min? kaj respondis: Sinjoro, vi scias ĉion; vi scias, ke mi amas vin. Jesuo diras al li: Paŝtu miajn ŝafojn.

18 Vere, vere, mi diras al vi: Kiam vi estis juna, vi zonis vin kaj iris, kien vi volis; sed, kiam vi maljuniĝos, vi eltiros viajn manojn, kaj alia vin zonos kaj portos vin, kien vi ne volos.

19 Tion ĉi li diris, per aludo montrante, per kia morto li gloros Dion. Kaj dirinte tion, li diras al li: Sekvu min.

20 Petro, sin turninte, vidas malantaŭe la disĉiplon, kiun Jesuo amis (kiu ankaŭ klinis sin al lia brusto dum la vespermanĝo kun la diro: Sinjoro, kiu estas la perfidanta vin?)

21 Petro do, vidinte lin, diris al Jesuo: Sinjoro, kaj kion pri tiu ĉi?

22 Jesuo diras al li: Se mi volas, ke li restu ĝis mi venos, kio estas al vi? Vi, sekvu min.

23 Tial la famo disiĝis inter la fratoj, ke tiu disĉiplo ne mortos; tamen Jesuo ne diris al li, ke li ne mortos, sed: Se mi volas, ke li restu ĝis mi venos, kio estas al vi?

24 Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas pri tiuj ĉi okazintaĵoj kaj skribis pri ili: kaj ni scias, ke lia atesto estas vera.

25 Estas ankaŭ multo da aliaj faroj, kiujn Jesuo faris; kaj se ĉiu el ili estus skribita detale, mi kredas, ke la tuta mondo ne havus lokon por la skribotaj libroj.

LA AGOJ DE LA APOSTOLOJ

Ĉapitro I

1 La unuan historion mi faris, Teofilo, pri ĉio, kion Jesuo komencis fari kaj instrui,

2 Ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren, doninte ordonon per la Sankta Spirito al la apostoloj, kiujn li elektis;

3 Al kiuj ankaŭ post sia suferado li montris sin vivanta per multaj pruvoj, dum kvardek tagoj aperante al ili kaj parolante pri la aferoj de la regno de Dio.

4 Kaj, kunestante, li admonis ilin ne translokiĝi el Jerusalem, sed atendi tiun promeson de la Patro, pri kiu (li diris) vi aŭdis de mi;

5 Ĉar, kiel Johano baptis en akvo, vi estos baptitaj en la Sankta Spirito post ne multaj tagoj.

6 Ili do kunveninte demandis lin, dirante: Sinjoro, ĉu en tiu ĉi tempo vi redonas la regadon al Izrael?

7 Kaj li diris al ili: Ne apartenas al vi scii tempojn nek epokojn, kiujn la Patro estas rezervinta en sia aŭtoritato,

8 Sed vi ricevos povon, kiam la Sankta Spirito venos sur vin, kaj vi estos miaj atestantoj en Jerusalem kaj en tuta Judeo kaj Samario kaj ĝis la plej malproksima parto de la tero.

9 Kaj tion dirinte, li suprenlevigis, ankoraŭ dum ili rigardis, kaj nubo ricevis lin for de iliaj okuloj.

10 Kaj dum ili atente rigardis en la ĉielon, kiam li foriras, jen alstaris apud ili du viroj blanke vestitaj;

11 Kiuj ankaŭ diris: Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardantaj en la ĉielon? Tiu ĉi Jesuo, kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel revenos sammaniere, kiel vi vidis lin irantan en la ĉielon.

12 Tiam ili iris returne Jerusalemon de la monteto nomata Olivarba, kiu estas proksime al Jerusalem, je sabata vojaĝo.

13 Kaj, kiam ili envenis, ili supreniris en la supran ĉambron, kie loĝis Petro kaj Jakobo kaj Johano kaj Andreo, Filipo kaj Tomas, Bartolomeo kaj Mateo, Jakobo filo de Alfeo, kaj Simon Zeloto, kaj Judas filo de Jakobo.

14 Ĉiuj ĉi unuanime persistis en preĝado kaj peto kun la virinoj kaj Maria la patrino de Jesuo kaj kun liaj fratoj.

15 Kaj en tiuj tagoj Petro, starigĝinte meze de la fratoj, diris (kaj multego da personoj estis kune, ĉirkaŭ cent dudek):

16 Fratoj, estis necese, ke tiu skribo estu plenumita, kiun la Sankta Spirito antaŭparolis per la buŝo de David pri Judas, kiu farigis gvidanto al tiuj, kiuj kaptis Jesuon.

17 Ĉar li estis enkalkulita inter ni kaj ricevis sian lotaĵon en tiu ĉi servado.

18 (Nu, tiu akiris kampon per la rekompenco de sia maljusteco, kaj falinte kapantaŭe, li diskrevis meze, kaj ĉiuj liaj internaĵoj estis elŝutitaj.

19 Kaj tio estis sciigita al ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, tiel ke tiu kampo estas nomita en ilia lingvo Akeldama, tio estas Sangokampo.)

20 Ĉar estas skribite en la Psalmaro: Lia loĝejo

fariĝu dezerta, kaj ne estu enloĝanto en ĝi; kaj: Alia prenu lian oficon.

21 Tial el la viroj, kiuj akompanis nin la tutan tempon, kiam la Sinjoro Jesuo eniris kaj eliris inter ni,

22 Komencante de la bapto de Johano ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren for de ni, unu el tiuj devas esti atestanto kun ni pri lia releviĝo.

23 Kaj ili starigis du, Jozefon nomatan Barsabas, kies alnomo estis Justulo, kaj Matiason.

24 Kaj preĝante ili diris: Vi, Sinjoro, korkonanto de ĉiuj, elmontru, kiun vi elektis, unu el ĉi tiuj du,

25 Por ricevi la lotaĵon en tiu ĉi servado kaj apostoleco, de kiu Judas forfalis, por iri al sia propra loko.

26 Kaj ili lotis pri tio, kaj la loto falis por Matias; kaj li estis alkalkulita al la dek unu apostoloj.

Ĉapitro II

1 Kaj, kiam la Pentekosta tago estis plenumata, ĉiuj estis unuanime en unu loko.

2 Kaj subite fariĝis el la ĉielo sono kvazaŭ de rapidegganta perforta vento, kaj ĝi plenigis la tutan domon, kie ili sidis.

3 Kaj al ili aperis langoj kvazaŭ el fajro disirantaj kaj eksidis sur ĉiun el ili.

4 Kaj ĉiuj estis plenigitaj de la Sankta Spirito kaj komencis paroli aliajn lingvojn, kiel la Spirito donis al ili parolpovon.

5 Kaj en Jerusalem estis loĝantaj piaj Judoj el ĉiu nacio sub la ĉielo.

6 Kaj, kiam okazis tiu sono, la popolamaso kunvenis kaj miregis, ĉar ĉiu aparte aŭdis ilin parôli per ĉies propra dialekto.

7 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj miris, dirante unu al alia: Jen, ĉu ne estas Galileanoj ĉiuj ĉi parolantoj?
8 Kiamaniere do ni aŭdas ĉiu en sia dialekto, en kiu ni estas naskitaj?
9 Partoj kaj Medoj kaj Elamanoj kaj loĝantoj en Mezopotamio, Judeo, Kapadokujo, Ponto kaj Azio,
10 Frigujo kaj Pamfilio, Egiptujo kaj la partoj de Afriko apud Kireno, kaj pasloĝantaj Romanoj, Judoj kaj prozelitoj,
11 Kretanoj kaj Araboj, ni aŭdas ilin paroli en niaj lingvoj la mirindaĵojn de Dio.
12 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj embarasiĝis, dirante unu al alia: Kion tio ĉi signifas?
13 Sed aliaj mokante diris: Ili estas plenaj je mosta vino.
14 Sed Petro, stariĝinte kun la dek unu, levis sian voĉon kaj parolis al ili, dirante: Ho, Judoj kaj ĉiuj loĝantaj en Jerusalem, estu ĉi tio certigata al vi, kaj aŭskultu miajn vortojn.
15 Ĉar tiuj ĉi ne estas ebriaj, kiel vi supozas, ĉar estas la tria horo de la tago.
16 Sed jen tio, kio estis dirita per Joel la profeto:
17 Kaj okazos en la lastaj tagoj, diras Dio, ke mi elverŝos el mia spirito sur ĉiun karnon, kaj viaj filoj kaj viaj filinoj profetados, kaj viaj junuloj vidos viziojn, kaj viaj maljunuloj songos songojn.
18 Kaj eĉ sur miajn servistojn kaj miajn servistinojn en tiuj tagoj mi surverŝos el mia spirito, kaj ili profetados.
19 Kaj mi montros miraklojn en la ĉielo supre, kaj signojn en la tero malsupre, sangon kaj fajron kaj fuman vaporon.
20 La suno estos aliformita en mallumon, kaj la luno en sangon, antaŭ ol venos la tago granda kaj majesta de la Sinjoro.

21 Kaj okazos, ke ĉiu, kiu vokos la nomon de la Sinjoro, estos savita.

22 Izraelidoj, aŭskultu ĉi tiujn vortojn : Jesuon Nazaretanon, viron de Dio elmontritan al vi per potencaĵoj kaj mirakloj kaj signoj, kiujn Dio faris per li meze de vi, kiel vi mem scias,

23 Lin, laŭ la difinita intenco kaj antaŭscio de Dio transdonitan, vi per la manoj de senleĝuloj krucuminte mortigis.

24 Kiun Dio levis, malliginte la suferojn de morto, ĉar estis neeble, ke li estu tenata de ĝi.

25 Ĉar David diras pri li : Ĉiam mi vidis la Sinjoron antaŭ mi, ĉar li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne falu.

26 Tial ĝojis mia koro kaj raviĝis mia lango, eĉ mia karno ripozas en espero ;

27 Ĉar vi ne lasos mian animon al la infero, nek permesos al via sanktulo vidi forputron.

28 Vi konigis al mi la vojojn de la vivo, vi plenigos min je ĝojo per via vizaĝo.

29 Fratoj, mi povas libere paroli al vi pri la patriarko David, ke li mortis kaj estis enterigita, kaj lia tombo estas ĉe ni ankoraŭ ĝis ĉi tiu tago.

30 Estante do profeto kaj sciante, ke Dio ĵuris al li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun el la frukto de lia lumbo,

31 Li antaŭvidante parolis pri la relevo de la Kristo, ke nek li estos lasita al la infero, nek lia karno vidos forputron.

32 Tiun ĉi Jesuon relevis Dio, pri kio ni ĉiuj estas atestantoj.

33 Levite do ĝis dekstre de Dio, kaj ricevinte de la Patro la promeson de la Sankta Spirito, li elverŝis tion, kion vi vidas kaj aŭdas.

34 Ĉar David ne supreniris en la ĉielojn, sed li mem

diras: La Sinjoro diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de mi,

35 Ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

36 Kun certeco do sciu la tuta domo de Izrael, ke tiun Jesuon, kiun vi krucumis, Dio faris Sinjoro kaj Kristo.

37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj en la koro, kaj diris al Petro kaj la aliaj apostoloj: Kion ni faru, fratoj?

38 Kaj Petro diris al ili: Ekpentu kaj estu baptitaj ĉiu el vi en la nomo de Jesuo Kristo por forigo de pekoj, kaj vi ricevos la donacon de la Sankta Spirito.

39 Ĉar por vi estas la promeso, kaj por viaj infanoj, kaj por ĉiuj ĝis malproksime, kiujn ajn la Sinjoro nia Dio alvokos.

40 Kaj per multaj aliaj paroloj li atestis kaj alvokis ilin, dirante: Savu vin el tiu ĉi malrekta generacio.

41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon, estis baptitaj, kaj en tiu tago estis aldonitaj animoj ĉirkaŭ trimil.

42 Kaj ili persistis en la instruo de la apostoloj kaj en la kunuleco, en la dispecigo de pano kaj en preĝoj.

43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj multaj mirakloj kaj signoj fariĝis per la apostoloj.

44 Kaj ĉiuj kredantoj estis kune kaj havis ĉion komuna,

45 Kaj vendis siajn havojn kaj posedaĵojn kaj disdonis ilin al ĉiuj, kiel iu havis bezonon.

46 Kaj ĉiutage, vizitadante unuanime la templon, kaj dispecigante panon dome, ili prenis sian nutraĵon kun feliĉo kaj unueco de koro.

47 Laŭdante Dion kaj havante favoron ĉe la tuta popolo. Kaj la Sinjoro aldonis la savatulojn ĉiutage al la eklezio.

Ĉapitro III

1 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en la templon je la horo de preĝado, la naŭa.

2 Kaj unu viro, lama ankoraŭ de la patrina ventro, estis portata, kiun oni metis ĉiutage apud tiu pordego de la templo, kiu estas nomata La Bela, por ke li petu pri almozoj la pasantojn en la templon.

3 Tiu, vidante Petron kaj Johanon enirontajn en la templon, petis almozon.

4 Kaj Petro, fikse rigardante lin, kun Johano, diris: Rigardu nin.

5 Kaj li atentis ilin, atendante ricevi ion de ili.

6 Kaj Petro diris: Nek arĝentaĵon nek oraĵon mi havas, sed tion, kion mi havas, mi donas al vi. En la nomo de Jesuo Kristo Nazaretano, piediru.

7 Kaj li prenis lin per la dekstra mano kaj levis lin, kaj tuj liaj plandoj kaj maleolostoj fortiĝis.

8 Kaj li suprensaltе stariĝis kaj piediris kaj eniris kun ili en la templon piedirante kaj saltante kaj laŭdante Dion.

9 Kaj la tuta popolo vidis lin piedirantan kaj laŭdantan Dion.

10 Kaj ili rekonis lin, ke li estas tiu, kiu sidis por almozo apud la Bela Pordego de la templo, kaj ili estis plenaj je mirego kaj konfuziĝo pri tio, kio okazis al li.

11 Kaj, dum li tenas Petron kaj Johanon, la tuta homamaso kunkuris al ili en la vestiblo nomata Salomona, miregante.

12 Kaj Petro, vidante tion, respondis al la popolo: Izraelidoj, kial vi miras pri tio ĉi? Aŭ kial vi fikse rigardas nin, kvazaŭ per propra potenco aŭ sankteco ni igis lin piediri?

13 La Dio de Abraham kaj Isaak kaj Jakob, la Dio

de niaj patroj, gloris sian Servanton Jesuon, kiun vi transdonis kaj malkonfesis antaŭ la vizaĝo de Pilato, kiam tiu ĉi decidis liberigi lin.

14 Sed vi malkonfesis la Sanktulon kaj Justulon kaj petis, ke mortiginto estu donacita al vi,

15 Kaj mortigis la Estron de la vivo, kiun Dio relevis el la mortintoj, pri kio ni estas atestantoj.

16 Kaj lia nomo, per fido en lia nomo, fortigis tiun ĉi, kiun vi rigardas kaj konas ; kaj la fido, kiu estas per li, donis al li tiun ĉi plensanecon antaŭ vi ĉiuj.

17 Kaj nun, fratoj, mi scias, ke vi agis pro nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj.

18 Sed tiel Dio plenumis tion, kion li antaŭproklamis per buŝo de ĉiuj profetoj, ke lia Kristo suferos.

19 Vi do pentu kaj returniĝu, por ke viaj pekoj estu forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝigo de la vizaĝo de la Sinjoro,

20 Kaj por ke li sendu la por vi difinitan Kriston, Jesuon ;

21 Kiun la ĉielo devas ricevi ĝis la tempoj de restarigo de ĉio, pri kiuj parolis Dio per la buŝo de siaj sanktaj profetoj jam de la pratempo.

22 Ĉar Moseo diris : Profeton starigos Dio la Sinjoro por vi el viaj fratoj, kiel min. Vi lin aŭskultu pri ĉio, kion ajn li parolos al vi.

23 Kaj okazos, ke ĉiu animo, kiu ne aŭskultos tiun profeton, estos ekstermita el la popolo.

24 Kaj ĉiuj profetoj depost Samuel kaj liaj posteuloj, kiuj parolis, proklamis ankaŭ tiujn ĉi tagojn.

25 Vi estas la filoj de la profetoj kaj de la interligo, kiun Dio faris kun viaj patroj, dirante al Abraham : Kaj en via idaro ĉiuj familioj de la tero beniĝos.

26 Al vi unue Dio, relevinte sian Servanton, sendis lin por bene deturni ĉiun el vi for de viaj pekoj.

Ĉapitro IV

1 Kaj dum ili parolas al la popolo, survenis ilin la ĉefpastroj, la kapitano de la templo kaj la Sadukeoj,
2 Ĉagrenate, ke ili instruas la popolon kaj proklamas per Jesuo la releviĝon el la mortintoj.
3 Kaj ili manojn ĵetis sur ilin kaj metis ilin en gardejon ĝis la morgaŭa tago ; ĉar estis jam vespero.
4 Tamen multaj el tiuj, kiuj aŭdis la vorton, kredis ; kaj la nombro de la viroj estis proksimume kvin miloj.
5 Kaj okazis la morgaŭan tagon, ke kunvenis en Jerusalem la regantoj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj,
6 Kaj Annas la ĉefpastro kaj Kaifas kaj Johano kaj Aleksandro kaj kiuj ajn estis de la ĉefpastra parencaro ;
7 Kaj stariginte ilin mezen, tiuj demandis : Per kia povo aŭ per kia nomo vi faris tion ?
8 Tiam Petro, plenigite de la Sankta Spirito, diris al ili : Regantoj de la popolo kaj pliaĝuloj,
9 Se ni hodiaŭ estas eldemandataj pri la bonfaro al la senfortulo, per kio li estas savita,
10 Estu sciigite al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo Izrael, ke per la nomo de Jesuo Kristo Nazaretano, kiun vi krucumis, kiun Dio levis el la mortintoj, per ĝi staras tiu ĉi viro antaŭ vi sana.
11 Tiu estas la ŝtono, kiun vi konstruantoj malŝatis, kiu nun fariĝis ŝtono bazangula.
12 Kaj en alia nomo ne estas savo ; ĉar ne estas alia nomo sub la ĉielo donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj.
13 Sed, kiam ili rigardis la kuraĝon de Petro kaj Johano kaj komprenis, ke ili estas malkleruloj kaj nesciuloj, ili miris, kaj eltrovis pri ili, ke ili estis kun Jesuo.

14 Kaj vidante la resanigiton starantan apud tiuj, ili ne havis, kion kontraŭdiri.

15 Sed, ordoninte ilin foriri el la sinedrio, ili konferencis inter si,

16 Dirante: Kion ni devas fari al tiuj ĉi homoj? Ĉar estas videble por ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, ke rimarkinda signaĵo estas farita per ili, kaj ni ne povas nei ĝin.

17 Sed, por ke ĝi ne plu disvastiĝu inter la popolo, ni minacu ilin, ke ili nepre plu parolu al neniu en tiu ĉi nomo.

18 Kaj ili vokis ilin kaj ordonis al ili tute ne paroli nek instrui en la nomo de Jesuo.

19 Sed Petro kaj Johano respondante diris al ili: Ĉu estas juste antaŭ Dio aŭskulti vin prefere ol Dion, vi juĝu;

20 Ĉar ni ne povas ne paroli pri tio, kion ni vidis kaj aŭdis.

21 Kaj ili denove minacinte liberigis ilin, trovinte nenion, pro kio ili povus ilin puni, pro la popolo, ĉar ĉiuj gloris Dion pro la faritaĵo.

22 Ĉar la homo estis pli ol kvardekjara, sur kiu ĉi tiu signaĵo resaniga estis farita.

23 Kaj liberigite ili venis al siaj kunuloj kaj ĉion rakontis, kion la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili.

24 Kaj ili aŭdinte levis la voĉon al Dio unuanime kaj diris: Ho, Plejpotenculo, kiu faris la ĉielon kaj teron kaj maron kaj ĉion en ili,

25 Kiu per la Sankta Spirito per la buŝo de nia patro David via servanto diris: Kial tumultas popoloj kaj gentoj pripensas vanaĵon?

26 La reĝoj de la tero sin aranĝis, kaj la regantoj kunkolektiĝis kontraŭ la Sinjoro kaj kontraŭ lia Sankt-oleito;

27 Ĉar vere en tiu ĉi urbo kunvenis kontraŭ via sankta Servanto Jesuo, kiun vi sanktoleis, kune Herodes kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj la popoloj de Izrael,

28 Por fari kion ajn via mano kaj via intenco antaŭdifinis okazonta.

29 Kaj nun, Sinjoro, rigardu iliajn minacojn kaj donu al viaj servistoj paroli vian vorton kun plena kuraĝo,

30 Dum vi etendos vian manon por sanigado, kaj signoj kaj mirakloj fariĝos per la nomo de via sankta Servanto Jesuo.

31 Kaj post ilia preĝado, la loko, en kiu ili kolektiĝis, estis skuata, kaj ili ĉiuj estis plenigitaj de la Sankta Spirito kaj parolis la vorton de Dio kuraĝe.

32 Kaj la anaro de la kredantoj estis unukora kaj unuanima, kaj neniu diris, ke io el lia havaĵo estas propra al li ; sed estis ĉe ili ĉio komuna.

33 Kaj kun granda povo la apostoloj atestis pri la releviĝo de la Sinjoro Jesuo, kaj granda graco estis sur ĉiuj.

34 Nek iu inter ili havis mankon, ĉar, kiuj estis posedantoj de bienoj aŭ domoj, tiuj vendis ilin kaj alportis la prezon de la venditaĵoj,

35 Kaj metis ĝin apud la piedoj de la apostoloj ; kaj estis disdonate al ĉiu laŭ ĉies aparta bezono.

36 Kaj Jozef, kiu estis alnomita de la apostoloj Barnabas (tio estas, tradukite, Filo de Konsolo), Levido. Kiprano laŭ sia naskiĝo,

37 Posedante kampon, vendis ĝin kaj alportis la prezon kaj metis ĝin apud la piedoj de la apostoloj.

Ĉapitro V

1 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino Sapfira vendis posedaĵon,

2 Kaj detenis iom el la prezo, kun la konsento de

sia edzino, kaj iun parton alportis kaj metis apud la piedoj de la apostoloj.

3 Sed Petro diris: Ananias, kial Satano plenigis vian koron tiel, ke vi mensogas al la Sankta Spirito kaj detenas iom el la prezo de la bieno?

4 Ĉu ĝi restante ne restis via? Kaj ĉu ĝi vendite ne estis en via povo? Kial do vi metis tiun ĉi faron en via koro? Vi mensogis ne al homoj, sed al Dio.

5 Kaj aŭdante tiujn ĉi vortojn, Ananias falis kaj senspiriĝis: kaj granda timo survenis sur ĉiujn aŭdantojn.

6 Kaj la junuloj sin levis kaj ĉirkaŭvindis lin kaj forportinte enterigis lin.

7 Kaj jam estis ĉirkaŭ trihora intertempo, kiam lia edzino, ne sciante, kio okazis, eniris.

8 Kaj Petro demandis al ŝi: Diru al mi, ĉu por tiom vi vendis la bienon? Kaj ŝi respondis: Jes, por tiom.

9 Kaj Petro respondis al ŝi: Kial estis interkonsento inter vi, por tenti la Spiriton de la Sinjoro? Jen, la piedoj de tiuj, kiuj enterigis vian edzon, estas apud la pordo kaj forportos vin.

10 Kaj ŝi tuj falis apud liaj piedoj kaj senspiriĝis, kaj la junuloj enirinte trovis ŝin mortinta kaj enterigis ŝin apud ŝia edzo.

11 Kaj granda timo venis sur la tutan eklezion kaj ĉiujn aŭdantajn pri tio.

12 Kaj per la manoj de la apostoloj estis faritaj multaj signaĵoj kaj mirindaĵoj meze de la popolo, kaj ili ĉiuj estis unuanime en la vestiblo Salomona.

13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi al ili; tamen la popolo gloris ilin.

14 Kaj kredantoj pligrandnombre estis aldonitaj al la Sinjoro, amasoj da viroj kaj virinoj;

15 Tiel, ke oni eksteren portis la malsanulojn sur la stratojn kaj kuŝigis ilin sur litoj kaj kanapoj, por ke ĉe la preterpaso de Petro, almenaŭ lia ombro ombru iun el ili.

16 Kunvenis ankaŭ Jerusalemon la amaso el la ĉirkaŭaj urboj, portante malsanulojn kaj la turmentatajn de malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj estis sanigitaj.

17 Sed la ĉefpastro stariĝis kaj ĉiuj, kiuj estis kun li (tio estas la sekto de la Sadukeoj), kaj ili estis plenigitaj je ĵaluzo,

18 Kaj ĵetis la manojn sur la apostolojn kaj metis ilin en la publikan gardejon.

19 Sed anĝelo de la Sinjoro nokte malfermis la pordojn de la karcero kaj, elkondukinte ilin, diris :

20 Iru kaj starante parolu en la templo al la popolo ĉiujn vortojn priʼ tiu ĉi vivo.

21 Kaj tion aŭdinte, ili eniris ĉe la tagiĝo en la templon kaj ekinstruis. Sed la ĉefpastro venis kaj tiuj, kiuj estis kun li, kaj kunvokis la sinedrion kaj la tutan senaton de la Izraelidoj kaj sendis al la malliberejo por ilin venigi.

22 Sed la oficistoj veninte ne trovis ilin en la karcero kaj revenis kaj rakontis,

23 Dirante : Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita tute fortike, kaj la gardistojn starantajn antaŭ la pordoj, sed malferminte ni trovis interne neniun.

24 Kiam do la kapitano de la templo kaj la ĉefpastroj aŭdis ĉi tiujn vortojn, ili embarasiĝis pri ili, kio fariĝos tiu afero.

25 Tiam iu venis kaj sciigis al ili : Jen, la viroj, kiujn vi metis en la karceron, estas en la templo starantaj kaj instruantaj la popolon.

26 Tiam foriris la kapitano kun la oficistoj kaj alkondukis ilin sen perforto, ĉar ili timis la popolon, por ke ili ne estu per ŝtonoj atakitaj.

27 Kaj oni alkondukis ilin kaj starigis ilin antaŭ la sinedrio, kaj la ĉefpastro ilin demandis,

28 Dirante: Ni severe ordonis al vi, ke vi ne instruu en tiu ĉi nomo; kaj jen, vi plenigis Jerusalemon je via instruado kaj intencas survenigi sur nin la sangon de tiu homo.

29 Tiam Petro kaj la apostoloj responde diris: Oni devas obei Dion prefere ol homojn.

30 La Dio de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis, pendiginte lin sur lignaĵo.

31 Lin altigis Dio per sia dekstra mano, por esti Estro kaj Savanto, por doni al Izrael penton kaj formetadon de pekoj.

32 Kaj ni estas atestantoj de tiuj ĉi vortoj, kiel ankaŭ estas la Sankta Spirito, kiun Dio donis al tiuj, kiuj lin obeas.

33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis trapikitaj kaj prikonsiliĝis pereigi ilin.

34 Sed unu, ekstarinte en la sinedrio, Fariseo nomata Gamaliel, leĝinstruisto honorata ĉe la tuta popolo, ordonis, ke oni eksteren forigu la homojn dum mallonga tempo.

35 Kaj li diris al ili: Izraelidoj, estu singardaj rilate al tiuj ĉi homoj pri tio, kion vi estas farontaj.

36 Ĉar antaŭ tiuj ĉi tagoj stariĝis Teŭdas, dirante, ke li estas ia persono; kaj al li nombro da viroj, eble kvarcent, sin aligis; kaj li estis pereigita; kaj ĉiuj, kiuj obeis lin, estis disigitaj kaj nuligitaj.

37 Post tiu stariĝis Judas Galileano en la tagoj de la enskribado kaj fortiris popolon post si; li ankaŭ estis detruita, kaj ĉiuj, kiuj obeis lin, estis disigitaj.

38 Kaj nun mi diras al vi: Detenu vin de tiuj ĉi homoj kaj lasu ilin; ĉar, se tiu ĉi intenco aŭ tiu ĉi laboro estas de homoj, ĝi renversiĝos.

39 Sed, se ĝi estas de Dio, vi ne povos renversi ilin : aŭ eble iel vi troviĝos batalantaj kontraŭ Dio.

40 Kaj ili konsentis kun li, kaj alvokinte la apostolojn kaj batinte ilin, ili ordonis, ke ili ne parolu en la nomo de Jesuo, kaj liberigis ilin.

41 Sed ili iris for de antaŭ la sinedrio, ĝojante, ke ili estis juĝitaj indaj suferi malhonoron pro la Nomo.

42 Kaj ĉiutage en la templo kaj dome ili ne ĉesis instrui kaj prediki Jesuon la Kriston.

Ĉapitro VI

1 Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la disĉiploj multiĝis, fariĝis murmurado de la Grekaj Judoj kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke iliaj vidvinoj estas preterlasataj en la ĉiutaga servado.

2 Kaj la dek du, alvokinte la amason de la disĉiploj, diris : Ne estas dezirinde, ke ni forlasu la Vorton de Dio kaj servu ĉe tabloj.

3 Tial elserĉu, fratoj, el vi sep homojn, bone atestatajn, plenajn je la Spirito kaj saĝo, kiujn ni difinos por tiu ĉi afero.

4 Sed ni persistos en preĝado kaj la servado de la Vorto.

5 Kaj tiu diro plaĉis al la tuta amaso, kaj ili elektis Stefanon, viron plenan je fido kaj je la Sankta Spirito, kaj Filipon kaj Proĥoron kaj Nikanoron kaj Timonon kaj Parmenason kaj Nikolaon prozeliton el Antiohia ;

6 Tiujn ili starigis antaŭ la apostoloj ; kaj tiuj ĉi, preĝinte, metis la manojn sur ilin.

7 Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj la nombro de la disĉiploj multiĝis treege en Jerusalem, kaj granda aro el la pastroj obeis al la fido.

8 Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco, faris grandajn mirindaĵojn kaj signaĵojn inter la popolo.

9 Ŝed stariĝis kelkaj el tiuj, kiuj estis el la sinagogo nomata de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj kaj el la Aleksandrianoj kaj el la homoj el Kilikujo kaj Azio, diskutante kun Stefano.

10 Kaj ili ne povis kontraŭstari al la saĝeco kaj la Spirito, per kiu li parolis.

11 Tiam ili subinstigis virojn, kiuj diris: Ni aŭdis lin parolantan blasfemajn vortojn kontraŭ Moseo kaj Dio.

12 Kaj ili incitis la popolon kaj la pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj surveninte kaptis lin, kaj kondukis lin al la sinedrio,

13 Kaj starigis mensogajn atestantojn, kiuj diris: Tiu ĉi homo ne ĉesas paroli vortojn kontraŭ tiu ĉi sankta loko kaj la leĝo;

14 Ĉar ni aŭdis lin dirantan, ke tiu ĉi Jesuo Nazaretano detruos tiun ĉi lokon kaj ŝanĝos la morojn, kiujn Moseo transdonis al ni.

15 Kaj ĉiuj, kiuj sidis en la sinedrio, atente rigardante lin, vidis lian vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

Ĉapitro VII

1 Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu tiuj ĉi aferoj estas tiel?

2 Kaj tiu diris: Fratoj kaj patroj, aŭskultu. La Dio de gloro aperis al nia patro Abraham, kiam li estis en Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis en Ĥaran,

3 Kaj diris al li: Eliru el via lando kaj for de via parencaro kaj venu en tiun landon, kiun mi montros al vi.

4 Tiam li eliris el la lando de la Ĥaldeoj kaj loĝis en Ĥaran, kaj el tie, post kiam lia patro mortis, li loĝigis lin en tiun ĉi landon, kie vi nun loĝas.

5 Kaj li donis al li neniun heredaĵon en ĝi, eĉ ne

piedspacon, sed li promesis doni ĝin al li por posedaĵo kaj al lia idaro post li, kiam li ankoraŭ ne havis infanon.

6 Kaj Dio parolis jene: Ke lia idaro loĝos en fremda lando, kaj ke oni sklavigos ĝin kaj malbonigos ĝin dum kvarcent jaroj.

7 Kaj la popolon, ĉe kiu ili estos sklavoj, mi juĝos, diris Dio, kaj poste ili eliros kaj adorados min en tiu ĉi loko.

8 Kaj li donis al li la interligon de cirkumcido; kaj tiel Abraham naskis Isaakon kaj cirkumcidis lin en la oka tago, kaj Isaak naskis Jakobon, kaj Jakob la dek du patriarkojn.

9 Kaj la patriarkoj, enviante Jozefon, vendis lin en Egiptujon; kaj Dio estis kun li,

10 Kaj liberigis lin el ĉiuj liaj suferoj kaj donis al li favoron kaj saĝecon antaŭ Faraono reĝo de Egiptujo, kaj ĉi tiu faris lin reganto super Egiptujo kaj super sia tuta domo.

11 Kaj venis malsatego sur la tutan landon Egiptujon kaj Kanaanon, kaj granda sufero, kaj niaj patroj ne trovis nutraĵon.

12 Sed Jakob, aŭdinte, ke estas greno en Egiptujo, sendis unue niajn patrojn.

13 Kaj la duan fojon Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj, kaj la gento de Jozef estis montrita al Faraono.

14 Kaj Jozef sendante alvokis Jakobon sian patron kaj la tutan parencaron, sepdek kvin animojn.

15 Kaj Jakob venis Egiptujon, kaj li mem mortis kaj niaj patroj,

16 Kaj estis transportitaj Siĥemon kaj enterigitaj en la tombo, kiun Abraham aĉetis por prezo arĝenta de la filoj de Ĥemor en Siĥem.

17 Sed, kiam alproksimiĝis la tempo de la promeso,

kiun Dio ĵuris al Abraham, la popolo kreskis kaj plimultiĝis en Egiptujo,

18 Ĝis alia reĝo stariĝis, kiu ne konis Jozefon.

19 Tiu ĉi agis ruze kontraŭ nia nacio kaj subpremis niajn patrojn ĝis tio, ke ili elĵetis siajn infanojn, por ke ili ne vivadu.

20 En tiu tempo Moseo naskiĝis kaj estis eksterordinare bela, kaj li estis nutrata tri monatojn en la domo de sia patro.

21 Kaj, kiam oni elĵetis lin, prenis lin la filino de Faraono kaj nutris lin kiel sian filon.

22 Kaj Moseo estis instruita en la tuta saĝeco de la Egiptoj kaj estis potenca per siaj vortoj kaj agoj.

23 Sed, kiam li jam havis la aĝon de kvardek jaroj, eniris en lian koron la penso viziti siajn fratojn la Izraelidojn.

24 Kaj vidinte unu el ili suferantan maljustecon, li defendis lin kaj venĝis la subpremitulon, batante la Egipton.

25 Kaj li supozis, ke liaj fratoj komprenos, ke Dio per lia mano donas al ili savadon, sed ili ne komprenis.

26 Kaj la morgaŭan tagon li aperis al ili, dum ili malpacas, kaj deziras repacigi ilin, dirante: Sinjoroj, vi estas fratoj, kial vi malbonfaras unu al alia?

27 Sed la ofendanto de sia najbaro forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin estro kaj juĝanto super ni?

28 Ĉu vi volas mortigi min, same kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ?

29 Kaj Moseo forkuris ĉe tiu parolo kaj iĝis loĝanto en la lando Midjana, kie li naskis du filojn.

30 Kaj, kiam kvardek jaroj forpasis, anĝelo aperis al li en la dezerto apud monto Sinajo en flamo de fajro en dornarbeto.

31 Kaj, kiam Moseo vidis ĝin, li miris pri la fenomeno,

kaj, kiam li alproksimiĝis por klare vidi ĝin, venis al li voĉo de la Sinjoro :

32 Mi estas la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham kaj de Isaak kaj de Jakob. Kaj Moseo tremis kaj ne kuraĝis rigardi.

33 Kaj la Sinjoro diris al li : Deprenu la ŝuojn de viaj piedoj, ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas sankta tero.

34 Mi rigardis kaj vidis la mizeron de mia popolo, kiu estas en Egiptujo, kaj mi aŭdis ilian ĝemadon, kaj mi estas malsuprenirinta por liberigi ilin ; nun do venu, kaj mi vin sendos en Egiptujon.

35 Tiun ĉi Moseon, kiun ili malakceptis, dirante : Kiu faris vin estro kaj juĝanto ? tiun Dio sendis, por esti estro kaj savanto, per la mano de la anĝelo, kiu aperis al li en la dornarbeto.

36 Tiu elkondukis ilin, farinte mirindaĵojn kaj signaĵojn en Egiptujo kaj en la Ruĝa Maro kaj en la dezerto dum kvardek jaroj.

37 Estis tiu Moseo, kiu diris al la Izraelidoj : Dio via Sinjoro starigos profeton al vi el viaj fratoj, same kiel min.

38 Estis tiu, kiu estis en la komunumo en la dezerto kun la anĝelo, kiu parolis kun li sur la monto Sinajo, kaj estis kun niaj patroj ; kaj ricevis vivajn orakolojn por doni al ni ;

39 Al kiu niaj patroj ne volis esti obeemaj, sed forpuŝis lin kaj returniĝis en siaj koroj al Egiptujo,

40 Dirante al Aaron : Faru al ni diojn, kiuj marŝos antaŭ ni, ĉar koncerne tiun ĉi Moseon, kiu elkondukis nin el la lando Egiptujo, ni ne scias, kio okazis al li.

41 Kaj ili faris bovidon en tiuj tagoj kaj alportis oferaĵon al la idolo kaj ĝojis pri la faritaĵo de siaj manoj.

42 Tiam Dio turniĝis kaj lasis ilin adoradi la ĉielan armeon, kiel estas skribite en la libro de la profetoj : Ĉu

vi oferdonis al mi bestojn kaj oferaĵojn kvardek jarojn en la dezerto, ho, domo Izraela?

43 Kaj vi levis la tendon de Moloĥo kaj la stelon de dio Remfano, la figuraĵojn, kiujn vi faris por riverenci al ili. Kaj mi transloĝigos vin preter Babilonon.

44 Estis kun niaj patroj la tabernaklo de atesto en la dezerto, kiel ordonis tiu, kiu parolis al Moseo, ke li konstruu ĝin laŭ la modelo, kiun li vidis.

45 Ĝin ankaŭ niaj patroj siavice enportis kun Joŝuo, kiam ili eniris en la posedaĵon de la nacioj, kiujn Dio forpuŝis antaŭ niaj patroj, ĝis la tagoj de David;

46 Kiu trovis favoron ĉe Dio kaj petis trovi loĝejon por la Dio de Jakob.

47 Sed Salomon konstruis domon por li.

48 Tamen la Plejalta ne loĝas en mankonstruaĵoj, kiel diras la profeto:

49 La ĉielo estas mia trono, kaj la tero estas la benketo de miaj piedoj. Kian domon vi konstruos por mi? diras la Sinjoro, aŭ kia estas la loko de mia ripozo?

50 Ĉu ne faris mia mano ĉion ĉi tion?

51 Vi nefleksebla je kolo, vi necirkumciditaj je koro kaj orelo, vi ĉiam kontraŭstaradas al la Sankta Spirito; kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi.

52 Kiun el la profetoj viaj patroj ne persekutis? Kaj ili mortigis tiujn, kiuj antaŭmontris pri la alveno de la Justulo; de kiu vi nun fariĝis la perfidintoj kaj mortigintoj;

53 Vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel anoncitan per anĝeloj, sed ne observis ĝin.

54 Kaj aŭdante tion, ili estis kortranĉataj, kaj kunfrapis la dentojn kontraŭ li.

55 Sed li, estante plena je la Sankta Spirito, rigardis atente en la ĉielon kaj vidis la gloron de Dio kaj Jesuon starantan dekstre de Dio,

56 Kaj diris: Jen, mi vidas la ĉielon malfermitan kaj la Filon de la homo starantan dekstre de Dio.

57 Sed ili ekkriis laŭtvoĉe kaj fermis al si la orelojn kaj kuregis sur lin unuanime,

58 Kaj elpelis lin el la urbo kaj ŝtonis lin, kaj la atestantoj demetis siajn vestojn apud la piedoj de junulo, kies nomo estis Saŭlo.

59 Kaj ili ŝtonis Stefanon vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro, akceptu mian spiriton.

60 Kaj li genufleksis kaj kriis laŭtvoĉe: Sinjoro, ne metu sur ilin tiun ĉi pekon. Kaj tion dirinte, li ekdormis.

Ĉapitro VIII

1 Kaj Saŭlo konsentis je lia mortigo. Kaj ekfariĝis tiun tagon granda persekutado kontraŭ la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj de Judeo kaj Samario, escepte la apostolaron.

2 Kaj piuloj enterigis Stefanon kaj faris grandan funebron pri li.

3 Sed Saŭlo atakis la eklezion, enirante ĉiun domon, kaj trenante virojn kaj virinojn li fordonis ilin en malliberejon.

4 Sed la dispelitoj ĉirkaŭiris predikante la vorton.

5 Kaj Filipo, vojaĝinte en urbon Samarian, proklamis al ili la Kriston.

6 Kaj la popolamaso unuanime atentis la parolojn de Filipo, kiam ili aŭdis lin kaj vidis la signaĵojn, kiujn li faris.

7 Ĉar el multaj el ili, kiuj tiajn havis, malpuraj spiritoj elvenis, kriante laŭtvoĉe, kaj multaj paralizuloj kaj lamuloj estis sanigitaj.

8 Kaj estis granda ĝojo en tiu urbo.

9 Sed unu viro, nome Simon, jam antaŭe faradis magion en la urbo kaj sorĉadis la popolon de Samario, dirante, ke li estas iu granda;

10 Al kiu atentadis ili ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj, dirante: Tiu ĉi homo estas la granda povo de Dio.

11 Kaj ili atentadis lin, ĉar li jam de longe sorĉas ilin per magiaĵoj.

12 Sed kiam ili kredis Filipon predikantan la evangelion pri la regno de Dio kaj la nomo de Jesuo Kristo, ili estis baptitaj, viroj kaj virinoj.

13 Kaj Simon mem ankaŭ kredis; kaj, kiam li estis baptita, li forte aliĝis al Filipo, kaj vidante signaĵojn kaj grandajn miraklojn, kiuj okazis, li konfuziĝis.

14 Kaj la apostoloj en Jerusalem, aŭdinte, ke Samario akceptis la vorton de Dio, sendis al ili Petron kaj Johanon,

15 Kiuj alveninte preĝis por ili, ke ili ricevu la Sanktan Spiriton.

16 Ĉar ankoraŭ sur neniun el ili li estis falinta; nure ili estis baptitaj en la nomon de la Sinjoro Jesuo.

17 Tiam ili surmetis la manojn sur ilin, kaj ili ricevis la Sanktan Spiriton.

18 Kaj Simon, vidinte, ke la Sankta Spirito estis donata per la surmetado de la manoj de la apostoloj, alportis al ili monon,

19 Kaj diris: Donu ankaŭ al mi tiun ĉi povon, por ke ĉiu, sur kiun mi surmetos la manojn, ricevu la Sanktan Spiriton.

20 Sed Petro diris al li: Via arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar vi pensis ricevi la donacon de Dio per mono.

21 Vi havas nek parton nek loton en tiu afero, ĉar via koro ne estas rekta antaŭ Dio.

22 Pentu do pri tiu via malboneco kaj preĝu al la Sinjoro, se eble la penso de via koro estu pardonita al vi.

23 Ĉar mi vidas, ke vi estas en la galo de maldolĉeco kaj en la kateno de malboneco.

24 Kaj Simon responde diris: Preĝu vi al la Sinjoro por mi, ke atingu min neniu el tiuj aferoj, pri kiuj vi parolis.

25 Kiam do ili estis atestintaj kaj parolintaj la vorton de la Sinjoro, ili sin returnis al Jerusalem kaj predikis la evangelion al multaj vilaĝoj de la Samarianoj.

26 Sed anĝelo de la Sinjoro parolis al Filipo, diraŭte: Leviĝu kaj iru suden ĝis la vojo, kiu kondukas de Jerusalem al Gaza; tio estas dezerto.

27 Kaj li leviĝis kaj ekiris; kaj jen viro, Etiopo, eŭnuko, potenculo sub Kandake reĝino de la Etiopoj, kiu estis super ŝia tuta trezoro, estis veninta Jerusalemon por adori Dion.

28 Tiu vojaĝis returne, kaj sidante en sia ĉaro legis la profeton Isaja.

29 Kaj la Spirito diris al Filipo: Aliru kaj kuniĝu al tiu ĉaro.

30 Kaj Filipo alkuris kaj aŭdis lin legantan la profeton Isaja kaj diris al li: Ĉu vi komprenas tion, kion vi legas?

31 Kaj tiu diris: Kiel do mi povus, escepte se oni min eble gvidos? Kaj li petis Filipon, ke li supreniru kaj sidiĝu kun li.

32 Nu, la peco de la Skribo, kiun li legis, estis jena: Li estis kondukita kiel ŝafo al la buĉado; kaj, kiel ŝafido estas muta antaŭ sia tondanto, tiel li ne malfermas la buŝon.

33 En lia humiliĝo lia juĝo estis deprenita. Kiu

deklaros lian generacion? ĉar lia vivo estas forprenita de la tero.

34 Kaj la eŭnuko, respondante al Filipo, diris: Mi petas vin, pri kiu parolas la profeto tion ĉi? pri si, aŭ pri iu alia?

35 Kaj Filipo malfermis la buŝon, kaj komencinte ĉe tiu Skribo, predikis al li Jesuon.

36 Kaj, dum ili iradis sur la vojo, ili alvenis al iu akvo; kaj la eŭnuko diris: Jen estas akvo; kio malhelpas min esti baptita?

37 Kaj Filipo diris: Se vi kredas tutkore, estas permesate; kaj li responde diris: Mi kredas, ke Jesuo Kristo estas la Filo de Dio.

38 Kaj li ordonis, ke la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ malsupreniris en la akvon, Filipo kaj la eŭnuko, kaj li baptis lin.

39 Kaj, kiam ili supreniris el la akvo, la Spirito de la Sinjoro forkaptis Filipon, kaj la eŭnuko ne vidis lin plu. Kaj li daŭrigis sian vojaĝon ĝojante.

40 Sed Filipo troviĝis en Azoto, kaj trapasante li predikis la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li alvenis Cezarean.

Ĉapitro IX

1 Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj mortigon kontraŭ la disĉiploj de la Sinjoro, iris al la ĉefpastro,

2 Kaj petis de li leterojn al la sinagogoj en Damasko, por ke, se li eble trovos homojn, kiuj aliĝas al la Vojo, ĉu virojn aŭ virinojn, li alkonduku ilin katenitajn al Jerusalem.

3 Kaj, dum li vojaĝis, okazis, ke li alproksimiĝis Damaskon, kaj subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la ĉielo;

4 Kaj falinte teren, li aŭdis voĉon dirantan al li: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas?

5 Kaj li diris: Kiu estas vi, ho, Sinjoro? Kaj tiu diris: Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas.

6 Sed leviĝu kaj eniru en la urbon, kaj estos dirite al vi, kion vi devas fari.

7 Kaj liaj kunvojaĝantoj staris mutaj, aŭdante la voĉon, sed vidante neniun.

8 Kaj Saŭlo leviĝis de la tero: kaj, kiam liaj okuloj malfermiĝis, li vidis nenion; kaj ili mane kondukante venigis lin en Damaskon.

9 Kaj li estis sen vidado tri tagojn; kaj nek manĝis, nek trinkis.

10 Kaj estis unu disĉiplo en Damasko nomata Ananias; kaj la Sinjoro diris al li en vizio: Ananias. Kaj li respondis: Jen mi, Sinjoro.

11 Kaj la Sinjoro diris al li: Leviĝu kaj iru sur la straton, kiun oni nomas Rekta, kaj serĉu en la domo de Judas viron nomatan Saŭlo el Tarso, ĉar jen, li preĝas,

12 Kaj estas vidinta viron, nomatan Ananias, enirantan kaj surmetantan la manojn sur lin, por ke li ricevu la vidon.

13 Sed Ananias respondis: Sinjoro, mi aŭdis de multaj pri tiu ĉi viro, kiom da malbonoj li faris kontraŭ viaj sanktuloj en Jerusalem;

14 Kaj tie ĉi li havas aŭtoritaton de la ĉefpastroj kateni ĉiujn, kiuj vokas vian nomon.

15 Sed la Sinjoro diris al li: Ekiru, ĉar li estas elektita ilo por mi, por porti mian nomon antaŭ la nacianoj kaj la reĝoj kaj la Izraelidoj;

16 Ĉar mi montros al li, kiom li devas suferi pro mia nomo.

17 Kaj Ananias ekiris, kaj eniris en la domon, kaj metinte la manojn sur lin, diris: Frato Saŭlo, la Sinjoro

min sendis, Jesuo, kiu aperis al vi en la vojo, kie vi venis, por ke vi ekvidu kaj estu plenigita de la Sankta Spirito.

18 Kaj tuj falis de liaj okuloj kvazaŭ skvamoj: kaj li tuj ekvidis, kaj leviĝis kaj estis baptita;

19 Kaj preninte nutron refortiĝis. Kaj kelkajn tagojn li estis kun la disĉiploj en Damasko.

20 Kaj tuj en la sinagogoj li proklamis Jesuon, ke li estas la Filo de Dio.

21 Kaj ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis kaj diris: Ĉu li ne estas tiu, kiu en Jerusalem detruadis tiujn, kiuj vokis tiun ĉi nomon? Kaj li venis tien ĉi por tiu celo, ke li konduku ilin katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn.

22 Sed Saŭlo des pli fortiĝis kaj konfuzis la Judojn loĝantajn en Damasko, pruvante, ke tiu estas la Kristo.

23 Kaj, kiam kelkaj tagoj pasis, la Judoj kune konsiliĝis lin mortigi;

24 Sed ilia konspiro estis sciigita al Saŭlo. Kaj ili observadis la pordegojn tage kaj nokte, por mortigi lin.

25 Sed liaj disĉiploj prenis lin nokte kaj mallevis lin tra la urba muro, malsupren lasante lin en korbo.

26 Kaj, kiam li venis en Jerusalemon, li penis aliĝi al la disĉiploj; kaj ĉiuj timis lin, ne kredante, ke li estas disĉiplo.

27 Sed Barnabas prenis lin kaj kondukis lin al la apostoloj kaj rakontis al ili, kiel li vidis la Sinjoron survoje, kiu ankaŭ parolis al li, kaj kiel en Damasko li sentime parolis en la nomo de Jesuo.

28 Kaj li estis kun ili, enirante kaj elirante en Jerusalem,

29 Kaj sentime predikante en la nomo de Jesuo; kaj li parolis kaj disputadis kontraŭ la Grekaj Judoj; sed ili entreprenis mortigi lin.

30 Kaj la fratoj, elsciante tion, kondukis lin al Ĉezarea kaj forsendis lin al Tarso.

31 Kaj la eklezio tra tuta Judeo kaj Galileo kaj

Samario havis pacon kaj ricevis edifon ; kaj iradante en la timo de la Sinjoro kaj la konsolo de la Sankta Spirito, ĝi kreskis.

32 Kaj okazis, kiam Petro trairis ĉiujn regionojn, ke li ankaŭ vizitis la sanktulojn loĝantajn en Lido.

33 Kaj tie li trovis unu homon nomatan Eneas, kiu kuŝadis en sia lito jam de ok jaroj ; ĉar li estis paralizulo.

34 Kaj Petro diris al li : Eneas, Jesuo Kristo vin sanigas ; leviĝu kaj vian liton ordigu. Kaj li tuj leviĝis.

35 Kaj ĉiuj loĝantaj en Lido kaj en Sarono vidis lin kaj turniĝis al la Sinjoro.

36 Kaj estis en Joppa unu disĉiplino nomata Tabita, kiu laŭ traduko estas nomata Dorkas ; ŝi estis plena je bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris.

37 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke ŝi malsaniĝis kaj mortis, kaj ili lavis ŝin kaj metis ŝin en supran ĉambron.

38 Kaj, ĉar Lido estis proksime al Joppa, la disĉiploj, aŭdinte, ke Petro estas tie, sendis du virojn al li petegante lin : Ne prokrastu veni al ni.

39 Kaj Petro leviĝinte iris kun ili. Kaj, kiam li alvenis, ili lin kondukis en la supran ĉambron ; kaj alestis apud li ĉiuj vidvinoj, plorante kaj montrante tunikojn kaj vestojn, kiujn Dorkas faris, kiam ŝi estis ankoraŭ kun ili.

40 Sed Petro, formetinte ĉiujn, genuiĝis kaj preĝis, kaj turninte sin al la korpo, li diris : Tabita, leviĝu. Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj vidinte Petron, ŝi sidelevigis.

41 Kaj li donis al ŝi la manon kaj starigis ŝin, kaj vokinte la sanktulojn kaj vidvinojn, li prezentis ŝin vivanta.

42 Kaj la afero estis sciigita tra tuta Joppa, kaj multaj kredis je la Sinjoro.

43 Kaj okazis, ke li loĝis multajn tagojn en Joppa ĉe unu Simon tanisto.

Ĉapitro X

1 Sed estis unu viro en Cezarea nomata Kornelio, centestro de la kohorto nomata la Itala,

2 Viro pia kaj timanta Dion kun sia tuta familio, kiu donis multajn almozojn al la popolo kaj preĝis al Dio konstante.

3 Tiu vidis klare en vizio ĉirkaŭ la naŭa horo de la tago anĝelon de Dio alvenantan al li kaj dirantan al li: Kornelio.

4 Kaj tiu ĉi, atente rigardante lin kaj timante, diris: Kio estas, Sinjoro? Kaj li diris al li: Viaj preĝoj kaj viaj almozoj estas suprenirintaj kiel memoraĵo antaŭ Dio.

5 Kaj nun sendu virojn al Joppa kaj venigu Simonon, kiu estas alnomata Petro;

6 Li gastas ĉe unu Simon tanisto, kies domo estas apud la marbordo.

7 Kaj, kiam foriris la anĝelo, kiu parolis al li, li alvokis du el siaj domservantoj kaj pian soldaton el tiuj, kiuj ĉiam deĵoris apud li;

8 Kaj klariginte ĉion al ili, li sendis ilin al Joppa.

9 Kaj morgaŭ, kiam ili vojaĝis kaj alproksimiĝis al la urbo, Petro supreniris sur la domsupron por preĝi ĉirkaŭ la sesa horo;

10 Kaj li fariĝis malsata kaj deziris manĝi; sed, dum oni pretigis, ekstazo falis sur lin.

11 Kaj li vidis la ĉielon malfermitan kaj ian ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan tukon mallevatan per la kvar anguloj sur la teron;

12 Kaj en ĝi troviĝis ĉiaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj de la tero kaj birdoj de la ĉielo.

13 Kaj venis voĉo al li: Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu.

14 Sed Petro diris: Neniel, Sinjoro, ĉar mi neniam ion manĝis profanan kaj malpuran.

15 Kaj voĉo venis al li denove duan fojon: Kion Dio purigis, tion vi ne igu profana.

16 Kaj tio estis farita trifoje; kaj tuj la ujo estis prenita for en la ĉielon.

17 Kaj, kiam Petro spirite embarasiĝis, kia povas esti la vizio, kiun li vidis, jen, la viroj senditaj de Kornelio, eldemandinte pri la domo de Simon, staris antaŭ la pordo,

18 Kaj vokinte demandis, ĉu Simon, kiu estas alnomata Petro, tie gastas.

19 Kaj dum Petro pripensas pri la vizio, la Spirito diris: Jen, tri viroj serĉas vin.

20 Sed leviĝu kaj malsupreniru kaj vojaĝu kun ili, neniel hezitante, ĉar mi sendis ilin.

21 Kaj Petro malsupreniris al la viroj kaj diris: Jen, mi estas tiu, kiun vi serĉas; kia estas la kaŭzo, pro kiu vi alestas?

22 Kaj ili diris: Kornelio centestro, viro justa kaj timanta Dion kaj bone atestata de la tuta nacio de la Judoj, estas admonita de sankta anĝelo, ke li venigu vin al sia domo kaj aŭdu parolojn de vi.

23 Tial li envokis kaj gastigis ilin. Kaj la morgaŭan tagon li leviĝis kaj foriris kun ili, kaj kelkaj fratoj el Joppa akompanis lin.

24 Kaj la morgaŭan tagon ili eniris Cezarean, kaj Kornelio estis atendanta ilin, kunvokinte siajn parencojn kaj intimajn amikojn.

25 Kaj, kiam Petro estis jam eniranta, Kornelio renkontis lin kaj, falinte antaŭ liaj piedoj, riverencis al li.

26 Sed Petro levis lin, dirante: Stariĝu; mi mem ankaŭ estas homo.

27 Kaj interparolante kun li, li eniris kaj trovis multajn kunvenintajn.

28 Kaj li diris al ili: Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe estas, ke Judo kamaradiĝu aŭ aliru ĉe alinaciano; sed Dio admonis min, ke mi ne nomu ian homon profana, nek malpura;

29 Tial, kiam mi estis vokita, mi alvenis sen rifuzo. Mi do demandas, por kio vi venigis min?

30 Kaj Kornelio diris: Antaŭ kvar tagoj ĝis tiu ĉi horo, mi estis preĝanta la naŭahoran preĝadon en mia domo; kaj jen, viro staris antaŭ mi hele vestita,

31 Kaj diris: Kornelio, via preĝo estas aŭdita, kaj viaj almozoj estas memoritaj antaŭ Dio.

32 Sendu do al Joppa kaj invitu al vi Simonon, kiu estas alnomata Petro; li gastas en la domo de Simon tanisto apud la marbordo.

33 Tial mi tuj sendis al vi, kaj vi bone faris, alvenante. Nun do ni ĉiuj alestas tie ĉi antaŭ Dio por aŭdi ĉion, kio estas ordonita al vi de la Sinjoro.

34 Kaj Petro malfermis la buŝon kaj diris: Vere mi ekkomprenas, ke Dio ne privilegias personojn;

35 Sed en ĉiu nacio tiu estas akceptata de li, kiu timas lin kaj faras justecon.

36 Tiun vorton, kiun li sendis al la Izraelidoj, predikante la evangelion de paco per Jesuo Kristo (li estas Sinjoro de ĉiuj)—

37 Tiun diron vi konas, kiu estas disvastigita tra tuta Judeo, komencante de Galileo, post la bapto, kiun Johano predikis;

38 Pri Jesuo Nazaretano; ke Dio sanktoleis lin per la Sankta Spirito kaj potenco; kaj li ĉirkaŭiris bonfarante kaj sanigante ĉiujn premegatajn de la diablo; ĉar Dio estis kun li.

39 Kaj ni estas atestantoj pri ĉio, kion li faris en la

lando de la Judoj kaj en Jerusalem; kiun oni mortigis, pendigante lin sur lignaĵo.

40 Lin Dio levis la trian tagon kaj donis, ke li estu videbla,

41 Ne al la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj estis elektitaj antaŭe de Dio, al ni, kiuj manĝis kaj trinkis kun li post lia releviĝo el la mortintoj.

42 Kaj li ordonis al ni, prediki al la popolo kaj atesti, ke li estas la difinito de Dio, por esti la juĝisto de la vivuloj kaj de la mortintoj.

43 Pri li ĉiuj profetoj atestas, ke per lia nomo ĉiu kredanta je li ricevas formetadon de pekoj.

44 Kiam Petro estis parolanta tiujn ĉi vortojn, la Sankta Spirito falis sur ĉiujn, kiuj aŭdis la vortojn.

45 Kaj ĉiuj el la cirkumcido kredantoj, kiuj venis kun Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ sur la nacianojn estis surverŝata la donaco de la Sankta Spirito.

46 Ĉar ili aŭdis ilin parolantaj per lingvoj kaj glorantaj Dion. Tiam respondis Petro:

47 Ĉu iu povas malpermesi la akvon, ke tiuj ĉi ne estu baptitaj, kiuj ricevis la Sanktan Spiriton same, kiel ni?

48 Kaj li ordonis, ke ili estu baptitaj en la nomo de Jesuo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu ankoraŭ kelkajn tagojn.

Ĉapitro XI

1 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis en Judeo, aŭdis, ke la nacianoj ankaŭ ricevis la vorton de Dio.

2 Kaj, kiam Petro estis veninta Jerusalemon, tiuj, kiuj estis el la cirkumcido kontraŭparolis al li,

3 Dirante: Vi eniris al viroj ne cirkumciditaj kaj manĝis kun ili.

4 Sed Petro klarigis la aferon al ili orde de la komenco, dirante:

5 Mi estis en la urbo Joppa preĝanta, kaj en ekstazo mi vidis vizion, ujon malsuprenirantan kvazaŭ grandan tukon mallevatan el la ĉielo per la kvar anguloj; kaj ĝi venis ĝis mi;

6 Kun atenta rigardo mi ĝin observis, kaj vidis la kvarpiedajn bestojn de la tero kaj la sovaĝajn bestojn kaj rampaĵojn kaj la birdojn de la ĉielo.

7 Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi: Leviĝu, Petro, buĉu kaj manĝu.

8 Sed mi diris: Neniel, Sinjoro, ĉar nenio profana nek malpura eniris iam en mian buŝon.

9 Sed voĉo respondis al mi la duan fojon el la ĉielo: Kion Dio purigis, vi ne igu profana.

10 Tio ĉi fariĝis trifoje, kaj ĉio estis retirita en ĉielon.

11 Kaj jen, tuj tri viroj staris antaŭ la domo, en kiu mi estis, senditaj el Cezarea al mi.

12 Kaj la Spirito ordonis, ke mi iru kun ili, neniel hezitante. Kaj tiuj ĉi ses fratoj akompanis min, kaj ni eniris la domon de la viro;

13 Kaj li diris al ni, ke li vidis en sia domo la anĝelon starantan kaj dirantan: Sendu virojn al Joppa kaj venigu Simonon, kies alnomo estas Petro,

14 Kiu parolos al vi vortojn, per kiuj vi kaj via tuta familio estos savitaj.

15 Kaj dum mi komencis paroli, la Sankta Spirito malsupreniris sur ilin, same kiel sur nin en la komenco.

16 Kaj mi rememoris la vorton de la Sinjoro, ke li diris: Johano ja baptis per akvo; sed vi estos baptitaj per la Sankta Spirito.

17 Se do al ili Dio donis la saman donacon, kiel al ni, kiam ni ekkredis je la Sinjoro Jesuo Kristo, kia homo estis mi, ke mi povus kontraŭstari al Dio?

18 Kiam ili aŭdis tiujn ĉi aferojn, ili silentiĝis kaj gloris Dion, dirante: Ankaŭ do al la nacianoj Dio donacis penton por vivo.

19 Tiuj do, kiuj estis distritaj pro la suferado, kiu okazis pro Stefano, vojaĝis ĝis Fenikujo kaj Kipro kaj Antiohia priparolante la vorton al neniu, escepte nur al Judoj.

20 Sed estis unuj el ili, viroj el Kipro kaj Kireno, kiuj, veninte Antiohian, parolis al la Grekoj ankaŭ, predikante la Sinjoron Jesuon.

21 Kaj la mano de Dio estis kun ili; kaj granda nombro kredante turniĝis al la Sinjoro.

22 Kaj la raporto pri tio estis aŭdita de la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj ili forsendis Barnabason ĝis Antiohia;

23 Kiu, veninte kaj vidante la gracon de Dio, ĝojis kaj admonis al ili ĉiuj, kun kora firmeco resti fidelaj al la Sinjoro;

24 Ĉar li estis bona viro kaj plena de la Sankta Spirito kaj fido, kaj granda aro da homoj estis aldonita al la Sinjoro.

25 Kaj li iris Tarson por serĉi Saŭlon;

26 Kaj trovinte, li kondukis lin al Antiohia. Kaj okazis, ke dum tuta jaro ili kunvenadis kun la eklezio kaj instruis grandan aron da homoj; kaj la disĉiploj estis nomitaj Kristanoj unue en Antiohia.

27 Kaj en tiuj ĉi tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis Antiohian.

28 Kaj stariĝis unu el ili nomata Agabo kaj deklaris per la Spirito, ke estos granda malsatego tra la mondo; kaj ĝi okazis en la tagoj de Klaŭdio.

29 Kaj la disĉiploj decidis, ke ĉiu laŭ sia kapablo sendu helpon al la fratoj, kiuj loĝas en Judeo.

30 Kion ankaŭ ili faris, sendante al la pliaĝuloj per la manoj de Barnabas kaj Saŭlo.

Ĉapitro XII

1 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo Herodes reĝo etendis la manojn por premi kelkajn el la eklezianoj.
2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon la fraton de Johano.
3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al la Judoj, li plue aldonis la areston de Petro. Kaj tiam estis la tagoj de macoj.
4 Kaj kaptinte lin, li metis lin en malliberejon, transdonante lin al kvar kvaroj da soldatoj por gardi lin, intencante elkonduki lin post la Pasko al la popolo.
5 Tial Petro estis gardata en la malliberejo, sed preĝo estis persiste farata de la eklezio al Dio por li.
6 Kaj, kiam Herodes estis elkondukonta lin, en tiu sama nokto Petro estis dormanta inter du soldatoj, ligite per du katenoj; kaj gardistoj antaŭ la pordoj gardis la malliberejon.
7 Kaj jen apudstaris anĝelo de la Sinjoro, kaj lumo ekbrilis en la ĉambro; kaj li frapis la flankon de Petro kaj vekis lin, dirante: Leviĝu rapide. Kaj liaj katenoj defalis de la manoj.
8 Kaj la anĝelo diris al li: Zonu vin kaj alligu viajn sandalojn. Kaj li faris tion. Kaj li diris al li: Ĉirkaŭĵetu vian mantelon kaj sekvu min.
9 Kaj li eliris kaj sekvis; kaj li ne sciis, ke reala estas tio, kion la anĝelo faris, sed li pensis, ke li vidas vizion.
10 Kaj trapasinte la unuan kaj la duan postenon, ili venis al la fera pordo, kiu kondukas en la urbon; kaj ĝi malfermiĝis al ili propramove; kaj ili eliris kaj pasis laŭlonge de unu strato; kaj tuj la anĝelo sin forigis de li.
11 Kaj Petro, reveninte al si, diris: Nun mi certe scias, ke la Sinjoro elsendis sian anĝelon kaj elprenis min

el la mano de Herodes kaj el la tuta atendado de la popolo de la Judoj.

12 Kaj pripensinte, li venis al la domo de Maria la patrino de Johano, alnomata Marko, kie estis multaj kunvenintaj kaj preĝantaj.

13 Kaj, kiam li frapis ĉe la pordo de la pordego, venis knabino por aŭskulti, nomata Roda.

14 Kaj rekonante la voĉon de Petro, ŝi pro ĝojo ne malfermis la pordegon, sed enkuris kaj diris, ke Petro staras antaŭ la pordego.

15 Kaj oni diris al ŝi: Vi frenezas. Sed ŝi persiste certigis, ke tiel estas. Kaj ili diris: Estas lia anĝelo.

16 Sed Petro daŭrigis la frapadon, kaj ili malferminte vidis lin kaj miregis.

17 Sed li gestis per la mano, por ke ili silentu, kaj rakontis al ili, kiamaniere la Sinjoro elkondukis lin el la malliberejo. Kaj li diris: Sciigu pri tiuj ĉi aferoj Jakobon kaj la fratojn. Kaj li foriris kaj iris al alia loko.

18 Kaj, kiam tagiĝis, fariĝis inter la soldatoj ne malgranda ekscitiĝo, kio okazis al Petro.

19 Kaj Herodes, serĉinte kaj ne trovinte lin, ekzamenis la gardistojn kaj ordonis forkonduki ilin al morto. Kaj li vojaĝis el Judeo al Cezarea kaj tie restis iom da tempo.

20 Nu, li estis tre kolera kontraŭ la homoj de Tiro kaj Sidono, kaj ili venis unuanime al li kaj, akirinte la favoron de Blasto la reĝa ĉambelano, ili petis pacon, ĉar ilia lando estis nutrata de la lando de la reĝo.

21 Kaj en difinita tago Herodes, portante reĝajn vestojn, sidis sur tribuno kaj deklamis al ili.

22 Kaj la popolamaso kriis: Estas voĉo de dio, kaj ne de homo.

23 Kaj anĝelo de la Sinjoro tuj frapis lin, pro tio, ke li

ne donis la gloron al Dio; kaj manĝate de vermoj, li senspiriĝis.

24 Sed la vorto de Dio kreskis kaj pligrandiĝis.

25 Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis de Jerusalem, plenuminte sian servadon, kondukante kun si Johanon, kiu estis alnomata Marko.

Ĉapitro XIII

1 Kaj estis en Antiohia, en la tiea eklezio, profetoj kaj instruistoj, Barnabas kaj Simeon, nomata Niger, kaj Lucio Kirenano kaj Manaen, kunvartito de Herodes Tetrarĥo, kaj Saŭlo.

2 Kaj, kiam ili faris Diservon kaj fastis, la Sankta Spirito diris: Apartigu al mi Barnabason kaj Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi vokis ilin.

3 Tiam, fastinte kaj preĝinte kaj metinte sur ilin la manojn, ili forsendis ilin.

4 Kaj tiuj ĉi, forkondukite de la Sankta Spirito, malsupreniris al Selukia kaj de tie forŝipis Kipron.

5 Kaj estante en Salamiso, ili proklamis la vorton de Dio en la sinagogoj de la Judoj; kaj ili havis Johanon kiel servanton.

6 Kaj trairinte la tutan insulon ĝis Pafo, ili trovis unu magiiston, Judan falsprofeton, kies nomo estis Barjesuo,

7 Kiu estis kun la prokonsulo Sergio Paŭlo, prudenta viro. Tiu ĉi, veniginte al si Barnabason kaj Saŭlon, deziris aŭdi la vorton de Dio.

8 Sed kontraŭstaris al ili Elimas la magiisto (ĉar tion signifas lia nomo), penante deturni la prokonsulon for de la fido.

9 Sed Saŭlo, kiu estas Paŭlo, plenigite de la Sankta Spirito kaj atente rigardante lin,

10 Diris : Ho, vi, plena de ĉia trompo kaj ruzemeco, filo de diablo, malamiko de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos defleksi la rektajn vojojn de la Sinjoro ?

11 Nun do jen, la mano de la Sinjoro estas sur vi, kaj vi estos blinda, ne vidante la sunon ĝis kelka tempo. Kaj tuj falis nebulo kaj mallumo sur lin, kaj ĉirkaŭvagante li serĉis mankondukantojn.

12 Tiam la prokonsulo, vidinte la okazintaĵon, kredis, mirigite de la instruado de la Sinjoro.

13 Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipis de Pafo kaj venis Pergan en Pamfilio, kaj Johano forlasis ilin kaj reiris Jerusalemon.

14 Sed ili, trapasante, de Perga venis Antiohian en Pisidia ; kaj enirinte la sinagogon en la sabato, ili sidiĝis.

15 Kaj, post la legado de la leĝo kaj la profetoj, la sinagogestro sendis al ili, dirante : Fratoj, se estas ĉe vi vorto de admono por la popolo, parolu.

16 Kaj Paŭlo, ekstarinte kaj gestinte per la mano, diris : Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion, aŭskultu.

17 La Dio de tiu ĉi popolo Izrael elektis niajn patrojn kaj altigis la popolon dum la loĝado en Egiptujo kaj per alta brako forkondukis ilin de tie.

18 Kaj en la daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj li toleradis ilian konduton en la dezerto.

19 Kaj eksterminte sep naciojn en la lando Kanaano, li donis al ili ilian landon por heredo dum kvarcent kvindek jaroj.

20 Kaj post tio li donis juĝistojn ĝis Samuel la profeto.

21 Kaj poste ili petis reĝon, kaj Dio donis al ili Saulon filon de Kiŝ, viron el la gento Benjamena, dum kvardek jaroj.

22 Kaj formetinte lin, li levis al ili Davidon kiel reĝon,

pri kiu li parolis atestante: Mi trovis Davidon filon de Jiŝaj, viron laŭ mia koro, kiu faros ĉiujn miajn dezirojn.

23 El ties idaro Dio laŭ promeso venigis al Izrael Savanton, Jesuon,

24 Kiam Johano estis jam predikinta antaŭ lia alveno la baptadon de pento al la tuta popolo Izrael.

25 Kaj, kiam Johano estis plenumanta sian iron, li diris: Kiu vi supozas, ke mi estas? Mi ne estas tiu; sed jen venas unu post mi, al kiu mi ne estas inda malligi la sandalojn de la piedoj.

26 Fratoj, idoj el la raso de Abraham kaj vi, kiuj timas Dion, al ni estas sendita la vorto de tiu ĉi savado.

27 Ĉar la loĝantoj en Jerusalem kaj iliaj regantoj ne konis lin; kaj kondamnante lin, ili plenumis la voĉojn de la profetoj ĉiusabate legatajn.

28 Kaj trovinte en li nenian kaŭzon de morto, ili tamen petis Pilaton pereigi lin.

29 Kaj plenuminte ĉion, kio estis skribita pri li, ili forprenis lin de la lignaĵo kaj metis lin en tombon.

30 Sed Dio levis lin el la mortintoj;

31 Kaj li estis vidata multajn tagojn de tiuj, kiuj venis kun li el Galileo en Jerusalemon, kaj ili nun estas liaj atestantoj ĉe la popolo.

32 Kaj ni alportas al vi bonan sciigon pri la promeso farita al la patroj,

33 Ke Dio estas plenuminta tion al ni la filoj, relevinte Jesuon, kiel ankaŭ estas skribite en la dua psalmo: Vi estas mia Filo, hodiaŭ mi vin naskis.

34 Kaj pri tio, ke li relevis lin el la mortintoj, jam ne venontan en forputron, tiel li estas dirinta: Mi donos al vi la sanktaĵojn kaj certaĵojn de David.

35 Ĉar li ankaŭ diras en alia psalmo: Vi ne permesos al via sanktulo vidi forputron.

36 Ĉar David, servinte en sia generacio al la intenco

de Dio, ekdormis, kaj li aliĝis al siaj patroj kaj vidis forputron ;

37 Sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forputron.

38 Estu do certigite al vi, fratoj, ke per tiu ĉi estas proklamata al vi formetado de pekoj ;

39 Kaj ĉiu kredanto je li estas pravigita pri ĉio, pri kio vi ne povis esti pravigitaj per la leĝo de Moseo.

40 Atentu do, ke ne survenu vin tio, kio estas dirita en la profetoj :

41 Vidu, vi malestimantoj, kaj miru, kaj malaperu, ĉar faron mi faras en viaj tagoj, faron, pri kiu vi ne kredus, se oni proklamus ĝin al vi.

42 Kaj dum oni eliris el la sinagogo, oni petegis, ke tiuj ĉi vortoj estu parolotaj al ili la venontan sabaton.

43 Kaj, kiam la sinagogo disiĝis, multaj el la Judoj kaj piaj prozelitoj sekvis Paŭlon kaj Barnabason, kiuj, alparolante ilin, urĝe admonis ilin persisti en la graco de Dio.

44 En la sekvanta sabato, preskaŭ la tuta urbo kunvenis, por aŭdi la vorton de Dio.

45 Kaj la Judoj, vidante la homamasojn, estis plenigitaj de ĵaluzo kaj kontraŭdiris la dirojn de Paŭlo kaj blasfemis.

46 Kaj Paŭlo kaj Barnabas kun kuraĝo diris : Al vi unue estis necese paroli la vorton de Dio ; sed, ĉar vi forŝovis ĝin kaj ne juĝas vin indaj de la eterna vivo, jen, ni turnas nin al la nacianoj.

47 Ĉar tiel ordonis al ni la Sinjoro : Mi vin metis por lumo de la nacioj, por ke vi estu por savado ĝis la plej malproksima parto de la tero.

48 Kaj la nacianoj, aŭdinte ĉi tion, ĝojis kaj gloris la vorton de Dio ; kaj tiom el ili kredis, kiom estis difinitaj por eterna vivo.

49 Kaj la vorto de la Sinjoro estis disportata tra la tuta regiono.

50 Sed la Judoj incitis la piajn virinojn bonfamajn kaj la ĉefulojn de la urbo kaj instigis persekutadon kontraŭ Paŭlo kaj Barnabas kaj forpelis ilin el siaj limoj.

51 Sed ili, forskuinte la polvon de siaj piedoj kontraŭ ili, iris en Ikonion.

52 Kaj la disĉiploj estis plenigitaj de ĝojo kaj de la Sankta Spirito.

Ĉapitro XIV

1 Kaj poste okazis en Ikonio, ke ili eniris la sinagogon de la Judoj kaj tiel parolis, ke granda amaso de Judoj kaj Grekoj kredis.

2 Sed la nekredantaj Judoj ekscitis kaj malbonigis la animojn de la nacianoj kontraŭ la fratoj.

3 Tial ili pasigis longan tempon tie, kuraĝe parolante en la Sinjoro, kiu atestadis pri la vorto de sia graco, lasante, ke signoj kaj mirakloj fariĝu per iliaj manoj.

4 Sed la popolamaso de la urbo estis dividita, kaj unuj estis kun la Judoj, kaj aliaj kun la apostoloj.

5 Kaj, kiam fariĝis atenco de nacianoj kaj ankaŭ de la Judoj kun iliaj regantoj, por ataki kaj ŝtoni ilin,

6 Sciiĝinte pri ĝi, ili forsavis sin en la urbojn de Likaonia, Listron kaj Derbeon kaj la ĉirkaŭaĵon ;

7 Kaj estis tie proklamantaj la evangelion.

8 Kaj en Listro sidadis unu viro senforta en la piedoj, lama el patrina ventro, kiu neniam estis piedirinta.

9 Li aŭskultis Paŭlon parolantan, kaj tiu ĉi, atente rigardante lin kaj vidante, ke li havas fidon por esti savita,

10 Diris per laŭta voĉo : Stariĝu rekte sur viaj piedoj. Kaj li salte leviĝis kaj piediris.

11 Kaj la popolamaso, vidinte tion, kion Paŭlo faris, levis la voĉon Likaonilingve kaj diris : La dioj en homa bildo malsupreniris al ni.

12 Kaj ili nomis Barnabason Zeŭs kaj Paŭlon Hermes, ĉar tiu ĉi estis la ĉefa parolanto.

13 Kaj la pastro de la Zeŭs, kiu estis antaŭ la urbo, alkondukis virbovojn kaj girlandojn al la pordegoj kaj volis oferi kun la popolamasoj.

14 Sed la apostoloj Paŭlo kaj Barnabas, aŭdinte, disŝiris siajn vestojn kaj antaŭensaltis en la popolamason, kriante,

15 Kaj dirante : Sinjoroj, kial vi tion faras? Ni ankaŭ estas homoj samsentaj kiel vi, kaj ni alportas al vi evangelion, por turni vin de tiuj ĉi vantaĵoj al la vivanta Dio, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion en ili ;

16 Kiu en la pasintaj generacioj permesis, ke ĉiuj nacioj iru siajn proprajn vojojn.

17 Tamen li ne lasis sin sen atesto, ĉar li bonfaris, donante al vi pluvojn el la ĉielo kaj fruktoportajn sezonojn, plenigante viajn korojn per nutro kaj feliĉo.

18 Kaj tiel dirante ili apenaŭ detenis la popolamason, por ke ili ne oferu al ili.

19 Sed alvenis Judoj el Antiohia kaj Ikonio kaj instiginte la popolamason, ili ŝtonis Paŭlon kaj trenis lin ekster la urbon, pensante, ke li mortis.

20 Sed, kiam la disĉiploj lin ĉirkaŭstaris, li leviĝis kaj eniris la urbon ; kaj en la sekvanta tago li eliris kun Barnabas al Derbe.

21 Kaj proklaminte la evangelion al tiu urbo, kaj varbinte multajn disĉiplojn, ili revenis Listron kaj Ikonion kaj Antiohian,

22 Firmigante la animojn de la disĉiploj kaj admon-

ante, ke ili restu en la fido, kaj ke tra multaj suferadoj ni devas eniri la regnon de Dio.

23 Kaj elektinte pliaĝulojn por ili en ĉiu eklezio, kaj preĝinte kun fastadoj, ili rekomendis ilin al la Sinjoro, je kiu ili estis ekkredintaj.

24 Kaj trairinte Pisidian, ili venis en Pamfilion.

25 Kaj parolinte la vorton en Perga, ili malsupreniris Atalian;

26 Kaj de tie ili forŝipis Antiohian, de kie ili estis konfiditaj al la graco de Dio por la laboro, kiun ili plenumis.

27 Kaj kiam ili alvenis, ili kunvenigis la eklezion kaj rakontis ĉion, kion Dio per ili faris, kaj ke li estas malferminta al la nacianoj pordon de fido.

28 Kaj ili pasigis ne mallongan tempon kun la disĉiploj.

Ĉapitro XV

1 Kaj kelkaj homoj vojaĝis tien el Judeo kaj instruis la fratojn: Escepte se vi estas cirkumciditaj laŭ la moro de Moseo, vi ne povas esti savitaj.

2 Kaj, kiam Paŭlo kaj Barnabas havis ne malgrandan malkonsenton kaj diskutadon kontraŭ ili, oni aranĝis, ke Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieuloj iru Jerusalemon al la apostoloj kaj pliaĝuloj pri tiu ĉi demando.

3 Ili do, forkondukite de la eklezio, trairis Fenikujon kaj Samarion, anoncante la konvertadon de la nacianoj, kaj faris multan ĝojon al ĉiuj fratoj.

4 Kaj alveninte Jerusalemon, ili estis akceptitaj de la eklezio kaj apostoloj kaj pliaĝuloj kaj raportis ĉion, kion Dio faris per ili.

5 Sed leviĝis kelkaj kredantoj el la sekto de la Fariseoj dirante, ke estas necese cirkumcidi ilin, kaj ordoni, ke ili observu la leĝon de Moseo.

6 Kaj kunvenis la apostoloj kaj pliaĝuloj por konsideri tiun ĉi aferon.

7 Kaj, kiam estis multe da malkonsento, Petro stariĝinte diris al ili : Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe Dio elektis min el inter vi, por ke per mia buŝo la nacianoj aŭdu la vorton de la evangelio kaj kredu.

8 Kaj Dio la korkonanto atestis al ili, donante al ili la Sanktan Spiriton, same kiel al ni ;

9 Kaj faris nenian diferencon inter ni kaj ili, per la fido puriginte iliajn korojn.

10 Nun do, kial vi tentas Dion, por meti sur la kolon de la disĉiploj jugon, kiun povis porti nek niaj patroj, nek ni ?

11 Sed ni kredas pri nia savo per la graco de la Sinjoro Jesuo, same kiel ankaŭ ili.

12 Kaj silentis la tuta amaso ; kaj ili aŭskultis Paŭlon kaj Barnabason rakontantajn, kiom da signoj kaj mirakloj Dio faris ĉe la nacianoj per ili.

13 Kaj, kiam ili ĉesis paroli, Jakobo respondis, dirante : Fratoj, aŭskultu min ;

14 Simeon rakontis, kiel unue Dio rigardis nacianojn, por elekti el ili popolon por sia nomo.

15 Kaj al tio konsentas la vortoj de la profetoj, kiel estas skribite :

16 Post tio mi revenos kaj rekonstruos la tendon de David falintan, kaj mi rekonstruos ĝiajn ruinojn kaj restarigos ĝin ;

17 Por ke la ceteraj homoj elserĉu la Sinjoron, kaj ĉiuj nacioj, sur kiujn mia nomo estas metita, diras la Sinjoro,

18 Kiu konigas ĉi tion de la pratempo.

19 Tial mi decidas, ke ni ne ĝenu tiujn el la nacianoj, kiuj turniĝas al Dio ;

20 Sed ni admonu ilin, ke ili detenu sin de malpuriĝoj

ĉe idoloj, kaj de malĉasteco, kaj de sufokitaĵoj, kaj de sango.

21 Ĉar depost antikvaj generacioj Moseo havas en ĉiuj urboj tiujn, kiuj predikas lin, legate en la sinagogoj ĉiusabate.

22 Tiam ŝajnis bone al la apostoloj kaj pliaĝuloj kun la tuta eklezio, elekti virojn el inter si kaj sendi ilin al Antiohia kun Paŭlo kaj Barnabas; nome Judason alnomatan Barsabas kaj Silason, konatajn virojn inter la fratoj;

23 Kaj enmanigis al ili skribaĵon jene: La apostoloj kaj pliaĝuloj, fratoj, al la fratoj, kiuj estas el la nacianoj en Antiohia kaj Sirio kaj Kilikujo, kun saluto;

24 Ĉar ni aŭdis, ke kelkaj el ni ĝenis vin per vortoj maltrankviligaj por viaj animoj, al kiuj ni ne ordonis tion,

25 Ŝajnis bone al ni unuanime, ke ni elektu virojn kaj sendu ilin al vi kun niaj amataj Barnabas kaj Paŭlo,

26 Homoj, kiuj dediĉis siajn vivojn pro la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

27 Ni do sendis Judason kaj Silason, kiuj ankaŭ mem buŝe diros la samon.

28 Nu, ŝajnis bone al la Sankta Spirito kaj al ni, meti sur vin nenian alian ŝarĝon, krom la jenaj necesaj aferoj:

29 Ke oni sin detenu de idoloferitaĵoj kaj sango kaj sufokitaĵoj kaj malĉasteco, kontraŭ kiuj gardante vin, vi bone agos. Bonfartu.

30 Ili do forsendite iris Antiohian kaj kunveniginte la amason, transdonis la leteron.

31 Kaj leginte ĝin, ili ĝojis pro la konsolo.

32 Kaj Judas kaj Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj, konsolis la fratojn per multe da parolo kaj firmigis ilin.

33 Kaj pasiginte kelke da tempo, ili kun paco foriris de la fratoj al siaj forsendintoj.

34 (Tamen plaĉis al Silas tie restadi.)

35 Sed Paŭlo kaj Barnabas restis en Antiohia instruante kaj predikante, kun multaj aliaj, la vorton de la Sinjoro.
36 Kaj post kelkaj tagoj Paŭlo diris al Barnabas: Ni reiru kaj vizitu niajn fratojn en ĉiu urbo, kie ni proklamis la vorton de la Sinjoro, kaj vidu, kiel ili fartas.
37 Sed Barnabas konsilis kunpreni Johanon, alnomatan Marko.
38 Sed Paŭlo ne aprobis kunpreni tiun, kiu sin fortiris de ili en Pamfilio, kaj ne kuniris en la laboron.
39 Kaj fariĝis disputo, tiel ke ili disiĝis unu de la alia, kaj Barnabas, kunprenante Markon, forŝipiĝis Kipron;
40 Sed Paŭlo, elektinte Silason, foriris, konfidite de la fratoj al la graco de Dio.
41 Kaj li iris tra Sirio kaj Kilikujo, firmigante la ekleziojn.

Ĉapitro XVI

1 Kaj li venis Derbeon kaj Listron, kaj jen, estis tie unu disĉiplo nomata Timoteo, filo de Judino kredantino kaj de Greka patro;
2 Kiu estis bone atestata de la fratoj en Listro kaj Ikonio.
3 Tiun Paŭlo deziris, ke li foriru kun li, kaj li prenis kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj estis en tiuj regionoj; ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro estas Greko.
4 Kaj dum ili vojaĝis tra la urboj, ili transdonis al ili, por observado, la dekretojn deciditajn de la apostoloj kaj pliaĝuloj en Jerusalem.
5 Tiel la ekleziojestis firmigataj en la fido kaj kreskis nombre ĉiutage.
6 Kaj ili trairis la Frigujan kaj Galatujan regionon, malpermesite de la Sankta Spirito priparoli la vorton en Azio;

7 Kaj veninte apud Misia, ili klopodis eniri Bitinion, kaj la Spirito de Jesuo ne permesis tion al ili ;

8 Kaj pasinte preter Misia, ili vojaĝis Troason.

9 Kaj vizio aperis al Paŭlo dum la nokto : Estis staranta Makedona viro vokante lin, kaj dirante : Venu Makedonujon kaj helpu nin.

10 Kaj post kiam li vidis la vizion, ni tuj penis foriri en Makedonujon, konkludinte, ke Dio vokis nin por prediki la evangelion al ili.

11 Tial, ekŝipinte de Troas, ni rekte kuris al Samotrake kaj la sekvantan tagon al Neapolis ;

12 Kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio, ĉefurbo de la Makedonuja provinco, kaj ni estis en tiu urbo restantaj kelkajn tagojn.

13 Kaj en la sabato ni eliris ekster la pordegon apud rivero, kie ni supozis, ke estas kunvenejo por preĝado ; kaj ni sidiĝis kaj parolis al la virinoj kunvenintaj.

14 Kaj unu virino, nomata Lidia, vendistino de purpuro, el Tiatira urbo, adorantino de Dio, aŭdis nin ; kies koron la Sinjoro malfermis, por atenti la parolojn de Paŭlo.

15 Kaj, kiam ŝi estis baptita, kun sia familio, ŝi nin petegis, dirante : Se vi juĝas min fidela al la Sinjoro, venu en mian domon kaj loĝu. Kaj ŝi devigis nin.

16 Kaj okazis, kiam ni iradis al la kunvenejo por preĝado, ke unu knabino havanta orakolan spiriton renkontis nin, kiu alportadis multan gajnon al siaj mastroj per profetado.

17 Ŝi, sekvante Paŭlon kaj nin, kriadis, dirante : Tiuj homoj estas servistoj de Dio plejalta, kiuj proklamas al vi vojon de savado.

18 Kaj ŝi tiel agis multajn tagojn. Sed Paŭlo, ĉagrenite, turnis sin kaj diris al la spirito : Mi ordonas

al vi, en la nomo de Jesuo Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris la saman horon.

19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke eliris la espero de ilia gajno, kaptis Paŭlon kaj Silason kaj trenis ilin en la placon al la regantoj,

20 Kaj kondukinte ilin al la urbestroj, diris: Tiuj ĉi homoj treege maltrankviligas nian urbon, estante Judoj,

21 Kaj ili proklamas morojn, kiujn ne decas akcepti nek fari por ni, kiuj estas Romanoj.

22 Kaj la popolo amase sin kolektis kontraŭ ili, kaj la urbestroj, forŝirinte al ili la vestojn, ordonis, ke oni vergobatu ilin.

23 Kaj metinte sur ilin multajn batojn, ili ĵetis ilin en malliberejon, ordonante al la gardisto, ke li nepre konservu ilin;

24 Kiu, ricevinte tiun ordonon, ĵetis ilin en la internan karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la trabon.

25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas preĝante himnis al Dio, kaj la katenitoj aŭskultis ilin;

26 Kaj subite fariĝis granda tertremo, tiel ke la fundamentoj de la malliberejo skuiĝis, kaj tuj ĉiuj pordoj malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis.

27 Kaj la gardisto, vekiĝinte kaj vidante la pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris la glavon kaj estis mortigonta sin, supozante, ke la malliberuloj forkuris.

28 Sed Paŭlo vokis laŭtvoĉe, dirante: Nenian malbonon faru al vi, ĉar ni ĉiuj estas tie ĉi.

29 Kaj veniginte lumilon, li ensaltis, kaj pro timo tremante kliniĝis antaŭ Paŭlo kaj Silas,

30 Kaj kondukinte ilin eksteren, diris: Sinjoroj, kion mi devas fari, por esti savita?

31 Kaj ili diris: Kredu je la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita, vi kaj via familio.

32 Kaj ili parolis la vorton de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj en lia domo.

33 Kaj li kondukis ilin en tiu sama nokta horo kaj lavis al ili la batosignojn, kaj estis baptita senprokraste, li kaj ĉiuj liaj domanoj.

34 Kaj kondukinte ilin en sian domon, li aranĝis manĝotablon, kaj tre ĝojis kun tuta sia domanaro, ekkredinte je Dio.

35 Sed, kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la liktorojn, dirante : Ellasu tiujn homojn.

36 Kaj la gardisto raportis la vortojn al Paŭlo : La urbestroj ĵus sendis, por ke vi estu ellasitaj ; tial nun elvenu kaj foriru pace.

37 Sed Paŭlo diris al ili : Ili nin vergobatis publike ne kondamnitajn, kvankam ni estas Romanoj, kaj nin ĵetis en malliberejon, kaj ĉu ili nun elĵetas nin kaŝe? Ne, sed ili mem venu kaj forkonduku nin.

38 Kaj la liktoroj raportis tiujn ĉi vortojn al la urbestroj, kaj tiuj ĉi timis, aŭdante, ke ili estas Romanoj.

39 Kaj ili venis kaj petegis ilin kaj, elkondukinte ilin, petis, ke ili eliru de la urbo.

40 Kaj elirinte el la malliberejo, ili eniris en la domon de Lidia, kaj vidinte kaj konsolinte la fratojn, ili foriris.

Ĉapitro XVII

1 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili alvenis Tesalonikon, kie estis sinagogo de la Judoj ;

2 Kaj, laŭ sia kutimo, Paŭlo eniris al ili, kaj dum tri sabatoj li rezonadis kun ili el la Skriboj,

3 Klarigante kaj montrante, ke la Kristo devis suferi kaj releviĝi el la mortintoj, dirante : Tiu ĉi Jesuo, kiun mi predikas al vi, estas la Kristo.

4 Kaj unuj el ili estis konvinkitaj kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj Silas ; kaj el la piaj Grekoj granda amaso, kaj el la ĉefaj virinoj ne malmultaj.

5 Sed la Judoj, enviante, varbis kelkajn malnoblulojn el la popolaĉo, kaj kolektinte popolamason, entumultigis la urbon ; kaj atakinte la domon de Jason, ili klopodis elkonduki ilin al la popolo.

6 Sed, ne trovinte ilin, ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ la urbestrojn, kriante : Tiuj samaj, kiuj estas renversintaj la tutan mondon, alestas ankaŭ tie ĉi ;

7 Kiujn Jason akceptis ; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekretoj de Cezaro, dirante : ke estas alia reĝo, Jesuo.

8 Kaj ili maltrankviligis la popolamason kaj la urbestrojn, tion aŭdantajn.

9 Kaj ili, ricevinte garantiaĵon de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.

10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason nokte al Berea ; kaj alveninte, ili iris en la sinagogon de la Judoj.

11 Kaj tiuj ĉi estis pli noblaj ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la vorton kun plena fervoro kaj ĉiutage esploris la Skribojn, ĉu tiuj aferoj estas tiel.

12 Tial multaj el ili kredis, kaj ne malmultaj el la Grekaj virinoj honorindaj kaj viroj.

13 Sed, kiam la Judoj en Tesaloniko sciiĝis, ke ankaŭ en Berea la vorto de Dio estas proklamita de Paŭlo, ili venis ankaŭ tien, maltrankviligante kaj ekscitante la popolamason.

14 Kaj tiam tuj la fratoj forsendis Paŭlon por iri ĝis la marbordo, sed Silas kaj Timoteo restis ankoraŭ tie.

15 Kaj la gvidantoj de Paŭlo kondukis lin ĝis Ateno, kaj ricevinte komision al Silas kaj Timoteo, ke ili venu al li kiel eble plej rapide, ili foriris.

16 Nu, dum Paŭlo atendis ilin en Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en li, kiam li vidis la urbon idolplena.

17 Tial li rezonadis en la sinagogoj kun la Judoj kaj la Diservantoj, kaj sur la placo ĉiutage kun la renkontitoj.

18 Kaj kelkaj el la Epikureaj kaj Stoikaj filozofoj renkontis lin; kaj unuj diris: Kion volus diri tiu ĉi vortŝutanto? Kaj aliaj diris: Li ŝajnas esti proklamanto de fremdaj diaĵoj; ĉar li predikis Jesuon kaj la relevigon.

19 Kaj ili, preninte lin, kondukis lin al la Areopago, dirante: Ĉu ni povas scii, kio estas tiu nova instruo priparolata de vi?

20 Ĉar fremdaĵojn vi portas al niaj oreloj; ni do volas scii, kion signifas tiuj aferoj.

21 Nu, ĉiuj Atenanoj kaj la enloĝantaj fremduloj pasigadis la tempon ĉe nenio alia, ol aŭ diri aŭ aŭdi ion plej novan.

22 Kaj Paŭlo staris meze de la Areopago kaj diris: Atenanoj, ĉiurilate, laŭ mia observo, vi estas iom tro servemaj al diaĵoj.

23 Ĉar, preterpasante kaj rigardante viajn adorataĵojn, mi trovis ankaŭ altaron, sur kiu estis skribite: AL DIO NEKONATA. Kiun do vi nekonante adoras, tiun mi predikas al vi.

24 La Dio, kiu faris la universon kaj ĉion en ĝi, estante per si mem Sinjoro de la ĉielo kaj tero, ne loĝas en manfaritaj temploj;

25 Nek estas servata de homaj manoj, kvazaŭ li ion bezonus, ĉar li mem donas al ĉiuj vivon kaj spiron kaj ĉion;

26 Kaj el unu origino li faris ĉiun nacion de la homoj, por loĝi sur la tuta supraĵo de la tero, difininte ordigitajn epokojn kaj la limojn de iliaj loĝejoj;

27 Por ke ili serĉu Dion, se eble ili povus ĉirkaŭpalpi

kaj trovi lin, kvankam li ne estas malproksima de ĉiu el ni;

28 Ĉar en li ni vivas kaj movas kaj estas, kiel ankaŭ unuj viaj poetoj diris: Ĉar ni estas ankaŭ lia idaro.

29 Tial ni, estante idaro de Dio, devas ne opinii la Diecon simila al oro aŭ arĝento aŭ ŝtono, gravurajo de homa arto kaj imagado.

30 Kaj la tempojn de nesciado preterrigardis Dio, sed nun li proklamas al ĉiuj homoj, ke ili pentu.

31 Tial li difinis tagon, en kiu li intencas juĝi la mondon en justeco per tiu viro, kiun li elektis, donante garantion pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke li relevis lin el la mortintoj.

32 Kaj aŭdinte pri relevigo de la mortintoj, unuj mokis; sed aliaj diris: Ni aŭskultos vin denove pri tio ĉi.

33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter ili.

34 Sed kelkaj viroj aliĝis al li kaj kredis, inter kiuj estis Dionisio, Areopagano, kaj virino nomata Damaris kaj aliaj kun ili.

Ĉapitro XVIII

1 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis Korinton.

2 Kaj li trovis Judon, nome Akvilan, Ponmon laŭ gento, antaŭ ne longe venintan el Italujo, kaj Priskilan lian edzinon (ĉar Klaŭdio jam ordonis, ke ĉiuj Judoj foriru el Romo); kaj li iris al ili.

3 Kaj, ĉar li estis sammetiulo, li loĝis ĉe ili, kaj ili laboris, ĉar ili estis laŭ metio tendofabrikistoj.

4 Kaj li diskutadis en la sinagogo ĉiusabate kaj persis konvinki Judojn kaj Grekojn.

5 Do, kiam Silas kaj Timoteo alvenis el Makedonujo, Paŭlo estis premata per la predikado, atestante al la Judoj, ke Jesuo estas la Kristo.

6 Sed, kiam ili kontraŭstaris kaj blasfemis, li elskuis
s jn vestojn kaj diris al ili: Via sango estu sur viaj
l poj; mi estas pura; de nun mi iros al la nacianoj.
7 Kaj foririnte de tie, li iris en la domon de homo
nmata Tito Justo, kiu adoris Dion, kies domo estis tuj
aud la sinagogo.
8 Kaj Krispo, la sinagogestro, kredis je la Sinjoro
ne kun ĉiuj siaj domanoj; kaj multaj Korintanoj
dinte kredis kaj estis baptitaj.
9 Kaj la Sinjoro diris per vizio nokte al Paŭlo: Ne
nu, sed parolu, kaj ne silentu;
10 Ĉar mi estas kun vi, kaj neniu atakos vin por fari
vi malbonon; ĉar mi havas multe da popolo en tiu ĉi
bo.
11 Kaj li loĝis tie jaron kaj ses monatojn, instruante
iter ili la vorton de Dio.
12 Sed, kiam Galliono estis prokonsulo de Aĥaja lando,
l Judoj leviĝis unuanime kontraŭ Paŭlo kaj kondukis
h al la juĝejo,
13 Dirante: Kontraŭ la leĝo tiu ĉi instigas homojn
dori Dion.
14 Sed, kiam Paŭlo estis malfermonta la buŝon,
Galliono diris al la Judoj: Se vere estus ia maljusteco aŭ
malbonega kanajleco, ho, Judoj, estus racie, ke mi vin
teru;
15 Sed, se sin prezentas demandoj pri vortoj kaj
nmoj kaj via propra leĝo, vi mem atentu ĝin; pri tiaj
aroj mi ne volas esti juĝanto.
16 Kaj li forpelis ilin de la juĝejo.
17 Kaj ili ĉiuj ekkaptis Sosteneson, la sinagogestron,
j batis lin antaŭ la juĝejo; kaj Galliono atentis nenion
e tiuj ĉi aferoj.
18 Kaj Paŭlo, restinte post tio ankoraŭ multajn
gojn, adiaŭis la fratojn, kaj de tie forŝipiĝis Sirion, kaj

kun li Priskilla kaj Akvila ; sed li razis la kapon en Kenkreo, ĉar li havis religian promeson.

19 Kaj ili alvenis Efeson, kaj li lasis ilin tie ; sed li mem eniris la sinagogon, kaj diskutis kun la Judoj.

20 Kaj, kiam ili petis lin restadi pli longe, li ne konsentis ;

21 Sed, adiaŭinte ilin, kaj dirinte : Mi denove revenos al vi, se plaĉos al Dio, li ekŝipis el Efeso.

22 Kaj elŝipiĝinte en Cezarea, li supreniris kaj salutis la eklezion kaj poste vojaĝis Antiohian.

23 Kaj pasiginte iom da tempo tie, li foriris kaj trapasis laŭvice la Galatujan kaj Frigujan regionon, fortikigante ĉiujn disĉiplojn.

24 Kaj Judo, nomata Apolos, Aleksandriano laŭ gento, viro klera, alvenis Efeson ; kaj li estis potenca en la Skriboj.

25 Tiu ĉi jam estis instruita pri la vojo de la Sinjoro ; kaj estante fervora en spirito, li paroladis kaj instruadis precize pri Jesuo, konante nur la bapton de Johano ;

26 Kaj li komencis paroli maltime en la sinagogo. Sed Akvila kaj Priskilla, aŭdinte lin, alprenis lin al si, kaj klarigis al li la vojon de Dio pli precize.

27 Kaj kiam li volis transiri en Aĥajan landon, kuraĝigis lin la fratoj kaj skribis al la disĉiploj, ke ili akceptu lin ; kaj alveninte, li multe helpis tiujn, kiuj kredis per graco ;

28 Car konvinke li refutis la Judojn, kaj tio publike, pruvante per la Skriboj, ke Jesuo estas la Kristo.

Ĉapitro XIX

1 Kaj okazis dum Apolos estis en Korinto, ke Paŭlo, trapasinte la supran regionon, alvenis Efeson, kaj trovinte kelkajn disĉiplojn,

2 Li diris al ili: Ĉu vi ricevis la Sanktan Spiriton, kiam vi ekkredis? Kaj ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne aŭdis, ĉu estas Sankta Spirito.

3 Kaj li diris al ili: En kion do vi estis baptitaj? Kaj ili diris: En la bapton de Johano.

4 Kaj Paŭlo diris: Johano baptis per la bapto de pento, dirante al la popolo, ke ili kredu je tiu, kiu venos post li, tio estas je Jesuo.

5 Kaj tion aŭdinte, ili estis baptitaj en la nomon de la Sinjoro Jesuo.

6 Kaj, kiam Paŭlo metis la manojn sur ilin, la Sankta Spirito venis sur ilin; kaj ili ekparolis per lingvoj kaj ekprofetis.

7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du viroj.

8 Kaj li eniris en la sinagogon kaj parolis maltime, en la daŭro de tri monatoj, diskutante kaj rezonante rilate la regnon de Dio.

9 Sed, kiam kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante la Vojon antaŭ la popolamaso, li foriris de ili kaj forigis la disĉiplojn kaj diskutis ĉiutage en la lernejo de Tiranno.

10 Kaj tio daŭris dum du jaroj; tiel, ke ĉiuj loĝantoj en Azio aŭdis la vorton de la Sinjoro, Judoj kaj Grekoj.

11 Kaj Dio faris eksterordinarajn miraklojn .per la manoj de Paŭlo;

12 Tiel, ke al la malsanuloj oni alportis de lia korpo viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la malsanoj forlasis ilin, kaj la malbonaj spiritoj eliris.

13 Sed ankaŭ kelkaj el la vagemaj Judoj, ekzorcistoj, prenis sur sin nomi super tiuj, kiuj havis la malbonajn spiritojn, la nomon de la Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ekzorcas vin per Jesuo, kiun Paŭlo predikas.

14 Kaj estis sep filoj de unu Judo, Skeva, ĉefpastro, farantaj tion.

15 Kaj la malbona spirito respondante diris al ili: Jesuon mi konas, kaj Paŭlon mi konas, sed kiuj estas vi?

16 Kaj la homo, en kiu estis la malbona spirito, sin ĵetis sur ilin kaj venkis kaj perfortis ilin, tiel ke ili forkuris el tiu domo nudaj kaj vunditaj.

17 Kaj tio ĉi estis sciigita al ĉiuj, kiuj loĝis en Efeso, Judoj kaj Grekoj; kaj timo falis sur ilin ĉiujn, kaj la nomo de la Sinjoro Jesuo grandiĝis.

18 Multaj ankaŭ el la kredantoj venis kaj konfesis, montrante siajn agojn.

19 Kaj ne malmultaj el tiuj, kiuj praktikis magiajn artojn, alportis kolekte siajn librojn kaj bruligis ilin antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni kalkulis ilian valoron kaj trovis ĝin kvindek miloj da moneroj arĝentaj.

20 Tiel forte kreskis la vorto de la Sinjoro kaj sukcesis.

21 Kaj, kiam tio finiĝis, Paŭlo intencis en la spirito, trapasinte Makedonujon kaj Aĥajan landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris: Kiam mi estos irinta tien, mi devas poste ankaŭ vidi Romon.

22 Kaj sendinte Makedonujon du el siaj helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li mem restis iom da tempo en Azio.

23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo okazis ne malgranda ekscitiĝo pri la Vojo.

24 Ĉar unu viro, nomata Demetrio, arĝentaĵisto, kiu fabrikis arĝentajn templetojn de Artemis, liveris al la metiistoj multe da okupo;

25 Kaj li kunvenigis ilin, kune kun la samokupaj laboristoj, kaj diris: Sinjoroj, vi scias, ke per tiu ĉi metio ni havas bonajn enspezojn.

26 Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole en Efeso, sed ankaŭ preskaŭ tra tuta Azio, tiu ĉi Paŭlo jam influis kaj

forturnis multe da personoj, dirante, ke tiuj ne estas dioj, kiuj estas manfaritaj ;

27 Kaj estas danĝero, ne sole ke tiu ĉi nia metio estos malestimata, sed ankaŭ ke la templo de la granda diino Artemis estos malŝatata ; kaj eble estos senigita je sia majesteco tiu, kiun tuta Azio kaj la tuta mondo adoras.

28 Aŭdinte tion, ili fariĝis plenaj je kolero kaj ekkriis, dirante : Granda estas Artemis de la Efesanoj.

29 Kaj la urbo pleniĝis je tumulto ; kaj oni kure kolektiĝis unuanime en la teatron, ekkaptinte Gajon kaj Aristarĥon, Makedonojn, kunvojaĝantojn de Paŭlo.

30 Kaj, kiam Paŭlo volis eniri antaŭ la popolon, la disĉiploj tion ne permesis al li.

31 Kaj ankaŭ kelkaj el la Aziarĥoj, kiuj estis liaj amikoj, sendis al li kaj petegis lin, ne riski sin en la teatron.

32 Kriadis ili do diverse ion kaj ion, ĉar la kunveno estis konfuzita ; kaj la plimulto ne sciis, kial ili estas kunvenintaj.

33 Kaj el la popolamaso ili elpaŝigis Aleksandron, kiun la Judoj antaŭen devigis. Kaj Aleksandro gestis per la mano, kaj ekprovis pledi antaŭ la popolo.

34 Sed, sciiĝinte, ke li estas Judo, ĉiuj unuvoĉe en la daŭro de ĉirkaŭ du horoj kriadis : Granda estas Artemis de la Efesanoj.

35 Kaj, kiam la urboskribisto kvietigis la popolamason, li diris : Ho, Efesanoj, ĉu do ekzistas homo nescianta, ke la urbo de la Efesanoj estas templo-gardanto de Artemis la granda kaj de la elĉiela falintaĵo ?

36 Do, ĉar tio estas ne kontraŭdirebla, vi devas esti trankvilaj, kaj fari nenion senpripense.

37 Ĉar vi alkondukis tiujn ĉi virojn, kiuj estas nek templo-rabistoj nek blasfemantoj de nia diino.

38 Se do Demetrio kaj la kun li metiistoj havas plend-

aferon kontraŭ iu, la juĝejoj estas je dispono, kaj ekzistas prokonsuloj ; ili procesu unu kontraŭ la alia.

39 Sed, se vi faras esploron pri aliaj aferoj, ĝi estos decidita en la laŭleĝa kunveno.

40 Ĉar estas danĝero, ke oni kulpigos nin pri tumulto, rilate la hodiaŭan aferon, pro manko de preteksto ; kaj rilate ĝin, ni ne povos pravigi tiun ĉi popolamasiĝon.

41 Kaj, tion dirinte, li dissendis la kunvenintojn.

Ĉapitro XX

1 Kaj, post kiam la tumulto ĉesis, Paŭlo, veniginte al si kaj admoninte la disĉiplojn, adiaŭis ilin kaj foriris, por vojaĝi en Makedonujon.

2 Kaj trairinte tiujn regionojn, kaj per multaj paroloj kuraĝiginte la tieulojn, li venis en Grekujon.

3 Kaj pasiginte tie tri monatojn, post konspiro farita de la Judoj kontraŭ li tuj ekŝiponta al Sirio, li decidis reveni tra Makedonujo.

4 Kaj akompanis lin ĝis Azio Sopater el Berea, la filo de Pirro ; kaj el la Tesalonikanoj Aristarĥo kaj Sekundo ; kaj Gajo el Derbe, kaj Timoteo ; kaj Tiĥiko kaj Trofimo, Azianoj.

5 Sed tiuj ĉi, antaŭirinte, atendis nin en Troas.

6 Kaj ni forŝipiĝis de Filipi, post la tagoj de macoj, kaj alvenis al ili en Troas post kvin tagoj, kaj tie ni restis sep tagojn.

7 Kaj en la unua tago de la semajno, kiam ni kunvenis por rompi panon, Paŭlo paroladis al ili, intencante foriri la morgaŭan tagon ; kaj li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo.

8 Kaj estis multaj lumigiloj en la supera ĉambro, kie ni estis kunvenintaj.

9 Kaj sidis sur la fenestro junulo nomata Eŭtiĥo, prem-

egata per profunda dormo; kaj dum Paŭlo ankoraŭ longe paroladis, tiu, venkite per la dormo, falis malsupren de la tria etaĝo, kaj estis levita malviva.

10 Kaj Paŭlo malsupreniris, kaj falis sur lin, kaj ĉirkaŭpreninte lin diris: Ne maltrankviliĝu; ĉar lia vivo estas en li.

11 Kaj suprenirinte, kaj rompinte la panon, kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili longe, ĝis la tagiĝo mem, fine li foriris.

12 Kaj ili alkondukis la knabon vivantan, kaj nemalmulte konsoliĝis.

13 Sed ni, antaŭenirinte al la ŝipo, ekveturis al Asso, por tie enŝipigi Paŭlon; ĉar tiel li aranĝis, piedironte mem.

14 Kaj, kiam li renkontis nin en Asso, ni enŝipigis lin, kaj venis al Mitilene.

15 Kaj de tie forŝipinte, ni alvenis la morgaŭan tagon kontraŭ Ĥios; kaj la sekvintan tagon ni atingis Samon; kaj la postan tagon ni alvenis Mileton.

16 Ĉar Paŭlo decidis ŝipe veturi preter Efeso, por ne pasigi troan tempon en Azio; ĉar li rapidis, por esti en Jerusalem, se li nur povos, en la Pentekosta tago.

17 Kaj de Mileto li sendis al Efeso kaj alvokis al si la pliaĝulojn de la eklezio.

18 Kaj, kiam ili alvenis, li diris al ili: Vi mem scias, de la tago, kiam mi unue enpaŝis en Azion, kiamaniere mi kondutis inter vi dum la tuta tempo,

19 Servante la Sinjoron kun ĉia humileco kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj, kiuj okazis al mi per la konspiroj de la Judoj;

20 Kiamaniere mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan, instruante vin publike, kaj de domo al domo,

21 Ateston farante al Judoj kaj Grekoj pri pento antaŭ Dio kaj fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo.

22 Kaj nun, jen, enkatenite en spirito mi iras al Jerusalem, nesciante, kio okazos al mi tie ;

23 Escepte ke la Sankta Spirito atestas al mi en ĉiu urbo, dirante, ke katenoj kaj malĝojoj atendas min.

24 Sed mi taksas je nenio mian vivon, kiel al mi mem karan, se nur mi povos plenumi mian kuradon kaj la komision, kiun mi ricevis de la Sinjoro Jesuo, atesti la evangelion de la graco de Dio.

25 Kaj nun, jen, mi scias, ke vi ĉiuj, inter kiuj mi ĉirkaŭiris predikante la regnon, ne plu revidos mian vizaĝon.

26 Tial mi deklaras al vi hodiaŭ, ke mi estas pura pri la sango de ĉiuj homoj.

27 Ĉar mi ne hezitis anonci al vi la tutan intencon de Dio.

28 Atentu al vi kaj al la tuta ŝafaro, en kiu la Sankta Spirito faris vin episkopoj, por nutri la eklezion de Dio, kiun li aĉetis per sia propra sango.

29 Mi scias, ke post mia foriro kruelaj lupoj eniros inter vi, ne lasante la ŝafaron sendifekta ;

30 Kaj eĉ el inter vi mem leviĝos viroj malrekte parolantaj, por fortiri post si la disĉiplojn.

31 Tial gardu vin, memorante, ke dum tri jaroj mi ne ĉesis admoni ĉiun nokte kaj tage, kun larmoj.

32 Kaj nun mi rekomendas vin al Dio kaj al la vorto de lia graco, kiu povas edifi vin kaj doni al vi la heredon inter ĉiuj sanktigitaj.

33 Mi avidis nenies arĝenton, nek oron, nek vestaron.

34 Vi mem scias, ke ĉi tiuj manoj servadis al miaj necesoj kaj al miaj kunuloj.

35 Ĉiel mi donis al vi ekzemplon, ke, tiel laborante, vi devas helpi la malfortulojn, kaj memori la vortojn de la Sinjoro Jesuo, kiujn li mem diris : Pli feliĉe estas doni, ol ricevi.

36 Kaj tiel dirinte, li genufleksis kaj preĝis kun ili ĉiuj.
37 Kaj ĉiuj ploregis kaj falis sur la kolon de Paŭlo kaj kisis lin,
38 Plorante precipe pro lia vorto, kiun li diris, ke ili ne revidos plu lian vizaĝon. Kaj ili akompanis lin ĝis la ŝipo.

Ĉapitro XXI

1 Kaj, kiam okazis, ke ni, apartiĝinte de ili, ekŝipis, ni rekte kuris al Kos, kaj morgaŭ al Rodo, kaj de tie al Pataro ;
2 Kaj trovinte ŝipon transirontan al Fenikujo, ni enŝipiĝis kaj ekveturis.
3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte ĝin maldekstre, ni veturis Sirion kaj elŝipiĝis en Tiro, ĉar tie la ŝipo devis senŝarĝiĝi.
4 Kaj trovinte la disĉiplojn, ni restis tie sep tagojn ; kaj tiuj diris al Paŭlo per la Spirito, ke li ne aliru Jerusalemon.
5 Kaj, kiam okazis, ke ni pasigis la tagojn, ni eliris kaj ekvojaĝis ; kaj ili ĉiuj kune kun edzinoj kaj infanoj akompanis nin ĝis ekster la urbo ; kaj genufleksinte sur la marbordo, ni preĝis.
6 Kaj adiaŭinte unuj la aliajn, ni enŝipiĝis, kaj ili returne iris hejmen.
7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro, ni alvenis ĉe Ptolemais kaj salutis la fratojn kaj restis kun ili unu tagon.
8 Kaj en la morgaŭa tago ni foriris kaj alvenis Cezarean, kaj enirinte la domon de Filipo la evangeliisto, kiu estis unu el la sepo, ni restis ĉe li.

9 Nu, ĉi tiu viro havis kvar filinojn virgulinojn, kiuj profetadis.

10 Kaj, dum ni restis tie ankoraŭ kelkajn tagojn, unu profeto, nome Agabo, alvojaĝis el Judeo.

11 Kaj veninte al ni, li prenis la zonon de Paŭlo kaj ligis siajn piedojn kaj manojn kaj diris: Tiel diras la Sankta Spirito: Tiamaniere la Judoj en Jerusalem ligos la viron, kies estas ĉi tiu zono, kaj transdonos lin en la manojn de la nacianoj.

12 Kaj aŭdinte ĉi tion, ni kaj la tieuloj petis lin, ke li ne iru Jerusalemon.

13 Sed Paŭlo respondis: Kion vi faras, plorante kaj dispremante mian koron? Ĉar mi estas preta, ne nur esti ligita, sed ankaŭ morti en Jerusalem pro la nomo de la Sinjoro Jesuo.

14 Kaj, kiam li ne konsentis, ni silentis, dirante: Fariĝu la volo de la Sinjoro.

15 Kaj, post tiuj ĉi tagoj, ni pretigis niajn pakaĵojn kaj vojaĝis Jerusalemon.

16 Kaj vojaĝis ankaŭ kun ni kelkaj el la disĉiploj el Cezarea, kunkondukante Mnasonon, Kipranon, unuatempan disĉiplon, ĉe kiu ni devis loĝadi.

17 Kaj, kiam ni alvenis Jerusalemon, la fratoj nin ĝoje akceptis.

18 Kaj la sekvantan tagon Paŭlo akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj pliaĝuloj ĉeestis.

19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale ĉion, kion Dio faris inter la nacianoj per lia servado.

20 Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion. Kaj ili diris al li: Vi vidas, frato, kiom da miloj da kredantoj estas el inter la Judoj, kaj ili ĉiuj estas fervoruloj por la leĝo;

21 Kaj oni raportis al ili pri vi, ke vi instruas ĉiujn Judojn, kiuj estas inter la nacianoj, forlasi Moseon,

dirante, ke ili ne cirkumcidu la infanojn, nek sekvu la morojn.

22 Kio do estas? Nepre ili aŭdos, ke vi estas veninta.

23 Vi do faru tion ĉi, kion ni diras al vi. Ni havas kvar virojn, kiuj faris religian promeson;

24 Preninte ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili, kaj pagu iliajn elspezojn, por ke ili kapraziĝu; kaj ĉiuj scios, ke nenia vero estas en tio, kion oni raportis pri vi, sed ke vi mem ankaŭ iradas observante la leĝon.

25 Sed koncerne la nacianojn, kiuj ekkredis, ni jam skribis decidante, ke ili gardu sin kontraŭ idoloferaĵoj kaj sango kaj sufokitaĵo kaj malĉasteco.

26 Tiam Paŭlo alprenis al si la virojn kaj, sanktiginte sin kun ili, la sekvantan tagon li eniris la templon kaj deklaris la plenumon de la tagoj de la purigado, ĝis la oferaĵo estos alportita por ĉiu el ili.

27 Kaj, kiam la sep tagoj preskaŭ finiĝis, la Judoj el Azio, vidinte lin en la templo, incitis la tutan popolamason kaj kaptis lin,

28 Ekkriante: Izraelidoj, helpu: Jen estas la homo, kiu ĉie instruadas ĉiujn kontraŭ la popolo kaj la leĝo kaj tiu ĉi loko, kaj ankaŭ li kondukis Grekojn en la templon kaj profanis tiun ĉi sanktan lokon.

29 Ĉar ili antaŭe vidis kun li en la urbo Trofimon la Efesanon; kaj ili supozis, ke Paŭlo kondukis lin en la templon.

30 Kaj la tuta urbo ekscitiĝis, kaj la popolo kunkuris, kaj preninte Paŭlon, oni trenis lin ekster la templon, kaj tuj la pordoj estis ŝlositaj.

31 Kaj dum ili penis lin mortigi, famo venis al la ĉefkapitano de la kohorto, ke tuta Jerusalem tumultas.

32 Kaj li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn kaj

kuris malsupren sur ilin ; kaj tiuj ĉi, vidinte la ĉefkapitanon kaj soldatojn, ĉesis bati Paŭlon.

33 Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝinte arestis lin kaj ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj, kaj demandis, kiu li estas, kaj kion li faris.

34 Kaj la popolamaso kriadis diverse ion kaj ion ; kaj, ne povante konstati la ĝuston pro la bruo, li ordonis, ke oni konduku lin en la fortikaĵon.

35 Kaj okazis, kiam li venis sur la ŝtuparon, ke li estis portata de la soldatoj pro la perforto de la popolamaso ;

36 Ĉar la multego de la popolo sekvis, kriante : Forigu lin.

37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en la fortikaĵon, diris al la ĉefkapitano : Ĉu estas permesate, ke mi diru ion al vi ? Kaj li diris : Ĉu vi scias la grekan lingvon ?

38 Ĉu vi ne estas la Egipto, kiu antaŭ tiuj ĉi tagoj ekmovis ribele kaj elkondukis en la dezerton la kvarmil virojn de la Sikarioj ?

39 Sed Paŭlo diris : Mi estas Judo el Tarso en Kilikujo, burĝo de urbo ne malnobla, kaj mi petas vin, permesu al mi paroli al la popolo.

40 Kaj, kiam li tion permesis, Paŭlo, starante sur la ŝtuparo, gestis per la mano al la popolo ; kaj, kiam fariĝis granda silento, li parolis al ili hebree, dirante :

Ĉapitro XXII

1 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun mi faras nun antaŭ vi.

2 (Kaj ili, aŭdante, ke li parolas al ili en la hebrea lingvo, des pli silentiĝis ; kaj li diris :)

3 Mi estas Judo, naskita en Tarso en Kilikujo, sed edukita en tiu ĉi urbo ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj

instruita laŭ la preciza maniero de nia prapatra leĝo, kaj mi estis fervora pro Dio, kiel vi ĉiuj estas hodiaŭ;

4 Kaj mi persekutis tiun ĉi Vojon ĝis la morto, katenante kaj en karcerojn transdonante virojn kaj virinojn.

5 Kiel ankaŭ atestas pri mi la ĉefpastro kaj la tuta pliaĝularo, de kiuj mi ankaŭ ricevis leterojn por la fratoj, kaj iris Damaskon, por konduki tiujn, kiuj tien estis venintaj, katenitajn al Jerusalem, por esti punitaj.

6 Kaj okazis al mi vojaĝanta kaj alproksimiĝanta Damaskon, ke ĉirkaŭ tagmezo subite ekbrilis el la ĉielo granda lumo ĉirkaŭ mi;

7 Kaj mi falis teren kaj aŭdis voĉon dirantan al mi: Saŭlo, Saŭlo, kial vi persekutas min?

8 Kaj mi respondis: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj li diris al mi: Mi estas Jesuo Nazaretano, kiun vi persekutas.

9 Kaj tiuj, kiuj estis kun mi, vidis ja la lumon, sed ne aŭdis la voĉon de tiu, kiu parolis al mi.

10 Kaj mi diris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris al mi: Leviĝu, kaj iru Damaskon, kaj tie vi ricevos informon pri ĉio, kio estas difinita, kiel de vi farota.

11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro la gloro de tiu lumo, mi eniris Damaskon mane kondukata de tiuj, kiuj estis kun mi.

12 Kaj unu Ananias, piulo laŭ la leĝo, bone atestata de ĉiuj Judoj tie loĝantaj,

13 Venis al mi kaj apudstarante diris al mi: Frato Saŭlo, ekvidu. Kaj samhore mi ekvidis, kaj mi rigardis lin.

14 Kaj li diris: La Dio de niaj patroj estas elektinta vin, por ke vi sciu lian volon kaj vidu la Justulon kaj aŭdu voĉon el lia buŝo;

15 Ĉar vi estos lia atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio, kion vi estas vidinta kaj aŭdinta.

16 Kaj nun kial vi prokrastas? Leviĝu, kaj estu baptita kaj forlavu viajn pekojn, vokante lian nomon.

17 Kaj okazis, ke, reveninte Jerusalemon kaj preĝante en la templo, mi estis en ekstazo,

18 Kaj mi vidis lin dirantan al mi: Rapidu kaj eliru tuj el Jerusalem, ĉar ili ne akceptos vian ateston pri mi.

19 Kaj mi diris: Sinjoro, ili scias mem, ke mi malliberigis kaj batis en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj kredas je vi;

20 Kaj, kiam la sango de via martiro Stefano estis verŝata, mi ankaŭ alstaris kaj konsentis kaj gardis la vestojn de tiuj, kiuj mortigas lin.

21 Kaj li diris al mi: Foriru, ĉar mi sendos vin malproksimen al la nacianoj.

22 Kaj ili aŭskultis lin ĝis tiu ĉi vorto, kaj tiam levis la voĉojn, dirante: Forigu tian homon for de la tero, ĉar ne decas, ke li vivu.

23 Kaj, dum ili kriis kaj forĵetis la vestojn kaj ĵetis polvon en la aeron,

24 La ĉefkapitano komandis konduki lin en la fortikaĵon, kaj ordonis, ke oni ekzamenu lin per skurĝado, por ke li sciiĝu, kial oni tiel forte kriis kontraŭ li.

25 Kaj, kiam ili ligis lin per rimenoj, Paŭlo diris al la apudstaranta centestro: Ĉu estas laŭleĝe por vi, skurĝi Romanon ne kondamnitan?

26 Kaj la centestro, aŭdinte tion, iris al la ĉefkapitano kaj raportis, dirante: Kion vi estas faronta? ĉar tiu ĉi viro estas Romano.

27 Kaj la ĉefkapitano veninte diris al li: Diru al mi, ĉu vi estas Romano? Kaj li diris: Jes.

28 Kaj la ĉefkapitano respondis: Per granda sumo mi akiris tiun ĉi civitanecon. Kaj Paŭlo respondis: Sed mi estas tia naskita.

29 Tiam tiuj, kiuj estis ekzamenontaj lin, foriris de li,

kaj la ĉefkapitano ankaŭ timis, konsiderante, ke tiu estas Romano, kaj ke li estas liginta lin.

30 Sed, la morgaŭan tagon, ĉar li volis certe sciiĝi, pri kio la Judoj akuzis lin, li malligis al li la katenojn kaj ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio kunvenu; kaj li kondukis Paŭlon malsupren kaj starigis lin antaŭ ili.

Ĉapitro XXIII

1 Kaj Paŭlo, atente rigardante la sinedrion, diris: Fratoj, mi vivadis antaŭ Dio laŭ tute bona konscienco ĝis tiu ĉi tago.

2 Kaj la ĉefpastro Ananias ordonis al la apudstarantoj, frapi lin sur la buŝo.

3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio frapos vin, vi kalkeblanka muro; ĉu vi sidas por juĝi min laŭ la leĝo, kaj kontraŭ la leĝo ordonas, ke mi estu frapita?

4 Kaj la apudstarantoj diris: Ĉu vi insultas la ĉefpastron de Dio?

5 Kaj Paŭlo diris: Mi ne sciis, fratoj, ke li estas ĉefpastro; ĉar estas skribite: Vi ne parolu malbone pri reganto de via popolo.

6 Sed, kiam Paŭlo eksciis, ke unu parto estas el Sadukeoj, kaj la alia el Fariseoj, li ekkriis en la sinedrio: Fratoj, mi estas Fariseo, filo de Fariseo. Pri la espero kaj la releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata.

7 Kaj, kiam li tion diris, malkonsento okazis inter la Fariseoj kaj Sadukeoj, kaj la ĉeestantaro estis dividita.

8 Ĉar la Sadukeoj diras, ke ne estas releviĝo, nek anĝelo, nek spirito; sed la Fariseoj konfesas ambaŭ.

9 Kaj fariĝis bruego; kaj kelkaj skribistoj, el la partio de la Fariseoj, stariĝis kaj forte insistis, dirante: Ni trovas nenion malbonan en tiu ĉi homo; sed kio, se spirito parolis al li, aŭ anĝelo?

10 Kaj, kiam granda malkonsento fariĝis, la ĉefkapitano, timante, ke Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis al la soldataro malsupreniri kaj forkapti lin perforte el mezo de ili kaj konduki lin en la fortikaĵon.

11 Kaj la sekvantan nokton la Sinjoro, apudstarante al li, diris: Kuraĝu, ĉar, kiel vi jam atestis pri mi en Jerusalem, tiel vi devas atesti ankaŭ en Romo.

12 Kaj post la tagiĝo la Judoj konspiris, kaj sin per solena ĵuro dediĉis, dirante, ke ili nek manĝos nek trinkos, ĝis ili estos mortigintaj Paŭlon.

13 Kaj pli ol kvardek estis la tiel kunĵurintaj.

14 Kaj ili venis al la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj diris: Ni per solena ĵuro dediĉis nin gustumi nenion, ĝis ni estos mortigintaj Paŭlon.

15 Nun do vi kune kun la sinedrio instigu la ĉefkapitanon, ke li alkonduku lin antaŭ vi, kvazaŭ vi volus juĝi pri la afero pli precize, kaj ni, antaŭ ol li alproksimiĝos, estas pretaj pereigi lin.

16 Sed la filo de la fratino de Paŭlo, enveninte, aŭdis pri la embusko, kaj li iris en la fortikaĵon kaj pri tio sciigis Paŭlon.

17 Kaj Paŭlo alvokis unu el la centestroj kaj diris: Konduku tiun ĉi junulon al la ĉefkapitano, ĉar li havas ion diri al li.

18 Li do prenis lin kaj kondukis lin al la ĉefkapitano kaj diris: Paŭlo la katenito alvokis min kaj petis, ke mi konduku al vi tiun ĉi junulon, kiu havas ion diri al vi.

19 Kaj la ĉefkapitano prenis lian manon kaj flankenirante demandis lin aparte: Kio estas, kion vi havas por diri al mi?

20 Kaj li diris: La Judoj interkonsentis peti, ke vi konduku Paŭlon malsupren morgaŭ en la sinedrion, kvazaŭ ili intencus fari esploron iom pli precizan pri li.

21 Sed vi ne konsentu al ili, ĉar embuskas kontraŭ li

pli ol kvardek el ili, kiuj per solena ĵuro dediĉis sin nek manĝi nek trinki, ĝis ili estos pereigintaj lin ; kaj nun ili estas pretaj kaj atendas de vi la promeson.

22 Tiam la ĉefkapitano forsendis la junulon, ordonante lin : Elbabilu al neniu, ke vi sciigis min pri tio ĉi.

23 Kaj alvokinte du el la centestroj, li diris : Pretigu ducent soldatojn, ke ili iru ĝis Cezarea, kun sepdek rajdantoj kaj ducent lancistoj, je la tria horo nokte ;

24 Kaj provizu bestojn, por surmeti Paŭlon kaj konduki lin sendanĝere al Felikso la guberniestro.

25 Kaj li skribis leteron laŭ jena formo ;

26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco Felikso la guberniestro, saluton.

27 Tiu ĉi viro estis kaptita de la Judoj kaj tuj mortigota de ili ; sed mi alvenis kun la soldataro kaj forprenis lin, sciiĝinte, ke li estas Romano.

28 Kaj dezirante scii la kaŭzon, kial ili kulpigas lin, mi enkondukis lin en ilian sinedrion ;

29 Kaj mi trovis lin kulpigata pri demandoj rilatantaj al ilia leĝo, sed havanta nenian kulpigon indan je morto aŭ katenoj.

30 Kaj, ĉar oni montris al mi, ke estos konspiro kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin al vi, ordonante ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu kontraŭ li antaŭ vi.

31 Tial la soldatoj, kiel estis ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj kondukis lin nokte al Antipatris.

32 Kaj la morgaŭan tagon ili lasis la rajdistojn iri kun li, kaj ili ekiris returne al la fortikaĵo ;

33 Sed tiuj, enirinte Cezarean kaj transdoninte la leteron al la guberniestro, enkondukis ankaŭ Paŭlon antaŭ lin.

34 Kaj, kiam li legis ĝin, li demandis, el kiu provinco li venas ; kaj, kiam li sciiĝis, ke li estas el Kilikujo,

35 Mi aŭskultos vian proceson, li diris, kiam viaj akuzantoj ankaŭ alestos. Kaj li ordonis, ke oni gardu lin en la palaco de Herodes.

Ĉapitro XXIV

1 Kaj post kvin tagoj Ananias la ĉefpastro vojaĝis tien kun kelkaj pliaĝuloj kaj unu advokato, nome Tertulo; kaj ili faris denuncon antaŭ la guberniestro kontraŭ Paŭlo.
2 Kaj, kiam tiu ĉi estis vokita, Tertulo komencis akuzi lin, dirante: Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon per vi, kaj malbonaĵoj estas rektigitaj por tiu ĉi nacio per via antaŭzorgeco,
3 Ni akceptas tion, ĉiam kaj ĉie, plej nobla Felikso, kun plena dankemeco.
4 Sed (por ke mi ne tro tedu vin), mi vin petegas aŭskulti nin mallonge, laŭ via bonkoreco.
5 Ĉar ni trovis tiun ĉi viron pestulo, kaj ribeliganta ĉiujn Judojn tra la tuta mondo, kaj ĉefo de la Nazaretana sekto;
6 Kiu provis ankaŭ profani la templon; kaj ni arestis lin kaj volis juĝi lin laŭ nia leĝo.
7 Sed la ĉefkapitano Lisias venis, kaj per granda perforto forprenis lin el niaj manoj,
8 Kaj ordonis al liaj akuzantoj, veni antaŭ vin; kaj nun, ekzamenante lin, vi mem povos certigi vin pri ĉio, pri kio ni akuzas lin.
9 Kaj la Judoj ankaŭ konsentis, dirante, ke tio ĉi estas tiel.
10 Tiam Paŭlo, kiam la guberniestro signis, ke li parolu, respondis: Sciante, ke jam de multaj jaroj vi estas juĝisto por tiu ĉi nacio, mi despli volonte min defendas;

11 Ĉar vi povas certiĝi, ke ne pli ol dek du tagoj jam pasis, de kiam mi supreniris Jerusalemon por adori ;
12 Kaj nek en la templo ili trovis min disputanta kun iu aŭ incitanta la popolon, nek en la sinagogoj, nek en la urbo.
13 Nek ili povas pruvi la aferojn, pri kiuj ili nun akuzas min.
14 Sed mi konfesas al vi jene, ke laŭ tiu Vojo, kiun ili nomas sekto, mi adoras la Dion de miaj patroj, kredante ĉion, kio estas laŭ la leĝo kaj ĉion skribitan en la profetoj.
15 Kaj mi havas tiun esperon al Dio, kiun ili mem ankaŭ akceptas, ke estos iam reveniĝo de la justuloj kaj de la maljustuloj.
16 En tio ĉi ankaŭ mi min ekzercadas, havi ĉiam konsciencon neriproĉeblan antaŭ Dio kaj homoj.
17 Kaj post multaj jaroj mi alvenis por alporti almozon al mia nacio, kaj oferojn.
18 Ĉe tiaj okupoj ili trovis min sanktigitan en la templo, nek kun amaso, nek kun tumulto ; sed kelkaj Judoj el Azio ĉeestis,
19 Kiuj devus esti tie ĉi antaŭ vi kaj meti akuzon, se ili havus ion kontraŭ mi.
20 Tamen diru mem tiuj ĉi, kian malbonfaron ili trovis en mi, kiam mi staris antaŭ la sinedrio,
21 Escepte eble pri unu vorto, kiun mi jene kriis, starante inter ili : Pri la reveniĝo de la mortintoj mi hodiaŭ estas juĝata de vi.
22 Sed Felikso, konante iom precize la Vojon, prokrastis rilate ilin kaj diris : Kiam Lisias la ĉefkapitano alvenos, tiam mi decidos vian aferon.
23 Kaj li ordonis al la centestro, gardi Paŭlon kun malsevereco, kaj malpermesi neniun el liaj amikoj viziti kaj helpi lin.

24 Kaj post kelkaj tagoj, Felikso venis kun sia edzino Drusilla, kiu estis Judino, kaj venigis al si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al Kristo Jesuo.

25 Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco, sinregado kaj la juĝo estonta, Felikso fariĝis timigita kaj respondis: La nunan fojon foriru; kiam mi havos oportunan tempon, mi alvokos vin al mi.

26 Li ankaŭ esperis, ke mono estos donita de Paŭlo al li, por ke li liberigu lin; tial li despli ofte venigis Paŭlon kaj interparoladis kun li.

27 Sed, post du jaroj, Felikso estis anstataŭita de Porcio Festo; kaj Felikso, volante fari komplezon al la Judoj, lasis Paŭlon ligita.

Ĉapitro XXV

1 Festo do, veninte en la provincon, post tri tagoj supreniris al Jerusalem de Cezarea.

2 Kaj la ĉefpastro kaj ĉefuloj de la Judoj faris denuncon al li kontraŭ Paŭlo, kaj instigis lin,

3 Petante de li favoron kontraŭ Paŭlo, ke li venigu lin Jerusalemon; ĉar ili aranĝis embuskon, por mortigi lin sur la vojo.

4 Tamen Festo respondis, ke Paŭlo estas gardata en Cezarea, kaj li mem estas tien ironta baldaŭ.

5 Tial, li diris, la eminentuloj el vi tien iru kun mi, kaj, se estas io krima en la viro, ili akuzu lin.

6 Kaj restinte inter ili ne pli ol ok aŭ dek tagojn, li iris Cezarean; kaj la morgaŭan tagon li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj ordonis, ke oni alkonduku Paŭlon.

7 Kaj, kiam li alestis, la Judoj, kiuj malsupreniris de Jerusalem, staris ĉirkaŭe, akuzante lin pri multaj kaj gravaj kulpoj, kiujn ili ne povis pruvi.

8 Tiam Paŭlo respondis: Nek kontraŭ la leĝo

de la Judoj, nek kontraŭ la templo, nek kontraŭ Cezaro mi iamaniere ofendis.

9 Sed Festo, dezirante akiri favoron ĉe la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante: Ĉu vi volas supreniri Jerusalemon, kaj tie esti juĝata antaŭ mi pri tiuj ĉi aferoj?

10 Sed Paŭlo diris: Mi staras antaŭ la tribunalo de Cezaro, kie mi devas esti juĝata. Kontraŭ la Judoj mi faris nenion malbonan, kiel vi ankaŭ tre bone scias.

11 Se do mi estas krimulo, kaj faris ion indan je morto, mi ne rifuzas morti; sed, se nenio el tiuj ĉi aferoj estas vera, pri kiuj ili akuzas min, neniu povas cedi min al ili. Mi apelacias al Cezaro.

12 Tiam Festo, kunparolinte kun la konsilantaro, respondis: Vi apelaciis al Cezaro, al Cezaro vi iros.

13 Kaj, kiam kelkaj tagoj pasis, Agripo reĝo kaj Bernike alvenis Cezarean kaj salutis Feston.

14 Kaj, dum ili pasigis tie multajn tagojn, Festo montris la aferon de Paŭlo al la reĝo, dirante: Estas viro, kiun Felikso lasis katenita;

15 Pri kiu, kiam mi estis en Jerusalem, la ĉefpastro kaj pliaĝuloj de la Judoj sciigis min, postulante juĝon kontraŭ li.

16 Al kiuj mi respondis, ke ĉe la Romanoj ne estas moro transdoni iun al morto, antaŭ ol la akuzito havos la akuzantojn vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos permeson defendi sin pri la metita afero.

17 Kiam do ili kunvenis tien ĉi, mi faris nenian prokraston, sed la sekvintan tagon mi sidiĝis sur la tribunala seĝo kaj ordonis alkonduki la viron.

18 Pri kiu la akuzantoj, stariĝinte, prezentis nenian kulpigon tian, kian mi atendis,

19 Sed havis kelkajn demandojn kontraŭ li pri sia pro-

pra religio kaj pri unu Jesuo, kiu mortis, pri kiu Paŭlo asertis, ke li vivas.

20 Kaj mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon pri tio, demandis, ĉu li volas iri Jerusalemon kaj tie esti juĝata koncerne tiun aferon.

21 Sed, kiam Paŭlo apelaciis, ke li estu rezervata por la decido de lia Imperiestra Moŝto, mi ordonis gardi lin, ĝis mi povos sendi lin al Cezaro.

22 Kaj Agripo diris al Festo: Volonte ankaŭ mi aŭskultus tiun homon. Morgaŭ, li diris, vi aŭskultos lin.

23 Tial, la morgaŭan tagon, kiam Agripo venis kaj Bernike kun grandioza parado, kaj ili eniris la aŭditorion, kun la ĉefkapitanoj kaj la eminentuloj el la urbanoj, Festo ordonis, kaj oni enkondukis Paŭlon.

24 Kaj Festo diris: Reĝo Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj alestas ĉe ni, vi vidas tiun ĉi, pri kiu la tuta amaso de la Judoj instigis min en Jerusalem, kaj ankaŭ tie ĉi, kriante, ke ne decas, ke li vivu plu.

25 Sed mi eltrovis, ke li estas farinta nenion indan je morto; kaj, ĉar li mem apelaciis al lia Imperiestra Moŝto, mi decidis sendi lin.

26 Sed pri li mi havas nenion precizan por skribi al mia sinjoro. Tial mi elkondukis lin antaŭ vin ĉiujn, kaj precipe antaŭ vin, reĝo Agripo, por ke post ekzameno mi havu ion por skribi.

27 Ĉar ŝajnas al mi senracie, sendi arestiton, kaj ne klarigi la akuzojn kontraŭ li metitajn.

Ĉapitro XXVI

1 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate al vi paroli por vi mem. Tiam Paŭlo respondis, etendinte la manon:

2 Mi min trovas feliĉa, reĝo Agripo, ke mi estas respondonta antaŭ vi hodiaŭ, rilate ĉion, pri kio mi estas akuzita de la Judoj,

3 Precipe ĉar vi estas klera pri ĉiuj moroj kaj demandoj, kiuj ekzistas inter la Judoj. Tial mi petegas vin aŭskulti min pacience.

4 Mian vivmanieron depost mia juneco, kiu estis de la komenco en mia nacio, en Jerusalem, ĉiuj Judoj scias,

5 Koninte min antaŭ longe, kaj sciante (se ili volus atesti), ke laŭ la plej severa sekto de nia religio mi vivis Fariseo.

6 Kaj nun mi staras tie ĉi juĝota pro la espero de la promeso farita de Dio al niaj patroj,

7 Al kiu niaj dek du gentoj, fervore servante Dion nokte kaj tage, esperas atingi. Kaj pri tiu espero mi estas vokita en juĝon de Judoj, ho, reĝo!

8 Kial oni ĉe vi opinias nekredinde, ke Dio levos la mortintojn?

9 Mi mem ja pensis en mi, ke mi devas fari multajn agojn kontraŭ la nomo de Jesuo Nazaretano.

10 Kaj tion mi ankaŭ faris en Jerusalem, kaj multajn el la sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis, ricevinte de la ĉefpastroj la aŭtoritaton, kaj ĉe ilia mortigado, mi ilin per voĉdono kondamnis.

11 Kaj punante ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis devigi ilin blasfemi, kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi persekutis ilin eĉ ĝis fremdaj urboj.

12 Por tiaj celoj vojaĝante Damaskon kun aŭtoritato kaj komisio de la ĉefpastroj,

13 Mi vidis tagmeze, ho, reĝo, sur la vojo lumon el la ĉielo superantan la helecon de la suno, brilantan ĉirkaŭ mi kaj tiuj, kiuj vojaĝis kun mi.

14 Kaj, kiam ni ĉiuj estis falintaj teren, mi aŭdis voĉon

dirantan al mi en la hebrea lingvo : Saŭlo, Saŭlo, kial vi persekutas min ? Estas malfacile por vi piedbati kontraŭ la pikiloj.

15 Kaj mi diris : Kiu estas vi, Sinjoro ? Kaj la Sinjoro diris : Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas.

16 Sed leviĝu, kaj stariĝu sur viaj piedoj, ĉar por tio mi aperis al vi, por difini vin kiel servanton al mi kaj atestanton pri la cirkonstancoj, en kiuj vi jam vidis min, kaj ankaŭ en kiuj mi poste aperos al vi,

17 Savante vin de la popolo kaj la nacianoj, al kiuj mi sendas vin,

18 Por malfermi iliajn okulojn, ke ili sin turnu de mallumo al lumo, kaj de la povo de Satano al Dio, por ke ili ricevu pardonon de pekoj kaj lotaĵon inter tiuj, kiuj estas sanktigitaj per fido al mi.

19 Tial, ho, reĝo Agripo, mi ne iĝis malobeema al la ĉiela vizio,

20 Sed proklamis unue al la Damaskanoj, kaj en Jerusalem, kaj tra la tuta regiono de Judeo, kaj ankaŭ al la nacianoj, ke ili pentu kaj turnu sin al Dio, farante farojn indajn je pento.

21 Pro tio ĉi la Judoj kaptis min en la templo kaj penis mortigi min.

22 Ricevinte do la helpon, kiu estas de Dio, mi staras ĝis tiu ĉi tago, atestante al malgranduloj kaj granduloj, dirante nenion ekster tio, kion la profetoj kaj Moseo anoncis kiel venontan :

23 Ke la Kristo devas suferi, kaj ke li unua per la revivigado de mortintoj proklamos lumon al la popolo kaj al la nacianoj.

24 Kaj dum li tiel pledis, Festo diris, laŭtegante la voĉon : Paŭlo, vi frenezas ; multe da studado turnas vin al frenezo.

25 Sed Paŭlo diris : Mi ne frenezas, plej nobla

Festo, sed mi malkaŝe parolas vortojn de vero kaj prudento.

26 Ĉar tiujn aferojn tre bone konas la reĝo, al kiu mi parolas maltime, ĉar mi konvinkiĝis, ke nenio el ĉio ĉi estas kaŝita for de li, ĉar tio ĉi ne estas farita en angulo.

27 Reĝo Agripo, ĉu vi kredas la profetojn? Mi ja scias, ke vi kredas.

28 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Per mallonga konsilo vi min instigas esti Kristano.

29 Kaj Paŭlo diris: Mi volus preĝi al Dio, ke, ĉu per mallonga aŭ longa, ne nur vi, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu tiaj, kia mi estas, krom tiuj ĉi katenoj.

30 Kaj la reĝo stariĝis kaj la guberniestro kaj Bernike kaj la kunsidantoj.

31 Kaj apartiĝinte ili parolis inter si, dirante: Tiu homo faris nenion indan je morto aŭ katenoj.

32 Kaj Agripo diris al Festo: Tiu homo povus esti tuj liberigita, krom pro tio, ke li apelaciis al Cezaro.

Ĉapitro XXVII

1 Kaj, kiam estis decidite, ke ni forŝipu Italujon, oni transdonis Paŭlon kaj kelkajn aliajn malliberulojn al centestro, nomata Julio, el la Aŭgusta kohorto.

2 Kaj enirinte en ŝipon el Adramitio, veturontan al la lokoj ĉe la marbordo de Azio, ni ekveturis en la maron, havante kun ni Aristarĥon, Makedonon el Tesaloniko,

3 Kaj la sekvantan tagon ni vizitis Sidonon; kaj Julio kondutis bonkore rilate Paŭlon kaj permesis al li, ke li iru al siaj amikoj kaj refreŝiĝu.

4 Kaj ekŝipinte de tie en la maron, ni preterveturis sub la ŝirmo de Kipro, ĉar la ventoj estis kontraŭaj.

5 Kaj veturinte trans la maron apud Kilikujo kaj Pamfilio, ni alvenis al Mira en Likujo.

6 Kaj la centestro, trovinte ŝipon Aleksandrian veturontan Italujon, enirigis nin en ĝin.

7 Kaj veturante malrapide multajn tagojn kaj veninte kun malfacileco proksime al Knido (ĉar la vento ne permesis nin atingi ĝin), ni veturis sub la ŝirmo de Kreto, apud Salmono.

8 Kaj kun malfacileco veturinte preter la marbordo, ni alvenis lokon nomatan Belaj Havenoj; al kiu proksima estas la urbo Lasaja.

9 Kaj, kiam multe da tempo pasis, kaj la vojaĝo fariĝis nun danĝera, ĉar jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis ilin,

10 Dirante al ili: Sinjoroj, mi observe komprenas, ke la vojaĝo estos kun difekto kaj multa perdo, ne nur de la ŝarĝo kaj de la ŝipo, sed ankaŭ de niaj vivoj.

11 Sed la centestro atentis pli la konsilon de la direktilisto kaj la posedanto de la ŝipo, ol la parolon de Paŭlo.

12 Kaj, ĉar la haveno ne estis sufiĉe vasta por tie travintri, la plimulto konsilis ekŝipi de tie, se eble ili povos atingi Fenikson, havenon de Kreto, kiu rigardas en la direkton de la nordokcidenta kaj la sudokcidenta ventoj, por tie travintri.

13 Kaj, kiam la suda vento blovis malpli forte, kredante, ke ili atingis sian celon, ili levis la ankrojn kaj preterveturis laŭlonge Kreto tre proksime.

14 Sed post mallonga tempo atakis nin el ĝi uragana vento, kiu estas nomata Eŭrakvilo.

15 Kaj kiam la ŝipo estis kaptita kaj ne povis kontraŭstari al la vento, ni cedis kaj estis pelataj.

16 Kaj kurinte sub la ŝirma flanko de insuleto,

nomata Kaŭdo, ni kun granda klopodo apenaŭ povis savi la boaton ;

17 Kaj suprenlevinte ĝin, oni uzis helpilojn, subzonante la ŝipon ; kaj timante, ke ni estos ĵetataj sur la Sirtison, oni mallevis la ilaron kaj tiel estis pelataj.

18 Kaj, kiam ni estis treege premataj de la ventego, la sekvantan tagon ili komencis elĵetadon.

19 Kaj la trian tagon oni elĵetis per siaj propraj manoj la ekipaĵon de la ŝipo.

20 Kaj, kiam dum multaj tagoj nek suno nek steloj ekbrilis sur nin, kaj uragano nemalgranda ĉirkaŭis nin, fine ĉiu espero pri nia savo estis forprenita.

21 Kaj, kiam ili jam de longe nenion manĝis, Paŭlo, stariĝinte meze de ili, diris : Sinjoroj, vi devis aŭskulti min, por ne ekŝipi el Kreto kaj suferi ĉi tiun difekton kaj perdon.

22 Kaj nun mi admonas vin esti kuraĝaj, ĉar estos neniu perdo de vivo inter vi, sed nur de la ŝipo.

23 Ĉar alstaris al mi tiun ĉi nokton anĝelo de la Dio, kies mi estas, kaj al kiu mi servas,

24 Dirante : Paŭlo, ne timu. Vi devas stari antaŭ Cezaro ; kaj jen, Dio estas donacinta al vi ĉiujn, kiuj marveturas kun vi.

25 Tial, sinjoroj, kuraĝu, ĉar mi kredas al Dio, ke la afero estos tiel, kiel estas parolite al mi.

26 Tamen ni devas esti ĵetitaj sur ian insulon.

27 Sed, kiam la dekkvara nokto alvenis, kaj ni estis ĉirkaŭpelataj en la Hadria maro, la maristoj eksentis ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alproksimiĝas al ia lando ;

28 Kaj sondinte ili trovis dudek klaftojn ; kaj post mallonga interspaco ili ree sondis kaj trovis dek kvin klaftojn.

29 Kaj timante, ke ni falos sur malmolajn lokojn, ili ĵetis kvar ankrojn el la ŝipposto kaj preĝis, ke tagiĝu.

30 Kaj, kiam la maristoj serĉis rimedon forkuri el la ŝipo, kaj estis mallevintaj la boaton en la maron, sub preteksto, kvazaŭ ili demetos ankrojn el la antaŭo,

31 Paŭlo diris al la centestro kaj la soldatoj : Escepte se tiuj ĉi restos en la ŝipo, vi ne povas esti savitaj

32 Tiam la soldatoj detranĉis la ŝnurojn de la boato kaj lasis ĝin defali.

33 Sed tuj antaŭ la komenco de la tagiĝo, Paŭlo petis ĉiujn, ke ili prenu iom da nutraĵo, kaj li diris : Tiu ĉi tago estas la dekkvara, en kiu vi daŭre atendas kaj fastadas, preninte nenion.

34 Tial mi petas vin preni nutraĵon, ĉar tio ĉi koncernas vian savon ; ĉar eĉ ne unu haro pereos el la kapo al vi ĉiuj.

35 Kaj, dirinte tion kaj preninte panon, li donis dankojn al Dio antaŭ ĉiuj, kaj rompinte ĝin, li komencis manĝi.

36 Tiam ili ĉiuj kuraĝigite ankaŭ mem prenis nutraĵon.

37 Kaj ni ĉiuj en la ŝipo estis ducent sepdek ses animoj.

38 Kaj satiginte sin, ili malpezigis la ŝipon, elĵetante la tritikon en la maron.

39 Kaj, kiam plene tagiĝis, ili ne ekkonis la landon ; sed ili ekvidis unu golfeton kun sablaĵo, kaj ili konsiliĝis inter si, ĉu ili povos surpeli la ŝipon sur ĝin.

40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili lasis ilin en la maro, kaj samtempe malligis la ŝnurojn de la direktiloj, kaj suprenlevinte la antaŭvelon kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo.

41 Sed, trafinte lokon, kie du marmovoj sin renkontas, ili surterigis la ŝipon ; kaj la antaŭo fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la posto rompiĝis per la forto de la ondoj.

42 Kaj fariĝis intenco inter la soldatoj, mortigi la malliberulojn, por ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru ;

43 Sed la centestro, dezirante savi Paŭlon, malhelpis ilin de tiu decido kaj ordonis, ke tiuj, kiuj povas naĝi, forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero ;
44 Kaj, ke la ceteraj savu sin, jen sur tabuloj, jen sur diversaj objektoj el la ŝipo. Kaj tiamaniere okazis, ke ĉiuj estis savitaj teren.

Ĉapitro XXVIII

1 Kaj, kiam ni estis savitaj, tiam ni sciiĝis, ke la insulo estas nomata Melita.
2 Kaj la barbaroj montris al ni neordinaran bonecon ; ĉar ili ekbruligis fajron kaj akceptis nin ĉiujn pro la estanta pluvo kaj pro la malvarmeco.
3 Sed, kiam Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj metis ĝin sur la fajron, vipuro, elveninte de la varmo, fiksis sin al lia mano.
4 Kaj, kiam la barbaroj vidis la beston pendantan de lia mano, ili diris unu al alia : Sendube tiu ĉi viro estas mortiginto, kiun, savïtan de la maro, tamen Justeco ne permesas vivi.
5 Sed li forskuis la beston en la fajron kaj suferis nenian malbonon.
6 Sed ili atendis, ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta ; sed, longe atendinte, kaj vidinte, ke nenia malbono okazas al li, ili ŝanĝis sian opinion kaj diris, ke li estas dio.
7 Nu, proksime al tiu loko estis bieno apartenanta al la estro de la insulo, nome Publio, kiu akceptis kaj gastigis nin tri tagojn tre ĝentile.
8 Kaj okazis, ke la patro de Publio kuŝis malsana de febro kaj disenterio ; al kiu Paŭlo eniris kaj preĝis kaj, metinte la manojn sur lin, sanigis lin.
9 Kaj post tiu faro, ankaŭ ceteraj insulanoj, kiuj havis malsanojn, venis kaj estis sanigitaj.

10 Tiuj ĉi ankaŭ honoris nin per multaj honoroj, kaj, kiam ni ekveturis, ili surŝipigis ĉion, kion ni bezonis.

11 Kaj post tri monatoj, ni ekveturis en ŝipo Aleksandria, kiu travintris ĉe la insulo, kaj ĝia insigno estis la Dunaskitoj.

12 Kaj albordiĝinte Sirakuson, ni restis tie tri tagojn.

13 Kaj de tie ni ĉirkaŭiris kaj alvenis Region, kaj post unu tago, suda vento ekblovis, kaj la duan tagon ni venis al Puteoli ;

14 Kie ni trovis fratojn kaj estis petataj resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel poste ni vojaĝis Romon.

15 Kaj de tie la fratoj, aŭdinte pri ni, elvenis por renkonti nin ĝis Appii Forum kaj Tres Tabernae ; kaj, vidante ilin, Paŭlo dankis Dion kaj kuraĝiĝis.

16 Kaj, kiam ni eniris en Romon, Paŭlo estis permesata loĝi sola kun la soldato, kiu gardis lin.

17 Kaj okazis post tri tagoj, ke li kunvokis tiujn, kiuj estis la eminentuloj inter la Judoj, kaj, kiam ili kunvenis, li diris al ili : Mi, fratoj, nenion farinte kontraŭ la popolo nek la moroj de niaj patroj, tamen estis transdonita kiel malliberulo el Jerusalem en la manojn de la Romanoj ;

18 Kiuj, ekzameninte min, volis liberigi min, ĉar en mi estis nenio inda je morto.

19 Sed, kiam la Judoj kontraŭparolis, tiam mi estis devigata apelacii al Cezaro ; ne kvazaŭ mi havis ion, pri kio kulpigi mian nacion.

20 Pro tio do mi petis vin viziti min kaj kunparoli, ĉar pro la espero de Izrael mi portas tiun katenon.

21 Kaj ili diris al li : Nek ni ricevis leterojn el Judeo pri vi, nek iu el la fratoj alveninte raportis, nek parolis ion malbonan pri vi.

22 Sed ni deziras aŭdi de vi, kion vi opinias ; ĉar pri tiu sekto ni scias, ke ĉie oni kontraŭparolas al ĝi.

23 Kaj difininte tagon por li, ili grandnombre venis al li al lia loĝejo ; kaj li faris al ili klarigon, atestante la regnon de Dio, kaj penante konvinki ilin pri Jesuo, el la leĝo de Moseo kaj el la profetoj, de mateno ĝis vespero.

24 Kaj unuj kredis la parolitaĵojn, kaj aliaj ne kredis.

25 Kaj, ne konsentante inter si, ili foriris, post kiam Paŭlo parolis unu vorton : Bone parolis la Sankta Spirito per Isaja profeto al viaj patroj,

26 Dirante : Iru al ĉi tiu popolo kaj diru : Aŭdante vi aŭdos kaj neniel komprenos, kaj rigardante vi rigardos kaj neniel vidos ;

27 Ĉar grasiĝis la koro de tiu ĉi popolo, kaj iliaj oreloj aŭdas malklare, kaj siajn okulojn ili fermis, por ke ne okazu, ke ili vidos per la okuloj kaj aŭdos per la oreloj kaj komprenos per la koro kaj returnos sin, kaj mi resanigos ilin.

28 Estu do certigite al vi, ke tiu ĉi savado de Dio estas sendata al la nacianoj, kaj ili aŭskultos.

29 Kaj, kiam li diris tion, la Judoj foriris, havante multe da disputado inter si.

30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en sia propra loĝejo, kaj li akceptis ĉiujn, kiuj eniris al li,

31 Predikante la regnon de Dio kaj instruante la aferojn pri la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena maltimo, malhelpate de neniu.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA ROMANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, vokita apostolo, apartigita al la evangelio de Dio,
2 Kiun li promesis antaŭe per siaj profetoj en la sanktaj skriboj,
3 Pri sia Filo, naskita el la idaro de David laŭ la karno,
4 La difinita Filo de Dio en potenco laŭ la Spirito de sankteco per la releviĝo de la mortintoj,—Jesuo Kristo nia Sinjoro,
5 Per kiu ni ricevis gracon kaj apostolecon por obeemo de fido ĉe ĉiuj nacioj pro lia nomo;
6 Inter kiuj estas ankaŭ vi vokitaj de Jesuo Kristo;
7 Al ĉiuj, kiuj estas en Romo, amataj de Dio, vokitaj sanktuloj: Graco al vi kaj paco estu de Dio nia Patro kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
8 Unue mi dankas al mia Dio per Jesuo Kristo por vi ĉiuj, ke via fido estas proklamata en la tuta mondo.
9 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiun mi adoras en mia spirito en la evangelio de lia Filo, ke mi senĉese faras memoradon pri vi en miaj preĝoj,
10 Ĉiam petante, ke iel mi jam fine sukcesu veni al vi per la volo de Dio.
11 Ĉar mi deziras vidi vin, por ke mi transdonu al vi ian spiritan donacon, por ke vi estu firmigitaj;
12 Tio estas, por ke estu inter ni reciproka kuraĝigo, per la komuna fido, la via kaj la mia.
13 Kaj mi ne volas, ke vi nesciu, fratoj, ke ofte mi

intencis veni al vi (sed mi estis malhelpita ĝis nun), por ke mi havu iom da frukto ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe aliaj nacioj.

14 Mi estas ŝuldanto al Grekoj kaj al Barbaroj, al saĝuloj kaj al senprudentuloj.

15 Tial mi estas laŭ mia povo fervora prediki la evangelion ankaŭ al vi, kiuj estas en Romo.

16 Ĉar mi ne hontas pri la evangelio, ĉar ĝi estas la povo de Dio al savado por ĉiu, kiu kredas, al la Judo unue, kaj ankaŭ al la Greko.

17 Ĉar la justeco de Dio estas en ĝi malkaŝata de fido al fido, kiel estas skribite: La justulo vivos el fido.

18 Ĉar la kolero de Dio estas malkaŝata el la ĉielo kontraŭ ĉia malpieco kaj maljusteco de homoj, kiuj tenas la veron en maljusteco.

19 Ĉar la scio pri Dio estas elmontrita ĉe ili, ĉar Dio elmontris ĝin al ili.

20 Ĉar liaj nevideblaj ecoj depost la konstruado de la mondo fariĝas videblaj, sentate per liaj faritaĵoj, nome, lia ĉiama potenco kaj dieco; tial al ili mankas defenda pledo;

21 Ĉar, koninte Dion, ili ne gloris lin kiel Dion, nek estis dankemaj, sed vaniĝis per diskutadoj, kaj ilia malsaĝa koro subombriĝis.

22 Pretendante esti saĝaj, ili malsaĝiĝis,

23 Kaj aliformis la gloron de la senmorta Dio en similaĵon de morta homo kaj de birdoj kaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj.

24 Tial ankaŭ Dio fordonis ilin al la voluptoj de iliaj koroj, al malpureco, por ke iliaj korpoj malhonoriĝu inter ili mem;

25 Kiuj aliformis la veron de Dio en mensogon kaj adoris la kreitaĵojn pli ol la Kreinton, kiu estas eterne benata. Amen.

26 Tial Dio fordonis ilin al pasioj de malhonoro : ĉar iliaj virinoj anstataŭigis la naturan uzadon per la nenatura ;
27 Kaj similmaniere ankaŭ la viroj, forlasante la naturan uzadon de la virino, brulis en sia volupto unu al alia, kaj viroj kun viroj faris la hontindaĵon kaj ricevis en si mem la taŭgan rekompencon de sia malvirto.
28 Kaj, kiel ili malŝatis teni Dion en sia elkonado, Dio fordonis ilin al malaprobinda menso, por ke ili faru nedecaĵojn ;
29 Plenigite de ĉia maljusteco, malvirteco, avideco, malboneco ; plenaj je envio, mortigo, malpaco, ruzo, malico ; flustrantaj,
30 Kalumniantaj, Dimalamantaj, insultantaj, arogantaj, fanfaronemaj, elpensantaj malbonaĵojn, malobeemaj al gepatroj,
31 Neprudentaj, nefidindaj, neamantaj parencojn, senkompataj ;
32 Kiuj, sciiĝinte pri la juĝo de Dio, ke tiuj, kiuj faras tiajn agojn, meritas morton, ne nur mem faras ilin, sed ankaŭ trovas la farantojn ŝatindaj.

Ĉapitro II

1 Sekve vi estas nedefendebla, ho, ĉiu homo juĝanta ; ĉar, dum vi juĝas alian, vi kondamnas vin mem, ĉar vi la juĝanto faradas la samajn agojn.
2 Kaj ni scias, ke la juĝo de Dio estas laŭ vero kontraŭ tiuj, kiuj faradas tiajn agojn.
3 Kaj ĉu vi kalkulas tion ĉi, ho, homo, kiu juĝas la farantojn de tiaj agoj kaj faras la samajn, ke vi evitos la juĝon de Dio ?
4 Aŭ ĉu vi malestimas la riĉecon de lia helpemeco kaj toleremeco kaj pacienco, ne sciante, ke la helpo de Dio alkondukas vin al pento ?

5 Sed laŭ via obstineco kaj senpenta koro vi amasigas por vi mem koleron en la tago de kolero kaj malkaŝigo de la justa juĝo de Dio,

6 Kiu rekompencos al ĉiu homo laŭ liaj faroj ;

7 Al tiuj, kiuj per pacienco en bonfarado celas gloron kaj honoron kaj senpereecon, eternan vivon ;

8 Sed al tiuj, kiuj estas malpacemaj kaj ne obeas la veron, sed obeas maljustecon, venos kolero kaj indigno,

9 Mizero kaj maltrankvilo, sur ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, de Judo unue kaj de Greko ;

10 Sed gloro kaj honoro kaj paco al ĉiu, kiu faras bonon, al Judo unue kaj al Greko ;

11 Ĉar estas nenia privilegio de personoj ĉe Dio.

12 Ĉar ĉiu, kiu pekis sen leĝo, sen leĝo ankaŭ pereos ; kaj ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos juĝata per leĝo ;

13 Ĉar ne la aŭskultantoj de leĝo estos justaj antaŭ Dio, sed la farantoj de leĝo estos pravigitaj ;

14 Ĉar, kiam la nacianoj, kiuj ne havas leĝon, faras nature la aferojn de la leĝo, tiuj ĉi, ne havante leĝon, estas leĝo al si mem ;

15 Kiuj mem elmontras la faradon de la leĝo skribita en siaj koroj, kiam ilia konscienco kunatestas, kaj iliaj rezonadoj inter si kulpigas aŭ senkulpigas ilin ;

16 En la tago, kiam Dio juĝos la sekretojn de homoj, laŭ mia evangelio, per Jesuo Kristo.

17 Sed se vi estas nomata Judo kaj apogas vin sur la leĝon kaj fieriĝas pri Dio,

18 Kaj konas lian volon, kaj aprobas la aprobindaĵojn, instruite el la leĝo,

19 Kaj estas konvinkita, ke vi mem estas gvidanto de la blinduloj, lumo de tiuj, kiuj estas en mallumo,

20 Edukanto de la senprudentuloj, instruanto de infanoj, havante en la leĝo la formon de la kono kaj la vero ;

21 Vi, kiu instruas alian, ĉu vi ne instruas vin mem? Vi, kiu predikas: Ne ŝtelu; ĉu vi ŝtelas?
22 Vi, kiu diras: Ne adultu; ĉu vi adultas? Vi, kiu abomenas idolojn, ĉu vi prirabas sanktejojn?
23 Vi, kiu fieras pri la leĝo, ĉu vi malhonoras Dion per via agado kontraŭ la leĝo?
24 Ĉar la nomo de Dio estas blasfemata inter la nacianoj pro vi, kiel estas skribite.
25 Ĉar cirkumcido vere profitas, se vi estas faranto de la leĝo, sed, se vi estas pekanto kontraŭ la leĝo, via cirkumcido fariĝas necirkumcido.
26 Se do necirkumcidulo plenumas la ordonojn de la leĝo, ĉu lia necirkumcido ne estos kalkulita kiel cirkumcido?
27 Kaj ĉu la laŭnatura necirkumcido, se ĝi plenumas la leĝon, ne juĝos vin, kiu per la skribo kaj cirkumcido malobservas la leĝon?
28 Ĉar ne tiu estas Judo, kiu estas ekstere tia, nek tio estas cirkumcido, kio estas tia ekstere en la karno;
29 Sed tiu estas Judo, kiu estas interne tia, kaj cirkumcido estas en la koro, laŭ la spirito, ne laŭ la litero, kies laŭdo ne estas el homoj, sed el Dio.

Ĉapitro III

1 Kia do estas la supereco de la Judo? aŭ kia estas la profito de cirkumcido?
2 Multe ĉiel: unue, ke estis konfiditaj al ili la orakoloj de Dio.
3 Ĉu do estas grave, se unuj senfidiĝis? Ĉu ilia senfido vantigos la fidelecon de Dio?
4 Nepre ne! sed estu Dio vera kaj ĉiu homo mensoganto, kiel estas skribite: Ke vi estu pravigita en viaj vortoj kaj venku en via juĝo.

5 Sed, se nia maljusteco konigas la justecon de Dio, kion ni diros? Ĉu Dio estas maljusta, kiu surmetas koleregon? (Mi parolas kiel homo.)

6 Nepre ne! ĉar kiel Dio juĝos la mondon?

7 Ĉar, se la vero de Dio per mia mensogo abundis al lia gloro, kial mi estas ankoraŭ juĝata, kiel pekinto?

8 Kaj kial ne (kiel ni estas kalumniataj, kaj kelkaj asertas, ke ni diras) ni faru malbonon, por ke venu la bono? kies kondamno estas justa.

9 Kio do? ĉu ni nin senkulpigas? Tute ne: ĉar ni antaŭkulpigis egale Judojn kaj Grekojn, ke ĉiuj estas sub peko;

10 Kiel estas skribite: Ne ekzistas justulo, eĉ ne unu;

11 Ne ekzistas prudentulo, ne ekzistas iu, kiu elserĉas Dion.

12 Ili ĉiuj devojiĝis, ili kune senindiĝis; ne ekzistas homo, kiu faras bonon, eĉ ne unu;

13 Malfermita tombo estas ilia gorĝo; Per sia lango ili hipokritis; La veneno de aspidoj estas sub iliaj lipoj;

14 Kies buŝo estas plena je malbeno kaj malico;

15 Kaj iliaj piedoj estas rapidaj por elverŝi sangon;

16 Detruo kaj mizero estas en iliaj vojoj;

17 Kaj la vojon de paco ili ne konas;

18 Ne estas timo al Dio antaŭ iliaj okuloj.

19 Sed ni scias ke, kion ajn la leĝo diras, ĝi parolas al tiuj, kiuj estas sub la leĝo; ke ĉiu buŝo estu fermata, kaj ke la tuta mondo fariĝu submetita sub la juĝon de Dio;

20 Ĉar per la faroj de la leĝo neniu karno estos pravigata antaŭ li; ĉar per la leĝo estas ekkono pri peko.

21 Sed nun, ekster leĝo, justeco de Dio estas montrita, atestata per la leĝo kaj la profetoj;

22 Nome, la justeco de Dio, per fido al Jesuo Kristo, por ĉiuj kredantoj, ĉar estas nenia diferenco ;

23 Ĉar ĉiuj estas pekintaj kaj maltrafintaj la gloron de Dio ;

24 Pravigite donace de lia graco, per la elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo ;

25 Kiun Dio antaŭdifinis por esti repacigilo per fido en lia sango por la elmontrado de sia justeco per la pardono de la pekoj antaŭe faritaj laŭ la toleremo de Dio ;

26 Por la elmontrado de lia justeco en la nuna tempo, por ke li estu mem justa, kaj la praviganto de tiu, kiu havas fidon en Jesuo.

27 Kie do estas la fanfarono ? Ĝi estas elbarita. Per kia leĝo ? De faroj ? Ne, sed per la leĝo de fido.

28 Do ni konstatas, ke homo estas pravigata per fido, sen la faroj de la leĝo.

29 Aŭ, ĉu Dio estas nur Dio de la Judoj ? Ĉu ne ankaŭ de la nacianoj ? Jes, ankaŭ de la nacianoj ;

30 Ĉar Dio estas unu, kaj li pravigos la cirkumcidon pro fido kaj la necirkumcidon per fido.

31 Ĉu ni do vantigas la leĝon per fido ? Nepre ne ! sed ni starigas la leĝon.

Ĉapitro IV

1 Kion do ni diros, ke trovis Abraham nia praavo laŭ la karno ?

2 Ĉar se Abraham estis pravigita per faroj, li havas kial fieriĝi, sed ne antaŭ Dio.

3 Ĉar kion diras la Skribo ? Kaj Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li por justeco.

4 Nu, al tiu, kiu faras, la rekompenco estas kalkulata ne laŭ graco, sed laŭ ŝuldo.

5 Sed al tiu, kiu ne faras, sed kredas al tiu, kiu pravigas la malpiulon, lia fido estas kalkulata por justeco.
6 Kiel David ankaŭ pridiras la feliĉon de la homo, al kiu Dio kalkulas justecon ekster faroj,
7 Dirante: Feliĉaj estas tiuj, kies krimoj estas pardonitaj, kies pekoj estas kovritaj.
8 Feliĉa estas la homo, kies pekon la Sinjoro ne alkalkulas.
9 Ĉu do ĉi tiu feliĉo apartenas al la cirkumcido, aŭ al la necirkumcido ankaŭ? Ĉar ni diras, ke al Abraham la fido estis kalkulita por justeco.
10 Kiel do ĝi estas kalkulita? Kiam li estis en cirkumcido, aŭ en necirkumcido? Ne en cirkumcido, sed en necirkumcido.
11 Kaj li ricevis la signon de cirkumcido, kiel sigelon de la justeco de la fido, kiu ekzistis en lia necirkumcido; por ke li estu la patro de ĉiuj, kiuj ankoraŭ en necirkumcido kredas, por ke justeco estu kalkulata al ili;
12 Kaj la patro de cirkumcido al tiuj, kiuj ne sole estas anoj de la cirkumcido, sed kiuj ankaŭ sekvas la paŝojn de tiu fido de nia patro Abraham, kiu ekzistis en lia necirkumcido.
13 Ĉar ne per la leĝo fariĝis la promeso al Abraham aŭ al lia idaro, ke li estos heredanto de la mondo, sed per la justeco el fido.
14 Ĉar, se tiuj, kiuj estas laŭ la leĝo, estas heredantoj, la fido estas nuligita, kaj la promeso estas vantigita;
15 Ĉar la leĝo elfaras koleron; sed kie ne estas leĝo, tie ankaŭ ne estas kulpo.
16 Ĝi do estas el fido por tio, ke ĝi estu laŭ graco; por ke la promeso estu firma al la tuta idaro, ne sole al tiu, kiu estas el la leĝo, sed ankaŭ al tiu, kiu estas el la fido de Abraham, kiu estas la patro de ni ĉiuj,
17 (Kiel estas skribite: Patro de multaj nacioj mi vin

faris) antaŭ tiu, al kiu li kredis, nome Dio, kiu vivigas la mortintojn kaj vokas la neekzistantaĵojn, kvazaŭ ili ekzistus.

18 Kiu ekster espero kredis en espero, por ke li fariĝu patro de multaj nacioj, laŭ la diritaĵo: Tiel estos via idaro.

19 Kaj, ne senfortigite je fido, li pripensis sian propran korpon jam pereintan, estante preskaŭ centjara, kaj la mortecon de la utero de Sara;

20 Tamen pri la promeso de Dio li ne ŝanceliĝis en malfido, sed estis fortigita je fido, donante la gloron al Dio,

21 Kaj plene certigite, ke, kion li estis promesinta, tion li povas ankaŭ fari.

22 Tial ĝi estis kalkulita al li por justeco.

23 Kaj ne estis skribite por li sola, ke ĝi estis kalkulita al li;

24 Sed por ni ankaŭ, al kiuj ĝi estos kalkulata, kiuj kredas al tiu, kiu levis Jesuon nian Sinjoron el la mortintoj,

25 Kiu estis transdonita pro niaj pekoj kaj estis relevita por nia pravigo.

Ĉapitro V

1 Tial ni, pravigite per fido, havu pacon kun Dio per nia Sinjoro Jesuo Kristo;

2 Per kiu ankaŭ ni ricevis enkondukon per fido en tiun ĉi gracon, en kiu ni staras; kaj ni fieriĝu pro espero de la gloro de Dio.

3 Kaj ne nur tiel, sed ni fieriĝu ankaŭ pro la malĝojoj, sciante, ke malĝojo faras paciencon;

4 Kaj pacienco sperton, kaj sperto esperon;

5 Kaj la espero ne hontigas, ĉar la amo de Dio estas verŝita en niajn korojn per la Sankta Spirito donita al ni.

6 Ĉar, kiam ni ankoraŭ estis senfortaj, tiam Kristo ĝustatempe mortis pro malpiuloj.

7 Ĉar apenaŭ pro justulo iu mortus ; ĉar pro bonulo eble iu kuraĝus morti.

8 Sed Dio rekomendas sian amon al ni en tio, ke, dum ni ankoraŭ estis pekuloj, Kristo mortis por ni.

9 Des plimulte do ni, jam pravigite per lia sango, estos savitaj per li el la kolero.

10 Ĉar se ni, estante malamikoj, estas repacigitaj kun Dio per la morto de lia Filo, des plimulte, repacigite, ni estos savitaj per lia vivo ;

11 Kaj ne nur tiel, sed ankaŭ ni fieriĝas en Dio pro nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu ni jam ricevis la repacigon.

12 Pro tio ĉi, kiel per unu homo peko eniris en la mondon, kaj morto per peko, kaj tiel morto atingis ĉiujn homojn pro tio, ke ĉiuj pekis ;

13 Ĉar antaŭ la leĝo peko estis en la mondo, sed peko ne estas alkalkulata, kiam ne estas leĝo.

14 Sed morto reĝis depost Adamo ĝis Moseo, eĉ super tiuj, kiuj ne pekis simile al la kulpo de Adamo, kiu estis la tipo de la venonto.

15 Sed ne kia la eraro, tia estas la donaco. Ĉar, se per la eraro de unu la multaj mortis, des plimulte la graco de Dio kaj la donaco per la graco de la unu homo Jesuo Kristo, abundis al la multaj.

16 Kaj la donaco ne estis laŭ la unu pekinta ; ĉar la juĝo venis el unu ĝis kondamno, sed la donaco venis el multaj eraroj ĝis pravigo.

17 Ĉar se, per la eraro de la unu, morto reĝis per unu, des plimulte tiuj, kiuj ricevis sufiĉegon de la graco kaj

de la donaco de justeco, reĝos en vivo per la unu Jesuo Kristo.

18 Tial, kiel per unu eraro juĝo venis al ĉiuj homoj ĝis kondamno, tiel ankaŭ per unu justaĵo la donaco alvenis al ĉiuj homoj ĝis la pravigo de vivo.

19 Ĉar, kiel per la malobeo de unu la multaj iĝis pekuloj, tiel per la obeo de unu la multaj iĝos justaj.

20 Kaj la leĝo eniris, por ke lia eraro plimultiĝu ; sed kie peko plimultiĝis, graco multe pli superabundis ;

21 Por ke, kiel la peko reĝis en morto, tiel ankaŭ la graco reĝu per justeco ĝis eterna vivo per Jesuo Kristo nia Sinjoro.

Ĉapitro VI

1 Kion do ni diru ? Ĉu ni restu en peko, por ke graco abundu ?

2 Nepre ne ! Kiamaniere ni, kiuj mortis al peko, ankoraŭ vivos en ĝi ?

3 Ĉu vi ne scias, ke ni ĉiuj, kiuj estas baptitaj al Jesuo Kristo, estas baptitaj al lia morto ?

4 Ni do estas entombigitaj kun li per bapto al morto, por ke, kiel Kristo estas levita el la mortintoj per la gloro de la Patro, tiel ni ankaŭ iradu en noveco de vivo.

5 Ĉar, se ni jam estas kunigitaj al la simileco de lia morto, ni tiel estos ankaŭ al la simileco de lia releviĝo ;

6 Sciante tion ĉi, ke nia malnova homo estas kun li kunkrucumita, por ke la korpo de peko estu malaktivigita, por ke ni jam ne estu sklavoj al peko.

7 Ĉar tiu, kiu mortis, estas pravigita pri peko.

8 Sed, se ni mortis kun Kristo, ni kredas, ke ni ankaŭ vivos kun li ;

9 Sciante, ke Kristo, levite el la mortintoj, ne mortas plu ; la morto ne plu regas lin.

10 Ĉar laŭ tio, ke li mortis, li mortis unufoje al peko; sed laŭ tio, ke li vivas, li vivas al Dio.

11 Tial ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al peko, sed vivantoj al Dio en Kristo Jesuo.

12 Tial peko ne reĝu en via morta korpo tiel, ke vi obeu al ĝiaj deziroj.

13 Ankaŭ ne prezentu viajn membrojn iloj de maljusteco al peko, sed prezentu vin al Dio vivantoj el la mortintoj, kaj viajn membrojn iloj de justeco por Dio.

14 Ĉar peko ne regos vin, ĉar vi ne estas sub la leĝo, sed sub graco.

15 Kio do? Ĉu ni peku, ĉar ni ne estas sub leĝo, sed sub graco? Nepre ne!

16 Ĉu vi ne scias, ke al kiu vi vin prezentas sklavoj por obeado, vi estas ties sklavoj, al kiu vi obeas; ĉu de peko por morto, aŭ de obeemeco por justeco?

17 Sed danko estu al Dio, ke vi estis la sklavoj de peko, sed iĝis obeemaj kore al tiu tipo de instruado, al kiu vi estis kondukitaj;

18 Kaj, liberigite de peko, vi sklaviĝis al justeco.

19 Mi parolas home pro la malforteco de via karno; ĉar, kiel vi prezentis viajn membrojn sklavoj al malpureco kaj al maljusteco ĝis maljusteco, tiel nun prezentu viajn membrojn sklavoj al justeco ĝis sanktigo.

20 Ĉar, kiam vi estis sklavoj de peko, vi estis liberaj de justeco.

21 Kian frukton vi havis tiam el aferoj, pri kiuj vi nun hontas? Ĉar la fino de ili estas morto.

22 Sed nun liberigite de peko, kaj sklavigite al Dio, vi havas vian frukton al sankteco, kaj la finon eternan vivon.

23 Ĉar la salajro de peko estas morto, sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo nia Sinjoro.

Ĉapitro VII

1 Aŭ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi parolas al konantoj de la leĝo), ke la leĝo havas aŭtoritaton super la homo tiel longe, kiel li vivas?

2 Ĉar la subedza virino estas leĝe alligita al la vivanta edzo, sed, se la edzo mortis, ŝi estas liberigita de la leĝo de la edzo.

3 Tial, se, kiam la edzo vivas, ŝi kuniĝas kun alia viro, ŝi estos nomata adultulino; sed, se la edzo mortis, ŝi estas libera de la leĝo, kaj ne estas do adultulino, kuniĝinte kun alia viro.

4 Tiel, miaj fratoj, vi ankaŭ mortis al la leĝo per la korpo de Kristo, por esti alligataj al alia, nome al tiu, kiu estis relevita el la mortintoj, por ke ni liveru frukton al Dio.

5 Ĉar, dum ni estis en karno, la laŭpekaj pasioj, kiuj estis per la leĝo, energiis en niaj membroj por liveri frukton al morto.

6 Sed ni jam estas eksigitaj for de la leĝo, mortinte rilate tion, en kio ni estis tenataj, por ke ni servu en noveco de spirito, kaj ne en malnoveco de litero.

7 Kion do ni diru? Ĉu la leĝo estas peko? Nepre ne! Tamen mi ne estus koninta pekon, krom per la leĝo; ĉar mi ne konus avidecon, se la leĝo ne dirus: Ne avidu.

8 Sed la peko, preninte pretekston, estigis en mi per la ordono ĉian avidecon, ĉar ekster leĝo la peko estas malviva.

9 Kaj mi foje vivadis ekster la leĝo; sed, kiam la ordono alvenis, la peko viviĝis, kaj mi mortis;

10 Kaj tiun ordonon, kiu estas por vivo, mi trovis por morto;

11 Ĉar la peko, preninte pretekston, per la ordono trompis min, kaj per ĝi mortigis min.

12 Tiel la leĝo estas sankta kaj la ordono sankta kaj justa kaj bona.

13 Ĉu do tio, kio estas bona, fariĝis morto por mi? Nepre ne! Sed la peko, por ke ĝi montriĝu peko, estigante morton en mi per la bono;—por ke per la ordono la peko fariĝu treege peka.

14 Ĉar ni scias, ke la leĝo estas spirita; sed mi estas karna, vendite sub pekon.

15 Ĉar mi ne havas certecon pri tio, kion mi faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi volas; sed kion mi malamas, tion mi faras.

16 Sed se tion, kion mi ne volas, mi faras, mi konsentas je la leĝo, ke ĝi estas bona.

17 Sed jam ne plu estas mi la faranto, sed la peko loĝanta en mi.

18 Ĉar mi scias, ke en mi, tio estas en mia karno, bono ne loĝas, ĉar alestas al mi la volo, sed ne la elfaro de la bono.

19 Ĉar la bonon, kiun mi volas, mi ne faras; sed laŭ la malbono, kiun mi ne volas, laŭ tiu mi agadas.

20 Sed, se tion mi faras, kion mi ne volas, faras ĝin ne plu mi, sed la peko loĝanta en mi.

21 Mi do trovas leĝon, ke, kiam mi volas fari bonon, la malbono apudestas al mi.

22 Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la interna homo;

23 Sed mi vidas alian leĝon en miaj membroj militantan kontraŭ la leĝo de mia menso kaj forkaptantan min sub la leĝon de la peko, kiu estas en miaj membroj.

24 Ho ve, mi malfeliĉulo! Kiu liberigos min de la korpo de tiu ĉi morto?

25 Danko estu al Dio, per Jesuo Kristo nia Sinjoro, Tial do laŭ menso mi servas al la leĝo de Dio, sed laŭ karno, al la leĝo de peko.

Ĉapitro VIII

1 Estas do jam nenia kondamno kontraŭ tiuj, kiuj estas en Kristo Jesuo.

2 Ĉar la leĝo de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo liberigis min de la leĝo de peko kaj morto.

3 Ĉar, kiam la leĝo troviĝis nekapabla pro tio, ke ĝi estis malforta pro la karno, Dio, sendante sian propran Filon en simileco de peka karno kaj pro peko, kondamnis la pekadon en la karno,

4 Por ke la postulo de la leĝo estu plenumita en ni, kiuj iradas ne laŭ la karno, sed laŭ la Spirito.

5 Ĉar, kiuj estas laŭ la karno, tiuj pripensas la aferojn de la karno, sed, kiuj estas laŭ la Spirito, la aferojn de la Spirito.

6 Ĉar la pripenso de la karno estas morto, sed la pripenso de la spirito estas vivo kaj paco ;

7 Ĉar la pripenso de la karno estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne obeas al la leĝo de Dio, nek ja ĝi povas obei ;

8 Kaj, kiuj estas en la karno, tiuj ne povas plaĉi al Dio.

9 Sed vi ne estas en la karno, sed en la spirito, se vere la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed, se iu ne havas la Spiriton de Kristo, tiu ne estas lia.

10 Kaj se Kristo estas en vi, la korpo malvivas pro peko, sed la spirito estas vivo pro justeco.

11 Kaj se la Spirito de tiu, kiu levis Jesuon el la mortintoj, loĝas en vi, tiam la levinto de Kristo Jesuo el

la mortintoj vivigos eĉ viajn mortajn korpojn per sia Spirito enloĝanta en vi.

12 Tial do, fratoj, ni estas ŝuldantoj, ne al la karno, por vivi laŭ la karno;

13 Ĉar, se vi vivas laŭ la karno, vi estas mortontaj; sed se per la spirito vi malvivigas la farojn de la korpo, vi vivos.

14 Ĉar ĉiuj kondukataj de la Spirito de Dio estas filoj de Dio.

15 Ĉar vi ne ricevis la spiriton de sklaveco denove al timo, sed vi ricevis la spiriton de adopto, per kiu ni krias, Abba, Patro.

16 La Spirito mem kunatestas kun nia spirito, ke ni estas la idoj de Dio;

17 Kaj, se idoj, tial heredantoj, heredantoj de Dio, kunheredantoj kun Kristo, se vere ni suferas kun li, por ke ni estu glorataj kun li.

18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj de la nuna tempo ne indas komparon kun la gloro, kiu estas malkaŝota al ni.

19 Ĉar la fervora alsopiro de la kreitaro atendas la malkaŝon de la filoj de Dio.

20 Ĉar la kreitaro subiĝis sub la vaneco, ne volonte, sed, pro la subiganto, kun espero,

21 Ke la kreitaro mem ankaŭ estos liberigita el la sklaveco de pereo en la liberecon de la gloro de la idoj de Dio.

22 Ĉar ni scias, ke la tuta kreitaro kune ĝemas kaj naskosuferas ĝis nun.

23 Kaj ne nur tiel, sed ni mem ankaŭ, kiuj havas la unuan fruktaĵon de la Spirito, ni mem ĝemas en ni, atendante nian adopton, nome la elaĉeton de nia korpo.

24 Ĉar per espero ni estas savitaj; sed la espero, kiu estas vidata, ne estas espero; ĉar kiu esperas pri tio, kion li vidas?

25 Sed, se ni tion esperas, kion ni ne vidas, tiam ni atendas ĝin pacience.

26 Kaj sammaniere la Spirito ankaŭ helpas nian malfortecon, ĉar ni ne scias, kiel preĝi dece; sed la Spirito mem propetadas por ni per ĝemoj neelparolataj.

27 Kaj tiu, kiu esploras la korojn, scias, kio estas la penso de la Spirito, ĉar li propetadas por la sanktuloj laŭ la volo de Dio.

28 Kaj ni scias, ke ĉio kunlaboras al bono por tiuj, kiuj amas Dion,—por tiuj, kiuj estas vokitaj laŭ lia intenco.

29 Ĉar, kiujn li antaŭkonis, tiujn li antaŭdifinis kiel konformajn al la bildo de sia Filo, por ke li estu la unuenaskita inter multaj fratoj.

30 Kaj kiujn li antaŭdifinis, tiujn li ankaŭ vokis; kaj kiujn li vokis, tiujn li ankaŭ justigis; kaj kiujn li justigis, tiujn li ankaŭ gloris.

31 Kion do ni diru pri ĉi tio? Se Dio estas por ni, kiu estas kontraŭ ni?

32 Tiu, kiu ne indulgis sian propran Filon, sed fordonis lin por ni ĉiuj, ĉu li ne donos al ni libere ĉion kun li?

33 Kiu akuzos la elektitojn de Dio? Dio estas la justiganto;

34 Kiu estas la kondamnanto? Estas Kristo Jesuo, kiu mortis, kiu ja estas levita el la mortintoj, kiu estas je la dekstra mano de Dio, kiu ankaŭ propetadas por ni.

35 Kiu apartigos nin de la amo de Kristo? ĉu suferado, aŭ turmento, aŭ persekutado, aŭ malsato, aŭ nudeco, aŭ danĝero, aŭ glavo?

36 Kiel estas skribite: Pro vi ni mortas la tutan tagon, ni estas kalkulataj kiel ŝafoj por buĉado.

37 Sed en ĉiuj ĉi aferoj ni supervenkas per tiu, kiu amis nin.

38 Ĉar mi konvinkiĝis, ke nek morto, nek vivo, nek

anĝeloj, nek aŭtoritatoj, nek estantaĵoj, nek estontaĵoj, nek potencoj,

39 Nek alteco, nek profundeco, nek iu alia kreitaĵo povos apartigi nin de la amo de Dio, kiu estas en Kristo Jesuo nia Sinjoro.

Ĉapitro IX

1 Mi diras la veron en Kristo, mi ne mensogas, kaj mia konscienco atestas kun mi per la Sankta Spirito,

2 Ke mi havas grandan malĝojon kaj senĉesan doloron en la koro.

3 Ĉar mi volus, ke mi estu anatema for de Kristo pro miaj fratoj, miaj parencoj laŭ la karno;

4 Kiuj estas Izraelidoj, kies estas la adopto kaj la gloro kaj la interligoj kaj la leĝdono kaj la Diservo kaj la promesoj;

5 Kies estas la patroj, kaj el kiuj estas Kristo laŭ la karno, kiu estas super ĉiuj, Dio benata eterne. Amen.

6 Sed la afero ne estas kvazaŭ la vorto de Dio estus neniigita. Ĉar ne ĉiuj estas Izrael, kiuj estas el Izrael;

7 Nek, ĉar ili estas idoj de Abraham, ĉiuj estas filoj, sed: En Isaak estos vokita via idaro.

8 Tio estas, ne la filoj de la karno estas la filoj de Dio, sed la filoj de la promeso estas kalkulataj kiel idaro.

9 Ĉar ĉi tiu estas la vorto de promeso: Laŭ tiu ĉi jartempo mi venos, kaj Sara havos filon.

10 Kaj ne nur tio, sed kiam Rebeka ankaŭ gravediĝis per unu, nia patro Isaak,

11 Ĉar la infanoj ankoraŭ ne estis naskitaj, nek farintaj ion bonan aŭ malbonan, por ke la intenco de Dio restu laŭ elekto, ne pro faroj, sed pro la alvokanto,

12 Estis dirite al ŝi : La pli maljuna servos al la pli juna.

13 Kiel estas skribite : Jakobon mi amis, sed Esavon mi malamis.

14 Kion do ni diru ? Ĉu estas maljusteco ĉe Dio ? Nepre ne !

15 Ĉar li diras al Moseo : Mi tiujn favoros, kiujn ajn mi favoras, kaj mi tiujn kompatos, kiujn ajn mi kompatas.

16 Tial do, tio ne apartenas al tiu, kiu volas, nek al tiu, kiu kuras, sed al Dio, kiu kompatas.

17 Ĉar la Skribo diras al Faraono : Por tiu celo mem mi suprentiris vin, por ke mi montru mian potencon en vi, kaj por ke mia nomo estu proklamata en la tuta mondo.

18 Tial li kompatas kiujn ajn li volas, kaj kiujn ajn li volas li obstinigas.

19 Vi do diros al mi : Kial li ankoraŭ riproĉas ? Ĉar kiu kontraŭstaras al lia volo ?

20 Sed antaŭ tio, ho, viro, kiu estas vi, kiu respondas kontraŭ Dio ? Ĉu la formitaĵo diros al la forminto : Kial vi faris min tiel ?

21 Aŭ ĉu la potisto ne havas rajton super la argilo, el la sama bulo fari jen ujon por honoro, kaj jen ujon por malhonoro ?

22 Kiel do, se Dio, volante elmontri sian koleron kaj konatigi sian potencon, toleris kun plena pacienco ujojn de kolero taŭgajn por pereo ;

23 Kaj por ke li konatigu la riĉon de sia gloro sur ujojn de favoro, kiujn li antaŭe pretigis por gloro,

24 Nome nin, kiujn li ankaŭ vokis, ne nur el la Judoj, sed ankaŭ el la nacianoj ?

25 Kiel li diras ankaŭ en Hosea : La popolon ne mian mi nomos mia popolo, kaj la neamatinon amatino.

26 Kaj okazos, ke en la loko, kie estis dirite: Vi ne estas mia popolo, tie ili estos nomataj filoj de la vivanta Dio.

27 Kaj Isaja krias pri Izrael: Se la nombro de la filoj de Izrael estos kiel la sablo de la maro, la restaĵo estos savita;

28 Ĉar la Sinjoro efektivigos sian vorton en la mondo, akcelante kaj tranĉe mallongigante ĝin.

29 Kiel Isaja diris antaŭe: Se la Sinjoro Cebaot ne estus lasinta idaron al ni, ni estus fariĝintaj kiel Sodom kaj similiĝintaj al Gomora.

30 Kion do ni diru? Ke la nacianoj, kiuj ne sekvis justecon, atingis justecon, la justecon, kiu estas el fido;

31 Sed ke Izrael, sekvante la leĝon de justeco, ne atingis tiun leĝon.

32 Kial? Ĉar ili sekvis ĝin ne per fido, sed kvazaŭ per faroj. Ili batiĝis kontraŭ la ŝtonon de batiĝo;

33 Kiel estas skribite: Jen ni metas en Ciono ŝtonon de batiĝo kaj rokon de falpuŝiĝo; kaj tiu, kiu kredas al li, ne estos hontigita.

Ĉapitro X

1 Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo al Dio pri ili estas por ilia savado.

2 Ĉar mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron al Dio, sed ne laŭ scio.

3 Ĉar, nesciante la justecon de Dio, kaj penante starigi sian propran justecon, ili ne subiĝis al la justeco de Dio.

4 Ĉar Kristo estas la fino de la leĝo por justeco por ĉiu, kiu kredas.

5 Ĉar Moseo skribas, ke tiu, kiu faras la justecon de la leĝo, vivos per ĝi.

6 Sed la justeco, kiu estas el fido, diras jene: Ne diru en via koro: Kiu supreniros en la ĉielon? tio estas malsuprenigi Kriston;

7 Nek: Kiu malsupreniros en la abismon? tio estas suprenkonduki Kriston el la mortintoj.

8 Sed kion ĝi diras? La vorto estas proksima al vi, en via buŝo kaj en via koro; tio estas, la vorto de fido, kiun ni predikas;

9 Ĉar, se vi per via buŝo konfesas Jesuon Sinjoro, kaj kredas en via koro, ke Dio levis lin el la mortintoj, vi estos savita;

10 Ĉar per la koro la homo kredas ĝis justeco kaj per la buŝo konfesas ĝis savado.

11 Ĉar la Skribo diras: Ĉiu, kiu kredas al li, ne estos hontigita.

12 Ĉar estas nenia diferencigo inter Judo kaj Greko, ĉar unu sama estas Sinjoro de ĉiuj kaj estas riĉa por ĉiuj, kiuj vokas lin:

13 Ĉar ĉiu, kiu vokos la nomon de la Sinjoro, estos savita.

14 Kiel do ili vokos tiun, al kiu ili ne estas kredintaj? Kaj kiel ili kredos al tiu, kiun ili ne estas aŭdintaj? Kaj kiel ili aŭdos sen predikanto?

15 Kaj kiel oni predikos, se ili ne estos senditaj? kiel estas skribite: Kiel belaj estas la piedoj de tiuj, kiuj evangelias bonaĵojn.

16 Sed ne ĉiuj aŭskultis la evangelion. Ĉar Isaja diras: Ho, Sinjoro! kiu kredis nian raporton?

17 Tial la fido venas per aŭdado, kaj aŭdado per la vorto de Kristo.

18 Sed mi diras: Ĉu ili ne aŭdis? Certe: Tra la tuta mondo iris ilia sono, kaj ĝis la finoj de la tero iliaj vortoj.

19 Sed mi diras: Ĉu Izrael ne sciis? Unue, Moseo

diras: Mi incitos vin ĝis ĵaluzo per tio, kio ne estas nacio, per senprudenta nacio mi kolerigos vin.

20 Kaj Isaja estas tre kuraĝa kaj diras: Mi estas trovita de tiuj, kiuj min ne serĉadis; mi min evidentigis al tiuj, kiuj pri mi ne demandis;

21 Sed pri Izrael li diras: La tutan tagon mi etendis la manojn al popolo malobea kaj kontraŭdira.

Ĉapitro XI

1 Mi do diras: Ĉu Dio forpuŝis sian popolon? Nepre ne! Ĉar ankaŭ mi estas Izraelido, el la idoj de Abraham, el la gento Benjamen.

2 Dio ne forpuŝis sian popolon, kiun li antaŭkonis. Aŭ ĉu vi ne scias, kion la Skribo diras pri Elija? kiel li pledas ĉe Dio kontraŭ Izrael:

3 Sinjoro, oni mortigis viajn profetojn, forfosis viajn altarojn, kaj mi sola estas lasita, kaj oni celas mian vivon.

4 Sed kion diras la orakolo de Dio al li? Mi lasis por mi mem sepmil virojn, kiuj ne genufleksis antaŭ Baal.

5 Tiel same do estas ankaŭ nuntempe restaĵo laŭ la elektado de graco.

6 Sed, se per graco, ne plu el faroj, alie graco jam ne estas graco.

7 Kion do? Kion Izrael serĉadas, tion li ne atingis, sed la elektitaro atingis ĝin, kaj la restaĵo estis obstinigita;

8 Kiel estas skribite: Dio donis al ili spiriton de malvigleco, okulojn, por ke ili ne vidu, kaj orelojn, por ke ili ne aŭdu, ĝis la hodiaŭa tago.

9 Kaj David diris: Ilia tablo fariĝu reto kaj kaptilo kaj falpuŝilo kaj rekompenco al ili;

10 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu, kaj klinu ilian dorson por ĉiam.

11 Mi do diras: Ĉu ili falpuŝiĝis, por ke ili falu? Nepre ne! sed per ilia falo estas savado veninta al la nacianoj, por ĵaluzigi ilin.

12 Se do ilia falo estas la repacigo de la mondo, kaj ilia perdo la riĉo de la nacianoj, kiom pli ilia pleneco?

13 Sed mi parolas al vi, nacianoj. Laŭ kiom mi estas apostolo de nacianoj, mi gloras mian servadon;

14 Se nur mi iel povos ĵaluzigi tiujn, kiuj estas mia karno, kaj savi kelkajn el ili.

15 Ĉar, se la forĵetado de ili estas la repacigo de la mondo, kio estos la akcepto de ili, se ne vivo el la mortintoj?

16 Kaj se la unua fruktaĵo estas sankta, tia ankaŭ estas la knedbulo; kaj se la radiko estas sankta, tiel ankaŭ estas la branĉoj.

17 Sed, se kelkaj el la branĉoj estas forrompitaj, kaj vi, estante sovaĝa olivujo, estas engreftita inter ili kaj fariĝis partoprenanto de la radiko kaj graso de la olivarbo,

18 Vi ne fieru super la branĉoj; sed, se vi fieras, ne estas vi, kiu portas la radikon, sed la radiko vin.

19 Vi do diros: Branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu engreftita.

20 Bone; pro nekredemeco ili estis derompitaj, kaj vi staras per via fido. Ne tenu vin alte, sed timu;

21 Ĉar, se Dio ne indulgis la naturajn branĉojn, li ankaŭ ne indulgos vin.

22 Vidu do la bonecon kaj severecon de Dio: al la falintoj severecon, sed al vi bonecon, se vi restados en lia boneco; alie vi ankaŭ estos detranĉita.

23 Kaj ili ankaŭ, se ili ne restados en sia nekredemeco, estos engreftitaj; ĉar Dio povas reengrefti ilin.

24 Ĉar, se vi estas eltranĉita el tio, kio estas nature

nekulturita olivarbo, kaj estas kontraŭnature engreftita en bonan olivarbon, kiom pli ĉi tiuj, kiuj estas la naturaj branĉoj, estos engreftitaj en sian propran olivarbon ?

25 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi nesciu ĉi tiun misteron, por ke vi ne opiniu vin saĝaj, ke laŭparta obstiniĝo okazis al Izrael, ĝis la pleneco de la nacianoj envenos ;

26 Kaj tiamaniere ĉiuj Izraelidoj estos savitaj, kiel estas skribite : El Ciono venos la liberiganto ; li deturnos la malpiecon de Jakob ;

27 Kaj ĉi tio estos mia interligo kun ili, kiam mi forprenos iliajn pekojn.

28 Rilate al la evangelio, ili estas malamikoj pro vi, sed rilate al la elekto, ili estas amataj pro la patroj.

29 Ĉar la donacoj kaj la voko de Dio estas sen fordecido.

30 Ĉar, kiel vi en estinta tempo estis malobeaj al Dio, sed nuntempe ricevis kompaton per ilia malobeo,

31 Tiel ankaŭ ĉi tiuj nun estas malobeintaj, por ke, per la kompato montrita al vi, ili ankaŭ nun estu kompatataj.

32 Ĉar Dio kunŝlosis ĉiujn en malobeo, por ke li kompatu ĉiujn.

33 Ho, profundo de riĉeco kaj saĝeco kaj scio de Dio ! Kiom neesploreblaj estas liaj juĝoj kaj nesekveblaj liaj vojoj !

34 Ĉar, kiu estas sciinta la menson de la Sinjoro ? aŭ kiu estis lia konsilanto ?

35 Aŭ kiu estas unue doninta al li kaj poste rekompencota ?

36 Ĉar el li kaj per li kaj al li estas ĉio. Al li estu la gloro por ĉiam. Amen.

Ĉapitro XII

1 Mi do vin petas, fratoj, pro la kompatoj de Dio, ke vi prezentu viajn korpojn kiel vivantan oferon, sanktan, plaĉantan al Dio, kio estas via racia servo.

2 Kaj ne estu konformiĝintaj al tiu ĉi mondo; sed estu ŝanĝitaj per renovigado de menso, por ke vi provu, kio estas la bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio.

3 Ĉar mi diras al ĉiu inter vi, per la graco al mi donita, ke li ne tro estimu sin, sed estimu sin kun modereco, laŭ mezuro de la fido, kiun Dio disdonis al ĉiu aparte.

4 Ĉar, kiel ni havas multajn membrojn en unu korpo, kaj ne ĉiuj membroj havas la saman oficon,

5 Tiel ni multaj estas unu korpo en Kristo, kaj ĉiuj aparte membroj unu de alia.

6 Sed, havante donacojn diversajn laŭ la graco donita al ni, ĉu profetadon, ni profetu laŭ la mezuro de nia fido;

7 Aŭ servadon, ni laboru en nia servado; aŭ instruanto, en sia instruado;

8 Aŭ admonanto en sia admonado; la disdonanto agu malavare, la administranto kun diligenteco, la kompatanto kun bonvolo.

9 Via amo estu sen hipokriteco; abomenu tion, kio estas malbona, algluiĝu al la bona.

10 En fratamo vi estu kore unuigitaj unu al alia, honore preferantaj unu la alian.

11 En diligenteco ne malviglaj, en spirito brulantaj, servantaj la Sinjoron.

12 En espero ĝojaj, en suferado paciencaj, en preĝado persistaj;

13 Kotizantaj por la necesoj de la sanktuloj, sekvantaj gastamecon.

14 Benu tiujn, kiuj persekutas vin; benu kaj ne malbenu.

15 Ĝoju kun ĝojantaj, ploru kun plorantaj.

16 Estu simpatiaj unu al alia. Ne pripensadu altajn aferojn, sed klinadu vin al humilaj aferoj. Ne estu saĝaj laŭ memestimo.

17 Redonu al neniu malbonon pro malbono. Pripensu aprobindaĵojn antaŭ ĉiuj homoj.

18 Se estos eble, restu pacaj viaparte kun ĉiuj homoj.

19 Ne venĝu vin, amataj, sed cedu lokon al kolero, ĉar estas skribite: Venĝo apartenas al mi, mi rekompencos, diras la Sinjoro.

20 Sed, se via malamiko malsatas, donu al li manĝi; se li soifas, donu al li trinki; ĉar, tiel farante, vi amasigos karbojn fajrajn sur lian kapon.

21 Ne estu venkitaj de malbono, sed venku malbonon per bono.

Ĉapitro XIII

1 Ĉiu animo submetiĝu al la superaj aŭtoritatoj, ĉar aŭtoritato ne ekzistas, escepte el Dio; kaj tiuj, kiuj ekzistas, estas starigitaj de Dio.

2 Tiu do, kiu kontraŭstaras al aŭtoritato, kontraŭstaras al la ordono de Dio; kaj tiuj, kiuj kontraŭstaras, havigos al si juĝon.

3 Ĉar regantoj ne estas teruro al la bona agado, sed al la malbona. Ĉu vi volas ne timi aŭtoritaton? Faru bonon, kaj vi havos laŭdon ĉe li;

4 Ĉar li estas servanto de Dio al vi por bono. Sed timu, se vi faras malbonon; ĉar ne vane li portas la glavon, ĉar li estas servanto de Dio kun rajto por kolero kontraŭ tiu, kiu faras malbonon.

5 Sekve estas necese submetiĝi, ne nur pro la kolero, sed ankaŭ pro konscienco.

6 Ĉar pro tio vi ankaŭ pagas tributon, ĉar ili estas deĵorantoj de Dio klopodantaj por tio ĉi mem.

7 Redonu ŝuldon al ĉiuj: tributon, al kiu tributo estas ŝuldata; imposton, al kiu imposto; timon, al kiu timo; honoron, al kiu honoro.

8 Ŝuldu nenion al iu, krom la reciproka amo; ĉar, amante la najbaron, oni estas plenuminta la ceteran leĝon.

9 Ĉar tio: Ne adultu, Ne mortigu, Ne ŝtelu, Ne avidu, kaj ĉiu alia ordono, estas resumita en tiu ĉi parolo, nome: Amu vian najbaron kiel vin mem.

10 Amo ne faras malbonon al najbaro; amo do estas la plenumado de la leĝo.

11 Kaj tion faru, sciante la tempurĝecon, ke nun estas la horo leviĝi el dormo, ĉar nun nia savo estas pli proksima, ol kiam ni ekkredis.

12 La nokto jam antaŭeniris, kaj la tago proksimiĝas. Demetu do la farojn de mallumo kaj surmetu la armilojn de lumo.

13 Ni iradu honeste, kiel en la tago, ne en diboĉado kaj drinkado, nek en volupto kaj senpripenso, nek en malpaco kaj ĵaluzo.

14 Sed surmetu la Sinjoron Jesuon Kriston, kaj ne sekvu la intencojn de la karno al voluptoj.

Ĉapitro XIV

1 Sed la malfortulon en fido akceptu, ne por dubaj disputadoj.

2 Unu homo fidon havas por ĉion manĝi, sed alia, estante malfortulo, manĝas legomojn.

3 Kiu manĝas, tiu ne malestimu tiun, kiu ne manĝas,

kaj kiu ne manĝas, tiu ne juĝu tiun, kiu manĝas, ĉar Dio lin akceptis.

4 Kiu estas vi, kiu juĝas la servanton de alia? Antaŭ sia propra sinjoro li staras aŭ falas. Li ja estos starigita, ĉar la Sinjoro povas starigi lin.

5 Unu estimas unu tagon pli alte ol alian, alia same estimas ĉiun tagon. Estu ĉiu homo konvinkita en sia spirito.

6 Kiu estimas la tagon, tiu estimas ĝin al la Sinjoro. Kaj la manĝanto manĝas al la Sinjoro, ĉar li dankas Dion; kaj la nemanĝanto nemanĝas al la Sinjoro, kaj li dankas Dion.

7 Ĉar neniu el ni vivas al si mem, kaj neniu mortas al si mem.

8 Ĉar, se ni vivas, ni vivas al la Sinjoro; kaj se ni mortas, ni mortas al la Sinjoro. Do, ĉu ni vivas, aŭ mortas, al la Sinjoro ni apartenas.

9 Ĉar por tio Kristo mortis kaj viviĝis, por esti Sinjoro de la mortintoj kaj de la vivantoj.

10 Sed vi, kial vi juĝas vian fraton? Aŭ vi, kial vi malestimas vian fraton? Ĉar ni ĉiuj staros antaŭ la juĝseĝo de Dio.

11 Ĉar estas skribite: Mi vivas, diras la Sinjoro, al mi sin fleksos ĉiu genuo, kaj ĉiu lango konfesos al Dio.

12 Tial do ĉiu el ni respondos al Dio pri si mem.

13 Tial ni ne plu juĝu unu la alian; sed ni juĝu tion ĉi, ke neniu metu faligilon en la vojo de sia frato, aŭ ian ofendilon.

14 Mi scias, kaj konvinkiĝis en la Sinjoro Kristo Jesuo, ke nenio estas malpura per si; sed ĉe tiu, kiu ion opinias malpura, por li ĝi estas malpura.

15 Ĉar, se pro manĝaĵo via frato ĉagreniĝas, vi jam ne iradas en amo. Ne pereigu per via manĝaĵo tiun, por kiu Kristo mortis.

16 Via bono do ne estu kalumniita ;
17 Ĉar la regno de Dio ne estas manĝo kaj trinko, sed justeco kaj paco kaj ĝojo en la Sankta Spirito.
18 Ĉar tiu, kiu en tio servas Kriston, plaĉas al Dio kaj estas aprobata de homoj.
19 Tial do ni celu la aferojn, kiuj apartenas al paco kaj al reciproka edifo.
20 Ne per manĝaĵo detruu la faron de Dio. Ĉio estas pura ; sed estas malbone por tiu, kiu manĝas kun maledifo.
21 Estas bone nek manĝi viandon, nek trinki vinon, nek fari ion, per kio via frato maledifiĝas.
22 Tiun fidon, kiun vi havas, havu por vi mem antaŭ Dio. Feliĉa estas tiu, kiu ne juĝas sin mem per tio, kion li aprobas.
23 Sed tiu, kiu estas sendecida, estas kondamnita se li manĝas, ĉar li ne manĝas el fido, kaj ĉio, kio ne estas el fido, estas peko.

Ĉapitro XV

1 Kaj ni, kiuj estas kapablaj, devas elporti la malfortecon de la nekapablaj, kaj ne plaĉi al ni mem.
2 Ĉiu el ni plaĉu al sia najbaro per tia bona, kia taŭgas por edifi.
3 Ĉar Kristo ankaŭ ne plaĉis al si mem, kiel estas skribite : La riproĉoj de tiuj, kiuj riproĉis vin, falis sur min.
4 Ĉar kio estas antaŭe skribita, tio estas skribita por nia instruado, por ke per pacienco kaj per konsolo de la Skriboj ni havu esperon.
5 Kaj la Dio de pacienco kaj konsolo donu al vi, ke vi pensu same unu kun alia laŭ Kristo Jesuo ;

6 Por ke vi unuanime per unu voĉo gloru la Dion kaj Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

7 Tial akceptu unu la alian, kiel ankaŭ Kristo akceptis vin, al la gloro de Dio.

8 Ĉar mi diras, ke Kristo iĝis servanto al la cirkumcido pro la vereco de Dio, por firmigi la promesojn de la patroj,

9 Kaj ke la nacianoj pro lia kompato gloru Dion, kiel estas skribite: Tial mi konfesos vin inter la nacioj kaj kantos pri via nomo.

10 Kaj ree oni diras: Estu ĝojaj, ho nacioj, kun lia popolo.

11 Kaj ree: Laŭdu la Sinjoron, ho ĉiuj nacioj, kaj laŭdu lin, ho ĉiuj popoloj.

12 Kaj ree, Isaja diras: Jen estos radiko de Jiŝaj, kaj la stariĝanto por regi la naciojn. En li la nacioj esperos.

13 Kaj la Dio de espero plenigu vin je ĉia ĝojo kaj paco en kredado, por ke vi abunde havu esperon, laŭ la potenco de la Sankta Spirito.

14 Kaj, ho miaj fratoj, mi mem konvinkiĝis pri vi, ke vi mem estas plenaj de boneco, plenigitaj je ĉia sciado kaj kapablaj admoni unu la alian.

15 Tamen mi iom pli kuraĝe skribas al vi, kvazaŭ rememorigante vin per la graco donita al mi de Dio,

16 Ke mi estu deĵoranto de Kristo Jesuo al la nacianoj, solenanta la evangelion de Dio, por ke la oferado de la nacianoj iĝu akceptebla, sanktigite en la Sankta Spirito.

17 Mi povas do min gratuli en Kristo Jesuo pri la aferoj, kiuj rilatas al Dio.

18 Ĉar mi ne kuraĝos priparoli la agojn, kiujn Kristo ne per mi elfaris por obeigi la nacianojn, vorte kaj fare,

19 En la potenco de signoj kaj mirindaĵoj, en la potenco

de la Sankta Spirito ; tiel, ke el Jerusalem kaj ĉirkaŭe ĝis Iliriko mi plene predikis la evangelion de Kristo ;

20 Tion ĉi ambiciante : ne tie prediki la evangelion, kie Kristo jam estis priparolita, por ke mi ne konstruu sur la fundamento de alia ;

21 Sed, kiel estas skribite : Tiuj vidos, al kiuj ne estis anonco pri li, kaj, kiuj ne aŭdis, tiuj komprenos.

22 Pro kio ankaŭ mi ofte estis malhelpita veni al vi.

23 Sed jam ne havante lokon en tiuj ĉi regionoj, kaj dum multaj jaroj havante deziron veni al vi,

24 Kiam mi veturos Hispanujon, mi venos al vi ; ĉar mi esperas viziti vin travojaĝante kaj esti helpata de vi en vojo, se antaŭe mi estos sufiĉe gastinta ĉe vi.

25 Sed nun mi veturas Jerusalemon, servon farante al la sanktuloj.

26 Ĉar Makedonujo kaj Aĥaja lando volonte decidis fari monoferon por la neriĉaj sanktuloj en Jerusalem.

27 Volonte ili decidis, estante iliaj ŝuldantoj ; ĉar, se la nacianoj partoprenas en iliaj spiritaĵoj, tiuj siavice devas servi al ili ankaŭ en korpaĵoj.

28 Tial, plenuminte tion ĉi, kaj sigelinte por ili tiun ĉi frukton, mi ekiros Hispanujon, vizitante vin survoje.

29 Kaj mi scias, ke, venante al vi, mi venos en la pleneco de la beno de Kristo.

30 Sed mi petas vin, fratoj, pro nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj pro la amo de la Spirito, ke vi kunluktu kun mi en viaj preĝoj al Dio pro mi ;

31 Ke mi estu savita el la neobeemuloj en Judeo, kaj ke mia servo al Jerusalem estu akceptebla al la sanktuloj ;

32 Por ke mi venu ĝoje al vi per la volo de Dio kaj trovu ripozon ĉe vi.

33 Kaj la Dio de paco estu kun vi ĉiuj. Amen.

Ĉapitro XVI

1 Mi rekomendas al vi Febeon nian fratinon, kiu estas diakonino de la eklezio en Kenkreo.
2 Por ke vi akceptu ŝin en la Sinjoro, inde je la sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en kia ajn afero ŝi bezonos vin, ĉar ŝi ankaŭ estis helpantino de multaj, kaj de mi mem.
3 Salutu Priskan kaj Akvilan, miajn kunlaborantojn en Kristo Jesuo,
4 Kiuj pro mia vivo submetis siajn kolojn; al kiuj dankas ne nur mi, sed ankaŭ ĉiuj eklezioj de la nacianoj.
5 Kaj salutu la eklezion en ilia domo. Salutu mian amatan Epajneton, kiu estas la unua fruktaĵo de Azio por Kristo.
6 Salutu Marian, kiu multe laboris por vi.
7 Salutu Andronikon kaj Junion, miajn parencojn kaj miajn kunkaptitojn, kiuj estas konataj inter la apostoloj, kaj ankaŭ estis en Kristo antaŭ mi.
8 Salutu Ampliason, mian amaton en la Sinjoro.
9 Salutu Urbanon, nian kunlaboranton por Kristo, kaj Staĥison mian amaton.
10 Salutu Apeleson, la aprobatan en Kristo. Salutu tiujn, kiuj estas ĉe Aristobulo.
11 Salutu Herodionon mian parencon. Salutu tiujn, ĉe Narkiso, kiuj estas en la Sinjoro.
12 Salutu Trifajnan kaj Trifosan, kiuj estas laborintaj en la Sinjoro. Salutu Persison, la virinon amatan, kiu multe laboris en la Sinjoro.
13 Salutu Rufon, elektitan de la Sinjoro, kaj lian kaj mian patrinon.
14 Salutu Asinkriton, Flegonon, Hermason, Patrobason, Hermeson kaj la fratojn ĉe ili.

15 Salutu Filologon kaj Julian, Nereuson kaj lian fratinon kaj Olimpason kaj ĉiujn sanktulojn kun ili.

16 Salutu unu la alian per sankta kiso. Ĉiuj eklezioj de Kristo salutas vin.

17 Nun mi vin petas, fratoj, observi tiujn, kiuj kaŭzas la malkonsentojn kaj ofendojn kontraŭ la instruado, kiun vi lernis, kaj forturni vin de ili.

18 Ĉar tiaj homoj ne servas al nia Sinjoro Kristo, sed al sia ventro; kaj per siaj belaj kaj benaj vortoj ili eltrompas la korojn de la naivuloj.

19 Ĉar via obeemeco estas konigita al ĉiuj homoj; tial mi ĝojas pro vi, sed mi deziras, ke vi estu saĝaj rilate la bonon kaj malkleraj rilate la malbonon.

20 Kaj baldaŭ la Dio de paco subpremos Satanon sub viaj piedoj. La graco de nia Sinjoro Kristo estu kun vi.

21 Salutas vin Timoteo, mia kunlaboranto, kaj Lucio kaj Jason kaj Sosipatro, miaj parencoj.

22 Mi Tertio, kiu skribis tiun ĉi epistolon, salutas vin en la Sinjoro.

23 Vin salutas Gajo la gastiganto de mi kaj de la tuta eklezio. Vin salutas Erasto la administranto de la urbo, kaj Kvarto la frato.

24 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi ĉiuj. Amen.

25 Al tiu, kiu povas fortikigi vin, laŭ mia evangelio kaj la predikado de Jesuo Kristo, laŭ la malkaŝo de la mistero, silentigita tra eternaj tempoj,

26 Sed nun elmontrita, kaj per la profetaj skriboj laŭ la ordono de la eterna Dio konatigita al ĉiuj nacioj por obeado de fido;

27 Al la sola saĝa Dio, per Jesuo Kristo estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

LA UNUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA KORINTANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio, kaj Sosteneso nia frato,
2 Al tiu eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, al tiuj, kiuj estas sanktigitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por esti sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj en ĉiu loko vokas la nomon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ilia Sinjoro kaj nia :
3 Graco estu al vi kaj paco el Dio nia Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi dankas mian Dion ĉiam pri vi, pro la graco de Dio al vi donita en Kristo Jesuo ;
5 Ke en ĉio vi estis riĉigitaj en li, en ĉia parolo kaj ĉia scio ;
6 Kiel ankaŭ la atesto de Kristo estis firmigita en vi ;
7 Tiel, ke vi malatingas nenian donacon ; atendante la malkaŝon de nia Sinjoro Jesuo Kristo ;
8 Kiu ankaŭ firmigos vin ĝis la fino, por ke vi estu neriproĉeblaj en la tago de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
9 Fidela estas Dio, per kiu vi estas alvokitaj en la kunulecon de lia Filo Jesuo Kristo nia Sinjoro.
10 Nu, mi petegas vin, fratoj, per la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi ĉiuj parolu same, kaj ke estu neniaj disiĝoj inter vi ; sed ke vi estu perfekte kunigitaj en la sama spirito kaj en la sama juĝo.
11 Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas sciigite al mi de la domanoj de Ĥloe, ke ekzistas malpacoj inter vi.
12 Kaj jen, kion mi volas diri : Ĉiu el vi diras : Mi

estas de Paŭlo; kaj mi de Apolos; kaj mi de Kefas; kaj mi de Kristo.

13 Ĉu Kristo estas dividita? Ĉu Paŭlo estas krucumita por vi? Aŭ ĉu vi estas baptitaj en la nomon de Paŭlo?

14 Mi dankas Dion, ke mi baptis neniun el vi, krom Krispo kaj Gajo;

15 Por ke neniu diru, ke vi estis baptitaj en mian nomon.

16 Kaj mi baptis ankaŭ la familion de Stefanas; krom tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun alian.

17 Ĉar Kristo sendis min ne por bapti, sed por prediki la evangelion; ne en saĝeco de vortoj, por ke la kruco de Kristo ne vantiĝu.

18 Ĉar la priparolo de la kruco estas por la pereantoj malsaĝeco; sed por ni la savataj ĝi estas la potenco de Dio.

19 Ĉar estas skribite: Mi detruos la saĝecon de la saĝuloj, kaj la prudenton de la prudentuloj mi rifuzos.

20 Kie estas la saĝulo? Kie estas la skribisto? Kie estas la diskutisto de tiu ĉi tempaĝo? Ĉu Dio ne malsaĝigis la saĝecon de la mondo?

21 Ĉar, pro tio, ke en la saĝeco de Dio la mondo per sia saĝeco ne konis Dion, bonvolis Dio per la malsaĝeco de la prediko savi la kredantojn.

22 Ĉar Judoj postulas signojn, kaj Grekoj serĉas saĝecon;

23 Sed ni predikas Kriston krucumitan, por Judoj falilon, kaj por Grekoj malsaĝon;

24 Sed por la vokitoj mem, ĉu Judoj ĉu Grekoj, Kriston la potencon de Dio, kaj la saĝecon de Dio.

25 Ĉar la malsaĝeco de Dio estas pli saĝa ol homoj; kaj la malforteco de Dio estas pli forta ol homoj.

26 Ĉar rigardu vian vokon, fratoj, ke ne multaj saĝuloj

laŭ la karno, ne multaj potenculoj, ne multaj nobeloj, estas vokataj ;

27 Sed Dio elektis la malsaĝajn objektojn de la mondo, por hontigi la saĝulojn ; kaj Dio elektis la malfortajn objektojn de la mondo, por hontigi la fortajn ;

28 Kaj la malnoblajn objektojn de la mondo, kaj la malestimatajn Dio elektis, kaj eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn.

29 Por ke nenia karno fieru antaŭ Dio.

30 Sed el li vi estas en Kristo Jesuo, kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj justeco kaj sanktigo, kaj elaĉeto ;

31 Por ke, kiel estas skribite : Kiu fieras, en la Sinjoro tiu fieru.

Ĉapitro II

1 Kaj mi, fratoj, venante ĉe vi, venis ne kun supereco de parolo, aŭ de saĝeco, proklamante al vi la misteron de Dio.

2 Ĉar mi decidis, nenion scii ĉe vi, krom Jesuo Kristo, kaj tiu krucumita.

3 Kaj mi estis ĉe vi en malforteco kaj timo, kaj en multa tremado.

4 Kaj mia parolo kaj mia prediko estis ne en logaj paroloj de saĝeco, sed en elmontro de la Spirito kaj potenco,

5 Por ke via fido ne estu laŭ la saĝeco de homoj, sed laŭ la potenco de Dio.

6 Tamen ni parolas saĝecon inter plenaĝuloj, sed saĝecon ne de tiu ĉi mondo, nek de la regantoj de tiu ĉi mondo, kiuj neniiĝas ;

7 Sed ni parolas la saĝecon de Dio en mistero, la saĝecon kaŝitan, kiun Dio antaŭdifinis antaŭ la mondaĝoj por nia glorado ;

8 Kiun neniu el la regantoj de tiu ĉi mondo konas ;

ĉar, se ili konus ĝin, ili ne estus krucumintaj la Sinjoron de gloro ;

9 Sed, kiel estas skribite : Objektoj, kiujn okulo ne vidis, kaj orelo ne aŭdis, kaj kiuj en la koron de homo ne eniris, kiajn Dio preparis por tiuj, kiuj amas lin.

10 Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la Spirito ; ĉar la Spirito esploras ĉiajn aferojn, eĉ la profundaĵojn de Dio.

11 Ĉar kiu inter homoj konas la aferojn de iu homo, krom la spirito de la homo, kiu estas en li ? sammaniere la aferojn de Dio neniu konas, krom la Spirito de Dio.

12 Sed ni ricevis, ne la spiriton de la mondo, sed la spiriton, kiu estas el Dio ; por ke ni konu la objektojn al ni donacitajn de Dio.

13 Pri kiuj ankaŭ ni parolas, ne per paroloj, kiujn homa saĝeco instruas, sed kiujn instruas la Spirito ; komparante spiritajn kun spiritaj.

14 Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la Spirito de Dio ; ĉar ili estas malsaĝeco ĉe li ; kaj li ne povas koni ilin, pro tio, ke ili estas juĝataj spirite.

15 Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj li mem estas juĝata de neniu.

16 Ĉar kiu ekkonis la menson de la Sinjoro, por ke li instruu lin ? Sed ni havas la menson de Kristo.

Ĉapitro III

1 Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel al spirituloj, sed kiel al karnuloj, kiel al infanetoj en Kristo.

2 Mi nutris vin per lakto, ne per manĝaĵoj ; ĉar vi ankoraŭ ne tion kapablis ; nek eĉ nun vi kapablas ;

3 Ĉar vi estas ankoraŭ karnaj ; ĉar, dum ekzistas inter vi ĵaluzo kaj malpaco, ĉu vi ne estas karnaj kaj iradas hommaniere ?

4 Ĉar, kiam unu diras: Mi estas de Paŭlo; kaj alia: Mi estas de Apolos; ĉu vi ne estas homoj?
5 Kio do estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo? Servantoj, per kiuj vi ekkredis, kaj ĉiu, kiel la Sinjoro al li donis.
6 Mi plantis, Apolos akvis; sed Dio kreskigis.
7 Tial, nek la plantanto estas io, nek la akvanto; sed Dio la kreskiganto.
8 Sed la plantanto kaj la akvanto estas unu; sed ĉiu ricevos sian propran rekompencon laŭ sia laboro.
9 Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio: vi estas la kulturaĵo de Dio, la konstruaĵo de Dio.
10 Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel saĝa majstro-masonisto mi metis fundamenton; kaj alia surkonstruas. Sed ĉiu sin gardu, kiel li surkonstruas.
11 Ĉar alian fundamenton povas neniu meti krom tiu, kiu estas metita, kiu estas Jesuo Kristo.
12 Sed, se iu konstruas sur la fundamento oron, arĝenton, multekostajn ŝtonojn, lignon, fojnon, pajlon,
13 Ĉies laboraĵo evidentiĝos; ĉar la tago montros ĝin, pro tio, ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro mem provos ĉies laboraĵon, kia ĝi estas.
14 Se ies laboraĵo restos, kiun li surkonstruis, li ricevos rekompencon.
15 Se ies laboraĵo elbruliĝos, li suferos perdon; sed li mem saviĝos; tamen kiel tra fajro.
16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de Dio, kaj ke la Spirito de Dio loĝas en vi?
17 Se iu detruas la templon de Dio, tiun detruos Dio; ĉar la templo de Dio estas sankta, kaj tiaj vi estas.
18 Neniu sin trompu. Se iu opinias sin saĝa inter vi en tiu ĉi mondo, li fariĝu malsaĝulo, por ke li saĝiĝu.
19 Ĉar la saĝeco de tiu ĉi mondo estas malsaĝeco ĉe

Dio. Ĉar estas skribite : Kiu kaptas la saĝulojn en ilia propra ruzeco ;

20 Kaj ankoraŭ : La Sinjoro scias la pensojn de la saĝuloj, ke ili estas vantaj.

21 Tial neniu fanfaronu en homoj. Ĉar ĉio apartenas al vi ;

22 Ĉu Paŭlo, aŭ Apolos, aŭ Kefas, aŭ la mondo, aŭ la vivo, aŭ la morto, aŭ aferoj estantaj, aŭ aferoj estontaj : ĉio apartenas al vi,

23 Kaj vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

Ĉapitro IV

1 Tiel nin oni konsideru, kiel servantojn de Kristo kaj administrantojn de la misteroj de Dio.

2 Tie ĉi, plue, estas postulate ĉe administrantoj, ke oni troviĝu fidela.

3 Sed ĉe mi estas tre malgrava afero, esti juĝata de vi, aŭ per homa juĝo : mi ja ne juĝas min mem.

4 Ĉar mi scias nenion kontraŭ mi ; tamen mi ne estas pro tio pravigita ; sed tiu, kiu juĝas min, estas la Sinjoro.

5 Tial juĝu nenion antaŭ la tempo, ĝis venos la Sinjoro, kiu enlumigos la kaŝitaĵojn de la mallumo kaj klarigos la intencojn de la koroj ; kaj tiam ĉiu ricevos de Dio sian propran laŭdon.

6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilatigis al mi kaj Apolos pro vi ; por ke vi en ni lernu, ne preterpasi la skribitaĵojn ; por ke neniu el vi bloveŝvelu por unu kontraŭ la alia.

7 Ĉar kiu diferencigas vin ? kaj kion vi havas, kion vi ne ricevis ? sed, se vi ĝin ricevis, kial vi fanfaronas, kvazaŭ vi ne ricevis ĝin ?

8 Jam vi estas plenigitaj, jam vi riĉiĝis, vi reĝis sen ni ;

kaj mi ja volus, ke vi efektive reĝu, por ke ni ankaŭ reĝu kun vi.

9 Ĉar, mi kredas, Dio elmetis nin la apostolojn la plej lastajn, kiel mortkondamnitajn; ĉar ni fariĝis spektaklo al la mondo kaj al anĝeloj kaj al homoj.

10 Ni estas malsaĝuloj pro Kristo, sed vi estas saĝaj en Kristo; ni estas malfortaj, sed vi estas fortaj; vi estas gloraj, sed ni estas senhonoraj.

11 Eĉ ĝis la nuna horo ni malsatas kaj soifas, kaj ni estas nudaj, kaj ni estas batataj kaj senhejmaj;

12 Kaj ni penadas, laborante per niaj propraj manoj; riproĉate, ni benas; persekutate, ni eltenas;

13 Kalumniate, ni petegas; ni fariĝas kiel la sterko de la mondo, la forĵetaĵo de ĉio, eĉ ĝis nun.

14 Ne hontigante vin mi skribas tion ĉi, sed, kiel miajn amatajn filojn, admonante vin.

15 Ĉar, se vi havus dekmil guvernantojn en Kristo, tamen vi havas ne multajn patrojn; ĉar en Kristo Jesuo mi naskis vin per la evangelio.

16 Mi do petegas vin, estu imitantoj de mi.

17 Pro tio ĉi mi sendis al vi Timoteon, kiu estas mia amata kaj fidela filo en la Sinjoro, kiu memorigos vin pri miaj en Kristo vojoj, ĝuste kiel mi instruas ĉie en ĉiu eklezio.

18 Nu, kelkaj bloveŝvelas, kvazaŭ mi ne estus al vi venonta.

19 Sed mi venos al vi baldaŭ, se la Sinjoro tion volos; kaj mi ekscios, ne la parolon de la bloveŝvelintoj, sed la potencon.

20 Ĉar la regno de Dio ne estas en parolo, sed en potenco.

21 Kion vi volas? ĉu kun vergo mi venos al vi, aŭ en amo kaj en spirito de humileco?

Ĉapitro V

1 Efektive oni raportas ĉe vi malĉastecon, kaj tian malĉastecon, kia ne ekzistas eĉ inter la nacioj, ke iu havas la edzinon de sia patro.

2 Kaj vi bloveŝvelis, kaj ne prefere ploregis, por ke tiu, kiu faris tion, foriĝu el inter vi.

3 Ĉar mi vere, korpe forestante, sed spirite alestante, jam juĝis kvazaŭ alestante, tiun, kiu tiel faris tion,

4 En la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, en kunveno de vi kaj de mia spirito kun la potenco de nia Sinjoro Jesuo,

5 Transdoni tian homon al Satano por la detruo de la karno, por ke la spirito saviĝu en la tago de la Sinjoro Jesuo.

6 Ne bona estas via fanfaronado. Ĉu vi ne scias, ke malmulte da fermentaĵo fermentigas la tutan mason?

7 Forpurigu la malnovan fermentaĵon, por ke vi estu nova maso, kiel vi estas nefermentintaj. Ĉar por ni ankaŭ Pasko estas oferita, nome Kristo;

8 Tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo, nek per fermentaĵo de malico kaj malboneco, sed per la senfermenta pano de sincereco kaj vereco.

9 Mi skribis al vi en mia epistolo, ke vi ne intermiksu vin kun malĉastuloj;

10 Ne tute kun la malĉastuloj de tiu ĉi mondo, aŭ kun la avaruloj kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar tiuokaze estus necese, ke vi eliru el la mondo;

11 Sed nun mi skribas al vi, ke vi ne vin intermiksu, se iu nomata frato eble estas malĉastulo, aŭ avarulo, aŭ idolano, aŭ insultanto, aŭ drinkulo, aŭ rabemulo; kun tia homo eĉ ne kunmanĝi.

12 Ĉar, kiel koncernas min juĝi la eksterulojn? Ĉu vi ne juĝas la internulojn,
13 Dum la eksterulojn juĝas Dio? Formetu la malvirtulon el inter vi.

Ĉapitro VI

1 Ĉu kuraĝas iu el vi, havante aferon kontraŭ sia najbaro, procesi antaŭ la malpiuloj, kaj ne antaŭ la sanktuloj?
2 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la sanktuloj juĝos la mondon? kaj se de vi la mondo estas juĝota, ĉu vi estas neindaj juĝi la plej malgrandajn aferojn?
3 Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? Kiom pli, aferojn de la nuna vivo?
4 Se do vi devas starigi tribunalon pri la aferoj de la nuna vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn, kiuj estas negravaj en la eklezio?
5 Mi diras ĉi tion por hontigi vin. Ĉu efektive, ke ne ekzistas ĉe vi unu saĝulo, kiu povos decidi inter siaj fratoj,
6 Sed frato procesas kontraŭ frato, kaj tio antaŭ nekredantoj?
7 Certe jam estas ĉe vi granda domaĝo, ke vi faras procesojn unu kontraŭ alia. Kial vi ne prefere suferas maljustecon? Kial vi ne prefere suferas rabadon?
8 Tamen eĉ vi mem faras maljustecon kaj rabadon, kaj tio kontraŭ la fratoj.
9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la maljustuloj ne heredos la regnon de Dio? Ne eraru: nek malĉastuloj, nek idolanoj, nek adultuloj, nek molmoruloj, nek viruzaĉantoj,
10 Nek ŝtelistoj, nek avaruloj, nek drinkuloj, nek insultantoj, nek rabemuloj, heredos la regnon de Dio.

11 Kaj tiaj estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis, sed vi justiĝis en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj en la Spirito de nia Dio.

12 Ĉio estas por mi permesebla, sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas por mi permesebla; sed mi ne volas sub io submetiĝi.

13 Manĝaĵoj por la ventro, kaj la ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos kune ĝin kaj ilin. Sed la korpo ne estas por malĉasteco, sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro por la korpo;

14 Kaj Dio levis la Sinjoron, kaj ankaŭ levos nin per sia potenco.

15 Ĉu vi ne scias, ke viaj korpoj estas membroj de Kristo? Ĉu mi do prenos la membrojn de Kristo kaj faros ilin membroj de malĉastulino? Nepre ne!

16 Aŭ ĉu vi ne scias, ke tiu, kiu kuniĝas kun malĉastulino, estas unu korpo? Ĉar: La du, li diras, fariĝos unu karno.

17 Sed tiu, kiu kuniĝas kun la Sinjoro, estas unu spirito.

18 Forkuru de malĉasteco. Ĉiu peko, kiun homo faras, estas ekstere de la korpo; sed tiu, kiu faras malĉastaĵon, pekas kontraŭ sia propra korpo.

19 Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi, kiun vi havas de Dio? kaj vi ne apartenas al vi mem.

20 Ĉar vi estas aĉetitaj per prezo; gloru do Dion en via korpo.

Ĉapitro VII

1 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis; konvenas al homo, ne tuŝi virinon.

2 Sed, pro malĉastaĵoj, ĉiu viro havu sian edzinon, kaj ĉiu virino havu sian edzon.

3 La edzo donu al la edzino ŝian rajtaĵon ; saine ankaŭ la virino al sia edzo.

4 La edzino ne rajtas pri sia korpo, sed la edzo ; kaj same ankaŭ la edzo ne rajtas pri sia korpo, sed la edzino.

5 Ne senigu unu la alian, escepte eble kun konsento laŭ okazo, por ke vi dediĉu vin al preĝado, kaj kuniĝu denove, por ke Satano ne tentu vin pro manko de sinregado.

6 Sed ĉi tion mi diras laŭ permeso, ne laŭ ordono.

7 Sed mi volus, ke ĉiuj homoj estu kiel mi mem. Tamen ĉiu havas sian propran donacon de Dio, unu ĉi tiel, alia alie.

8 Sed mi diras al la senedzinuloj kaj al vidvinoj : Konvenas al ili, resti kiel mi.

9 Sed se ili ne povas sin deteni, ili edziĝu ; ĉar estas pli bone edziĝi, ol bruladi.

10 Sed la geedzojn admonas ne mi, sed la Sinjoro : Ke la edzino ne foriĝu de sia edzo ;

11 Tamen, se ŝi foriĝas, ŝi restu senedza, aŭ denove konsentiĝu kun sia edzo ; kaj ke la edzo ne forlasu sian edzinon.

12 Sed al la ceteraj diras mi, ne la Sinjoro : Se iu frato havas nekredantan edzinon, kaj ŝi ŝatas loĝadi kun li, li ne forigu ŝin.

13 Kaj la virino, kiu havas nekredantan edzon, kaj li ŝatas loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon.

14 Ĉar la nekredanta edzo estas sanktigita per la edzino, kaj la nekredanta edzino estas sanktigita per la frato ; alie, viaj infanoj estus profanaj ; sed nun ili estas sanktaj.

15 Tamen se la nekredanto foriras, li foriru : la frato aŭ la fratino en tiaj okazoj ne estas sklavigata ; sed Dio vokis nin en paco.

16 Ĉar, kiel vi scias, edzino, ĉu vi savos vian edzon? aŭ kiel vi scias, edzo, ĉu vi savos vian edzinon?

17 Sed, kiel la Sinjoro disdonis al ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi ordonas en ĉiuj eklezioj.

18 Ĉu iu estas vokita cirkumcidite? Li ne fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu estas vokita necirkumcidite, li ne fariĝu cirkumcidita.

19 Cirkumcido estas nenio, kaj necirkumcido estas nenio; sed la observado de la ordonoj de Dio.

20 Ĉiu restadu en tiu voksorto, en kiu li estas vokita.

21 Ĉu vi estas vokita, estante sklavo? ne ĉagreniĝu pro tio; sed, se vi povas liberiĝi, tion uzu prefere.

22 Ĉar kiu estas vokita en la Sinjoro, estante sklavo, tiu estas la liberulo de la Sinjoro; same, kiu estas vokita, estante libera, tiu estas la sklavo de Kristo.

23 Vi estas aĉetitaj per prezo; ne fariĝu sklavoj de homoj.

24 Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie restadu kun Dio.

25 Sed rilate al virgulinoj, mi havas nenian de la Sinjoro ordonon; sed mi donas mian opinion, kiel ricevinta de la Sinjoro indulgon por esti fidela.

26 Mi opinias do, ke ĉi tio konvenas pro la nuna neceseco, nome, ke konvenas al viro, samstate resti.

27 Ĉu vi estas ligita kun edzino, ne serĉu malligon. Ĉu vi estas malligita rilate edzinon, ne serĉu edzinon.

28 Sed, se vi edziĝas, vi ne pekas; kaj se virgulino edziniĝas, ŝi ne pekas. Sed tiaj personoj havos maltrankvilon en la karno; kaj mi volas indulgi vin.

29 Sed tion ĉi mi diras, fratoj: La tempo estas mallongigita, por ke de nun tiuj, kiuj havas edzinojn, estu kvazaŭ ili ne havus;

30 Kaj la plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj la ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj, kvazaŭ ne posedantaj;

31 Kaj tiuj, kiuj uzas la mondon, kvazaŭ ne trouzantaj ĝin ; ĉar la formo de tiu ĉi mondo forpasas.

32 Sed mi volas, ke vi estu sen zorgoj. La needzigito prizorgas la aferojn de la Sinjoro, kiamaniere li povos plaĉi al la Sinjoro ;

33 Sed la edzigito prizorgas la aferojn de la mondo, kiamaniere li povos plaĉi al sia edzino.

34 Kaj estas diferenco ankaŭ inter la edzino kaj la virgulino. Tiu, kiu estas needzinigita, prizorgas la aferojn de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta, kiel korpe, tiel ankaŭ spirite ; sed tiu, kiu estas edzinigita, prizorgas la aferojn de la mondo, kiamaniere ŝi povos plaĉi al sia edzo.

35 Kaj tion ĉi mi diras por via propra utilo ; ne por ĵeti kaptilon sur vin, sed pro konveneco, kaj por ke vi atentu la Sinjoron nedistrite.

36 Sed se iu opinias, ke li kondutas nedece kontraŭ sia virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon, kaj se tio estas necesa, li faru, kion li volas ; li ne pekas ; ili geedziĝu.

37 Sed tiu, kiu staras konstanta en sia koro, havante nenian neceson, sed regas sian propran volon, kaj decidas tion en sia koro, gardi sian virgulinon, faras bone.

38 Tiel tiu, kiu lasas edziniĝi sian virgulinon, faras bone ; kaj tiu, kiu ne lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone.

39 Edzino estas ligita tiel longe, kiel vivas ŝia edzo ; sed, se la edzo estas mortinta, ŝi estas libera edziniĝi kun iu, kiun ajn ŝi volas ; nur en la Sinjoro.

40 Sed ŝi estas pli feliĉa, se ŝi restas samstate, laŭ mia opinio ; kaj mi opinias, ke mi ankaŭ havas la Spiriton de Dio.

Ĉapitro VIII

1 Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj : ni scias, ke ni ĉiuj havas scion. La scio blovegveligas, sed la amo edifas.

2 Se iu opinias, ke li scias ion, tiu ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii.

3 Sed, se iu amas Dion, tiu estas konata de li.

4 Rilate do la manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni scias, ke nenia idolo estas io en la mondo, kaj ekzistas neniu Dio krom unu.

5 Ĉar, kvankam estas ja dirataj dioj, ĉu en la ĉielo, ĉu sur la tero, kiel estas dioj multnombraj, kaj sinjoroj multnombraj,

6 Tamen por ni estas unu Dio, la Patro, el kiu estas ĉio, kaj ni por li; kaj unu Sinjoro, Jesuo Kristo, per kiu estas ĉio, kaj ni per li.

7 Tamen ne ĉe ĉiuj estas tiu scio; sed iuj, pro sia ĝisnuna kutimiĝo je la idolo, manĝas la manĝaĵon kiel oferitaĵon al idolo; kaj ilia konscienco, estante malforta, malpuriĝas.

8 Sed nutraĵo ne rekomendos nin al Dio; ĉar ni nek havas mankon, se ni ne manĝas, nek profiton, se ni manĝas.

9 Sed gardu vin, por ke neniel ĉi tiu libereco via fariĝu faligilo por la malfortuloj.

10 Ĉar, se iu vidas vin, kiu havas scion, sidantan por manĝado en idolejo, ĉu lia konscienco, se li estas malforta, ne kuraĝiĝos manĝi idoloferitaĵojn?

11 Tial pro via scio la malfortulo pereas, la frato, pro kiu Kristo mortis.

12 Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ la frataro, kaj vundante ilian konsciencon malfortan, vi pekas kontraŭ Kristo.

13 Tial, se manĝaĵo maledifas mian fraton, mi neniam plu manĝos karnon, por ke mi ne maledifu mian fraton.

Ĉapitro IX

1 Ĉu mi ne estas libera? Ĉu mi ne estas apostolo? Ĉu mi ne estas vidinta Jesuon nian Sinjoron? Ĉu vi ne estas mia laboraĵo en la Sinjoro?

2 Se ĉe aliaj mi ne estas apostolo, tamen almenaŭ mi estas ĉe vi; ĉar la sigelo de mia apostoleco vi estas en la Sinjoro.

3 Mia respondo al tiuj, kiuj ekzamenas min, estas jena:

4 Ĉu ni ne rajtas manĝi kaj trinki?

5 Ĉu ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki edzinon, kiu estas kredantino, kiel ankaŭ la ceteraj apostoloj kaj la fratoj de la Sinjoro kaj Kefas?

6 Aŭ mi sola kaj Barnabas, ĉu ni ne rajtas ĉesi laboradon?

7 Kiu soldato iam deĵoras je sia propra elspezo? Kiu plantas vinberejon, kaj ne manĝas ĝian frukton? Aŭ kiu paŝtas ŝafaron, kaj ne manĝas el la lakto de la ŝafaro?

8 Ĉu mi parolas ĉi tion kiel homo? Ĉu ne diras ankaŭ ĉi tion la leĝo?

9 Ĉar estas skribite en la leĝo de Moseo: Vi ne buŝumu la bovon draŝantan la grenon. Ĉu Dio prizorgas la bovojn?

10 Aŭ ĉu li diras tion tute pro ni? Jes, pro ni ĝi estas skribita, pro tio, ke la pluganto devas plugi en espero, kaj la draŝanto devas draŝi en espero de partopreno.

11 Se ni semis al vi spiritajn aferojn, ĉu estas io grava, se ni rikoltos viajn karnajn aferojn?

12 Se aliaj partoprenas tiun ĉi rajton super vi, ĉu ne ni ankoraŭ pli multe? Tamen ni ne uzis tiun ĉi rajton; sed ni elportas ĉion, por ke ni neniel malhelpu la evangelion de Kristo.

13 Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj okupiĝas pri sanktaj aferoj, manĝas el la templaj manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj deĵoras ĉe la altaro, partoprenas kune kun la altaro?

14 Tiel same la Sinjoro ordonis, ke la proklamantoj de la evangelio vivadu per la evangelio.

15 Sed mi uzis nenion el ĉi tiuj rajtoj; kaj mi ne skribas ĉi tion, por ke tio estu farita ĉe mi; ĉar estus pli bone por mi morti, ol ke iu vantigu mian fanfaronon.

16 Ĉar, se mi predikas la evangelion, mi havas nenion, pri kio fanfaroni; ĉar neceseco kuŝas sur mi; ĉar ve al mi, se mi ne predikus la evangelion!

17 Ĉar, se mi faras tion propravole, mi havas rekompencon; sed se ne propravole, kiel administranto mi estas komisiita.

18 Kio do estas mia rekompenco? Ke, kiam mi predikas la evangelion, mi faru la evangelion senpaga, por ke mi ne plene uzu mian rajton en la evangelio.

19 Ĉar, estante libera de ĉiuj, mi sklavigis min sub ĉiujn, por ke mi gajnu des pli multajn.

20 Kaj al la Judoj mi fariĝis kiel Judo, por ke mi gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la leĝo, kiel sub la leĝo, ne estante mem sub la leĝo, por ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sub la leĝo;

21 Al tiuj, kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo, ne estante sen leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate Kriston, por ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sen leĝo.

22 Al la malfortuloj mi fariĝis malforta, por ke mi gajnu la malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por ke ĉiel mi savu kelkajn.

23 Kaj mi faras ĉion pro la evangelio, por ke mi partoprenu ĝin.

24 Ĉu vi ne scias, ke la kurantoj en la areno kuras ĉiuj, sed unu ricevas la premion? Tiel same vi kuru, por ke vi atingu.

25 Kaj ĉiu konkuranto sin regas en ĉio. Sed ili faras tion, por ricevi pereontan kronon; sed ni, nepereontan.

26 Mi do tiel kuras, kiel ne necerte; tiel mi boksas, kiel ne batante la aeron;

27 Sed mi kontuzas mian korpon, kaj subpremas ĝin; por ke neniel mi, predikinte al aliaj, estu mem forrifuzata.

Ĉapitro X

1 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke niaj prapatroj ĉiuj estis sub la nubo, kaj ĉiuj trairis la maron;

2 Kaj ĉiuj estis baptitaj en Moseon en la nubo kaj en la maro;

3 Kaj ĉiuj manĝis la saman spiritan manĝaĵon;

4 Kaj ĉiuj trinkis la saman spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el spirita roko sekvanta ilin; kaj la roko estis Kristo.

5 Sed la plejmulto el ili ne plaĉis al Dio; ili ja estis detruitaj en la dezerto.

6 Kaj ĉio ĉi okazis kiel ekzemploj por ni, por ke ni ne deziregu malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ deziregis.

7 Nek vi estu idolanoj, kiel estis kelkaj el ili; kiel estas skribite: La popolo sidiĝis por manĝi kaj trinki, kaj leviĝis por ludi.

8 Nek ni malĉastiĝu, kiel kelkaj el ili faris, kaj falis en unu tago dudek tri miloj.

9 Nek ni tentu la Sinjoron, kiel kelkaj el ili tentis, kaj pereis per serpentoj.

10 Nek vi murmuru, kiel kelkaj el ili murmuris, kaj pereis per la detruanto.

11 Nu, ĉio ĉi okazis al ili kiel ekzemploj, kaj ĝi estas skribita por nia admono, sur kiujn la finoj de la mondaĝoj venis.

12 Tial, kiu opinias, ke li staras, tiu sin gardu, por ke li ne falu.

13 Nenia tento vin prenis, krom laŭ homa forto; sed Dio estas fidela, kiu ne permesos, ke vi estu tentataj ekster via forto; sed kune kun la tento ankaŭ faros la forkurejon, por ke vi povu elporti ĝin.

14 Tial, miaj amataj, forsavu vin de idolservado.

15 Mi parolas kiel al saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi diras.

16 La kaliko de beno, kiun ni benas, ĉu ĝi ne estas partopreno de la sango de Kristo? La pano, kiun ni rompas, ĉu ĝi ne estas partopreno de la korpo de Kristo?

17 Pro tio, ke ni, kiuj estas multaj, estas unu pano, unu korpo; ĉar ni ĉiuj prenas parton el la unu pano.

18 Rigardu Izraelon laŭ la karno: ĉu ne estas tiuj, kiuj manĝas la oferojn, partoprenantoj de la altaro?

19 Kion do mi diras? Ke idoloferitaĵo estas io, aŭ ke idolo estas io?

20 Sed mi diras, ke, kion la nacianoj oferas, ili oferas al demonoj, kaj ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi partoprenu kun demonoj.

21 Vi ne povas trinki la kalikon de la Sinjoro kaj la kalikon de demonoj; vi ne povas partopreni ĉe la tablo de la Sinjoro kaj ĉe la tablo de demonoj.

22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron? ĉu ni estas pli potencaj ol li?

23 Ĉio estas laŭrajta; sed ne ĉio estas konvena. Ĉio estas laŭrajta; sed ne ĉio edifas.

24 Neniu celu sian bonon, sed ĉiu la bonon de sia najbaro.

25 Kion oni vendas en la buĉejo, ĉion manĝu, demandante nenion pro konscienco;

26 Ĉar la tero apartenas al la Sinjoro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.

27 Se iu el la nekredantoj invitas vin al festeno, kaj vi volas iri; kion oni metas antaŭ vi, ĉion manĝu, demandante nenion pro konscienco.

28 Sed, se iu diras al vi: Tio ĉi estas oferitaĵo, ne manĝu, pro la montrinto, kaj pro konscienco:

29 Konscienco, mi diras, ne via propra, sed tiu de la alia; ĉar kial estas mia libereco juĝata per alia konscienco?

30 Se mi dankeme partoprenas, kial mi estas mallaŭdata pri tio, pro kio mi donas dankon?

31 Ĉu do vi manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la gloro de Dio.

32 Ne faligilon metu por Judoj, nek Grekoj, nek la eklezio de Dio;

33 Ĝuste kiel mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio, ne celante mian propran utilon, sed la utilon de la multaj, por ke ili estu savitaj.

Ĉapitro XI

1 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas de Kristo.

2 Nu, mi laŭdas vin, ke vi memoras min en ĉio, kaj firme tenas la tradiciojn, ĝuste kiel mi pasigis ilin al vi.

3 Sed mi volas sciigi vin, ke la kapo de ĉiu viro estas Kristo; kaj la kapo de la virino estas la viro; kaj la kapo de Kristo estas Dio.

4 Ĉiu viro, preĝanta aŭ profetanta kun la kapo kovrita, malhonoras sian kapon.

5 Sed ĉiu virino, preĝanta aŭ profetanta kun la kapo senvuala, malhonoras sian kapon; ĉar tio estas sama, kvazaŭ ŝi estus razita.

6 Ĉar, se virino ne estas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu ; sed, se estas hontinde por virino, esti kun haroj tonditaj aŭ razitaj, ŝi vualiĝu.

7 Ĉar viro devas ne havi la kapon vualita, pro tio, ke li estas la bildo kaj gloro de Dio ; sed la virino estas la gloro de la viro.

8 Ĉar viro ne estas el virino ; sed virino el la viro.

9 Ĉar ankaŭ la viro ne estas kreita por la virino ; sed la virino por la viro ;

10 Pro tio ĉi devas la virino havi signon de aŭtoritato sur la kapo, pro la anĝeloj.

11 Sed tamen nek ekzistas la virino sen la viro, nek la viro sen la virino, en la Sinjoro.

12 Ĉar same kiel la virino estas el la viro, tiel ankaŭ estas la viro per la virino ; sed ĉio estas el Dio.

13 Juĝu en vi mem : ĉu decas, ke virino preĝu al Dio nevualite ?

14 Ĉu ne eĉ la naturo mem instruas vin, ke, se viro havas longajn harojn, tio estas malhonoro al li ?

15 Sed, se virino havas longajn harojn, tio estas honoro al ŝi ; ĉar ŝiaj haroj estas donitaj al ŝi por kovraĵo.

16 Sed, se iu ŝajnas esti disputema, ni havas nenian tian kutimon, nek la eklezioj de Dio.

17 Nu, admonante vin jene, mi ne laŭdas vin, ke vi kunvenas ne por pliboniĝo sed por malpliboniĝo.

18 Ĉar unue, kiam vi kunvenas en la eklezio, mi aŭdas, ke disiĝoj ekzistas inter vi ; kaj mi parte kredas tion.

19 Ĉar necese estas, ke ankaŭ herezoj estu inter vi, por ke la aprobitoj fariĝu evidentaj inter vi.

20 Kiam do vi kunvenas, estas neeble manĝi la Sinjoran vespermanĝon ;

21 Ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ alia prenas sian propran vespermanĝon ; kaj unu malsatas, kaj alia drinkas.

22 Kio? ĉu vi ne havas domojn, en kiuj vi povas manĝi kaj trinki? Aŭ ĉu vi malestimas la eklezion de Dio, kaj hontigas la nehavantojn? Kion mi diros? Ĉu mi laŭdos vin en tio ĉi? Mi ja ne laŭdas vin.

23 Ĉar mi ricevis de la Sinjoro tion, kion mi ankaŭ transdonis al vi, ke la Sinjoro Jesuo en la nokto, en kiu li estis perfidata, prenis panon;

24 Kaj dankon dirinte, li rompis ĝin, kaj diris: Tio ĉi estas mia korpo, kiu estas rompita pro vi; ĉi tion faru por mia rememoro.

25 Sammaniere ankaŭ la kalikon post vespermanĝo, dirante: Tiu ĉi kaliko estas la nova interligo en mia sango; tion ĉi faru tiel ofte, kiel vi trinkos, pro mia rememoro.

26 Ĉar tiel ofte, kiel vi manĝas tiun ĉi panon kaj trinkas la kalikon, vi anoncas la morton de la Sinjoro, ĝis li venos.

27 Tial, kiu manĝos la panon aŭ trinkos la kalikon de la Sinjoro neinde, tiu kulpiĝos pri la korpo kaj la sango de la Sinjoro.

28 Sed homo sin provu, kaj tiele manĝu el la pano kaj trinku el la kaliko.

29 Ĉar la manĝanto kaj trinkanto manĝas kaj trinkas juĝon al si mem, se li ne pripensas la korpon.

30 Pro tio ĉi multaj inter vi estas malfortaj kaj malsanaj, kaj ne malmultaj dormas.

31 Sed se ni pripensus nin mem, ni ne estus juĝitaj.

32 Sed, kiam ni estas juĝataj, ni estas punataj de la Sinjoro, por ke ni ne estu kondamnitaj kune kun la mondo.

33 Tial, miaj fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi, atendu unu la alian.

34 Se iu malsatas, li manĝu hejme ; por ke via kunvenado ne enkonduku juĝon. Kaj la reston mi ordigos, kiam mi venos.

Ĉapitro XII

1 Nu, rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne volas, ke vi estu nesciantaj.

2 Vi scias, ke, kiam vi estis nacianoj, vi estis forkondukataj al tiuj mutaj idoloj, kiel ajn oni vin kondukis.

3 Tial mi sciigas vin, ke neniu parolanta en la Spirito de Dio diras : Jesuo estas anatema ; kaj neniu povas diri : Jesuo estas Sinjoro, krom per la Sankta Spirito.

4 Nu, ekzistas diversecoj de donacoj, sed la sama Spirito.

5 Kaj ekzistas diversecoj de servadoj, kaj la sama Sinjoro.

6 Kaj ekzistas diversecoj de energioj, sed la sama Dio, kiu energias ĉion en ĉiuj.

7 Sed al ĉiu estas donita la elmontro de la Spirito por utilo.

8 Ĉar al unu estas donita per la Spirito la vorto de saĝeco ; kaj al alia, la vorto de scio, laŭ la sama Spirito ;

9 Al alia, fido, en la sama Spirito ; al alia, donacoj de resanigoj, en la sama Spirito ;

10 Kaj al alia, energioj por mirakloj ; kaj al alia, profetpovo ; kaj al alia, distingoj de spiritoj ; al alia, diversaj speĉoj de lingvoj ; kaj al alia, interpreto de lingvoj ;

11 Sed ĉiujn tiujn donacojn energias la unu kaj la sama Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel al li plaĉas.

12 Ĉar same kiel la korpo estas unu, kaj havas multajn membrojn, kaj ĉiuj membroj de la korpo, estante multaj, estas unu korpo ; tiel ankaŭ estas Kristo.

13 Ĉar en unu Spirito ni ĉiuj estas baptitaj en unu

korpon, ĉu Judoj, ĉu Grekoj, ĉu sklavoj, ĉu liberaj; kaj ĉiuj estas trinkigitaj el unu Spirito.

14 Ĉar la korpo ne estas unu membro, sed multaj.

15 Se la piedo diros: Pro tio, ke mi ne estas la mano, mi ne apartenas al la korpo; ne pro tio ĝi ne apartenas al la korpo.

16 Kaj se la orelo diros: Pro tio, ke mi ne estas la okulo, mi ne apartenas al la korpo; ne pro tio ĝi ne apartenas al la korpo.

17 Se la tuta korpo estus okulo, kie estus la aŭdado? Se la tuta estus aŭdado, kie estus la flarado?

18 Sed nun Dio metis la membrojn al la korpo, ĉiun, kiel al li plaĉis.

19 Kaj se ĉiuj estus unu membro, kie estus la korpo?

20 Nun do estas multaj membroj, sed unu korpo.

21 Kaj la okulo ne povas diri al la mano: Mi ne bezonas vin; nek same la kapo al la piedoj: Mi ne bezonas vin.

22 Sed multe plie la ŝajne malfortaj membroj de la korpo estas necesaj;

23 Kaj al tiuj partoj de la korpo, kiujn ni opinias malpli honorindaj, ni donas pli abundan honoron; kaj niaj negraciaj partoj havas pli abundan gracion;

24 Sed niaj graciaj partoj ne havas bezonon; sed Dio kunakordigis la korpon, doninte pli abundan honoron al la parto, kiu havas mankon;

25 Por ke ne estu disiĝo en la korpo; sed ke la membroj prizorgu egale unu la alian.

26 Kaj se unu membro suferas, ĉiuj membroj kune suferas; aŭ se unu membro honoriĝas, ĉiuj membroj kunĝojas.

27 Vi do estas la korpo de Kristo, kaj membroj en ĝi, ĉiu laŭ sia parto.

28 Kaj Dio metis unujn en la eklezio, unue apostolojn,

due profetojn, trie instruantojn, poste miraklojn, poste donacojn de kuracado, helpojn, direktojn, diversspecajn lingvojn.

29 Ĉu ĉiuj estas apostoloj? Ĉu ĉiuj profetoj? Ĉu ĉiuj instruantoj? Ĉu ĉiuj miraklulo j?

30 Ĉu ĉiuj havas kuracan povon? Ĉu ĉiuj parolas per lingvoj? Ĉu ĉiuj interpretas?

31 Sed vi deziru forte la pligrandajn donacojn. Kaj ankoraŭ pli preferindan vojon mi montras al vi.

Ĉapitro XIII

1 Se mi parolas la lingvojn de homoj kaj anĝeloj, sed ne havas amon, mi fariĝis sonanta kupro, aŭ tintanta cimbalo.

2 Kaj se mi posedas la profetpovon, kaj konas ĉiujn misterojn kaj ĉiun sciadon; kaj se mi havas ĉiun fidon, tiel ke mi povus formovi montojn, sed ne havas amon, mi estas nenio.

3 Kaj se mi disdonas ĉiujn miajn havaĵojn por nutri la malsatulojn, kaj se mi lasas mian korpon bruliĝi, sed ne havas amon, per tio mi neniom profitas.

4 La amo longe suferas, kaj bonfaras; la amo ne envias; la amo ne fanfaronas, ne ŝveligas sin,

5 Ne kondutas nedece, ne celas por si mem, ne koleriĝas, ne pripensas malbonon.

6 Ne ĝojas pri la maljusteco, sed kunĝojas kun la vereco;

7 Ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion paciencas.

8 La amo neniam pereas; sed, ĉu estas profetadoj, ili neniiĝos; ĉu lingvoj, ili ĉesos; ĉu estas sciado, ĝi neniiĝos.

9 Ĉar ni scias laŭparte, kaj ni profetadas laŭparte ;
10 Sed, kiam la perfekteco estos veninta, tiam tio, kio estas laŭparta, neniiĝos.
11 Kiam mi estis infano, kiel infano mi parolis, kiel infano mi sentis, kiel infano mi pensis ; nun, kiam mi fariĝis viro, mi forigis la infanaĵojn.
12 Ĉar nun ni vidas per spegulo, malhele ; sed tiam okulon ĉe okulo ; nun mi konas laŭparte ; sed tiam mi konos same, kiel ankaŭ mi estas konita.
13 Restas do nun la fido, la espero, la amo, tiuj ĉi tri ; kaj la plej granda el tiuj ĉi estas la amo.

Ĉapitro XIV

1 Sekvu la amon ; tamen deziregu spiritajn donacojn, sed prefere, ke vi profetadu.
2 Ĉar tiu, kiu per lingvo parolas, ne al homoj parolas, sed al Dio ; ĉar neniu komprenas, sed en la spirito li parolas misterojn.
3 Sed la profetanto parolas al homoj edifon kaj konsilon kaj konsolon.
4 Tiu, kiu per lingvo parolas, edifas sin mem ; sed la profetanto edifas la eklezion.
5 Nu, mi volas, ke vi ĉiuj parolu per lingvoj, sed prefere, ke vi profetadu ; kaj pli granda estas la profetanto, ol la per lingvoj parolanta, escepte se li ankaŭ interpretas, por ke la eklezio ricevu edifon.
6 Sed nun, fratoj, se mi venus al vi parolante per lingvoj, kiel mi helpus vin, se mi ne samtempe parolus al vi, aŭ en formo de malkaŝado, aŭ de sciado, aŭ de profetado, aŭ de instruado ?
7 Eĉ la senvivaĵoj, kiuj produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo, se ili ne donas diferencon en la sonoj, kiel oni scios, kio estas flutata aŭ harpata ?

8 Ĉar, se la trumpeto donos necertan voĉon, kiu pretiĝos por batalo?

9 Tiel ankaŭ vi, se vi per la lango ne donas parolon facile kompreneblan, kiel oni scios, kio estas parolata? Ĉar vi estos en la aeron parolantaj.

10 Eble estas tiom da specoj de voĉoj en la mondo, kaj nenia estas sensignifa.

11 Se do mi ne konos la signifon de la voĉo, mi estos, rilate la parolanton, barbaro, kaj la parolanto estos barbaro por mi.

12 Tiel ankaŭ vi, dum vi fervore deziras spiritajn donacojn, klopodu, ke vi havu abunde por la edifo de la eklezio.

13 Tial, kiu parolas per lingvo, tiu preĝu, ke li interpretu.

14 Ĉar se mi preĝas per lingvo, mia spirito preĝas, sed mia intelekto estas senfrukta.

15 Kio do estas? Mi preĝos spirite, kaj mi preĝos ankaŭ intelekte; mi kantos spirite, kaj mi kantos ankaŭ intelekte.

16 Alie, se vi benas spirite, kiamaniere tiu, kiu okupas la lokon de la malklerulo, diros Amen ĉe via dankesprimo? ĉar li ne scias, kion vi diras.

17 Ĉar vi ja bone dankesprimas, sed la alia ne estas edifata.

18 Mi dankas Dion, mi parolas per lingvoj pli ol vi ĉiuj;

19 Tamen en la eklezio mi preferus paroli kvin vortojn kun mia intelekto, por ke mi instruu ankaŭ aliajn, ol dekmil vortojn per lingvo.

20 Fratoj, ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen en malico estu infanetoj, sed en la mensoj estu plenaĝuloj.

21 En la leĝo estas skribite: Per fremdalingvuloj kaj

per fremdaj lipoj mi parolos al ĉi tiu popolo ; kaj eĉ ne tiel ili aŭskultos min, diras la Sinjoro.

22 Tial la lingvoj estas por signo, ne al la kredantoj, sed al la nekredantoj ; sed la profetpovo estas por signo, ne al la nekredantoj, sed al la kredantoj.

23 Se do la tuta eklezio estos kunveninta, kaj ĉiuj parolas per lingvoj, kaj tien envenos nekleruloj aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros, ke vi frenezas ?

24 Sed se ĉiuj profetas, kaj envenas nekredanto aŭ neklerulo, li estas konvinkata de ĉiuj, li estas juĝata de ĉiuj ;

25 La sekretoj de lia koro estas elmontrataj ; kaj tiel, teren kliniĝinte, li adoros Dion, deklarante, ke vere Dio estas ĉe vi.

26 Kio do estas, fratoj ? Kiam vi kunvenas, ĉiu havas psalmon, havas instruon, havas malkaŝaĵon, havas lingvon, havas interpretaĵon. Ĉio fariĝu por edifo.

27 Se oni parolas per lingvo, estu duope, aŭ triope je plejmulto, kaj tio laŭvice ; kaj unu interpretu ;

28 Sed se ne ĉeestas interpretonto, oni silentu en la eklezio ; kaj parolu al si kaj al Dio.

29 Kaj la profetoj parolu duope aŭ triope, kaj la aliaj interdiferencigu.

30 Sed se al alia apudsidanta estas malkaŝiĝo, la unua silentu.

31 Ĉar vi ĉiuj povas profeti unuope laŭvice, por ke ĉiuj lernu, kaj ĉiuj ricevu konsilon ;

32 Kaj la spiritoj de la profetoj estas submetataj al la profetoj ;

33 Ĉar Dio ne estas Dio de konfuzo, sed de paco ; kiel en ĉiuj eklezioj de la sanktuloj.

34 La virinoj silentadu en la eklezioj ; ĉar ne estas permesate al ili paroli, sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras la leĝo.

35 Kaj se ili volas lerni ion, ili demandu al siaj edzoj hejme; ĉar estas honte por virino, paroli en la eklezio.

36 Kio? Ĉu el vi la vorto de Dio eliris? Ĉu ĝi venis al vi solaj?

37 Se iu ŝajnas al si esti profeto aŭ laŭspirita, li sciiĝu pri tio, kion mi skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de la Sinjoro.

38 Sed se iu ne scias, li ne sciu.

39 Tial, fratoj, deziregu profeti, kaj ne malpermesu paroli per lingvoj.

40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj laŭorde.

Ĉapitro XV

1 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio, kiun mi predikis al vi, kiun ankaŭ vi ricevis, en kiu ankaŭ vi staras,

2 Per kiu vi estas savataj; se vi en memoro tenas, per kiuj vortoj mi predikis ĝin al vi, escepte se vi kredis vane.

3 Ĉar mi transdonis al vi komence tion, kion mi ankaŭ ricevis, ke Kristo mortis pro niaj pekoj laŭ la Skriboj;

4 Kaj ke li estis enterigita; kaj ke li releviĝis la trian tagon laŭ la Skriboj;

5 Kaj ke li aperis al Kefas; poste al la dek du;

6 Poste li aperis al pli ol kvincent fratoj samtempe, el kiuj la plimulto restas ĝis nun, sed kelkaj jam dormas;

7 Poste li aperis al Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj;

8 Kaj laste el ĉiuj, kiel al infano ekstertempe naskita, li aperis al mi ankaŭ.

9 Ĉar mi estas la plej malgranda el la apostoloj kaj ne estas inda esti nomata apostolo, tial, ke mi persekutis la eklezion de Dio.

10 Sed per la graco de Dio mi estas, kio mi estas; kaj lia graco al mi donacita ne sin trovis vana; sed mi

laboregis pli abunde ol la ceteraj; tamen ne mi, sed la graco de Dio, kiu estis kun mi.

11 Ĉu do mi, ĉu ili, tiel ni predikas, kaj tiel vi kredis.

12 Nu, se Kristo estas predikata, ke li reviĝis el la mortintoj, kiel diras kelkaj el vi, ke reviĝo de mortintoj ne estas?

13 Sed, se ne estas reviĝo de mortintoj, ankaŭ ne Kristo reviĝis;

14 Kaj se Kristo ne reviĝis, vana ja estas nia predikado, vana ankaŭ estas via fido.

15 Jes, kaj ni estas trovataj falsaj atestantoj de Dio; tial ke ni atestis pri Dio, ke li relevis Kriston; kiun li ne relevis, se la mortintoj ja ne reviĝas.

16 Ĉar se la mortintoj ne reviĝas, ankaŭ Kristo ne reviĝis;

17 Kaj se Kristo ne reviĝis, via fido estas vana; vi estas ankoraŭ en viaj pekoj.

18 Tiuokaze ankaŭ pereis la ekdormintoj en Kristo.

19 Se nur en tiu ĉi vivo ni estas esperintaj en Kristo, ni estas el ĉiuj homoj la plej mizeraj.

20 Sed nun Kristo reviĝis el la mortintoj, la unua fruktaĵo de la dormantoj.

21 Ĉar tial, ke per homo venis la morto, per homo ankaŭ venis la reviĝo de la mortintoj.

22 Ĉar, kiel en Adamo ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ en Kristo ĉiuj estos vivigitaj.

23 Sed ĉiu en sia propra vico: Kristo la unua fruktaĵo, poste tiuj, kiuj apartenas al Kristo, ĉe lia alveno.

24 Poste venas la fino, kiam li transdonos la reĝecon al Dio, al la Patro; kiam li estos neniiginta ĉian regadon kaj ĉian aŭtoritaton kaj potencon.

25 Ĉar li devas reĝadi, ĝis li estos metinta ĉiujn malamikojn sub siajn piedojn.

26 La lasta neniigota malamiko estas la morto.

27 Ĉar: Li submetis ĉion sub liajn piedojn. Sed, kiam li diras: Ĉio estas submetita, estas evidente, ke tiu estas esceptita, kiu submetis ĉion al li.

28 Kaj, kiam ĉio estos submetita al li, tiam la Filo ankaŭ mem estos submetita al tiu, kiu submetis ĉion al li, por ke Dio estu ĉio en ĉio.

29 Alie kion faros tiuj, kiuj estas baptataj pro la mortintoj? Se la mortintoj tute ne releviĝas, kial do ili estas baptataj pro ili?

30 Kial ni ankaŭ endanĝeriĝas ĉiun horon?

31 Mi asertas per la singratulado pro vi, fratoj, kiun mi havas en Kristo Jesuo nia Sinjoro, mi mortas ĉiutage.

32 Se laŭ homa maniero mi batalis kontraŭ bestoj en Efeso, kiel mi per tio profitas? Se la mortintoj ne releviĝas, ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortas.

33 Ne trompiĝu; malbonaj kuniĝoj malbonigas bonajn morojn.

34 Malebriiĝu en justeco, kaj ne peku; ĉar kelkaj havas nenian konon de Dio; mi tion ĉi parolas por hontigi vin.

35 Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj kun kia korpo ili venas?

36 Vi malsaĝulo; tio, kion vi mem semas, ne viviĝas, se ĝi ne estos mortinta;

37 Kaj jen, kion vi semas, vi ne semas la estontan korpon, sed nudan greneron, laŭokaze de tritiko, aŭ de alia speco;

38 Sed Dio donas al ĝi korpon, kiel li volis, kaj al ĉiu semo ĝian propran korpon.

39 Ne ĉiu karno estas la sama karno; sed estas unu karno de homoj, kaj alia de bestoj, kaj alia karno de birdoj, kaj alia de fiŝoj.

40 Estas ankaŭ ĉielaj korpoj kaj korpoj teraj; sed la

gloro de la ĉielaj estas unu, kaj la gloro de la teraj estas alia.

41 Estas unu gloro de la suno, kaj alia gloro de la luno, kaj alia gloro de la steloj ; ĉar unu stelo diferencas de alia stelo rilate al gloro.

42 Tia ankaŭ estas la releviĝo de la mortintoj. Ĝi estas semata en putreco, ĝi releviĝas en senputreco ;

43 Ĝi estas semata en malhonoro, ĝi releviĝas en gloro ; ĝi estas semata en malforteco, ĝi releviĝas en potenco ;

44 Ĝi estas semata laŭanima korpo, ĝi releviĝas laŭspirita korpo. Se ekzistas laŭanima korpo, ekzistas ankaŭ laŭspirita korpo.

45 Tiele ankaŭ estas skribite : La unua homo Adamo fariĝis vivanta animo. La lasta Adamo fariĝis viviganta spirito.

46 Tamen ne unua estas tio, kio estas laŭspirita, sed tio, kio estas laŭanima ; poste tio, kio estas laŭspirita.

47 La unua homo estas el la tero, elpolva ; la dua homo estas el la ĉielo.

48 Kia estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolvuloj ; kaj kia estas la elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la elĉieluloj.

49 Kaj, kiel ni portis la figuron de la elpolvulo, tiel same ni portos la figuron de la elĉielulo.

50 Nu, ĉi tion mi diras, fratoj, ke karno kaj sango ne povas heredi la regnon de Dio ; nek putreco heredas senputrecon.

51 Jen, mi sciigas al vi misteron : ni ne ĉiuj dormos, sed ni ĉiuj ŝanĝiĝos,

52 En momento, en okula ekmovo, ĉe la lasta trumpetsono : ĉar la trumpeto sonos, kaj la mortintoj releviĝos senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos.

53 Ĉar estas necese, ke tiu ĉi putrema surmetu

senputrecon, kaj ke tiu ĉi morta surmetu senmortecon.

54 Sed, kiam tiu ĉi putrema estos surmetinta senputrecon, kaj tiu ĉi morta estos surmetinta senmortecon, tiam okazos la skribita diro: La morto estas forglutita en venko.

55 Ho morto, kie estas via venko? Ho morto, kie estas via pikilo?

56 La pikilo de la morto estas la peko; kaj la forto de la peko estas la leĝo.

57 Sed danko estu al Dio, kiu donas al ni la venkon per nia Sinjoro Jesuo Kristo.

58 Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj, nemoveblaj, ĉiam abundaj en la laboro de la Sinjoro, sciante, ke via penado ne estas vana en la Sinjoro.

Ĉapitro XVI

1 Nu, rilate al la monkolekto pro la sanktuloj, kiel mi ordonis al la eklezioj de Galatujo, tiel ankaŭ vi faru.

2 La unuan tagon de la semajno, ĉiu el vi provizu ĉe si laŭ tio, kion li prospere akiris, por ke ne tiam estu kolektoj, kiam mi ĉeestos.

3 Kaj, kiam mi alvenos, kiujn vi per leteroj aprobos, tiujn mi sendos, por alporti vian donacon al Jerusalem;

4 Kaj se konvenos, ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili vojaĝos kun mi.

5 Sed mi venos al vi, kiam mi estos trapasinta Makedonujon; ĉar Makedonujon mi ja trapasas;

6 Sed ĉe vi eble mi restos, aŭ eĉ travintros, por ke vi antaŭen irigu min, kien mi veturos.

7 Ĉar mi ne volas vidi vin nun mezvojaĝe; ĉar mi esperas resti iom da tempo ĉe vi, se la Sinjoro permesos.

8 Sed mi restos en Efeso ĝis Pentekosto.

9 Ĉar granda pordo kaj efika estas malfermita al mi, kaj estas multaj kontraŭstarantoj.

10 Se Timoteo venos, zorgu, ke li estu ĉe vi sentime; ĉar li laboras la laboron de la Sinjoro, kiel mi ankaŭ;

11 Neniu do malestimu lin. Sed antaŭen irigu lin en paco, por ke li venu al mi; ĉar mi atendas lin kun la fratoj.

12 Sed rilate al Apolos la frato, mi multe petegis lin veni al vi kun la fratoj; sed tute mankis volo veni nun; sed li venos, kiam li havos oportunan tempon.

13 Viglu, staru en la fido, viriĝu, fortiĝu.

14 Ĉio estu farata en amo.

15 Mi petegas vin, fratoj (vi konas la domon de Stefanas, ke ĝi estas la unua fruktaĵo de Aĥaja lando, kaj ke ili sin dediĉis al la servo de la sanktuloj),

16 Ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj, kaj al ĉiu kunhelpanto kaj kunlaboranto.

17 Kaj mi ĝojas pro la ĉeesto de Stefanas kaj Fortunato kaj Akaiko, tial, ke vian mankaĵon ili plenigis.

18 Ĉar ili refreŝigis mian spiriton kaj la vian; rekonu do tiajn.

19 La eklezioj de Azio salutas vin. Akvila kaj Priska salutas vin multe en la Sinjoro, kune kun la eklezio en sia domo.

20 Ĉiuj fratoj salutas vin. Salutu unu la alian per sankta kiso.

21 La saluto de mi Paŭlo per mia propra mano.

22 Se iu ne amas la Sinjoron Jesuon Kriston, li estu anatema. Maranata.

23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

24 Mia amo estu kun vi ĉiuj en Kristo Jesuo. Amen.

LA DUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA KORINTANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj Timoteo la frato, al la eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, kune kun ĉiuj sanktuloj, kiuj estas en tuta Aĥaja lando;

2 Graco al vi kaj paco de Dio nia Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de kompatoj kaj Dio de ĉia konsolo;

4 Kiu konsoladas nin en ĉiu nia aflikto, por ke ni povu konsoli tiujn, kiuj iel afliktiĝas, per la konsolo, per kiu ni mem estas konsolataj de Dio.

5 Ĉar, kiel la suferoj de Kristo abundas ĉe ni, tiel same abundas ankaŭ per Kristo nia konsolo.

6 Sed, se ni afliktiĝas, tio estas por via konsolo kaj saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas por via konsolo, kiu energias per la pacienca elportado de la samaj suferoj, kiujn ni ankaŭ suferadas.

7 Kaj nia espero pri vi estas firmigita, ĉar ni scias, ke, kiel vi estas partoprenantoj de la suferoj, tiaj egale vi estas de la konsolo.

8 Ĉar ni ne volas, ke vi nesciu, fratoj, pri la aflikto, kiu okazis al ni en Azio, ke ni ekstreme super la forto estis depremitaj, tiel, ke ni forte dubis eĉ pri la vivo;

9 Eĉ ni mem ricevis la aljuĝon al morto en ni mem, por ke ni ne fidu nin mem, sed Dion, kiu levas la mortintojn;

10 Kiu forsavis nin el tia granda morto kaj forsavos; al kiu ni esperis, ke li ankoraŭ plu nin forsavos;

11 Dum vi ankaŭ kunhelpas nin per via petegado, por ke, pro la donaco donita al ni per multaj personoj, dankoj estu farataj de multaj pro ni.

12 Ĉar ĉi tio estas nia singratulado, nome, la atesto de nia konscienco, ke en sankteco kaj sincereco antaŭ Dio, ne laŭ homa saĝeco, sed laŭ la graco de Dio, ni kondutadis en la mondo, kaj precipe ĉe vi.

13 Ĉar ni skribas al vi neniajn aliajn aferojn krom tiuj, kiujn vi legas kaj prikonsentas, kaj mi esperas, ke vi prikonsentos ĝis la fino;

14 Kiel ankaŭ vi ja parte prikonsentis pri ni, ke ni estas via singratulado, tiel same, kiel vi ankaŭ estas la nia en la tago de nia Sinjoro Jesuo.

15 Kaj en tiu ĉi fidado mi intencis veni unue al vi, por ke vi havu duoblan gracon,

16 Kaj vizitinte vin survoje, trairi en Makedonujon, kaj denove el Makedonujo veni al vi, kaj de vi esti ekspedita al Judeo.

17 Do, kiam mi tiel intencis, ĉu mi elmontris kapricemon? Aŭ, kion mi celas, ĉu mi tion celas laŭkarne, tiel ke estu ĉe mi la Jes, Jes, kaj la Ne, Ne?

18 Sed, kiel Dio estas fidela, nia parolo al vi ne estas Jes kaj Ne.

19 Ĉar la Filo de Dio, Jesuo Kristo, kiu de ni estas predikita inter vi, de mi kaj Silvano kaj Timoteo, ne estis Jes kaj Ne, sed en li la Jes estiĝis.

20 Ĉar, kiel ajn multaj estas la promesoj de Dio, en li estas la Jes; tial ankaŭ per li estas la Amen, por la gloro al Dio per ni.

21 Nu, tiu, kiu fortikigas nin kune kun vi en Kristo kaj sanktoleis nin, estas Dio,

22 Kiu ankaŭ sigelis nin kaj donis al ni la garantiaĵon de la Spirito en niaj koroj.

23 Sed mi vokas Dion kiel atestanton sur mian animon, ke por indulgi vin mi ankoraŭ ne venis Korinton.

24 Ne kvazaŭ ni estrus super via fido, sed ni estas kunhelpantoj de via ĝojo ; ĉar per via fido vi staras.

Ĉapitro II

1 Sed mi decidis ĉi tion je mi mem, ke mi ne venos al vi denove en malĝojo.

2 Ĉar, se mi vin malĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom tiu, kiu estas malĝojigata per mi ?

3 Kaj mi skribis ĉi tion saman, por ke, veninte, mi ne havu malĝojon de tiuj, pri kiuj mi devus ĝoji, fidante pri vi ĉiuj, ke mia ĝojo estas la ĝojo de vi ĉiuj.

4 Ĉar el multe da aflikto kaj kora dolorego mi skribis al vi kun multaj larmoj, ne por ke vi malĝoju, sed ke vi sciu la amon, kiun mi havas al vi abunde.

5 Sed, se iu kaŭzis malĝojon, li kaŭzis malĝojon ne al mi, sed parte (por ne tro forte vin premi) al vi ĉiuj.

6 Sufiĉa al tia homo estas ĉi tiu puno farita de la plimulto.

7 Pro tio, kontraŭe, vi devus pardoni kaj konsoli lin, por ke tia homo neniel forglutiĝu per sia troa malĝojo.

8 Tial mi petas vin, ke vi konfirmu al li vian amon.

9 Ĝuste por tio mi ja skribis, ke mi eksciu vian provon, ĉu vi en ĉio estas obeemaj.

10 Sed al kiu vi pardonas ion, mi ankaŭ ; ĉar kion mi ankaŭ pardonis, se mi ion pardonis, mi tion faris pro vi antaŭ Kristo,

11 Por ke Satano ne gajnu profiton kontraŭ ni : ĉar ni ne estas nesciantaj pri liaj ruzoj.

12 Nu, kiam mi iris en Troason, por disvastigi tie la

evangelion de Kristo, kaj kiam de la Sinjoro pordo estis malfermita al mi,

13 Mi ne ricevis ripozon por mia spirito, pro tio, ke mi ne trovis mian fraton Titon ; sed mi adiaŭis ilin kaj foriris al Makedonujo.

14 Sed dankon al Dio, kiu ĉiam kondukadas nin triumfe en Kristo kaj montras ĉie per ni la odoron de sia koniĝo.

15 Ĉar ni estas al Dio dolĉa odoro de Kristo, en la savatoj, kaj en la pereantoj ;

16 Al tiuj ĉi, odoro de morto al morto ; al tiuj odoro de vivo al vivo. Kaj kiu estas taŭga por ĉi tio ?

17 Ĉar ni ne similas al multaj, kiuj faras la vorton de Dio komercaĵo ; sed kun sincereco, kaj kiel per Dio, antaŭ Dio ni parolas en Kristo.

Ĉapitro III

1 Ĉu ni denove komencas nin mem rekomendi ? Aŭ ĉu ni bezonas, kiel iuj, leterojn rekomendajn al vi, aŭ de vi ?

2 Vi mem estas nia letero, skribita sur nia koro, konata kaj legata de ĉiuj.

3 Ĉar vi montriĝis, ke vi estas letero de Kristo liverita per ni, skribita ne per inko, sed per la Spirito de la vivanta Dio ; ne sur tabuletoj ŝtonaj, sed sur la karnaj tabuletoj de la koro.

4 Kaj tian fidon ni havas per Kristo antaŭ Dio ;

5 Ne kvazaŭ ni taŭgas ion fari per ni mem, sed nia taŭgeco estas el Dio,

6 Kiu ankaŭ taŭgigis nin kiel administrantojn de Nova Interligo, ne laŭ litero, sed laŭ spirito ; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas.

7 Sed, se la administrado mortiga, esprimita per literoj kaj enĉizita sur ŝtonoj, estiĝis en gloro, tiel, ke la Izraelidoj

ne povis rigardi atente la vizaĝon de Moseo pro lia vizaĝa brileco, jam tamen malpliiĝanta,

8 Kiel do la administrado spirita ne estos pli multe en gloro?

9 Ĉar, se la administrado de kondamno estas gloro, multe pli abunde la administrado de justeco superas en gloro.

10 Ĉar vere tio, kio havis gloron, ne estis glorigita en ĉi tiu rilato, pro la superabunda gloro.

11 Ĉar, se tio, kio forpasas, havis gloron, ankoraŭ pli multe tio, kio restadas, estas en gloro.

12 Havante do tian esperon, ni uzas grandan liberecon de parolo,

13 Kaj ne kiel Moseo, kiu metis vualon sur sian vizaĝon, por ke la Izraelidoj ne atente rigardu ĝis finiĝo de tio, kio estis forpasanta;

14 Sed iliaj animoj sensentiĝis; ĉar ĝis hodiaŭ mem, ĉe la legado de la malnova testamento, nelevite restadas la sama vualo, kiu estas forigita en Kristo.

15 Sed ĝis hodiaŭ, kiam ajn oni legas Moseon, vualo kuŝas sur ilia koro.

16 Sed, kiam ajn ĝi turnas sin al la Sinjoro, la vualo estas forprenata.

17 Nu, la Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas la Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco.

18 Sed ni ĉiuj, per malvualita vizaĝo spegulante la gloron de la Sinjoro, transformiĝas en la saman bildon, de gloro al gloro, kiel el la Sinjoro la Spirito.

Ĉapitro IV

1 Pro tio, ke ni havas tiun ĉi administradon, kiel ni ricevis kompaton, ni ne malkuraĝiĝas.

2 Sed ni formetis la kaŝitajn aferojn de honto, ne

vivante kun ruzeco kaj ne traktante la vorton de Dio trompeme, sed per elmontro de la vero rekomendante nin al ĉies konscienco antaŭ Dio.

3 Sed, se nia evangelio eble estas vualita, ĝi estas vualita rilate al tiuj, kiuj pereas.

4 En kiuj la dio de ĉi tiu mondo blindigis la animojn de la nekredantoj, por ke la lumo de la evangelio de la gloro de Kristo, kiu estas la bildo de Dio, ne brilu sur ilin.

5 Ĉar ni predikadas ne nin mem, sed Kriston Jesuon kiel Sinjoron, kaj nin mem kiel viajn sklavojn pro Jesuo.

6 Ĉar Dio, kiu diris: El mallumo lumo brilos, tiu brilis en niaj koroj, por doni lumon de la scio de la gloro de Dio en la vizaĝo de Jesuo Kristo.

7 Sed ni havas tiun ĉi trezoron en argilaj vazoj, por ke la treega grandeco de la forto estu de Dio, kaj ne el ni mem;

8 Ni estas premegataj je ĉiu flanko, tamen ne enangul-igitaj; embarasataj, sed ne konsternataj;

9 Persekutataj, sed ne forlasataj; debatataj, sed ne detruataj;

10 Ĉiam portante en la korpo la mortiĝon de Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia korpo.

11 Ĉar ni, la vivantoj, ĉiam estas submetataj al morto pro Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia morta karno.

12 Do la morto energias en ni, sed la vivo en vi.

13 Sed, havante la saman spiriton de fido laŭ la skribaĵo: Mi kredis, kaj tial mi parolis; ni ankaŭ kredas, kaj tial ankaŭ ni parolas;

14 Sciante, ke tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuon, levos nin ankaŭ kun Jesuo kaj prezentos nin kun vi.

15 Ĉar ĉio estas pro vi, por ke la graco, multobligita per multaj, abundigu la dankon al la gloro de Dio.

16 Pro tio ni ne malkuraĝas ; sed, kvankam nia ekstera homo konsumiĝas, tamen nia interna homo renoviĝas tagon post tago.

17 Ĉar nia malpeza kaj momenta sufero elfaras por ni, pli kaj pli ekster mezuro, eternan pezon da gloro ;

18 Dum ni rigardas ne la vidatajn aferojn, sed la nevidatajn ; ĉar la vidataj estas tempaj, sed la nevidataj estas eternaj.

Ĉapitro V

1 Ĉar ni scias, ke, se la surtera loĝejo de nia tendo estos dissolvita, ni havas de Dio konstruaĵon, domon ne manfaritan, eternan en la ĉieloj.

2 Ĉar vere en ĉi tiu ni ĝemas, sopirante al la survestado per nia loĝejo, kiu devenas de la ĉielo ;

3 Espere ke, vestite, ni ne troviĝos nudaj.

4 Ĉar ni, kiuj estas en ĉi tiu tendo, ĝemas ŝarĝite, ne pro tio, ke ni deziras senvestiĝi, sed ĉar ni deziras survestiĝi, por ke la mortaĵo estu elsorbita de la vivo.

5 Nu, tiu, kiu nin elfaris por tiu ĉi celo, estas Dio, kiu donis al ni la antaŭgarantiaĵon de la Spirito.

6 Ni do ĉiam ĝoje kuraĝas, kaj ni scias, ke, dum ni ĉeestas en la korpo, ni forestas de la Sinjoro.

7 Ĉar ni iradas fide, ne vide ;

8 Ni ĝoje kuraĝas, kaj ni plivolas foresti de la korpo kaj ĉeesti kun la Sinjoro.

9 Tial ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeestante, ĉu forestante, esti akceptindaj ĉe li.

10 Ĉar ĉiu el ni devos elmontriĝi antaŭ la juĝejo de Kristo, por ke ĉiu ricevu tion, kion li faris en la korpo, laŭ siaj faritaĵoj, ĉu bonaj, ĉu malbonaj.

11 Sciante do la timon al la Sinjoro, ni celas konvinki homojn, sed ni ja elmontriĝas al Dio, kaj ni esperas, ke ni elmontriĝas ankaŭ al viaj konsciencoj.

12 Ni ne denove nin rekomendas al vi, sed donas al vi kaŭzon por fieriĝi pri ni, por ke vi havu ion por respondi al tiuj, kiuj fieriĝas ŝajne kaj ne kore.

13 Ĉar ĉu ni estis frenezaj, tio estis pro Dio, aŭ ĉu ni estas seriozaj, tio estas pro vi.

14 Ĉar la amo de Kristo nin devigas ; ĉar ni juĝas jene, ke unu mortis pro ĉiuj, tial ĉiuj mortis.

15 Kaj li mortis pro ĉiuj, por ke la vivantoj jam ne vivu por si mem, sed por tiu, kiu pro ili mortis kaj releviĝis.

16 Tial ni de nun konas neniun laŭkarne ; eĉ kvankam ni konis Kriston laŭkarne, tamen ni jam ne plu lin tiel konas.

17 Tial, se iu homo estas en Kristo, estas jam nova kreitaĵo. La malnovaĵoj forpasis ; jen, ili jam estiĝis novaj.

18 Sed ĉio estas de Dio, kiu repacigis nin al si mem per Kristo kaj donis al ni la administradon de la repacigo ;

19 Nome, ke Dio estis en Kristo, repacigante la mondon al si, ne alkalkulante al ili la kulpojn, kaj komisiis al ni la vorton repacigan.

20 Ni do estas ambasadoroj pro Kristo, kvazaŭ Dio per ni petadus ; ni vin petegas pro Kristo, estu repacigitaj al Dio.

21 Tiun, kiu ne konis pekon, li faris peko pro ni ; por ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

Ĉapitro VI

1 Kaj kunlaborante kun li, ni petegas ankaŭ, ke vi ne vane akceptu la gracon de Dio.

2 Ĉar li diris: En akcepta tempo mi vin aŭskultis, kaj en tago de savado mi helpis vin. Jen, nun la akcepta tempo; jen, nun la tago de savado;

3 Donante en nenio okazon por maledifo, por ke oni ne kulpigu nian administradon;

4 Sed en ĉio aprobigante nin, kiel servantojn al Dio, en multa pacienco, en suferadoj, en afliktoj, en malfacilaĵoj,

5 En batiĝoj, en malliberejoj, en tumultoj, en laboroj, en maldormoj, en malsatoj,

6 En ĉasteco, en sciado, en pacienco, en afableco, en Spirito Sankta, en amo senhipokrita,

7 En la vorto de la vero, en la povo de Dio, per la armaĵo de justeco dekstre kaj maldekstre,

8 Per gloro kaj malgloro, per malbonfamo kaj bonfamo, kiel trompantoj, tamen veraj;

9 Kiel nekonataj, tamen bone konataj; kiel mortantaj, kaj jen ni vivas; kiel pune korektataj, tamen ne mortigataj;

10 Kiel dolorplenaj, tamen ĉiam ĝojantaj; kiel malriĉaj, tamen multajn riĉigantaj; kiel nenion havantaj, tamen posedantaj ĉion.

11 Nia buŝo estas malfermita al vi, ho Korintanoj, nia koro estas plivastigita.

12 Vi ne estas malvastigitaj en ni, sed vi estas malvastigitaj en viaj propraj internaĵoj.

13 Nu, pro rekompenco samspeca (mi parolas kiel al infanoj) vi ankaŭ estu plivastigitaj.

14 Ne estiĝu kunjuguloj maltaŭge kun nekredantoj;

ĉar kian partoprenon justeco kun maljusteco havas? aŭ kian komunaĵon lumo havas kun mallumo?

15 Kaj kian akordon Kristo havas kun Belialo? aŭ kian kunecon havas kredanto kun nekredanto?

16 Kaj kian konsenton havas templo de Dio kun idoloj? Ĉar ni estas templo de Dio vivanta; kiel diris Dio: Mi loĝos en ili, kaj en ili mi irados, kaj mi estos ilia Dio, kaj ili estos mia popolo.

17 Tial: Vi elvenu de inter ili, kaj estu apartaj, diras Dio, kaj tuŝu nenion malpuran, kaj mi vin akceptos.

18 Kaj mi estos al vi Patro, kaj vi estos al mi filoj kaj filinoj, diras la Sinjoro Ĉiopova.

Ĉapitro VII

1 Havante do tiujn ĉi promesojn, amataj, ni purigu nin de ĉia malpureco karna kaj spirita, perfektigante sanktecon en la timo al Dio.

2 Malfermu viajn korojn al ni; ni kontraŭ neniu maljuste agis, ni ruinigis neniun, al neniu ni friponis.

3 Mi ne por vin kulpigi tion diras; ĉar mi antaŭe diris, ke vi estas en niaj koroj, por kune vivi kaj kune morti.

4 Granda estas mia parola libereco al vi, granda estas mia fiereco pri vi. Mi estas plena de konsolo, al mi superabundas la ĝojo meze de ĉia suferado nia.

5 Ĉar, eĉ kiam ni estis alvenintaj en Makedonujon, nia karno neniel ripozis, sed ni depremiĝis ĉiel; ekstere bataloj, interne timoj.

6 Tamen, Dio, kiu konsolas la humilulojn, konsolis nin per la alesto de Tito;

7 Kaj ne nur per lia alesto, sed ankaŭ per la konsolo, per kiu li konsoliĝis pri vi, dum li pridiris al ni vian

deziron, vian doloron, vian fervoron pro mi; tiel, ke mi ankoraŭ pli ĝojis.

8 Ĉar, kvankam mi doloris vin per mia epistolo, mi ne bedaŭras pri tio, kvankam mi ja bedaŭris; ĉar mi vidas, ke tiu epistolo, se ja nur mallonge, vin malĝojigis.

9 Mi nun ĝojas, ne pro tio, ke vi malĝojiĝis, sed pro tio, ke vi malĝojiĝis ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio malĝojiĝis, por ke vi havu nenian malutilon per ni.

10 Ĉar la laŭ Dio malĝojo elfaras penton ĝis savo, ne bedaŭrindan; sed la malĝojo de la mondo elfaras morton.

11 Ĉar jen kian zorgemon ĉi tiu sama malĝojo laŭ Dio elfaris en vi, plue kian senkulpigon, plue kian indignon, plue kian timon, plue kian deziron, plue kian fervoron, plue kian venĝon. En ĉio vi elmontris vin puraj pri la afero.

12 Tial, se mi skribis al vi, tio estis ne pro tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu, kiu suferis la malbonon, sed por ke via zorgemo por ni elmontriĝu al vi mem antaŭ Dio.

13 Tial ni konsoliĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis pli multege pro la ĝojo de Tito, ĉar lia animo estas refreŝigita de vi ĉiuj.

14 Ĉar, se en io mi fanfaronis al li pro vi, mi ne hontiĝis; sed same kiel ni ĉion parolis vereme al vi, tiel ankaŭ nia fanfaronado, kiun mi faris antaŭ Tito, troviĝis vera.

15 Kaj lia interna amo pli abundas al vi, dum li memoras la obeadon de vi ĉiuj, kiel per timo kaj tremo vi lin akceptis.

16 Mi ĝojas, ke mi bonkuraĝas pro vi en ĉio.

Ĉapitro VIII

1 Cetere, fratoj, ni sciigas al vi la gracon de Dio, kiu estas donacita en la eklezioj Makedonaj.

2 Nome, en grava provo per suferado, la abundo de ilia ĝojo kaj ilia profunda malriĉeco abundis al la riĉo de ilia malavareco.

3 Ĉar laŭ sia povo mi konstatas — jes, kaj preter povo—ili donis memvole,

4 Petegante nin per multe da petado fari tiun komplezon kaj la komunan helpservadon al la sanktuloj.

5 Kaj, ne kiel ni esperis, sed unue ili dediĉis sin al la Sinjoro, kaj al ni per la volo de Dio.

6 Tiel, ke ni instigis Titon, ke, kiel li antaŭe komencis, tiel ankaŭ li perfektigu en vi ĉi tiun gracon ankaŭ.

7 Sed, kiel al vi ĉio abundas: fido kaj parolo kaj scio kaj fervoro kaj via amo al ni, abundu al vi ankaŭ ĉi tiu graco.

8 Mi ne parolas ordonante, sed provante per la fervoro de aliaj la sincerecon de via amo ankaŭ.

9 Ĉar vi konas la gracon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke kvankam li estis riĉa, tamen pro vi li estiĝis malriĉa, por ke vi per lia malriĉeco estiĝu riĉaj.

10 Kaj en tio mi donas mian juĝon; ĉar tio ĉi utilas por vi, kiuj unuaj komencis, antaŭ unu jaro, ne nur fari sed ankaŭ voli.

11 Sed nun kompletigu la faradon ankaŭ; tiel ke, kiel estis la volonteco voli, tiel ankaŭ estu la plenumo el via havaĵo;

12 Ĉar, kie ekzistas la volonteco, ĝi estas akceptota laŭ la havo, ne laŭ la nehavo.

13 Ĉar mi ne diras tion por ke aliaj estu ellasataj kaj vi ŝarĝitaj;

14 Sed laŭ egaleco: via abundo nuntempe por ilia

manko, por ke ilia abundo estiĝu por via manko, por ke estu egaleco.

15 Kiel estas skribite: Tiu, kiu kolektis multon, ne havis troaĵon, kaj tiu, kiu malmulton kolektis, ne havis mankon.

16 Sed dankon al Dio, kiu metas la saman zorgon pri vi en la koron de Tito.

17 Ĉar li ja akceptis la instigon; sed, estante mem tre fervora, li ekiris al vi memvole.

18 Kaj ni sendis kune kun li la fraton, kies laŭdo en la evangelio disvastiĝas tra ĉiuj eklezioj.

19 Kaj ne nur tio, sed kiu ankaŭ estis elektita de la eklezioj, por vojaĝadi kune kun ni rilate al ĉi tiu graco, kiun ni administradas al la gloro de la Sinjoro, kaj por elmontri nian volontecon,

20 Evitante tion, ke iu kulpigos nin rilate al ĉi tiu monhelpo, kiun ni administras.

21 Ĉar ni celas aferojn konvenajn ne nur antaŭ Dio, sed ankaŭ antaŭ homoj.

22 Kaj ni sendis kune kun ili nian fraton, kiun ni ofte pruvis fervora en multaj aferoj, sed nun multe pli fervora pro la granda fidado, kiun li havas al vi.

23 Se iu demandas pri Tito, li estas mia kunulo kaj mia kunlaboranto rilate al vi; se pri niaj fratoj, ili estas apostoloj de eklezioj, la gloro de Kristo.

24 Vi do elmontru al ili antaŭ la eklezioj la pruvon de via amo kaj de nia fanfaronado pro vi.

Ĉapitro IX

1 Ĉar pri la servado al la sanktuloj estas superflue por mi, skribi al vi;

2 Ĉar mi scias vian volontecon, pri kiu mi fanfaronas

pro vi al la Makedonoj, ke Aĥaja lando jam de jaro pretiĝis ; kaj via fervoro instigis la plimulton el ili.

3 Sed mi sendis la fratojn por tio, ke nia fanfaronado pro vi ne estiĝu vana rilate al ĉi tio, sed, kiel mi diris, por ke vi estu pretaj.

4 Evitante ke, se venus kune kun mi iuj el Makedonujo kaj trovus vin ne pretaj, ni (ke mi ne diru vi) hontiĝu pro ĉi tiu fidado.

5 Mi do opiniis necese, peti la fratojn, ke ili antaŭe iru al vi, kaj antaŭe pretigu vian de longe promesitan helpmonon, por ke tio estu preta, kiel volonte donita, kaj ne kiel eldevigita.

6 Sed jen : Tiu, kiu semas ŝpare, ankaŭ rikoltos ŝpare ; kaj tiu, kiu semas malavare, rikoltos malavare.

7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li intencas en la koro, ne domaĝante, nek pro neceseco, ĉar Dio amas donacanton ĝojan.

8 Kaj Dio povas kaŭzi ĉian gracon abundi ĉe vi, por ke vi, havante ĉiam en ĉio ĉian sufiĉecon, abunde rilatu al ĉia bona faro ;

9 Kiel estas skribite : Li ŝutis kaj donis al la malriĉuloj ; Lia justeco restas eterne.

10 Kaj tiu, kiu liveras la semon al la semanto, kaj panon por nutro, liveros kaj multobligos vian semotan semon, kaj plimultigos la fruktojn de via justeco ;

11 Dum vi estos pliriĉigitaj en ĉio al ĉia malavareco, kiu efikas per ni dankdonadon al Dio ;

12 Ĉar la administrado de ĉi tiu servado ne nur kompletigas la mezuron de la bezonoj de la sanktuloj, sed ankaŭ abundas per multaj dankoj al Dio.

13 Ĉar, provinte vin per ĉi tiu administrado, ili gloras Dion pro la obeo de via konfeso al la evangelio de Kristo, kaj pro la malavareco de via donaco al ili kaj al ĉiuj ;

14 Dum ili mem ankaŭ, per petado por vi, tre sopiras al vi pro la grandega graco de Dio en vi.
15 Dankon al Dio pro lia neesprimebla donaco.

Ĉapitro X

1 Nu, mi mem, Paŭlo, petegas vin pro la mildeco kaj dolĉanimeco de Kristo, mi, kiu en via ĉeesto estas humila inter vi, sed forestante tre kuraĝas rilate al vi :
2 Mi mem petegas vin, ke mi ĉeestante ne kuraĝu per la insisteco, per kiu mi bontrovas kuraĝi kontraŭ iuj, kiuj kalkulas nin kvazaŭ laŭkarne iradantajn ;
3 Ĉar, kvankam ni iradas en karno, ni ne militadas laŭ karno :
4 (Ĉar la iloj de nia militado ne estas laŭkarnaj, sed potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de fortikaĵoj) ;
5 Deĵetante diskutojn, kaj ĉian altaĵon levatan kontraŭ la scio konforma al Dio, kaj ekkaptante ĉiun penson al la obeo al Kristo,
6 Kaj starante pretaj puni ĉian malobeon, tuj kiam via obeo pleniĝos.
7 Vi rigardas la aferojn antaŭ via vizaĝo. Se iu fidas en si mem, ke li apartenas al Kristo, li denove pripensu ĉi tion en si mem, ke, kiel li apartenas al Kristo, tiel ankaŭ ni.
8 Ĉar eĉ se mi fieriĝos iom supermezure pri nia aŭtoritato (kiun donis la Sinjoro por vin edifi, kaj ne por vin deĵeti), mi ne hontos,
9 Por ke mi ne ŝajnu kvazaŭ volanta timigi vin per miaj leteroj.
10 Ĉar, oni diras, liaj leteroj estas gravaj kaj fortaj ; sed lia personeco estas malforta, kaj lia parolo vanta.
11 Tia homo konsideru tion, ke, kiaj ni estas per

leteroj forestante, tiaj ankaŭ ni ĉeestante estas per agado.

12 Ĉar ni ne kuraĝas nin interkalkuli aŭ kompari kun iuj el la sin rekomendantaj ; ĉar ili estas neprudentaj, mezurante sin laŭ si mem kaj komparante sin al si mem.

13 Sed ni ne fieros pretermezure, sed laŭ la mezuro de la mezurilo, kiun Dio asignis al ni por mezuri, por atingi eĉ ĝis vi.

14 Ĉar ni ne tro etendas nin, kvazaŭ ni ne atingus ĝis vi ; ĉar ni jam venis ĝis vi en la evangelio de Kristo,

15 Ne fierante pretermezure, nome en laboroj malpropraj, sed esperante, ke, dum kreskos via fido, ni kreskos en vi laŭ nia mezurilo ĝis plua abundo,

16 Por prediki la evangelion ĝis la regionoj preter vi, kaj ne fieri pri malpropra mezurilo rilate al aferoj jam faritaj.

17 Sed, kiu fieras, fieru en la Sinjoro.

18 Ĉar ne tiu, kiu sin mem rekomendas, estas akceptata, sed tiu, kiun rekomendas la Sinjoro.

Ĉapitro XI

1 Mi volas, ke vi pacience toleru miaparte iom da malsaĝeco ; sed jen, vi ja pacience toleras min.

2 Ĉar mi ĵaluzas pri vi per Dia ĵaluzo, ĉar mi fianĉigis vin al unu edzo, por ke mi prezentu vin kiel ĉastan virgulinon al Kristo.

3 Sed mi timas, ke, kiel trompis Evon la serpento per sia ruzeco, viaj animoj iel dekliniĝos for de la simpleco kaj la ĉasteco, kiu estas en Kristo.

4 Ĉar, se iu vizitanto predikas alian Kriston, kiun ni ne predikis, aŭ se vi ricevas malsaman spiriton, kiun vi ne ricevis, aŭ malsaman evangelion, kiun vi ne akceptis, facilanime vi toleras lin.

5 Ĉar mi opinias, ke mi neniel malsuperas je la plej eminentaj apostoloj.

6 Kaj se mi estas neklera parole, mi tamen ne tia estas laŭ scio ; sed en ĉio ni malkaŝe agis ĉe vi inter ĉiuj.

7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante min, por ke vi estu altigitaj, en tio, ke mi senpage predikis al vi la evangelion de Dio?

8 Mi senigis aliajn ekleziojn, ricevante de ili pagon, por servi al vi.

9 Kaj, kiam mi ĉeestis ĉe vi kaj havis mankon, mi ne estis ŝarĝo sur vi ; ĉar la fratoj, veninte el Makedonujo, plenigis la mezuron de mia bezono ; kaj en ĉio mi tenis min ne ŝarĝa rilate vin, kaj ankoraŭ tenos.

10 Jen estas la vero de Kristo en mi, ke tiu ĉi fanfarono ne estos barita kontraŭ mi en la regionoj Aĥajaj.

11 Kial? Ĉu tial, ke mi vin ne amas? Dio scias.

12 Sed, kiel mi faras, tiel mi ankaŭ faros, por forigi la pretekston al tiuj, kiuj deziras pretekston por ke, en kio ili fieras, ili troviĝu samaj, kiel ni.

13 Ĉar tiaj homoj estas falsaj apostoloj, trompemaj laboristoj, sin aliformante kvazaŭ apostolojn de Kristo.

14 Kaj nenia miraĵo ; ĉar Satano mem sin aliformas kvazaŭ anĝelon de lumo.

15 Estas do nenio granda, se liaj servantoj ankaŭ sin aliformas kvazaŭ servantojn de justeco ; kies finiĝo estos laŭ iliaj faroj.

16 Denove mi diras : Neniu opiniu min malsaĝa ; sed, se vi ja tiel opinias min, tamen min akceptu kiel malsaĝan, por ke mi ankaŭ iom fanfaronu.

17 Tion, kion mi diras, mi diras ne laŭ la Sinjoro, sed kvazaŭ malsaĝe, en tiu ĉi insistado pri fierado.

18 Ĉar multaj fanfaronas laŭ la karno, do mi ankaŭ fanfaronos.

19 Ĉar vi afable toleras la malsaĝulojn, estante mem saĝaj.

20 Ĉar vi toleras homon, se li sklavigas vin, se li vin formanĝas, se li kaptas vin, se li sin altigas, se li batas al vi la vizaĝon.

21 Mi parolas kvazaŭ per sinmallaŭdo, kvazaŭ ni estus malfortiĝintaj. Tamen pri kio iu kuraĝas, pri tio (mi parolas en malsaĝeco) mi ankaŭ kuraĝas.

22 Ĉu ili estas Hebreoj? Mi ankaŭ. Ĉu ili estas Izraelidoj? Mi ankaŭ. Ĉu ili estas el la idaro de Abraham? Mi ankaŭ.

23 Ĉu ili estas servantoj al Kristo? (Mi parolas kiel frenezulo) mi plie; en laboroj pli abunde, en malliberejoj pli abunde, en batoj preter mezuro, en mortiĝoj ofte.

24 De la Judoj kvinfoje mi ricevis batojn po kvardek sen unu.

25 Trifoje mi estas batita per vergoj, unufoje mi estas ŝtonita, trifoje mi suferis ŝippereon, nokton kaj tagon mi pasis en la profunda maro;

26 En oftaj vojaĝoj, en danĝeroj de riveroj, danĝeroj de rabistoj, danĝeroj de miaj samnacianoj, danĝeroj de la nacianoj, danĝeroj en urbo, danĝeroj en dezerto, danĝeroj en la maro, danĝeroj inter falsaj fratoj;

27 En laboro kaj sufero, en oftaj sendormiĝoj, en malsato kaj soifo, en oftaj fastoj, en malvarmo kaj senvesteco.

28 Krom tiuj aferoj eksteraj estas tio, kio min premas ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj eklezioj.

29 Kiu malfortiĝas, kaj mi ne ankaŭ malfortiĝas? Kiu estas faligata kaj mi ne indignas?

30 Se mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaronos pri tio, kio rilatas al mia malforteco.

31 La Dio kaj Patro de la Sinjoro Jesuo, tiu, kiu ĉiam estas benata, tiu scias, ke mi ne mensogas.

32 En Damasko, la urbestro sub la reĝo Areto starigis gardistaron en la urbo de la Damaskanoj, por min kapti;
33 Kaj tra fenestro oni min delasis laŭlonge de la muro en korbo, kaj mi eliĝis de liaj manoj.

Ĉapitro XII

1 Mi nepre devas fanfaroni, kvankam tio ne konvenas; sed mi venos al vizioj kaj aperoj de la Sinjoro.
2 Mi konas iun en Kristo, antaŭ dek kvar jaroj (ĉu en la korpo mi ne scias, ĉu ekster la korpo mi ne scias; Dio scias) tian homon eklevitan ĝis en la trian ĉielon;
3 Kaj mi konas tian homon (ĉu en la korpo, aŭ ekster la korpo mi ne scias; Dio scias),
4 Ke li estis eklevita en Paradizon kaj aŭdis nedireblajn vortojn, kiujn ne estas permesate al homo paroli.
5 Pro tia homo mi fieros; sed pro mi mem mi ne fieros, escepte rilate al miaj malfortaĵoj.
6 Ĉar, se mi deziros fieri, mi ne estos malsaĝa; ĉar mi diros la veron; sed mi min detenas, por ke neniu min opiniu supera ol tia, kian li vidas min, aŭ aŭdas ĉe mi.
7 Kaj pro la treega grandeco de la malkaŝoj—por tio, ke mi ne tro altiĝu, estis donita al mi dornego por la karno, sendito de Satano por min kontuzi, por ke mi ne tro altiĝu.
8 Pri ĉi tio mi petegis trifoje la Sinjoron, ke ĝi min forlasu.
9 Kaj li estas dirinta al mi: Mia graco estas sufiĉa por vi, ĉar mia povo perfektiĝas en malforteco. Plej ĝoje do mi plivole fieros pri miaj malfortaĵoj, por ke la povo de Kristo kovru min.
10 Mi do plezuron havas en malfortaĵoj, en atencoj, en ĥezonegoj, en persekutoj, en suferoj, pro Kristo; ĉar, kiam mi estas malforta, tiam mi estas forta.

11 Mi malsaĝiĝis: vi min devigis; ĉar mi devus esti laŭdata de vi; ĉar en nenio mi malsuperis je la plej eminentaj apostoloj, kvankam mi estas nenio.

12 Vere la signoj de apostolo estis elfaritaj inter vi en ĉia pacienco, per signoj kaj mirindaĵoj kaj faroj de povo.

13 Ĉar kio estas, en kio vi estiĝis pli malsuperaj ol la aliaj eklezioj, krom tio, ke mi mem ne ŝarĝiĝis al vi? Pardonu al mi ĉi tiun maljustaĵon.

14 Jen la trian fojon mi min tenas preta veni al vi; kaj mi ne fariĝos ŝarĝo al vi, ĉar mi ne celas la viajn, sed vin; ĉar la idoj ne devus ŝparadi por la gepatroj, sed la gepatroj por la idoj.

15 Kaj plej ĝoje mi elspezos kaj estos elspezita por viaj animoj. Se mi vin amas pli abunde, ĉu mi estas des malpli amata?

16 Tio estu, tamen mi ne estis ŝarĝo al vi, sed, estante ruzema, mi vin kaptis per logo.

17 Ĉu mi superruzis vin per iu el tiuj, kiujn mi sendis al vi?

18 Mi instigis al Tito, kaj kune kun li mi sendis la fraton. Ĉu Tito superruzis vin? Ĉu ni ne iradis laŭ la sama Spirito? Ĉu ni ne iradis en la samaj piedsignoj?

19 Vi ankoraŭ nun ĉiam pensas, ke ni nin senkulpigas antaŭ vi. Antaŭ Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio, amataj miaj, estas por via edifo.

20 Ĉar mi timas, ke, veninte, mi iel ne trovos vin tiaj, kiajn mi volas; kaj ke mi mem estos trovata tia, kian vi ne volas; ke iel estos malpaco, ĵaluzo, koleroj, partioj, malĝentila babilado, murmurado, ŝveliĝoj, tumultoj;

21 Ke, kiam mi revenos, mia Dio min humiligos antaŭ vi, kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam antaŭe pekis kaj ne pentis pri la malpureco kaj adulto kaj volupto, kiujn ili faris.

Ĉapitro XIII

1 Jen la trian fojon mi venas al vi. Ĉe la diro de du atestantoj aŭ tri ĉiu vorto konstatiĝos.

2 Mi antaŭdiris, kaj mi nun antaŭdiras, kiel ĉeestante la duan fojon, tiel nun forestante, al la jam pekintaj kaj al ĉiuj ceteraj, ke, se mi revenos, mi ne indulgos.

3 Ĉar vi serĉas pruvon de tio, ke parolas en im Kristo, kiu rilate al vi ne estas malforta, sed energias en vi;

4 Ĉar li estis krucumita pro malforto, tamen li vivas per la povo de Dio. Ĉar ni ankaŭ estas malfortaj kune kun li, sed ni vivos kune kun li per la povo de Dio rilate al vi.

5 Provu vin mem, ĉu vi estas en la fido; ekzamenu vin mem. Aŭ ĉu vi ne scias pri vi mem, ke Jesuo Kristo estas en vi? Se ja vi ne estas malaprobindaj.

6 Sed mi esperas, ke vi sciiĝos, ke ni ne estas malaprobindaj.

7 Nu, ni preĝas al Dio, ke vi faru nenian malbonon; ne por tio, ke ni ŝajnu aprobataj, sed por ke vi faradu tion, kio estas honorinda, eĉ kvankam ni estus malaprobindaj.

8 Ĉar ni nenion povas fari kontraŭ la vero, sed nur por la vero.

9 Ĉar ni ĝojas, kiam ni estas malfortaj kaj vi estas fortaj; por tio ĉi ankaŭ ni preĝas,—via perfektiĝo.

10 Pro tio mi skribas ĉi tion forestante, por ke ĉeestante mi ne agu severe laŭ la aŭtoritato, kiun la Sinjoro donis al mi por edifado kaj ne por deĵetado.

11 Fine, fratoj, adiaŭ. Perfektiĝu, konsoliĝu, estu samanimaj, vivu pace, kaj la Dio de amo kaj paco estos ĉe vi.

12 Salutu unu la alian per sankta kiso.
13 Ĉiuj sanktuloj vin salutas.
14 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj la amo de Dio kaj la kuneco de la Sankta Spirito estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA GALATOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo (ne de homoj, nek per homo, sed per Jesuo Kristo, kaj Dio Patro, kiu levis lin el la mortintoj),
2 Kaj ĉiuj fratoj, kiuj estas kun mi, al la eklezioj de Galatujo:
3 Graco al vi kaj paco, de Dio Patro kaj nia Sinjoro Jesuo Kristo,
4 Kiu sin donis pro niaj pekoj, por liberigi nin el la nuntempa malbona mondo, laŭ la volo de nia Dio kaj Patro;
5 Al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
6 Mi miras, ke tiel rapide vi foriĝas for de tiu, kiu vokis vin en la gracon de Kristo, al malsama evangelio;
7 Kiu ja ne estas alia, sed troviĝas iuj, kiuj maltrankviligas vin, kaj deziras aliformi la evangelion de Kristo.
8 Tamen se eĉ ni, aŭ anĝelo el la ĉielo, al vi instruus evangelion malsaman je tiu, kiun ni jam al vi instruis, li estu anatema.
9 Kiel ni antaŭe diris, tiel nun mi denove diras: Se iu al vi instruas evangelion malsaman je tiu, kiun vi ricevis, tiu estu anatema.

10 Ĉar ĉu mi nun influas homojn, aŭ Dion? aŭ ĉu mi deziras plaĉi al homoj? Se mi ankoraŭ nun plaĉus al homoj, mi ja ne estus servisto de Kristo.

11 Ĉar mi certigas vin, fratoj, rilate al la evangelio predikita de mi, ke ĝi ne estas laŭ homo.

12 Ĉar nek mi ricevis ĝin de homo, nek al mi ĝi estis instruata, krom per elmontrado de Jesuo Kristo.

13 Ĉar vi jam estas aŭdintaj pri mia estinta vivmaniero en Judaismo, ke mi treege persekutis la eklezion de Dio kaj elatakis ĝin;

14 Kaj mi plimulte progresis en Judaismo, ol multaj miaj samaĝuloj en mia nacio, estante multe pli fervor-anima pri la tradicioj de miaj prapatroj.

15 Sed, kiam bonvole plaĉis al Dio, kiu apartigis min el la ventro de mia patrino kaj vokis min per sia graco,

16 Malkaŝi sian Filon en mi, por ke mi prediku lin inter la nacianoj; tuj mi ne konsiliĝis kun karno kaj sango;

17 Nek mi supreniris al Jerusalem, al la antaŭ mi apostoloj; sed mi foriris en Arabujon, kaj poste mi revenis Damaskon.

18 Tiam, post tri jaroj, mi supreniris al Jerusalem por viziti Kefason, kaj mi restadis kun li dek kvin tagojn.

19 Sed neniun alian el la apostoloj mi vidis, krom Jakobo la frato de la Sinjoro.

20 Pri tio, kion mi skribas al vi, jen, antaŭ Dio, mi ne mensogas.

21 Poste mi venis al la ĉirkaŭaĵoj de Sirio kaj Kilikujo.

22 Kaj mi ankoraŭ estis vizaĝe nekonata de la eklezioj de Judeo, kiuj estis en Kristo;

23 Nur ili estis aŭdantaj, tion: Kiu nin iam persekutis, tiu nun predikas la fidon, kiun antaŭe li detruis;

24 Kaj ili gloris Dion en mi.

Ĉapitro II

1 Tiam, post intertempo de dek kvar jaroj, mi denove supreniris al Jerusalem kun Barnabas, kunkondukante Titon.

2 Kaj mi supreniris laŭ Dia malkaŝo; kaj mi komunikiĝis kun ili pri la evangelio, kiun mi predikas inter la nacianoj, sed aparte kun la eminentuloj, por ke mi ne estu vane kuranta, aŭ kurinta.

3 Sed eĉ Titon, kiu estis kun mi, estante Greko, oni ne devigis esti cirkumcidita;

4 Kaj tio pro la kaŝe enportitaj falsaj fratoj, kiuj ruze envenis por sekrete observi nian liberecon en Kristo Jesuo, por ke ili sklavigu nin;

5 Al kiuj ni ne submetiĝis cedeme, ne eĉ dum unu horo; por ke la vero de la evangelio restadu kun vi.

6 Sed el tiuj, kiuj ŝajnis iom valori (kiaj ili eble estis, tio por mi ne estas grava: Dio homon ne privilegias), tiuj do, kiuj ŝajnis valori, nenion aldonis al mi;

7 Sed kontraŭe, kiam ili vidis, ke je la evangelio de la sencirkumcido mi estas komisiita tiel same, kiel Petro je la evangelio de la cirkumcido,

8 (Ĉar tiu, kiu forte energiis en Petro por la apostoleco de la cirkumcido, ankaŭ energiis en mi por la nacianoj)

9 Do Jakobo kaj Kefas kaj Johano, kiuj ŝajnas esti kolonoj, rimarkinte la gracon donitan al mi, donis al mi kaj Barnabas la dekstrajn manojn de kunuleco, por ke ni iru al la nacianoj, kaj ili al la cirkumcido;

10 Kondiĉe nur, ke ni memoru la malriĉulojn, kion ja mi klopodis jam fari.

11 Sed, kiam venis Kefas al Antiohia, mi kontraŭstaris al li vizaĝon kontraŭ vizaĝo, ĉar li estis mallaŭdinda.

12 Ĉar, antaŭ ol kelkaj alvenis de Jakobo, li kunmanĝis kun la nacianoj ; sed, kiam ili alvenis, li sin fortiris kaj apartigis, timante tiujn, kiuj estis el la cirkumcido.

13 Kaj la aliaj Judoj kune hipokritis, tiel ke eĉ Barnabas mem ankaŭ estis kune fortirata en ilia hipokriteco.

14 Kaj, kiam mi vidis, ke ili ne prave kondutas laŭ la vero de la evangelio, mi diris al Kefas antaŭ ĉiuj : Se vi, estante Judo, naciane vivas, kaj ne kiel Judoj, kial vi devigas la nacianojn agi laŭ Judaismo ?

15 Ni, nature Judoj, kaj ne pekuloj el nacianoj,

16 Sciante, ke ne pravigas homo per faroj de la leĝo, sed nur per fido al Jesuo Kristo, ni mem en Kristo Jesuo kredis, por ke ni pravigu per fido al Kristo, kaj ne per faroj de la leĝo ; tial, ke per faroj de la leĝo neniu karno pravigos.

17 Sed se, dezirante pravigi en Kristo, ni mem trovigas pekuloj, ĉu Kristo estas servanto de peko ? Ne estu.

18 Ĉar se, kion mi detruis, tion mi rekonstruas, mi montras min pekulo.

19 Ĉar mi per la leĝo al la leĝo mortis, por ke mi al Dio vivu.

20 Kun Kristo mi krucumiĝis, tamen mi vivas ; jam ne mi mem, sed en mi Kristo vivas ; kaj tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas en fido al la Filo de Dio, kiu min amis kaj sin donis pro mi.

21 Mi ne vantigas la gracon de Dio ; ĉar, se per la leĝo estas justeco, Kristo ja vane mortis.

Ĉapitro III

1 Ho, malsaĝaj Galatoj, kiu ensorĉis vin ? antaŭ kies okuloj Kristo Jesuo estis publike prezentita krucumita.

2 Tion solan mi deziras sciiĝi de vi: Ĉu per faroj de la leĝo vi ricevis la Spiriton, aŭ per la aŭdado de fido?

3 Ĉu vi tiel malsaĝaj estas? Komencinte en Spirito, ĉu vi en karno nun perfektiĝas?

4 Ĉu vi vane tiom suferis? se ja tio estas vane.

5 Tiu do, kiu liveras la Spiriton al vi kaj faras mirakloj̆n ĉe vi, ĉu tion li faras per faroj de la leĝo, aŭ per la aŭdado de fido?

6 Same kiel Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco.

7 Sciu do, ke ţiuj, kiuj rilatas al fido, tiuj estas filoj de Abraham.

8 Antaŭvidante do, ke per fido Dio pravigos la nacianoj̆n, la Skribo antaŭpredikis la evangelion al Abraham, dirante: En vi ĉiuj nacioj̆ beniĝos.

9 Tial do tiuj, kiuj rilatas al fido, estas kun la fidema Abraham benataj.

10 Ĉar ĉiuj, kiuj rilatas al faroj de la leĝo, estas sub malbeno; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu ne restadas en ĉio, kio estas skribita en la libro de la leĝo, por fari ĝin.

11 Nu, ke neniu pravigas antaŭ Dio per la leĝo, estas evidente; ĉar: La justuloj̆ vivos per fido;

12 Kaj la leĝo ne rilatas al fido; sed: Kiu faradas ilin, tiu vivos en ili.

13 Kristo elaĉetis nin el la malbeno de la leĝo, fariĝinte malbeno pro ni; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu pendas sur lignaĵo;

14 Por ke alvenu sur la nacianoj̆n la beno de Abraham en Kristo Jesuo; por ke ni ricevu la promeson de la Spirito per fido.

15 Fratoj̆, mi parolas laŭ homo: Konfirmitan interligon, eĉ nur homan, neniu nuligas nek prialdonas.

16 Nu, al Abraham kaj lia semo la promesoj estis parolitaj. Li ne diras: Kaj al semoj, kvazaŭ pri multaj; sed kvazaŭ unu: Kaj al via semo, kiu estas Kristo.

17 Sed ĉi tion mi diras: Interligon, antaŭe konfirmitan de Dio, la leĝo, kiu venis kvarcent tridek jarojn pli poste, ne nuligas, por ke ĝi malefektivigu la promeson.

18 Ĉar, se la heredaĵo estas de la leĝo, ĝi jam ne estas de promeso; sed Dio donis ĝin al Abraham per promeso.

19 Kio do estas la leĝo? Ĝi estis aldonita kaŭze de eraroj, ĝis la idaro alvenos, al kiu la promeso estas donita; ordigite per anĝeloj en la mano de interulo.

20 Nu, interulo ne estas de unu, sed Dio estas unu.

21 Ĉu do la leĝo kontraŭstaras al la promesoj de Dio? Ne estu! Ĉar, se leĝo estus donita, kiu povus vivigi, efektive justeco estus per la leĝo.

22 Tamen la Skribo kune enŝlosis ĉion sub peko, por ke la promeso per fido al Kristo Jesuo estu donata al ĉiuj, kiuj fidas.

23 Sed antaŭ ol la fido venis, ni estis gardataj sub la leĝo, enŝlositaj por la fido poste elmontrota.

24 Tial la leĝo estis por ni kiel pedagogo kondukanta al Kristo, por ke ni praviĝu per fido.

25 Sed nun, post kiam la fido alvenis, ni jam ne estas sub pedagogo.

26 Ĉar vi ĉiuj per la fido estas filoj de Dio en Kristo Jesuo.

27 Ĉar ĉiu el vi, kiu al Kristo estas baptita, vestis al si Kriston.

28 Ne estas ja Judo, nek naciano, ne estas sklavo, nek liberulo, ne estas ja vira kaj virina sekso; ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo Jesuo.

29 Se do vi apartenas al Kristo, vere vi estas la idaro de Abraham kaj heredantoj laŭ la promeso.

Ĉapitro IV

1 Nu, mi sciigas vin, tiel longe, kiel la heredanto estas infano, li neniel malsimilas sklavon, estante estro de ĉio ;

2 Sed li estas sub guvernantoj kaj administrantoj, ĝis la templimo ordonita de la patro.

3 Tiel ankaŭ ni, dum ni estis infanoj, estis en sklaveco sub la elementoj de la mondo ;

4 Sed, kiam la pleneco de la tempo alvenis, Dio elsendis sian Filon, el virino naskitan, sub leĝo naskitan,

5 Por reaĉeti tiujn, kiuj estas sub la leĝo, por ke ni ricevu la filadopton.

6 Kaj ĉar vi estas filoj, Dio elsendis la Spiriton de sia Filo en niajn korojn, kriantan, Abba, Patro !

7 Tiel ke ĉiu el vi estas jam ne sklavo, sed filo ; kaj se filo, ankaŭ heredanto per Dio.

8 Tamen antaŭe, ne konante Dion, vi estis en sklaveco al tiuj, kiuj nature ne estas dioj ;

9 Sed nun, konante Dion, aŭ pli ĝuste, de Dio konate, kial vi returniĝas al la malfortaj kaj mizeraj elementoj, al kiuj vi ankaŭ denove deziras sklaviĝi ?

10 Tagojn vi observas kaj monatojn kaj tempojn kaj jarojn.

11 Mi timas pri vi, ke eble mi vane laboris ĉe vi.

12 Estu kiel mi, ĉar mi ankaŭ estas kiel vi, fratoj, mi petas vin. Vi neniel al mi malbonfaris ;

13 Sed vi scias, ke pro malforteco de la karno mi la unuan fojon predikis al vi la evangelion ;

14 Kaj vian tenton en mia karno vi ne malestimis nek

abomenis, sed kvazaŭ anĝelon de Dio vi akceptis min, kvazaŭ Kriston Jesuon.

15 Kie do estas via singratulado? Mi atestas al vi, ke, se estus eble, vi estus elŝirintaj ŷiajn okulojn, kaj donintaj ilin al mi.

16 Ĉu mi do per verdirado fariĝis al vi malamiko?

17 Ili fervore serĉas vin, ne bone; ili eĉ volas elŝlosi vin, por ke vi serĉu ilin.

18 Sed estas bone esti fervore serĉata ĉiam en bona afero, kaj ne tiam sole, kiam mi estas ĉe vi.

19 Miaj infanetoj, pro kiuj mi denove suferas naskodoloron, ĝis Kristo formiĝos en vi,

20 Mi tute deziris esti ĉe vi nun, kaj ŝanĝi mian voĉon; ĉar vere mi dubas pri vi.

21 Diru al mi, vi, kiuj volas esti sub la leĝo, ĉu vi ne aŭskultas la leĝon?

22 Ĉar estas skribite, ke Abraham havis du filojn, unu el la sklavino kaj unu el la liberulino.

23 Tamen tiu el la sklavino naskiĝis laŭ la karno, sed tiu ĉi el la liberulino naskiĝis per promeso.

24 Ĉi tio enhavas alegorion, ĉar la du virinoj estas du interligoj, unu el la monto Sinajo, por sklaveco naskante, kiu estas Hagar.

25 Ĉar tiu ĉi Hagar estas la monto Sinajo en Arabujo kaj prezentas la nunan Jerusalemon, ĉar ŝi estas sklavigita kune kun siaj infanoj.

26 Sed la supera Jerusalem estas libera, kiu estas patrino nia.

27 Estas ja skribite: Ĝoju, vi senfruktulino, kiu ne naskas, ekkriu kaj kantu vi, kiu ne suferas naskodoloron; ĉar pli multaj estas la infanoj de la ne edzinigita, ol de la virino havanta la edzon.

28 Sed ni, fratoj, estas filoj de promeso, same kiel Isaak.

29 Sed, kiel tiam la laŭ karno naskita persekutis la laŭspiritulon, tiel ankaŭ nuntempe.
30 Sed kion diras la Skribo? Forpelu la sklavinon kaj ŝian filon, ĉar neniel la filo de la sklavino heredos kun la filo de la liberulino.
31 Tial, fratoj, ni estas filoj ne de sklavino, sed de la liberulino.

Ĉapitro V

1 Por libereco Kristo liberigis nin; tial staru fortike, kaj ne reimplikiĝu en jugon de sklaveco.
2 Jen, mi Paŭlo diras al vi, ke, se vi cirkumcidiĝos, Kristo al vi tute ne utilos.
3 Mi denove atestas al ĉiu homo cirkumcidata, ke li estas ŝuldanto por plenumi la tutan leĝon.
4 Vi estas apartigitaj for de Kristo, kiuj vin pravigas per la leĝo; vi forfalis de graco.
5 Ĉar ni en la Spirito atendas la esperon de justeco per la fido.
6 Ĉar en Kristo Jesuo nek cirkumcido valoras ion, nek sencirkumcido, sed nur fido energianta per amo.
7 Vi bone kuradis; kiu vin malhelpis, ke vi ne obeu la veron?
8 Tiu ĉi influo ne venas de tiu, kiu vin vokas.
9 Malmulte da fermentaĵo fermentigas la tutan mason.
10 Mi fidas pri vi en la Sinjoro, ke vi ne alie sentados; sed tiu, kiu malkvietigas vin, elportos sian propran juĝon, kiu ajn li estas.
11 Sed mi, fratoj, se mi ankoraŭ predikas cirkumcidon, kial mi estas ankoraŭ persekutata? Tiuokaze la falpuŝilo de la kruco estas formovita.
12 Mi volus ke tiuj, kiuj maltrankviligas vin, sin fortranĉu.

13 Ĉar vi estas vokitaj al libereco, fratoj, tamen ne uzu vian liberecon kiel pretekston por la karno, sed per amo servu unu la alian.

14 Ĉar la tuta leĝo estas plenumata en unu vorto, jene : Vi amu vian najbaron kiel vin mem.

15 Sed, se vi mordas kaj manĝegas unu la alian, zorgu, ke vi ne estu detruitaj unu de la alia.

16 Sed mi diras : Iradu laŭ la Spirito, kaj la deziregon de la karno vi ne plenumos.

17 Ĉar la karno deziregas kontraŭ la Spirito, kaj la Spirito kontraŭ la karno ; ĉar tiuj ĉi interbatalas reciproke, por ke vi ne faru ĉion, kion vi volas.

18 Sed se vi estas kondukataj de la Spirito, vi jam ne estas sub la leĝo.

19 Evidentaj estas la faroj de la karno, kiuj estas malĉasteco, malpureco, voluptemo,

20 Idolkulto, sorĉo, malamikeco, malpaco, ĵaluzoj, koleregoj, partiemeco, disiĝoj, herezoj,

21 Envioj, ebrieco, diboĉo kaj aliaj similaj ; pri kiuj mi avertas vin, kiel mi jam antaŭe admonis vin, ke tiuj, kiuj tiele faradas, ne heredos la regnon de Dio.

22 Sed la frukto de la Spirito estas amo, ĝojo, paco, pacienco, komplezo, bonkoreco, fido,

23 Mildeco, modereco ; kontraŭ tiaj ecoj ne estas leĝo.

24 Kaj tiuj, kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj.

25 Se ni vivas per la Spirito, en la Spirito ni ankaŭ iradu.

26 Ne fariĝu ni fanfaronemaj, incitante kaj enviante unu la alian.

Ĉapitro VI

1 Fratoj, eĉ se homo estos atingita de ia kulpo, vi, kiuj estas spiritaj, restarigu tiun per spirito de mildeco ; rigardante vin, ĉiu sin mem, por ke vi ankaŭ ne estu tentataj.

2 Reciproke subtenadu viajn ŝarĝojn, kaj tiamaniere plenumu la leĝon de Kristo.

3 Ĉar, se iu sin estimas kvazaŭ li estas io, estante nenio, li sin trompas.

4 Sed ĉiu kontrolu sian propran faradon, kaj tiam li havos singratuladon pri si mem, kaj ne pri sia najbaro.

5 Ĉar ĉiu devas subteni sian propran portaĵon.

6 Tiu, kiu estas instruata en la parolo de Dio, partoprenu kun tiu, kiu lin instruas, en ĉiuj bonaĵoj.

7 Ne trompiĝu ; Dio ne estas mokata ; ĉar, kion oni semas, tion ankaŭ li rikoltos.

8 Ĉar, kiu semas por sia karno, el la karno tiu rikoltos putradon ; sed, kiu semas por la Spirito, el la Spirito tiu rikoltos eternan vivon.

9 Kaj ni ne laciĝu en bonfarado ; ĉar ĝustatempe ni rikoltos, se ni ne senfortiĝos.

10 Tial, laŭ nia oportuna tempo ni bonfaradu al ĉiuj, precipe al tiuj, kiuj apartenas al la familio de la fido.

11 Vidu, per kiaj grandaj literoj mi estas al vi skribinta propramane.

12 Kiuj deziras sin paradi per la karno, tiuj devigas vin esti cirkumciditaj ; sole por ke ili ne estu persekutataj pro la kruco de Kristo.

13 Ĉar eĉ ne tiuj mem, kiuj estas cirkumciditaj, observas la leĝon ; sed ili deziras, ke vi estu cirkumciditaj, por ke ili fanfaronu pri via karno.

14 Sed por mi nenia estu fanfarono, escepte pri la kruco de nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu la mondo estas krucumita al mi, kaj mi al la mondo.

15 Ĉar nek cirkumcido estas io, nek sencirkumcido, sed nova kreitaĵo.

16 Kaj kiuj irados laŭ tiu regulo, paco kaj kompato estu sur ilin, kaj sur la Izraelon de Dio.

17 De nun neniu min ĉagrenu, ĉar mi portas en mia korpo la sursignojn de Jesuo.

18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito, fratoj. Amen.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA EFESANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio, al la sanktuloj, kiuj estas en Efeso, kaj al la fideluloj en Kristo Jesuo:

2 Graco estu al vi kaj paco de Dio nia Patro kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Beninda estas la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu benis nin per ĉia beno spirita en la ĉielejoj en Kristo;

4 Kiel li elektis nin en li antaŭ la fondo de la mondo, por ke ni estu sanktaj kaj senmakulaj antaŭ li en amo;

5 Antaŭdestininte nin por adopto per Jesuo Kristo al si mem, laŭ la aprobo de sia volo,

6 Al la laŭdo de la gloro de lia graco, per kiu li favoris nin en la Amatulo,

7 En kiu ni havas la elaĉeton, per lia sango, la pardonon de niaj pekoj, laŭ la riĉo de lia graco,

8 Kiun li abundigis al ni en ĉia saĝeco kaj prudento.

9 Sciiginte al ni la misteron de lia volo, laŭ lia bonvolo, kiun li antaŭdecidis en li,

10 Por dispono en la pleneco de la tempoj por kunsumigi ĉion en Kristo, kio ajn estas en la ĉieloj kaj kio ajn estas sur la tero;
11 En li, en kiu ni fariĝis heredaĵo, estante destinitaj laŭ la antaŭdecido de tiu, kiu ĉion faras laŭ la intenco de sia volo;
12 Por ke ni estu por la laŭdo de lia gloro, ni, kiuj antaŭe esperis en Kristo;
13 En kiu vi ankaŭ esperas, aŭdinte la vorton de la vero, la evangelion de via savo; je kiu ankaŭ kredinte, vi estas sigelitaj per la Sankta Spirito de promeso,
14 Kiu estas antaŭdono de nia heredaĵo, por la elaĉeto de la posedaĵo, por laŭdo de lia gloro.
15 Pro tio ĉi mi ankaŭ, aŭdinte pri la fido al la Sinjoro Kristo, kiu estas ĉe vi, kaj la amo al ĉiuj sanktuloj,
16 Ne ĉesas danki pro vi, vin nomante en miaj preĝoj;
17 Por ke la Dio de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de gloro, donu al vi spiriton de saĝeco kaj malkaŝo en la konado de li;
18 Dum la okuloj de via menso estas allumataj, por ke vi sciu, kia estas la espero de lia voko, kaj kia la riĉeco de la gloro de lia heredaĵo en la sanktuloj,
19 Kaj kia la supermezura grandeco de lia potenco al ni, kiuj kredas, laŭ la energio de la efikeco de lia forto,
20 Kiun li faris en Kristo, relevante lin el la mortintoj, kaj sidigante lin je sia dekstra mano en la ĉieloj,
21 Multe super ĉiu estreco kaj aŭtoritato kaj potenco kaj regeco, kaj ĉiu nomo nomata, ne sole en tiu ĉi mondo, sed ankaŭ en la estonta.
22 Kaj ĉion li submetis sub liaj piedoj, kaj donis lin kiel kapon super ĉio por la eklezio,
23 Kiu estas lia korpo, la pleneco de tiu, kiu plenigas ĉion en ĉio.

Ĉapitro II

1 Kaj vin li vivigis, kiam vi estis malvivaj per eraroj kaj pekoj,

2 En kiuj antaŭe vi iradis laŭ la dispono de tiu ĉi mondo, laŭ la reganto de la povo de la aero, de la spirito, kiu nun energias en la filoj de malobeo;

3 Inter kiuj antaŭe ni ĉiuj ankaŭ nin intermiksis, laŭ la deziroj de nia karno, farante la volojn de la karno kaj de la menso, kaj ni estis laŭ naturo infanoj de kolerego, kiel ankaŭ la aliaj.

4 Sed Dio, estante riĉa en kompateco, pro sia granda amo, per kiu li amis nin,

5 Eĉ kiam ni estis malvivaj en niaj eraroj, nin vivigis en Kristo (per graco vi estas savitaj),

6 Kaj nin levis, kaj nin kunsidigis en la ĉielejoj en Kristo Jesuo;

7 Por montri en la mondaĝoj estontaj la superabundan riĉecon de sia graco en korfavoro al ni en Kristo Jesuo;

8 Ĉar per graco vi estas savitaj per fido; kaj tio ne per vi mem: ĝi estas dono de Dio,

9 Ne el faroj, por ke neniu fanfaronu.

10 Ĉar ni estas lia faritaĵo, kreitaj en Kristo Jesuo por bonaj faroj, kiujn antaŭaranĝis Dio, por ke ni iradu en ili.

11 Kaj pro tio rememoru do, ke iam vi, nacianoj laŭ la karno, nomataj la necirkumcido ĉe la tiel nomata cirkumcido, mane farita sur la karno,

12 Ke vi estis tiam sen Kristo, fremdigitaj for de la regno de Izrael, kaj eksteruloj de la interligoj de la promeso, esperon ne havantaj kaj sen Dio en la mondo.

13 Sed nun en Kristo Jesuo, vi, antaŭe malproksime estintaj, proksimiĝis en la sango de Kristo.

14 Ĉar li estas nia paco, kiu faris la ambaŭ unu kaj rompis la intermuron de disigo,

15 En sia karno neniiginte la malamon, la leĝon de ordonoj en dekretoj; por en si, el la du, krei unu novan homon, farante pacon;
16 Kaj por kunakordigi ambaŭ en unu korpo al Dio per la kruco, mortiginte la malamon per ĝi;
17 Kaj li venis kaj predikis pacon al vi malproksimuloj kaj al la proksimuloj;
18 Ĉar per li ni ambaŭ havas en unu Spirito aliron al la Patro.
19 Sekve vi ne plu estas fremduloj kaj pasloĝantoj, sed samregnanoj kun la sanktuloj, kaj el domanaro de Dio,
20 Surkonstruitaj sur la fundamento de la apostoloj kaj profetoj, kies bazangula ŝtono estas Kristo Jesuo mem;
21 En kiu la tuta konstruaĵo bone kunigita, kreskante, fariĝas sankta templo en Kristo;
22 En kiu vi ankaŭ estaṣ kunkonstruitaj por sanktejo de Dio en la Spirito.

Ĉapitro III

1 Pro tio mi Paŭlo, malliberulo de Kristo Jesuo por vi nacianoj,
2 Se vi aŭdis pri la dispono de tiu graco de Dio, kiu estas donita al mi por vi,
3 Ke per malkaŝo la mistero estas sciigita al mi, kiel mi jam antaŭe mallonge skribis,
4 Per kio vi povas rimarki, kiam vi legas, mian komprenon en la mistero de Kristo,
5 Kiu en aliaj generacioj ne estis sciigita al la homidoj, kiel ĝi nun malkaŝiĝis al liaj sanktaj apostoloj kaj profetoj en la Spirito,
6 Ke la nacianoj estas kunheredantoj, kaj samkorpanoj,

kaj kunpartoprenantoj en la promeso en Kristo Jesuo per la evangelio,

7 Al kiu mi fariĝis servanto laŭ la dono de la graco de Dio, donita al mi laŭ la energio de lia povo.

8 Al mi, la malpli-ol-malplej granda el ĉiuj sanktuloj, tiu ĉi graco estas donita, por ke mi prediku inter la nacioj la neesploreblan riĉon de Kristo;

9 Kaj por ke mi klarigu al ĉiuj, kia estas la dispono de la mistero kaŝita tra ĉiuj mondaĝoj en Dio, kiu kreis ĉion;

10 Por ke nun konatiĝu al la estrecoj kaj aŭtoritatoj en la ĉielejoj, per la eklezio, la multobla saĝeco de Dio,

11 Laŭ la eterna decido, kiun li faris en Kristo Jesuo nia Sinjoro;

12 En kiu ni havas kuraĝon kaj alproksimiĝon en fidado per nia fido al li.

13 Pro kio mi petas, ke vi ne senfortiĝu pro miaj suferadoj por vi, kiuj estas via gloro.

14 Pro tio mi genufleksas antaŭ la Patro,

15 El kiu ĉiu patreco, ĉu en la ĉielo, ĉu sur la tero, estas nomata,

16 Por ke li donu al vi, laŭ la riĉo de sia gloro, ke vi estu potence fortigitaj en la interna homo, per lia Spirito;

17 Por ke Kristo loĝu per fido en viaj koroj; tiel, ke vi, enradikigite kaj bazite en amo,

18 Kapabliĝu kun ĉiuj sanktuloj kompreni, kio estas la larĝeco kaj longeco kaj alteco kaj profundeco,

19 Kaj koni la amon de Kristo, kiu superas konon, por ke vi pleniĝu eĉ ĝis la pleneco de Dio.

20 Nun al tiu, kiu povas tre abunde fari, preter ĉio, kion ni povas peti aŭ pensi, laŭ la povo, kiu energias en ni,

21 Estu gloro en la eklezio kaj en Kristo Jesuo ĝis ĉiuj generacioj por ĉiam kaj eterne. Amen.

Ĉapitro IV

1 Mi do, malliberulo pro la Sinjoro, petas vin, ke vi iru inde je la voko, en kiu vi estas vokitaj,
2 Kun ĉia humileco kaj mildeco, kun tolero, pacienc-ante unu al alia en amo;
3 Penante konservi la unuecon de la Spirito en la ligilo de paco.
4 Estas unu korpo, kaj unu Spirito, kiel ankaŭ vi estas vokitaj en unu espero de via voko;
5 Unu Sinjoro, unu fido, unu bapto,
6 Unu Dio kaj Patro de ĉiuj, kiu estas super ĉiuj, kaj tra ĉiuj, kaj en ĉiuj.
7 Sed al ĉiu el ni la graco estas donita, laŭ la mezuro de la donó de Kristo.
8 Tial li diras: Kiam li supreniris alten, li alkondukis kaptitojn, kaj al homoj donis donacojn.
9 Tio ĉi do: Li supreniris, kio ĝi estas krom tio, ke li ankaŭ antaŭe malsupreniris ĝis la profundaĵoj de la tero?
10 La malsuprenirinto, tiu sama estis la suprenirinto alte super ĉiuj ĉieloj por plenigi ĉion.
11 Kaj unujn li donis por esti apostoloj; aliajn, profetoj; aliajn, evangeliistoj, kaj aliajn, paŝtistoj kaj instruistoj,
12 Por perfektigo de la sanktuloj, por la laboro de pastrado, por la konstruo de la korpo de Kristo,
13 Ĝis ni ĉiuj atingos la unuecon de la fido kaj de la kono de la Filo de Dio, ĝis la homo perfekta, ĝis la mezuro de la matureco de la pleneco de Kristo;
14 Por ke ni plu ne estu infanoj, onde ĵetataj kaj ĉirkaŭpelataj de ĉiu vento de doktrino, per ĵonglado de homoj, per ruzo laŭ artifiko de trompo;

15 Sed, parolante la veron en amo, ni ĉiel kreskadu en tiun, kiu estas la kapo, Kristo,

16 El kiu la tuta korpo, kunigita kaj kunfortikigita tra ĉiu artiko de la livera sistemo, per energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto, faras kreskadon de la korpo, por la sinedifado en amo.

17 Tion ĉi do mi diras, kaj protestas en la Sinjoro, ke vi ne tiel iru plu, kiel iras ankaŭ la nacianoj en la vanteco de siaj mensoj,

18 Mallumigitaj en intelekto, fremdigitaj for de la vivo de Dio, pro la nescio, kiu estas en ili, pro la malmoleco de ilia koro ;

19 Kiuj, sensentiĝinte, fordonis sin al malĉasteco por la praktikado de ĉia malpureco kun avareco.

20 Sed vi ne tiel lernis Kriston ;

21 Se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj en li estis instruitaj, kiel en Jesuo estas vero ;

22 Por ke vi formetu, rilate al antaŭa konduto, la malnovan homon, pereeman laŭ trompaj deziroj ;

23 Kaj renoviĝu rilate al la spirito de via menso,

24 Kaj surmetu la novan homon kreitan laŭ Dio en justeco kaj vera sankteco.

25 Pro tio, formetante malveron, ĉiu parolu veron kun sia najbaro, ĉar ni estas membroj unu de alia.

26 Koleru kaj ne peku, la suno ne subiru sur via kolero ;

27 Nek ankaŭ donu lokon al la diablo.

28 Ŝtelinto ne plu ŝtelu, sed prefere laboru, farante bonon per siaj manoj, por ke li havu ion por doni al bezonanto.

29 Ĉiu vorto putra ne eliru el via buŝo, sed nur tio, kio estas bona, por konvena edifado, por ke ĝi donu gracon al la aŭdantoj ;

30 Kaj ne ĉagrenu la Sanktan Spiriton de Dio, en kiu vi estis sigelitaj al la tago de elaĉeto.

31 Ĉiu akreco, indigno, kolero, voĉbruado kaj kalumnio estu formetitaj el vi, kune kun ĉiu malico;

32 Kaj estu komplezemaj unu al alia, bonkoremaj, pardonantaj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en Kristo pardonis al vi.

Ĉapitro V

1 Estu do imitantoj de Dio, kiel infanoj amataj,

2 Kaj iradu en amo, kiel Kristo amis nin kaj sin donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon al Dio por bonodora aromo.

3 Sed malĉasteco kaj ĉia malpureco kaj avareco ne estu nomataj inter vi, kiel decas por sanktuloj;

4 Nek ia hontindaĵo, nek sensenca parolado, nek tro libera babilado, kiuj ne konvenas; sed prefere dankesprimo.

5 Ĉar tion vi ja scias, ke ĉiu malĉastulo kaj malpurulo kaj avarulo, kiu estas idolano, havas nenian heredon en la regno de Kristo kaj Dio.

6 Neniu vin trompu per vanaj vortoj, ĉar pro tiuj ĉi aferoj venas sur la infanojn de malobeo la kolero de Dio.

7 Ne estu do partoprenantoj kun ili;

8 Ĉar antaŭe vi estis mallumo, sed nun lumo en la Sinjoro; iru kiel infanoj de lumo,

9 Ĉar la frukto de la lumo estas en ĉia boneco kaj justeco kaj vero,

10 Provante, kio bone plaĉas al la Sinjoro;

11 Kaj ne kunpartoprenu kun la senfruktaj faroj de mallumo, sed prefere refutu ilin;

12 Ĉar estas hontinde eĉ paroli pri tio, kion ili faras sekrete.

13 Sed ĉio, kio estas refutata, estas aperigata per la lumo, ĉar ĉio aperigata estas lumo.

14 Tial iu diras: Vekiĝu, dormanto, kaj releviĝu el la mortintoj, kaj Kristo al vi lumos.

15 Vidu do, ke vi atente iradu, ne kiel malsaĝaj, sed kiel saĝaj;

16 Elaĉetante la tempon, ĉar malbonaj estas la tagoj.

17 Do ne estu senprudentaj, sed komprenantaj, kio estas la volo de la Sinjoro.

18 Kaj ne ebriiĝu per vino, en kiu estas diboĉo, sed pleniĝu per la Spirito;

19 Parolante unu al alia per psalmoj kaj himnoj kaj kantoj spiritaj, kantante kaj psalmante al la Sinjoro en viaj koroj;

20 Dankante Dion la Patron ĉiam pro ĉio en nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo;

21 Submetiĝante unu al alia en la timo al Kristo.

22 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, same kiel al la Sinjoro.

23 Ĉar edzo estas kapo de la edzino, kiel ankaŭ Kristo estas kapo de la eklezio; kaj li estas la savanto de la korpo.

24 Sed, kiel la eklezio sin submetas al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj al edzoj en ĉio.

25 Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo amis la eklezion kaj pro ĝi sin donis,

26 Por ke li sanktigu ĝin per akvolavo, kun la Vorto,

27 Por ke li starigu ĝin antaŭ si gloran eklezion, ne havantan makulon, nek malglataĵon, nek ion tian, sed por ke ĝi estu sankta kaj sendifekta.

28 Tiamaniere devas edzoj ami siajn edzinojn, kiel siajn proprajn korpojn. Kiu amas sian edzinon, amas sin mem;

29 Ĉar neniu iam malamis sian propran karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ la Sinjoro la eklezion;
30 Ĉar ni estas membroj de lia korpo.
31 Pro tio ĉi, viro forlasos patron kaj patrinon kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili du iĝos unu karno.
32 Tiu ĉi mistero estas granda, sed mi parolas alude pri Kristo kaj la eklezio.
33 Tamen ankaŭ ĉiu el vi individue amu sian edzinon, kiel sin mem; kaj la edzino timu sian edzon.

Ĉapitro VI

1 Infanoj, obeu al viaj gepatroj en la Sinjoro, ĉar tio ĉi decas.
2 Honoru vian patron kaj vian patrinon, tio estas la unua ordono kun promeso,
3 Por ke bone estu al vi, kaj ke vi longeviva estu sur la tero.
4 Kaj patroj, ne kolerigu viajn infanojn, sed nutru ilin en la instruo kaj admono de la Sinjoro.
5 Sklavoj, obeu al tiuj, kiuj laŭ la karno estas viaj sinjoroj, kun timo kaj tremo, en simpleco de via koro, kiel al Kristo;
6 Ne laŭ okulservo, kiel homplaĉantoj, sed kiel sklavoj de Kristo, farante el la koro la volon de Dio;
7 Kun bonvoleco servante, kiel al la Sinjoro, kaj ne al homoj;
8 Sciante, ke, kian ajn bonon ĉiu faras, tion li ricevos de la Sinjoro, ĉu sklavo, ĉu liberulo.
9 Kaj sinjoroj, agu same al ili, forlasante minacon, sciante, ke via kaj ilia Sinjoro estas en ĉielo, kaj ne estas ĉe li privilegiado de personoj.
10 Cetere, fortiĝu en la Sinjoro kaj en la forteco de lia povo.

11 Surmetu la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu kontraŭstari al la artifikoj de la diablo.

12 Ĉar nia luktado ne estas kontraŭ sango kaj karno, sed kontraŭ estrecoj, kontraŭ aŭtoritatoj, kontraŭ mondregantoj de tiu ĉi mallumo, kontraŭ la spiritaroj de malbono en la ĉielejoj.

13 Tial prenu al vi la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu kontraŭstari en la malbona tago, kaj, farinte ĉion, stari.

14 Staru do, ĉirkaŭzoninte la lumbojn per vero, kaj surmetinte la kirason de justeco,

15 Kaj enŝuiginte la piedojn per la pretiĝo de la evangelio de paco ;

16 Super ĉio tenante la ŝildon de fido, per kiu vi povos estingi ĉiujn fajrajn sagojn de la malbonulo ;

17 Kaj ricevu la kaskon de savo kaj la glavon de la Spirito, kiu estas la vorto de Dio ;

18 Per ĉiu preĝo kaj petego en ĉiu tempo preĝante en la Spirito, kaj viglante por tio en ĉia persisteco kaj petego por ĉiuj sanktuloj,

19 Kaj por mi, ke al mi estu donita parolpovo kun malfermo de mia buŝo, por ke mi sciigu kuraĝe la misteron de la evangelio,

20 Pro kiu mi estas ambasadoro en kateno, por ke mi parolu kuraĝe en ĝi, kiel mi devas paroli.

21 Plue, por ke vi sciiĝu pri miaj aferoj, kiel mi statas, raportos ĉion al vi Tiĥiko, la amata frato kaj fidela diakono en la Sinjoro,

22 Kiun mi sendis al vi tiukaŭze mem, ke vi sciiĝu pri nia stato, kaj por ke li konsolu viajn korojn.

23 Paco estu al la fratoj, kaj amo kun fido el Dio la Patro kaj el la Sinjoro Jesuo Kristo.

24 Graco kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe amas nian Sinjoron Jesuon Kriston.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA FILIPIANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo kaj Timoteo, servistoj de Jesuo Kristo, al ĉiuj sanktuloj en Kristo Jesuo, kiuj estas en Filipi, kun episkopoj kaj diakonoj :
2 Graco al vi kaj paco estu de Dio nia Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Mi dankas mian Dion ĉe ĉiu memorado pri vi,
4 Ĉiam en ĉiu mia petegado por vi ĉiuj farante la petegadon kun ĝojo,
5 Pro via partopreno en la evangelio depost la unua tago ĝis nun ;
6 Pri tio mem fidante, ke tiu, kiu komencis bonan faron ĉe vi, perfektigados ĝin ĝis la tago de Jesuo Kristo.
7 Kaj decas ja, ke mi tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi havas min en via koro, kaj vi estas ĉiuj kun mi partoprenantoj en la graco, kiel en miaj katenoj, tiel ankaŭ en la defendo kaj fortigado de la evangelio.
8 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiel fervore mi amas vin ĉiujn laŭ la koramo de Kristo Jesuo.
9 Kaj tion ĉi mi preĝas, ke via amo sufiĉegu ankoraŭ plie kaj plie, en sciado kaj ĉia sagaceco,
10 Por ke vi aprobu la plej bonajn aferojn kaj estu sinceraj kaj senfalpuŝaj ĝis la tago de Kristo,
11 Plenigite de la fruktoj de justeco, kiuj estas per Jesuo Kristo, al la gloro kaj laŭdo de Dio.
12 Sed, fratoj, mi volas certigi vin, ke miaj aferoj plie efektiviĝis por la progresado de la evangelio,
13 Tiel, ke miaj katenoj estas evidentigitaj tra la tuta Prajtorio kaj ĉie aliloke.

14 Kaj la plimulto el la en Kristo fratoj, pro miaj katenoj fariĝinte sentimaj, supermezure kuraĝas persiste elparoladi la vorton de Dio.

15 Unuj ja proklamas Kriston eĉ envie kaj malpace, sed aliaj bonvole;

16 Tiuj ĉi kun amo, sciante, ke mi estas metita por defendi la evangelion;

17 Sed tiuj kun partieco predikas Kriston, ne sincere, supozante, ke ili aldonos doloron al miaj katenoj.

18 Kio do? spite ĉio, ĉiamaniere, aŭ pretekste, aŭ vere, oni predikas Kriston: kaj pro tio mi ĝojas kaj ankoraŭ plu ĝojos.

19 Ĉar mi scias, ke tio ĉi efikos al mia savo, per viaj preĝoj kaj la provizado de la Spirito de Jesuo Kristo,

20 Laŭ mia fervora atendado kaj espero, ke mi pri nenio hontiĝos, sed ke per ĉia liberparolo, kiel ĉiam, tiel ankaŭ nun, Kristo estas glorota en mia korpo, aŭ per vivo, aŭ per morto.

21 Ĉar ĉe mi la vivado estas Kristo; kaj morti estas gajno.

22 Sed, se mi vivados korpe, tio signifas pluan frukton de laboro; kaj mi ne scias, kion elekti;

23 Ĉar ambaŭflanke mi estas embarasata, havante deziron foriri kaj esti kun Kristo, kio estas multe pli bona;

24 Tamen mia restado en la karno estas pli bezona por vi.

25 Kaj, tiel fidante, mi scias, ke mi restos kaj apudrestados kun vi ĉiuj, por via progreso kaj ĝojo de fido;

26 Por ke mi pli abunde gratulu min pri vi, per mia rea ĉeestado kun vi.

27 Sed via vivmaniero nur estu inda je la evangelio de Kristo, por ke, ĉu mi alvenos kaj vidos vin, aŭ

forestos, mi aŭdu pri viaj aferoj, ke vi staradas unuspirite, kunbatalantaj unuanime por la fido de la evangelio,

28 Kaj neniel timigitaj de la kontraŭuloj : kio estas al ili certa signo de detruo, sed al vi certa signo (nepre de Dio) pri via saviĝo.

29 Ĉar estas al vi permesite pro Kristo, ne sole kredi je li, sed ankaŭ suferi pro li ;

30 Havantaj la saman bataladon, kiun vi mem vidis ĉe mi, kaj pri kiu vi nun aŭdas, ke ĉe mi ĝi estas ankoraŭ.

Ĉapitro II

1 Se do ekzistas ia konsolo en Kristo, ia simpatio de amo, ia kunuleco de la Spirito, ia kortuŝo kaj kompato,

2 Plenigu mian ĝojon, ke vi same sentu, havante la saman amon, estante samanimaj, sampensaj.

3 Nenion farante malpace aŭ arogante, sed kun humileco kalkulante unu la aliajn kiel pli indajn, ol sin mem.

4 Ne atentu ĉiu siajn proprajn aferojn, sed ankaŭ ĉiu la aferojn de aliaj.

5 Tiu sama emo estu en vi, kiu estis ankaŭ en Kristo Jesuo,

6 Kiu, estante en la formo de Dio, ne opiniadis rabakiro la egalecon kun Dio,

7 Sed malplenigis sin, alpreninte la formon de sklavo, fariĝinte laŭ la similaĵo de homoj ;

8 Kaj troviĝinte laŭfigure kiel homo, li humiligis sin kaj fariĝis obeema ĝis morto, kaj tio la morto per kruco.

9 Pro tio, do, Dio tre alte superigis lin kaj donis al li la nomon, kiu estas super ĉia nomo,

10 Por ke je la nomo de Jesuo ĉiu genuo fleksiĝu, de enĉieluloj kaj surteruloj kaj subteruloj ;

11 Kaj ĉiu lango konfesu, ke Jesuo Kristo estas Sinjoro, al la gloro de Dio la Patro.

12 Tial, miaj amatoj, kiel ĉiam vi estas obeintaj, ne nur dum mia ĉeestado ĉe vi, sed nun eĉ pli multe dum mia forestado, ellaboru vian propran savon kun timo kaj tremo;

13 Ĉar Dio estas la elfaranta en vi la volon kaj la energion laŭ sia bonvolo.

14 Ĉion faru sen murmuroj kaj disputoj,

15 Por ke vi estu senkulpaj kaj senmakulaj, filoj de Dio neriproĉindaj, meze de malrekta kaj malhonesta generacio, inter kiuj vi lumas kiel lumiloj en la mondo;

16 Eltenante la vorton de la vivo; por ke estu por mi io, pri kio mi povos min gratuli en la tago de Jesuo Kristo, ke mi ne estas vane kurinta nek laborinta.

17 Kaj plie, eĉ se mi estas elverŝata sur la oferon kaj servon de via fido, mi ĝojas kaj kunĝojas kun vi ĉiuj.

18 Kaj tiel same vi ankaŭ ĝoju kaj kunĝoju kun mi.

19 Sed mi esperas en la Sinjoro Jesuo baldaŭ sendi al vi Timoteon, por ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi certiĝos pri via stato.

20 Ĉar mi havas neniun samsentan, kiu sincere zorgos pri via stato.

21 Ĉar ĉiu sekvas siajn aferojn, ne la aferojn de Jesuo Kristo.

22 Sed vi ja konas lian legitimon, ke, kiel filo servas al sia patro, tiel li servis kun mi por la evangelio.

23 Lin do mi esperas tuj sendi, kiam mi certiĝos, kio al mi okazos.

24 Sed mi fidas al Dio, ke mi mem ankaŭ venos baldaŭ.

25 Tamen ŝajnis al mi necese sendi al vi Epafroditon, mian fraton kaj kunlaboranton kaj kunmilitanton, vian senditon kaj helpanton por mia bezono;

26 Ĉar li sopiris al vi ĉiuj, kaj forte maltrankviliĝis pro tio, ke vi jam sciiĝis pri lia malsano;
27 Ĉar efektive li malsanis, preskaŭ ĝis morto; sed Dio kompatis lin; kaj ne lin sole, sed ankaŭ min, por ke mi ne havu malĝojon super malĝojo.
28 Mi do sendis lin des pli diligente, por ke vi, revidante lin, reĝoju, kaj mi estu sen malĝojo.
29 Akceptu lin do en la Sinjoro kun plena ĝojo, kaj tiajn homojn honoru;
30 Ĉar, pro la laboro por Kristo, li alproksimiĝis al morto, riskante sian vivon por kompletigi tion, kio mankis al via servado al mi.

Ĉapitro III

1 Fine, fratoj, ĝoju en la Sinjoro. Ripete al vi skribi, min ja ne ĝenas, kaj por vi estas sendanĝerige.
2 Gardu vin kontraŭ la hundoj, gardu vin kontraŭ la malbonaguloj, gardu vin kontraŭ la karntranĉuloj.
3 Ĉar ni estas la cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de Dio adoras, kaj nin gratulas pri Kristo Jesuo, kaj ne havas fidon al la karno.
4 Kvankam mi mem povas havi fidon al la karno; se iu alia pretendas fidi la karnon, mi ja pli efektive;
5 Cirkumcidita la okan tagon, el la raso Izraela, el la gento Benjamena, Hebreo el Hebreoj; rilate la leĝon, Fariseo;
6 Rilate fervoron, persekutanto de la eklezio; rilate la justecon, kiu fariĝas per la leĝo, senkulpa;
7 Sed, kio estis al mi gajno, tion mi kalkulis malgajno pro Kristo.
8 Kaj efektive ja mi kalkulas ĉion malgajno pro la supereco de la kono de Kristo Jesuo mia Sinjoro, pro kiu

mi suferis malgajnon de ĉio, kaj taksas ĉion kiel rubon, por ke mi gajnu Kriston,

9 Kaj estu trovata en li, ne havante mian justecon, kiu devenas de la leĝo, sed tiun, kiu estas per la fido al Kristo, la justecon, kiu devenas de Dio sur fidon;

10 Por ke mi lin konu kaj la potencon de lia releviĝo kaj la kunulecon en liaj suferoj, konformiĝinte al lia morto,

11 Se nur iamaniere mi povos atingi la releviĝon el la mortintoj.

12 Ne kvazaŭ mi jam trafis, aŭ jam perfektiĝis; sed mi antaŭen min pelas, se nur mi povos ekteni tion, pro kio mi estas tenata de Kristo Jesuo.

13 Miaj fratoj, mi ne rigardas min kiel jam ektenantan; sed nur jene: Forgesante tion, kio estas malantaŭe, kaj etendante la atenton al tio, kio estas antaŭe,

14 Mi pelas min al la celo, por akiri la premion de la supera voko de Dio en Kristo Jesuo.

15 Ni do, kiom el ni estas perfektaj, tiel pensu; kaj se pri io vi pensas alie, tion ankaŭ Dio malkaŝos al vi;

16 Sed, ĉiuokaze, laŭ tiom, kiom ni jam atingis, ni ĝuste iradu.

17 Fratoj, estu kunimitantoj de mi; kaj observu tiujn, kiuj tiel iradas, kiel vi havas nin kiel ekzemplon;

18 Ĉar multaj iradas, pri kiuj mi ofte diris al vi, kaj nun eĉ plorante diras, ke ili estas malamikoj de la kruco de Kristo;

19 Kies fino estas detruo, kies dio estas la ventro, kies gloro estas en ilia honto, kiuj atentas surteraĵojn.

20 Ĉar nia burĝrajto estas en ĉielo, de kie ankaŭ ni atendas Savonton, la Sinjoron Jesuon Kriston,

21 Kiu denove elformos la korpon de nia humiliĝo,

por ke ĝi konformiĝu al la korpo de lia gloro, laŭ la energio, per kiu li eĉ povas ĉion al si submeti.

Ĉapitro IV

1 Tial, miaj fratoj amataj kaj alsopirataj, mia ĝojo kaj mia krono, tiel staradu en la Sinjoro, miaj amatuloj.

2 Mi admonas Eŭodian, kaj mi admonas Sintiĥeon, ke ili estu unuanimaj en la Sinjoro.

3 Kaj mi petegas vin ankaŭ, sincera kunjugulo, helpu tiujn virinojn, ĉar ili kunlaboris kun mi en la evangelio, kune kun Klemento kaj miaj ceteraj kunlaborantoj, kies nomoj estas en la libro de vivo.

4 Ĝoju en la Sinjoro ĉiam; denove mi diros: Ĝoju.

5 Via mildeco estu konata al ĉiuj. La Sinjoro estas proksime.

6 Pri nenio trozorgu; sed pri ĉio, per preĝo kaj peto kun dankesprimo, viaj deziroj sciiĝu al Dio.

7 Kaj la paco de Dio, kiu superas ĉian intelekton, gardos viajn korojn kaj pensojn en Kristo Jesuo.

8 Fine, fratoj, kio ajn estas vera, kio ajn honesta, kio ajn justa, kio ajn ĉasta, kio ajn ŝatinda, kio ajn bonfama; se estas ia virto, se estas ia laŭdo, tion pripensu.

9 Kion vi lernis kaj ricevis kaj aŭdis kaj vidis en mi, tion faru; kaj la Dio de paco estos kun vi.

10 Sed mi forte ĝojas en la Sinjoro, ke jam nun denove vi kreskigis vian zorgon pri mi, laŭ tio, ke vi ĉiam estis zorgemaj, sed mankis al vi oportuna tempo.

11 Tamen mi ne parolas rilate bezonon; ĉar mi estas instruita, en kia stato ajn mi estas, en tio esti kontenta.

12 Mi scias humiliĝi, kaj mi scias ankaŭ esti en abundeco; ĉie kaj ĉiel mi lernis la sekreton pleniĝi kaj malsati, havi abundon kaj havi mankon.

13 Mi ĉion povas en tiu, kiu min fortikigas.
14 Tamen vi bone agis, partoprenante kun mi en mia suferado.
15 Kaj vi mem, Filipianoj, ankaŭ scias, ke, en la komenco de la evangelio, kiam mi foriris el Makedonujo, neniu eklezio komunikiĝis kun mi rilate donadon kaj ricevadon, krom vi solaj.
16 Ĉar eĉ en Tesaloniko vi sendis unufoje kaj dufoje ion por mia bezono.
17 Ne tial, ke mi deziras la donacon; sed mi deziras la frukton, kiu plimultiĝos por via profito.
18 Sed mi havas ĉion kaj estas en abundeco; mi jam pleniĝis, ricevinte per Epafrodito la senditaĵon el ĉe vi, aromon bonodoran, oferon akceptindan, kiu plaĉas al Dio.
19 Kaj mia Dio satigos ĉian vian bezonon, laŭ sia riĉo en gloro, en Kristo Jesuo.
20 Nun al nia Dio kaj Patro estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
21 Salutu ĉiun sanktulon en Kristo Jesuo. La fratoj, kiuj estas kun mi, vin salutas.
22 Ĉiuj sanktuloj vin salutas, precipe tiuj, kiuj estas el la domanaro de Cezaro.
23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA KOLOSEANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj Timoteo nia frato,
2 Al la sanktuloj kaj fidelaj fratoj en Kristo, kiuj

estas en Kolose: Graco al vi kaj paco de Dio nia Patro.

3 Ni dankas Dion la Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ĉiam preĝante por vi,

4 Aŭdinte pri via fido en Kristo Jesuo kaj pri la amo, kiu estas en vi al ĉiuj sanktuloj,

5 Pro la espero konservita por vi en la ĉieloj, pri kiu vi jam antaŭe aŭdis en la vorto de la vero de la evangelio,

6 Kiu estas veninta ĝis vi, kiel ankaŭ en la tuta mondo ĝi estas fruktoportanta kaj kreskanta, kiel ankaŭ en vi de post tiu tago, en kiu vi aŭdis kaj ekkonis la gracon de Dio laŭ la vero;

7 Kiel vi lernis de Epafras nia amata kunservanto, kiu estas fidela diakono de Kristo pro ni,

8 Kiu ankaŭ sciigis nin pri via amo en la Spirito.

9 Tial ni ankaŭ, de post la tago, en kiu ni tion aŭdis, ne ĉesas preĝi kaj peti por vi, ke vi pleniĝu per la scio de lia volo en ĉia spirita saĝeco kaj prudento;

10 Por ke vi iradu inde je la Sinjoro, al ĉia plaĉado, en ĉia bona farado fruktoportantaj kaj kreskantaj en la kono de Dio;

11 Fortigitaj per ĉia forto laŭ la povo de lia gloro, por ĉia pacienco kaj tolero kun ĝojo;

12 Dankante la Patron, kiu taŭgigis nin por partopreno en la heredaĵo de la sanktuloj en lumo;

13 Kiu liberigis nin el la povo de mallumo kaj transportis nin en la regnon de la Filo de sia amo;

14 En kiu ni havas la elaĉeton, la pardonon de pekoj;

15 Kiu estas bildo de la nevidebla Dio, la unuenaskito de la tuta kreitaro;

16 Ĉar en li ĉio estiĝis, en la ĉieloj kaj sur la tero, videbla kaj nevidebla, ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu estrecoj, ĉu aŭtoritatoj; ĉio estiĝis per li, kaj por li;

17 Kaj li estas antaŭ ĉio, kaj ĉio estas kunstarigita en li.

18 Kaj li estas la kapo de la korpo, la eklezio; kaj li estas la komenco, la unuenaskita el la mortintoj, por ke li fariĝu superulo en ĉio.

19 Ĉar en li la Patro bone volis, ke la tuta pleneco loĝu;

20 Kaj per li kunakordigi ĉion al si mem, pacon farinte per la sango de lia kruco; per li ĉion, ĉu sur la tero, ĉu en la ĉieloj.

21 Kaj vin, antaŭe fremdigitajn, kaj mense malamikojn en malbonaj faroj, nun malgraŭ tio li estas kunakordiginta.

22 En la korpo de lia karno, per morto, por starigi vin sanktaj kaj senmakulaj kaj nekulpigitaj antaŭ li;

23 Se efektive vi restas en la fido, fonditaj kaj fiksitaj kaj ne movitaj for de la espero de la evangelio, kiun vi aŭdis, kiu estas predikita tra la tuta kreitaro sub la ĉielo; kies diakono mi Paŭlo fariĝis.

24 Nun mi ĝojas pri miaj suferoj pro vi, kaj plenigas la mankaĵon de la mizeroj de Kristo en mia karno pro lia korpo, kiu estas la eklezio;

25 Kies diakono mi fariĝis laŭ la aranĝo de Dio, kiu estas donita al mi pro vi, por plenumi la vorton de Dio,

26 La misteron, kiu estas kaŝita for de la mondaĝoj kaj de la generacioj, sed nun klarigita al liaj sanktuloj,

27 Al kiuj Dio volis sciigi, kia estas la riĉeco de la gloro de tiu ĉi mistero inter la nacianoj; kiu estas Kristo en vi, la espero de gloro;

28 Kiun ni anoncas, admonante ĉiun homon kaj instruante ĉiun homon en ĉia saĝeco, por ke ni starigu ĉiun homon perfekta en Kristo Jesuo;

29 Por kiu celo mi ankaŭ laboras, klopodante laŭ lia energio, kiu energias en mi kun povo.

Ĉapitro II

1 Mi volas do, ke vi sciu, kiel grandan klopodon mi havas pro vi, kaj pro tiuj en Laodikea, kaj pro ĉiuj, kiuj ne estas vidintaj mian vizaĝon en la karno.

2 Por ke iliaj koroj estu konsolitaj, dum ili kunkroĉiĝas en amo, kaj al ĉia riĉeco de la plena certiĝo de kompreno, por ke ili sciu la misteron de Dio, Kriston,

3 En kiu estas ĉiuj trezoroj de saĝeco kaj de sciado kaŝitaj.

4 Tion ĉi mi diras, por ke neniu vin trompu per parola allogeco.

5 Ĉar, se mi laŭ karno forestas, tamen laŭ spirito mi estas kun vi, ĝojante kaj vidante vian ordon kaj la firmecon de via fido al Kristo.

6 Kiel do vi ricevis Kriston Jesuon la Sinjoron, tiel vi iradu en li,

7 Enradikigite kaj konstruite en li, kaj firmigite en la fido, kiel vi estas instruitaj, kun abundo da dankesprimo.

8 Atentu, por ke neniu forrabu vin per filozofio kaj vana trompo, laŭ la tradicio de homoj, laŭ la principoj de la mondo, kaj ne laŭ Kristo;

9 Ĉar en li korpe loĝas la tuta pleneco de la Dieco,

10 Kaj vi estas plenigitaj en li, kiu estas kapo de ĉia estreco kaj aŭtoritato;

11 En kiu ankaŭ vi estas cirkumciditaj per cirkumcido ne manfarita, en la demeto de la korpo de la karno, en la cirkumcido de Kristo;

12 Estante enterigitaj kun li en bapto, en kiu ankaŭ vi estas levitaj per la fido je la energio de Dio, kiu levis lin el la mortintoj.

13 Kaj vin, kiuj estas malvivaj per viaj eraroj kaj la necirkumcido de via karno, li vivigis kun li, pardoninte al ni ĉiujn erarojn;

14 Elviŝinte la dekreton kontraŭ ni en ordonoj skribitan, kiu estis al ni malfavora, kaj li forprenis ĝin el la mezo, najlinte ĝin al la kruco ;

15 Kaj foriginte de si la estrecojn kaj la aŭtoritatojn, parade malkaŝis ilin, triumfante super ili en ĝi.

16 Neniu do vin juĝu pri manĝaĵo, aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festo, aŭ nova luno, aŭ sabato ;

17 Kiuj estas ombro de la estontaĵoj, sed la korpo apartenas al Kristo.

18 Neniu forrabu de vi vian premion per memvola humileco kaj kulto de la anĝeloj, entrudante sin en tion, kion li ne estas vidinta, vante blovoŝvelinte per sia karna menso,

19 Kaj ne tenante la Kapon, el kiu la tuta korpo, per la artikoj kaj ligiloj provizita kaj kunigita, kreskas laŭ la kreskigo de Dio.

20 Se vi mortis kun Kristo for de la principoj de la mondo, kial, kiel vivantaj en la mondo, vi submetiĝas al dekretoj :

21 Ne tuŝu, ne gustumu, ne palpu,

22 Pri la aferoj, kiuj pereas per la uzado, laŭ la ordonoj kaj doktrinoj de homoj ?

23 Kiuj aferoj havas ŝajnon de saĝeco en volokulto kaj humileco kaj severeco rilate al la korpo, ne en ia valoro kontraŭ plensatigo de la karno.

Ĉapitro III

1 Se do vi estas levitaj kun Kristo, serĉu la aferojn, kiuj estas supre, kie Kristo estas dekstre de Dio sidanta.

2 Atentu tion, kio estas supre, ne surteraĵojn.

3 Ĉar vi mortis, kaj via vivo kaŝiĝis kun Kristo en Dio.

4 Kiam Kristo, nia vivo, aperos, tiam vi ankaŭ kun li aperos en gloro.

5 Malvivigu do viajn membrojn, kiuj estas sur la tero; malĉastecon, malpurecon, volupton, malbonan deziron kaj avarecon, kiu estas idolkulto;

6 Pro kiuj venas la kolero de Dio sur la filojn de malobeo;

7 En kiuj vi ankaŭ foje iradis, kiam vi vivis en ili.

8 Sed nun formetu ankaŭ la jenajn: koleron, pasian indignon, malicon, kalumnion, hontindan parolon el via buŝo.

9 Ne mensogu unu al alia, ĉar vi jam formetis la malnovan homon kun liaj agoj,

10 Kaj surmetis la novan homon, kiu estas renovigata al sciado laŭ la similaĵo de tiu, kiu kreis lin;

11 Kie ne povas esti Greko kaj Judo, cirkumcido kaj necirkumcido, barbarulo, Skito, sklavo, liberulo, sed Kristo estas ĉio kaj en ĉio.

12 Surmetu do, kiel elektitoj de Dio, sanktaj kaj amataj, koron de kompato, bonkorecon, humilecon, mildecon, toleron;

13 Reciproke paciencante kaj pardonante, se iu havas plendon kontraŭ iu; kiel la Sinjoro pardonis al vi, tiel ankaŭ vi;

14 Kaj super ĉion ĉi tion surmetu amon, kiu estas ligilo de perfekteco.

15 Kaj la paco de Kristo prezidu en viaj koroj, al kiu ankaŭ vi estas vokitaj en unu korpo, kaj estu dankemaj.

16 La vorto de Kristo loĝu en vi riĉe, en ĉia saĝeco; kaj instruu kaj admonu unu la alian per psalmoj kaj himnoj kaj laŭspiritaj kantoj, kantante kun graco en viaj koroj al Dio.

17 Kaj kion ajn vi faras per vorto aŭ faro, faru ĉion

en la nomo de la Sinjoro Jesuo, dankante Dion la Patron per li.

18 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel decas en la Sinjoro.

19 Edzoj, amu viajn edzinojn, kaj ne maldolĉiĝu kontraŭ ili.

20 Infanoj, obeu viajn gepatrojn en ĉio, ĉar tio plaĉas al la Sinjoro.

21 Patroj, ne ekkolerigu viajn infanojn, por ke ili ne senkuraĝiĝu.

22 Sklavoj, obeu en ĉio al la sinjoroj laŭ la karno, ne per okulservo, kiel homplaĉantoj, sed en simpleco de koro, timante la Sinjoron.

23 Kaj, kion ajn vi faras, plenanime laboru, kiel por la Sinjoro, kaj ne por homoj ;

24 Sciante, ke de la Sinjoro vi ricevos la rekompencon de la heredaĵo ; ĉar vi servas la Sinjoron Kriston.

25 Sed ĉiu maljuste faranta ricevos returne laŭ la maljustaĵo, kaj ne estas privilegio de personoj.

Ĉapitro IV

1 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj justaĵon kaj egalaĵon, sciante, ke vi ankaŭ havas Sinjoron en ĉielo.

2 En preĝado persistu, viglante en ĝi kun danko ;

3 Preĝante samtempe ankaŭ pro ni, por ke Dio malfermu al ni pordon por la vorto, por paroli la misteron de Kristo, pro kiu mi estas ankaŭ enkatenita ;

4 Por ke mi klarigu ĝin, kiel mi devus paroli.

5 Iradu en saĝeco rilate al la eksteruloj, elaĉetante la tempon.

6 Via parolo estu ĉiam kun graco, spicita per salo, por ke vi sciu, kiel vi devas respondi al ĉiu.

7 Pri ĉiuj miaj aferoj sciigos vin Tiĥiko la amata frato kaj fidela diakono kaj kunservanto en la Sinjoro,

8 Kiun mi sendis al vi por tio mem, ke vi sciu pri nia farto, kaj ke li konsolu viajn korojn,

9 Kun Onesimo la fidela kaj amata frato, kiu estas el vi. Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi-tieaj aferoj.

10 Salutas vin Aristarĥo mia kunmalliberulo, kaj Marko kuzo de Barnabas (pri kiu vi ricevis ordonojn; se li venos al vi, akceptu lin),

11 Kaj Jesuo nomata Justo, kiuj estas el la cirkumcido: tiuj solaj estas miaj kunlaborantoj por la regno de Dio, kiuj estis al mi konsolilo.

12 Salutas vin Epafras, kiu estas el vi, servisto de Kristo Jesuo, ĉiam klopodeganta pro vi en siaj preĝoj, por ke vi staru perfektaj kaj konvinkitaj en la tuta volo de Dio.

13 Ĉar mi atestas pri li, ke li havas multan fervoron pro vi, kaj pro tiuj, kiuj estas en Laodikea, kaj en Hierapolis.

14 Salutas vin Luko la amata kuracisto, kaj Demas.

15 Salutu la fratojn en Laodikea, kaj Nimfason, kaj la eklezion en ilia domo.

16 Kaj, kiam la epistolo estos legita ĉe vi, faru, ke ĝi estu legata ankaŭ en la eklezio de la Laodikeanoj; kaj ke vi ankaŭ legu la epistolon el Laodikea.

17 Kaj diru al Arĥipo: Zorgu pri la diakoneco, kiun vi ricevis en la Sinjoro, por ke vi plenumu ĝin.

18 La saluto per la propra mano de mi Paŭlo. Memoru miajn katenojn. Graco estu kun vi.

LA UNUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA TESALONIKANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, kaj Silvano, kaj Timoteo, al la eklezio de la Tesalonikanoj en Dio la Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco.

2 Ĉiam ni dankadas al Dio pri vi ĉiuj, memoron pri vi farante en niaj preĝoj;

3 Memorante senĉese vian laboron de fido kaj penadon de amo kaj paciencon de espero al nia Sinjoro Jesuo Kristo, antaŭ nia Dio kaj Patro;

4 Sciante, fratoj, amataj de Dio, vian elekton,

5 Ĉar nia evangelio ne venis al vi nur parole, sed ankaŭ kun potenco kaj kun la Sankta Spirito kaj plena certigo; kiel vi scias, kiaj homoj ni ĉe vi montriĝis pro vi.

6 Kaj vi fariĝis imitantoj de ni kaj de la Sinjoro, ricevinte la vorton en multe da aflikto, kun la ĝojo de la Sankta Spirito;

7 Tiel, ke vi fariĝis modelo por ĉiuj kredantoj en Makedonujo kaj Aĥaja lando.

8 Ĉar de vi la vorto de la Sinjoro estas diseĥita ne sole en Makedonujo kaj Aĥaja lando, sed en ĉiu loko via fido al Dio disvastiĝis, tiel, ke ni nenion bezonas diri.

9 Ĉar ili mem pri ni rakontas, kian alvenon ni havis ĉe vi; kaj kiel vi vin turnis al Dio for de idoloj, por servi vivantan kaj veran Dion,

10 Kaj atendi lian Filon el la ĉielo, kiun li levis el la mortintoj, Jesuon, kiu nin savas de la estonta koleregо.

Ĉapitro II

1 Ĉar, fratoj, vi mem scias, ke nia alveno al vi ne fariĝis senfrukta;
2 Sed, kiel vi scias, post kiam ni spertis suferon kaj insultadon en Filipi, ni kuraĝiĝis en nia Dio prediki al vi la evangelion de Dio meze de grandega konflikto.
3 Ĉar nia instruado devenis nek de eraro, nek de malpureco, nek estas kun ruzo;
4 Sed, kiel Dio nin aprobis, por konfidi al ni la evangelion, tiel ni parolas, por plaĉi ne al homoj, sed al Dio, kiu esploras niajn korojn.
5 Ĉar, kiel vi scias, nek iam ni troviĝis kun vortoj flataj, nek kun avideca preteksto (Dio estas atestanto),
6 Nek serĉante gloron homan, nek ĉe vi nek ĉe iu alia, kvankam ni povis esti al vi ŝarĝaj, kiel apostoloj de Kristo.
7 Sed ni estis mildaj inter vi, kiel vartistino fleganta siajn proprajn infanojn:
8 Sammaniere ni, sentante por vi koran inklinon, volonte tiam dividus kun vi, ne nur la evangelion de Dio, sed ankaŭ niajn proprajn animojn, ĉar tre karaj por ni vi estis.
9 Ĉar vi memoras, fratoj, nian penadon kaj laboregon. Nokte kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi, ni predikadis al vi la evangelion de Dio.
10 Vi estas atestantoj, kaj Dio ankaŭ, kiel sankte kaj juste kaj senkulpe ni kondutis ĉe vi kredantoj;
11 Kiel vi scias, ke por ĉiu el vi ni estis kiel patro ĉe siaj infanoj, admonante vin kaj kuraĝigante kaj petegante,
12 Ke vi iradu inde je Dio, kiu vin vokas en sian regnon kaj gloron.

13 Pro ĉi tio ankaŭ ni dankas al Dio senĉese, ke, ricevinte per parolo nia la vorton de Dio, vi akceptis ne la homan vorton, sed, kiel ĝi vere estas, la Dian vorton, kiu ankaŭ energias en vi, kiuj kredas.

14 Ĉar vi, fratoj, fariĝis imitantoj de la eklezioj de Dio en Kristo Jesuo, kiuj estas en Judeo; ĉar tiajn samajn suferojn vi ankaŭ spertis ĉe viaj samlanduloj, kiajn tiuj ĉe la Judoj,

15 Kiuj mortigis la Sinjoron Jesuon kaj la profetojn, kaj nin elpelis, kaj ne plaĉas al Dio, kaj estas kontraŭuloj al ĉiuj homoj;

16 Ili malhelpis, ke ni prediku al la nacianoj, por ke ili estu savitaj, por kompletigi ĉiam la sumon de siaj pekoj; kaj sur ilin venis la kolero ĝis ekstrema mezuro.

17 Sed, fratoj, ni, senigite je vi dum kelka tempo, persone, ne kore, pli fervore klopodis vidi vian vizaĝon kun multa sopiro;

18 Ĉar ni deziris veni al vi; mi Paŭlo tion deziris unufoje kaj dufoje; sed malhelpis nin Satano.

19 Ĉar kio estas nia espero, aŭ ĝojo, aŭ krono de singratulado? Ĉu ĝi ja ne estas vi, antaŭ nia Sinjoro Jesuo Kristo ĉe lia alesto?

20 Ĉar vi estas nia gloro kaj nia ĝojo.

Ĉapitro III

1 Kiam do ni plu ne povis resti trankvilaj, ni decidis esti lasitaj solaj en Ateno;

2 Kaj ni sendis Timoteon, nian fraton kaj servanton de Dio en la evangelio de Kristo, por firmigi vin kaj konsoli vin pri via fido,

3 Por ke neniu estu ŝancelita pro ĉi tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias, ke ili apartenas al nia sorto.

4 Ĉar, kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris al vi, ke ni nepre suferos ; kaj tio efektive okazis, kiel vi ja scias.

5 Pro ĉi tio mi ankaŭ, kiam mi jam ne povis resti trankvila, sendis, por ke mi certiĝu pri via fido, pro timo, ke eble la tentanto tentis vin, kaj nia laboro fariĝos senutila.

6 Kiam Timoteo, ĵus veninte al ni de vi, donis al ni bonajn sciigojn pri via fido kaj via amo, kaj ke vi ĉiam memoras nin bonkore, dezirante vidi nin, same kiel ni ankaŭ vin,

7 Pro tio ni konsoliĝis, fratoj, pri vi, en ĉia nia malĝojo kaj afliktiĝo, per via fido ;

8 Ĉar nun ni vivas, se vi staradas en la Sinjoro.

9 Ĉar kian dankon ni povas repagi al Dio pri vi, pro la tuta ĝojo, per kiu ni ĝojas pro vi antaŭ Dio ;

10 Nokte kaj tage kun fervorego preĝante, ke ni povu vidi vian vizaĝon kaj bonigu la mankojn de via fido?

11 Do nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro Jesuo direktu nian vojon al vi ;

12 Kaj la Sinjoro pligrandigu kaj abundigu vian amon unu al la alia kaj al ĉiuj, same kiel ni amas vin ;

13 Por ke li faru viajn korojn senkulpaj kaj sanktaj antaŭ nia Dio kaj Patro, ĉe la alesto de nia Sinjoro Jesuo kun ĉiuj siaj sanktuloj.

Ĉapitro IV

1 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin en la Sinjoro Jesuo, ke, kiamaniere vi lernis de ni, kiel vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi ja tiel iradas), tiamaniere vi pli kaj pli abunde agu.

2 Ĉar vi scias, kian admonon ni donis al vi en la Sinjoro Jesuo.

3 Ĉar tio ĉi estas la volo de Dio, via sanktiĝo, ke vi vin detenu de malĉasteco;

4 Ke ĉiu el vi sciu preni al si sian propran aĵon en sankteco kaj honoro,

5 Ne en la pasio de volupto, kiel la nacianoj, kiuj ne konas Dion;

6 Ke neniu peku kaj trompu sian fraton en ĉi tio; ĉar la Sinjoro estas venĝanto en ĉio ĉi, kiel ankaŭ ni antaŭavertis vin kaj atestis.

7 Ĉar Dio nin vokis ne por malpureco, sed por sanktiĝo.

8 Tiu do, kiu malakceptas, malakceptas ne homon, sed Dion, kiu donas al vi sian Sanktan Spiriton.

9 Sed pri amo al la frataro, vi ne bezonas, ke oni skribu al vi, ĉar vi mem estas instruitaj de Dio ami unu la alian;

10 Ĉar vi ja tion faras al ĉiuj fratoj, kiuj estas en tuta Makedonujo. Sed ni admonas vin, fratoj, ke vi amu pli kaj pli abunde,

11 Kaj ke vi ambiciu esti kvietemaj, kaj fari viajn proprajn aferojn, kaj labori per viaj manoj, ĝuste kiel ni al vi ordonis;

12 Por ke vi iradu honeste antaŭ tiuj, kiuj estas ekstere, kaj por ke nenio al vi manku.

13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu pri tiuj, la jam ekdormintaj; por ke vi ne malĝoju, kiel la ceteraj, kiuj havas nenian esperon.

14 Ĉar, se ni kredas, ke Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel ankaŭ tiujn, kiuj dormiĝis en Jesuo, Dio venigos kun li.

15 Tion ĉi ni diras al vi per la vorto de la Sinjoro, ke ni, kiuj estos vivaj, superrestantaj ĝis la alesto de la Sinjoro, neniel havos lokon antaŭ la dormiĝintoj.

16 Ĉar la Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo, kun

signalkrio, kun la voĉo de la ĉefanĝelo kaj la trumpeto de Dio ; kaj la mortintoj en Kristo leviĝos unuaj ;

17 Poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ restantaj, estos kune kun ili suprenkaptitaj en la nubojn, por renkonti la Sinjoron en la aero, kaj tiel ni estos por ĉiam kun la Sinjoro.

18 Tial per tiuj ĉi vortoj konsolu unu la alian.

Ĉapitro V

1 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi neniel bezonas, ke oni skribu al vi.

2 Ĉar vi mem tute bone scias, ke la tago de la Sinjoro venas kvazaŭ ŝtelisto en la nokto.

3 Dum oni diras : Paco kaj sendanĝereco, tiam subita detruo venas sur ilin, kiel naskodoloro al gravedulino, kaj ili neniel sin forsavos.

4 Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo tiel, ke tiu tago vin trafus kiel ŝtelisto ;

5 Ĉar vi ĉiuj estas filoj de lumo kaj filoj de la tago ; ni estas nek el la nokto, nek el mallumo ;

6 Tial ni ne dormu, kiel la aliaj, sed ni viglu kaj estu sobraj.

7 Ĉar, kiuj dormas, dormas en la nokto ; kaj kiuj ebriiĝas, ebriiĝas en la nokto.

8 Sed, ĉar ni estas el la tago, ni estu sobremaj, surmetante la kirason de fido kaj amo, kaj, kiel kaskon, la esperon de savo.

9 Ĉar Dio ne al kolero nin destinis, sed al la ricevo de savado per nia Sinjoro Jesuo Kristo,

10 Kiu mortis por ni, por ke, ĉu ni maldormos aŭ dormos, ni vivu kune kun li.

11 Tial admonu vin reciproke kaj edifu unu la alian, kiel ankaŭ vi jam faradas.

12 Sed ni petas vin, fratoj, koni tiujn, kiuj laboras ĉe vi kaj estras ĉe vi en la Sinjoro kaj vin admonas,
13 Kaj estimi ilin treege kun amo pro ilia laboro. Estu pacemaj unu kun la alia.
14 Kaj ni petas vin, fratoj, admonu la senordulojn, kuraĝigu la nebravulojn, subtenu la malfortulojn, estu paciencaj kontraŭ ĉiuj.
15 Zorgu, ke neniu redonu al iu malbonon por malbono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona, unu por alia kaj por ĉiuj.
16 Ĝojadu ĉiam.
17 Preĝadu senĉese.
18 Pri ĉio dankadu, ĉar tia estas la volo de Dio en Kristo Jesuo pri vi.
19 Ne estingu la Spiriton.
20 Ne malestimu profetadojn.
21 Kontrolu ĉion; tenu firme tion, kio estas bona.
22 Detenu vin de ĉia formo de malbono.
23 Kaj la Dio de paco vin sanktigu tute; kaj via spirito kaj animo kaj korpo estu plene konservitaj sen kulpo, ĉe la alesto de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
24 Fidela estas tiu, kiu vin vokas, kiu ankaŭ faros.
25 Fratoj, preĝu por ni.
26 Salutu ĉiujn fratojn per sankta kiso.
27 Mi solene petegas vin per la Sinjoro, ke oni legu ĉi tiun epistolon antaŭ la tuta frataro.
28 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA TESALONIKANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de la Tesalonikanoj en Dio nia Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo:

2 Graco al vi kaj paco el Dio la Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Senĉese ni devas danki al Dio pro vi, fratoj, kiel estas ja dece, pro tio, ke via fido kreskas treege, kaj abundas via reciproka amo de ĉiu al ĉiu.

4 Tiel, ke ni mem fanfaronas pri vi en la eklezioj de Dio, pro via pacienco kaj fido sub ĉiuj viaj persekutadoj kaj afliktiĝoj, kiujn vi elportadas;

5 Kio estas evidenta signo de la justa juĝo de Dio; por ke vi estu juĝataj indaj je la regno de Dio, por kiu vi ankaŭ suferas;

6 Ĉar estas justaĵo ĉe Dio rekompenci per afliktoj tiujn, kiuj vin afliktas,

7 Kaj vin la afliktatajn per ripozo kun ni, ĉe la malkaŝiĝo de la Sinjoro Jesuo el la ĉielo kun la anĝeloj de sia potenco,

8 En flamanta fajro portante venĝon sur tiujn, kiuj ne konas Dion kaj ne obeas al la evangelio de nia Sinjoro Jesuo;

9 Kiuj suferos punadon, eternan detruadon el antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro kaj el la gloro de lia potenco,

10 Kiam li venos por esti glorata en siaj sanktuloj, kaj esti admirata ĉe ĉiuj, kiuj ekkredis (ĉar nia atestado ĉe vi estis kredata) en tiu tago.

11 Por kiu celo ni ankaŭ konstante preĝas por vi, ke nia Dio vin rigardu indaj je la voko, kaj kun potenco plenumu ĉiun bonvolon de boneco kaj ĉiun laboron de fido ;

12 Por ke la nomo de nia Sinjoro Jesuo estu glorata en vi, kaj vi en li, laŭ la graco de nia Dio kaj la Sinjoro Jesuo Kristo.

Ĉapitro II

1 Nun ni petegas vin, fratoj, koncerne la aleston de nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj nian kunkolektiĝon al li,

2 Ke vi ne fariĝu facile skueblaj mense, nek konsterniĝu, ĉu per spirito, ĉu per parolo, ĉu per letero ŝajne el ni, kvazaŭ la tago de la Sinjoro jam apudestas ;

3 Neniu vin trompu iamaniere ; ĉar nepre antaŭe okazos la apostateco, kaj la homo de peko estos malkaŝita, la filo de pereo,

4 Kiu kontraŭmetas sin kaj levas sin super ĉion, kion oni nomas Dio aŭ adoras ; tiel, ke li sidas en la templo de Dio, elmontrante sin kvazaŭ li estas Dio.

5 Ĉu vi ne memoras, ke mi, ankoraŭ estante kun vi, diris tion ĉi al vi ?

6 Kaj nun vi scias, kio malhelpas, por ke li estu elmontrata siatempe.

7 Ĉar la mistero de maljusteco jam energias ; sed restas ankoraŭ la malhelpanto ĝis li estos formovita.

8 Kaj tiam estos malkaŝita la maljustulo, kiun la Sinjoro Jesuo detruos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la apero de sia alesto ;

9 Ĉar ties alesto estas laŭ la energio de Satano kun ĉia povo kaj kun signoj kaj mensogaj mirindaĵoj,

10 Kaj kun ĉia trompo de maljusteco por la pereantoj, pro tio, ke ili ne ricevis la amon al la vero por esti savitaj.

11 Kaj pro tio ĉi Dio sendas al ili energion de eraro, tiel, ke ili kredos mensogon ;

12 Por ke ĉiuj estu juĝataj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis plezuron en maljusteco.

13 Sed ni ĉiam devas danki al Dio pro vi, fratoj, amataj de la Sinjoro, pro tio, ke Dio vin elektis de la komenco al savo en la sanktigo de la Spirito kaj kredo al la vero;

14 Al kiu li vin vokis per nia evangelio, por la akiro de la gloro de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

15 Tial, fratoj, staru firme, kaj tenu la tradiciojn, kiujn vi lernis, ĉu per parolo, aŭ per ia letero nia.

16 Nu, nia Sinjoro Jesuo Kristo mem kaj Dio nia Patro, kiu nin amis kaj al ni donis eternan konsolon kaj bonan esperon per graco,

17 Konsolu viajn korojn kaj fortigu ilin por ĉia bona faro kaj vorto.

Ĉapitro III

1 Fine, fratoj, preĝu por ni, ke la vorto de la Sinjoro disvastiĝu kaj estu glorata, kiel ankaŭ ĉe vi;

2 Kaj ke ni estu savitaj for de senprudentaj kaj malbonaj homoj; ĉar ne ĉe ĉiuj estas la fido.

3 Sed la Sinjoro estas fidela, kiu vin fortikigos kaj vin defendos kontraŭ la malbonulo.

4 Sed ni fidas la Sinjoron rilate vin, ke vi faras kaj faros tion, kion ni ordonas.

5 Kaj la Sinjoro direktu viajn korojn en la amon al Dio kaj la paciencon de Kristo.

6 Nu, ni ordonas al vi, fratoj, en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi vin apartigu for de ĉiu frato, kiu iradas senorde kaj ne laŭ la tradicio, kiun oni ricevis de ni.

7 Ĉar vi mem scias, kiel vi devas nin imiti; ĉar ni ne kondutis senorde inter vi;

8 Nek manĝis panon donace de iu, sed per laboro kaj

penado, nokte kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi ;

9 Ne kvazaŭ ni ne havas tian rajton, sed por estigi nin ekzemplo antaŭ vi, ke vi nin imitu.

10 Ĉar ankaŭ kiam ni estis ĉe vi, tion ĉi ni ordonis al vi : Se iu ne volas labori, tiu ankaŭ ne manĝu.

11 Ĉar ni aŭdas, ke kelkaj inter vi iradas senorde, kiuj neniel laboras, sed en ĉies aferojn sin enŝovas.

12 Nu, tiajn ni ordonas kaj admonas pro la Sinjoro Jesuo Kristo, ke kviete ili laboru kaj manĝu sian propran panon.

13 Sed vi, fratoj, ne laciĝu en bonfarado.

14 Sed, se iu ne obeos al la parolo de tiu ĉi nia epistolo, rimarku tiun, kaj ne estu por li kamaradoj, por ke li hontiĝu.

15 Tamen ne rigardu lin kiel malamikon, sed admonu lin kiel fraton.

16 Nu, la Sinjoro de paco mem donu al vi pacon ĉiatempe kaj ĉiamaniere. La Sinjoro estu kun vi ĉiuj.

17 La saluto de mi Paŭlo per mia propra mano, kiu estas la signo en ĉiu epistolo ; tiel mi skribas.

18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi ĉiuj.

LA UNUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL TIMOTEO

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, laŭ la ordono de Dio nia Savanto, kaj Kristo Jesuo nia espero,

2 Al Timoteo, mia vera filo en fido : Graco, kompato kaj paco de Dio la Patro kaj Kristo Jesuo nia Sinjoro.

3 Kiel mi instigis vin resti en Efeso, kiam mi estis

ekveturonta en Makedonujon, por ke vi admonu kelkajn tieulojn, ke ili ne instruu alian doktrinon,

4 Nek atentu fabelojn kaj senfinajn genealogiojn, kiuj liveras diskutojn, pli ol tiun administradon de Dio, kiu estas laŭ la fido ; tiel faru.

5 Sed la celo de la admono estas amo el pura koro kaj bona konscienco kaj nehipokrita fido ;

6 Kion maltrafinte, kelkaj homoj sin deturnis al vana babilado,

7 Dezirante esti instruistoj de la leĝo, kvankam ili komprenas nek tion, kion ili diras, nek tion, pri kio ili faras aserton.

8 Sed ni scias, ke la leĝo estas bona, se oni ĝin laŭleĝe uzas,

9 Sciante tion ĉi, ke la leĝo ne ekzistas por justulo, sed por homoj senleĝaj kaj malobeemaj, malpiaj kaj pekemaj, malsanktaj kaj profanaj, por patro-mortigantoj kaj patrino-mortigantoj, hommortigantoj,

10 Malĉastuloj kaj viruzaĉantoj, homŝtelistoj, mensoguloj, falseĵurantoj, kaj se estas io alia kontraŭa al la sana doktrino ;

11 Laŭ la konfidita al mi evangelio de la gloro de la benata Dio.

12 Mi dankas Kriston Jesuon nian Sinjoron, kiu min kapabligas, tial, ke li juĝis min fidela, destinante min al sia servado ;

13 Kvankam mi antaŭe estis blasfemanto kaj persekutanto kaj malhelpanto ; tamen mi ricevis kompaton, ĉar mi tion faris nesciante kaj nekredante ;

14 Kaj la graco de nia Sinjoro abunde sufiĉegis kun fido kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo.

15 Fidinda estas la diro kaj inda je plena akcepto, ke Kristo Jesuo envenis en la mondon por savi pekantojn, el kiuj mi estas la ĉefa ;

16 Tamen pro tiu kaŭzo mi ricevis kompaton, por ke en mi, kiel la ĉefa, Jesuo Kristo elmontru sian tutan paciencegon, kiel ekzemplo por tiuj, kiuj de nun poste kredos je li por la eterna vivo.

17 Nun al la Reĝo eterna, senmorta, nevidebla, la sola Dio, estu honoro kaj gloro, por ĉiam kaj eterne. Amen.

18 Tiun ĉi zorgadon mi komisias al vi, Timoteo mia filo, laŭ la profetaĵoj, kiuj antaŭiris sur vin, ke per ili vi militadu la bonan militon;

19 Tenante la fidon kaj bonan konsciencon, kiun forpuŝinte de si, kelkaj homoj ŝippereis rilate la fidon;

20 El kiuj estas Himeneo kaj Aleksandro, kiujn mi transdonis al Satano, por ke ili lernu ne blasfemi.

Ĉapitro II

1 Mi konsilas do, antaŭ ĉio, fari petegojn, preĝojn, propetadojn, dankojn por ĉiuj;

2 Por reĝoj kaj altranguloj, por ke ni vivadu trankvile kaj kviete en plena pieco kaj seriozeco.

3 Tio ĉi estas bona kaj akceptebla antaŭ Dio nia Savanto,

4 Kiu volas, ke ĉiuj homoj estu savitaj kaj venu al la scio de la vero.

5 Ĉar estas unu Dio, kaj unu interulo inter Dio kaj homoj, homo, Kristo Jesuo,

6 Kiu sin donis kiel elaĉetaĵon por ĉiuj, ateston elmontrotan en konvenaj tempoj;

7 Por kio mi estas nomita predikanto kaj apostolo (mi diras la veron, mi ne mensogas), instruisto por la nacianoj en fido kaj vero.

8 Mi deziras do, ke la viroj preĝu en ĉiu loko, levante sanktajn manojn, sen kolero kaj disputado.

9 Sammaniere, ke la virinoj sin vestu per decaj vestoj, kun modesteco kaj sobreco ; ne kun harplektaĵoj aŭ oro, aŭ perloj, aŭ multekostaj vestoj ;
10 Sed (kio konvenas al virinoj konfesantaj la piecon) per bonfaroj.
11 Lernu virino en kvieteco kun ĉia sinsubmetado.
12 Sed mi ne permesas al virino instruadi, nek regi super viro, sed esti en kvieteco.
13 Ĉar Adamo estis unue kreita, poste Evo ;
14 Kaj Adamo ne estis trompita ; sed la virino, trompite, falis en pekon ;
15 Sed ŝi estos savata per la naskado, se ili daŭras en fido kaj amo kaj sanktiĝo kun sobreco.

Ĉapitro III

1 Fidinda estas la diro : Se iu celas episkopecon, tiu deziras bonan laboradon.
2 Episkopo do devas esti neriproĉebla, edzo de unu edzino, sobra, moderema, ordema, gastama, instruema,
3 Ne vindrinkema, ne batema ; sed mildanima, ne disputema, ne monamanto ;
4 Reganta bone sian propran domanaron, tenante siajn gefilojn sub regado kun ĉia seriozeco ;
5 (Sed, se iu ne scias regi sian propran domon, kiel li zorgos pri la eklezio de Dio ?)
6 Ne novico, por ke li ne ŝvelu per fiereco kaj falu en la kondamnon de la diablo.
7 Plue, li devas havi bonan ateston de la eksteruloj, por ke li ne falu en riproĉon kaj kaptilon de la diablo.
8 Sammaniere, diakonoj devas esti seriozaj, ne duflanke parolantaj, ne tro ŝatantaj vinon, ne avidantaj malhonoran gajnon ;
9 Tenantaj la misteron de la fido en pura konscienco.

10 Kaj tiuj ankaŭ estu unue provitaj; poste ili servu kiel diakonoj, se ili estos senkulpaj.

11 Virinoj ankaŭ devas esti seriozaj, ne kalumniantoj, sobraj, fidelaj pri ĉio.

12 La diakonoj estu edzoj de po unu edzino, regantaj bone siajn gefilojn kaj siajn proprajn domojn.

13 Ĉar tiuj, kiuj bone servadis kiel diakonoj, akiras al si bonan gradon kaj grandan kuraĝon en la fido, kiu estas en Kristo Jesuo.

14 Tion ĉi mi skribas al vi, esperante alveni al vi baldaŭ,

15 Sed, se mi prokrastos, por ke vi komprenu, kiel oni devas konduti en la domo de Dio, kiu estas la eklezio de la vivanta Dio, la kolono kaj bazo de la vero.

16 Kaj, laŭ konsento, granda estas la mistero de pieco: Tiu, kiu elmontriĝis en la karno, praviĝis en la spirito, estis vidita de anĝeloj, pripredikita ĉe la nacioj, prikredita en la mondo, prenita supren en gloro.

Ĉapitro IV

1 Sed la Spirito klare diras, ke en la postevenontaj tempoj kelkaj defalos de la fido, atentante delogantajn spiritojn kaj doktrinojn de demonoj,

2 Per la hipokriteco de trompantoj, kiuj havas la konsciencon kaŭterizitan kvazaŭ per brule varmega fero,

3 Admonante ne edziĝi, kaj deteni sin de manĝaĵoj, kiujn Dio kreis por esti dankeme ricevitaj de tiuj, kiuj kredas kaj scias la veron.

4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio estas bona, kaj nenio devas esti forigita, se oni ĝin ricevas kun dankesprimo,

5 Ĉar ĝi estas sanktigita per la parolo de Dio kaj la preĝo.

6 Se vi memorigos la fratojn pri tiuj ĉi aferoj, vi estos

bona servanto de Jesuo Kristo, nutrita per la vortoj de la fido kaj de la bona doktrino, kiun vi jam sekvis ;

7 Sed preterlasu profanajn kaj avinajn fabelojn. Kaj ekzercu vin je pieco ;

8 Ĉar korpa ekzercado malmulte utilas ; sed pieco utilas al ĉio, havante promeson pri la nuna vivo kaj pri la estonta.

9 Fidinda estas la diro kaj inda je ĉia akceptado.

10 Ĉar por tio ni laboras kaj klopodas, ĉar ni apogas nian esperon sur la vivantan Dion, kiu estas la Savanto de ĉiuj homoj, precipe de la kredantoj.

11 Tion ordonu kaj instruu.

12 Neniu malestimu vian junecon, sed vi estu ekzemplo al la kredantoj, per parolo, per konduto, per amo, per fido, per ĉasteco.

13 Ĝis mi venos, atentu legadon, konsilon, instruadon.

14 Ne estu senzorga pri la donaco, kiu estas en vi, donita al vi per profetado, kun la surmetado de la manoj de la pliaĝularo.

15 Estu diligenta pri tiuj ĉi aferoj ; dediĉu vin al ili, por ke via progreso evidentiĝu al ĉiuj.

16 Zorgu pri vi mem kaj pri via instruo. Persistu en tio ; ĉar, tion farante, vi savos vin mem kaj tiujn, kiuj vin aŭskultas.

Ĉapitro V

1 Ne riproĉu maljunulon, sed konsilu lin, kiel patron ; la pli junajn virojn, kiel fratojn ;

2 La maljunulinojn, kiel patrinojn ; la pli junajn virinojn, kiel fratinojn, kun tuta ĉasteco.

3 Honoru tiujn vidvinojn, kiuj estas efektive vidvinoj.

4 Sed, se iu vidvino havas filojn aŭ nepojn, tiuj ĉi lernu unue montri piecon ĉe sia propra familio kaj rekompenci siajn gepatrojn ; ĉar tio estas akceptinda antaŭ Dio.

5 Nu, la efektiva vidvino kaj izolitino apogas sian esperon sur Dion, kaj daŭradas en petegoj kaj preĝoj nokte kaj tage.

6 Sed la voluptamanta, ankoraŭ vivante, malvivas.

7 Tion ĉi ankaŭ ordonu, por ke ili estu sen riproĉo.

8 Sed, se iu ne zorgas pri siaj propruloj, kaj precipe pri siaj familianoj, tiu malkonfesis la fidon, kaj estas pli malbona ol nekredanto.

9 Neniu vidvino estu enskribata, kiu havas malpli ol sesdek jarojn, estinta edzino de unu viro,

10 Bone atestata pri bonfarado: se ŝi edukis infanojn, gastis fremdulojn, lavis la piedojn de la sanktuloj, helpis la suferantojn, sekvis ĉian bonfaradon.

11 Sed la pli junajn vidvinojn malakceptu; ĉar, post kiam ili ekfariĝos luksemaj kontraŭ Kristo, ili deziras edziniĝi,

12 Meritante kondamnon, ĉar ili vantigis sian unuan fidon.

13 Kaj plie, ili lernas esti senutilaj, rondirante de domo al domo; kaj ne sole senutilaj, sed ankaŭ babilemaj kaj sintrudemaj, parolante nekonvenaĵojn.

14 Mi volas do, ke la pli junaj edziniĝu, nasku infanojn, mastrumadu, ne donu al la malamiko pretekston por kalumnio;

15 Ĉar kelkaj jam turniĝis flanken post Satano.

16 Se iu kredantino havas vidvinojn, ŝi helpu ilin, kaj la eklezio ne estu ŝarĝata; por ke ĝi helpu la efektivajn vidvinojn.

17 La pliaĝuloj, kiuj regas bone, estu kalkulataj kiel indaj je duobla honoro, precipe tiuj, kiuj laboras super la vorto kaj instruado.

18 Ĉar la Skribo diras: Ne buŝumu la bovon, kiam ĝi piede draŝas la grenon. Kaj: La laboristo estas inda je sia salajro.

19 Kontraŭ pliaĝulo ne akceptu denuncon escepte ĉe du aŭ tri atestantoj.

20 La pekintojn riproĉu en la vido de ĉiuj, por ke la aliaj ankaŭ timu.

21 Mi admonas vin en la vido de Dio kaj Kristo Jesuo kaj la elektitaj anĝeloj, ke vi zorgu pri tiuj ĉi aferoj sen antaŭjuĝo, farante nenion pro partieco.

22 Sur neniun surmetu la manojn tro rapideme, nek estu partoprenanto en la pekoj de aliaj; konservu vin ĉasta.

23 Ne estu plu akvotrinkanto, sed uzu iom da vino pro la stomako kaj viaj oftaj malfortoj.

24 La pekoj de unuj estas evidentaj, antaŭirantaj al la juĝo; kaj aliajn homojn ili sekvas.

25 Simile ankaŭ, estas bonaj faroj, kiuj estas evidentaj, kaj la alispecaj ne povas esti kaŝitaj.

Ĉapitro VI

1 Kiuj estas subjugaj sklavoj, tiuj trovu siajn estrojn indaj je ĉia honoro, por ke la nomo de Dio kaj la doktrino ne estu blasfemataj.

2 Kaj tiuj, kiuj havas kredantajn estrojn, ne malestimu ilin tial, ke ili estas fratoj, sed servu al ili tiom pli, ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la Didonaco, estas fidelaj kaj amataj. Tion ĉi instruu kaj konsilu.

3 Se iu instruas malsame kaj ne konsentas al sanaj vortoj, la vortoj de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kaj al la laŭpieca doktrino,

4 Tiu estas fanfaronema, nenion sciante, sed malsana je demandoj kaj privortaj diskutoj, de kiuj naskiĝas envio, malpaco, mallaŭdoj, malbonaj suspektoj,

5 Disputadoj de homoj mense malrektigitaj kaj senigitaj je la vero, supozantaj, ke la pieco estas gajnilo.

6 Sed la pieco kun kontenteco estas granda gajnilo ;
7 Ĉar ni nenion enportis en la mondon, nek povas ion forporti ;
8 Sed, havante manĝaĵojn kaj vestojn, ni estos je tio kontentaj.
9 Tamen tiuj, kiuj volas riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon kaj multajn malsaĝajn kaj malutilajn dezirojn tiajn, kiaj dronigas la homojn en detruon kaj pereon.
10 Ĉar la amo al la mono estas radiko de ĉiaspeca malbono ; kiun penante atingi, kelkaj forvagis de la fido kaj sin travundis per multaj malĝojoj.
11 Sed vi, ho homo de Dio, forsavu vin de tiaj aferoj, kaj sekvu justecon, piecon, fidon, amon, paciencon, mildecon.
12 Batalu la bonan batalon de la fido, kaj ektenu la eternan vivon, al kiu vi estas vokita kaj konfesis la bonan konfeson antaŭ multaj atestantoj.
13 Mi vin admonas antaŭ Dio, kiu ĉion vivigadas, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu antaŭ Pontio Pilato atestis la bonan konfeson ;
14 Ke vi plenumu la ordonon sen makulo, sen riproĉo, ĝis la apero de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
15 Kiun aperon en siaj propraj tempoj montros tiu, kiu estas la benata kaj sola Potenculo, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj.
16 Kiu sola havas senmortecon, loĝante en lumo neatingebla, kiun neniu estas vidinta nek povas vidi, al kiu estu honoro kaj povo eterna. Amen.
17 Admonu tiujn, kiuj estas riĉaj en tiu ĉi nuna mondo, ke ili ne estu arogantaj, nek apogu sian esperon sur la malcertecon de la riĉo, sed sur Dion, kiu donas al ni riĉe ĉion por ĝuado ;
18 Ke ili bone agadu, ke ili estu riĉaj je bonaj faroj, ke ili estu pretaj disdoni, simpatiemaj ;

19 Provizante por si bonan fundamenton kontraŭ la venonta tempo, por ke ili ektenu la laŭveran vivon.

20 Ho, Timoteo, gardu tion, kio estas komisiita al vi, deturnante vin for de la babiladoj kaj kontraŭparoloj de la falsenomata scio ;

21 Kiun profesante, kelkaj maltrafis rilate la fidon. Graco estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL TIMOTEO

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, per la volo de Dio, laŭ la promeso de vivo, kiu estas en Kristo Jesuo,

2 Al Timoteo, mia amata filo : Graco, kompato kaj paco el Dio la Patro kaj Kristo Jesuo nia Sinjoro.

3 Mi dankas Dion, kiun mi adoras depost miaj praavoj kun pura konscienco, ke konstantan memoron mi havas pri vi en miaj preĝoj, nokte kaj tage

4 Deziregante vidi vin, memorante viajn larmojn, por ke mi pleniĝu je ĝojo ;

5 Ricevinte rememoron pri la sincera fido, kiu estas en vi, kiu loĝis unue en via avino Lois kaj en via patrino Eŭnike kaj, mi konvinkiĝis, en vi ankaŭ.

6 Pro kio mi memorigas vin, ke vi reekbruligu la donacon de Dio, kiu estas en vi per la surmetado de miaj manoj.

7 Ĉar Dio ne donis al ni spiriton de malkuraĝeco, sed de potenco kaj amo kaj sinregado.

8 Ne hontu do pri la atesto de nia Sinjoro, nek pri mi lia malliberulo ; sed kunelportu suferojn kun la evangelio laŭ la potenco de Dio,

9 Kiu savis nin kaj vokis per sankta voko, ne laŭ niaj faroj, sed laŭ sia propra antaŭintenco kaj laŭ la graco donita al ni en Kristo Jesuo antaŭ tempoj eternaj,

10 Sed nun malkaŝita per la apero de nia Savanto, Jesuo Kristo, kiu neniigis la morton kaj enlumigis la vivon kaj la senmortecon per la evangelio,

11 Al kiu mi estas nomita predikisto kaj apostolo kaj instruisto.

12 Pro kio mi ankaŭ suferas tiel; tamen mi ne hontas; ĉar mi konas tiun, kiun mi kredis, kaj mi konvinkiĝis, ke li havas la eblon gardi mian konfidaĵon ĝis tiu tago.

13 Konservu la modelon de sanaj vortoj, kiujn vi aŭdis de mi, en fido kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo.

14 La bonan konfidaĵon gardu per la Sankta Spirito, kiu loĝas en ni.

15 Vi scias, ke turniĝis for de mi ĉiuj en Azio, el kiuj estas Figelo kaj Hermogenes.

16 La Sinjoro donu kompaton al la domo de Onesiforo; ĉar li ofte refreŝigis min, kaj li ne hontis pri mia kateno;

17 Sed, kiam li estis en Romo, li elserĉis min tre diligente kaj trovis min.

18 La Sinjoro donu al li, ke li trovu kompaton ĉe la Sinjoro en tiu tago; kaj, kiom da servoj li faris en Efeso, vi scias tre bone.

Ĉapitro II

1 Vi do, mia filo, fortikiĝu en la graco, kiu estas en Kristo Jesuo.

2 Kaj, kion vi de mi aŭdis inter multaj atestantoj, tion liveru al fidelaj homoj, kompetentaj instrui ankaŭ aliajn.

3 Vi do elportu suferojn, kiel bona militisto de Jesuo Kristo.

4 Neniu militanto sin implikas en la aferojn de tiu ĉi vivo ; por ke li plaĉu al sia varbinto.

5 Kaj, se iu konkuras kiel atleto, li ne estas kronata, se li ne laŭregule konkuris.

6 La laboranta terkulturisto devas unue partopreni en la fruktoj.

7 Konsideru, kion mi diras ; ĉar la Sinjoro donos al vi komprenon pri ĉio.

8 Memoru Jesuon Kriston, levitan el la mortintoj, el la idaro de David, laŭ mia evangelio ;

9 En ĝi mi elportas suferadon ĝis ligiloj, kiel krimulo, sed la vorto de Dio ne estas ligita.

10 Tial mi suferas ĉion pro la elektitoj, por ke ili ankaŭ atingu la en Kristo Jesuo savon kun gloro eterna.

11 Fidinda estas la diro : Ĉar, se ni mortis kun li, ni ankaŭ vivos kun li ;

12 Se ni suferas, ni ankaŭ reĝos kun li ; se ni malkonfesos lin, li ankaŭ malkonfesos nin ;

13 Se ni malfidas, li restas fidela ; ĉar li ne povas malkonfesi sin mem.

14 Memorigu ilin pri tiuj ĉi aferoj, admonante ilin antaŭ la Sinjoro, ke ili ne vortobatalu, kio estas neniel utila, kun risko de ŝancelo por la aŭdantoj.

15 Klopodu prezenti vin ĉe Dio aprobita, laboranto senriproĉa, ĝuste pritraktante la vorton de la vero.

16 Sed evitu profanajn babiladojn ; ĉar ili antaŭeniros al pli multe da malpieco,

17 Kaj ilia parolo dismordos kiel gangreno ; el kiuj estas Himeneo kaj Fileto ;

18 Kiuj pri la vero eraris, dirante, ke la releviĝo estas jam pasinta, kaj renversas la fidon de kelkaj.

19 Tamen la firma fundamento de Dio staras, havante

tiun ĉi sigelon: La Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj, kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu nomas la nomon de la Sinjoro.

20 Nu, en granda domo estas ujoj ne nur oraj kaj arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj teraj, kaj unuj por honoro kaj aliaj por malhonoro.

21 Se do iu estos puriginta sin de tiuj ĉi, li estos ujo por honoro, sanktigita, taŭga por la mastro, pretigita por ĉiu bona laboro.

22 Sed forkuru junulajn voluptojn, kaj sekvu justecon, fidon, amon, pacon, kune kun tiuj, kiuj vokas la Sinjoron el pura koro.

23 Sed malsaĝajn kaj neklerajn demandojn evitu, sciante, ke ili naskas malpacojn.

24 Kaj la servisto de la Sinjoro devas ne malpaci, sed esti afabla al ĉiuj, instruema, tolerema,

25 En humileco instruante tiujn, kiuj kontraŭstaras; se eble Dio donos al ili penton, por ke ili venu al scio de la vero;

26 Kaj por ke ili sobraj eliĝu el la kaptilo de la diablo, kaptite de li, por fari lian volon.

Ĉapitro III

1 Sed sciu tion ĉi, ke en la lastaj tagoj venos danĝerplenaj tempoj.

2 Ĉar homoj estos memamantaj, monamantaj, fanfaronemaj, arogantaj, insultemaj, neobeemaj al gepatroj, nedankaj, nesanktaj,

3 Neparencamaj, nepacigeblaj, kalumniemaj, nesinregantaj, malmildaj, ne bonamantaj,

4 Perfidemaj, pasiemaj, ventoplenaj, plezuron amantaj pli ol Dion;

5 Havante ŝajnon de pieco, sed neinte ĝian potencon ; de tiuj ĉi ankaŭ vin turnu for.

6 Ĉar el tiuj ĉi estas tiuj, kiuj rampas en domojn, kaj forkaptas malsaĝajn virinojn, ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per ĉiuspecaj voluptoj,

7 Ĉiam lernantajn, kaj neniam kapablajn veni al la scio de la vero.

8 Kaj same, kiel Jannes kaj Jambres kontraŭstaris al Moseo, tiel tiuj ĉi ankaŭ kontraŭstaras al la vero ; homoj kun malnobligita spirito, por la fido senvaloraj.

9 Sed tiuj ĉi ne pluen antaŭeniros ; ĉar ilia malsaĝeco evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ fariĝis ĉe tiuj.

10 Sed vi sekvis mian instruon, konduton, celon, fidon, toleremon, amon, paciencon,

11 Persekutojn, suferojn, kiaj okazis al mi en Antiohia, en Ikonio, en Listro ; kiajn persekutojn mi suferis ; kaj el ĉiuj la Sinjoro savis min.

12 Jes, kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en Kristo Jesuo, estos persekutataj.

13 Sed malbonaj homoj kaj ruzuloj antaŭeniros ĉiam al pli granda malbono, trompantaj kaj trompataj.

14 Sed restu vi en tio, kion vi lernis, kaj pri kio vi certiĝis, sciante, de kiu vi lernis ĝin,

15 Kaj ke jam de frua infaneco vi konas la sanktajn skribojn, kiuj povas fari vin saĝa por savo per la fido, kiu estas en Kristo Jesuo.

16 Ĉiu skribaĵo inspirita de Dio estas ankaŭ utila por instruo, por admono, por korekto, por disciplino en justeco ;

17 Por ke la homo de Dio estu perfekta, plene provizita por ĉia bona farado.

Ĉapitro IV

1 Mi ordonas al vi antaŭ Dio kaj Kristo Jesuo, kiu juĝos la vivantojn kaj la mortintojn, kaj pro lia apero kaj lia regno;

2 Prediku la vorton; insistu ĝustatempe, malĝustatempe; konvinku, admonu, konsilu, en ĉia pacienco kaj instruado.

3 Ĉar la tempo alvenos, kiam oni ne toleros la sanan instruon; sed laŭ siaj propraj voluptoj amasigos al si mem instruantojn, havante jukantajn orelojn;

4 Kaj ili deturnos de la vero sian aŭdadon kaj turnos sin flanken al fabeloj.

5 Sed vi estu sobra en ĉio, elportu suferojn, faru la laboron de evangeliisto, plenumu vian servadon.

6 Ĉar mi jam estas elverŝata kvazaŭ trinkofero, kaj la horo de mia foriro alvenis.

7 Mi militis la bonan militon, mi finis la kuradon, mi gardis la fidon;

8 De nun estas rezervita por mi la krono de justeco, kiun la Sinjoro, la justa juĝisto, donos al mi en tiu tago; kaj ne nur al mi, sed ankaŭ al ĉiuj, kiuj amis lian aperon.

9 Klopodu veni baldaŭ al mi;

10 Ĉar Demas forlasis min, amante la nunan mondon, kaj iris al Tesaloniko; Kreskens al Galatujo, Tito al Dalmatujo.

11 Sola Luko estas kun mi. Prenu Markon kaj alkonduku lin kun vi, ĉar li utilas al mi por la servado.

12 Sed Tiĥikon mi sendis al Efeso.

13 La mantelon, kiun mi forlasis en Troas ĉe Karpo, alportu, kiam vi venos, kaj la librojn, precipe la pergamenojn.

14 Aleksandro la kupristo faris al mi multe da malbonoj; la Sinjoro redonos al li laŭ liaj faroj;

15 Pri kiu vi ankaŭ vin gardu, ĉar li multege kontraŭstaris al niaj vortoj.

16 Ĉe mia unua pledo, neniu apudestis kun mi sed ĉiuj forlasis min; tio ne estu kalkulata kontraŭ ili.

17 Sed la Sinjoro apudstaris al mi, kaj fortigis min, por ke per mi la anonco estu plene publikigita, kaj ke ĉiuj nacianoj aŭdu; kaj mi estis savita el la buŝo de la leono.

18 La Sinjoro savos min de ĉia malbona faro, kaj savkondukos min en sian ĉielan regnon; al kiu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

19 Salutu Priskan kaj Akvilan kaj la domon de Onesiforo.

20 Erasto restis en Korinto; sed Trofimon mi lasis en Mileto malsanan.

21 Klopodu veni antaŭ la vintro. Salutas vin Eŭbulo kaj Pudens kaj Lino kaj Klaŭdia kaj ĉiuj fratoj.

22 La Sinjoro estu kun via spirito. Graco estu kun vi.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL TITO

Ĉapitro I

1 Paŭlo, servisto de Dio kaj apostolo de Jesuo Kristo, laŭ la fido de la elektitoj de Dio, kaj laŭ la scio de la vero, kiu estas laŭ la pieco,

2 Kun espero de la eterna vivo, kiun la senmensoga Dio promesis antaŭ la tempoj eternaj.

3 Sed siatempe li elmontris sian vorton en la anonco,

kiu estas al mi konfidita konforme je la ordono de Dio nia Savanto ;

4 Al Tito, mia vera filo laŭ komuna fido : Graco kaj paco de Dio la Patro kaj Kristo Jesuo nia Savanto ;

5 Pro tio mi lasis vin en Kreto, ke vi aranĝu la aferojn mankhavajn kaj starigu pliaĝulojn en ĉiu urbo, kiel mi ordonis al vi ;

6 Se iu troviĝas sen riproĉo, edzo de unu edzino, kies infanoj estas kredantaj, kiuj nek estas kulpigitaj pri diboĉo, nek ribelemaj.

7 Ĉar episkopo devas esti sen riproĉo, kiel administranto de Dio ; ne obstina, ne kolerema, ne drinkema, ne malpacema, ne avida je malhonesta gajno ;

8 Sed gastama, bonamanta, sobra, justa, sankta, sinreganta,

9 Tenanta la fidelan vorton, kiu estas laŭ la instruado, por ke li povu admoni pri la sana doktrino kaj ankaŭ refuti la kontraŭdirantojn.

10 Ĉar estas multe da homoj ribelemaj, vantaj parolantoj kaj trompistoj, precipe tiuj el la cirkumcido,

11 Kies buŝoj devas esti fermitaj ; homoj, kiuj renversas tutajn domojn, instruantaj nekonvenaĵojn por honta gajno.

12 Unu el ili, profeto samnacia, diris : La Kretanoj ĉiam estas mensogantoj, malbonaj bestoj, mallaboremaj manĝeguloj.

13 Tiu ĉi atesto estas vera. Tial akre riproĉu ilin, por ke ili estu sanaj en la fido,

14 Ne atentante judajn fabelojn kaj ordonojn de tiuj homoj, kiuj deturnas sin de la vero.

15 Ĉe la puraj, ĉio estas pura ; sed ĉe la malpuraj kaj nekredantaj, nenio estas pura ; sed ilia menso kaj konscienco estas malpurigitaj.

16 Ili pretendas koni Dion; sed per siaj agoj ili malkonfesas lin, estante abomenaj kaj malobeemaj kaj por ĉiu bona faro senvaloraj.

Ĉapitro II

1 Sed parolu vi tion, kio konvenas al la sana doktrino:
2 Ke la maljunuloj estu sobraj, seriozmienaj, prudentaj, sanaj en la fido, en amo, en pacienco;
3 Ke la maljunulinoj ankaŭ estu je sintenado respektemaj, ne kalumniantoj, nek sklavigitaj de troa vino, sed instruantaj la bonon;
4 Por ke ili eduku la junulinojn, ke ili amu siajn edzojn, amu siajn infanojn,
5 Estu prudentaj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfaremaj, submetitaj al siaj propraj edzoj, por ke la vorto de Dio ne estu blasfemita.
6 Konsilu sammaniere la junulojn, ke ili estu prudentaj;
7 Pri ĉio montrante vin ekzemplo de bonaj faroj, en via instruado montrante sincerecon, seriozecon,
8 Paroladon sanan, nekondamneblan; por ke la kontraŭulo hontu, havante nenion malbonan diri kontraŭ ni.
9 Admonu sklavojn, ke ili estu submetitaj al siaj propraj sinjoroj kaj plaĉantaj al ili en ĉio; ne kontraŭdiremaj;
10 Ne ŝtelantaj, sed montrantaj ĉian bonan fidelecon; por ke ili ornamu en ĉio la instruon de Dio, nia Savanto.
11 Ĉar la graco de Dio jam aperis, portante savon al ĉiuj homoj,
12 Instruante nin, ke ni, foriginte malpiecon kaj laŭ-

mondajn dezirojn, vivadu sobre, juste kaj pie en la nuna mondo,

13 Atendantaj la feliĉan esperon kaj la malkaŝon de la gloro de nia granda Dio kaj Savanto Jesuo Kristo,

14 Kiu donis sin por ni, por elaĉeti nin el ĉia maljusteco, kaj por purigi al si popolon por sia propra posedo, fervoran pri bonaj faroj.

15 Tion ĉi parolu, kaj konsilu kaj riproĉu kun ĉia aŭtoritato. Neniu malestimu vin.

Ĉapitro III

1 Memorigu ilin, ke ili submetiĝu al regantoj kaj estroj, ke ili estu obeemaj, pretaj por ĉiu bona laboro,

2 Ke ili parolu malbonon pri neniu, ne estu malpacemaj, sed dolĉanimaj, montrantaj ĉian mildecon al ĉiuj homoj.

3 Ĉar antaŭe ni ankaŭ estis malsaĝaj, malobeemaj, trompitaj, servantaj al diversaj pasioj kaj voluptoj, vivantaj en malico kaj envio, malamindaj kaj malamantaj unu la alian.

4 Sed, kiam aperis la boneco de Dio, nia Savanto, kaj lia amo al homoj,

5 Ne per laboroj faritaj en justeco, kiujn ni mem farus, sed laŭ sia kompato li savis nin, per la lavado de renasko, kaj per la renovigo de la Sankta Spirito,

6 Kiun li riĉe surverŝis sur nin per Jesuo Kristo nia Savanto;

7 Por ke ni, justigite per lia graco, fariĝu heredantoj laŭ la espero de la eterna vivo.

8 Fidinda estas la diro, kaj pri tiuj ĉi aferoj mi volas, ke vi atestadu kun certeco, por ke tiuj, kiuj ekkredis al

Dio, zorgu pri bonaj faroj. Tiuj ĉi aferoj estas bonaj kaj utilaj al la homoj.

9 Sed evitu malsaĝajn demandojn kaj genealogiojn kaj diskutadojn kaj prileĝajn disputadojn, ĉar tiuj troviĝas neutilaj kaj vanaj.

10 Se iu estas herezulo ankoraŭ post unua kaj dua admono, evitu lin;

11 Sciante, ke tia homo malrektiĝis kaj pekas, estante memkondamnita.

12 Kiam mi sendos al vi Artemason aŭ Tiĥikon, rapidu veni al mi al Nikopolis; ĉar tie mi decidis travintri.

13 Ekspedu Zenason la leĝiston kaj Apoloson sur ilia vojaĝo kiel eble plej rapide, por ke nenio manku al ili.

14 Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu daŭrigi bonajn laborojn, por necesaj bezonoj, por ke ili ne estu senfruktaj.

15 Ĉiuj, kiuj estas ĉe mi, vin salutas. Salutu vi tiujn, kiuj amas nin en la fido. Graco estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL FILEMON

1 Paŭlo, katenito por Kristo Jesuo, kaj Timoteo la frato, al Filemon nia amato kaj kunlaboranto,

2 Kaj al Apfia la fratino, kaj al Arĥipo nia kunmilitisto, kaj al la eklezio ĉe via domo:

3 Graco al vi kaj paco de Dio nia Patro kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

4 Mi dankas mian Dion ĉiam, memoron farante pri vi en miaj preĝoj,

5 Aŭdinte pri via amo kaj la fido, kiun vi havas al la Sinjoro Jesuo kaj al ĉiuj sanktuloj ;

6 Por ke la partoprenado en via fido fariĝu energia per la sciigo de ĉiu bonaĵo, kiu estas en vi, por Kristo.

7 Ĉar mi tre ĝojis kaj havis multon da konsolo pro via amo, ĉar la koroj de la sanktuloj estas refreŝigitaj per vi, frato mia.

8 Do, kvankam mi havas plenan maltimon en Kristo, por ordoni al vi tion, kio estas konvena,

9 Tamen, pro la amo, mi preferas petegi vin, tia homo, kia mi estas, Paŭlo maljunulo kaj nun ankaŭ katenito por Jesuo Kristo.

10 Mi petegas vin koncerne mian filon, kiun mi naskis en miaj katenoj, Onesimo,

11 Kiu estis antaŭe neutila por vi, sed nun estas utila por vi kaj por mi ;

12 Kiun mi ĵus resendis al vi, lin mem, alivorte, mian propran koron.

13 Kiun mi volonte ja tenus apud mi, por ke anstataŭ vi li estu al mi helpanto en la ligiloj de la evangelio ;

14 Sed mi nenion volis fari sen via konsento ; por ke via boneco estu ne kvazaŭ deviga, sed laŭvola.

15 Ĉar eble li pro tio estas apartigita for de vi kelkatempe, por ke vi havu lin por ĉiam ;

16 Jam ne kiel sklavon, sed pli ol sklavo, kiel fraton amatan, precipe por mi, sed kiom pli por vi, en la karno kaj en la Sinjoro.

17 Se vi do kalkulas min kiel kunulon, akceptu lin same, kiel min mem.

18 Se tamen li faris ian malhonestaĵon, aŭ ŝuldas ion al vi, tion enkalkulu en mian konton ;

19 Mi, Paŭlo, skribas per mia propra mano, mi ĝin

repagos ; mi tamen ne diras al vi, ke vi viaparte ŝuldas al mi eĉ vin mem.

20 Jes, frato mia, lasu min havi plezuron de vi en la Sinjoro ; refreŝigu mian koron en Kristo.

21 Fidante pri via obeo, mi skribas al vi sciante, ke vi faros ja plimulte, ol kiom mi diras.

22 Sed plie, pretigu al mi gastoĉambron ; ĉar mi esperas, ke mi, laŭ viaj preĝoj, estos donita al vi.

23 Salutas vin Epafras mia kunmalliberulo en Kristo Jesuo,

24 Marko, Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kunlaborantoj.

25 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito. Amen.

LA EPISTOLO AL LA HEBREOJ

Ĉapitro I

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis en antaŭaj tempoj al niaj patroj en la profetoj,

2 En tiuj ĉi lastaj tagoj estas parolinta al ni en Filo, kiun li nomis heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ li faris la mondaĝojn,

3 Kiu, estante la elbrilo de lia gloro kaj plena bildo de lia substanco, kaj subtenante ĉion per la vorto de sia potenco, kiam per si mem li estis farinta purigon de niaj pekoj, sidiĝis dekstre de la majesto en altaĵoj ;

4 Fariĝinte tiom pli granda ol la anĝeloj, kiom pli bonegan nomon ol ili li heredis.

5 Ĉar al kiu el la anĝeloj li diris iam : Vi estas mia Filo, hodiaŭ mi vin naskis ? Kaj denove : Mi estos al li Patro, kaj li estos al mi Filo ;

6 Kaj denove, kiam li enkondukas la unuenaskiṭan en la mondon, li diras: Kaj adoru lin ĉiuj anĝeloj de Dio.

7 Kaj pri la anĝeloj li diras: Kiu faras siajn anĝelojn spiritoj, kaj siajn servantojn flamanta fajro.

8 Sed pri la Filo: Via trono, Dio, estas eterna kaj por ĉiam, la sceptro de via regno estas sceptro de juṣteco.

9 Vi amas virton kaj malamas malvirton; tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kunulojn.

10 Kaj: En antikveco vi, ho Sinjoro, fondis la teron, kaj la ĉieloj estas la faro de viaj manoj;

11 Ili pereos, sed vi restos, kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto;

12 Kaj kiel veston vi kunfaldos ilin, kaj ili ŝanĝiĝos; sed vi estas la sama, kaj viaj jaroj ne finiĝos.

13 Sed al kiu el la anĝeloj li iam diris: Sidu dekstre de mi, ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?

14 Ĉu ne estas ili ĉiuj spiritoj servantaj, elsendataj por servi al tiuj, kiuj estas heredontoj de la savo?

Ĉapitro II

1 Pro tio ĉi ni devas pli diligente atenti la aŭditaĵojn, por ke ni de ili ne forflosu.

2 Ĉar, se la parolo parolata per anĝeloj fariĝis konstanta, kaj ĉiu dekliniĝo kaj malobeo ricevis justan rekompencon,

3 Kiamaniere ni forkuros, malŝatinte tian gravan savon? kiu, unue ekanoncite per la Sinjoro, estas certigita al ni de la aŭdintoj;

4 Dum Dio ankaŭ kunatestis per signoj kaj mirindaĵoj

kaj diversaj mirakloj kaj disdonadoj de la Sankta Spirito laŭ sia volo.

5 Ĉar ne al anĝeloj li submetis la estontan mondon, pri kiu ni paroladas.

6 Sed iu atestis ie, dirante: Kio estas homo, ke vi lin memoras? Kio estas homido, ke vi lin atentas?

7 Vi malaltigis lin malmulte sub la anĝeloj, per gloro kaj honoro vi lin kronis, kaj faris lin reganto super la faritaĵoj de viaj manoj.

8 Ĉion vi metis sub liajn piedojn. Ĉar, submetante ĉion sub lin, li nenion lasis ne submetita; sed nun ni ankoraŭ ne vidas ĉion sub lin submetita.

9 Sed la malmulte sub la anĝeloj malaltigitan Jesuon ni vidas, pro la sufero de morto, kronita per gloro kaj honoro, por ke per la favoro de Dio li gustumu morton por ĉiu.

10 Ĉar konvenis al li, por kiu ĉio estas, kaj de kiu ĉio estas, alkondukante multajn filojn al gloro, perfektigi per suferado la estron de ilia savo.

11 Ĉar la sanktiganto kaj la sanktigatoj estas ĉiuj el unu; pro kiu kaŭzo li ne hontas nomi ilin fratoj,

12 Dirante: Mi predikos vian nomon al miaj fratoj, en la mezo de la popola kunveno mi vin gloros.

13 Kaj plie: Mi fidos lin. Kaj plie: Jen mi kaj la idoj, kiujn Dio donis al mi.

14 Ĉar, do, la idoj partoprenas sangon kaj karnon, li ankaŭ mem egale partoprenis ilin, por ke per morto li detruu tiun, kiu havis la povon de morto, tio estas la diablo,

15 Kaj liberigu tiujn, kiuj per timo de morto dum la tuta vivo estis subigataj al sklaveco.

16 Ĉar vere li ne ektenas anĝelojn, sed la idaron de Abraham li ektenas.

17 Tial li devis en ĉio similiĝi al siaj fratoj, por ke li

fariĝu kompatema kaj fidela ĉefpastro en la aferoj de Dio, por fari repacigon por la pekoj de la popolo.

18 Ĉar per tio, ke li mem tentate suferis, li povas helpi la tentatojn.

Ĉapitro III

1 Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj ĉielan vokon, pripensu la apostolon kaj ĉefpastron de nia konfeso, Jesuon,

2 Kiu estis fidela al tiu, kiu nomis lin, kiel ankaŭ Moseo en lia domo.

3 Ĉar tiu ĉi estas indigita je tiom pli granda gloro ol Moseo, kiom pligrandan honoron, ol la domo, havas ĝia stariginto.

4 Ĉar ĉiu domo estas starigita de iu; sed la stariginto de ĉio estas Dio.

5 Kaj Moseo ja fidela estis en tuta lia domo, kiel servanto, por atestaĵo pri tio, kio estis poste parolota;

6 Sed Kristo, kiel filo super lia domo; kies domo ni estas, se ni tenos nian kuraĝon kaj ĝojadon de nia espero firmaj ĝis la fino.

7 Tial, kiel diras la Sankta Spirito: Hodiaŭ, se vi aŭskultos lian voĉon,

8 Ne obstinigu viajn korojn, kiel en la indignigo, en la tago de la tento en la dezerto;

9 Kie viaj patroj tentis min, esploris min kaj vidis miajn farojn kvardek jarojn.

10 Pro tio mi indignis kontraŭ tiu generacio kaj diris: Ĉiam ili malĝustiĝas en la koro kaj ili ne konas miajn vojojn;

11 Tial mi ĵuris en mia kolero: Ili ne eniros en mian ripozejon.

12 Atentu, fratoj, por ke ne estu en iu el vi koro

malbona de malkredemo, en flankeniro for de la vivanta Dio.

13 Sed konsilu unu la alian ĉiutage, dum estas nomate hodiaŭ, por ke neniu el vi estu obstinigita per la trompeco de peko.

14 Ĉar ni fariĝis partoprenantoj de Kristo, se la komencon de nia certiĝo ni tenos firma ĝis la fino,

15 Dum estas dirite: Hodiaŭ, se vi aŭskultos lian voĉon, ne obstinigu viajn korojn, kiel en la indignigo.

16 Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis? Ĉu ne ĉiuj elirintoj el Egiptujo per Moseo?

17 Kaj kontraŭ kiuj li indignis kvardek jarojn? Ĉu ne kontraŭ la pekintoj, kies korpoj falis en la dezerto?

18 Kaj al kiuj li ĵuris, ke ili ne eniros en lian ripozejon, krom al la nekredantoj?

19 Kaj ni vidas, ke ili pro nekredemo ne povis eniri.

Ĉapitro IV

1 Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso eniri lian ripozejon, iu el vi eble ŝajnos malatingi ĝin.

2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio anoncita, same kiel al ili; sed ne al ili utilis la parolo aŭdita, ne miksite kun fido ĉe la aŭdantoj.

3 Ĉar ni ekkredintoj eniras en la ripozejon, kiel li diris: Kiel mi ĵuris en mia kolero, ili ne eniros en mian ripozejon; kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam depost la fondo de la mondo.

4 Ĉar li diris ie pri la sepa tago jene: Kaj ripozis Dio en la sepa tago de ĉiuj siaj faroj.

5 Kaj denove tie ĉi: Ili ne eniros en mian ripozejon.

6 Do, ĉar restas por iuj eniri en ĝin, kaj tiuj, al kiuj evangelio unue estis predikita, ne eniris pro nekredemo;

7 Denove tagon li difinas, dirante en David: Hodiaŭ,

post tiom da tempo ; kiel estas dirite : Hodiaŭ se vi aŭskultos lian voĉon, ne obstinigu viajn korojn.

8 Ĉar, se Joŝuo al ili estus doninta ripozon, ne denove li parolus pri alia tago poste.

9 Tial restas sabata ripozo por la popolo de Dio.

10 Ĉar tiu, kiu eniris en lian ripozon, ankaŭ mem ripozas el siaj faroj, kiel Dio el la siaj.

11 Ni klopodu do eniri tiun ripozon, por ke neniu falu laŭ la sama ekzemplo de nekredemo.

12 Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj energia kaj pli akra ol ĉiu glavo dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido de la animo kaj spirito, kaj de la artikoj kaj ostocerbo, kaj kritikanta la pensojn kaj celojn de la koro.

13 Kaj ne ekzistas estaĵo kaŝita antaŭ lia vidado, sed ĉio estas nuda kaj evidenta al la okuloj de tiu, al kiu nia afero rilatas.

14 Havante do ĉefpastron grandan trapasintan en la ĉielojn, Jesuon la Filon de Dio, ni tenu firme nian konfeson.

15 Ĉar ni havas ĉefpastron ne tian, kia ne povus simpatii kun niaj malfortecoj, sed tentitan en ĉio sammaniere sen peko.

16 Ni do alvenu kun maltimo al la trono de graco, por ke ni ricevu kompaton kaj trovu favoron por ĝustatempa helpo.

Ĉapitro V

1 Ĉar ĉiu ĉefpastro prenata el inter homoj, pro homoj estas difinita por aferoj rilatantaj al Dio, por ke li oferu donacojn kaj oferaĵojn pro pekoj ;

2 Povante kompati tiujn, kiuj estas malkleraj kaj erarantaj, tial, ke li ankaŭ estas ĉirkaŭata per malforteco.

3 Kaj pro tio ĉi li devas, kiel por la popolo, tiel ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj.

4 Kaj al si neniu alprenas tiun honoron, sed nur la vokato de Dio, same kiel Aaron.

5 Tiel ankaŭ Kristo sin mem ne honoris, por fariĝi ĉefpastro, sed tiu, kiu diris al li: Vi estas mia Filo, hodiaŭ mi vin naskis.

6 Kiel ankaŭ aliloke li diras: Vi estas pastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.

7 Kiu en siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj petegojn oferinte, kun forta kriado kaj larmoj, al tiu, kiu povis lin savi el morto, kaj aŭdite pro sia pia timo,

8 Tiu, kvankam li estis Filo, lernis obeon per tio, kion li suferis.

9 Kaj perfektigite, li fariĝis la aŭtoro de eterna savo al ĉiuj al li obeantaj;

10 Nomite de Dio ĉefpastro laŭ la maniero de Melkicedek.

11 Pri kiu ni havas multajn dirotaĵojn, kaj malfacilajn klarigi tial, ke vi surdiĝis en aŭdado.

12 Ĉar, kiam vi devas esti instruistoj laŭ la tempo, vi denove bezonas, ke oni instruu al vi, kiaj estas la komencaj elementoj de la orakoloj de Dio, kaj fariĝis bezonantoj de lakto kaj ne de solida nutraĵo.

13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per lakto, nesperta estas rilate la vorton de justeco, ĉar li estas infaneto.

14 Sed solida nutraĵo estas por la maturaĝuloj, kiuj per uzado havas la sentojn ekzercitaj por distingi inter boneco kaj malboneco.

Ĉapitro VI

1 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la elementoj pri Kristo, ni preterpasu al perfektiĝo, ne metante denove fundamenton de pento el malvivaj faroj kaj de fido al Dio,

2 De la dogmaro pri baptoj, surmetado de manoj, de revivigo de mortintoj, de eterna juĝo.

3 Kaj tion ni faros, se Dio permesos.

4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj unufoje estas allumitaj, kiuj gustumis la ĉielan donon kaj fariĝis partoprenantoj en la Sankta Spirito,

5 Kaj gustumis la bonan vorton de Dio kaj la povojn de la estonta mondo,

6 Kaj defalis, ne estas fareble, ilin renovigi denove al pento, kiam ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj malkaŝe lin hontmarkas.

7 Ĉar la tero, kiu entrinkis la pluvon sur ĝin ofte venantan, kaj produktas kreskaĵojn taŭgajn por tiuj, pro kiuj ĝi ankaŭ estas kulturata, ricevas benon el Dio ;

8 Sed, se ĝi produktas dornojn kaj kardojn, ĝi estas malaprobata kaj proksima al malbenado, kies fino estas en brulado.

9 Sed ni certigas al ni aferojn pli bonajn pri vi, amatoj, kaj aferojn, kiuj akompanas savon, kvankam ni tiel parolas.

10 Ĉar Dio ne estas maljusta, por forgesi vian penadon kaj laboradon de la amo, kiun vi montris al lia nomo, servinte al la sanktuloj kaj ankoraŭ servante.

11 Sed ni deziras, ke ĉiu el vi montru la saman diligentecon por la plenumo de la espero ĝis la fino ;

12 Por ke vi ne fariĝu maldiligentaj, sed imitantoj de tiuj, kiuj per fido kaj pacienco heredas la promesojn.

13 Ĉar, kiam Dio promesis al Abraham, tial, ke li povis ĵuri per neniu pli granda, li ĵuris per si mem,

14 Dirante : Certe benante mi benos vin, kaj multigante mi multigos vin.

15 Kaj tiel, atendinte kun pacienco, li atingis la promeson.

16 Ĉar homoj per la pli granda ĵuras, kaj ĉe ili la ĵuro por certigo estas fino de ĉia disputado.

17 Kaj laŭe Dio, volante pli sufiĉe montri al la heredantoj de la promeso la neŝanĝeblecon de sia intenco, intermetis ĵuron,

18 Por ke per du neŝanĝeblaj aferoj, en kiuj ne eble estas, ke Dio mensogis, fortan konsolon havu ni, kiuj rifuĝis por akiri la esperon proponitan ;

19 Kiun ni havas kiel ankron de la animo, firman kaj konstantan, enirantan internen de la kurteno ;

20 Kien la antaŭulo pro ni, Jesuo, eniris, fariĝinte ĉefpastro por ĉiam, laŭ la maniero de Melkicedek.

Ĉapitro VII

1 Ĉar tiu ĉi Melkicedek, reĝo de Salem, pastro de Dio la Plejalta, kiu renkontis Abrahamon revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj benis lin,

2 Al kiu ankaŭ Abraham partodonis la dekonon de ĉio (unue laŭ interpreto reĝo de justeco, kaj poste reĝo de Salem, tio estas reĝo de paco ;

3 Senpatra, senpatrina, sengenealogia, havanta nek komencon de tagoj, nek finon de vivo, sed similigita al la Filo de Dio), daŭradas pastro por ĉiam.

4 Nun pripensu, kiel granda tiu ĉi estis, al kiu Abraham la patriarko donis la dekonon el la akiraĵoj.

5 Kaj vere tiuj el la filoj de Levi, kiuj ricevadas la pastran oficon, havas ordonon imposti laŭleĝe podekone la popolon, tio estas, siajn fratojn, kvankam elirintajn el la lumbo de Abraham.

6 Sed tiu, kies genealogio ne estas el ili, ricevis dekonaĵon el Abraham, kaj benis tiun, kiu havis la promesojn.

7 Sed ekster ĉia kontraŭparolo, la malpligrandulo de la pligrandulo ricevadas benon.

8 Kaj tie ĉi homoj, kiuj mortadas, ricevas dekonaĵojn, sed tie unu, pri kiu estas atestate, ke li vivas.

9 Kaj, por tiel diri, per Abraham ankaŭ Levi, la ricevanto de dekonaĵoj, donis dekonaĵon.

10 Ĉar ankoraŭ en la lumbo de la patro li estis, kiam Melkicedek renkontis lin.

11 Tial, se perfekteco per la Levida pastreco ekzistus (ĉar sub ĝi la popolo ricevis la leĝon), kia bezono plie estas, ke alia pastro laŭ la maniero de Melkicedek leviĝu, kaj ne estu nomata laŭ la maniero de Aaron?

12 Ĉar, kiam la pastraro estas ŝanĝata, necese ankaŭ ŝanĝo de leĝo fariĝas.

13 Ĉar tiu, pri kiu tio ĉi estas dirita, estas ano de alia gento, el kiu neniu servis apud la altaro.

14 Ĉar evidente estas, ke el Jehuda devenis nia Sinjoro, pri kiu gento Moseo diris nenion rilate pastrecon.

15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ simileco de Melkicedek leviĝas pastro alia,

16 Kiu ne laŭ la leĝo de ordono karna estas farita, sed laŭ la povo de vivo nedetruebla.

17 Ĉar li havas la ateston: Vi estas pastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.

18 Ĉar okazas vere nuligado de antaŭiranta ordono, pro ĝia malforteco kaj senutileco

19 (Ĉar la leĝo nenion perfektigis); kaj okazas la enkonduko de pli bona espero, per kiu ni alproksimiĝas al Dio.

20 Kaj pro tio, ke ne mankas ĵurado

21 (Ĉar ili sen ĵurado estas faritaj pastroj, sed tiu ĉi kun ĵuro laŭ tiu, kiu diris pri li: Dio ĵuris kaj ne pentos: Vi estas pastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek),

22 Jesuo fariĝis garantiulo de despli bona testamento.
23 Kaj ili ja fariĝis pastroj multaj, ĉar pro morto estas malpermesate al ili daŭri.
24 Sed tiu ĉi, pro sia eterna daŭrado, havas sian pastrecon neŝanĝebla.
25 Tial ankaŭ li povas savi ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj alproksimiĝas per li al Dio, ĉiam vivante por propeti pro ili.
26 Ĉar tia ĉefpastro por ni konvenis, sankta, senpeka, senmakula, apartigita for de pekuloj kaj farita pli alta ol la ĉieloj;
27 Kiu ne havas ĉiutagan necesecon, kiel la ĉefpastroj, unue por la propraj pekoj oferi oferaĵojn, poste pro la pekoj de la popolo; ĉar tion ĉi li faris unufoje, oferante sin mem.
28 Ĉar la leĝo starigas homojn ĉefpastroj, kiuj havas malfortecon, sed la vorto de la ĵuro, kiu estas post la leĝo, nomas Filon, perfektigitan por ĉiam.

Ĉapitro VIII

1 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn: Tian ĉefpastron ni havas, kiu sidiĝis dekstre de la trono de la Majesto en la ĉieloj,
2 Solenfaranto de la sanktejo kaj de la vera tabernaklo, kiun Dio kaj ne homo starigis.
3 Ĉar ĉiu ĉefpastro estas enoficigita por oferi donacojn kaj oferaĵojn; kaj tial estas necese, ke ankaŭ tiu ĉi havu ion por oferi.
4 Nu, se li estus sur la tero, li tute ne estus pastro, tial ke jam ekzistas oferantoj de donacoj laŭ la leĝo;
5 Kiuj servas al la similaĵo kaj ombro de ĉielaj aferoj, kiel Moseo estas admonita, faronte la tabernaklon;

ĉar : Vidu, li diris, ke vi faru ĉion laŭ la modelo montrita al vi en la monto.

6 Sed nun li ricevis solenfaradon des pli bonan, ju pli bona estas la interligo, kies interulo li fariĝis, kiu sur pli bonaj promesoj estas dekretita.

7 Ĉar, se tiu unua interligo estus sendifekta, ne tiam por dua estus serĉita loko.

8 Ĉar, riproĉante ilin, li diras : Jen, tagoj venos, diras la Sinjoro, kaj mi elfaros por la domo de Izrael kaj por la domo de Jehuda novan interligon ;

9 Ne laŭ la interligo, kiun mi faris kun iliaj patroj, en la tago, kiam mi prenis ilian manon por elkonduki ilin el Egiptujo ; ĉar ili ne daŭris en mia interligo, kaj mi malatentis ilin, diras la Sinjoro.

10 Ĉar tio estas la interligo, kiun mi aranĝos por la domo de Izrael post tiuj tagoj, diras la Sinjoro : Mi enmetos miajn leĝojn en ilian spiriton, kaj en ilian koron mi enskribos ilin ; kaj mi estos al ili Dio, kaj ili estos al mi popolo ;

11 Kaj ili ne instruos ĉiu sian najbaron, kaj ĉiu sian fraton, dirante : Konu la Sinjoron ; ĉar ĉiuj konos min, de la plej malgranda ĝis la plej granda el ili.

12 Ĉar mi estos kompatema por iliaj maljustaĵoj, kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn mi jam ne memoros.

13 Dirante : Novan interligon, li malnovigis la unuan ; kaj tio, kio kadukiĝas kaj malnoviĝas estas proksima al malapero.

Ĉapitro IX

1 Nu, eĉ la unua interligo ankaŭ havis ordonojn pri Diservado, kaj sanktejon mondan.

2 Ĉar tabernaklo estis pretigata, la unua, en kiu estis la lamparo kaj la tablo, kaj la panopropono, kiu estas nomata La Sanktejo.

3 Kaj post la dua kurteno la tabernaklo nomata La Plejsanktejo,

4 Havanta la oran incensilon kaj la keston de la interligo tegitan entute per oro, en kiu estis urno ora (enhavanta la manaon) kaj la burĝoninta vergo de Aaron kaj la tabuloj de la interligo,

5 Kaj super tio ĉi kerubojn de gloro superombrantajn la kompatejon, pri kiuj ni ne nun povas detale paroli.

6 Kiam do tio ĉi tiel estis aranĝita, en la unuan tabernaklon eniradas ĉiam la pastroj, farante la Diservojn.

7 Sed en la duan, unufoje en la jaro iras la ĉefpastro sola ne sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro la eraroj de la popolo.

8 Per kio la Sankta Spirito montras, ke la vojo en la sanktejon ankoraŭ ne estas elmontrita, dum la unua tabernaklo ankoraŭ staras,

9 Kiu estas alegorio por la tempo estanta; laŭ kiu donacoj kaj oferaĵoj estas oferataj, kiuj ne povas laŭ la konscienco perfektigi la adoranton,

10 Nur altrudate (kun viandoj kaj trinkaĵoj kaj diversaj lavadoj kaj karnaj purigadoj) ĝis tempo de reformo.

11 Sed Kristo, aperinte ĉefpastro de la estontaj bonoj, per la pli granda kaj pli perfekta tabernaklo ne manfarita, tio estas ne el tiu ĉi kreo,

12 Nek per la sango de kaproj kaj bovidoj, sed per sia propra sango, eniris unufoje por ĉiam en la sanktejon, atinginte eternan elaĉeton.

13 Ĉar, se la sango de kaproj kaj bovoj kaj la cindro de bovidino, ŝprucigite sur la malpurulon, sanktigas ĝis la purigado de la karno,

14 Kiom pli la sango de Kristo, kiu per la eterna Spirito sin oferis senmakula al Dio, purigos vian

konsciencon el malvivaj faroj por servi al la vivanta Dio?

15 Kaj pro tio ĉi li estas interulo de nova testamento, por ke (post kiam morto okazis por la elaĉeto de tiuj pekoj, kiuj estis sub la unua testamento) la vokitoj ricevu la promeson de la eterna heredaĵo.

16 Ĉar, kiam estas testamento, nepre devas esti la morto de la testamentinto;

17 Ĉar testamento efektiviĝas rilate mortintojn, neniam potencante dum la testamentinto vivas.

18 Tial ankaŭ la unua testamento ne sen sango dediĉiĝis.

19 Ĉar Moseo, parolinte ĉiun ordonon laŭ la leĝo al la tuta popolo, prenis la sangon de bovidoj kaj kaproj, kun akvo kaj lano skarlata kaj hisopo, kaj aspergis la libron mem kaj la tutan popolon,

20 Dirante: Tio ĉi estas la sango de la interligo, kiun Dio ordonis al vi;

21 Plie li aspergis per la sango la tabernaklon kaj ĉiujn vazojn de la diservo.

22 Kaj laŭ la leĝo preskaŭ ĉio puriĝas per sango; kaj sen sangoverŝado ne fariĝas absolvo.

23 Necese do estis, ke la similaĵoj de la enĉielaj aferoj estu purigitaj per tiuj ĉi, sed la enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferaĵoj, ol tiuj ĉi.

24 Ĉar eniris Kristo ne en sanktejon manfaritan, similaĵon de la vera; sed en la ĉielon mem, nun aperonte antaŭ la vizaĝo de Dio por ni.

25 Nek estas necese, ke li oferu sin ofte, kiel la ĉefpastro eniras en la sanktejon jaron post jaro, kun sango de alia.

26 Alie li devus ofte suferi depost la fondo de la mondo; sed nun unufoje en la fino de la mondaĝoj li aperis, por forigi la pekon per la ofero de si mem.

27 Kaj kiel estas dekretite por homoj unufoje morti, kaj post tio juĝo;

28 Tiel ankaŭ Kristo, oferite unufoje por porti la pekojn de multaj, aperos la duan fojon, aparte de peko, al tiuj, kiuj lin atendas, por savo.

Ĉapitro X

1 Ĉar la leĝo, havante la ombron de estontaj bonaĵoj, ne la prezentaĵon mem de la aferoj, neniam povas, per tiuj samaj oferaĵoj, kiujn oni oferadas senĉese jaron post jaro, perfektigi la tien venantajn.

2 Ĉar tiuokaze ĉu ili ne ĉesus esti oferataj? tial, ke la adorantoj, unufoje purigite, ne havus jam konsciencon pri pekoj.

3 Sed en tiuj oferaĵoj estas ĉiujara rememorigo pri pekoj.

4 Ĉar ne eble estas, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenu pekojn.

5 Tial, enirante en la mondon, li diras: Oferojn kaj donacojn vi ne deziris, sed korpon vi preparis por mi;

6 Bruloferojn kaj pekoferojn vi ne ŝatis;

7 Tiam mi diris: Jen mi venis (en la rulo de la libro estas skribite pri mi) por plenumi vian volon, ho Dio!

8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donacojn kaj bruloferojn kaj pekoferojn vi nek deziris nek ŝatis (kiuj estas oferataj laŭ la leĝo),

9 Tiam li diris: Jen, mi venis por plenumi vian volon. Li forprenas la unuan, por ke li starigu la duan.

10 Laŭ kiu volo ni estas sanktigitaj per la ofero de la korpo de Jesuo Kristo unufoje por ĉiam.

11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage servante kaj

oferante ofte la samajn oferojn, kiuj neniam povas forpreni pekojn.

12 Sed li, oferinte unu oferon por pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre de Dio ;

13 De nun atendante ĝis liaj malamikoj fariĝos la benketo sub liaj piedoj.

14 Ĉar per unu ofero li perfektigis ĝis eterneco la sanktigatojn.

15 Kaj la Sankta Spirito ankaŭ atestas al ni ; ĉar, dirinte antaŭe :

16 Tiu estas la interligo, kiun mi aranĝos kun ili post tiuj tagoj, diras la Sinjoro : Mi enmetos miajn leĝojn en ilian koron, kaj en ilian spiriton mi enskribos ilin ; li ankaŭ diras :

17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn mi jam ne memoros.

18 Nu, kie absolvo de tiuj ĉi estas, ne estas plu oferado pro peko.

19 Havante do, fratoj, kuraĝon eniri en la plejsanktejon per la sango de Jesuo,

20 Per la vojo nova kaj vivanta, kiun li dediĉis por ni, tra la kurteno, tio estas, lia karno ;

21 Kaj havante grandan pastron super la domo de Dio,

22 Ni alproksimiĝu kun verema koro, en pleneco de fido, kun la koroj aspergitaj for de malbona konscienco, kaj kun la korpoj lavitaj per akvo pura ;

23 Ni tenegu la konfeson de nia espero sendekliniĝe ; ĉar la promesinto estas fidela ;

24 Kaj ni pripensu unu la alian por instigego al amo kaj bonaj faroj ;

25 Ne forlasante la kunvenadon de ni mem, kiel estas la kutimo de iuj ; sed konsilante unu la alian, kaj des pli forte, ju pli vi vidas la tagon alproksimiĝanta.

26 Ĉar, se ni pekos memvole, post kiam ni ricevis la scion de la vero, jam pro pekoj ne restas ofero,

27 Sed ia timoplena atendo de juĝo kaj fajra kolero, kiu ekstermos la kontraŭulojn.

28 Tiu, kiu malŝatis la leĝon de Moseo, sen kompato mortas ĉe du aŭ tri atestantoj;

29 Kiom pli severan punon, vi opinias, ke tiu meritos, kiu piedpremis la Filon de Dio kaj kalkulis nesankta la sangon de la interligo, per kiu li estis sanktigita, kaj spitis la spiriton de graco?

30 Ĉar ni konas tiun, kiu diris: Venĝo estas mia, mi repagos. Kaj denove: La Sinjoro juĝos sian popolon.

31 Terure estas, fali en la manojn de la vivanta Dio.

32 Sed memoru la antaŭajn tagojn, en kiuj vi, jam alumite, elportis grandan konflikton de suferoj;

33 Unuflanke, kiam vi fariĝis kvazaŭ teatraĵo per riproĉoj kaj doloroj, kaj aliflanke, kiam vi partoprenis kun tiuj, kiuj tian sperton havis.

34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj estis en katenoj, kaj ĝoje akceptis la rabadon de via posedaĵo, sciante, ke vi mem havas pli bonan kaj daŭrantan posedaĵon.

35 Tial ne forĵetu vian kuraĝon, kiu havas rekompencon grandan.

36 Ĉar vi havas bezonon de pacienco, por ke, farinte la volon de Dio, vi ricevu la promeson.

37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo, kaj la venonto venos, kaj ne malfruos.

38 Sed la justulo vivos per la fido, kaj se li sin tiros malantaŭen, mia spirito ne ĝojos en li.

39 Sed ni ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj en detruon, sed el la kredantaj por la gajnado de la animo.

Ĉapitro XI

1 Nu, la fido estas realigo de la objektoj esperataj, provo de aferoj ne vidataj.

2 Ĉar per tio ĉi la antikvuloj ricevis bonan ateston.

3 Per la fido ni komprenas, ke la mondaĝoj estas kreitaj per vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas vidata, ne estas farita el aperantaĵoj.

4 Per la fido Habel oferis al Dio pli bonan oferon ol Kain, per kiu li ricevis ateston, ke li estas justa, ĉar Dio atestis pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte, ankoraŭ parolas.

5 Per la fido Henoĥ estis transportita por ne vidi morton, kaj ne estis trovata, ĉar Dio transportis lin; ĉar antaŭ lia transporto estas atestite pri li, ke li plaĉis al Dio.

6 Sed sen la fido neeble estas plaĉi al li; ĉar necese estas, ke tiu, kiu alvenas al Dio, kredu, ke li estas, kaj ke li fariĝas rekompencanto al tiuj, kiuj lin diligente serĉas.

7 Per la fido Noa, avertite pri la ankoraŭ ne viditaj aferoj, kun pia timo konstruis arkeon por la savado de sia domo; per kio li kondamnis la mondon kaj fariĝis heredanto de la justeco laŭ fido.

8 Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri en lokon, kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon, kaj eliris ne sciante, kien li iras.

9 Per la fido li fariĝis pasloĝanto en la lando de la promeso, kiel lando fremda, loĝante en tendoj kun Isaak kaj Jakob kunheredantoj de la sama promeso.

10 Ĉar li serĉis la urbon havantan la fundamentojn, kies arĥitekturisto kaj konstruanto estas Dio.

11 Per la fido ankaŭ Sara mem ricevis kapablon gravediĝi, eĉ post la aĝo, ĉar ŝi juĝis la promesinton fidela.

12 Sekve ankaŭ el unu, kaj tiu kvazaŭ malviva, leviĝis tiel multaj, kiel la steloj de la ĉielo laŭnombre, kaj kiel la sablo, kiu estas sur la marbordo, nekalkulebla.

13 Ĉiuj ĉi mortis en fido, ne ricevinte la promesojn, sed vidinte kaj salutinte ilin el proksime, kaj konfesinte, ke ili estas fremduloj kaj pilgrimantoj sur la tero.

14 Ĉar tiuj, kiuj parolas tiamaniere, konstatas, ke patrolandon ili serĉas.

15 Kaj se ili tenadus en memoro tiun landon, el kiu ili eliris, ili havus ian okazon por reiri.

16 Sed nun plibonan landon ili celas, tio estas, ĉielan; tial Dio ne hontas pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar li por ili pretigis urbon.

17 Per la fido Abraham, tentate, oferis Isaakon; tiu, kiu akceptis la promesojn, ekoferis ja sian solenaskiton;

18 Nome tiu, al kiu estis dirite: En Isaak via idaro estos nomata,

19 Pripensante tion, ke eĉ el la mortintoj Dio povas relevi lin; el kie ankaŭ li en similaĵo lin retrovis.

20 Per la fido Isaak benis Jakobon kaj Esavon pri estontaj aferoj.

21 Per la fido Jakob, mortante, benis ĉiun el la du filoj de Josef, kaj adore kliniĝis sur la supro de sia bastono.

22 Per la fido Josef, ĉe la fino de sia vivo, aludis la foriron de la Izraelidoj kaj pri siaj ostoj ordonis.

23 Per la fido Moseo, naskiĝinte, estis kaŝata tri monatojn de la gepatroj, ĉar ili vidis la infaneton belega kaj ne timis la dekreton de la reĝo.

24 Per la fido Moseo, fariĝinte maturaĝa, rifuzis esti nomata filo de filino de Faraono,

25 Preferante plivole kunsuferi kun la popolo de Dio, ol havi la kelktempan ĝuadon de peko,

26 Taksante la riproĉon de Kristo pligranda riĉeco ol

la trezoroj Egiptaj, ĉar li rigardis al la estonta rekompenco.

27 Per la fido li forlasis Egiptujon, ne timante la koleregon de la reĝo ; ĉar li persistis, kiel vidante tiun, kiu ne estas videbla.

28 Per la fido li observis la Paskon kaj la sangoŝmiron, por ke la detruanto de la unuenaskitoj ne tuŝu ilin.

29 Per la fido ili trapasis la Ruĝan Maron kvazaŭ sekaĵon, kion fari penante la Egiptoj dronis.

30 Per la fido la muroj de Jeriĥo falis, rondirite sep tagojn.

31 Per la fido Rahabo la publikulino ne pereis kun la nekredantoj, akceptinte la spionojn kun paco.

32 Kaj kion mi diru plu ? Ĉar tempo mankos al mi por paroli pri Gedeon kaj Barak kaj Samson kaj Jefto kaj David kaj Samuel kaj la profetoj ;

33 Kiuj pere de fido submetis regnojn, plenumis justecon, atingis promesojn, fermis la buŝojn de leonoj,

34 Estingis la povon de fajro, evitis la tranĉon de la glavo, el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj en militado, venkis la armeojn de fremduloj ;

35 Virinoj rericevis siajn mortintojn per revivigo ; kaj aliaj suferis turmentadon, ne akceptante liberigon, por atingi pli bonan releviĝon.

36 Kaj aliaj havis provon de mokado kaj skurĝado kaj ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo.

37 Ili estis ŝtonmortigataj, dissegataj, tentataj ; per glavo ili pereis. Ili vagis en ŝafaj kaj kapraj feloj, senigite, subpremate, dolorate ;

38 (Je kiuj la mondo ne estis inda) ; ili vagadis en dezertoj, en montoj, en kavernoj kaj kaŝejoj de la tero.

39 Kaj ĉiuj ĉi, ricevinte bonan ateston per sia fido, ne ricevis la promeson,

40 Ĉar Dio por ni ion pli bonan antaŭvidis, por ke ili sen ni ne estu perfektigataj.

Ĉapitro XII

1 Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon da atestantoj, formetu ĉion pezan kaj la pekon embarasantan, kaj persiste kuru la kuradon antaŭ ni metitan,

2 Direktante la rigardon al Jesuo la aŭtoro kaj perfektiganto de la fido, kiu, pro la ĝojo antaŭ li metita, suferis la krucon, malestimante honton, kaj dekstre de la trono de Dio sidiĝis.

3 Ĉar pripensu tiun, kiu suferis tian kontraŭdiradon de pekuloj kontraŭ li, por ke vi ne laciĝu kaj malfortiĝu en viaj spiritoj.

4 Vi ankoraŭ ne kontraŭstaris ĝis sango, batalante kontraŭ peko ;

5 Kaj vi forgesis la admonon, kiu rezonas kun vi, kiel kun filoj : Mia filo, ne malŝatu la punon de la Sinjoro, nek svenu riproĉate de li ;

6 Ĉar, kiun la Sinjoro amas, tiun li punas, kaj li skurĝas ĉiun filon, kiun li akceptas.

7 Se vi suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas al vi ; ĉar kia filo estas, kiun la patro ne punas ?

8 Sed, se vi estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas partoprenantoj, tiuokaze vi estas bastardoj, kaj ne filoj.

9 Plie, ni havis patrojn de nia karno, kiuj punis nin, kaj ni respektegis ilin ; ĉu ni ne multe plimulte submetiĝos al la Patro de la spiritoj, kaj vivos ?

10 Ĉar ili ja dum malmulte da tagoj laŭ sia volo punis ; sed li, por utilo, por ke ni partoprenu en lia sankteco.

11 Ĉiu puno nuntempe ŝajnas esti ne ĝoja, sed mal-

ĝoja; sed poste ĝi redonas la pacplenan frukton de justeco al tiuj, kiuj estas ekzercitaj per ĝi.

12 Tial levu la manojn pendantajn kaj la senfortajn genuojn;

13 Kaj faru rektajn vojetojn por viaj piedoj, por ke tio, kio estas lama, ne deturniĝu, sed prefere resaniĝu.

14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen kiu neniu vidos la Sinjoron;

15 Rigardante zorge, por ke neniu maltrafu la gracon de Dio, por ke nenia radiko de maldolĉeco altkreskante vin ĝenu, kaj per tio multaj malpuriĝu;

16 Por ke ne estu iu malĉastulo nek malpiulo, kiel Esavo, kiu por unu manĝo vendis sian unuenaskitecon.

17 Ĉar vi scias, ke poste, eĉ kiam li deziris heredi la benon, li estis rifuzita; ĉar por pentado li trovis nenian lokon, kvankam kun larmoj li serĉis ĝin.

18 Ĉar vi ne alvenis al monto tuŝebla kaj brulanta per fajro, kaj al nigreco kaj mallumo kaj ventego,

19 Kaj sono de trumpeto kaj voĉo de paroloj, kies aŭdantoj petegis, ke plua parolo ne estu parolata al ili,

20 Ĉar ili ne povis elporti la ordonon: Se eĉ besto tuŝos la monton, ĝi estos ŝtonmortigita;

21 Kaj tiel terura estis la aperaĵo, ke Moseo diris: Mi timegas kaj tremas.

22 Sed vi alvenis al monto Ciono kaj al urbo de vivanta Dio, la ĉiela Jerusalem, kaj miriadoj da anĝeloj,

23 Al la ĝenerala kunveno kaj eklezio de la unuenaskitoj, en ĉielo varbitaj, kaj al Dio la juĝisto de ĉiuj kaj al la spiritoj de justuloj perfektigitaj,

24 Kaj al la interulo de nova interligo, Jesuo, kaj al la sango de aspergo, kiu parolas pli bonajn aferojn ol la sango de Habel.

25 Vidu, ke vi ne malatentu la parolanton; ĉar se tiuj

ne forsaviĝis, kiuj malatentis la admonanton sur tero, des malpli ni, forturnante nin de la parolanto el ĉielo ;

26 Kies voĉo tiam skuis la teron, sed nun li promesis, dirante : Ankoraŭ unufoje mi skuos ne sole la teron, sed ankaŭ la ĉielon.

27 Nu, tiu ĉi vorto : Ankoraŭ unufoje, montras la translokigon de la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj, por ke la neskueblaj daŭradu.

28 Tial, ricevante regnon neskueblan, ni havu dankemon, per kiu ni adoru Dion akcepteble kun respektego kaj pia timo ;

29 Ĉar nia Dio estas fajro konsumanta.

Ĉapitro XIII

1 La fratamo daŭradu.

2 Ne forgesu gastamon al nekonatuloj ; ĉar, per tio, iuj gastigis anĝelojn nesciante.

3 Memoru la katenitojn, kiel ankaŭ katenitaj, kaj la suferantojn, kiel ankaŭ mem estantaj en la korpo.

4 Estu honorata la edzeco ĉe ĉiuj, kaj la lito estu senmakula ; sed malĉastulojn kaj adultulojn Dio juĝos.

5 Estu via karaktero sen monamo ; kontentaj estu je tio, kion vi havas ; ĉar li mem diris : Mi tute ne mankos al vi, nek forlasos vin.

6 Tial ni kuraĝas diri : La Sinjoro estas mia helpanto, kaj mi ne timos ; kion homo faros al mi ?

7 Memoru viajn regintojn, kiuj parolis al vi la vorton de Dio, kaj ilian fidon imitu, pripensante la finon de ilia vivmaniero.

8 Jesuo Kristo estas la sama hieraŭ, hodiaŭ kaj je la eterneco.

9 Per dogmaroj diversaj kaj fremdaj ne forportiĝu ;

ĉar estas bone, ke la koro estu plifortigata per graco, ne per viandoj, per kiuj ne profitis la okupiĝantaj pri ili.

10 Ni havas altaron, el kiu la servantoj de la tabernaklo havas nenian rajton manĝi.

11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj, kies sango estas en la sanktejon enportata de la ĉefpastro pro peko, estas bruligataj ekster la tendaro.

12 Tial Jesuo ankaŭ, por ke li sanktigu la popolon per sia propra sango, ekster la pordego suferis.

13 Tial ni eliru al li ekster la tendaro, portante lian riproĉon.

14 Ĉar tie ĉi ni ne havas daŭrantan urbon, sed estontan ni serĉas.

15 Per li do ni oferu al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio estas, la frukton de niaj lipoj konfesantaj al lia nomo.

16 Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon ; ĉar tiajn oferojn Dio ŝatas.

17 Obeu al tiuj, kiuj regas vin, kaj submetiĝu ; ĉar ili estas viglemaj pro viaj animoj, kvazaŭ liveronte raporton ; por ke kun ĝojo ili faru tion ĉi, kaj ne ĝemante, ĉar tio ĉi estus senprofita por vi.

18 Preĝu por ni, ĉar ni fidas, ke ni havas bonan konsciencon, dezirante en ĉio honeste vivi.

19 Sed des pli urĝe mi petegas vin tion ĉi fari, por ke mi tiom pli frue estu redonata al vi.

20 Nun la Dio de paco, kiu relevis el la mortintoj la grandan paŝtiston de la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuon, per la sango de eterna interligo,

21 Perfektigu vin en ĉia bona laboro por fari lian volon, farante en vi tion, kio plaĉas antaŭ li per Jesuo Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

22 Kaj mi konsilas vin, fratoj, permesu la vorton de konsilo, ĉar mi skribis al vi per malmulte da vortoj.

23 Sciiĝu, ke nia frato Timoteo estas liberigita, kun kiu, se li venos baldaŭ, mi vidos vin.
24 Salutu ĉiujn, kiuj regas vin, kaj ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj estas el Italujo, salutas vin.
25 Graco estu kun vi ĉiuj. Amen.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE JAKOBO

Ĉapitro I

1 Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo, al la dek du gentoj, kiuj estas disigitaj : Saluton !
2 Trovu ĉion ĝojiga, miaj fratoj, kiam vi falas en diversajn tentojn,
3 Sciante, ke la provo de via fido faras paciencon.
4 Kaj la pacienco havu sian perfektan faradon, por ke vi estu perfektaj kaj plenformaj, ne havante mankon.
5 Sed, se al iu el vi mankas saĝeco, li petu Dion, kiu donacas al ĉiuj malavare kaj ne riproĉas, kaj ĝi estos al li donata.
6 Sed li petu en fido, neniel dubante ; ĉar la dubanto similas ondon de la maro, ventopelatan kaj skuatan ;
7 Ĉar tiu homo ne pensu, ke li ricevos ion de la Sinjoro ;
8 Duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj.
9 Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia alteco ;
10 Kaj la riĉulo pri sia humiliĝo ; ĉar kiel floro de herbo li forpasos.
11 Ĉar la suno leviĝas kun la brulvento kaj sekigas la herbon, kaj ĝia floro falas, kaj la gracio de ĝia formo pereas ; tiel ankaŭ la riĉulo velkos en siaj vojoj.
12 Feliĉa estas la homo, kiu elportas tenton ; ĉar,

kiam li estos elprovita, li ricevos la kronon de la vivo, kiun la Sinjoro promesis al tiuj, kiuj amas lin.

13 Neniu diru, kiam li estas tentata : Mi estas tentata de Dio ; ĉar Dio estas netentebla de malbono, kaj li mem tentas neniun.

14 Sed ĉiu estas tentata, de sia dezirado fortirate kaj delogate.

15 Tiam la dezirado, gravediĝinte, naskas pekon ; kaj la peko, plenaĝigite, naskas la morton.

16 Ne trompiĝu, miaj amataj fratoj.

17 Ĉiu bona dono kaj ĉiu perfekta donaco estas de supre, malsupren venante de la Patro de la lumoj, ĉe kiu nek ŝanĝo povas ekzisti, nek ombro de sinturnado.

18 Laŭ sia propra volo li naskis nin per la vorto de la vero, por ke ni estu kvazaŭ unua fruktaĵo de liaj kreitaĵoj.

19 Tion vi scias, miaj amataj fratoj ; sed ĉiu rapidu aŭdi, malrapidu paroli, malrapidu koleri ;

20 Ĉar la kolero de homo ne efektivigas la justecon de Dio.

21 Tial, formetinte ĉian malpurecon kaj superfluon de malico, akceptu kun mildeco la enplantitan vorton, kiu povas savi viajn animojn.

22 Sed estu farantoj de la vorto, kaj ne nur aŭskultantoj, trompantaj vin mem.

23 Ĉar, se iu estas aŭskultanto de la vorto, kaj ne faranto, li similas iun, kiu rigardas sian naturan vizaĝon en spegulo.

24 Ĉar li sin rigardas kaj foriras ; kaj tuj li forgesas, kia li estis.

25 Sed tiu, kiu fikse rigardas en la perfektan leĝon, la leĝon de la libereco, kaj tiel daŭras, ne estante aŭskultanto, kiu forgesas, sed faranto, kiu energias, tiu estos benata en sia faro.

26 Se iu ŝajnas al si religia, ne bridante sian langon, sed trompante sian koron, ties religio estas vana.

27 Pura religio kaj senmakula antaŭ nia Dio kaj Patro estas jena : viziti orfojn kaj vidvinojn en ilia mizero, kaj sin gardi sen malpuriĝo de la mondo.

Ĉapitro II

1 Miaj fratoj, ne kun privilegiado de personoj tenu la fidon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la glora Sinjoro.

2 Ĉar, se en vian sinagogon envenas viro kun oraj ringoj, en bela vestaro, kaj envenas malriĉulo en malluksa vestaro ;

3 Kaj vi respektas la bele vestitan homon kaj diras : sidiĝu ĉi tie en bona loko ; kaj diras al la malriĉulo : staru tie, aŭ sidiĝu sube apud mia piedbenketo ;

4 Ĉu vi ne diferencigas en vi mem kaj fariĝas juĝistoj malbone pensantaj ?

5 Aŭskultu, miaj amataj fratoj ; ĉu Dio ne elektis la malriĉulojn laŭ tiu ĉi mondo por esti riĉaj rilate al fido, kaj heredantoj de la regno, kiun li promesis al tiuj, kiuj lin amas ?

6 Sed vi malhonoradis la malriĉulon. Ĉu ne subpremas vin la riĉuloj, kaj mem trenas vin antaŭ la tribunalojn ?

7 Ĉu ili ne blasfemas la honorindan nomon al vi aligitan ?

8 Tamen, se vi plenumas la reĝan leĝon laŭ la Skribo : Amu vian najbaron same kiel vin mem, vi faras bone ;

9 Sed, se vi privilegias personojn, vi faras pekon, kaj pigitaj de la leĝo, kiel malobeintoj.

10 Ĉar, kiu observas la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri unu punkto, tiu fariĝas kulpa pri ĉio.

11 Ĉar tiu, kiu diris: Ne adultu, diris ankaŭ: Ne mortigu. Se do vi ne adultas, sed mortigas, vi fariĝis malobeinto kontraŭ la leĝo.

12 Tiel parolu, kaj tiel agu, kiel juĝotoj laŭ leĝo de libereco.

13 Ĉar al tiu, kiu ne kompatis, la juĝo estos senkompata; la kompateco sin altigas super la juĝo.

14 Kia estas la profito, miaj fratoj, se iu diras, ke li havas fidon, sed ne havas farojn? ĉu tiu fido povas lin savi?

15 Se frato aŭ fratino estas nuda kaj sen ĉiutaga manĝo,

16 Kaj iu el vi diras al ili: Iru pace, estu varmaj kaj sataj; tamen vi ne donas al ili tion, kion la korpo bezonas, kia estas la profito?

17 Tiamaniere fido, ne havante farojn, estas en si mem malviva.

18 Kaj plue iu diros: Vi havas fidon, kaj mi havas farojn; montru al mi vian fidon aparte de la faroj, kaj mi per miaj faroj montros al vi la fidon.

19 Vi ja kredas, ke Dio estas unu; vi faras bone; la demonoj ankaŭ kredas kaj tremas.

20 Sed ĉu vi volas scii, ho vantulo, ke la fido sen faroj estas senfrukta?

21 Ĉu ne Abraham, nia patro, praviĝis per faroj, oferinte Isaakon sian filon sur la altaro?

22 Vi vidas, ke la fido kunagis kun liaj faroj, kaj per faroj la fido perfektiĝis;

23 Kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco; kaj li estis nomita: la amiko de Dio.

24 Vi vidas, ke per faroj homo praviĝas, kaj ne sole per fido.

25 Sammaniere, ĉu ne ankaŭ Rahab la publikulino

praviĝis per faroj, kiam ŝi akceptis la senditojn kaj forsendis ilin per alia vojo?

26 Ĉar, kiel la korpo aparte de la spirito estas malviva, tiel ankaŭ fido aparte de faroj estas malviva.

Ĉapitro III

1 Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante, ke ni ricevos pli severan juĝon.

2 Ĉar multokaze ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas parole, tiu estas perfekta homo, kapabla bridi ankaŭ la tutan korpon.

3 Nu, se ni al la ĉevaloj enmetas la bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu al ni, ni ankaŭ ĉirkaŭturnas tutan ilian korpon.

4 Jen ankaŭ la ŝipoj, kiuj, kvankam ili estas tiel grandaj kaj kurepelataj de fortaj ventoj, tamen per tre malgranda direktilo turniĝadas, kien ajn la volo de la direktisto decidas.

5 Tiel ankaŭ la lango estas malgranda membro, kaj fanfaronas grandaĵojn. Jen kiom da ligno kiel malgranda fajro ekbruligas!

6 Kaj la lango estas fajro; mondo da maljusteco inter niaj membroj estas la lango, kiu malpurigas la tutan korpon kaj ekbruligas la radon de la naturo kaj estas ekbruligita de geheno.

7 Ĉar ĉiun specon de bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj enmaraĵoj la homa raso al si subigas kaj subigis.

8 Sed la langon neniu povas subigi; ĝi estas malkvieta malbono, plena de mortiga veneno.

9 Per ĝi ni benas la Sinjoron kaj Patron; kaj per ĝi ni malbenas homojn, estigitajn laŭ la simileco de Dio.

10 El la sama buŝo elfluas beno kaj malbeno. Miaj fratoj, tio ne tiel devus esti.

11 Ĉu la fonto elŝprucigas el la sama truo doľĉan kaj maldolĉan akvon?

12 Ĉu figarbo, miaj fratoj, povas doni olivojn, aŭ vinberujo figojn? nek sala akvo donas dolĉaĵon.

13 Kiu estas inter vi saĝa kaj prudenta? Li elmontru per honesta vivado siajn farojn en la mildeco de la saĝeco.

14 Sed se vi havas akran ĵaluzon kaj malpacon en via koro, ne fieru kaj mensogu kontraŭ la vero.

15 Tiu ĉi saĝeco ne devenas de supre, sed estas monda, laŭsenta, demona.

16 Ĉar, kie estas ĵaluzo kaj malpaco, tie estas konfuzo kaj ĉia malnobla ago.

17 Sed la saĝeco, kiu estas de supre, estas unue ĉasta, poste pacema, milda, cedema, plena de kompatemo kaj bonaj fruktoj, sen partieco, sen hipokriteco.

18 Kaj la frukto de justeco estas semata en paco por tiuj, kiuj faras pacon.

Ĉapitro IV

1 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi? ĉu ne de tie, de viaj voluptoj militantaj en viaj membroj?

2 Vi deziras, kaj ne havas; vi mortigas kaj konkuras, kaj ne povas akiri; vi batalas kaj militas; vi ne havas, ĉar vi ne petas.

3 Vi petas kaj ne ricevas, tial, ke vi petas malprave, por ke vi elspezu por viaj voluptoj.

4 Vi adultulinoj, ĉu vi ne scias, ke la amikeco al la mondo estas malamikeco al Dio? Kiu do volas esti amiko de la mondo, tiu fariĝas malamiko de Dio.

5 Aŭ ĉu vi opinias, ke la Skribo vane parolas? Ĉu la spirito, kiun li loĝigis en ni, deziregas envieme?

6 Sed li donas pli grandan gracon; tial estas dirite: Dio kontraŭstaras al la arogantuloj, sed al la humiluloj li donas gracon.

7 Submetiĝu do al Dio; sed kontraŭstaru al la diablo, kaj li forrapidos de vi.

8 Alproksimiĝu al Dio, kaj li alproksimiĝos al vi. Purigu manojn, vi pekuloj, kaj ĉastigu korojn, vi duoblanimuloj.

9 Mizeru kaj malĝoju kaj ploru. Via ridado turniĝu en ploron, kaj via ĝojo en malĝojon.

10 Humiliĝu antaŭ la Sinjoro, kaj li altigos vin.

11 Ne kalumniu unu la alian, fratoj. Kiu kalumnias fraton aŭ juĝas sian fraton, tiu kalumnias la leĝon kaj juĝas la leĝon. Sed, se vi juĝas la leĝon, vi jam ne estas faranto de la leĝo, sed juĝanto.

12 Unu estas la leĝdonisto kaj juĝisto, la povanta savi kaj detrui; kiu vi estas, vi juĝanta vian najbaron?

13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ aŭ morgaŭ ni iros al tiu urbo kaj restos tie unu jaron kaj negocados kaj profitos;

14 Kvankam vi ne scias, kio morgaŭ okazos. Kio estas via vivo? Vi ja estas vaporo, kiu mallongan tempon montriĝas kaj poste malaperas.

15 Anstataŭ diri: Se la Sinjoro volos, ni vivados kaj faros tion ĉi aŭ tion.

16 Sed nun vi fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu tia singratulado estas malbona.

17 Kiu do scias bonfari, kaj ne bonfaras, ĉe tiu estas peko.

Ĉapitro V

1 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la mizeroj sur vin alvenontaj.

2 Via riĉo putriĝis, kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj.

3 Via oro kaj arĝento rustiĝas, kaj ilia rusto atestos kontraŭ vi kaj konsumos vian karnon, kiel fajro. En la lastaj tagoj vi kolektadis trezoron.

4 Jen, la salajro de la laboristoj, kiuj falĉis viajn kampojn, trompe de vi prokrastite krias; kaj la krioj de la rikoltintoj estas enirintaj en la orelojn de la Sinjoro Cebaot.

5 Vi luksadis sur la tero kaj diboĉadis; vi nutradis viajn korojn en tago de buĉado.

6 Vi kondamnis, vi mortigis la justulon; li ne kontraŭstaras al vi.

7 Paciencu do, fratoj, ĝis la alesto de la Sinjoro. Jen, la terkulturisto atendas la multvaloran frukton de la tero, paciencante pri ĝi, ĝis ĝi ricevos la fruan kaj la malfruan pluvon.

8 Vi ankaŭ paciencu; fortikigu viajn korojn; ĉar la alesto de la Sinjoro alproksimiĝas.

9 Ne murmuru, fratoj, unu kontraŭ la alia, por ke vi ne estu juĝataj. Jen, la juĝisto staras antaŭ la pordoj.

10 Prenu, fratoj, kiel ekzemplon de suferado kaj pacienco, la profetojn, kiuj parolis en la nomo de la Sinjoro.

11 Jen, ni nomas tiujn feliĉaj, kiuj elportas suferon. Vi aŭdis pri la pacienco de Job, kaj vidis la finan agadon de la Sinjoro, ke la Sinjoro estas kompatema kaj indulgema.

12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru, nek per la ĉielo, nek per la tero, nek per ia alia ĵuro; sed via jes estu jes, kaj via ne estu ne; por ke vi ne falu sub juĝon.

13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu. Ĉu iu estas gaja? li psalme kantu.

14 Ĉu iu el vi malsanas? li venigu la pliaĝulojn de la eklezio; kaj ili preĝu super li, ŝmirinte lin per oleo en la nomo de la Sinjoro.

15 Kaj la preĝo de la fido savos la malsanulon, kaj la Sinjoro relevos lin; kaj se li estos farinta pekojn, tio estos pardonita al li.

16 Konfesu do viajn pekojn unu al la alia, kaj preĝu unu por la alia, por ke vi resaniĝu. Petego de justulo multe efikas per sia energio.

17 Elija estis homo samnatura kun ni, kaj li preĝis fervore, ke ne pluvu; kaj jam ne pluvis sur la teron dum tri jaroj kaj ses monatoj.

18 Kaj denove li preĝis; kaj la ĉielo donis pluvon, kaj la tero ekproduktis sian frukton.

19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de la vero, kaj iu returnos lin,

20 Oni sciu, ke tiu, kiu returnas pekulon de la elvoja forvago, savos animon el morto kaj kovros multon da pekoj.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE PETRO

Ĉapitro I

1 Petro, apostolo de Jesuo Kristo, al la elektitoj, kiuj estas el la disigitaro, pasloĝantaj en Ponto, Galatujo, Kapadokujo, Azio kaj Bitinio,

2 Laŭ la antaŭscio de Dio la Patro, en sanktigo de la Spirito, por obeo kaj aspergo de la sango de Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco pligrandiĝu.

3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu laŭ sia granda kompato nin renaskis en esperon vivan per la releviĝo de Jesuo Kristo el la mortintoj,

4 En heredaĵon ne pereontan, ne makulotan, ne velkontan, rezervitan en la ĉieloj por vi,

5 Kiuj estas gardataj de la potenco de Dio per fido al savo preta malkaŝiĝi en la lasta tempo.

6 En kio vi ĝojegas, kvankam de kelka tempo, se estas necese, malĝojigite en diversaj tentoj,

7 Por ke la provo de via fido, pli multvalora ol oro, kiu pereas, kvankam per fajro provite, troviĝu efika por laŭdo kaj gloro kaj honoro en la malkaŝo de Jesuo Kristo;

8 Kiun ne vidinte vi amas; kiun kvankam nun vi ne vidas, tamen al li kredante vi ĝojegas per ĝojo nedirebla kaj gloroplena;

9 Ricevante la celon de via fido, savon de animoj.

10 Nu, koncerne tiun savon esploris kaj serĉis la profetoj, kiuj profetis pri la graco venonta al vi;

11 Serĉante, kiun kaj kian tempon montris la enestanta ĕn ili Spirito de Kristo, kiu atestis antaŭe la suferojn por Kristo kaj la sekvontajn glorojn.

12 Kaj al ili estas malkaŝite, ke ne al si mem, sed al vi, ili liveris tion, kio nun estas proklamita al vi de tiuj, kiuj predikis al vi la evangelion per la Spirito Sankta elsendita el ĉielo; en kiujn aferojn anĝeloj deziras enrigardi.

13 Tial, ĉirkaŭzoninte la lumbojn de viaj mensoj, estu sobraj kaj esperadu perfekte la gracon alportotan al vi en la malkaŝo de Jesuo Kristo;

14 Kiel infanoj de obeo, ne formiĝante laŭ la voluptoj, kiujn vi antaŭe havis en via nescio;

15 Sed, kiel via vokinto estas sankta, tiel vi ankaŭ fariĝu sanktaj en ĉia konduto;

16 Pro tio, ke estas skribite: Vi sanktaj estos, ĉar sankta mi estas.

17 Kaj se vi vokas la Patron, kiu, ne privilegiante personojn, juĝas laŭ la faro de ĉiu, vi pasigu la tempon de via ĉi-tiea loĝado kun timo;

18 Sciante, ke ne per pereemaj objektoj, oro aŭ arĝento, vi estas elaĉetitaj el via vanta vivmaniero, kiun vi ricevis de viaj patroj;

19 Sed per multekosta sango, kiel de ŝafido senmakula kaj sendifekta, la sango de Kristo;

20 Kiu estis antaŭdifinita antaŭ la mondfondo, sed malkaŝita en la fino de la tempoj pro vi,

21 Kiuj per li fidas Dion, kiu relevis lin el la mortintoj kaj donis al li gloron; por ke via fido kaj espero estu al Dio.

22 Ĉastiginte viajn animojn, en la obeo al la vero, por nehipokrita amo al la frataro, amu unu la alian el la koro fervore;

23 Renaskite, ne el semo pereema, sed el nepereema, per la vorto de Dio, vivanta kaj restanta.

24 Ĉar: Ĉiu karno estas kiel herbo, kaj tuta ĝia gloro kiel herba floro. Velkas la herbo, kaj la floro defalas;

25 Sed la parolo de la Sinjoro daŭras eterne. Kaj tiu ĉi estas la parolo, kiu estas predikita al vi.

Ĉapitro II

1 Formetinte do ĉian malbonon kaj ĉian trompon kaj hipokritecon kaj enviojn kaj ĉiajn kalumniojn,

2 Kiel ĵusnaskitaj suĉinfanoj, sopiru la racian lakton senartifikan, por ke vi per tio kresku en savon,

3 Se vi gustumis, ke la Sinjoro estas bona;

4 Al kiu alvenante, kiel al ŝtono vivanta, de homoj rifuzita, sed ĉe Dio elektita, honorinda,

5 Vi ankaŭ, kiel ŝtonoj vivantaj, konstruiĝas domo spirita, sankta pastraro, por oferi spiritajn oferojn, akceptotajn de Dio per Jesuo Kristo.

6 Ĉar estas enhavate en skribo: Jen mi metas en Ciono ĉefangulan ŝtonon, elektitan, honorindan; kaj kiu lin fidas, tiu ne hontos.

7 Por vi do la fidantoj estas la honorindeco; sed al nefidantoj: La ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, fariĝis ŝtono bazangula;

8 Kaj: Ŝtono de batiĝo kaj roko de falpuŝiĝo; kiuj falpuŝiĝas pro la vorto, malobeante, por kio ankaŭ ili estas difinitaj.

9 Sed vi estas raso elektita, pastraro reĝa, nacio sankta, popolo Diposedata, por ke vi disproklamu la meritojn de tiu, kiu vokis vin el mallumo en sian lumon mirindan;

10 Kiuj antaŭe estis nepopolo, sed nun estas popolo de Dio; antaŭe nekompatitoj, sed nun kompatitoj.

11 Amataj, mi petegas vin, kiel pasloĝantojn kaj pilgrimantojn, detenu vin de karnaj voluptoj, kiuj militadas kontraŭ la animo;

12 Kondutante dece ĉe la nacianoj, por ke, kvankam ili kalumnias vin, kiel malbonagulojn, tamen, vidante viajn bonfarojn, ili gloru Dion en la tago de vizito.

13 Submetu vin al ĉiu homa institucio pro la Sinjoro; ĉu al la reĝo, la superreganto;

14 Ĉu al regantoj, kiel liaj senditoj por venĝo al malbonaguloj kaj por laŭdo al bonaguloj.

15 Pro tio, ke tia estas la volo de Dio, ke bonfarante vi silentigu la nesciadon de homoj malsaĝaj;

16 Kiel liberaj kaj ne farantaj el via libereco kovrilon de malico, sed kiel servistoj de Dio.

17 Ĉiujn honoru. La frataron amu. Dion timu. La reĝon honoradu.

18 Servantoj, submetu vin al viaj sinjoroj en ĉia timo; ne sole al la bonaj kaj malseveraj, sed ankaŭ al la malbonhumoraj.

19 Ĉar tio ĉi estas laŭdinda, se pro konscienco al Dio oni elportas malĝojon, suferante maljuste.

20 Ĉar kia honoro estas se, pekante kaj sekve batate, vi tion pacience elportas? sed se, bonfarante kaj sekve suferante, vi tion pacience elportas, tio ĉi estas laŭdinda antaŭ Dio.

21 Ĉar en tion ĉi vi estas vokitaj; pro tio, ke Kristo ankaŭ suferis pro vi, postlasante por vi ekzemplon, por ke vi sekvu liajn postsignojn;

22 Kiu pekon ne faris, nek trompo troviĝis en lia buŝo;

23 Kiu, insultate, ne insultis responde; suferante, ne minacis; sed submetis sin al la juste juĝanta;

24 Kiu mem portis niajn pekojn en sia korpo sur la lignaĵo, por ke ni, malvivigite koncerne pekojn, vivu por justeco; per kies kontuzoj vi resaniĝis.

25 Ĉar vi estis kiel ŝafoj erarantaj; sed nun vi returne venis al la Paŝtisto kaj Episkopo de viaj animoj.

Ĉapitro III

1 Sammaniere, edzinoj, vin submetu al la propraj edzoj; por ke, eĉ se iuj malobeas al la vorto, ili sen la vorto estu gajnitaj per la konduto de siaj edzinoj,

2 Rigardante vian konduton kun timo ĉastan.

3 Kies ornamo ne estu la ekstera ornamo de harplektado kaj orportado, aŭ la surmetado de vestoj;

4 Sed la kaŝita homo de la koro en la nedifektebla vesto de spirito milda kaj trankvila, kiu estas antaŭ Dio multvalora.

5 Ĉar tiel ankaŭ, antikve, la sanktaj virinoj, kiuj esperis al Dio, ornamis sin, submetante sin al siaj propraj edzoj ;

6 Kiel Sara obeis al Abraham, nomante lin sinjoro ; kies infanoj vi fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate per ia teruro.

7 Sammaniere, edzoj, kunvivadu kun viaj edzinoj laŭscie, asignante honoron al la virina kiel al la plimalforta ilo, kaj estante ankaŭ kun ili kunheredantoj de la graco de vivo, por ke viaj preĝoj ne estu malhelpitaj.

8 Fine, estu ĉiuj samideaj, simpatiaj, fratamemaj, kompatemaj, humilanimaj ;

9 Ne repagantaj malbonon kontraŭ malbono, nek insulton kontraŭ insulto, sed male benadantaj ; ĉar por tio vi estas vokitaj, por ke vi heredu benon.

10 Ĉar : Kiu volas ami la vivon kaj vidi bonajn tagojn, tiu gardu sian langon kontraŭ malbono, kaj siajn lipojn kontraŭ mensoga parolo ;

11 Li dekliniĝu de malbono kaj faru bonon ; li serĉu pacon kaj ĉasu ĝin.

12 Ĉar la okuloj de la Sinjoro estas turnitaj al la piuloj, kaj liaj oreloj al iliaj krioj ; sed la vizaĝo de la Sinjoro estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon.

13 Kaj kiu estas la faronta al vi malbonon, se vi fariĝos fervoraj en la bono ?

14 Sed, se vi eĉ suferus pro justeco, feliĉegaj vi estus ; kaj ilian timon ne timu, nek maltrankviliĝu ;

15 Sed la Sinjoron Kriston sanktigu en viaj koroj ; ĉiam pretaj doni defendan respondon al ĉiu, kiu vin demandas pri la motivo de la espero en vi, sed kun humileco kaj timo ;

16 Havantaj bonan konsciencon ; por ke, dum vi estas malestimataj, tiuj hontu, kiuj kalumnias vian bonan konduton en Kristo.

17 Ĉar pli bone estus, se tiel volus la volo de Dio, suferi bonfarante, ol malbonfarante.

18 Ĉar Kristo ankaŭ unufoje suferis pro pekoj, justulo pro maljustuloj, por ke li nin konduku al Dio ; mortigite en karno, sed vivigite en spirito ;

19 En kiu ankaŭ li iris kaj predikis al la enkarceraj spiritoj,

20 Kiuj iam malobeis, kiam la longedaŭra pacienco de Dio atendis en la tagoj de Noa dum la pretigado de la arkeo, en kiu malmultaj, tio estas ok personoj, elsaviĝis tra akvo ;

21 Kiu ankaŭ vin nun savas en antitipo, la bapto, ne la formetado de la karna malpuraĵo, sed la demando de bona konscienco al Dio per la releviĝo de Jesuo Kristo ;

22 Kiu estas je la dekstra mano de Dio, en la ĉielon irinte, al kiu anĝeloj kaj aŭtoritatoj kaj potencoj estas submetitaj.

Ĉapitro IV

1 Pro tio, do, ke Kristo suferis en la karno, vi ankaŭ armu vin per la sama intenco ; ĉar la suferinto en la karno apartiĝis de pekoj ;

2 Por ke vi travivu la reston de la enkarna tempo jam ne laŭ la voluptoj de homoj, sed laŭ la volo de Dio.

3 Ĉar la tempo pasinta sufiĉas por elfari la volon de la nacianoj kaj iradi en dibočoj, voluptoj, vindrinkadoj, brufestenoj, ebrieco kaj abomenaj idolkultoj ;

4 En kiuj aferoj ili miras, ke vi ne kuras kune kun ili en la saman superfluon de dibočado, kalumniante vin ;

5 Kiuj pririspondos al tiu, kiu estas preta juĝi la vivantojn kaj la mortintojn.

6 Ĉar tiucele ankaŭ la evangelio estas anoncita al la

mortintoj, por ke ili estu juĝitaj laŭ homoj korpe, sed vivu laŭ Dio spirite.

7 Sed la fino de ĉio alproksimiĝas ; prudentiĝu vi do, kaj sobriĝu por preĝoj ;

8 Antaŭ ĉio havante la fervoran amon unu al alia ; ĉar amo kovras amason da pekoj ;

9 Gastamaj unu al alia sen murmurado ;

10 Laŭmezure, kiel ĉiu ricevis donacon, tiel ĝin administrante inter vi, kiel bonaj administrantoj de la diverssspeca graco de Dio ;

11 Se iu parolas, li parolu kvazaŭ orakolojn de Dio ; se iu administras, li administru kvazaŭ el forto, kiun Dio provizas ; por ke en ĉio Dio estu glorata per Jesuo Kristo, kies estas la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.

12 Amataj, ne sentu vin fremdaj por la fajrego ĉe vi okazanta por provi vin, kvazaŭ io fremda okazas ĉe vi ;

13 Sed laŭ tio, ke vi partoprenas la suferojn de Kristo, ĝoju ; por ke ankaŭ en la elmontro de lia gloro vi ĝoju ravege.

14 Se vi estas riproĉataj en la nomo de Kristo, feliĉegaj vi estas ; ĉar la Spirito de la gloro kaj la Spirito de Dio restas sur vi.

15 Nur neniu el vi suferu kiel mortiginto aŭ ŝtelisto, aŭ malbonfarinto, aŭ kiel aranĝanto de malpropraj aferoj ;

16 Sed, se iu suferas kiel Kristano, li ne hontu ; sed li gloru Dion pri tiu ĉi nomo.

17 Ĉar la tempo jam venis por la komenco de la juĝo ĉe la domo de Dio ; kaj se ĝi komencas ĉe ni, kia estos la sorto de la malobeantoj al la evangelio de Dio ?

18 Kaj se la justulo apenaŭ saviĝas, kie aperos la malpiulo kaj pekulo ?

19 Tial ankaŭ la suferantoj laŭ la volo de Dio alkonfidu siajn animojn en bonfarado al fidela Kreinto.

Ĉapitro V

1 La pliaĝulojn do inter vi mi admonas, estante kunpliaĝulo kaj atestanto de la suferoj de Kristo kaj partoprenanto de la malkaŝota gloro;

2 Paŝtu la ŝafaron de Dio ĉe vi, direktante ĝin, ne devige, sed volonte, laŭ Dio; nek pro avideco, sed bonvole;

3 Nek kvazaŭ sinjorante super la heredo, sed fariĝante ekzemploj al la ŝafaro.

4 Kaj, kiam elmontriĝos la Ĉefpaŝtisto, vi akiros la kronon de gloro nevelkontan.

5 Sammaniere, vi plijunuloj, submetu vin al la pliaĝuloj. Tial ankaŭ ĉiuj submetu vin unu al la alia kaj zonu vin per humileco, ĉar Dio kontraŭstaras al la arogantuloj, sed al la humiluloj donas gracon.

6 Humiligu vin do sub la potencan manon de Dio, por ke li altigu vin siatempe;

7 Surĵetante sur lin ĉiun vian zorgon, ĉar li zorgas pri vi.

8 Estu sobraj, vigladu; via kontraŭulo, la diablo, kiel leono blekeganta ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos forgluti;

9 Al kiu kontraŭstaru, konstantaj en la fido, sciante, ke la samaj suferoj plenumiĝas en via frataro en la mondo.

10 Kaj la Dio de ĉia graco, kiu vin alvokis al sia eterna gloro en Kristo, vin ne longe suferintajn, mem perfektigos, firmigos, plifortigos.

11 Al li estu la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.

12 Per Silvano, la fidela frato, kiel mi opinias, al vi mi skribis per malmultaj vortoj, konsilante kaj atestante, ke tiu ĉi estas la vera graco de Dio; en ĝi fortike staru.

13 La en Babilono kunelektitino vin salutas, kaj Marko mia filo.

14 Salutu unu la alian per ama kiso. Paco al vi ĉiuj, kiuj estas en Kristo.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE PETRO

Ĉapitro I

1 Simon Petro, servisto kaj apostolo de Jesuo Kristo, al tiuj, kiuj estas ricevintaj egale altvaloran fidon, kiel ni, per la justeco de nia Dio kaj Savanto Jesuo Kristo:

2 Graco al vi kaj paco pligrandiĝu en sciado pri Dio kaj pri Jesuo nia Sinjoro;

3 Pro tio, ke lia Dia povo al ni donacis ĉion rilatantan al la vivo kaj pieco, per la kono de tiu, kiu nin vokis per sia propra gloro kaj virto;

4 Per kiuj li donacis al ni la promesojn karegajn kaj tre grandajn; por ke per tiuj ĉi vi fariĝu partoprenantoj de Dia naturo, forkurinte el la putrado, kiu estas per voluptemo en la mondo.

5 Kaj pro tiu sama kaŭzo viaflanke aplikante ĉian diligenton, en via fido aldonu virton; kaj en la virto sciadon;

6 Kaj en la sciado memregadon; kaj en la memregado paciencon; kaj en la pacienco piecon;

7 Kaj en la pieco fratamikecon, kaj en la fratamikeco amon.

8 Ĉar tiuj ecoj, se ĉe vi ili troviĝas kaj abundas, faras vin nek mallaboremaj nek senfruktaj en la kono de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

9 Ĉar tiu, al kiu mankas ĉi tiuj ecoj, estas blinda, miopulo, forgesinte forpurigon de siaj antaŭaj pekoj.

10 Sekve, fratoj, pli diligente klopodu fari vian vokon kaj elekton certa ; ĉar, tion farante, vi tute ne falpuŝiĝos ;

11 Ĉar tiel al vi estos riĉe provizita la eniro en la eternan regnon de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo.

12 Pro kio mi ĉiam estos preta vin memorigi pri tiuj ĉi aferoj, kvankam vi ilin scias kaj estas fortigitaj en la ĉeestanta vero.

13 Kaj ŝajnas al mi konvene, dum mi estas en tiu ĉi tendo, vin vigligi per rememorigo ;

14 Sciante, ke baldaŭa estos la demeto de mia tendo, ĝuste kiel nia Sinjoro Jesuo Kristo montris al mi.

15 Kaj mi diligente penos, ke post mia foriro vi povu konstante rememori tion ĉi.

16 Ĉar, ne sekvinte fablojn sofismajn ni konigis al vi la povon kaj aleston de nia Sinjoro Jesuo Kristo, sed vidinte per propraj okuloj lian majeston.

17 Ĉar li ricevis de Dio la Patro honoron kaj gloron, kiam al li tia voĉo estis alportita de la brilega gloro : Tiu ĉi estas mia Filo amata, je kiu mi estas plene kontenta ;

18 Kaj tiun ĉi voĉon alportitan el la ĉielo ni mem aŭdis, kunestante kun li sur la sankta monto.

19 Kaj ni havas la profetan vorton plicertigitan ; kiun atentante vi bone faras, kvazaŭ lampon lumantan en malhela loko, ĝis ektagiĝos kaj la matenstelo ekleviĝos en viaj koroj ;

20 Antaŭ ĉio sciante ĉi tion, ke neniu profetaĵo de la Skribo enhavas en si sian propran klarigon.

21 Ĉar neniam profetaĵo estas alportita per homa volo ; sed homoj movataj de la Sankta Spirito laŭ Dio parolis.

Ĉapitro II

1 Sed ankaŭ falsaj profetoj sin trovis inter la popolo, same kiel inter vi estos falsaj instruistoj, kiuj sekrete enkondukos herezojn detruajn, eĉ malkonfesante la Sinjoron, kiu ilin elaĉetis, kaj venigante sur sin rapidan detruon.

2 Kaj multaj sekvos ilian senbridecon ; pro kiuj la vojo de la vero estos kalumniata.

3 Kaj en avareco per trompaj paroloj ili vin komercos ; kies kondamno nun depost tre longe ne malfruas, kaj ilia detruo ne dormas.

4 Ĉar, se Dio ne indulgis anĝelojn pekintajn, sed, eninferiginte ilin en katenoj de mallumo, transdonis ilin rezervatajn por la juĝo ;

5 Kaj ne indulgis la mondon antikvan, sed gardis Noan kun sep aliaj, predikanton de justeco, kiam li sendis diluvon al la mondo de malpiuloj ;

6 Kaj, cindriginte la urbojn Sodomon kaj Gomoran, kondamnis ilin per katastrofo, farinte ilin ekzemplo al estontaj malpiuloj ;

7 Kaj savis justan Loton, ĉagrenegatan per la senbrida konduto de la malvirtuloj

8 (Ĉar tiu justulo, loĝante inter ili, en vidado kaj aŭdado, turmentis sian justan animon, tagon post tago, pro iliaj malvirtaj faroj) ;

9 La Sinjoro do scias savi la piulojn el tento, kaj teni sub puno la maljustulojn ĝis la tago de juĝo ;

10 Sed precipe tiujn, kiuj iras laŭ la karno en volupto de malpuraĵo kaj malestimas regadon. Maltimaj, obstinaj, ili ne timas insulti aŭtoritatojn.

11 Sed kontraŭe, anĝeloj, superante laŭ forto kaj povo, ne faras insultan akuzon kontraŭ ili antaŭ la Sinjoro.

12 Sed tiuj ĉi, kiel bestoj senprudentaj, naskitaj laŭ naturo por kaptado kaj pereo, blasfemante en aferoj, kiujn ili ne scias, en sia detruo detruiĝos,

13 En malbono ricevante pagon por malbono ; homoj, kiuj opinias entagan dibocon plezuro kaj estas makuloj kaj hontindaĵoj, dibocante en sia uzado de la agapoj, dum ili kunfestas kun vi ;

14 Havante okulojn plenajn de adulto kaj ne povantajn ĉesi de pekado ; forlogante malfirmajn animojn ; havante koron lertan por avareco ; estante filoj de malbeno ;

15 Kiuj forlasaŝ la rektan vojon kaj flanken vagas, sekvante la vojon de Balaam filo de Beor, kiu amis la rekompencon de malbonfarado ;

16 Sed li estis riprocita pro sia malobeo ; ĉar muta azeno, elparolante per homa voco, haltigis la frenezecon de la profeto.

17 Tiuj ĉi estas putoj senakvaj kaj nebuletoj pelataj de ventego ; por kiuj la nigreco de mallumo estas rezervita.

18 Ĉar, elparolante fanfaronaĵojn de vanteco, ili forlogas en la karnvolupton per senbrideco tiujn, kiuj ĵus sin savis for de la loĝadantaj en eraro ;

19 Anoncante al ili liberecon, ili mem troviĝas sklavoj de pereo ; ĉar al kiu iu submetiĝas, al tiu ankaŭ li sklaviĝas.

20 Ĉar se, post kiam ili sin savis el la malpuraĵoj de la mondo per la kono de la Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo, ili estos denove tien implikitaj kaj venkitaj, ilia lasta stato fariĝas pli malbona, ol la unua.

21 Ĉar estus pli bone por ili ne ekkoni la vojon de justeco, ol ekkoninte ĝin, returni sin for de la sankta ordono al ili transdonita.

22 Al ili okazis laŭ la vera proverbo : Hundo return-

anta sin al sia propra vomaĵo, kaj porkino lavita al ruliĝado en koto.

Ĉapitro III

1 Tiun ĉi jam duan epistolon, amataj, mi skribas al vi ; en la ambaŭ mi instigas vian sinceran menson per rememorigo ;

2 Por ke vi memoru la antaŭdirojn de la sanktaj profetoj, kaj la ordonon de la Sinjoro kaj Savanto per viaj apostoloj ;

3 Unue tion ĉi sciante, ke en la lastaj tagoj mokemuloj venos kun mokado, irante laŭ siaj propraj voluptoj,

4 Kaj dirante : Kie estas la anonco de lia alesto ? ĉar de kiam la patroj ekdormis, ĉio daŭradas kiel depost la komenco de la kreo.

5 Ĉar tion ĉi ili volonte forgesas, ke ĉieloj estis de antikve, kaj tero kunmetita el akvo kaj meze de akvo, laŭ la vorto de Dio ;

6 Per kio la tiama mondo diluvite pereis ;

7 Sed la nunaj ĉieloj kaj la tero per la sama vorto estas destinitaj por fajro, konservate ĝis la tago de juĝo kaj detruo de la malpiuloj.

8 Sed ne forgesu tiun ĉi unu aferon, amataj, ke ĉe Dio unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago.

9 La Sinjoro ne malrapidas pri sia promeso, kiel iuj malrapidecon kalkulas ; sed paciencas al vi, ne volante, ke iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al pento.

10 Sed la tago de la Sinjoro venos kvazaŭ ŝtelisto ; en kiu la ĉieloj forpasos kun muĝa bruego, kaj la elementoj brulante dissolviĝos, kaj la tero kaj la faritaĵoj en ĝi forbruliĝos.

11 Ĉar tiamaniere ĉio ĉi solviĝas, kiaj homoj vi do devus esti en sankta konduto kaj pieco,
12 Atendante kaj rapidigante la aleston de la tago de Dio, pro kiu la ĉieloj flamantaj solviĝos, kaj la elementoj per fajra brulado fluidiĝos?
13 Sed laŭ lia promeso ni atendas novajn ĉielojn kaj novan teron, en kiuj justeco loĝas.
14 Tial, amataj, tion ĉi atendante, klopodu esti trovotaj de li en paco, senmakulaj kaj neriproĉindaj antaŭ li.
15 Kaj kalkulu la paciencon de nia Sinjoro, kiel savon; kiel ankaŭ nia amata frato Paŭlo, laŭ la saĝeco donita al li, jam skribis al vi;
16 Kiel ankaŭ en ĉiuj siaj epistoloj, parolante en ili pri tio ĉi; en kiuj estas iuj aferoj malfacile kompreneblaj, kiujn la malkleruloj kaj malkonstantuloj tordas, kiel ankaŭ la ceterajn skribaĵojn, al sia propra detruo.
17 Vi do, amataj, tion ĉi antaŭsciante, gardu vin, por ke vi ne estu flanken logitaj en la eraron de la pekuloj, kaj defalu de via propra konstanteco.
18 Sed kresku en graco kaj kono de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. Al li estu la gloro nun kaj ĝis la tago de la eterneco. Amen.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

Ĉapitro I

1 Tion, kio estis de la komenco, kion ni aŭdis, kion ni vidis per niaj propraj okuloj, kion ni rigardis, kaj niaj manoj palpis, koncerne la Vorton de la vivo
2 (Kaj la vivo elmontriĝis, kaj ni vidis kaj atestas kaj

anoncas al vi la vivon, la eternan vivon, kiu estis ĉe la Patro kaj montriĝis al ni) ;

3 Kion ni vidis kaj aŭdis, tion ni anoncas al vi, por ke vi ankaŭ havu kunulecon kun ni ; kaj nia kunuleco estas kun la Patro kaj kun lia Filo Jesuo Kristo ;

4 Kaj tion ĉi ni skribas, por ke nia ĝojo kompletiĝu.

5 Kaj jen estas la anonco, kiun ni aŭdis de li kaj anoncas al vi, ke Dio estas lumo, kaj da mallumo estas en li neniom.

6 Se ni diras, ke ni havas kunulecon kun li, kaj iradas en la mallumo, ni mensogas, kaj ne faras la veron ;

7 Sed, se ni iradas en la lumo, kiel li estas en la lumo, ni havas kunulecon unu kun la alia, kaj la sango de Jesuo, lia Filo, nin purigas de ĉiu peko.

8 Se ni diras, ke pekon ni ne havas, ni nin trompas, kaj la vero ne estas en ni.

9 Se ni konfesas niajn pekojn, li estas fidela kaj justa por pardoni al ni la pekojn kaj nin purigi de ĉia maljusteco.

10 Se ni diras, ke ni ne pekis, ni faras lin mensoginto, kaj lia vorto ne estas en ni.

Ĉapitro II

1 Infanetoj miaj, tion ĉi mi skribas al vi, por ke vi ne peku. Kaj se iu pekas, ni havas advokaton ĉe la Patro, Jesuon Kriston, la justan ;

2 Kaj li estas repacigo pro niaj pekoj, kaj ne pro la niaj sole, sed ankaŭ por la tuta mondo.

3 Kaj per tio ĉi ni scias, ke ni konas lin, se ni observas liajn ordonojn.

4 Kiu diras : Mi lin konas, kaj ne observas liajn ordonojn, tiu estas mensoganto, kaj la vero ne estas en li ;

5 Sed, kiu observas lian vorton, en tiu vere perfektiĝis la amo al Dio. Per tio ĉi ni scias, ke ni estas en li.
6 Kiu diras, ke li restas en li, tiu mem devus tiel iradi, kiel li iradis.
7 Amataj, al vi mi skribas ne ordonon novan, sed malnovan ordonon, kiun vi havis de la komenco; la malnova ordono estas la vorto, kiun vi aŭdis.
8 Denove, novan ordonon mi skribas al vi, kio estas vera en li kaj en vi; ĉar la mallumo forpasas, kaj jam la vera lumo brilas.
9 Kiu diras, ke li estas en la lumo, kaj malamas sian fraton, tiu estas en la mallumo ankoraŭ ĝis nun.
10 Kiu amas sian fraton, tiu restas en la lumo, nek en li estas faligaĵo.
11 Sed, kiu malamas sian fraton, tiu estas en la mallumo kaj iras en la mallumo kaj ne scias, kien li iras, ĉar la mallumo blindigis al li la okulojn.
12 Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar la pekoj al vi estas pardonitaj pro lia nomo.
13 Mi skribas al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas de la komenco. Mi skribas al vi, junuloj, ĉar vi venkis la malbonulon. Mi skribis al vi, infanoj, ĉar vi konas la Patron.
14 Mi skribis al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas de la komenco. Mi skribis al vi, junuloj, ĉar vi estas fortaj, kaj la vorto de Dio restas en vi, kaj vi venkis la malbonulon.
15 Ne amu la mondon, nek la mondaĵojn. Se iu amas la mondon, la amo al Dio ne estaŝ en li.
16 Ĉar ĉio, kio estas en la mondo, la dezirego de la karno kaj la dezirego de la okuloj kaj la fiereco de la vivo, ne estas el la Patro, sed el la mondo.
17 Kaj la mondo forpasas, kaj ĝia dezirego; sed la faranto de la volo de Dio restas por eterne.

18 Infanoj, jam estas la lasta horo ; kaj, kiel vi aŭdis, ke antikristo venas, jam nun multe da antikristoj estas ; per kio ni scias, ke estas la lasta horo.

19 El ni ili eliris, sed ili ne estis el ni ; ĉar, se ili el ni estus, ili estus restintaj ĉe ni ; sed ili eliris, por ke ili elmontriĝu, ke ili ĉiuj ne estas el ni.

20 Kaj vi havas sanktoleiĝon de la Sanktulo, kaj vi scias ĉion.

21 Mi skribis al vi ne pro tio, ke vi ne scias la veron, sed pro tio, ke vi ĝin scias, kaj pro tio, ke nenia mensogo estas el la vero.

22 Kiu estas la mensogisto, krom tiu, kiu malkonfesas, ke Jesuo estas la Kristo? Tiu estas la antikristo, kiu malkonfesas la Patron kaj la Filon.

23 Ĉiu, kiu malkonfesas la Filon, eĉ ne havas la Patron ; kiu konfesas la Filon, tiu havas ankaŭ la Patron.

24 Vi do, kion vi aŭdis de la komenco, tion lasu resti en vi. Se tio, kion vi aŭdis de la komenco, restos en vi, vi ankaŭ restos en la Filo kaj en la Patro.

25 Kaj tio ĉi estas la promeso, kiun li promesis al ni, la vivo eterna.

26 Tion ĉi mi skribis al vi pri tiuj, kiuj vin forlogas de la vojo.

27 Kaj vi ; la sanktoleiĝo, kiun vi ricevis de li, restas en vi, kaj vi ne havas bezonon, ke iu vin instruu ; sed kiel lia sanktoleado vin instruas pri ĉio kaj estas vera kaj ne estas mensogo, kaj kiel ĝi vin instruis, vi restas en li.

28 Kaj nun, infanetoj, restu en li ; por ke, se li elmontriĝos, ni havu maltimon kaj ne hontu antaŭ li ĉe lia ĉeesto.

29 Se vi scias, ke li estas justa, vi scias, ke ankaŭ ĉiu, kiu faras justecon, el li naskiĝis.

Ĉapitro III

1 Vidu, kian amon la Patro donis al ni, ke ni estas nomataj infanoj de Dio; kaj tiaj ni estas. Pro tio ĉi la mondo nin ne konas, ĉar ĝi lin ne konis.

2 Amataj, nun ni estas infanoj de Dio, kaj ankoraŭ ne montriĝis, kio ni estos. Ni scias, ke, se li montriĝos, ni estos similaj al li; ĉar ni vidos lin, kiel li estas.

3 Kaj ĉiu, kiu havas tiun ĉi esperon rilate lin, sin sanktigas same, kiel li estas sankta.

4 Ĉiu, kiu faras pekon, faras ion kontraŭ la leĝo; kaj la peko estas la kontraŭleĝeco.

5 Kaj vi scias, ke li montriĝis por forigi la pekojn; kaj peko ne estas en li.

6 Ĉiu, kiu restas en li, ne pekas; ĉiu pekanto nek lin vidis, nek lin konas.

7 Infanetoj, neniu vin trompu; kiu faras justecon, tiu estas justa, same kiel li estas justa;

8 Kiu faras pekon estas el la diablo; ĉar la diablo pekas de la komenco. Por tio la Filo de Dio montriĝis, por ke li detruu la farojn de la diablo.

9 Ĉiu naskito el Dio ne faras pekon; ĉar lia semo restas en li; kaj li ne povas peki, ĉar li naskiĝis el Dio.

10 En tio ĉi la infanoj de Dio evidentiĝas, kaj la infanoj de la diablo; ĉiu, kiu ne faras justecon, ne estas el Dio, nek tiu, kiu ne amas sian fraton.

11 Ĉar tiu ĉi estas la anonco, kiun vi aŭdis de la komenco, ke ni amu unu la alian;

12 Ne kiel Kain estis el la malbonulo kaj mortigis sian fraton. Kaj pro kio li mortigis lin? Ĉar liaj faroj estis malbonaj, kaj la faroj de lia frato justaj.

13 Ne miru, fratoj, se la mondo malamas vin.

14 Ni scias, ke ni jam pasis el la morto en la vivon,

ĉar ni amas la fratojn. Kiu ne amas, tiu restas en la morto.

15 Ĉiu, kiu malamas sian fraton, estas hommortiganto; kaj vi scias, ke ĉiu hommortiganto ne havas la vivon eternan en si restantan.

16 Per tio ĉi ni konas la amon, ĉar li demetis sian vivon pro ni; kaj ni devus demeti la vivon pro la fratoj.

17 Sed, se iu havas mondan posedaĵon kaj vidas sian fraton havantan bezonon kaj fermas sian kompaton kontraŭ li, kiel la amo de Dio restas en li?

18 Infanetoj, ni amu, ne laŭ vorto nek lango, sed laŭ faro kaj vero.

19 Per tio ĉi ni scios, ke ni estas el la vero, kaj ni certigos nian koron antaŭ li,

20 En kio ajn nia koro nin kondamnas; ĉar Dio estas pli granda ol nia koro kaj scias ĉion.

21 Amataj, se nia koro ne kondamnas nin, ni havas maltimon antaŭ Dio;

22 Kaj kion ni petas, tion ni ricevas de li, ĉar ni observas liajn ordonojn kaj faras tion, kio plaĉas antaŭ li.

23 Kaj tiu ĉi estas lia ordono, ke ni kredu la nomon de lia Filo, Jesuo Kristo, kaj amu unu la alian, same kiel li al ni donis ordonon.

24 Kaj kiu observas liajn ordonojn, tiu en li restas, kaj li en tiu; kaj per tio ĉi ni scias, ke li restas en ni, per la Spirito, kiun li donis al ni.

Ĉapitro IV

1 Amataj, ne kredu ĉiun spiriton, sed provu la spiritojn, ĉu ili estas el Dio; ĉar multaj falsaj profetoj estas elirintaj en la mondon.

2 En tio ĉi vi ekkonas la Spiriton de Dio: ĉiu spirito,

kiu konfesas, ke Jesuo Kristo estas veninta en la karno, estas el Dio ;

3 Kaj ĉiu spirito, kiu ne konfesas Jesuon, ne estas el Dio ; kaj tiu ĉi estas la spirito de antikristo, pri kiu vi aŭdis, ke ĝi venas, kaj nun ĝi jam estas en la mondo.

4 Infanetoj, vi estas el Dio kaj ilin venkis ; ĉar pli granda estas tiu, kiu estas en vi, ol tiu, kiu estas en la mondo.

5 Ili estas el la mondo ; pro tio ili parolas laŭ la mondo, kaj la mondo ilin aŭskultas.

6 Ni estas el Dio ; kiu konas Dion, nin aŭskultas ; kiu ne estas el Dio, nin ne aŭskultas. Per tio ĉi ni ekkonas la spiriton de la vero, kaj la spiriton de la eraro.

7 Amataj, ni amu unu la alian ; ĉar la amo estas el Dio ; kaj ĉiu amanto naskiĝas el Dio kaj Dion konas.

8 Kiu ne amas, tiu ne konas Dion, ĉar Dio estas la amo.

9 En tio ĉi la amo de Dio montriĝis en ni, ke Dio sendis en la mondon sian Filon solenaskitan, por ke ni vivu per li.

10 En tio ĉi estas la amo, ne ke ni Dion amis, sed ke li nin amis, kaj sendis sian Filon kiel repacigon pro niaj pekoj.

11 Amataj, se Dio tiel nin amis, ni ankaŭ devus ami unu la alian.

12 Dion neniu iam vidis ; se ni reciproke nin amas, Dio en ni restas, kaj lia amo en ni perfektiĝis.

13 En tio ĉi ni scias, ke ni restas en li, kaj li en ni, ĉar el sia Spirito li donis al ni.

14 Kaj ni vidis kaj atestas, ke la Patro sendis la Filon por esti la Savonto de la mondo.

15 Kiu konfesas, ke Jesuo estas la Filo de Dio, en tiu Dio restas kaj tiu en Dio.

16 Kaj ni konas kaj kredis la amon, kiun Dio havas

al ni. Dio estas la amo ; kaj kiu restas en la amo, tiu restas en Dio, kaj Dio restas en li.

17 En tio ĉi la amo perfektiĝis ĉe ni, por ke ni havu maltimon en la tago de la juĝo ; ĉar, ĝuste kia li estas, tiaj ankaŭ ni estas en tiu ĉi mondo.

18 La timo ne ekzistas en la amo ; sed la perfekta amo elĵetas la timon, ĉar la timo havas turmentegon ; kaj la timanto ne perfektiĝas en la amo.

19 Ni amas, ĉar li unue nin amis.

20 Se iu diras : Mi Dion amas, kaj malamas sian fraton, tiu estas mensoganto ; ĉar, kiu ne amas la fraton, kiun li vidis, tiu ne povas ami Dion, kiun li ne vidis.

21 Kaj tiun ĉi ordonon ni havas de li, ke la amanto de Dio amu ankaŭ sian fraton.

Ĉapitro V

1 Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis el Dio ; kaj ĉiu amanto de la naskinto amas ankaŭ la naskiton el li.

2 En tio ĉi ni ekscias, ke ni amas la infanojn de Dio, kiam ni amas Dion kaj faras liajn ordonojn.

3 Ĉar tio ĉi estas la amo al Dio, ke ni observas liajn ordonojn ; kaj liaj ordonoj ne estas pezaj.

4 Ĉar ĉio, kio el Dio naskiĝis, la mondon venkas ; kaj tio ĉi estas la venko venkinta la mondon, nia fido.

5 Kaj kiu estas la venkanto de la mondo, krom tiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Filo de Dio ?

6 Tiu ĉi estas la veninto per akvo kaj sango, Jesuo Kristo ; ne en la akvo sole, sed en la akvo kaj en la sango.

7 Kaj la Spirito estas la atestanto, ĉar la Spirito estas la vero.

8 Ĉar tri estas la atestantoj, la Spirito kaj la akvo kaj la sango; kaj la tri en unu konsentas.

9 Se ni akceptas la ateston de homoj, pli granda estas la atesto de Dio; ĉar tio ĉi estas la atesto de Dio, ke li atestis pri sia Filo.

10 Kiu kredas je la Filo de Dio, tiu havas en si la ateston; kiu ne kredas Dion, tiu estas farinta lin mensoginto, pro tio, ke li ne kredis la ateston, kiun Dio atestis pri sia Filo.

11 Kaj tio ĉi estas la atesto, ke Dio donis al ni la vivon eternan; kaj tiu ĉi vivo estas en lia Filo.

12 Kiu havas la Filon, tiu havas la vivon; kiu ne havas la Filon de Dio, tiu la vivon ne havas.

13 Tion ĉi mi skribis al vi, por ke vi sciu, ke vi havas la vivon eternan; al vi, kiuj kredas je la nomo de la Filo de Dio.

14 Kaj tio ĉi estas la maltimo, kiun ni havas antaŭ li, ke, se ni ion petas laŭ lia volo, li nin aŭskultas;

15 Kaj se ni scias, ke li nin aŭskultas, kion ajn ni petas, ni scias, ke ni havas la petojn, kiujn ni petis de li.

16 Se iu vidas sian fraton pekantan pekon ne al morto, tiu petos, kaj li donos al li la vivon, por la pekantoj ne al morto. Estas peko al morto; ne pri tiu ĉi mi diras, ke li petegu.

17 Ĉia nejusteco estas peko; kaj estas peko ne al morto.

18 Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio ne pekas; sed la naskito el Dio sin gardas, kaj la malbonulo lin ne tuŝas.

19 Ni scias, ke ni el Dio estas, kaj la mondo tuta en la malbonulo kuŝas.

20 Kaj ni scias, ke la Filo de Dio venis kaj al ni donis komprenon, por ke ni ekkonu la verulon, kaj ni estas en

la verulo, en lia Filo, Jesuo Kristo. Tiu estas la vera Dio kaj la vivo eterna.

21 Infanetoj, gardu vin kontraŭ la idoloj.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

1 La pliaĝulo al la elektita sinjorino kaj ŝiaj infanoj, kiujn mi amas en la vero ; kaj ne mi sola, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj konas la veron ;

2 Pro la vero restanta en ni, kaj ĝi estos ĉe ni por ĉiam.

3 Ĉe ni estos graco, kompato, paco, de Dio la Patro kaj de Jesuo Kristo la Filo de la Patro, en vero kaj amo.

4 Mi treege ĝojas, ke mi trovis iujn el viaj infanoj iradantajn en la vero, same kiel ni ricevis ordonon de la Patro.

5 Kaj nun mi vin petegas, sinjorino, skribante ne kvazaŭ novan ordonon al vi, sed tiun, kiun ni havis de la komenco, ke ni amu unu la alian.

6 Kaj tio ĉi estas la amo, ke ni iradu laŭ liaj ordonoj. Tio estas la ordono, la sama, kiun vi aŭdis de la komenco, ke vi iradu en ĝi.

7 Ĉar multaj delogantoj elvenis en la mondon, kiuj ne konfesas Jesuon Kriston venantan en karno. Tiu ĉi estas la deloganto kaj la antikristo.

8 Vin gardu, ke vi ne perdu niajn elfaritaĵojn, sed ke vi ricevu plenan rekompencon.

9 Ĉiu, kiu flanken iras kaj ne restas en la instruado de Kristo, tiu ne havas Dion ; kiu restas en la instruado, tiu havas la Patron kaj la Filon.

10 Se iu al vi venas kaj ne kunportas tiun ĉi instruadon, ne ricevu lin en la domon, kaj al li ne donu salutan vorton ;

11 Ĉar, kiu al li salute parolas, tiu partoprenas en liaj malbonfaroj.

12 Havante multon por skribi al vi, mi ne volis skribi per papero kaj inko ; sed mi esperas veni al vi kaj vizaĝon kontraŭ vizaĝo paroli, por ke via ĝojo estu plena.

13 Salutas vin la infanoj de via fratino, la elektita.

LA TRIA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

1 La pliaĝulo al Gajo la amata, kiun mi amas en la vero.

2 Amato, mi preĝas, ke al vi prosperu ĉio, kaj vi bonsanu, same kiel prosperas al via animo.

3 Ĉar mi treege ĝojis, kiam fratoj venis kaj atestis pri via vereco, kiel vi iradas en la vero.

4 Pli grandan ĝojon mi ne havas, ol tion, aŭdi pri miaj infanoj iradantaj en la vero.

5 Amato, vi faras fidele, rilate al ĉiuj viaj klopodoj por la fratoj kaj tiuj fremduloj ; .

6 Kiuj atestis vian amon antaŭ la eklezio ; kaj vi faros bone, tiujn antaŭenigante dece je Dio.

7 Ĉar pro la nomo ili eliris, akceptante nenion de la nacianoj.

8 Ni devas do akcepti tiajn, por ke ni estu kunlaborantoj kun la vero.

9 Mi skribis iom al la eklezio ; sed Diotrefes, kiu amas la estrecon inter ili, nin ne akceptas.

10 Tial, se mi venos, mi rememoros liajn farojn, kiujn li faras, per paroloj malbonaj babilante kontraŭ ni ; kaj ne kontenta je tio ĉi, li nek akceptas mem la fratojn, nek tion permesas al tiuj, kiuj volas, kaj ilin el la eklezio elpelas.

11 Amato, imitu ne la malbonon, sed la bonon. La bonfaranto estas el Dio ; la malbonfaranto ne estas vidinta Dion.

12 Pri Demetrio estas atestite de ĉiuj, kaj de la vero mem ; kaj ni ja atestas ; kaj vi scias, ke nia atesto estas vera.

13 Mi havis multon por skribi ; sed mi ne volas skribi al vi per inko kaj kano ;

14 Sed mi esperas baldaŭ vin vidi, kaj ni parolos vizaĝon kontraŭ vizaĝo. Pacon al vi. Salutas vin la amikoj. Salutu laŭ nomo la amikojn.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE JUDAS

1 Judas, servisto de Jesuo Kristo kaj frato de Jakobo, al la alvokitoj, amataj en Dio la Patro, kaj konservitaj por Jesuo Kristo :

2 Kompato al vi kaj paco kaj amo pligrandiĝu.

3 Amataj, kiam mi faris ĉian diligentecon por skribi al vi pri nia komuna savo, mi deviĝis skribi al vi kuraĝigante vin batali por la kredo jam per unu fojo transdonita al la sanktuloj.

4 Ĉar iuj homoj kaŝe sin enŝovis, antaŭe jam de longe destinitaj por tiu ĉi kondamno, malpiuloj, ŝanĝante la gracon de nia Dio en diboĉecon kaj malkonfesante la solan Estron kaj nian Sinjoron Jesuon Kriston.

5 Mi do volas rememorigi vin, kvankam vi jam per unu fojo sciiĝis pri ĉio, ke la Sinjoro, savinte popolon el Egipta lando, poste detruis la nekredantojn.

6 Kaj anĝelojn, kiuj ne konservis sian regadon, sed forlasis sian propran loĝejon, li konservis sub mallumo en katenoj ĉiamaj ĝis la juĝo en la granda tago.

7 Kiel ankaŭ Sodom kaj Gomora kaj la ĉirkaŭaj

urboj, sammaniere kiel ĉi tiuj, malĉastiĝinte kaj foririnte post fremdan karnon, estas elmontritaj kiel ekzemplo, suferante la punon de eterna fajro.

8 Tamen sammaniere ankaŭ tiuj ĉi en siaj sonĝadoj la karnon malpurigas, aŭtoritaton malestimas kaj honorojn insultas.

9 Sed Miĥael la ĉefanĝelo, kiam en kontraŭstaro al la diablo li disputis pri la korpo de Moseo, ne kuraĝis lin akuzi insulte, sed diris: La Sinjoro vin riproĉu.

10 Sed tiuj ĉi insultas ja ĉion, kion ili ne scias; sed kion ili per naturo komprenas, kiel la bestoj senprudentaj, en tio ili malvirtiĝas.

11 Ve al ili! pro tio, ke ili iris sur la vojo de Kain kaj forĵetis sin en la eraron de Balaam por dungopago kaj pereis en la kontraŭdirado de Kora.

12 Tiuj ĉi estas la subakvaj rokoj en viaj agapoj, kun vi kunfestenante, sentime sin paŝtante; nuboj senakvaj, per vento disportataj; aŭtunaj arboj senfruktaj, dufoje mortintaj, elradikigitaj;

13 Sovaĝaj marondoj, elŝaŭmantaj siajn hontindaĵojn; steloj vagantaj, por kiuj la nigreco de mallumo por eterne estas konservata.

14 Kaj al tiuj ĉi ankaŭ Henoĥ, la sepa post Adamo, profetis, dirante: Jen, la Sinjoro venis kun siaj sanktaj miriadoj,

15 Por elfari juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por kondamni ĉiujn malpiulojn pri ĉiuj malpiaĵoj, kiujn ili malpie faris, kaj pri ĉiuj obstinaj paroloj, kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ li.

16 Tiuj ĉi estas murmuremuloj, plendemuloj, irantaj laŭ siaj voluptoj (dum ilia buŝo parolas fanfaronaĵojn) kaj admirantaj personojn pro profito.

17 Sed vi, amataj, memoru la dirojn antaŭe parolitajn de la apostoloj de nia Sinjoro Jesuo Kristo;

18 Nome, ke ili diris al vi : En la lasta tempo estos mokemuloj, irantaj laŭ siaj propraj voluptoj malpiaj.
19 Tiuj estas la apartigantoj, laŭsentaj, ne havantaj la Spiriton.
20 Sed vi, amataj, konstruante vin sur la plej sankta fido via, preĝante en la Sankta Spirito,
21 Konservu vin en la amo al Dio, atendante la kompaton de nia Sinjoro Jesuo Kristo por eterna vivo.
22 Kaj unujn, kiuj ŝanceliĝas, indulgu ;
23 Kaj unujn savu, eltirante ilin el la fajro ; kaj aliajn kompatu timeme ; malamante eĉ la veston makulitan de la karno.
24 Kaj al tiu, kiu povas vin gardi senfalaj, kaj starigi vin senriproĉaj antaŭ sia gloro en granda ĝojo,
25 Al la sola Dio, nia Savanto, per Jesuo Kristo nia Sinjoro, estu gloro, majesto, potenco kaj forto, antaŭ ĉiu mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis ĉiuj mondaĝoj. Amen.

APOKALIPSO

Ĉapitro 1

1 Apokalipso de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li por montri al siaj servistoj tion, kio devas post ne longe okazi ; kaj li elsendis kaj montris ĝin per sia anĝelo al sia servisto Johano,
2 Kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, pri ĉio, kion li vidis.
3 Feliĉa estas la leganto, kaj la aŭskultantoj de la vortoj de la profetaĵo, kaj la observantoj de la skribitaĵoj en ĝi : ĉar la tempo estas proksima.
4 Johano al la sep eklezioj en Azio : Graco al vi kaj

paco de tiu, kiu estas kaj estis kaj estos ; kaj de la sep spiritoj antaŭ lia trono ;

5 Kaj de Jesuo Kristo la fidela atestanto, la unuenaskita el la mortintoj kaj la reganto de la reĝoj de la tero. Al tiu, kiu nin amas, kaj malligis nin de niaj pekoj per sia sango,

6 Kaj faris nin regno, pastroj al sia Dio kaj Patro ; al li la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.

7 Jen, li venas kun la nuboj ; kaj ĉiu okulo vidos lin, kaj tiuj, kiuj trapikis lin ; kaj ĉiuj gentoj de la tero ploros pro li. Vere, Amen.

8 Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro, la Dio, kiu estas kaj estis kaj estos, la Plej-potenca.

9 Mi, Johano, via frato kaj partoprenanto kun vi en la aflikto kaj regno kaj pacienco de Jesuo, troviĝis sur la insulo nomata Patmos pro la vorto de Dio kaj la atesto de Jesuo Kristo.

10 Mi troviĝis en la Spirito en la tago de la Sinjoro, kaj mi aŭdis malantaŭ mi grandan voĉon kvazaŭ de trumpeto,

11 Dirantan : Kion vi vidas, tion skribu en libron kaj sendu al la sep eklezioj ; en Efeson kaj en Smirnan kaj en Pergamon kaj en Tiatiran kaj en Sardeson kaj en Filadelfian kaj en Laodikean.

12 Kaj mi min turnis, por vidi la voĉon, kiu parolis kun mi. Kaj turniĝinte mi vidis sep orajn lampingojn ;

13 Kaj meze de la sep lampingoj iun similan al la Filo de la homo, vestitan ĝis-piede, kaj zonitan ĉirkaŭ la brusto per ora zono.

14 Kaj lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj kiel blanka lano, kiel neĝo : kaj liaj okuloj estis kiel flamo de fajro ;

17 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj. Al la venkanto, mi donos al li el la kaŝita manao, kaj mi donos al li blankan ŝtoneton, kaj sur la ŝtoneto novan nomon skribitan, kiun neniu konas, krom la ricevanto.

18 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Tiatira skribu: Tion ĉi diras la Filo de Dio, kiu havas okulojn kiel flamon de fajro, kaj liaj piedoj similas latunon:

19 Mi scias viajn farojn, kaj la amon kaj la fidon kaj la servadon kaj paciencon, kaj pri viaj faroj, ke la lastaj estas plimultaj ol la unuaj.

20 Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi toleras la virinon Jezabel, kiu nomas sin profetino; kaj ŝi instruas kaj delogas miajn servistojn malĉasti, kaj manĝi idol-oferitaĵojn.

21 Kaj mi donis al ŝi tempon, por ke ŝi pentu; kaj ŝi ne volas penti pri sia malĉasteco.

22 Jen, mi ĵetas ŝin en liton, kaj la kun ŝi adultantojn en grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj.

23 Kaj mi mortigos ŝiajn idojn per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras internaĵojn kaj korojn; kaj mi donos al ĉiu el vi laŭ viaj faroj.

24 Kaj al vi mi diras, al la ceteraj en Tiatira, kiuj ne havas tiun ĉi instruon, kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni diras; mi ne ĵetos sur vin alian ŝarĝon.

25 Tamen tion, kion vi havas, eltenu ĝis mi venos.

26 Kaj la venkanto kaj la observanto de miaj faroj ĝis la fino, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj;

27 Kaj li regos ilin per fera sceptro, kiel la potaj vazoj estas dispecigataj; kiel mi ankaŭ ricevis de mia Patro.

28 Kaj mi donos al li la matenan stelon.

29 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

Ĉapitro III

1 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu: Tion ĉi diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio, kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke vi nomiĝas viva, kaj estas malviva.

2 Fariĝu vigla kaj firmigu la restaĵojn, kiuj estis mortontaj; ĉar mi ne trovis viajn farojn plenumitaj antaŭ mia Dio.

3 Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis; kaj observu kaj pentu. Se do vi ne vigliĝos, mi venos kvazaŭ ŝtelisto, kaj vi ne scios, je kia horo mi venos al vi.

4 Sed vi havas kelkajn nomojn en Sardes, kiuj ne makulis siajn vestaĵojn; kaj ili promenos kun mi en blankaĵoj; ĉar ili estas indaj.

5 La venkanto tiel estos vestita per blankaj vestoj; kaj mi neniel elstrekos lian nomon el la libro de la vivo, kaj mi konfesos lian nomon antaŭ mia Patro, kaj antaŭ liaj anĝeloj.

6 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

7 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfia skribu: Tion ĉi diras la sanktulo, la verulo, kiu havas la ŝlosilon de David, tiu, kiu malfermas, kaj neniu fermas; kiu fermas, kaj neniu malfermas;

8 Mi scias viajn farojn (jen, mi donis antaŭ vi pordon malfermitan, kiun neniu povas fermi), ke vi havas malgrandan povon, kaj observis mian vorton, kaj ne malkonfesis mian nomon.

9 Jen, mi donas el la sinagogo de Satano, kiuj sin nomas Judoj kaj ne estas tiaj, sed ili mensogas; jen, mi igos ilin veni kaj riverenci antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi amis vin.

10 Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin konservos el tiu horo de provo, kiu estas venonta sur la tutan mondon por provi la loĝantojn sur la tero.

11 Mi venas baldaŭ; tenadu, kion vi havas, por ke neniu arogu al si vian kronon.

12 La venkanto, lin mi faros kolono en la templo de mia Dio, kaj eksteren li ne eliros plu; kaj mi skribos sur lin la nomon de mia Dio kaj la nomon de la urbo de mia Dio, la nova Jerusalem, kiu malsupren iras de mia Dio el la ĉielo, kaj mian novan nomon.

13 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

14 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Laodikea skribu: Tion ĉi diras la Amen, la atestanto fidela kaj vera, la komenco de la kreo de Dio:

15 Mi scias viajn farojn, ke vi nek malvarma estas, nek varmega; mi volus, ke vi estu aŭ malvarma aŭ varmega.

16 Tial, ĉar vi estas varmeta, kaj nek malvarma nek varmega, mi estas elsputonta vin el mia buŝo.

17 Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj akiris riĉon, kaj nenion mi bezonas; kaj vi ne scias, ke vi estas la mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda;

18 Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron fanditan el fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, por ke vi vin vestu, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj kolirion, por ŝmiri viajn okulojn, por ke vi vidu.

19 Kiujn mi amas, tiujn mi riproĉas kaj punas; estu do fervora kaj pentu.

20 Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas; se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li kun mi.

21 La venkanto, al li mi donos sidi kun mi sur mia

trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj eksidis kun mia Patro sur lia trono.

22 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

Ĉapitro IV

1 Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermita en la ĉielo, kaj la unua voĉo, kiun mi aŭdis, estis voĉo kvazaŭ de trumpeto parolanta kun mi, dirante: Supren venu ĉi tien, kaj mi montros al vi tion, kio devas okazi poste.

2 Tuj mi fariĝis en Spirito; kaj jen trono stariĝis en la ĉielo, kaj sur la trono unu sidanto;

3 Kaj la sidanto estis aspekte simila al ŝtono jaspida kaj sardia, kaj jen ĉielarko ĉirkaŭ la trono aspekte simila al smeraldo.

4 Kaj ĉirkaŭ la trono estis dudek kvar tronoj; kaj sur la tronoj mi vidis dudek kvar pliaĝulojn sidantajn, vestitajn per blankaj vestoj; kaj sur iliaj kapoj orajn kronojn.

5 Kaj el la trono eliras fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj. Kaj estis sep torĉoj fajraj brulantaj antaŭ la trono, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio.

6 Kaj antaŭ la trono kvazaŭ vitra maro simila al kristalo; kaj meze apud la trono kaj ronde ĉirkaŭ la trono kvar vivaj estaĵoj plenaj je okuloj antaŭe kaj malantaŭe.

7 Kaj la unua estaĵo similis leonon, kaj la dua estaĵo similis bovidon, kaj la tria estaĵo havis la vizaĝon kvazaŭ homan, kaj la kvara estaĵo similis aglon flugantan.

8 Kaj la kvar estaĵoj, havantaj ĉiu po ses flugiloj, estas ĉirkaŭe kaj interne plenaj je okuloj; kaj paŭzon ili ne havas tage kaj nokte, dirante: Sankta, sankta, sankta, estas Dio la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta kaj estinta kaj estonta.

9 Kaj, kiam la vivaj estaĵoj donos gloron kaj honoron kaj dankon al la sidanta sur la trono, al la vivanta por ĉiam kaj eterne,

10 La dudek kvar pliaĝuloj falos antaŭ la sidanta sur la trono, kaj ili riverencos antaŭ la vivanto por ĉiam kaj eterne, kaj ili ĵetos siajn kronojn antaŭ la trono, dirante:

11 Inda vi estas, nia Sinjoro kaj nia Dio, ricevi la gloron kaj la honoron kaj la povon; ĉar vi kreis ĉion, kaj pro via volo ĉio ekzistis kaj estis kreita.

Ĉapitro V

1 Kaj mi vidis en la dekstra mano de la sidanta sur la trono libron skribitan interne kaj malantaŭe, sigelitan per sep sigeloj.

2 Kaj mi vidis fortan anĝelon proklamantan per granda voĉo: Kiu estas inda malfermi la libron kaj rompi ĝiajn sigelojn?

3 Kaj neniu en la ĉielo, nek sur la tero, nek sub la tero, povis malfermi la libron, nek rigardi ĝin.

4 Kaj mi multe ploris, ĉar troviĝis neniu inda malfermi la libron, nek rigardi ĝin.

5 Kaj unu el la pliaĝuloj diras al mi: Ne ploru; jen, la leono el la gento Jehuda, la radiko Davida, venkis, por malfermi la libron kaj ĝiajn sep sigelojn.

6 Kaj mi vidis meze inter la trono kaj la kvar vivaj estaĵoj, kaj meze de la pliaĝuloj, Ŝafidon starantan, kvazaŭ oferbuĉitan, havantan sep kornojn kaj sep okulojn, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio, senditaj en la tutan teron.

7 Kaj li venis kaj prenis ĝin el la dekstra mano de la sidanta sur la trono.

8 Kaj, kiam li prenis la libron, la kvar vivaj estaĵoj kaj la dudek kvar pliaĝuloj falis antaŭ la Ŝafido, havantaj ĉiu

harpon kaj orajn pelvojn plenajn je incenso, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj.

9 Kaj ili kantas novan kanton, dirante : Inda estas vi preni la libron kaj malfermi ĝiajn sigelojn, ĉar vi estis mortigita, kaj vi elaĉetis homojn al Dio per via sango, el ĉiu gento kaj lingvo kaj popolo kaj nacio,

10 Kaj faris ilin al nia Dio regno kaj pastroj ; kaj ili reĝas sur la tero.

11 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de multaj anĝeloj, ronde ĉirkaŭ la trono kaj la vivaj estaĵoj kaj la pliaĝuloj ; kaj ilia nombro estis miriadoj da miriadoj kaj miloj da miloj ;

12 Dirantaj per granda voĉo : Inda estas la Ŝafido, la mortigita, ricevi la povon kaj riĉon kaj saĝecon kaj forton kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon.

13 Kaj ĉiun kreitaĵon, kiu estis en la ĉielo kaj sur la tero kaj sub la tero kaj sur la maro, kaj ĉion en ili, mi aŭdis dirantajn : Al la sidanta sur la trono, kaj al la Ŝafido estu la laŭdego kaj la honoro kaj la gloro kaj la potenco, ĉiam kaj eterne.

14 Kaj la kvar vivaj estaĵoj diris Amen. Kaj la pliaĝuloj falis kaj riverencis.

Ĉapitro VI

1 Kaj mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis unu el la sep sigeloj, kaj mi aŭdis unu el la kvar vivaj estaĵoj dirantan kvazaŭ per voĉo de tondro : Venu.

2 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi havis pafarkon ; kaj estis donita al li krono ; kaj li eliris venkanta, kaj por venki.

3 Kaj, kiam li malfermis la duan sigelon, mi aŭdis la duan vivan estaĵon dirantan : Venu.

4 Kaj eliris alia ĉevalo, flamkolora ; kaj al la sidanta

sur ĝi estis donite forpreni la pacon de la tero, kaj ke oni mortigu unu la alian ; kaj al li estis donita granda glavo.

5 Kaj, kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la trian vivan estaĵon dirantan : Venu. Kaj mi rigardis, kaj jen nigra ĉevalo ; kaj la sidanta sur ĝi havis pesilon en la mano.

6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon, meze de la kvar vivaj estaĵoj, dirantan : Litro da tritiko por denaro, kaj tri litroj da hordeo por denaro, kaj la oleon kaj la vinon ne difektu.

7 Kaj, kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis voĉon de la kvara viva estaĵo dirantan : Venu.

8 Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉevalo ; kaj al la sidanta sur ĝi la nomo estis La Morto ; kaj la Hadeso sekvis kun li. Kaj estis donita al ili aŭtoritato super la kvarono de la tero, mortigi per glavo kaj per malsato kaj per morto kaj per la bestoj de la tero.

9 Kaj, kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn de la mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili havadis ;

10 Kaj ili kriis per granda voĉo, dirante : Ĝis kiam, ho Estro, la sankta kaj vera, vi ne juĝas kaj venĝas nian sangon al la loĝantoj sur la tero ?

11 Kaj estis donita al ĉiu el ili blanka robo ; kaj estis dirite al ili, ke ili atendu ankoraŭ malmultan tempon, ĝis ankaŭ iliaj kunservistoj kaj iliaj fratoj, mortigotaj kiel ili mem, plensumiĝos.

12 Kaj mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon, kaj okazis granda tertremo ; kaj la suno fariĝis nigra kiel sakaĵo el haroj, kaj la tuta luno fariĝis kiel sango ;

13 Kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel figarbo ĵetas siajn nematurajn figojn, per granda vento skuate.

14 Kaj la ĉielo translokiĝis for, kvazaŭ kune-volvata

pergamena rulo ; kaj ĉiu monto kaj insulo estis formovita de sia loko.

15 Kaj la reĝoj de la tero kaj la granduloj kaj la militestroj kaj la riĉuloj kaj la potenculoj kaj ĉiu sklavo kaj liberulo forkaŝis sin al la kavernoj kaj la rokoj de la montoj ;

16 Kaj ili diras al la montoj kaj al la rokoj : Falu sur nin, kaj nin kaŝu for de la vizaĝo de la sidanta sur la trono, kaj for de la kolero de la Ŝafido ;

17 Ĉar alvenis la granda tago de ilia kolero ; kaj kiu povas stari ?

Ĉapitro VII

1 Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, detenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon.

2 Kaj mi vidis alian anĝelon supren irantan de la sunleviĝo, havantan sigelilon de vivanta Dio ; kaj li ekkriis per granda voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron,

3 Dirante : Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, antaŭ ol ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj.

4 Kaj mi aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent kvardek kvar miloj, sigelitaj el ĉiuj gentoj de la Izraelidoj.

5 El la gento de Jehuda estis sigelitaj dek du miloj ; el la gento de Ruben, dek du miloj ; el la gento de Gad, dek du miloj ;

6 El la gento de Aŝer, dek du miloj ; el la gento de Naftali, dek du miloj ; el la gento de Manase, dek du miloj ;

7 El la gento de Simeon, dek du miloj ; el la gento de Levi, dek du miloj ; el la gento de Isaĥar, dek du miloj ;

8 El la gento de Zebulon, dek du miloj ; el la gento de Jozef, dek du miloj ; el la gento de Benjamen estis sigelitaj dek du miloj.

9 Post tio mi rigardis, kaj jen granda popolamaso, kiun neniu povis kalkuli, el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj gentoj kaj popoloj kaj lingvoj, starantaj antaŭ la trono kaj antaŭ la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj, kaj palmoj en iliaj manoj ;

10 Kaj ili krias per granda voĉo, dirante : La Savo al nia Dio la sidanta sur la trono, kaj al la Ŝafido.

11 Kaj ĉiuj anĝeloj staris ĉirkaŭ la trono kaj la pliaĝuloj kaj la kvar vivaj estaĵoj ; kaj ili falis antaŭ la trono sur siajn vizaĝojn kaj riverencis antaŭ Dio,

12 Dirante : Amen ; La laŭdo kaj la gloro kaj la saĝeco kaj la danko kaj la honoro kaj la povo kaj la forto estu al nia Dio por ĉiam kaj eterne, Amen.

13 Kaj respondis unu el la pliaĝuloj, dirante al mi : Kiuj estas ĉi tiuj per blankaj roboj vestitaj, kaj de kie ili venis ?

14 Kaj mi diris al li : Sinjoro, vi scias. Kaj li diris al mi : Tiuj ĉi estas la venantoj el la granda afliktado, kaj ili lavis siajn robojn, kaj blankigis ilin en la sango de la Ŝafido.

15 Tial ili estas antaŭ la trono de Dio ; kaj ili servas al li tage kaj nokte en lia templo ; kaj la sidanta sur la trono sian tendon super ili etendos.

16 Ili ne malsatos plu, nek soifos plu ; nek frapos ilin la suno, nek ia varmego ;

17 Ĉar la Ŝafido, kiu estas meze apud la trono, paŝtos ilin kaj kondukos ilin al akvofontoj de vivo ; kaj Dio forviŝos de iliaj okuloj ĉiun larmon.

Ĉapitro VIII

1 Kaj, kiam li malfermis la sepan sigelon, fariĝis silento en la ĉielo kvazaŭ duonhora.

2 Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj antaŭ Dio staris; kaj estis donitaj al ili sep trumpetoj;

3 Kaj alia anĝelo venis kaj staris apud la altaro, havante incensilon oran; kaj estis donita al li multe da incenso, por ke li aldonu ĝin al la preĝoj de ĉiuj sanktuloj sur la altaro ora, kiu estis antaŭ la trono.

4 Kaj la fumo de la incenso, kun la preĝoj de la sanktuloj, supreniris antaŭ Dion el la mano de la anĝelo.

5 Kaj la anĝelo prenis la incensilon, kaj li plenigis ĝin el la fajro de la altaro kaj ĵetis ĝin sur la teron; kaj fariĝis tondroj kaj voĉoj kaj fulmoj kaj tertremo.

6 Kaj la sep anĝeloj, havantaj la sep trumpetojn, sin pretigis por trumpeti.

7 Kaj la unua anĝelo trumpetis, kaj fariĝis hajlo kaj fajro, miksitaj kun sango, kaj ili estis ĵetitaj sur la teron; kaj la triono de la tero forbrulis, kaj la triono de la arboj forbrulis, kaj ĉiom da verda herbo forbrulis.

8 Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj kvazaŭ granda monto, per fajro brulanta, estis ĵetita en la maron; kaj la triono de la maro fariĝis sango;

9 Kaj mortis la triono de la kreitaĵoj en la maro, kiuj havis vivon; kaj la triono de la ŝipoj pereis.

10 Kaj la tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda stelo, brulanta kiel torĉo, kaj ĝi falis sur la trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de la akvoj;

11 Kaj la nomon de la stelo oni nomas Absinto; kaj la triono de la akvoj fariĝis absintaĵo; kaj multe da homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis.

12 Kaj la kvara anĝelo trumpetis, kaj estis frapita la triono de la suno kaj la triono de la luno kaj la

triono de la steloj ; por ke mallumiĝu la triono de ili, kaj ne lumu la tago je sia triono, kaj la nokto simile.

13 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis unu aglon, flugantan en meza ĉielo, dirantan per voĉo granda : Ve ! ve ! ve al la loĝantaj sur la tero ! pro la ceteraj voĉoj trumpetaj de la tri anĝeloj ankoraŭ trumpetontaj.

Ĉapitro IX

1 Kaj la kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon el la ĉielo falintan sur la teron ; kaj al li estis donita la ŝlosilo de la puto de la abismo.

2 Kaj li malfermis la puton de la abismo ; kaj supreniris fumo el la puto, kiel fumo de granda forno ; kaj mallumiĝis la suno kaj la aero pro la fumo de la puto.

3 Kaj el la fumo eliris akridoj sur la teron ; kaj al ili estis donita povo, kiel havas povon la skorpioj de la tero.

4 Kaj estis ordonite al ili, ke ili ne difektu la herbon de la tero, nek ian verdaĵon, nek ian arbon, sed nur tiujn homojn, kiuj ne havas la sigelon de Dio sur la fruntoj.

5 Kaj al ili estis komisiite, ke ili ne mortigu ilin, sed ke ili estu turmentataj kvin monatojn ; kaj ilia turmento estis kiel turmento de skorpio, kiam ĝi pikfrapas homon.

6 Kaj en tiuj tagoj serĉos la homoj la morton, kaj tute ne trovos ĝin ; kaj ili deziregos morti, kaj la morto forflugos de ili.

7 Kaj la formoj de la akridoj similis ĉevalojn pretigitajn por milito ; kaj sur iliaj kapoj estis kvazaŭ kronoj similaj al oro ; kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de homoj.

8 Kaj ili havis harojn kvazaŭ harojn de virinoj, kaj iliaj dentoj estis kvazaŭ de leonoj.

9 Kaj ili havis kirasojn, kiel kirasojn el fero ; kaj la sono de iliaj flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj, de ĉevaloj multaj kurantaj en militon.

10 Kaj ili havas vostojn similajn al skorpioj, kaj pikilojn ; kaj en iliaj vostoj estas ilia kapablo difekti la homojn kvin monatojn.

11 Ili havas super si reĝon, la anĝelon de la abismo ; lia nomo estas hebree Abaddon, kaj en la greka lingvo nomon li havas Apollion.

12 La unua Ve jam pasis ; jen, venas ankoraŭ du Ve post tio.

13 Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis unu voĉon el la kornoj de la ora altaro, kiu staris antaŭ Dio,

14 Dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton : Malligu la kvar anĝelojn ligitajn apud la granda rivero Eŭfrato.

15 Kaj estis malligitaj la kvar anĝeloj pretigitaj por la horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por ke ili mortigu la trionon de la homoj.

16 Kaj la nombro de la armeoj de la kavalerio estis ducent milionoj ; mi aŭdis ilian nombron.

17 Kaj tiel mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn kiel el fajro kaj el jacinto kaj el sulfuro ; kaj la kapoj de la ĉevaloj estis kvazaŭ kapoj de leonoj, kaj el iliaj buŝoj eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro.

18 Per tiuj ĉi tri punfrapoj la triono de la homoj estis mortigita, per la fajro kaj la fumo kaj la sulfuro elirantaj el iliaj buŝoj.

19 Ĉar la kapablo de la ĉevaloj estas en iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj ; ĉar iliaj vostoj similas serpentojn kaj havas kapojn ; kaj per ĉi tiuj ili frapas.

20 Kaj la ceteraj homoj, kiuj ne mortis per tiuj ĉi punfrapoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ne riverenci antaŭ la demonoj, kaj antaŭ la idoloj oraj kaj arĝentaj kaj kupraj kaj ŝtonaj kaj lignaj, kiuj povas nek vidi, nek aŭdi, nek marŝi ;

21 Kaj ili ne pentis pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia malĉasto, nek pri siaj ŝteloj.

Ĉapitro X

1 Kaj mi vidis alian fortan anĝelon malsupren irantan el la ĉielo, vestitan per nubo ; kaj la ĉielarko estis super lia kapo, kaj lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj liaj piedoj, kiel kolonoj el fajro ;

2 Kaj li havis en la mano libreton malfermitan ; kaj li metis la dekstran piedon sur la maron, kaj la maldekstran sur la teron ;

3 Kaj li ekkriis per granda voĉo, kiel leono blekas ; kaj, kiam li kriis, la sep tondroj parolis per siaj voĉoj.

4 Kaj, kiam la sep tondroj parolis, mi estis skribonta ; kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan : Sigelu tion, kion la sep tondroj parolis, kaj ne skribu ĝin.

5 Kaj la anĝelo, kiun mi vidis starantan sur la maro kaj sur la tero, supren levis sian dekstran manon al la ĉielo,

6 Kaj ĵuris per la vivanta por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj la aĵojn en ĝi, kaj la teron kaj la aĵojn en ĝi, kaj la maron kaj la aĵojn en ĝi, ke tempo ne estos plu ;

7 Sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li estos trumpetonta, tiam estos finita la mistero de Dio, kiel li evangeliis al siaj servistoj la profetoj.

8 Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis el la ĉielo, parolis al mi denove, dirante : Iru, prenu la libreton malfermitan

en la mano de la anĝelo staranta sur la maro kaj sur la tero.

9 Kaj mi iris al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj ĝi maldolĉigos al vi la ventron, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo.

10 Kaj mi prenis la libreton el la mano de la anĝelo kaj formanĝis ĝin; kaj ĝi estis en mia buŝo dolĉa kiel mielo, kaj, kiam mi manĝis ĝin, mia ventro maldolĉiĝis.

11 Kaj li diras al mi: Vi devas denove profeti ĉe multaj popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.

Ĉapitro XI

1 Kaj estis donita al mi kano simila al bastono; kaj iu diris: Leviĝu kaj mezuru la templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en ĝi.

2 Kaj la korton ekster la templo lasu ekstere, kaj ne mezuru ĝin, ĉar ĝi estas donita al la nacioj; kaj la sanktan urbon ili piedpremos kvardek du monatojn.

3 Kaj mi donos komision al miaj du atestantoj, kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.

4 Ĉi tiuj estas la du olivarboj kaj la du lampingoj, starantaj antaŭ la Sinjoro de la tero.

5 Kaj, se iu volas difekti ilin, fajro elvenas el ilia buŝo kaj formanĝas iliajn malamikojn; kaj, se iu volas difekti ilin, tiamaniere li devas esti mortigita.

6 Tiuj ĉi havas la povon fermi la ĉielon, por ke ne pluvu dum la tagoj de ilia profetado; kaj ili havas povon super la akvoj, por ŝanĝi ilin en sangon, kaj frapi la teron per ĉia punfrapo tiel ofte, kiel ili volos.

7 Kaj, kiam ili estos finintaj sian ateston, la besto, kiu supren venas el la abismo, faros militon kontraŭ ili kaj venkos ilin kaj mortigos ilin.

8 Kaj iliaj kadavroj kuŝas sur la strato de la granda urbo, kiu nomiĝas laŭspirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia Sinjoro estis krucumita.

9 Kaj el la popoloj kaj gentoj kaj lingvoj kaj nacioj oni rigardas iliajn kadavrojn dum tri tagoj kaj duono, kaj ne lasas meti iliajn kadavrojn en tombon.

10 Kaj la loĝantoj sur la tero ĝojas pri ili kaj gajiĝas; kaj ili sendos donacojn unu al la alia; ĉar tiuj ĉi du profetoj turmentadis la loĝantojn sur la tero.

11 Kaj post la tri tagoj kaj duono la spirito de vivo el Dio eniris en ilin, kaj ili stariĝis sur siaj piedoj, kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin rigardis.

12 Kaj ili aŭdis grandan voĉon el la ĉielo, dirantan al ili: Supren venu tien ĉi. Kaj ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj rigardis ilin.

13 Kaj en tiu horo fariĝis granda tertremo, kaj la dekono de la urbo falis; kaj mortis en la tertremo sepmil homaj personoj; kaj la ceteraj pleniĝis je timo kaj donis laŭdon al la Dio de la ĉielo.

14 La dua Ve jam pasis; jen, la tria Ve rapide venas.

15 Kaj la sepa anĝelo trumpetis; kaj fariĝis grandaj voĉoj en la ĉielo, dirante: La regno de la mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de lia Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne.

16 Kaj la dudek kvar pliaĝuloj, kiuj antaŭ Dio sidas sur siaj tronoj, falis sur la vizaĝojn kaj riverencis antaŭ Dio,

17 Dirante: Ni dankas vin, ho Dio la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta kaj estinta; ĉar vi alprenis vian grandan povon kaj reĝis.

18 Kaj la nacioj furiozis, kaj via kolerego venis, kaj la tempo de la mortintoj, por esti juĝataj, kaj la tempo doni la rekompencon al viaj servistoj la profetoj, kaj al la

sanktuloj, kaj al la timantoj de via nomo, malgrandaj kaj grandaj, kaj detrui la detruantojn de la tero.

19 Kaj malfermiĝis la enĉiela templo de Dio; kaj aperis en lia templo la kesto de lia interligo, kaj fariĝis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj tertremo kaj granda hajlo.

Ĉapitro XII

1 Kaj granda signo aperis en la ĉielo: Virino vestita per la suno, kaj la luno sub ŝiaj piedoj, kaj sur ŝia kapo krono el dek du steloj;

2 Kaj, estante graveda, ŝi ekkrias, naskdolorate kaj suferante por naski.

3 Kaj aperis alia signo en la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako havanta sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep diademojn.

4 Kaj ĝia vosto trenas la trionon de la steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron; kaj la drako staris antaŭ la virino naskonta, por ke, kiam ŝi estos naskinta, ĝi formanĝu ŝian naskiton.

5 Kaj ŝi naskis filon, viran infanon, kiu estas regonta ĉiujn naciojn per fera bastono; kaj ŝia infano estis forkaptita supren al Dio kaj al lia trono.

6 Kaj la virino forkuris en la dezerton, kie ŝi havas lokon pretigitan de Dio, por ke tie oni nutru ŝin mil ducent sesdek tagojn.

7 Kaj fariĝis milito en la ĉielo; Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis kontraŭ la drako; kaj la drako militis, kaj ĝiaj anĝeloj;

8 Kaj ne prosperis al ili, nek troviĝis plu ilia loko en la ĉielo.

9 Kaj la granda drako estis forĵetita, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, la trompanto de la

tuta mondo; ĝi estis ĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis ĵetitaj kun ĝi.

10 Kaj mi aŭdis grandan voĉon en la ĉielo, dirantan: Nun fariĝis la savo kaj la povo kaj la reĝeco de nia Dio, kaj la aŭtoritato de lia Kristo; ĉar la akuzanto de niaj fratoj estas forĵetita malsupren, kiu akuzas ilin antaŭ nia Dio tage kaj nokte.

11 Kaj ili venkis lin pro la sango de la Ŝafido, kaj pro la vorto de sia atesto; kaj ili ne amis sian vivon ĝis morto mem.

12 Pro tio, ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj en ili loĝas. Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la diablo malsupren iris en vin, havante grandan koleron, sciante, ke li havas nur mallongan tempon.

13 Kaj, kiam la drako vidis, ke ĝi estas forĵetita sur la teron, ĝi persekutis la virinon, kiu naskis la viran infanon.

14 Kaj al la virino estis donitaj la du flugiloj de la granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezerton, en sian lokon, kie ŝi estas nutrata tempon kaj tempojn kaj duontempon, for de la vizaĝo de la serpento.

15 Kaj la serpento elĵetis el sia buŝo, post la virinon, akvon kvazaŭ riveron, por ke ĝi faru ŝin forportata de la fluo.

16 Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun elĵetis la drako el sia buŝo.

17 Kaj la drako furiozis kontraŭ la virino, kaj foriris por fari militon kontraŭ la reston de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj havas la ateston de Jesuo.

Ĉapitro XIII

1 Kaj ĝi staris sur la sablaro de la maro. Kaj mi vidis beston supren irantan el la maro, havantan dek kornojn

kaj sep kapojn, kaj sur siaj kornoj dek diademojn, kaj sur siaj kapoj nomojn de blasfemo.

2 Kaj la besto, kiun mi vidis, similis leopardon, kaj ĝiaj piedoj kvazaŭ de urso, kaj ĝia buŝo kvazaŭ buŝo de leono ; kaj la drako donis al ĝi sian povon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton.

3 Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vunditan ; kaj la morta vundo saniĝis ; kaj la tuta tero miris post la besto ;

4 Kaj ili riverencis antaŭ la drako, ĉar ĝi donis la aŭtoritaton al la besto ; kaj ili riverencis antaŭ la besto, dirante : Kiu estas simila al la besto ? kaj kiu povas militi kontraŭ ĝi ?

5 Kaj estis donita al ĝi buŝo parolanta grandaĵojn kaj blasfemaĵojn ; kaj estis donita al ĝi povo agadi dum kvardek du monatoj.

6 Kaj ĝi malfermis la buŝon por blasfemoj kontraŭ Dio, por blasfemi lian nomon kaj lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo.

7 Kaj estis donite al ĝi fari militon kontraŭ la sanktuloj kaj venki ilin ; kaj estis donita al ĝi aŭtoritato sur ĉiu gento kaj popolo kaj lingvo kaj nacio.

8 Kaj riverencos antaŭ ĝi ĉiuj loĝantoj de la tero, kies nomo ne estas skribita en la libro de la vivo, libro de la Ŝafido oferita jam de la fondo de la mondo.

9 Se iu havas orelon, tiu aŭdu.

10 Se iu malliberigas, en malliberecon li iras ; se iu per la glavo mortigos, li devas per la glavo esti mortigita. Tie ĉi estas la pacienco kaj la fido de la sanktuloj.

11 Kaj mi vidis alian beston supren irantan el la tero ; kaj ĝi havis du kornojn, simile al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako.

12 Kaj ĝi ekzercas la tutan aŭtoritaton de la unua besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi devigas la teron kaj la loĝantojn

sur ĝi riverenci antaŭ la unua besto, kies morta vundo saniĝis.

13 Kaj ĝi faras grandajn signojn, devigante eĉ fajron malsupren iri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj.

14 Kaj ĝi trompas la loĝantojn de la tero per la signoj, kiujn estas donite al ĝi fari antaŭ la besto ; dirante al la loĝantoj sur la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavovundon kaj vivis.

15 Kaj estis donite, ke ĝi donu spiron al la bildo de la besto, por ke eĉ parolu la bildo de la besto, kaj faru, ke, kiuj ne riverencos antaŭ la bildo de la besto, tiuj estu mortigitaj.

16 Kaj ĝi devigas ĉiujn, la malgrandajn kaj la grandajn, la riĉajn kaj la malriĉajn, la liberajn kaj la malliberajn, ricevi markon sur la dekstra mano, aŭ sur la frunto.

17 Kaj ĝi ordonas, ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiuj, kiuj havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo.

18 Tie ĉi estas la saĝeco. Kiu havas la prudenton, tiu kalkulu la numeron de la besto ; ĉar ĝi estas la numero de homo ; kaj ĝia numero estas sescent sesdek ses.

Ĉapitro XIV

1 Kaj mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staranta sur la monto Ciono, kaj kun li cent kvardek kvar miloj, havantaj lian nomon, kaj la nomon de lia Patro, skribitan sur iliaj fruntoj.

2 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, kvazaŭ voĉon de multaj akvoj, kaj kvazaŭ voĉon de granda tondro ; kaj la voĉo, kiun mi aŭdis, estis kvazaŭ de harpistoj harpantaj sur siaj harpoj ;

3 Kaj ili kantas kvazaŭ novan kanton antaŭ la trono

kaj antaŭ la kvar vivaj estaĵoj kaj la pliaĝuloj ; kaj neniu povis lerni la kanton, krom la cent kvardek kvar miloj, la elaĉetitoj el la tero.

4 Tiuj ĉi estas tiuj, kiuj ne malpuriĝis kun virinoj, ĉar ili estas virguloj. Tiuj ĉi estas la sekvantoj de la Ŝafido, kien ajn li iras. Tiuj ĉi estas elaĉetitaj el inter la homoj, la unua fruktaĵo al Dio kaj al la Ŝafido.

5 Kaj en ilia buŝo ne troviĝis mensogo ; ili estas senkulpaj.

6 Kaj mi vidis alian anĝelon flugantan en mezĉielo, havantan eternan evangelion por evangelii la loĝantojn de la tero, kaj ĉiun nacion kaj genton kaj lingvon kaj popolon,

7 Dirantan per granda voĉo : Timu Dion, kaj donu al li gloron, ĉar la horo de lia juĝo alvenis ; kaj riverencu antaŭ la kreinto de la ĉielo kaj la tero kaj maro kaj fontoj akvaj.

8 Kaj alia anĝelo, dua, sekvis dirante : Falis, falis Babilono la granda, kiu trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero de sia malĉastaĵo.

9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin, dirante per granda voĉo : Se iu riverencas antaŭ la besto kaj ĝia bildo kaj ricevas markon sur sia frunto, aŭ sur sia mano,

10 Tiu ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu estas pretigita nemiksite en la pokalo de lia kolerego, kaj li estos turmentata en fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido ;

11 Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam kaj eterne ; kaj ne havas paŭzon tage kaj nokte tiuj, kiuj riverencas antaŭ la besto kaj ĝia bildo, kaj ĉiu, kiu ricevas la markon de ĝia nomo.

12 Tie ĉi estas la pacienco de la sanktuloj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo.

13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo dirantan : Skribu :

Feliĉaj estas la mortintoj, kiuj mortas en la Sinjoro de nun ; Vere, diras la Spirito, por ke ili ripozu de siaj laboroj ; ĉar iliaj faroj sekvas kun ili.

14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka nubo kaj, sur la nubo, sidanto simila al la Filo de la homo, havanta sur sia kapo oran kronon, kaj en sia mano akran rikoltilon.

15 Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kriante per granda voĉo al la sidanta sur la nubo : Sendu vian rikoltilon, kaj rikoltu ; ĉar la horo por rikolti alvenis, ĉar la rikolto de la tero tromaturiĝis.

16 Kaj la sidanta sur la nubo ĵetis sian rikoltilon sur la teron ; kaj la tero estis rikoltita.

17 Kaj alia anĝelo eliris el la enĉiela templo, ankaŭ havante akran rikoltilon.

18 Kaj alia anĝelo eliris el la altaro, havante aŭtoritaton super la fajro ; kaj li kriis per laŭtega voĉo al la portanto de la akra rikoltilo, dirante : Sendu vian akran rikoltilon, kaj fortranĉu la vinberarojn de la vinberujo de la tero ; ĉar tute maturiĝis ĝiaj vinberoj.

19 Kaj la anĝelo ĵetis sian rikoltilon en la teron kaj fortranĉis la vinberujon de la tero kaj ĵetis ĝin en la grandan vinpremilon de la kolero de Dio.

20 Kaj la vinpremilo estis piedpremita ekster la urbo, kaj eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadiumoj.

Ĉapitro XV

1 Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan kaj mirindan, sep anĝelojn havantajn sep punfrapojn, la lastajn, ĉar en ili finiĝis la kolero de Dio.

2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron miksitan kun

fajro ; kaj tiujn, kiuj post venko venas for de la besto kaj ĝia bildo kaj la numero de ĝia nomo ; kaj ili staris sur la vitra maro, kun harpoj de Dio.

3 Kaj ili kantas la kanton de Moseo la servisto de Dio, kaj la kanton de la Ŝafido, dirante : Grandaj kaj mirindaj estas viaj faroj, ho Dio, la Sinjoro, la Plej-potenca ; justaj kaj veraj estas viaj vojoj, vi Reĝo de la mondaĝoj.

4 Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj gloros vian nomon ? Ĉar vi sola estas sankta ; ĉar ĉiuj nacioj venos kaj riverencos antaŭ vi ; ĉar viaj justaĵoj elmontriĝis.

5 Kaj post tio mi rigardis, kaj la templo de la tabernaklo de la atesto en ĉielo malfermiĝis ;

6 Kaj elvenis el la templo la sep anĝeloj, havante la sep punfrapojn, vestite per tolo pura kaj luma kaj zonite ĉirkaŭ la brustoj per oraj zonoj.

7 Kaj unu el la kvar vivaj estaĵoj donis al la sep anĝeloj sep orajn pelvojn plenajn je la kolero de Dio, la vivanta por ĉiam kaj eterne.

8 Kaj la templo estis plenigita per fumo el la gloro de Dio kaj el lia povo ; kaj neniu povis eniri en la templon, ĝis la sep punfrapoj de la sep anĝeloj finiĝos.

Ĉapitro XVI

1 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la templo, dirantan al la sep anĝeloj : Iru, kaj elverŝu sur la teron la sep pelvojn de la kolero de Dio.

2 Kaj la unua foriris, kaj elverŝis sian pelvon sur la teron ; kaj ĝi fariĝis malbona kaj dolora ulcero sur la homoj, kiuj havis la markon de la besto, kaj kiuj riverencis antaŭ ĝia bildo.

3 Kaj la dua elverŝis sian pelvon en la maron ; kaj ĝi

fariĝis sango kvazaŭ de mortinto; kaj ĉiu vivanta estajo en la maro mortis.

4 Kaj la tria elverŝis sian pelvon en la riverojn kaj la fontojn de la akvoj; kaj fariĝis sango.

5 Kaj mi aŭdis la anĝelon de la akvoj dirantan: Justa estas vi, la estanta kaj estinta, la Sanktulo, ĉar vi tiele juĝis;

6 Ĉar ili elverŝis la sangon de sanktuloj kaj profetoj, kaj sangon vi donis al ili trinki; ili tion meritas.

7 Kaj mi aŭdis la altaron dirantan: Vere, ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, veraj kaj justaj estas viaj juĝoj.

8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon sur la sunon; kaj estis donite al ĝi bruligi homojn per fajro.

9 Kaj la homoj brulvundiĝis per granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havas aŭtoritaton sur tiuj ĉi punfrapoj; kaj ili ne pentis, por doni al li gloron.

10 Kaj la kvina elverŝis sian pelvon sur la tronon de la besto; kaj ĝia regno fariĝis malluma; kaj ili mordis siajn langojn pro dolorego;

11 Kaj ili blasfemis la Dion de la ĉielo pro siaj doloregoj kaj siaj ulceroj; kaj ili ne pentis pri siaj faroj.

12 Kaj la sesa elverŝis sian pelvon sur la grandan riveron, la riveron Eŭfrato; kaj ĝia akvo forsekiĝis, por ke pretiĝu la vojo de la reĝoj, kiuj venas el la sunleviĝo.

13 Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn, elirantaj el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj el la buŝo de la falsa profeto;

14 Ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj signojn; kiuj foriras al la reĝoj de la tuta mondo, por kolekti ilin por la milito de la granda tago de Dio, la Plejpotenca.

15 Jen, mi venas kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa estas tiu, kiu viglas kaj konservas siajn vestojn, por ke li ne iradu nuda, kaj oni ne vidu lian honton.

16 Kaj tiuj kolektis ilin en lokon nomatan en la hebrea lingvo Har-Magedon.

17 Kaj la sepa anĝelo elverŝis sian pelvon sur la aeron; kaj eliris granda voĉo el la templo, for de la trono, dirante: Estas farite.

18 Kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj, kaj okazis granda tertremo tia, kia ne okazis de kiam homoj estis sur la tero, tiela tertremo, tiel granda.

19 Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis; kaj Babilono la granda estis memorata antaŭ Dio, por doni al ŝi la pokalon de la vino de la furiozeco de lia koleregó.

20 Kaj ĉiu insulo forflugis, kaj la montoj ne troviĝis.

21 Kaj granda hajlo, peze kvazaŭ po talento, malsupren iris el la ĉielo sur la homojn; kaj la homoj blasfemis Dion pro la frapo de la hajlo; ĉar ĝia frapo estas treege granda.

Ĉapitro XVII

1 Kaj unu el la sep anĝeloj havantaj la sep pelvojn venis kaj parolis kun mi, dirante: Venu tien ĉi, mi montros al vi juĝon de la granda malĉastulino, kiu sidas sur multaj akvoj;

2 Kun kiu la reĝoj de la tero malĉastis, kaj la loĝantoj sur la tero ebriiĝis per la vino de ŝia malĉasteco.

3 Kaj li forportis min en spirito en dezerton; kaj mi vidis virinon sidantan sur skarlata besto, plena je nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn.

4 Kaj la virino estis vestita per purpuro kaj skarlato, kaj orita per oro kaj altvalora ŝtono kaj perloj, kaj havis en sia mano oran pokalon plenan je abomenaĵoj kaj la malpuraĵoj de sia malĉasteco,

5 Kaj sur sia frunto nomon skribitan: MISTERO BABILONO LA GRANDA LA PATRINO DE LA MALĈASTULINOJ KAJ DE LA ABOMENAĴOJ DE LA TERO.

6 Kaj mi vidis la virinon ebriigita de la sango de la sanktuloj, kaj per la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj vidinte ŝin, mi miris grandan miron.

7 Kaj la anĝelo diris al mi: Kial vi miris? Mi diros al vi la misteron de la virino kaj de la besto, kiu portas ŝin, kun la sep kapoj kaj la dek kornoj.

8 La besto, kiun vi vidis, estis, sed ne estas, kaj estas supren venonta el la abismo kaj ironta en pereon. Kaj miros la loĝantoj sur la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo jam de la fondado de la mondo, kiam ili vidas la beston, ke ĝi estis kaj ne estas, sed alestos.

9 Tie estas la signifo, kiu havas saĝecon. La sep kapoj estas sep montoj, kie la virino sidas;

10 Kaj ili estas sep reĝoj; la kvin jam falis, la unu estas, la alia ankoraŭ ne venis; kaj, kiam li venos, li devos resti kelkan tempon.

11 Kaj la besto, kiu estis kaj ne estas, li estas ankaŭ oka, kaj estas el la sep; kaj li iras en pereon.

12 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon; sed ili ricevas aŭtoritaton kiel reĝoj, kun la besto, dum unu horo.

13 Tiuj havas unu intencon, kaj ili donas sian povon kaj aŭtoritaton al la besto.

14 Tiuj militos kontraŭ la Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin, ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj, kaj Reĝo de reĝoj; kaj venkos tiuj, kiuj estas kun li, vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj.

15 Kaj li diras al mi: La akvoj, kiujn vi vidis, kie la malĉastulino sidas, estas popoloj kaj homamasoj kaj nacioj kaj lingvoj.

16 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, kaj la besto, tiuj

malamos la malĉastulinon kaj faros ŝin izolita kaj nuda kaj manĝos ŝian karnon kaj elbruligos ŝin per fajro.

17 Ĉar Dio enmetis en iliajn koro̜jn efektivigi lian intencon, kaj efektivigi unu intencon, kaj doni sian regnon al la besto, ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos.

18 Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero.

Ĉapitro XVIII

1 Post tio mi vidis alian anĝelon malsupren irantan el la ĉielo, havantan grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per lia gloro.

2 Kaj li ekkriis per forta voĉo, dirante: Falis, falis Babilono la granda, kaj fariĝis loĝejo de demonoj kaj malliberejo de ĉia malpura spirito kaj malliberejo de ĉia malpura kaj malaminda birdo.

3 Ĉar per la vino de la kolero de ŝia malĉasteco ĉiuj nacioj falis; kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la povo de ŝia lukso.

4 Kaj mi aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Elvenu for, mia popolo, el ŝi, por ke vi ne partoprenu en ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne ricevu el ŝiaj punfrapoj;

5 Ĉar ŝiaj pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio memoris ŝiajn maljustaĵojn.

6 Redonu al ŝi, ĝuste kiel ŝi donis, kaj duobligu duoble laŭ ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun ŝi miksis, miksu al ŝi duoblon.

7 Kiom ŝi gloris sin kaj voluptis, tiom donu al ŝi da turmento kaj doloro; ĉar ŝi diras en sia koro: Mi sidas reĝino, kaj mi ne estas vidvino, kaj mi neniel vidos doloron.

8 Tial, en unu tago ŝiaj punfrapoj venos, morto kaj doloro kaj malsatego; kaj ŝi forbrulos per fajro; ĉar forta estas Dio la Sinjoro, kiu ŝin juĝas.

9 Kaj la reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kun ŝi kaj voluptis, ploros kaj ĝemos pri ŝi, kiam ili rigardos la fumon de ŝia brulado,

10 Starante malproksime pro timo de ŝia turmento, dirante: Ve! ve, la granda urbo, Babilono, la forta urbo! ĉar en unu horo venis via juĝo.

11 Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj ĝemas pri ŝi, ĉar neniu aĉetas plu ilian komercaĵon;

12 Komercaĵon el oro kaj arĝento kaj altvalora ŝtono kaj perloj kaj tolo kaj purpuro kaj silko kaj skarlato, kaj ĉia parfuma ligno kaj ĉia vazo ebura kaj ĉia vazo el plej altvalora ligno kaj el kupro kaj fero kaj marmoro,

13 Kaj cinamo kaj amomo kaj incenso kaj ŝmiroleo kaj bonodoraĵo kaj vino kaj oleo kaj faruno kaj tritiko kaj brutoj kaj ŝafoj, kaj el ĉevaloj kaj ĉaroj kaj korpoj, kaj animoj de homoj.

14 Kaj la fruktaro de la deziroj de via animo malaperis for de vi, kaj ĉio bongusta kaj brila pereis for de vi, kaj oni jam ne trovos ilin plu.

15 La negocintoj de tiuj komercaĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi, malproksime staros pro la timo de ŝia turmento, plorante kaj ĝemante,

16 Dirante: Ve! ve, la granda urbo, la vestita per tolo kaj purpuro kaj skarlato, kaj orita per oro kaj altvalora ŝtono kaj perlo!

17 Ĉar en unu horo tioma riĉeco pereis. Kaj ĉiu ŝipestro kaj ĉiu ien ŝipe veturanta kaj maristoj kaj ĉiuj, kiuj sur la maro laboras, staris malproksime,

18 Kaj kriis, vidante la fumon de ŝia brulego, dirante: Kiu similas la grandan urbon?

19 Kaj ili ĵetis polvon sur siajn kapojn kaj kriis plorante kaj ĝemante, dirante: Ve! ve, la granda urbo! en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj havis siajn ŝipojn sur la maro, per ŝia luksego; ĉar en unu horo ŝi fariĝis dezerta.

20 Ĝojegu super ŝi, vi ĉielo, kaj la sanktuloj, kaj la apostoloj, kaj la profetoj; ĉar Dio decidis pri ŝi laŭ via juĝo.

21 Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel per puŝego falos Babilono, la granda urbo, kaj jam ne troviĝos plu.

22 Kaj voĉo de harpistoj kaj muzikistoj kaj flutistoj kaj trumpetistoj jam ne estos aŭdata plu en vi; kaj ĉia metiisto de ĉia metio jam ne estos trovata plu en vi; kaj sono de muelŝtono jam ne estos aŭdata plu en vi;

23 Kaj lumo de lampo jam ne brilos plu en vi; kaj voĉo de fianĉo kaj fianĉino jam ne estos aŭdata plu en vi; ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero; ĉar per via sorĉado ĉiuj nacioj estis trompataj.

24 Kaj en ŝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero.

Ĉapitro XIX

1 Post tio mi aŭdis kvazaŭ grandan voĉon de granda popolamaso en la ĉielo, dirantaj: Haleluja. La savo kaj la gloro kaj la povo apartenas al nia Dio;

2 Ĉar veraj kaj justaj estas liaj juĝoj; ĉar li juĝis la grandan malĉastulinon, kiu infektis la teron per sia malĉasteco, kaj li venĝis la sangon de siaj servistoj el ŝia mano.

3 Kaj duan fojon ili diris: Haleluja. Kaj ŝia fumo supren iradas por ĉiam kaj eterne.

4 Kaj la dudek kvar pliaĝuloj kaj la kvar vivaj estaĵoj

falis kaj riverencis antaŭ Dio la sidanta sur la trono, dirante: Amen, Haleluja.

5 Kaj voĉo el la trono eliris, dirante: Laŭdu nian Dion, ĉiuj liaj servistoj, vi, kiuj timas lin, malgrandaj kaj grandaj.

6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon de granda popolamaso kaj kvazaŭ voĉon de multaj akvoj kaj kvazaŭ voĉon de fortaj tondroj, dirantaj: Haleluja; ĉar la Sinjoro, nia Dio, la Plejpotenca, reĝas.

7 Ni ĝoju kaj triumfu, kaj donu al li la gloron; ĉar la edziĝo de la Ŝafido alvenis, kaj lia edzino pretigis sin.

8 Kaj estis donite al ŝi, ke ŝi vestiĝu per tolo luma kaj pura; ĉar la tolo estas la justaĵoj de la sanktuloj.

9 Kaj li diris al mi: Skribu: Feliĉaj estas la invititaj al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al mi: Tiuj estas la veraj vortoj de Dio.

10 Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por fari al li adoron. Kaj li diras al mi: Gardu, ke vi tion ne faru; mi estas kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo; adoru Dion; ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetado.

11 Kaj mi vidis la ĉielon malfermitan; kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi nomata Fidela kaj Vera; en justeco li juĝas kaj militas.

12 Kaj liaj okuloj estas flamo fajra, kaj sur lia kapo estas multaj diademoj; kaj li havas nomon skribitan, kiun neniu konas krom li mem.

13 Kaj li estas vestita per vesto trempita en sangon; kaj lia nomo estas nomita La Vorto de Dio.

14 Kaj la armeoj en la ĉieloj sekvis lin sur blankaj ĉevaloj, vestite per tolo blanka kaj pura.

15 Kaj el lia buŝo eliras akra glavo, por ke li per ĝi frapu la naciojn; kaj li regos ilin per fera bastono; kaj li

piedpremas la vinpremilon de la furiozeco de la kolero de Plejpotenca Dio.

16 Kaj li havas sur la vesto kaj sur la femuro nomon skribitan, REĜO DE REĜOJ KAJ SINJORO DE SINJOROJ.

17 Kaj mi vidis unu anĝelon starantan en la suno; kaj li ekkriis per granda voĉo, dirante al ĉiuj birdoj, kiuj flugas en meza ĉielo: Venu kaj kolektu vin al la granda festeno de Dio;

18 Por ke vi manĝu karnon de reĝoj kaj karnon de militestroj kaj karnon de fortuloj kaj karnon de ĉevaloj, kaj de iliaj sursidantoj, kaj karnon de ĉiuj homoj liberaj kaj malliberaj, grandaj aŭ malgrandaj.

19 Kaj mi vidis la beston kaj la reĝojn de la tero kaj iliajn armeojn, kunigitajn por fari militon kontraŭ la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ lia armeo.

20 Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi la signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj riverencis antaŭ ĝia bildo. Ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon fajran, brulantan per sulfuro;

21 Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo de la sidanta sur la ĉevalo, la glavo, kiu elvenis el lia buŝo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno.

ĈAPITRO XX

1 Kaj mi vidis anĝelon malsupren irantan el la ĉielo, kun la ŝlosilo de la abismo kaj granda kateno en sia mano.

2 Kaj li ekkaptis la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin por mil jaroj,

3 Kaj ĵetis lin en la abismon kaj fermis ĝin kaj sigelis ĝin super li, por ke li ne plu trompu la naciojn,

ĝis finiĝos la mil jaroj ; post tio li devos esti malligita malmultan tempon.

4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis sur ili, kaj juĝo estis donita al ili ; kaj mi vidis la animojn de la sen kapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj tiujn, kiuj ne riverencis antaŭ la besto, nek antaŭ ĝia bildo, kaj ne ricevis la markon sur sia frunto kaj sur sia mano ; kaj ili vivis, kaj ili reĝis kun Kristo mil jarojn.

5 La ceteraj mortintoj ne vivis, ĝis finiĝos la mil jaroj. Tiu estas la unua releviĝo.

6 Feliĉa kaj sankta estas la partoprenanto en la unua releviĝo ; super tiuj la dua morto havas nenian povon ; sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo kaj reĝos kun li mil jarojn.

7 Kaj, kiam la mil jaroj finiĝos, Satano estos ellasita el sia malliberejo,

8 Kaj eliros por trompi la naciojn en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por la milito ; kies nombro estas kiel la sablo de la maro.

9 Kaj ili supreniris laŭlarĝe de la tero kaj ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon ; kaj fajro malsupren iris el la ĉielo, kaj ekstermis ilin.

10 Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la besto kaj la falsa profeto ; kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.

11 Kaj mi vidis grandan blankan tronon kaj la sidantan sur ĝi, antaŭ kies vizaĝo forflugis la tero kaj la ĉielo ; kaj loko ne troviĝis por ili.

12 Kaj mi vidis la mortintojn, grandajn kaj malgrandajn, starantajn antaŭ la trono ; kaj libroj estis malfermitaj ; kaj alia libro estis malfermita, kiu estas la libro de la vivo ; kaj la mortintoj estis juĝitaj el la skribitaĵoj en la libroj, laŭ siaj faroj.

13 Kaj la maro liveris la mortintojn, kiuj estis en ĝi; kaj la morto kaj la Hadeso liveris la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj.

14 Kaj la morto kaj la Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Tio ĉi estas la dua morto—la fajra lago.

15 Kaj se iu ne troviĝis skribita en la libro de la vivo, tiu estis ĵetita en la fajran lagon.

Ĉapitro XXI

1 Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero forpasis; kaj la maro jam ne estas plu.

2 Kaj mi vidis la sanktan urbon, novan Jerusalemon, malsupren irantan el la ĉielo for de Dio, pretigitan kiel fianĉinon ornamitan por sia edzo.

3 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la trono, dirantan: Jen, la tabernaklo de Dio estas kun la homoj, kaj li loĝos kun ili, kaj ili estos liaj popoloj, kaj Dio mem estos kun ili kaj estos ilia Dio;

4 Kaj li forviŝos ĉiun larmon el iliaj okuloj; kaj la morto jam ne estos; nek funebro, nek plorado, nek doloro estos plu; la unuaj aferoj forpasis.

5 Kaj diris la sidanta sur la trono: Vidu, mi faras ĉion nova. Kaj li diras: Skribu, ĉar tiuj ĉi vortoj estas fidelaj kaj veraj.

6 Kaj li diris al mi: Ĉio fariĝis. Mi estas la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino. Mi donos al la soifanto el la fonto de la akvo de vivo, donace.

7 La venkanto heredos ĉion; kaj mi estos al li Dio, kaj li estos al mi filo.

8 Sed por la timemaj kaj nekredemaj kaj abomenindaj kaj mortigistoj kaj malĉastuloj kaj sorĉistoj kaj

idolanoj kaj ĉiuj mensoguloj, ilia lotaĵo estos en la lago brulanta per fajro kaj sulfuro; kio estas la dua morto.

9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj havantaj la sep pelvojn plenajn je la sep lastaj punfrapoj; kaj li parolis kun mi, dirante: Venu ĉi tien; mi montros al vi la fianĉinon, la edzinon de la Ŝafido.

10 Kaj li forportis min spirite sur monton grandan kaj altan, kaj li montris al mi la sanktan urbon Jerusalemon malsupren irantan el la ĉielo for de Dio,

11 Havantan la gloron de Dio; ĝia lumo estis simila al ŝtono plej altvalora, kvazaŭ jaspido kristaleca;

12 Kun muro granda kaj alta, kun dek du pordegoj, kaj apud la pordegoj dek du anĝeloj; kaj nomoj surskribitaj, kiuj estas la nomoj de la dek du gentoj de la Izraelidoj;

13 Oriente estis tri pordegoj; kaj norde, tri pordegoj; kaj sude, tri pordegoj; kaj okcidente, tri pordegoj.

14 Kaj la muro de la urbo havis dek du fundamentojn, kaj sur ili dek du nomojn de la dek du apostoloj de la Ŝafido.

15 Kaj mia kunparolanto havis mezurilon, oran kanon, por mezuri la urbon kaj ĝiajn pordegojn kaj ĝian muron.

16 Kaj la urbo staras kvadrate, kaj ĝia longo estas tiom, kiom ankaŭ la larĝo; kaj li mezuris la urbon per la kano, dek du miloj da stadiumoj; ĝia longo kaj ĝia larĝo kaj ĝia alto estas egalaj.

17 Kaj li mezuris ĝian muron, cent kvardek kvar ulnojn, laŭ mezuro de homo, tio estas, de anĝelo.

18 Kaj la strukturo de ĝia muro estis jaspido; kaj la urbo estis pura oro, simila al pura vitro.

19 La fundamentoj de la muro de la urbo estis ornamitaj per ĉia altvalora ŝtono. La unua fundamento estis jaspido; la dua, safiro; la tria, kalkedonio; la kvara, smeraldo;

20 La kvina, sardonikso; la sesa, sardio; la sepa, krisolito; la oka, berilo; la naŭa, topazo; la deka, krisopraso; la dekunua, jacinto; la dekdua, ametisto.

21 Kaj la dek du pordegoj estis dek du perloj, ĉiu el la pordegoj estis el unu perlo; kaj la strato de la urbo estis pura oro, kvazaŭ travidebla vitro.

22 Kaj templon mi ne vidis en ĝi; ĉar Dio, la Sinjoro la Plejpotenca, kaj la Ŝafido estas ĝia templo.

23 Kaj la urbo ne havas bezonon de la suno, nek de la luno, por ke ili brilu al ĝi; ĉar la gloro de Dio lumis al ĝi, kaj ĝia lampo estas la Ŝafido.

24 Kaj promenos la nacioj per ĝia lumo; kaj la reĝoj de la tero alportas sian gloron en ĝin.

25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos fermitaj tage (ĉar nokto ne estos tie);

26 Kaj ili alportos la gloron kaj la honoron de la nacioj en ĝin;

27 Kaj neniel eniros en ĝin io malpura, nek la faranto de abomenaĵo kaj mensogo; sed nur la skribitaj en la libro de vivo de la Ŝafido.

Ĉapitro XXII

1 Kaj li montris al mi riveron de akvo de vivo, helan kiel kristalo, elirantan el la trono de Dio kaj de la Ŝafido,

2 Meze de ĝia strato. Kaj ambaŭflanke de la rivero estis arbo de vivo, portanta dek du fruktojn, liveranta sian frukton ĉiumonate; kaj la folioj de la arbo estis por la resanigo de la nacioj.

3 Kaj nenia malbeno estos plu; kaj la trono de Dio kaj de la Ŝafido estos en ĝi; kaj liaj servistoj adoros lin;

4 Kaj ili vidos lian vizaĝon; kaj lia nomo estos sur iliaj fruntoj.

5 Kaj nokto ne estos plu ; kaj ili bezonas nek lumon de lampo, nek lumon de suno ; ĉar Dio la Sinjoro lumos al ili ; kaj ili reĝos por ĉiam kaj eterne.

6 Kaj li diris al mi : Tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj ; kaj la Sinjoro, la Dio de la spiritoj de la profetoj, elsendis sian anĝelon por montri al siaj servistoj tion, kio devas okazi baldaŭ.

7 Kaj jen, mi baldaŭ venas. Feliĉa estas tiu, kiu observas la vortojn de la profetaĵo de tiu ĉi libro.

8 Kaj mi, Johano, estis la aŭdanto kaj la vidanto de ĉi tio. Kaj, kiam mi aŭdis kaj vidis, mi falis por fari adoron antaŭ la piedoj de la anĝelo, kiu montris tion al mi.

9 Kaj li diris al mi : Gardu, ke vi tion ne faru ; mi estas kunservisto de vi kaj viaj fratoj, la profetoj, kaj de la observantoj de la vortoj de tiu ĉi libro. Adoru Dion.

10 Kaj li diras al mi : Ne sigelu la vortojn de la profetaĵo de tiu ĉi libro ; ĉar la tempo estas proksima.

11 La maljustulo ankoraŭ estu maljusta ; kaj la malpurulo ankoraŭ estu malpura ; kaj la justulo ankoraŭ faru juston ; kaj la sanktulo ankoraŭ estu sankta.

12 Jen, mi venas baldaŭ ; kaj mia rekompenco estas kun mi, por repagi al ĉiu laŭ lia faro.

13 Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino.

14 Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavis siajn robojn, por ke ili havu rajton sur la arbo de vivo, kaj ke ili eniru tra la pordegoj en la urbon.

15 Ekstere estas la hundoj kaj la sorĉistoj kaj la malĉastuloj kaj la mortigistoj kaj la idolanoj kaj ĉiu, kiu amas kaj faras mensogon.

16 Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon por atesti al vi ĉi

tion al la eklezioj. Mi estas la radiko kaj ido de David, la hela, la matena stelo.

17 Kaj la Spirito kaj la fianĉino diras : Venu. Kaj la aŭdanto diru : Venu. Kaj la soifanto venu ; kiu volas, tiu prenu akvon de vivo donace.

18 Mi atestas al ĉiu, kiu aŭdas la vortojn de la profetaĵo de tiu ĉi libro : Se iu aldonos al ili, Dio aldonos al li la punfrapojn skribitajn en tiu ĉi libro ;

19 Kaj se iu forprenos el la vortoj de la libro de tiu ĉi profetaĵo, skribitaj en tiu ĉi libro, Dio forprenos lian lotaĵon el la arbo de vivo, kaj el la sankta urbo.

20 La atestanto de tio diras : Vere, mi baldaŭ venas. Amen ; venu, Sinjoro Jesuo.

21 La graco de la Sinjoro Jesuo estu kun ĉiuj sanktuloj. Amen.

BILLING AND SONS, LTD.,
PRESISTOJ,
GUILDFORD, ANGLUJO.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500

All items are subject to recall.

GTU Library
3 2400 00538 3744